

מאמר השוונה

א) פתח, כתיב א) א) כשוונה בין החותמים. מאן שוונה, דא ב) כנסת ישראל. ב) בגין דעתך שוונה ואית שוונה, ג) מה שוונה דאייה בין החותמים

חולפי גרסאות

מסורת הזוהר

א נ"א כשוונה בין החותמים מה שוונה דא דאייה בין החותמים וכוי (אור הלבנה). ב נ"א בגין דעתך שוונה ונחם סח שג שכח ואתחנן ס"ה האונז י"ב ת"ז חכיה דף עא. תכ"ו שם תליה דף עח : ז"ח יתרו י"ב, ב) יתרו שפה.

(שיר ב) ביא את רצח תולדות יה ויחי רلد שמות שס"ד כי תשא לא שמיין לט אמרו שלג חקט יה פנחים סח שג שכח ואתחנן ס"ה האונז י"ב ת"ז חכיה דף עא. תכ"ו שם תליה דף עח : ז"ח יתרו י"ב, ב) יתרו שפה.

דרך אמת א) רחל. ב) לאח כלת משה מלגאו ג) רחל

השוונה

הטולם

מאמר

חכמה, בינה, תפארת ומלכות, מושום שסתירות התפארת כוללת בתוכה שש ספריות חגיית נה"י. והן נעשו חמוץ פרצופין: א"א, וא"א וו"ז. הכתיר נק' בשם אריך אנפין. חכמה ובינה נק' בשםABA ומא. ת"ת ומלכות, נק' בשם זעיר אנפין ונוקבא. (באיורו של עשר הספריות עיי' בפתחה לחכמת הקבלה אות ה').

ודע, שסוד ז' ימי בראשית היס ב' הפרצופין ז"א ונוקבא דאיילות, שיש בהם ז' ספריות חגיית נה"י ומלכות, כנ"ל. אשר באלו הכתובים דמעשה בראשית מתבאר, איךABA ומא, שהם חוויב. האציגו אותם מתחילה והתהווות עד סוף הגדרות, שנוהג בהם בהמשך שתא אלף שני. וענין זה מתבאר והולך כאן בזוהר בראשית.

זר' חוכמה פתח בזוהר הנוקבא - דיאא לבאר סדר אציילותה ממש מאמא שהיא הבינה הנק' בשם

א) ר' חוכמה פתח וכוי: ר' חוכמה פתח, כתוב, כשוונה בין החותמים. שואל מהי שושנה. ומשיב. זו היא כנסת ישראל. שהיה מלכות. משומש שיש שוונה וייש שוונה. מה שוונה בין החותמים יש בה אדם ולבן אף כנסת ישראל יש בה דין ורוחמים. מה שוונה יש בה י"ג עליים, כך כנסת ישראל יש בה י"ג מדות הרחמים המסבבות אותה מכל צדדייה. אף אלקים, שבמקורה שבכוא דהינו בראשית ברא אלקים, משעה שנוצר, הוציא י"ג מליטים לסייע את כנסת ישראל ולשמורה. שהן: את, השמים, ואת, הארץ, והארץ, היהת, תהו, ובהו, ומשקה, על, פני, תהום, ורוח. דהינו עד אלקים מרוחפת וגנו).

בזוהר הדברים, עשר ספריות הון, בתרח חכמה, בינה, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוה, יסוד ומלכות. ועיקרן הוא רק חמץ, כתה, (ופמי ז' א ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

אית בה סומק וחור, אוף כניסה את בה דין ורhami. מה שושנה
אית בה חליסר עליין, אוף כניסה ישראאל את בה תליסר מכילין דרכמי

מסורת הזוהר

כ"א ע' חולדות טו וישלח יא וייחי תחת ויקרא רג' אמר שלג האינו קסב ת"ז תליו דף עז:
עשה ולא תשעה תק"ח דף קיא: ז) ויתרי רלו אמר שלג האינו קען. ח) פנחס שער ת"ז חכ"ה דף
עא, תכ"ו שם. ו) ב"א קיב' קכו ויצא שטו יתרו תקב' חזקה כ' ויקהל קנה אחריו קפוד נשא צו שם קכא קסב
שמע פנחס רפו שטו שער תרמו כי תצא י"ז תק"ב דף סז. ז"ח בראשית מו תק"ח דף ק. ק. קיג

דרך אמת ז) לאה. ח) ולא גנו. ו) י"ב דידיה ויב' דידה והכוכבים.

השולנה

נשארת בה בחינת דין, כי היא נצרכת לשוד
המסך המתוקן בה לזרוך הזוג דהכאה, שמסכת
הדין שבמסך, הוא מכיה על האור העליון
ומחוירו לאחוריו, ומעלה ע"ז ע"ס דאור חור
הנקרא אוור של דין, וממשיך בתוכו ע"ס דאור
ישר, הנקרא אוור של רחמים. (ע"י בפתחה
לחכמת הקבלה אותן י"ד) וע"כ גם בנסיבות
ישראל אית בה דין ורhami כנגד הסומק והחור
שייש לשושנה בין החוחים.

וז"ס הם שעשה שלמה, העומד על שני
עشر בקר. כי אלו טה"ס התהנתנות שללה שנפלו
לבריאות, כנ"ל, נתתקנו שם בסוד שני עשר
בקר, ונקודת הכתר שנשarraה באצליות ה"ס
היהם העומד עליהם מלמעלה, וככלותם יחד
נק', תלייפר עליין דושונה. וענין התהנתנות
הו של עה"ס שללה לסוד י"ג מתבאר להלן
במראות הסולם.

והנה המוחין דוגdotot של הנוקבא, שיש
בhem מהארת החכמה, הם נמשכים מסוד י"ג
השםות הנק', י"ג מכילין דרכמי. והעיקר
כ"ז אית בה י"ג מכילין דרכמי. ומה שבד'
מה שבאו ר' חזקה להורות בהשואה הזה
משושנה דברין החוחים לכנסת ישראל, הוא
ללמדנו, ככל שיש לנוקבא במצב גדולתה
צריך להמציא בה בנגדו בח' הכהנה והקשר עוד
בתחלת הויתה דהינו במצב הקטנות. וו"ש,
שהנגדו חור וסומק דקטנות יוצאת בה דין
ורחמי בגדלות, וכנגד י"ג עליין דקטנות יוצאת
בזה י"ג מדות הרחמים בגדלות, והוא מביא
זאת כאן, בכדי ללמדנו איך הכתובים שלפנינו
ocabרים אותם ב' הסדרים דקטנות בגדלות,
הגוהגים באצליות הנוקבא, כמו שמזכיר
והולך, אוף אלהים דהכא וכו'.

ו"ש, אוף אלהים וכו' אפילו י"ג
תיבין: מורה, שהלאם שבמקראי דהכא
בראשית

מאמר

בשם אליהם. וזה שפתה בביואר השושנה,
שהיא הנוקבא דז"א. והנוקבא דז"א בעת
גדולה נקראת בשם כניסה ישראאל, במ"ש
להלן, והוא שאמר, מאן שושנה, דא בנפת
ישראל.

ויש לשושנה זו ב' מצבים: מצב של
קטנות דהינו של תחלת התהנותה שאו אין
בה אלא ספי' אחת כתה, שבתוכה מלובש
אור הנפש שללה, וט' הספריות התהנתנות שללה
במנחות כנופלות לבך מאצלות. וזה בעולם
הבריאת, ועוד בה מצב של גדללה, שאו
מתעלות ט"ס התהנתנות שללה מן עולם הבריאת
אל עולם האצלות, והיא נבנית עמהן לפרצוף
שלם בעשר ספריות. ואז עולה עם ז"א בעלה
לקומה שווה עם א"א אצליות ומבלישים
אותם. ואז נק', ז"א, בשם ישראל, שהוא
אותיות לי ראש, והנוקבא נק', בשם כניסה
ישראל, על שם שכונת בתוכה כל האורות
של ישראל בעלה שהוא משפעת אותם אל
התהנתנותם.

המצב של הקטנות נק', בשם שושנה בין
החוים, מושם שט"ס התהנתנות שללה נתר��נו
מאור האצלות, ונשארו בחוחים. והמצב של
הגדלות נק', בשם שושנה סתם, או כניסה
ישראל. וזה אמרו איט שושנה ואית שושנה.

והנה גוון סומק מורה שיש שם אהיזה
לחיצונים ולקליפות לינק ממנה, וזהו בזמן
המצב של הקטנות, שט"ס התהנתנות שללה
זה בבריאת, ויש בה ג' ב' בחינת חור, דהינו
בכל' דעתך שללה, שאין שם אהיזה לחיצונים.
ו"ש מה שושנה דאייה בין החוחים אית
בזה סומק וחור, אוף כניסה ישראל אית
בזה דין ורhami להורות כי גם בגדלוּתה בעת
שנקראת כניסה ישראל, אפילו שעולה או
ומבלישה את הבינה במצב גדלוּתה כניל', מ"מ
(וטרי' דף א ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

ג

דסחרין לה מכל סטראה. אוֹף אלְהִים ז) דהָכָא, מְשֻׁתָּא דַאֲדָכָר, אֲפֵיךְ ז) תְּלִיסֶר תִּבְינָן לְסַחְרָא לְכִנְסָתָה ז) יִשְׂרָאֵל ז) וְלִנְטָרָא לָהּ.
ב) וְלִבְתָּר אֲדָכָר זְמָנָא אַחֲרָא, אַמְּאי אֲדָכָר זְמָנָא אַחֲרָא, בְּגִין ז) לְאַפְּקָא
ז) חַמֵּשׁ עַלְיָן תְּקִיפָּין דַסְחָרִין לְשׁוֹשָׁנָה. וְאַיִלּוּן חַמֵּשׁ, אַקְרָנוּ יְשֻׁועָתָה. וְאַיִלּוּן

חולפי גרסאות

ד ולנטלא (אה"ל).

מסורת הזוהר

ז) פנהש שזו ת"ז תכ"ו דף עא. ז) פנהש שזו
ת"ז תכ"ו דף עא. תל"ח דף עה. תק"ח קיו :

דרך אמרת ז) פ"י אימא. ז) גאה. ט) אימא אפיק ה) נברות מנצפ"ז להושיעם מן הקליפות.

השושנה

הסולם

מאמר

ביאור הדברים, חמש עליין תקיפין :
ה"ס ה"ג של הנוקבא, שהן ע"ס דאו"ת, שהנוקבא מעלה על ידי זוג דהקה באור העליון, הנק' אור של דין, (כנ"ל ד"ה סומק) כי ע"ס דאור שר נק' ה) חסדים חגי"ת נ"ה, והן מתלבשות בה' כברות חגי"ת נ"ה דאו"ת, ואלו חמש עליין תקיפין ה'ו, כחות הדין שבמסדר, המעכב אורה רואיה לזוג עלייהם. ובו מונצי' עוד אינה רואיה לזוג עלייהם. והגדלות בשמהם בא בזוג עם האור העליון הם נק' ה) גברות. כנ"ל.

ואלו ה) עליין תקיפין ה"ס ה) תיבות שיש מלאקים תנינא עד אליהם תליתאה, שהו : מרחפת על פני המים ויאמר. ז"ש אמאי אדרב זמנא אהרא, שמשמע שיש כאן פעולה חדשה, ואומר, שהוא כדי להוציא מהנוקבא ה) עליין תקיפין אלו, שהם הינה לזוג בזמנ הגדלות.

ומה שאלו ע"ס דאו"ח נקראות ה"ג שהן חגי"ת נ"ה ואין נקראות כח"ב ת"מ, כנ"ל. העניין הוא, מפני שאין ממשיות אלא אור חסדים בלבד, ולכן ירדו כח"ב ממועלם וגדיים חגי"ת, ותית' ומלכות נק' בשם נ"ה.

ז"ש, חמש טרעין וכ"ז כות' ישועות : היינו בעת הגדלות, שה' עליין תקיפין נעשו לה' גברות, או הם בבחנים לחוש טרעין, שהם שערם פתוחים לקבל ה' החסדים דאורisher. וכן הם נקראים ישועות מטעם זה. ואנו נק' הנוקבא כות' ישועות או כות' של ברכה, כי בסגולתנו נשנית הנוקבא כלי מחויק הברכה, שהיא ה"ח הניל.

בראשית ברא אלְהִים, שה"ס הבינה המאלצת לנוקבא דז"א, אפיק י"ג מלים שהן : את השמים ואת הארץ והארץ היהתה תורתו ובו הוחשך על פני תהום ורוחת דהיינו עד אליהם תנינא, שאלו י"ג תיבין רומיים על אותן י"ג עליין של שושנה בין החוחים בסודם העומד על שני עשר בקר, כנ"ל, שהם הקנה והקשר לכונסת ישראל שתקבל י"ג מכילן דרכמי. ווש, לסתרא לכונסת ישראל ולנטלא לה, כי י"ג מדות הרחמים, שהן המוחין השלמים דנוקבא, נבחנות שהן מסבבות ומארות אליה מכל הצדדים סביב סביב, ונשמרת על ידיהן מגע החיצוניים, כי כל זמן שאין בה המוחין הגדילים בהארה החכמה מי"ג מדות, יש בה יגינה לחיצוניים.

ב) וְלִבְתָּר אֲדָכָר וּכְרָ : זָהָב נְזָכָר שם אלקים פעם אחרית, דהינו אלקים מרחפת וגו. ולמה נזכר פעם אחרית. הוא כדי להוציא את חמשה עליים קשים המסבירים את השושנה, ואלו חמשת הعالים נקראים ישועות, והם חמשה שערם, ועל סוד זה כתוב, כות' ישועות אשא, זו היא, כות' של ברכה. כות' של ברכה צrica להיות על חמוץ אצבעות ולא יותה, כמו השושנה היושבת על חמזה עליים קשים, שהם כנגד חמוץ אצבעות. ושושנה זו היא כות' של ברכה. מהמשם אלקים השני עד שם אלקים השלישי חמוץ מליט. שהן : מרחפת על פני השלישי זמן קראת ה"ג. מכאן ולהלאה, שנאמור, אלקיםichi או וגו, הוא האור שנברא ונגני וכל בברית הוא שנכנס בשושנה והוציאה בה זרע, וזה קרא עץ עשה פרי אשר ורדו בו. והזרע ההוא נמצא באור בירת ממש.

(דפוסי דף א' ע"א)

חמש תרעין. ועל רוזא דא כתיב, ^ט כוס ישועות אשא, דא ^ט כוס של ברכה. כוס של ברכה אצטריך למחיי על חמץ אצבען ולא יתר, כגונא דושונה דיתבא על חמץ עליין תקיפין דוגמא ^ט חמץ אצבען. ושותנה, דא איה כוס של ברכה, מאלהים תנינא עד אלהים תליתאה חמץ תיבין. מכאן ולהלאה, ^ט אוֹר דאתברי ואתגנין, ואתכליל בברית ההוא דעתך ^ט בשושנה ואפיק בה

חלופי גרסאות

ה ניא בשושנה דא.

מסורת הזוהר

^ט (תגלים קפنو) ויחי תחתה תרומה תשפו פקווי

תקטו בליך נח ת"ז תכ"א דף סא. תמיין ד' פה.

^ט ויצא רא וייחי תחתו תרומה רכח שכתקפט תשעד תשטו כי תשא לו מא בליך מא קכת פנחס תרכג חרמא עקב לו נו ת"ז תכ"ח דף עב : תמיין דף ס"ז : ז"ח תשא יי רות תקטא. ^ט כי תצא טהר. ^ט הקסחו ז' קה רא ביא ליג קמו שכו שנוב שנוב שנו ביב קמו קן תמו חי שרה רט בהשומות ח"א דף רסן. ד"י בא נו טא תרומה יי כו תדי פקווי ד עח קפא בהשומות ח"ב דף רען : ד"י צו קטו אמרו ג' צד פנחס רלב שטא ת"ז תי"ט דף לט : תי"מ דף פא. ז"ח בראשית קלח רלו רות תע תק"ח

דף קטו :

הטולם

מאמר

והנה מספר האפסי הין ב' בח' או במספר עשר, שעיקרו הון חמץ בחו' בנויל. או במספר י"ג, כמו י"ג מודות הרחמים. וההבדל ביןיהם הוא, שהמספר עשר מורה על ספרית זיין שיש בהן רק אור חסדים בלבד. והמספר י"ג מורה על המוחין דהארת החכמה המקובלת לוין. וענין זה מתבאר להלן במראות הטולם. ואומר, שכיס שול ברכה המורה על המשכתה ה' חסדים תוך ה' גבורות שלה, בנויל. אצטריך למחייו על חמץ אצבען, דהינו רק במספר עשר, שהן חגי'ת נ'יה בנויל ולא יתר, דהינו לאפוקי מספר י"ג. והתעם הוא, כי אין הנוק' ראייה לקבל חכמה מסודר הי'ג, זולת בדרך התבששות החכמה בחסדים. ולפייכך אצטריך מקודם להמשיך ברכה, שהם ה' חסדים על ידי ה' אצבען דוקא, שהן ה' הגבורות, וזה יכולת לקבל גם מ"ג.

ומשם, שהכונה היא על ה' אצבעןديد שמאל, שהן הי'ג, כי ה' אצבען דיד ימין ה'ס הי'ג, ולפייכך צרכיים להגביה את הכותם של ברכה ב' ידים, דהינו גם עם ה' אצבען דיד שמאל, כדי לרמז על הכונה הנ'יל דה'ג. אמם אח'ז'ו בתחילת הברכה צרכיים להשריר את הכותם על ה' אצבען דיד ימין בלבד, כי אין לעורר אחיזה לס"א הינוקת משמאלו.

וח'ש, מכאן ולהלאה אוֹר : כלומר, אלהים תליתאה אדכבר במאמר יהיו אוֹר וכ'ו' שהוא להאציל בחינת הגדלות דונקבא, שה'ס הי'ג מכילן דרhami, אשר ה' החסדים ה'ס ה' פעמים אוֹר שבמאמר, שהן : יהיו (טסוי דף א ע"א)

אוֹר, ויהי אוֹר, האור כי טוב, בין האור, לאור יום. והי'ג מכילן דרhami מרומזין בכתוב ויהי ערב ויהי בוקר يوم אחד. כי אחד ה'ס י'ג והוא גם בגין י'ג. (ועיר בתי'ז תק'ו כ'). והה אורת הללו, ה'ס משוח'ל האור שברא הקב'יה ביום א' היה אדם צופה בו מסוף העולם עד סוףו כיוון שנסתכל הקב'יה בדור המבול ובדור הפלגה וראה שמעשייהם מוקלים, עמד וגנוו מהם. (זג'גה י'ב) וזה אמרו דאתברי ואתגנין.

וח'ש, ואתכליל בברית החטא דעתך בשושנה : כולם שה' החסדים הללו נבללו מקודם בסיסוד דז'א, ולא באו ישר מבינה, הנק' אלהים, אל הנוק'ב. והברית היא יסוד דז'א דעתך בשושנה וננתן אתם אליה. והטעם יתבאר בסמוך.

והנה אלו ה'ח' היצאים על הי'ג, בנויל, הפט נ'ק' זרע, גם תדע, שעיקר תוקף הדין והגבורות שבמסך, שכחם מכיה על האור העליון ומהווירו לאחריו, הנה הוא נמצוא רק בעתרת היסוד דז'א, שהוא ממשיך אותם ממלול נקה שבדיקנא, והנוקבא מקבלת ממנה רק האריה וענף בלבד. ולפייכך עיקר החזון שעל המסך, המעליה ה'ג המשיכות והמלבישות את ה'ח' שהם ה' אורות הנ'יל, הנה הוא נעשהabisod דז'א, והוא הננתן אתם לנוק'. וזה שמדיק להשמיונו, דההיא זרעא, שהם ה'ח' וה'ג, קיימת באוט ברית במש, כי באות ברית שהיא עטרת יסוד דז'א, נמצאת ממשיות הגבורות המשיכות ה' החסדים תנ'ק' זרע, אבל

זרעא. ודא אקרי ^ט עז עושה פרי אשר זרעו בו. ו וההוא זרע, קיימת באות ברית ממש.

ג) וכמה דדיוקנא דברית ^ט אודרעד בארבעין ותרין זוגין ^ט דההוא זרעא, קר אודרעד שמא גלייפא מפרש, ^ט בארבעין ותרין אותן דעובדא דבראשית.

חולפי גרסאות

ו נ"א וההוא זרע קיימת באוטו ברית ממש ודדיוקנא אודרעד במ"ב וההוא זרע קר אודרעד שמא גלייפא מפרש במ"ב אותן דעובדא דבראשית (אר"ל), ז נ"א ההוא.

בהר י"ז שלח רסו פנחס תשיא תשן תחת בהשפטות ח"ג דף שז: ת"ז דף ז: יג ת"ז דף י"ח: יט. ת"ז דף כו. ת"ז דף לט. תכ"א דף ג: טו: תמי"ז דף ס: ריש תמי"ב תס"ט דף קג: קד. במאמר דבעל הקבן ת"ע קכו: קלה. ז"ח אותן מ"ת. נט. שפה. תק"ח דף צד: צו. קב: קיב:

מסורת הזוהר

ט) (בראשית א) ב"א ס ויחי תקפו בהשפטות ח"א דף רנו: רנו. ת"ז תכ"א דף ס. ס ת"ז ת"ה דף י"ט. ת"ז דף סט: תכ"א דף ס. ת"ע. ט) ב"א יג שיח יתרו תקמה תרומה עז כס תתקיג חזוה בא קמא פקודי רסו או כס אחריו מות שפנו בהיר י"ז שלח רסו פנחס תשיא תשן תחת בהשפטות ח"ג דף שז: ת"ז דף ז: יג ת"ז דף י"ח: יט. ת"ז דף כו. ת"ז דף לט. תכ"א דף ג: טו: תמי"ז דף ס: ריש תמי"ב תס"ט דף קג: קד. במאמר דבעל הקבן ת"ע קכו: קלה. ז"ח אותן מ"ת. נט. שפה. תק"ח דף צד: צו. קב: קיב:

השושנה

הסולם

מאמר

כמא דדיוקנא דברית שהיא יסוד הנוקבא אודרעד במ"ב זוגין דההוא זרעא, דעתה ברית, שהבחן זה הוא ברוא דיתודא, דהינו בסוד הוועג. הנה קר ת קיש לסדר אצילות. בניהה של הנוקבא ע"י הבינה הנק' עובדא דבראשית, שהיתה ג"כ בסוד שם מ"ב. וכבר ידעת שיש ב' מצבים בבניין הנוקבא, שהם קטנות וגדלות. הנה הקטנות נל' בשם גלייפא שפירשו חקיקה לבית קובל לאורות של זמן הגדלות, כי כל המקביל לנוקבא בזמן הגדלות צrica להבנה ולהכרה להם מימי הקטנות, (כנ"ל אותן א' ב"ד"ה והנה המוחזין) וע"כ נק' בשם גלייפא, ובוחנת הגדלות שלה נק' בשם מפרש, כי כל הסתומים בעת הקטנות מתפרש ונודע בעת הגדלות.

זה אמרו קר אודרעד שמא גלייפא מפרש הנוקבא נק' שם, גלייפא היא הקטנות שלה, מפרש הוא הגדלות שלה. וגם הם אודרעד ונבנו במ"ב אותן, כמו המ"ב זוגין שברוא דיתודא באות ברית. וויש מ"ב אהוזן דעובדא דבראשית שהן מ"ב האותיות המבואות כאן מבראשית עד הב' של ובהו.

אבל יסוד הנוק' מקבל רק בחינת דדיוקנא של הגבורות שלו. וע"כ נק' יסוד הנוקבא רק בשם דדיוקנא דברית.

ג) וכמה דדיוקנא דברית וכו': וכך שצורת הברית נוראה במ"ב זוגים מאותו הורע, כד השם החוק והמפורש נורע במ"ב אותיות של מעשה בראשית. ביאור הדברים, סוד שם מ"ב אותן, הוא הייה פשוטה, והויה במילוי, והויה במילוי דימולי, שיש בהן מ"ב אותיות. וענין יתבאר במראות הסולם. וההוא זרעא דקימא באות ברית, שהן ה"ח וה"ג, כנ"ל, הוא נמשך מהשם מ"ב.

זה אמרו וכמה דדיוקנא דברית שהיא הנוקבא, אודרעד במ"ב זוגין דההוא זרעא, של אותן ברית, קר אודרעד שמא גלייפא מפרש במ"ב אותן דעובדא דבראשית, פ"י כי ב' בח' יש להבחן בנוקבא: א' היא בנין פרצופה, שהיא בניית ע"י הבינה, המתbaar כאן בעובדא דבראשית. הב' היא ענין הדוגוגותה עם זו'א, הנקראת רוא דיתודא וזה אמרו.

הסולם

מאמר השושנה

מראות

או בח'ב, וחג'ת עילאיין, וחג'ת תathanין ונהי'ם. ויש להבין זה: הרי נאמר בספר יצירה עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר, הרי שאין לגרוע או להוסף על מספר עשר. אמרנו כן הוא שאין לגרוע ולהוסף על מספר עשר מכל מדרגה או פרצוף. אלא שיש לדעת, שאלו ע"ס בח'ב חג'ת נה'ים אין בעיקרנו

שמא גלייפא מפרש במ"ב אותן דעובדא דבראשית: הנה מזינו הרבה מני מספרים במנין הספרות: א) מספר עשר שהן כח'ב חג'ת נה'ים. ב) מספר ז' שהן חג'ת נה'ים. ג) מספר ר' והנק' ו' קצוות חג'ת נה'ים. ד) מספר חמץ שהן ה' חסדים חג'ת נה'ה או ה'ג. ה) מספר י"ג, שהן י"ג מכילן דרכמי. (דפו'י דף א ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

הсловם	מאמר השושנה	מראהות
<p>דכתיר חכמה נתלבשו תוך הכלוי' דבינה, וזהו בדרך כלל, אמנים בדרך פרט יש בכל ספריהם ג' כלים אלו ואפילו בכתיר חכמה, שיש ג' כלים בינה זוין בכתיר, וכן יש בינה זא' ונוκבא בחכמה. וכן יש בינה זוין בבינה וכור' באפונ שכליל דכתיר וחכמה חסירה בכל הספריות ובינה זא' ונוκבא יש בכל הספריות.</p> <p>ואלו ג' הכלים בינה זא' ומולכות מתחליקים לע"ס באפונ זה: כי בכל אחד מהם יש ג' קיון, שהם: ימין, שמאל, אמצע. ג' הקיון שבבינה נעשו לחב"ד, ג' קיון שבז' א' נעשו לחג"ת, וג' קיון המלכות נעשו לנח"י, עם המלכות הכלולות הם ע"ס. ובדרך זה יש בכל פרצוף עשר ספריות חב"ד, חג"ת, נה"ם, וג"ה.</p> <p>ונודע, שאין בראש דא"א דאצלות אלא ב' ספריות כתיר וחכמה, הנק' כתרא וחכמה סתימאה, והבינה שלו יצאה מראש דא"א ונעשה לבחינת גוף, דהינו רק וק' בחוסר המוחין דראש. שז' א' בא הוציא את אמא לחוץ ומסבה זו נחלקת הבינה ל' בבחינות:</p> <p>ג' וה'.</p> <p>והוא מטעם, כי הפגם דחסרו מוחין דראש אינו פוגע כלל בג' דבינה, להיותה רק או ר' חסדים מעצם מהותה בע"ס דאו"י (ע"י בפתחיה לחכמת הקבלה אותן) ובאר הוה אין שום שינוי בין היותו בראש לבן היותו בגוף, כי הוא מאיר תמיד בשווה, וע"כ גם יציאת הבינה לחוץ מראש, אינה ממעטת מבחי' ג' ר' ומוחין בראש, ולפיכך נבדלו ג' דבינה בפני עצמן, ונעשה לפצופי או"א עילאיין, הנחותות לבחיה ג' ר', אך עפ' שם עומדים כבר מפה ולמטה דא"א. אבל הווית דבינה, שאינן עצם הבינה, אלא הן מבח' התכללות הזוין בבינה, הנהן הון צרכיות גם להארת חכמה, בכדי להשפיע לו זוין, ובכן הן הסובלות מן הפגם הזה, דיציאת בינה מראש א'א, כי נעשו בונה למוחסרי חכמה, וע"כ הן נבחנות עתה לבחינת ו'ק' גוף בחסרו המוחין דראש. ומסכת הפגם הזה נבדלו מג' דבינה ונעשה לפצוף נבדל, הנהן ישראל סבא ותבונה.</p> <p>והנה נתבאר, שמאفات יציאת הבינה מראש דא"א, נעשו בה ב' בחיה' נבדלות זו מזו, שהן: ג' ר' בפ"ע, וו'ת בפ"ע. ונמצאו משומן זה, כי נתפסו ג' ספריות בפרצוף, כי עתה ג' קיון שבג' דבינה נחשבו לחב"ד, וג' קיון שבז' א' נחשבו לחג"ת תעאן, וג' קיון שבמלכות לנח"י, עם המלכות הכלולות הרי הם י"ג ספריות. הרי שיציאת הבינה מהראש</p>	<p>בעיקר ר' רק ה' ספריות בלבד, שהן: כח'ב תוי"מ. אלא שספרית הת"ת כוללת בתוכה שש ספריות חג"ת נה"י, لكن יוצא לנו מספר עשר. אמנים כל אלו שש הפרטים חג"ת נה"י אינם רק התפרטות של ספרה אחת, הת"ת.</p> <p>ומה שאנו מפרטים רק לספרית הת"ת בלבד ולא להג"ר, איןנו עניין לשבח הת"ת, אלאADRבה הוא בא לו מפאת חסרונו כלפי הג"ר. והוא כי התפרטות זו היא עניין התכללות ה' הספריות זו בו, ויש בכל תומי'ם בכתיר כנודע, ונמצא שיש ה"ס כח'ב תומי'ם בכתיר בלבד. ויש ה"ס כח'ב תומי'ם בבינה בלבד, ויש ה"ס כח'ב תומי'ם בבניה גם בת"ת בלבד. אמנים מתוך שעיקרו של ת"ת הוא רק או ר' חסדים ולא חכמה, והכרח הוא שאותם ה"ס הנכללות בו שהן רק ה' מני' חסדים בלבד, ולפיכך נשתו שמייחדו של ה"ס שבו, כי הכה'ב ירדזו בו לבחינת חג"ת, והות'ם ירדזו בו לבחינת נצח ה'וד. וע"כ ה"ס הנכללות בת"ת נק' רק חג"ת נה"י. גם בתוספה עליהן לבחינה הכוללת כל ה' החסדים יסוד, ע"כ יש בת"ת שש ספריות חג"ת נה"י.</p> <p>ולפ"ז יש לשאול מהו אין מחשבים את ה"ס הנכללות בכל אחת מכח'ב למני' הספריות ורק הת"ת בלבד, נגנסים הפרטים שלו במנין הספריות. והוא, כי באמת אין עניין התכללות הספריות זו בו מושיף כל על מספר ה"ס העיקריות, שתהינה ראיות לצינן במוחדר, משא"כ התכללות ה"ס בת"ת, הלא ה"ס נעשו בו לבחינות מחודשות דהינו לה' מני' חסדים בנייל, וע"כ מצינים אותן ב' בחינות מיוחדות בספריות ונגנסות במנין הספריות. הרי שענין זה שהת"ת לבדו נדרש לשש ספריות חג"ת נה"י, הוא מטעם פחיתותו מהג'ר, דהינו להיוית רק או ר' חסדים מבואר.</p> <p>עתה תראה, שככל אלו המספרים המובאים במנין הספריות אין גורע כלל ממספר העשר, שעקירה היא רק ה' ספריות בלבד. כי שנאמר ע"ס, הכוונה היא, עם שספריות המתפרטות, בת"ת. וכשאנו אומרים ה' ספריות, הכוונה היא בלי התפרטות היק' שבת"ת. ומני' ר' קצוות, הוא ה"ס הנכללות בת"ת, עם הכול שלו הנק' יסוד. ומני' ז' ספריות הוא כשאנו מחשבים גם למלכות עם הת"ת.</p> <p>(ב) ועתה נבהיר עניין מספר י"ג. ודע, כי מספר זה נתחדר ויצא בעולם התקיון בסוד תיקון הפרצוף. כי אין בכלל פרצוף שבאכ"ע דתיקון רק ג' כלים שהם: בינה, זא', מלכות, ו热搜ם להם הכללים דכתיר חכמה, והאורות (י"טוי ו' פ' א' ע"א)</p>	

הקדמת ספר הזוהר

ז

הсловם	מאמר השוונה	מראהות
הם נבחנים לאירא דכיא. ומטעם זה הם ג"כ אוירא דלא אטידע, שפирשו שהדעת שלהם אינה ממשיכה חכמה, והאויר שלהם אינו העשא לאור, שהוא חכמה.	מהראש גורמת מספר י"ג ספירות בפרצוף, מפני שנעשו חג"ת כפולים בפרצוף. אמנם אין זה קביעה, כי ע"י הulant מ"ן מהתחthonים נשחתה הארא מע"ב ס"ג דא"א, שהארה זו מתיירה את הבינה לראש נמלות הזיהת דבינה לקלח כל חכמה מא"א ולהשפייע לבנים שהם זוזן.	הם נבחנים לאירא דכיא. ומטעם זה הם ג"כ אוירא דלא אטידע, שפирשו שהדעת שלהם אינה ממשיכה חכמה, והאויר שלהם אינו העשא לאור, שהוא חכמה.
אמנם הישסוית, שהם ז"ת דבינה הרציקות לאור החכמה בכדי להשפייע אל הזוזן, נמצאים נפוגמים מלחמת היציאה מראש דא"א, כי חסרון החכמה, מלחמת היהות בגוף דא"א, מושרש בהם לחסרו ממש, ולפיכך אוירא שלהם אינו נבחן לדכיא, אלא נק' אוירא סתום. וכן נק' אוירא דאטידע, ככלומר העומד להתודיע ולהמשיך חכמה ע"י המן נק' דעת. כי בעת שהתחthonים מעליים מ"ן, וחורת הבינה בולה לרأس דא"א, ואו הישסוית מכביל חכמה מא"א ומשפיעים לו"ז, ונבחן או, שהי' נפיק מאיר וגנעשה א/or, שהוא אור חכמה. הרוי נשארוא דישסוית אטידע. אבל או"א עילאיין שאירא דישסוית אטידע. אבל או"א בחייב נשארים דכיא והי' לא נפיק מאיר שלהם, כי אינם משנים דרכם בעולם, וע"כ הם נק' אוירא דלא אטידע.	ונבחן שעיקר יציאת הבינה מראש דא"א בתחליה, לא היתה אלא לשפייע הארת החכמה לו"ז, כי אם לא היתה היציאה לא היתה שום מציאות להמשיך הארת היצאה לו"ז. (כמו"ש ברבashi ב' דף ז' ד"ה וכבר) הרי שלו ג', הספירות שנוטסו בסבב יציאת הבינה לחוץ איןן אלא הכהנה והכשרה להמשכת מוחין דחכמה לו"ז, שם ז' ימי בראשית. ולפיכך נבחן מספר י"ג בכל מקום שהוא, לבחיה המשכת חכמה אל הזוזן.	ונבחן שעיקר יציאת הבינה מראש דא"א בתחליה, לא היתה אלא לשפייע הארת החכמה לו"ז, כי אם לא היתה היציאה לא היתה שום מציאות להמשיך הארת היצאה לו"ז. (כמו"ש ברבashi ב' דף ז' ד"ה וכבר) הרי שלו ג', הספירות שנוטסו בסבב יציאת הבינה לחוץ איןן אלא הכהנה והכשרה להמשכת מוחין דחכמה לו"ז, שם ז' ימי בראשית. ולפיכך נבחן מספר י"ג בכל מקום שהוא, לבחיה המשכת חכמה אל הזוזן.
וז"ס הפרסא גו מעובי דא"א שנעשה במקומם החוצה, שהס הרקיע המבדיל בין מים עלינו, שהם הרأس דא"א ואו"א עילאיין המלבושים אותו מהפה עד החזה, כי עד שם נשחת בჩינת הרأس דא"א,כנ"ל, וע"כ הפרסא עומדות מתחיהם וمبادלת בינהם, לבין ישסוית וזוזן, שהם מים החתחוניים, הנמצאים בפגם מחסرون הארת הרأس דא"א. וז"ס מים תחתחוניים בוכים, אנן בעין למוהי קדם מלפאת. כי רוצים לעלות ולקלח הארת החכמה מראש דא"א.	עם זה יתבהיר לך הבדיקה מה ספירות למספר י"ג ספירות. כי ה' ספירות. מורות שאין בהן אלא אור חסדים. שהם רק ה' חסדים. אבל י"ג מורה על המשכת הארת החכמה, בכח ג' ספירות חגי"ת עילאיין שנוטסו מלחמת יציאת הבינה לחוץ מבואר. ג) עתה נפתח לנו הפתח לבאר סוד שם מ"ב וסוד מ"ב זוגין המובא כאן בזוהר אות ג'. כבר ידעת, שהבינה נחלה, מלחמת יציאתה לחוץ, לב' בחינות: ג"ר, וו"ת, שנ"ר דבינה נתכו לפרשנו מיווחד נק' או"א עילאיין, והם מלבישים לא"א מהפה שלו עד החזה, והאור שהם נק' אוירא דכיא. וזה נתכו לפרשנו גבдел הנק' ישראל סבא ותבונה, והם מלבישים לא"א מהפה עד הטבור, והאור שביהם נק' אוירא סתום, ולא אוירא דכיא.	וז"ס הפרסא גו מעובי דא"א שנעשה במקומם החוצה, שהס הרקיע המבדיל בין מים עלינו, שהם הרأس דא"א ואו"א עילאיין המלבושים אותו מהפה עד החזה, כי עד שם נשחת בchinaת הרأس דא"א,כנ"ל, וע"כ הפרסא עומדות מתחיהם וمبادלת בינהם, לבין ישסוית וזוזן, שהם מים החתחוניים, הנמצאים בפגם מחסرون הארת הרأس דא"א. וז"ס מים תחתחוניים בוכים, אנן בעין למוהי קדם מלפאת. כי רוצים לעלות ולקלח הארת החכמה מראש דא"א.
ד) ובזה נבוא לביאור השם מ"ב. כי נמצא בתיקוני זוהר (תיקון ס"ט במאוד דבעלי קבini נוסח אחר), שמתבאר שם השם מ"ב ב' אפננים: אופן א) הוא השם מ"ב דאצילות, המכונה שם דיקונא ממש, כלומר שכלחו השמות נחתמו ממנה, והוא ד' האותיות דהוויה בפשוטו, ועشر אותיות דהוויה במילוי, וכ"ח אותיות דמילוי השם ביחס ביחיד מ"ב אותיות. אופן ב) הוא השם מ"ב דעובדא בדראשית, שהם ז' ימי בראשית מהם זוזן דאצילות, שיש בהם ל"ב אליהם ועשרה מאמרות, העולים יחד מ"ב.	והטעם הוא, כי השם אויר פירשו אור רות, שהוא רק אור החסדים וחסר חכמה, ולפיכך נבחנת הבינה שיצאה מהראש דא"א רק לבחינת אוירא, כי מלחמת היציאה לחוץ מראש דא"א שהוא חכמה, אין בה אלא אור חסדים בלבד היכלה הנק' אוירא. אלא שיש הפרש בין או"א עילאיין לישסוית, כי או"א עילאיין, שהם בחינת ג"ר דבינה, שכן איןן נפוגמות כלל מלחמת יציאת מהחכמה, מפני שמעם בחינתן הוא חסדים בלבד חכמה, ואפילו בעת שהתחthonים מעליים מ"ן וחורת הראש דא"א, הנה גם אzo אין או"א עילאיין מכבילים חכמה רק ישסוית, כי ג"ר דבינה איןן מושנות טבען לעולם, וע"כ אינם בפגמים כלל מלחמת היציאה מהראש, ונבחנים כאלו לא יצאו מראש דא"א, והם בחינת ג"ר גמורות, ועיב (ודמי זף א' ע"א)	ובזה נבוא לביאור השם מ"ב. כי נמצא בתיקוני זוהר (תיקון ס"ט במאוד דבעלי קבini נוסח אחר), שמתבאר שם השם מ"ב ב' אפננים: אופן א) הוא השם מ"ב דאצילות, המכונה שם דיקונא ממש, כלומר שכלחו השמות נחתמו ממנה, והוא ד' האותיות דהוויה בפשוטו, ועشر אותיות דהוויה במילוי, וכ"ח אותיות דמילוי השם ביחס ביחיד מ"ב אותיות. אופן ב) הוא השם מ"ב דעובדא בדראשית, שהם ז' ימי בראשית מהם זוזן דאצילות, שיש בהם ל"ב אליהם ועשרה מאמרות, העולים יחד מ"ב.
במיולואה בימיולואה	במיולואה בימיולואה	במיולואה בימיולואה

הקדמת ספר הזוהר

מאמר הנזנים

ד) בראשית. ר' שמעון פתח, ^ו הנזנים נראו בארץ, הנזנים דא עובדא דבראשית. נראו בארץ, אימתי, ביום ^ט השלישי, דכתיב ^ט ותצא הארץ,

מסורת הזוהר

ש (שיר ב) ביב לא וירא א ייחי צב ג וירא מב ז' ח דף כ. ה' הקשה זו ביא שפה ביב קנו בהשפטו ח' א דף רנט. רס. דוי תרומה כט תהך ויקלח עז בהשפטות ח' ב' דף רען. דוי כי תצא קטו קיה ת' ז' חמיו דף טג ז' ח בס' ת' דף כו. : ז' מד : תק' ח דף כו. : ז' למן סי' וש' ג'

הנזנים	הסולם	מאמר
וכתוב שם, נעשה ונשמע. בארץנו, זה הוא יום שבת. שהוא כמו הארץ חיים. שהוא עולם הבא.	ד) בראשית ר' שמעון וכו': בראשית. ר' ש פתח, הנזנים נראו בארץ. הנזנים, זה הוא מעשה בראשית. נראו בארץ, מתי. הוא ביום השלישי, שכטב ותצא הארץ, אז נראו בארץ. עת הזמירות הגעה, וזה הוא יום רביעי, שהיה בו זמיר עריצים. שנ"כ כתוב בו יהיו מארת חסר ז' שהוא לשונו קללה. וקהל התורה, וזה הוא יום חמישי, שכטב בו, ישרצדו המים וגנו' לעשות תולדות. נשמע, וזה הוא יום שני, שבטוב בו, נעשה אדם, שהוא עתיד להקדם עשה לשםעה, כי כתוב כאן נעשה אדם, ארץ	ה' א ייחי צב ג וירא מב ז' ח דף כ. ה' הקשה זו ביא שפה ביב קנו בהשפטו ח' א דף רנט. רס. דוי תרומה כט תהך ויקלח עז בהשפטות ח' ב' דף רען. דוי כי תצא קטו קיה ת' ז' חמיו דף טג ז' ח בס' ת' דף כו. : ז' מד : תק' ח דף כו. : ז' למן סי' וש' ג'

הסולם	מאמר השושנה	מראה
ה' חסדים, אבל בעת שווין, כבר קבלו הארץ חכמה מל'ב אליהם. הנה ה' החסדים שמקבלים, הם באים מא"א עילאי, בסוד השם מא"ב. אוירא דכיא שה"ס שם מא"ב, ובחינתם מים עליונים. ונמצא שאין ה' ח' מזווין נעשו בח' שם מא"ב מטרם שקיבלו מל'ב אליהם, ולפניהם הרמז של'ב אלהים עם עשרה מאמרות הם בגי' מא"ב. דהינו שניהם יחד דוקא. ויש עוד בח' שם מא"ב, הגן' שם המעללה, ויתברר במקומו. וזה שאמור ר' חזקה באן בוזהר (אות נ'). ובמה דריוקנא דברית אודרע בארץ עליון זוגין דהאי זרעא דיסוד זוז'א ב' ז' ואודרע וכ'ר. כי אלו ה' אורות שבמאמר יהי אור ה' הס' ה' חסדים, שהיסוד זוז'א משפייע לנוקבא, הגן' בשם זרע. ואמר שההוא זרעא הס' שם מא"ב, כי אופי' שהם ה' חסדים בעיקרם. מ"מ כיון שיש בתוכיותם הארץ החכמה מל'ב אלהים דיסודה. הם נבחנים בסוד שם מא"ב. וכי לא'ב אלהים הוא ישוט'ת. בעת שעולים לרأس, ומקבלים הארץ החכמה מל'ב נתיבות הארץ, כי לא'ב נתיבות הארץ עושים בישוט'ת לא'ב שמות אלהים. שה' לא'ב פעים שם אלהים תגוכרים במעשה בראשית. סוד עשרה מאמרות הם בעיקרים בחינת (נדמי' דף א ע' ז')	במלואה שהיא חכמה, והויה במילוי המילוי שהוא בינה. ונמצא האוריון דכיא שבאו"א אמרו הווין שה"ס ז' ימי בראשית אינם יכולים לקבל כלום ממש מא"ב, כי הם נמצאים מתוך הפרט שבחוזה דא"א, בסוד מים תחתונים, מחותרי ג'ר, והם מקבלים משוט'ת, שאירא דלthon איננו נבחן לאוריון דכיא, כנ"ל. ומאי'א עילאי, שה"ס שם מא"ב, אין יכולם לקבל, כי הפרט אבדות בינהם. כנ"ל. אינם בעת שהתחזונים מעלים מ"ז ונמשך מ"ד מע'ב ס' ג' דא"ק, שתהארה זו מוחירה הבינה לרأس דא"א, שאו מקבלים ישוט'ת הארץ תכמה ומפעים לוין זווין נעשים או כבחינתם למלחה פרט דחווה דא"א, ומקבלים גם הם אוירא דכיא מאירא עילאי, ואז נעשו גם זווין בבחינת שם מא"ב. ולפיכך מרמו שם מא"ב דזווין בסוד לא'ב אלהים ועשרה מאמרות. שעולים יחד בגין מא"ב. וכי לא'ב אלהים הוא ישוט'ת. בעת שעולים לרأس, ומקבלים הארץ החכמה מל'ב נתיבות הארץ, כי לא'ב נתיבות הארץ עושים בישוט'ת לא'ב שמות אלהים. שה' לא'ב פעים שם אלהים תגוכרים במעשה בראשית. סוד עשרה מאמרות הם בעיקרים בחינת	ה' א ייחי צב ג וירא מב ז' ח דף כ. ה' הקשה זו ביא שפה ביב קנו בהשפטו ח' א דף רנט. רס. דוי תרומה כט תהך ויקלח עז בהשפטות ח' ב' דף רען. דוי כי תצא קטו קיה ת' ז' חמיו דף טג ז' ח בס' ת' דף כו. : ז' מד : תק' ח דף כו. : ז' למן סי' וש' ג'

ונשמע. בארצנו, דא יומ שבת, דאייהו דוגמת הארץ החימ. כדין נראו בארץ. עת הזמיר הגיע, דא יומ רביעי, דהוה ביה זמיר עריצים, מארת חסר. וקול התור, דא יומ חמיש, דכתיב ישרצו המים וגיה, למעבד תולדות. נשמע, דא יומ שיש, דכתיב ^{*} העשה אדם, ^ח דהוה עתיד למקדם ^ט עשייה לשמיעה דכתיב ^{*} הכא העשה אדם, וכתיב הtam ^ט העשה

חלופי גרסאות

(ב) הקסה"ז עה. ויקרא מב. ד) ויקרא מג. (ג) הקסה"ז רט ב"א צח קי שה ב"ב כסא עולם הבא, עולם הנשמות, עולם הנחות : הגהה מבחן היה והמדיטטיבים הכנסיה לפניו (אה"ל).

זו מה פנהש שעה תח **ו**"ח דף טו : מד : ת) ויחי צב ויקרא מד ת"ז תלייא ד' עה : א) (בראשית א) להלן רלג ב"א קנט קסן קען רכו תיג ב"כ קעב בהשומות ח"א ד' רוכב : רנו : (ד''), שלוח דלח תרומה תחתעה ספרא זוניעיטה מד ויקרא קסח שמני בפנחס קסא תצע. ת"ז תמי פג : תנ"ו ז : חס"א ד' זון. מס' ט' ד' קטו : ת"ז ד' קכ. קלו : ז"ח בראשית נ תרגען תרגש שה"ש תקצוע תל Tak"ח דף קיב. :

מסורת הזוהר

עב תרומה תשוג ויקתל ר בהשומות ח' ב דף רעו.

דרך אמת י) תור בג'י ישרצו.

הסולם

הנצנאים

מכրיתין כל הקלייפות הנאהות בנוקבא. זומר
לשון כריתת, ועריצים הם החצינום והקליפות
הסובכים את השוננה. וויש, وكل תhor דא
יום חמישי: התור, הוא נצח דז"א וקול
התור, הוא הוד דז"א, והוא יומם חמישי דמעשה
בראשית. ובשביל שהוא מקבל מהוזג הכלול
בנצח דז"א ע"כ נקרא קבלתה זו, בשם קול
המזור

וז"ש, נושא נושא דא יומ ששי: כלומר
שהולך התור אינו מוכבל אל הנוקבא רק
באמצעות יומ ו', שהוא יסוד דז"א הכלל נז'ה
יה' והוא משפייע אותו לנקבא. וזה, שנשמע
אל הנוקבא רק ביום הששי. וזה הכלל שאין
הנוקבא מקבל רק מהקו האמצעי דז"א, שהוא
דוחי או מדעת, או מת'ת, או מיסודה. דכתיב
נעשה אדם דהוה עתיד למקודם
עשיה לשם: שמיעה ה"ס בינה כי
ראיה ושםעה הם חכמה ובינה. עשה ה"ס
המלחמות. וכן, שבסוד התקיון מצטצום ב'
שה'ת עלתה לנקי העינים. כדי לשף אותה
במדת הרחמים. שהיא בינה עילאה. הנה אבא
הוציא אמא לחוץ ואבא עצמו אתחקן בעין
דכר ונוקבא. כי עיניהם ה"ס אבא וע' עליית
ה'ית אליו נתתקן הוווג של ראש בה'ת.
שנקראת נקי העינים. ואמא שהיא בינה יצאה
משמעות מהראש אל הגוף. שז'ס שאין בא'א
אל

כט אמר

ארץ, ואומר שהנגנים שם ספרות הוי נתקבלו ונראו בណכבא, הנק', ארץ, ביום ג' דמעשה בראשית. והנה נראה ממש שנראו פעם כך ועתה נראה אחר. וזה שאל איימי היה זה, ומшиб שוזה היה ביום ג'/ שהוא תא תית. וביאור הדברים הוא, כי מחלילה נאנצלה בסוד ב', מאורות הגדולים, ואו היה שזה לתית דז'יא. ונמצא שנאנצלה ביום ג' בשזה עם תא דז'יא הנק', יום ג' דמעשה בראשית. וזה ברין נראה בארץ: כלומר, כיון שהמצב הזה לא היה מתקיים בណכבא, כמו שאמר להלן, לבן אומר הכתוב נראה בארץ, והיינו שנראו פעם כך. ואח"כ עת הזמיר חניט.

דא יומ ד' דהוה ביה זמיר עריצ'ים כי ביום ד' נתמעטה הלבנה שהיא הנוקבא דדי'א, כמו שאמרו חז"ל שטרוגה הלבנה ואמרה א' אפשר לב' מלכים שישתמשו בכתר אחד, ואמר לה הקב"ה לך ומעטיך את עצמן. (חולין ס:) ואנו ירד לחייב נקודה תחת היסוד דדי'א, וט'ית שלת נפל לו בריאות. ולא נשאר לה באצלילות זולות נקודות הכתר שלת, ועמדתה תחת היסוד, ומעתה הולכת ונבנית ע"י גזח והוד זיא, כמו שמאבר והולך. ונקרא זה, זמיר עריצ'ם, מפני שהמייעוט געשה הכהנה ובית קובל לקבלה מוחין דהיה, אשר מוחין אלו (דשו זך א' פ"א י"ג ע"ב)

ה) ד"א הנצנים אלין אינון אביהן,^{ד)} דעתלו במחשבה, ועallow בעלם אדatti, ואתגניזו תמן. ומתרמן נפקו בגניזו כ' ואטמירו גו נבייאי קשות אתללייד יוסף, ז' ואטמירו ביה. עאל יוסף באירוע קדישא ונציב לון תמן, וכדין נראו בארץ ואתגלו תמן. ואימתי אתחזון. בשעתא דאתגלי^{ה)} קשת בעלם א, דהא

חולפי גרסאות

ג' נ"א ל"ג ד"א. כ' נ"א ואטMRIו בהו (אה"ל). ז' נ"א ואטMRIו ביה (אה"ל).

לו: תל"ז דף עא. תנ"ח דף צב: ת"ע דף קיט: תק"ח דף קב.

מסורת הזוהר

ד) פקודי טרעג. ה) ב"א ע' נה רסן רפס וירא תמן^ו וישלח קה ויחי שטו מסט טשעו משפטים צו פקודי חקיט ויקרא רלח קדרושים עה פנהס לה/א של שמד ת"ז ת"ו דף כב: תי"ג דף כט. תי"ח דף ל. לב: תק"ח דף קב.

ה솔ם

מאמר

אלא כו"ח בראשו ובינה יצאה לגוף. ונמצא הקדשה, והקיים אותם שם. ואנו נראו בארץ ונגלו שם. ומתי הם נראים. היינו בשעה שהקשת נראית בעולם. כי בשעה שהקשת לשמעה, שהיא בינה. וו"ס מ"ש בתיקונים נראית. אז הם מתגלמים. ובאותה שעה. עת הזומר הגיע, הינו, עת לקצץ את הרשעים הנוקבא כמו אבא. לספירה שנייה לכתה, ודורש. כי ישנה היא אותן שניות ואני ישנה כמו אני שנייה. ע"ש.

ומחתמת עלית המלכות לנקי העינים נתקה שם מאד. וגעשתה רואייה אה"כ לעלות ולהלביש או"א עילאיו. ולקבל מוחין שהם מוחין דחיה כמו אמא עילאה. וה"ס סיהרא באשלמוות. ולפיכך במתן תורה הקדים ירושה געשה לנשמע, והקdimו עשה לשם מעיה. שבזה זכו לקבלת התורה. (שבת פה) כי העשרה שהיא מלכות עלתה והלבישה את או"א עילאיו ונגלה סוד היובל, שער הנון.

זה אמרוagan, שכון היהת השמיה ביום הששי, כי בו נעשה התקין זה להקדים עשרה לשמעה. כמו במתן תורה, וע"כ נעשתה המלכות בשבת בראשית בבחינת ארץ החיים, שה"ס אמא עילאה. כמו שמברא והולך. וענין זה עמק מאד. ועי' כאן במראות הסולם. שהרחבנו עניין זה.

בארכינו רא יומ ששבת, דאייהו דוגמת ארץ החיים: אמא עילאה נק' ארץ החיים. וע"י השפעת יום הששי, עלתה הנוקבא ביום שבת דמעשה בראשית עד אמא עילאה. ונעשתה גם הנוקבא דוגמת ארץ החיים. כי זה הכלל אם התחthon עליה לעליון ממנו נעשה כמו מהמש. ה) ד"א הנצנים אלין וכ"י: פירוש אחר. הנצנים, אלו הם האבות שנכנסו במחשבה. ונכנסו בעולם הכא שהוא ביןיהם. וונגנו שם. ושם יצאו בוגניזו, ונסתרו תוך נבייאי האמת. נולד יוסף ונסתרו בו. נכנס יוסף בארץ (ופרי דף א' ע"ב)

באיור הדברים. כאן מבאר את הכתוב הנ"ל. על בחינת השגת מוחין דחיה של ז' וא' גופיה. ואומר, שהנצנים טוביים על חגי'ת דז' א' שנק' אביהן, כי הנה'י דז' א' נק' בניו' והם ב' פרצופין, הנחלקין על החוזה של הו' א' כי חנת' נק' ז' זונ' הגודלים. ונה'י נק' זונ' הקטנים. וע"כ מדייק להשミニינו שהוא מז' א' הגדול, וע"כ אמר, אביהן. וכן' בשם נצנים, שפירשו נטיות, הוא מפני שהולכים וגדלים בדרך נטיות. שמחילה היהת מדתם כמו הנה'י, ואח'כ' בינויה געשו היג'ת, ואח'כ' בגודלות א', געשו חב"ד של נשמה. ואח'כ' בגודלות ב', געשו חב"ד דחיה.

וז"ש דעתלו במחשבה ועallow בעלם אדatti: הבונה היא על עיבורי של ז' א'. כי בעת עיבורי הוא עולה לאו"א הנק' מחשבה ועלמא דאתמי, ושם ראשית בנינו נק' עלמא דאתמי, ושם ראשית בנינו של הו' א' בבחינת ג' גו' ג'. שפירשו שהחג'ת מלובשים תוך הנה'י. וו"ס הנטיות בקרני הגבים היג' עקרון ממש ושתלן במקום אחר והגדילו. הנטיות הון אביהן כנ"ל, שהן היג' מרששין, וע"י עליון לעיבור לחו"ב. דהינו ששתלן במקום אחר, והשיגו שם את המלכות המmotתקת לאט לאט. ע"י העיבור, אה'כ ע"י ניקה אה'כ ע"י גדלות א' ולבסוף ע"י הגדלות ה'ב/ כמו

בשעתא דקשת אתחזוי כדין אתגליין אינון, ובזהיא שעתא עת הזרmir הגיע עדן לקצץ חיבין מעלמא. א' אמאו אשתויבו. בגין' דהנצענים נראו באָרֶץ, ואלמלא דנראו לא אשטאָרָוּ בעלמא, וועלמא לא אתקאים.

חולפי גרסאות

ט נ"א אימתי (אה"ל). ט נ"א דנצנים (אה"ל).

הנצענים	הסולם	מאמר
לקבל מוחין דגדלות ב' שהוא מוחין דחיה, ואו נגסרת הנוקבא מינו וונבנית לפרשוף שלם במוחין דחיה, ואו נקראת הנוקבא אָרֶעָא קדרישא כי המוחין דחיה נק' קודש. והוא שאומר עאל יוספ' שהוא יסוד דגדלות של הז"א באָרָעָא קדרישא שהיא הנוקבא פב"פ עם הז"א בקומה שוה. וו"ש, ונ齊יב לוֹן תמן: באָרָעָא קדרישא דידי'כא כי אין המוחין דחיה, שהס' חכמה, נמשכימים רק בעת הוווג, שהוווג ברוזא דאחד, והם נשארים רק ברשות הנוקבא, כי רק על ידה נמשכו בעת הוווג, וו"ש ונ齊יב לוֹן תמן, דהינו בביתא דידת. והטעם כי ערעד ז"א קלפי הנוק' בערד או"א עי' קלפי ישס'ות, וע"כ אין מוחין דחיה שהס' חכמה, נגלית אלא בנוק', שהוא בחיה, ישס'ות. וו"ש להלן ובידן נראו באָרֶץ ואָתגליין תמן כלומר, עתה נתגלו במדת הגדלות כראוי, אבל ערעה נחשבים לטמיין וגעליים.	כמו שמאבר והולך. וו"ש ומתרמן נפקו בגניין: שאחר שקבלו החג'ת כל המוחין דעיבור, הם נולדים ויוצאים מא"א למוקם למטה, ונפקי בגניין, כי גם אחר יציאתם מא"א למוקם נשארו עוד בגניין, דהינו באָרֶץ מועט.	
ואומר עוד ואימתי אתחזון וכ'ו. ואין לשאול הא לא כבר ביאר זאת לעיל מהם מתגליים בשעתא דעאל יוספ' באָרָעָא קדרישא. דהינו בעת הוווג, גם השמייננו שמקום התתגלות הוא בנוקבא, וא'ב' מאי שואל עוד העפעם אימתי אתחזון. העניין הוא כי גם בעת הוווג ישנן ב' הבחנות, כי יש הタルחות שמאלא בימינא דהינו בסוד ה' חסדים שכור, ויש הタルחות ימיןא בשמאלא בסוד ה' גבורות שבוקבנא. וע"כ שואל אימתי אתחזון, אם בסוד הタルחות ימיןא בשמאלא, אם בסוד הタルחות שמאלא בימינא.	וו"ש ואטמיריו גו נביאי קשות: כלומר, על ידי השגת מוחין דיניקה, נמדד האור המוחיד אל ספי' נה"י דז"א, הנק' נביאי קשוט, ואו נתפשטו להם החג'ת מתוך הנה"י, והשיג ו'ק, ועכ"ז הם עוד בטמירו, כי נמצאים עד בהעלם מוחין דראש. ואין להם אלא גבש רוח בלבד. וו"ש ואטמיריו גו נביאי קשות, נביאי קשות, הם נו"ה שהשיגו על ידי היניקה, אבל אטמירו בהם, וду שיש תמיד עריך הפוך מכלים ואינו נגלה. ודע שיש תמיד עריך הפוך מכלים לאירות, כי בהתחשב עם בחינת האורות, משיגים ע"י יניקה, אור דחג'ת שהוא רוח, ובהתחשב עם בח' הכלים, משיגים ביניקה כלים דנו"ה, ואור הנפש שהיא בחג'ת, יוריך בהם. וכן במוחין דגדלות שמח'י האורות, נבחן, שם משיגנו אור דחג'ת, ומבה'י הכלים נבחן שהשיגו כל'י היסוד דגדלות, כמו'ש להלן, וו"ש, אַתְּלִיד יוֹסֵף ואטמיריו בירח: כי אחר תשולם המוחין דיניקה עולה ז'א לעיבור ב' למוחין דגדלות א', שע"י מוחין אלו נעשו החריג'ת שלו לבוננת חב'ד וראש, ונולדים לו נה"י ע"י יניקה נעשו לו לחג'ת, ונולדים לו נה"י חדשים המכונינים נה"י של מוחין דגדלות. ואלו נה"י מכונים בשם יוספ', שהוא יסוד דגדלות הכלל נו"ה היסוד דגדלות. וו"ש אַתְּלִיד יוֹסֵף, ואומר ואטמיריו ביה, להشمיענו שעדיין אין להם לחג'ת האורות דגדלות בשלימות, ויעירין הם בהעלם, כי בגדלות א' הוא משיג רק המוחין דנסמה, שהם נבחנים עוד לבחינת אחרים אצל הו"א, וע"כ אמר ואטמיריו ביה, כולם, עוד הם בהעלם.	
וו"ש, ובזהיא שעתא עת הזרmir הגיע עדן לקצץ חיבין מעלמא: כלומר בעת שמתרבין	ו"ש, עאל יוספ' באָרָעָא קדרישא ונ齊יב לוֹן: כי אחר מוחין דגדלות א' מתחיל הו"א (ופסוי דף א' ע"ב)	

הקדמת ספר הזוהר

ו) ומאן מקים עלמא וגרים לאבhnן דאטגליין,^ט קל ינוקי דלעאן באורייתא, ובגין איןונ^ט רביין דעלמא, עלמא אשתויב. לקבליהון,^ט תורי זהב נעשה לך, אלין איןונ^ט ינוקי רביין עולמין, דכתיב^ט ועשית שנים כרזבים זהב.

חולופי גרסאות

מסורת הזוהר

ס נ"א ינוקי רביין דעלמא אשתויב (אה"ל).
 ז"ח דף מב : ט) (شمota כה). ב"א ק שעא לך קד ויצא קה רג וישלחו קסט ויחי שזו תמסת חען נשא שם. ח"ב דף רעת. ד"י
 תרומה ק תה תפוג תתקכוב בהשומות. ח"ב דף רעא. רעו : רעת. ד"י אחריו מות נב קצט. בהר ה שלח קה קם בלך נד פנהס תה תנא עקבoso בהשומות ח"ג דף שב. שח : ד"י ת"ז תליח דף עח : ת"ע דף קלו : קמ : ז"ח תולדות אות יד תרומה נה טח אה"ש קנא. תק"ח דף צת. צו. כי :

הנוצנים

הсловים

מאמר

כלומר, ואלמלא דנראו בנוקבא אותם הנוצנים כבר מזמן בעת קטנותה, דהינו בבעין האחרום שלה כנ"ל, הנה לא אשთארון בה מהוין דחיה גם בעת גדולות, כי לא היו לה כלים بما לקלם.

ו) ומאן מקים עלמא ובר :ומי הוא המקיים את העולם וגורם לאבות שיתגלו. הינו קול הילויים העוסקים בתורה, ושביל ילי עולם אלו, העולם ניצל. כנוגדים כתוב, תורי זהב נעשה לך. אלו הם ילדים, געריטים, תלמידים, שכותבו, ועשית שנים כרזבים זהב.

באיור הדברים רביין דעלמא הם בח"י מהוין דאחור הנ"ל בדיבור הסמור, הנקרוא אפי זוטרי, וכן רביין דעלמא וכן ינוקי רביין עולמי ובח"י הוועו שלותם במצב זה, נקרא קל ינוקי דלעאן באורייתא. וה"ס תורי זחוב וה"ס ב' הכרובים, דיאינן אפי זוטרי, אשר אלו המוחין דחיה הנמשכים. בסוד התכליות ימינה בשמאללא, לא היו מוקבלים כלל בנוקבא ולחתם, כמ"ש כל זה לעיל בדיבור הסמור. ז"ש, ומאן מקים עלמא, דהינו בעת ריבוי הקללי, שיש להן כח להחריב עולם כבימי המבול, הנה אין תקנה זולת בהמשכת מהוין דחיה בסוד קשת בענן, כנ"ל, שע"ז עולמא אשתויב ומ"ה הוא המקים והמציל את העולם בעת ההיא, גורם לאבhnן דאטגליין שగורמים לגילוי החג"ת בסוד מהוין דראש, שהחג"ת נעשו אז לחב"ד דחיה. ואומר, שהగורם לכל זה הוא, קל ינוקי דלעאן באורייתא, דהינו המוחין דאחור כנ"ל. שהייס קל ינוקי ותורי זהב.

בראשית

שמתרבין הרשעים בעולם, שמחמתם נעשה אחיה מרובה לקליפות והס"א, ע"ד שהיה בזמן דור המבול, שנמהה מחמת זה כל הקום, הנה או אין לבני העולם תקנה אלא על ידי הגילוי של מהוין עילאיין הביל, שהם המוחין דחיה. כמ"ש והולך. וח"ש, אםאי אשתויב, בגין דהנוצנים גראו : פירוש, למה בני העולם מצלמים מכליה, כמו שהיא בימי המבול, הוא משומם דהנוצנים גראו באץ, כי גilio המוחין דחיה מעביר את הקlipot מהארץ שהיא המלכות, ואינן יכולות לסתור בה עד. ש"ס הכתוב וראיתה לזכור ברית עולם.

וז"ש, ואלמלא דנראו לא אשთארון בעלמא כי : יש כאן סוד גדול. כי תחללה הנוקבא בסוד ב' המאורות הגדולין, שיש לה לנוקבא קומה שווה עם ז"א, אלא שעומדת באחוריו של ז"א, שבשביל זה קטרוג הירח שאין ב' מלכים משתמשים בכתיר אחד, וע"כ בנחנים אלו המוחין מוחין דאחור, וכן נקרים מוחין דז"ק דנוקבא, שהם מוחין שבשעת קסנותה, ככלומר מתחילה התהווותה. ואו בנחנים הווין לאפי זוטרי, וכן ינוקי רביין עולמין. אלא אחר שהוא מאשתלתם עם המוחין הללו, חזרת לעיבור ב' לאו"א עילאיין, ואו בנבנית בגין גדול, במוחין דפב"ס עם הז"א. ואו הם נק' אפי רברבי, ונודע, שאין שינוי או העדר ברותני, ואלו המוחין דאחור, אפי זוטרי, נשארים בה גם בעת המוחין גדלות. ולא עוד אלא שבסבת המשכת המוחין דחיה הנ"ל הם בעיקר בכלים דמוחין דאחור בסוד אפי זוטרי. וח"ש, ואלמלא דנראו לא אשთארון בעלמא (מדורי ז"ה א ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

יג

מאמר מי ברא אלה

) בראשית. ר' אלעזר פתח,²⁾ שאו מרים עיניים וראו³⁾ מי ברא אלה. שאו מרים עיניים. לאן אחר. לאחר דכל עיניין תליין ליה, ומאן איהו.⁴⁾ פתח עיניים. ותמן תנדעון,⁵⁾ דהאי סתים עתיקא⁶⁾ דקימא לשאלת, ברא⁷⁾ אלה. ומאן איהו,⁸⁾ מ"י. ההוא דאקרי⁹⁾ מקצה השמים לעילא, דכלא קימא

חולפי גרסאות

ע ניא דהא (אה"ל).

מסורת הזוהר

ל) (ישעה מ). מ) להלן מו ב"א שי שיג משפטים מהר כה ר' ריב רטו פנה תה"ז

תכ"א דף מב : תמ"ש דף מה : ח"ג דף לו. תק"ח דף צג : ט) וייחל תנג אחורי מות רעת. ס) ב"א ול שיג לך ריב תרומה ב פקודי ריד ריח בלק קנו. ט) פקודי כ שה תה"ז תנג דף מה. תק"ח דף צג : קח : פ) לך ריב ריג וייחי תקפא משפטים שצוו תכו תרומה ב טו ריט רנו ויקהל ג פקודי ריד בלק שמנו תה"ז תייח ד לו : תכ"א ד' גה. ת"ל ד' עה : תה"ח ד' עט. תנ"ב ד' טו : ז"ח ד' לו : צ) להלן קמג בא יג מולדות קטו ויצא רלו יתרו תקס תרומה רא רוח וייחל לא שכד פקודי ריח בעולותך ב תה"ז תה"ד ב.

דרך אמרת ס) פ"י עשרה פתח לעיניים הם נצח והוד עי" פ"ח ב' פ' אחרי מות דף ע"א ב.

הסולם

מאמר

מאמר מי ברא אלה

אצלות, זולת עיי' פתיחתה של המלכות
ראש א"א.

ותמן תנדעון, היינו בפתח עיניים, שהו המלכות דראש דא"א. שם תנדעון היסוד הו, איך שהבינה בראה את הוו". ב' המלה בא פירושה לביר מדרגות אצלות, ומתרד שהבינה עצמה יצאה לביר מדרגת הראש דא"א. נונשתה משום זה להבינה בריאה בערך הראש דא"א. ע"כ היא בראה בהכרח גם את הוו", ונעשה הוו"א בבחינת יצירה, כי היוצא מבינה בראה נקי יצירה, והנוקבא נקי עשייה. אמם אין להשותם לב"ע ממש שמאחרי הפרטא דאצלות, כי אלו הבינה וו"ז עומדים למעלה מפרטא דהינו בעולם אצלות, אלא הכוונה היא בערך הראש דא"א בלבד, וע"כ יש ב' מני בי"ע, הא" הוא בי"ע פרודוא. שנפדרדו מכל בחינת אצלות עיי' הפרטא, שהוא הקרען דעלום האצלות העומדת עליהם מלמעלה, והב' הם הביב"ע דעלום אצלות גופה, שהם הבינה וו"ז ונוקביה אצלות. אלא שהפרטא שבגו מעוהי נקי אצלות, שבמקומות החזה שלו, זומdot עליהם מלמעלה, שמשום זה הם נבדלים מבינה ראש דא"א, ונחשים לבחינת גוף בלי ראש. כלומר למחרסוי מוחין דחכמה. הנק' ראש מבחים עולם אצלות, כי בדרך כלל נבחן עולם האצלות לבחינת חכמה, דכללות ד' עולמות אב"ע

ס) בראשיות ר' אלעזר וכוכו : בראשית. ד"א פתח, שאו מרים עיניים וראו מי ברא אלה, שאו מרים עיניים, שואל, לאיווה מקום. ומושיב, למקוםSCP של העינים תלוית אליו. והוא, הוא פתח עיניים, שהוא מלכות דראש א"א, ושם תדעון שעתיקא הסתומים זהה, שנוהגת בו שאלת, ברא אלה,ומי הוו. הוא הנקרא מ"י, שהוא ד"ז דברינה, אותו הנקרא מקצת השמים למלחה, שהכל עמד ברשותו, ובשביל שנוהגת בו שאלת, והוא בדרך סתום שאנו מגולח, נקרא מ"י. שהוא לשון שאלת. כי לעמלה ממנו, אין שאלת נהוגה שם. וקצת השמים הזה, שנוהגת שם שאלת נקרא מ"י. ביאור הדברים ר' אלעזר פתח. הוא בא לבאר הפירוש של בריית שמים וארכן שבמרקראי דברашית. כי שמים הארץ הם הכלל דז' ימי בראשית, שהו הוו"ז אצלות, ואם כן למה כתוב ברא שוויי בראיה ולא אצלות, והיה צל האצל. ואומר, ומאן איהו פתח עיניים, המלכות דראש א"א אצלות מוכנה פתח עיניים, כי ספרת החכמה של ע"ס דראש נקי עיניים. ונודע שאין בראש א"א אלא כתך חכמה בלבד, וע"כ המלכות שלו נקי' פתח עיניים, כי בפתחה מושפעים המוחין דחכמה מרחש א"א, לכל פרצופי אצלות. וזה, לאחר דכל עיניין תליין ליה כי מוחין דחכמה נקי עיניין, ואין מוחין דחכמה בכלחו פרצופי (דסויי דף א ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

ברשותה. ועל דקימא לשאלת, ואיהו בארכ סתים ולא אתגלא, אקרי מ"י דהא לעילא לית תמן שאלת. והאי קצה השם אקרי מ"י.

מאמר	הסולם	מי ברא אלה
אב"ע, וע"כ המחוسر תבמ"ה, נבחן שם לגוף בל' ראש. ויתברר עוד להלן.		דא"א נבחנים כאלו עומדים עוד בראש דא"א ע"כ נקרים גם הם בשם עתיקא כמו הראש דא"א, אלא ממשם המזאמם בגוף א"א נקי בשם סתים עתיקה.
וא"ש, דהאי פתים עתיקה וכו' ברא אללה, הבינה שיצאה מהראש דא"א, מכח הנקבא שלulta לחכמה דא"א וסימנה שם בחינת הראש דא"א, שמוסה זה יצאה לבחינת בריאה וגוף דא"א, הנה היא נחילה משמעות זו לב' בחינות: ג"ר לפ"ע, זות בפ"ע, מטעם, כי הבינה מקורה בע"ס דוור ישר, אין מטבחה לקבל הכמה כלל, אלא רק אור חסדים בלבד, בסופה כי חפש חסד הוא ולא חכמה, (ע"י בפתחה לחוכמת הקבלה אות צ') ולפיכך אין יציאתה לגוף פוגמתה כלל, שהרי אפילו בעת שהיא נמצאת בראש א"א איןיה מקלט ממנה חכמה, ולפיכך אין לה פחתות של מהו מלחמת עמידה למתה לבות דראש דא"א, ונחשבת גם עתה לבחינת גמר, וב אלו לא יצאה כלל מהראש דמייא. והיא נתקנת בסוד או"א עילאיין לבישין לא"א מפה עד החזה. ובבינה הב' שהיא הזית דבינה, הנה הן מבחינת התכללות הזריז בבינה, שהם שרשיהם של הווין הנמצאים ביבנה, ולפיכך הם צרכיהם להארת חכמה שבשיל הווין, וע"כ הם נפגו מלחמת מציאות בגוף דא"א, שנعوا למחוסרי חכמה, והם נחשבים לביראה, ולוק' בלי ראש. וعليهم נאמרABA הוציא אמא לחוץ, דהינו כבר מהראש דא"א, והם נקי ישורת, ומלבישין לא"א מזויה עד הטבור, והבנימים שליהם שהם הווין, הם מלבושים מטbor ולמתה, דא"א עד סיום עולם האצלות. וו"ס הפרסא שבוי מעוזי דא"א העומדת בחזה שלו, כי היא כה המלכות שבראש דא"א המוציא את הזית דבינה כבר מראש, ומפריעתם מלקלל חכמה, כי ע"פ שמסך הוה עמוד בפה דראש א"א, מי שם איינו פועל כלום, כי שם עמודים או"א עילאיין, שום בחו"י הגיר דבינה, הנחשבים עוד לבחוי' ראש א"א מטעם הניל, ונמצא כי רק במקומות הווה דהינו ממעל הזית דבינה שולט כה המשך להוציא הזית דבינה שמתהתו לבר מראש דא"א, וכור זה. ולפיכך הגיר דבינה, נקי בשם הא סתים עתיקא, כי הראש דא"א נקי עתיקה קדישא וכי שtag'ir דבינה ע"פ שהם מפה ולמתה	זוש, קצה השם אקרי מ"י: דהא לית תמן שאלת דהינו הגיר דבינה, שהן או"א עילאיין לית המן שאלת, כי הם אינם מקבלים מ"י להמשכת חכמה, להיוותם בעצם רק בחינות אור חסדים ואינם מחוסרי חכמה, וע"כ אינם נק' מ"י, גם אינם בחו"י קצתה השם, כי הם אינם נזקקים לו"ז הגיריכים להארת הכמה, ורק הזית שהן ישותית שהם קיימין לשאלת, דהינו לקבל מ"ז מהו"ז ולעלוות לראש דא"א לקצתה השם לעילא, ע"כ נבחנים שמות מקבל מהם.	
וזאת		ווש,

(ופו"י דף א' ע"ב)

ח) ואית אחרת לחתא ואكري^{ז)} מ"ה, מה בין האי להאי, אלא קדמאות סתימה דאكري מ"י קיימת לשאלת, כיון דשאל בר נש ומפשפש לאסתכלא

מסורת הזוהר

ז) בהשפטות ח"א ד' רג' ד' תרומה טו ריש ויקhal מג מט ת"ז תכ"א ד' נה: תל ד' עג: תפ"ג ד' זר: תק"ח ד' קיט.

הסולם

מאמר

מי ברא אלה

או נק' חכמה עיי הדעת, כי הווין העולמים למין נבחנים שם לבחי' א. כי המה הגורמים לזוג שלהם, והזוג נק' בשם ידיעת, משון, וידע אדם את חוה אשון. וו"ש ולמנדע דהינו להמשיך ומוחין בסוד הדעת מדרבא לדראג מדעת של מדרגת או"א אל המוחין דמדרגת הוז"א, עד פוף כל דרגין דהינו מוז"א אל הנוקבא הנק' סוף כל דרגין. וכןין עליית מ"ז עני' בפתחזה לחכמת הקבלה אותן צ"ז וצ"ה. כי הבינה עומדת אב"א עם החכמה להיותה רק בחוי' חסדים. וחורתם פב"ס עם החכמה רק לצורך הווין. ע"ש.

וז"ש כיון דמטי תמן מ"ה: כיון שהמוחין מטי תמן אל הנוקבא דז"א, או נקרה הנוקבא בשם מ"ה. ונק' כן מטעם המבוואר בזהר (תרומה דף קכ"ז ע"א). וויל', "דרבא תחתה דאייהו רוא דעתם תחתה אكري מ"ה", ותנוין: אל תקרי מ"ה אלא מאה, (מנחות מג): בגין דכל דרגין עילאיין באשלומותהך הכא איןן" עכ"ל. הרי שע"כ נק' מ"ה להורות שכל השלים הגדולה של המוחין ההם באה רק אחר דמטי המוחין לנוקבא ואומרו, מה ידעת מה אסתכלתא מה פשפשתו הא פלא פטים בדקמויות: גם זה מבואר בזהר תרומה הניל, וזיל תון, אמראי אكري מ"ה, אלא עע"ג דמשיכו עילאה דאטמשך לא אטגלייא עד דיאשתליים הכא, דאייהו אתר סופא דכל דרגין, פוטא דאמשבותא דבולה, וקיימת באתגלילאי, ואע"ג דאתגליליא יתריר מכילא קיימת לשאלת, מ"ה, מה חמויות, מה דעת, כמה דעת אמרת, כי לא ראייתם כל תמונה עכ"ל.

הנץ רואה דברי הזוהר, שאע"פ שכבר נמשכו לה המוחין העליונים עיי העלה מ"ז וכבר נשלה מה בהן, מ"מ איה קיימת לשאלת כמו שישיותה היו מטרם העלה מ"ז. וזה ג"כ דברי ר' אלעזר כאן מה ידעת מה אסתכלתא מה פשפשתו הא פלא פטים בדקמויות, דהינו ג"כ במו בזהר תרומה אשר

ח) ואית אחרת לחתא וכו': ויש אחר למיטה, ונקרא מ"ה. מה בין זה לה. ומשיב, אלא הראשון הסתום, שנקרא מ"ז, נוהגת בו שאלה, כיון ששאל האדם וחקר להסתכל ולדעת מדרגה למדרגה עד סוף כל המדרגות, שהוא מלכות, אחר שהגיע לשם, הוא מ"ה. שפירשו מה ידעת מה הסתכלת, מה חקרה, הלא הכל סתום בתחילת. מפשפש פירושו חקר. כי ביאור הדברים, הנΚבא דז"א, בהיותה עם הוז"א פב"פ, נקרה גם הנΚבא בשם מ"ה, כמו היא סוף כל דרגין ומסימנת את דלתחתה, ונמצא הוז"א הנק' קצה שמיים האציגות הנק' קצה השמיים לעילא, ובין הנק' הנΚ. קצה השמיים להתחנה. וו"ש כיון דשאל בר נש ומפשפש לאסתכלא: לאסתכלא היינו הוזוג דאו"א הנק' הסתכלות או"א זה בזה עיי' עלייתם לחטאש דא"א, שאו הבינה חזרה לקלב הארת החכמה בשביל הווין, כי אפילו ישיותה שם הוזית דברינה אינם צרייכים להארת החכמה לצורך עצם. כי מבחן עצם דומים הוזית דברינה אל הג"ר שלham, ואינם נוקים לעילם. אלא בעית שהווין עולים למ"ז לקלב חכמה. אבל מ"ז לישוטה רק עיי העלה מ"ז מבני אדם התהותנים אל הווין. באופן שנשות בני אדם עולות למ"ז אל הווין, ואו עולים הווין למ"ז אל הישוטה. ואו עולים הישוטה לא"א ונעשה שם פרצוף אחד עם או"א עילאיין, אז מסתכלים או"א זה בזה ומשיבים חכמה בשביל הווין.

זה אמרו כיון דשאל בר נש דהינו שמעלה מ"ז, ומפשפש היינו שמשפssh במעשי. כדי להעלות הווין לזוג או"א, דהינו לאסתכלא בכדי שא"א יסתכלו זה בזה ומשיכו חכמה. ולמנדע מדרגן לדרגן עד סוף כל דרגין, כי הארת החכמה הנשכת עיי עליית מ"ז חזוג כביל, נק' בשם ידיעת, (ופרוי דף א ע"ב)

ולמנגד מדרגה לדרגה עד סוף כל דרגין, כיוון דמטי תמן מ"ה, ח' מה ידעת, מה אסתכלתא, מה פשפשתה, הא כלל סתים כדקדמיתא.

מסורת הזוהר

ר) תרומה טו.

הסולם

מאמר

מי ברא אלה

הטבור דא"א ונמצאת עומדת למטה מפרשא שבגוי מעוזי דא"א. שבחינת הארץ ראש דא"א נפסק לעמלה מפרשא זו, וכן (אות ז' ד"ה וחיש דהאי עשייה). וע"כ מבחינה זו לא הרויה הנוקבא את המוחין וראש א"א שכל העלתה המ"ן היו לזה וככל סתים כדקדמיתא כמטרם העלתה מ"ן. אמונן מבחינה אחרת, הרי הרויה הנוקבא בחינתה אמא, כי עלתה למקום ישסית', שנך' אמא, שז"ס שנעשתה בסוד מאה ברוכות כניל.

מושום זה נבחנים אלו המוחין רק לבחינת ריק' דגדלותה, כי לא תוכל לקבל בחינת ראש דגדלותה, להיותה נמצאת למטה מפרשא דחויה דא"א, כנ"ל, אבל מודגזה עתה שוה כמו היישסית' בעת היותו בחינת ו'ק. דהינו מטרם העלתה מ"ן, שהיא עומדת שם מחוז עד הטבור דא"א. שוה ודאי גולדות גודלה בשבייל הנוקבא, אלא שהיה ו'ק דגדלות, אבל עוד חסר ג"ר דגדלות, והשגת ג"ר דגדלות נ'ק' גולדות ב' של הנוק', וזה יתרה להלן במאמר מי ברא אלה דאליהו.

עתה תבין היטב כוונת הזוהר תרומה הניל' בבי' הטעמים שאמור, על מה שנך' הנוקבא בשם מ"ה. אשר בטעם הא' מבאר המוחין העליונים שהשינה הנוק', הנוק' מאה ברוכות, שע"כ אמרו אל תקרי מ"ה אלא מאה, והיינו ע"י עלייתה למקום ישסית' בכח אלו המוחין וטעם ב' מודגש לבאר, אשר עכ"ג, בין שליטה רק למקום הייססית' דקטנות, דהינו בעוד שהיא קיימת לשאלת, שהוא מהחזה עד הטבור דא"א הרי גם המוחין דנוק' דומים לגמר כמותו, ונעשה גם הנוק' בבחינת קיימא לשאלת, שפירשו ו'ק בלי ג"ר. אבל הרווח אמונם גדול מאוד, מפני שהוא ו'ק דאו"א עילאי, דהינו ו'ק דגדלות. וכן גם כאן במאמר עילאי, דהינו ו'ק דגדלות. וכך הכל סתים כדקדמיתא, אין הפירוש של כדקדמיתא, כמו שהנוקבא הייתה מטרם העלתה מ"ן. אבל הפירוש הוא, כמו שהיישסית' היו מטרם העלתה מ"ן. והוא מטעם הלבשתה את מקום היישסית' דקטנות, דהינו מהחזה עד

אשר אחר העלתה המ"ן והמשכת המוחין עד הכל סתום בנוקבא כמו מטרם העלתה מ"ן, דהינו דקימא עוד לשאלת, שפירשו העלתה מ"ן. (כנ"ל אות ז' בד"ה וז"ש לעילא. בית תמן שאלת).

ויש להבין הדברים א"כ מה מועילים התהוננים בהעלאת מ"ן, וכן למה נשכו אליה המוחין כיוון שאיןם נגליים כלל. ועוד, שהרי אומרם שם בזוהר תרומה בטעם הא' מה נקראת הנוקבא מ"ה. משום שה"ס מאה מ"ה אלא מאה (מנחות מג:), שה"ס מאה ברכות, שהנוקבא משפעת לתהוננים. ולפ"ז איד' יתכן לומר שעוד שעוד נשארת הנוקבא בבחינת קריימיא לשאלת, וככל סתים כדקדמיתא.

והענין הוא: כי יש ב' בחינות מוחין dredges בנוקבא הנק' גולדות א' וגולדות ב'. אשר בגולדות א', עולמים רק או"א עילאיין לאש דא"א ולא היישסית'. ואע"פ שנעשו לפרטוף אחד, מ"מ נשארו היישסית' בגוף א"א, אלא שנתעלו למקום או"א שמקודם לבן, דהינו שמלבישין מפה עד החזה דא"א ולפיכך מצד אחד נעשו היישסית' ב' רاش א"א. שהרי נעשו גורדוץ אחד עם או"א עילאיין העומדים עתה בראש א"א. וכן עליו לעמלה מפרשא דחויה דא"א שם מאיר הראש דא"א, ע"ד שתנברא (ענ' געיל אות ז' ד"ה וז"ש דחאי סתים) בא"א גופיו שהו עומדים שם מטרם העלתה מ"ן. ומשום זה הם משפייעים מוחין שלימים דג"ר אל הו"א, והו"א אל הנוקבא, והנוקבא נעשה בסוד מאה ברוכות כנ"ל, כי ע"י מוחין אלו מטללים הו"ז ועליהם למקומות היישסית' שמקודם העלתה מ"ן, דהינו מהחזה עד הטבור דא"א, ונמצאת הנוק' במקומות אמא, וע"כ נעשה הנוקבא בסוד מאה כמו אמא, כי בח' מה היא באמא ואלפים היא באבא, והתחthon העולה לעליון נעשה כמוות, כנודע.

אמנם מצד אחר, דומה הנוקבא רק לבחינת מ"י דקימא לשאלת, דהינו ממש לגמרי כמו שהיישסית' היו מטרם העלתה המ"ן והמשכת המוחין. והוא מטעם הלבשתה את מקום היישסית' דקטנות, דהינו מהחזה עד (ו'סוי' זף א' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

י

ט) וועל רוזא דנא כתיב, ט) מה אעידך מה אדמה לך. כד אתחריב בי מקדשא, ע נפק קלא ואמר, פ מה אעידך ז וממה אדמה לך, בההוא מאה אעידך, בכל יומה ויום אסיהית בר מיוםין קדמאיין, דכתיב ז העודתי בכם היום את השמיים. יאת הארץ. מה אדמה לך, בההוא גוננא ממש, עטרית לך בעטרין קדישין, עבדית לך שלטנו על עולם, דכתיב ז) הזאת העיר שיאמרו כלילת יופי וגור. קריינה לך ירושלים הבנوية ג) כעיר שחוורה לה. ז) מה אשוה לך,

חולפי גרסאות

ס נ"א ועל רוזא דנא מה כתיב (אור הלבנה). ע נ"א נפק קלא ואמר מה אעדך מה אומה לך מה אעדך בההוא מה, אעדך כלל יומא וומא, ואסיהית וויא (אליל). פ נ"א מה אעדך בההוא יומא, ומה אדמה לך בכל יומא וומא וכור' (ד"א). צ נ"א ומה אומה לך בההוא מה אעדך ליג'

מסורת הזוהר

ש) איכה ב) בהשפטות ח"א ד רגוג ד"י ת"ז תכ"ו ד' פ: תק"ח ד' זג: ק: קיב: ח) (דברים ל) בהשפטות ח"א ד' רנו: רנס: ד"י קדושים קן א) אבה ב), ב) (ההלים קב) וישב צט אהתי מות שפ"ת"ז תכ"א ד ס: ז"ח ד' כו: ז"ח ד' טג ד) איכה ב) בהשפטות ח"א ד' רגוג ד"י תק"ח ד' קיג:

דרך אמרת ז) נ"א בההוא יומא ומה אדמה לך בכל יומא וומא. מ) ס"ת תורתין.

הсловם

מאמר

שה"ס מהא ברכות, אלא שהו י"ק גדלות. ונמצאת עוד קיימת לשאלת כמו היסטורית מטרם העלאת מ"ז. והבן זה היטיב. ט) וועל רוזא דנא זכה, וועל סוד זה כתוב, מה אעידך ומה אדמה לך. כי כשחרב בית המקדש, יצא קול ואמר מה אעידך ומה אדמה לך, דהינו ב"ה ההוא אעידך. שבכל יום ויום העידותי בר מימים קדמוניים, שכחוב, העידותי בכם היום את השמים ואת הארץ. מה אדמה לך, באוטו אפן ממש, העטרתי לך בעטרות קדושות, ועשיתו אותו ממשלה על העולם. שכחוב, הזאת העיר שיאמרו כלילת יופי וגור. קראתי אותו, ירושלים הבנوية בעיר שחברה לה. מה אשוה לך. כעין שאת יושבת, כד הוא כביבול למלعلا דהינו בירושלים של מעלה. כמו שעתה אין נכנים בר העם הקדוש בסדרים הקדושים. כד אני נשבע לך, שלא אכנoso' אני למלعلا עד שיכנסו בר צבאותיך למלטה. וזה היא הנחמה שלך, מאחר שאני משווה לך מדרגה זו, דהינו ררושלים של מעלה, שהיא המלכות, בכל. ועתה שאת כא, גדור כים שברך. ואם תאמר, שאון לך קיומ ורפואה. מי ירפא לך, דהינו אותה מדרגה הסתומה העליונה, הנקראת מ"י, שהכל מתקיים על ידיה, שהיא בינה, תרפא ותקים אתך. אבלויס פירשו גדוריך צבאותיך, כי גדור, מתרגם אוכלסא (איוב י"ט י"ב). ביאור הדברים, כי חורבן ביהם'ק היה (ו"ס' דף א' ע"ב)

מי מרא אלה
מחמת שחטאינו ישראל בפ"ז ולא רצוי להעלות מ"ז לוזוג זו"ז אלא שרצוי להמשיך השפע לט"א הנקי, אלהים אחרים, שמסביה זו נפרדו הזוג הנשי דוויז ונתבטלו מה הברכות מן הנוקבא ונחרב ביהמ"ק.
זהה אמרו נפק קלא ואמר מה אעידך וכור' בכל יומא וומא אסיהית בר מיוםין קדמאיין אלו הו"ק גדלות שהנוקבא מקבלת בסוד מ"ה כבנ"ל, נק', יומיין קדמאיין, וה"ס הכתוב כי ישאל נא לימים ראשונים וגוי ולמקצתה השמים ועד קצת השמים וגוי (דברים ד' ל"ב) ונקי' כן לחיותם ויק' דאו"א, כי היסטורית הוא ז"ת דאו"א, כנ"ל (אות ז' ד"ה ז"ש דהאי ע"ש). זו' הימים של או"א הם ראשונים אל' ז' הימים דוויז דכתיב העידותי בכם היום את השמים ואת הארץ כי שם באותה פרשה (דברים ד' כ"י) כתוב פסוק זה, שפירשו על זוג זו"ז שהם נק' שמיים הארץ. שהזהיר הכתוב לשומר ולקיים את הזוג, ואם לא, מזהיר הכתוב, כי אבד תאבדו מהר מעל הארץ וכו'. וו"ס מ"ה אעידך, על אלו מאות ברכות ההורתי אותך לשمرם ולעשותם, אתה עברת עליהם لكن נתקיים בכם ח"ז כי אבד תאבדו מעל הארץ וכו'.

וז"ש, מ"ה אדמה לך בההוא גוננא ממש עטרית לך בעטרין קדישין וכו' בעיר שחורה לה ייחדי כי אלו מאות הברכות שהנוקבא מקבלת מהו"א בזוג. דמ"ה ח"

הקדמת ספר הזוהר

כגונא דאנת יתבא, הци הוא כביכול לעילא, כגונא דלא עליון השטא בר' עמא קדישא בסדרין קדישין, הци אומינא לך,^ח דלא איעול אנה לעילא עד דיעלון בר' אקלוסך לתחא. ודא איהו נחמה דילך, הויא לדרגא דאasha לך בכלא. והשתא דאנת הכא,^ט גдол כים שברך. ואי תימא דלית לך קיימת ואסותה,^ט מי ירפא לך, ודאי ההוא דרגא סתימההعلاה, דכלא קיימת ביה, ירפא לך ר' וויקם לך.

ט) מי קצה השמים לעילא, מה קצה השמים לתחא, ודאי רית יעקב,

חולפי גרסאות

ק נ"א אוכלוסן. ד נ"א וויקם (אהיל). ט נ"א וועד קצה השמים לתחא.

מסורת הזוהר

ט) וייחי תנב' נשא קפה ואתחנן נג ת"ז תנ"ז ד פ"ו:
 ט) (אייה ב) בלק יה בח"ג צ"ג תק"ח ד ק: קיב;
 ט) (אייה ב) וייחי תקפ' בהשומות ח"א ד' רגנ. ד"י
 בלק יה ת"ז מס'ג ד' צד: תק"ח ד ק: קיב;

מי ברא אלה

הטולם

מאמר

ולמה אמר מקצה ועד קצה, דהינו מסוף עד סוף, שאין כאן כל משמעות. וויש מ"י קצתה השמים לעילא, דהינו ישס"ת דקיימת לשאלת המלביש מהזהה עד הטבור דאי". מ"ה הינו הנוקבא שטורת העലאת מ"ן שהיה סוף כל דרגין מהזהה דז"א ולמטה. ובגיהם מוקצה דמ"י עד הקצה דמ"ח. כי המ"י מסתימי בטבור דאי", ושם מוחיל יעקב בניל, והנוקבא שהוא מ"ה עומדת בסיסומו בניל. אמנם הכתוב מדבר כבר אחר המשכת המוזין אל הווין, כמש, ברישא דקרה, שאל נא לימים הראשוניים וכו', שהפרוש הוא בעית שהווין ערולים ומקבלים מהוזין דישטיית. הנק' ימים ראשונים. בניל, שאנו מצא, קצתה השמים דלחתא שהוא מ"ה דז'ינו הנוקבא. דהינו על המ"י שהוא ישס"ת השמים לעילא, דהינו על המ"י שהוא ישס"ת ונמצאים שניהם במקומות אחד ממש. וע"כ אמר הכתוב מוקצה עד הקצה, שהרי עתה נעשו שנייהם בח"י קצתה השמים אחד. כי הימים הראשוניים מקבל הוויא, שם ו"ק מישראל סבא שם הגית נה"י, והנוק' גוטלת התבונה, שהיא המלכות דבינה, הנמצאת עתה בקצתה דז"א. הנק' שמיים. אלא בערך הקודם למוותן. נבחנת לראש השמים. ויש עוד פ"י ב', אשר השמים דלעילא הוא יש"ס, הכלול ו' הימים הראשוניים. שם הגית נה"י דבינה. וקצתה השמים דלעילא הוא התבונה, שהיא המלכות דבינה. ויהיה שיעור הכתוב מהקצתה דיש"ס. עד הקצתה דז"א הנק' שמיים דלחתא.

הן בסוד עליותם לישס"ת, ונעשה הוויא לבחוי יישראל סבא, והנוק' גוטלה לבחוי התבונה, ואו גוטלים האורות שללה בסוד מאה ברכות כמו האורות דתבונה בניל, וע"ז אומר הכתב, כמו האורות דתבונה בניל, כי הנוק' בעיר שהוברכה לה יהדי, כי הנוק' נחשחה עיר, נתחרבה עם התבונה יהדי ונטשה הנוקבא לבחינת התבונה. והוא מקבלת ממש מהוזין דתבונה הנק' עטרין קדישין, ואו נק' כלילת יופי משוש כל הארץ, ומבלת שלטונו על עולםג.

ח"ש, מ"ה אשוח לך בגונא דאנת יתבא, ככלומר, שבשבות חטא של ישראל שנחරב ביהם'ק וגיגלו מעל אדמתם, גromo בזה גם פרוד לנוקבא כי ט"ס התתונות שללה נפל לו קליפות והיא חורה לנקודת היסוד. וויש מ"ה אשוח לך וכו'. וויש מ"י ירפא לך: הינו אם ישבו בני ישראל בתשובה ויתקנו מעשייהם ויעלו מ"ן לו"ג, הנה או שוב ימשכו מהוזין עילאין אל הווין ושוב תעלת הנוקבא לישס"ת הנק' מ"י, ואו תהיה לך רפואה.

ט) מי קצתה השמיים וכו': מ"י פירשו קצתה השמיים למעלה שהוא ישס"ת, מ"ה, פירשו קצתה השמיים למטה. שהוא המלכות. וזה ריש יעקב שהוא ז"א שהוא מבירח מן הקצתה אל הקצתה. מן הקצתה הראשון שהוא מ"י, עד הקצתה האחרון, שהוא מ"ה. משום שהוא עומד באמצע בין ישס"ת למלכות. ועל כן, מי ברא אלה. ישס"ת שנקראו מ"י בראו את ז"א וממלכות הנקראים אל"ה. להכתב לומר מראש השמיים ועד קצתה השמיים, (דטוי זף א ע"ב)

דאיהו ז) מבריח מן הקצה אל הקצה, מן הקצה קדמה דאייהו מ"ג, אל הקצה בתראה דאייהו מ"ה, בגין דקאים במאציעיתא. ועל דא, מי ברא אלה.

מאמר מי ברא אלה דאליהו

יא) אמר ר"ש, אלעוזר בני פסוק מליך, ת ויתגלי סתימה דרוזא עלאה דבני עלמא לא ידען. שתיק ר' אלעוזר. בכה ר"ש, وكאים א שעתא חרוא (אה"ל). ב א"ר שמעון, אלעוזר, מאי אלה. אי תימא ככביא ומזולי, הא אתחזון תמן תדיר. ובמה איתבריאו, כד"א ט) בדבר ה' שמים נעשה. אי על מלין סתימיםין, לא לכתוב אלה, דהא איתגלייא איהו.

חלופי גרסאות

ת נ"א ויבלי סתימו (אה"ל). א נ"א שעתא חרוא (אה"ל).
ב נ"א אמר ר' אלעוזר (אה"ל).

תיז ויצא קא תרומה תרולט בח"ג צ"ה צי קו רג"ז חכ"ב ד' סג: תס"ט ד' קו.

מסורת הזוהר

ח) (שמות כו) ויצא כת ויחי רצד בשלח כסח תרומה תענג תתקט תחככ שמיני קיט בלבד לג פנחס רנט כי תצא נח ת"ז יג. ט) (תהלים לג) ב"א שפה וירא תיז ויצא קא תרומה תרולט בח"ג צ"ה צי קו רג"ז חכ"ב ד' סג: תס"ט ד' קו.

מי ברא אלה דאליהו

הטולם

מאמר

כאן אלא בחינת המוחין דגדלות א', ור"ש היה רוצחה לגלות סוד המוחין דגדלות ב', שהוא מוחין עיליאן דחיה. ע"ב צוה לו לפוסק דבריו, ויגלה לו סתימה דרוזא עילאה דבני עלמא לא ידען לייה. כי עוד לא היו נגליים מוחין אלו בעולם, ור"ש גילה אותם כאן. זה אמרתו מאיר אללה, אי תימא ככביא ומזולי וכו', ר"ש שאל לה, מאיר אלה, איה הידיש משמעינו הכתוב במ"י ברא אלה, שם הווין, אי תימא ככביא ומזולי, דהינו על המוחין דז"ק דגדלות שהשיגו, וע"ז סובב הכתוב מ"י ברא אלה, כי מוחין דז"ק נק' ככביא ומזולי. ע"ז הקשה, איזה חידוש הוא, הא מתחזוי תמן תדיר, ככלומר, האlem המוחין הרגילים של הווין, שאפשר להמשיכם תמיד, דהינו אפי' בימות החול, ואינט הידיש כל כך שעלייהם יראה הכתוב מ"י ברא אלה, ואין לפרש שהמוחין האלו נוגנים תdir בili הפסק. כי זה אינו כן. שהרי בקביעות אין לו"א אלא י"ק בili דאש, ורק על ידי העלאת מ"ז ותפללה ממשיכים אלו המוחין. אלא הפרש הוא כנ"ל, שאפשר להמשיכם תdir, הינו אפילו בימות החול. כי כן הם נמשיכים בכל יום בעית תפילה شهرית. ועוד מקשה לו ובמ"ה אתבריאו כי אלו המוחין אינט מירוחסים לבינה אלא לוזין דאיילות הנק' מ"ה, שמהם יצאו, כמי'ש בדבר ה' שהוא צ"א ונוקבת;

וז"ש וועל דא מ"י ברא אלה: כלומר, על אלו המוחין אומר הכתוב מ"י ברא אלה כי מ"י הוא יישות'ת העומד במקום ברייה דא"א. דהינו מוחה עד הטבור, למטה מפרסה שבגווי מעוזה דא"א, שם אינה מגיעה עוד הארת ראש דא"א, (כנ"ל אות ז' ד"ה וז"ש דהאי, ע"ש). דע"כ נבחן לבריה דהינו לרבר מראש דא"א. וע"כ הוא קימא לשאלה, כנ"ל, ונמצאו אחר שהווין משיגים אלו המוחין שם עולימ' ומלבושים את המ"ז הוה-וונוטלים מקומו מהחזה עד הטבור דא"א הרי גם המוחין שלם עתה רק בבחינת ברייה דא"א, וע"ש הכתוב. מ"י ברא אלה שם הווין, ככלומר הווין נטלו מוחין דבריה מון המ"ז.

מאמר מי ברא אלה דאליהו

יא) אמר ר"ש וכו': אמר ר' שמעון: אלעוזר בני, עמוד מלדבר, ותתגללה סתימת הסוד העליון, שבני העולם אינט יודעים אותן. שתיק ר' אלעוזר, מהו אל"ה. אם תאמיר, שהוא שמעון: אלעוזר, מאיר אל"ה. והם אמר רגע אחד. א"ר הכהבים והמולות, הלא תmid הם נראים. ובמ"ה, שהוא מלכות, נבראו. כמו שאתה אומר, בדבר ה' שמים נעשה. דהינו, במלכות הקראת דבר ה', נעשה השמים. ואם אל"ה נאמר על הדברים הסתומים. לא היה צריך שיכתוב אל"י, שהרי ככבים ומזולי גלויים הם. ביאור הדברים. כי ר' אלעוזר לא גילה (ונפוי דף א' צ"ב)

אליהו

הקדמת ספר הזוהר

יב) אלא רוז דא לא אתגilia, בר יומא חד דהוינא על כיף ימא, ואתא אליהו ואמר לי, ר' ידעת מה הוא מי ברא אלה. אמיןא ליה, אלין שמייא וחילחון, עובדא דקב"ה דאית ליה לבר נש לאסתכלא בהו, ולברכה ליה, דכתיב כי אראה שמייך מעשה *) אצבעותיך וגוי ה' אדונינו ס מה אדר שמייך בכל הארץ.

יג) א"ל, רבבי: מלה סתימא הוּא קמי קב"ה, וגלי במתיבתא עלאה, ודא

מסורת הזוהר

*) (תהלים ח) ז"ח טו: ס) בחשפות ח"א ד' רטו: די' שמות יז בשלה קטו תרומה רסה ספרא דגניעותא נח ויקל קמד.

הסולם	מאמר
מי ברא אלה ואליהו	
<p>יב) אלא רוז דא וכיר: אלא סוד זה לא נתגלה, אלא ביום אחד שהייתי על חוף הים, ובא אליהו ואמר לי: רבי, היידעת מהו מלכיות הנוק' נקודת קדוחה חרוא, דהינו שעה להעללה נתתקנה הנוק' המעללה או"ח להלביב ע"ס דראש א"א, ונסתים הרראש א"א בא"פ' החכמה סתימאה, ואשתכח החכמה ברו"ג ובינה זו"ז הגוף דראש א"א. וו"ס חכמה אטפשת ואפיק מיניה בינה דהינו שחכמה הזיהה לבחינת גופו.</p> <p>זו"ש, ודא פליק למחרוי מחשבה: כלומר, נקודת המלכות הו אשר עלתה לחכמה והחכמה נתקנה על ידה בדרכ' נוקבא, הייא עלתה משושם וזה גונעתה למחשבה דהינו לบทוי' בינה הנקראת מחשבה. והטעם הוּא פשוט, כי כיוון שעומדת בוגוג עם חכמה, היא מקבלת מחכמה, והמקבל מחכמה נבחן לבינה, ולא לממלכות. ונמצא שאעפ"י שמשורשה היא מלכות ובוחני נקודת הררי נעשה, מחמת העליה לบทוי' בינה. זו"ש ודא פליק למחרוי מחשבה שזה גרם אל הנקרודה למחרוי בינה הנקראת מחשבה.</p> <p>ודע, כי לפעמים נק' בזורה, השם מחשבה על החכמה ופעמים על הבינה, והענין הוּא, כי מחשבה פירושה, הנוק' דחכמה, וע"כ יש לבנותה בשם חכמה, כי היא הנוק' דחכמה, אמן מעצם בחינתה הנה היא בינה ולא חכמה, כנ"ל. אכן אין הבינה נקרה בתשם מחשבה רק בהיותה בחינת ראש ביחס עם החכמה. וכBOR ותור ות.</p> <p>זו"ש, ציר בה כל ציוריין חוק בה כל גליופון, כי בהאי נקודת דסליק למחרוי מחשבה נקודת חרוא. שבעת שעטיקא קדישא רצה להתגלות לעולמות. בכח תיקון דאתකון (דפני זף א ע"ב *) זף ב ע"א)</p>	<p>לא נתגלה, אלא ביום אחד שהייתי על חוף הים, ובא אליהו ואמר לי: רבי, היידעת מהו מלכיות הנוק' נקודת קדוחה חרוא, דהינו שעה להעללה נתתקנה הנוק' המעללה או"ח להלביב ע"ס דראש א"א, ונסתים הרראש א"א בא"פ' החכמה סתימאה, ואשתכח החכמה ברו"ג ובינה זו"ז הגוף דראש א"א. וו"ס חכמה אטפשת ואפיק מיניה בינה דהינו שחכמה הזיהה לבחינת גופו.</p> <p>יג) א"ל רבבי וכיר: אמר לי: רבבי דבר סתום היה לפני הקב"ה, וגילת אותו בישיבה של מעלה, וזה הוא. בשעה שהסתום מכל סטומים רצתה להתגלות. עשה בתחילה נקודת אחת, שהיא מלכות, וזו עלתה להיות מחשבה, שהיא בינה. כלומר שהמלכות עלתה ונכללה בבינה. ציר בה את כל הציורים. חוק בה כל החקיקות.</p> <p>ביהור הדברים, פרצוף עתיק הוא הראש האי של עולם האצילות, והוא נק' סתימא. דכל סתימים. ועליו אמרו באדריא רבא (דף קל"ה ע"א) ביל רישא דעתמא דלא אתתקן הוּא בקדמיתא לית עמא מתתקנן. מנא לו, מעתיק ימיין, דעד דילא אתתקן הוּא בתיקוני לא אתתקנו כל אינון דבישי לאתתקנא, וכלהו עלימין אחרבו. וכן איתא באדריא וטא דף ר"ץ ע"א. תאנה, בשעה דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימים בעא לאתתקנא, כלא אתקין בעין דרכ' נוקבא וכו' דהאי חכמה אטפשת ואפיק מיניה בינה, ואשכח דרכ' נוקבא והו"ס התיקון דצמצום ב'.</p> <p>וזהו שמאבר כאן ואמר בשעתה דסתימא דכל סתימים בעא לאתגלויא עבד ברישא נקודת חרוא. שבעת שעטיקא קדישא רצה להתגלות לעולמות. בכח תיקון דאתקון (דפני זף א ע"ב *) זף ב ע"א)</p>

הקדמת ספר הזוהר

כא

הוא. בשעתא דסתימה דכל סתמיין בעא לאטגליה, עבד ברישא ^ז נקודה חדא, ודא סליק למהוי מחשבה. צייר בה כל צירין חקק בה כל גלי芬.

מסורת הזוהר

^ז ב"א ב. ג.

הסולם

מאמר

מי ברא אלה דאליהו
אותיות נגד ה' ספי' בח"ב זו"ז, שאל"ה חן
כח"ב, י"ט חן זו"ז, ועתה אחר שנחלה כל
מדרגה לב' חזאים, שכתר וחכמה נשארה
ובינה זו"ז נפל ממנה, כנ"ל, נמצא כי לא
נשארו בכל מדרגה, זולת ב' האותיות מ"י,
וג' אותיות אל"ה נפלו מכל מדרגה למדרגה
שמחתתיה.

ואין לשאול, כי לפ"ז היו צריכות להשר
ב' אותיות אל' במדרגה, והי"מ היו צריכות
לנפלו ממנה להמדרגה התחתונה, והענין הוא
שיש תמיד ערך הפוך בין הכלים לאורות.
בי' זה הכלל, בכלים באיט העליינים מתחלה,
דיהינו תחללה בא הכלים דכתיר ואח"כ הכלים
דҳכמה וכרי' עד כלים המלבות לבסוף. והיפוכו
הוא באורות שבhem באים התחתונים תחילת
מחילה בא אור המלבות, ואח"כ אור הוז"א
ולפיכך אם אין מבחינת הכלים אלא ב' הכלים
של כתר ושל חכמה, הרי אין בהם אלא ב'
האורות, אור המלבות ואור הוז"א הנק' ר"ק.
ולפיכך אין מבחינים שירק ב' האותיות מ"י
נשארו במדרגה שהי"ס אור המלבות ואור
הוז"א של השם אלהים אבל ג' אותיות אל"ה
נפלו מהם, ועכ' נעשתה כל מדרגה מהוסרת
ג"ר שבת.

זה אמרו צייר בה כל צירין חקק בה
כל גלי芬ן שרומוין בווע על התחלות כל
מדרגה לב' חזאים מכח סליקת הנקודה למהוי
מחשבה, צייר בה כל צירין הינו על ב'
האותיות מ"י שנשארים בכל המדרגה ציר
הצир דאי". חקק בה כל גלי芬ן הינו ב'
האותיות אל"ה שנפלו מכל מדרגה ונחרה
מהם, כי מסבת חסרונו לא נשאר במדרגה
זולת אור המלבות ואור הוז"א, וג' האורות
דכח"ב חסרים מהן, כי אין אור בלי כלים.
באופן שם שוב ישיגו הכלים דבינה ורין
תיקף ישיגו גם ג"ר דורות. כי זה תלוין בותה,
וחוכר דבריהם ואלו המבויאים כאן, כי הם
יסוד כל החכמתה.

ואגלייף

רומו בווע לעניין רב, כי צייר בה פירושו
שנאנצל על ידה כלחו צירין, שהם ה'פ' אצילוות
דיהינו ע"י הווע שנעשה על המסך דהאי
נקודה דטלכא למהוי מחשבה, יצאו קומת ו'ק'
לאור"ח ואורי' בכילים דכתיר וחכמה בכל פרצוף
ומרצות. אבל חקק בה כל גלי芬ן, פירושו
ענין חסרון, דיהינו שעם עליית הנקודה למהוי
מחשבה, געשו חסרון וחקיקות, שהם הבנות
לבחי' בית קובל על האורות בכלחו פרצופי
אצילות, ומtower שענין וזה הוא יסוד כל המוחין
דאצילות, יש לבארו היטב.

הענין הוא, כי עליית הנקודה לבחינת
מחשבה שהיא בינה, נמצא בווע שגענה סיום
חדש בע"ס דכל מדרגה, כי הנקודה, שהי"ס
המלבות עם המסך שבה, שהיתה עומדת לווע
במקומות מלכות של ע"ס דראש' הנק' פה,
וסימעה שם ב'יחי' הראש, עלה עתה למוקם
הבנייה של ראש הנק' נקי עיניהם, דיהינו
נקובא דҳכמה שהיא בינה, ונעשה הווע על
המסך שלה, שם במקומות נקי עיניהם וסימעה
שם את הראש, וג' הספירוט בינה זא' ומלכות
של הראש הנק' אח"פ. ירדו מתחת מקום
הסיטום של הראש, דיהינו למדרגת גוף. ועד"ז
נעשה בהכרח גם בע"ס דגוט, אשר המלבות
המשמעות את הגוף של הפרצוף, שהיתה עומדת
מקודם לנוכח הנקודה האמצעית שהיא
המלבות דעת' דגוט, הנק' סיום רגליין, עלה
עתה למוקם בינה של הגוף, הנקראת ת"ת,
כי חגי'ת דגוט הם כח"ב, וסימעה את הגוף
שם בת"ת, במקומות החזה, ואלו ג' הספרות
בינה זו"ז נפלו לבחי' תנאי". יצאו מבחינת
אצילות ונפלו לבחי' בי"ע דפרודא.

הרי שבסבת עליית הנקודה למהוי מחשבה
נבקעה כל מדרגה לב' חזאים שחציו העליין,
שהם בתר חכמה נשארו במדרגה, והבינה זו"א
ונקובא דכל מדרגה נאבדו ממנה וירדו למדרגה
שמחתתיה. וווע ענין התחלקות של השם
אליהים על מ"י אל"ה, כי מדרגה שלמה בע"ס
כח"ב זו"ז נק' בשם קדוש אלהים, שבו ה'
(טשרוי דמי' ב' פ"א)

הקדמת ספר הזוהר

יד) ואגלייף גו בוצינא קדישא סתימה גלייף דחד ציורא סתימה קדש קדשין בניינה עמייק דנפיק מגו מחשבה, ואكري מי ג' שירותא לבניינה קיימא ולא קיימא, עמייק וסתים בשמא. לא אكري אלא מי. בעא לאתגלאיא ולאתקרי

חלופי גרסאות

ג נ"א ראשיתא.

הטולם	מאמר
מי ברא אלה ואליהו	יד) ואגלייף גו בוצינא וכו': ותקק בתוך הנר הקדוש הסתום, שהוא המלכות שניכלה בבניה, חקיקה של צייר סתום אחד, קדש קדשים, שהוא בנין עמוק היוצא מתוך המחשבה, שה"ס ג"ה, ונקרוא מ"י, שהוא התחלת אל הבניין. והוא עומד ואינו עומד, הוא עמוק וסתום בשם אלקים, ועוד אינו נקרוא אלא ט"ז דאלקים, דהינו שוכנותות אחרות אלא מהשם אלקים. רצה להתגלות ולהקרא בשם זה אלקים, הוא התלבש לבוש המPAIR, שהוא אור החסדים. וברא אל"ה, ועלו אותן אחרות אל"ה בשם אלקים, שנתחברו אותן אלו באלו, דהינו אותן מא"י באתניות אל"ה, ונשלם השם אלהים. וכל עוד שלא ברא אל"ה, לא עליה בשם אלהים. ואלו שחתאי בעגל, אמרו על סוד זה אל"ה אלהיך ישראל.
כלומר, ע"פ שכבר התחברו אל"ה במ"ז וג"ש, ואكري מ"י שירותא לבניינה:	ביאור הדברים, כי על ידי עליית מ"ן מתחותנים נ麝 אוור חדש מע"ב ס"ג דא"ק, שבאותו האור היה מע"ב ס"ג דא"ק, שלמעלה מוצמוס ב' הביל, הבקע כל מדרגה לשתיים, ע"כ בעת שנמשך האור הזה לראש א"א, הוא חזר ומוריד את הנקרה מתוך המחשבה שהיא מקום הבינה, חוזרת למקוםה, למקום המלכות של הראש, כמו שהי' לפני מצומס ב', וג' הספירות בינה, ז"א ומלכיות שנפלו מהראש, נמצאות חזרות לבחינת ראש, שהוועג נעשה במקום המלכות שלמטה מהן. ובוחן שהשם אלהים חזר ונתגלה, כי ג' האותיות אל"ה חזרו ונתחברו אל המ"י במדרגה אחת, ונשלם שם אלהים במדרגה. וכיון שהזרו בינה וווען דכלים חוזרו גם ג' דארות כנ"ל, ונטלבשו כח"ב זו"ן דארות בה' אוותיות דשם אלהים: אוות כח"ב באל"ה, אוות זו"ן בי"ט. זוכר זאת היטב שאל"ה הנפולים הם בח"י, כל בינה וווען החסרים למדרגה, אבל בעת שאל"ה מתחברות בשם אלהים הם נעשות אוות כח"ב, שהוא מטעם הערך ההפוך שבין הכלים לאוות כנ"ל.
וז"ש.	זה אמרו ואגלייף גו בוצינא קדישא סתימה, הינו שבחק מסך ומוקם זוג חדש (ופשי ערך ב ע"א)

ו' בשמו דא, ואתלבש בלבוש יקר דנהיר, ה וברא אל"ה, וסליק אל"ה בשם. אתחברון אותוון אלין באליין וASHTELIM בשם אלהים. ועד לא ברא אלה לא סליק בשם אלהים. ואינוון דחכו ו בעגלא. על רוזא דנא אמרו ט' אלה אליהיך ישראל.

טו) וכמה דASHTELIF מ"י באלה, הבי הוא ט' בשם דASHTELIF תדייר, וברוזא דא אתקים עולם. ופרח אליו ולא חמינה ליה. ומניה ידענא ט' מלחה דאוקימנא

חולפי גראות

ט' בשם דא, ניא לא"ג, ניא לא"ג, דא, ה ניא וברא אלה וסליק בשם אלהים אליקם אתחברון אותוון אלין באליין וASHTELIM בשם וועד וכוי, (אה"ל), ו ניא בעולם. ט' ניא הכא הואה בשם דאASHTELIF (אה"ל). ה ניא מלחה דא וקאמונא (אה"ל).

מסורת הזוהר

ט' משפטים רב. ט' משפטים רב. ט' (שמות לב) ב"א רלב ויתי שעה שמות ררג כי תשא פה פקודי שח בליך שגב. ט' משפטים רב.

הסולם

מאמר

שהמ"י השפיע להם אור החסדים ללובוש, לא היו אל"ה יכולות לקבל כלום ממי' ולא האיר באלהים אלא מ"י בלבד. כנ"ל. וו"ש, דחכו בעגלא וכוי אלה אלהיך ישראל: כי הם פגמו בהאי לבוש יקר דנהיר הנ"ל, וע"כ המ"י נפרד מן אל"ה ולכך אמרו אל"ה אלהיך, ויצא השפע לאלהים אחרים. ט') וכמה דASHTELIF וכוי: וכמו שנתחרבו מ"י באלה"ה והוא לשם אלקים, ע"י לבוש יקר המאר שווא אור החסדים, כד השם מתחרב תמיד, ע"י גבוש יקר המאר. ובסוד זה מתקיים העולם, שהוטה עוגם חסך יבנה. ואילו פרה, ולא ראתי אותו. ומטע ידעתן הדבר, שעמדתי על הסוד והסתתר שלו. בא ר' אליעור, וכל החברים, והשתתחו לפני. בכו ואמרו, אם לא היינו באים לעולם, אלא יקר דנהיר.

פירוש, באותו הדרך שנتابאר דלא סליק בשם אלהים עד דקומה החכמה אתלבש בלבוש יקר דנהיר ואוASHTELIF מ"י באלה"ה וסליק בשם אלהים הבי הואה שם. דASHTELIF תדייר כן הוא קיים לעיד לנצחות, ולא סליק בשם בלאו הבי. וברוזא דא אתקים עילמא, גם עילמא, גם עילמא תחתה שהיא הנוקבא הנק' מ"ה, מקבל המוחין בדרכך זה של שיתוף מ"י באלה וASHTELIM בלבוש יקר מ"י. עילמא עילאה, כמו שרי שמעון הולך ומבادر. והו, לאפקי מר' אליעור שאמר על עילמא תחתה, בין דמפני תמן מ"ה, מ"ה ירעט וכו' תא כלא פתים ברקמיטא, ע"ש. נמצא לדבריו דלא אתקים עילמא תחתה במז עילמא עילאה. וו"ש וברוזא דא אתקים עילמא

ו"ש, בעא לאתגליהו ולאתקרי בשם. כי כבר עלו אל"ה כיוון דכבר נשלם השם, כי כבר עלו אל"ה לדאש, ועכ"ז אינן מאריות כלל, כנ"ל, וזה אמרה, בעא לאתגליהו ולאתקרי בשם אלהים. אתלבש בלבוש יקר דנהיר. פירוש, כיוון דכל היסודות של השם שאינו יכול להאיר באלה"ה הוא מחמת חסרוון הלבוש חסדים, שאנו זית יכולות לקבל אוור חכמה בעלי חסדים, כנ"ל. ע"כ חור ועשה הוווג דקטנות, כבעת היותו בגוף דא"א, והמשיך קומת החסדים, והקומה דחכמה נתלבשה באור החסדים, והקומה ד晦ינה, והואר ההוא געשה אל הקומה לבוש יקר דנהיר אשר דרך הלבוש הווה חסדים, הוא יכול להאיר את אור החכמה בו"ת שהן אל"ה. וזה אמרו, אתלבש בלבוש יקר דנהיר.

וברא אל"ה וסליק אל"ה בשם, היינו על ידי הלבוש היקר הנ"ל שהוא קומת החסדים, קיבל מבחינות זוג הגוף, שלמטה מהזה הנק', בראיה, ברא אלה, דהינו שהשפיע האור ההוא לאלה"ה, וע"כ סליק אל"ה בשם. כי מאחר שכבר יש להם לבוש יקר מחסדים זה יכולות לקבל בו גם חכמה, ואו נגלו אל"ה בשם אלהים כי עתה מאירים בו הבינה וזוען בתכליות השלים שביהם, ונבחן, כי עתה נשתלים ונתגלה שם דאלחים. וזה אמרו אתחברין אותוון אלין באליין היינו מ"י באלה"ה. וASHTELIM בשם אלהים כי עתה מקבלות אל"ה קומת החכמה מפאת שהשיגו לבוש חזמות. וזה אמרו, ערד דלא ברא אל"ה לא סליק בשם אלהים, כי מטרם (דפוסי רף ב ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

על רוזא וסתרא דילה. אתה ר' אלעוז וכלהו חבריא ואשתטו קמיה, בכו
ואמרו, אלמלא לא אתינה לעלמא אלא למשמע דא די.

מאמר אמא אווזיפת לבرتא מאנהא

טז) א"ר שמעון, על דא, שמיא וחיליהון במ"ה אתריאו, דכתיב ^ט כי
אראה שמייך מעשה אצבעותיך וגוי וכתיב ^ט מ"ה אידיר שמק בכל הארץ אשר
ט תנה הוודך על השם, על השם, איהו לסלקא בשם. בגין דברא ^ט נהורא

חלופי גרסאות

ט נ"א לג' על דא (אה"ל). נ"א איהי (אה"ל).
(תהלים ח) לעיל אותן יב. ט לעיל אותן יב.
(ק) בלא שום.

מסורת הזוהר

דרך אמת ט ס"ת מלכיה.

הсловים

מאמר

שגם עלמא תחתה מ"ה, אתקים בשם אלהים
מעלמא עילאה, שמיא וחיליהון במ"ה
אתריאו היה כה למ"ה לאפיק תולדות אלו
שמיא וחיליהון.
ולכן אמרו הכתוב, שהמוחין נמשכים משם
השםים, להשמענו, שהמוחין דמי"ז בא"ה
אליהם דישוטה ע"י השיתוף דמי"ז ע"ש ע"ל
שהן מעעל השםיהם שהם ז"א. וו"ש ע"ל
השםים איהו לסלקא בשם, שהוחד שהוא
המוחין, הוא על השםים מעעל לו"א שהוא פ"ז
ישוטה, שבו סליק בשם אליהם, שהוא פ"ז
ברא אל"ה. בנ"ל. אבל בשם עצמאי שם
ז"א אין שם מ"ז רק מ"ה. בנ"ל.

והנה אור שנמשכה קומת החכמה מהמת
הנקודה דחוור ונפיק מגו מחשבה, חור ועשה
ווג דוק' להמשכת אור הסדים, ואתלבש אור
חכמה באור חסדים, ואו מ"ז נahir באל"ה.
ו"ש בגין דברא נהורא לנהוריה
בנ"ל. והיינו אור חסדים אל אור החכמה ואתלבש
דא ברא וסליק בשם עילאה ונתלבש אור
החכמה באור החסדים. וע"כ הגינו המוחין
מ"ז לאיל"ה, ואתחברו אותו אלו באלו
וסליק בשם אליהם. בנ"ל. והוא בשם
עלאה, והיינו דהינו מעעל השםים, מישוטה שביהם
מ"ז, אבל לא בשם שהוא מ"ה.

וז"ש, מ"ה לא הווי הכי ולא אתבני,
כי מ"ז הייתה בינה, אשר מעת צמצום א'
לא היה בה שום צמצום כלל, כי האמורים לא
היה שם אלא על הנקודה האמצעית בלבד,
שהיא המלכות, שנצטמצמה שלא לקבל בה
אור, ונתתקנה בסוד הוווג דהכחא להעלות
אריך

עלמא בגונא דעתמא עילאה. וע"כ פסק ר"ש
לדבריו לעיל, והנה אליו לא פירש אלא
סדר המוחין, ובנין שמא אלקים בא"ה בלבד,
אבל לא ביאר כלום, איך סדר בנין אלקים
הוא בנוקבא, והוא שפרש ר"ש בעצמו עד
סוף המאמר.

מאמר אמא אווזיפת לבرتא מאנהא

טז) א"ר שמעון וכו': א"ר"ש, על כן
השםים וצבאים נבראו במ"ה שהוא המלכות.
כי כתוב. כי אדראה שמייך מעשה אצבעותיך
וגו'. ומקודם לנו כתוב, מ"ה אידיר שמק בכל
הארץ אשר תנה הוודך על השם. הר' השם
נבראו בשם מ"ה, שהוא המלכות והכתוב,
על השםים, המורה על הבינה הנקרה מ"ז,
שהוא מעעל ז"א. הנקרא שמייך, הפירוש הוא
שועלה בשם אלקים. פירוש. מ"ה, שהוא
מלךות, עלולה ונככל בבינה הנקרה איזקים,
אחר שברא אור לאורי, והיינו אחר שברא אור
חסדים ללבוש יקר אל אור החכמה שבשם
מ"ז (בנ"ל אות י"ד) שאו נתלבשו זה זה
והמלכות עלתה בשם העליון אל אלקים. שהוא שם
הברינה. שהמלחמות נכללה בה. וע"כ, בראשית
ברא אלקים. היינו אלקים העליון, שהוא בינה,
ולא מלכות. כי מ"ה, שהוא מלכות, איינו כך
ולא נבנה בסוד מ"ז אל"ה, שאמרנו.

פירוש, כיון דעתמא תחתה, מ"ה ממשיך
המוחין בשם אלהים מעלמא עילאה. ע"כ
היתה יכולות שיבראו שמייך וחיליהון ע"י
מ"ה, כי אין תולדות בלי מוחין עילאיין הנ"ל,
שם מוחין דחיה. וזה אמרו, ועל דא משומן
(דפ"ז דף ב ע"א)

לנוחה, ואתלבש דא בדא וסליק בשם עלה. ועל כ דא ה בראשית בראש
אליהם. דא אלהים עללה, דהא מ"ה לא הו ה כי ולא אתחני.

י) אלא בשעה דאתמשנן אותו ז אלין אליה מלעילה לחתה, ומما
ט) אוזיפת לברחת מאנהא, מוקשיטא לה בקישוטהא. ואימתה קשיטה לה בקישוטהא

חלופי גרסאות

מסורת הזמר

ר) בראשית א) הקסה"ז כב לא קנא כתוב ב"א יג דש
 שי שכו שמו ב"ב כח לב לג רמא שעיה תולדות קפב
 (אה"ל). נ"א וקשייט. נ"א וקשייט.
 ייחי תשפה בהשומות ח"א זך רנה. רנו : רבב :
 ד"ז וארא ח בא מז' קד יתרו שצת תמא תרומה ית תרמית תרלט ספרא דגניעותא ז נוח פקווי ייב ריא
 בהשומות ח"ב ד רעה. ד"ז שלח קנג מנחס שצוו ת"ז בהקדמה ז ד : יג. ת"א ז יונ. ת"מ"א ז כו :
 תב"א ז מב : מה : תכ"ו ז עא. תל"ח עח : תג"ז ד ס"ו. תנ"א ז פ"ו : תנ"ב ז פ"ו. תנ"ג ז ס"ו :
 תנ"ד ד פ"ו : תנ"ה ז פ"ה. תנ"ו ז פ"ט : תנ"ח ז צ"א : תש"ד ז ס"ה. תש"ה ז צ"ו. תש"ח ז צ"ח : תש"ט
 ז קי"ג תע"ז קב. ז"ח ז ג ט"א ז ג ט"א ד ז ג ט"א פ"ד ז פ"א ז יג ט"ז ז לד ט"ב ס"ד
 ז מג ט"א ט"ג פ"ז ז ס"ו ט"ג תק"ח ז ג ט"ג ד קג ט"ב ז קיב ט"ג ז קפט ט"ב ס"ג
 ס"ג ז קפט ט"ג.

זרע אמת עז מזוזה מגבושיה.

אמא אוניברא לברתא מאנדא

הסולם

הנארם

אהלהם, ע"י דחזר ונפיק מגו מחשבה, ולא בם"ה. י) אלא בשעתא דאתמשבן וכו': אלא בשעה שאותיות אלו אל"ה נמשכות ממעלה, מבינה למטה, מלכות, כי האם משאלת בגדייה לבת ומקשת אותה בקישוטיה. אז נמשך השם אלקיים מבניה שהיא האם גמלות שהוא הבת. ומהי מקשת אותה בקישוטיה כראוי. הינו, בשעה שוראה לפני כל זכר. שאו כמות עלייה, אל פנוי האדרון ה. כי או נקראות המלכות אדרון, שהוא לשון זהה. כמו שאתה אומר, הנה ארון הברית אדרון כל הארץ. הרי הכתוב קורא את המלכות המכונה ארון הברית בשם אדרון כל הארץ. שהוא שם זכר. והינו משום שקבלת את הכלים המכונין בגדים, והמוחין המכונין קישוטין, מהאש שהיא בינה. כי או ייצאת ה' מן מ"ה ובמקומה נכסת י', ונקראות המלכות מ"י כמו הבינה. ואז היא מתקשחת בגדי זכר, דהיינו בגדים דבינה וכן, כנגד כל ישראל. ביאור הדברים, כמו שנתרIOR (לעילן י''). דахר דעבד ברישא דא"א נקודה חדא ודא פליק למחיי מחשבה, כי החכמה נתקנה בה כעין דבר ונוקבא, הנה או ציריך בה כל צירין, של הקומות דה' פ' אצלות נציריו בה, באופן שאין יותר מכתיר תכמה בכל

הקדמת ספר הזוהר

בדקה חז"י. בשעתה דאתחzon קמה כל דברו, דכתיב ^ש אל פניהם האדון ה', ודא אקרי אדון, כד"א ^ח הנה ארון הברית אדון כל הארץ. כדין נפקת ה' וاعילת י', ואתקשישת במאני דברו לקלליהן דכל דבר בישראל.

מסורת הזוהר

^ש (שםות כב) בא קמו משפטים תקמוד תקמות. ח (יהושע ג) ב"א שצד ב"ב רם ב ויחי שצב בהשומות ח"א ד' רמא: ד"י שמות ריג.

אם אוזיפא לבורתא מאגא

הסולם

מאמר

וועז' ד"א למדרגת הראש שלוי הנה לוקחים עמהם גם האו"א. כי כבר נעשו למדרגה אחת בשעת הקטנות, ונמצאים ממש זה גם בגדלותה, שאו"א עלו עתה עמם בראש לראש ד"א, שנעשו ג"כ שווים במוחו ומקבלים אותם המוחין בראש ד"א הנך קדש קדשין.

ועד"ז ממש, עלו הוועז לאו"א. כי אחר שאו"א קבלו המוחין בראשו א"א, נפיק גם בהם הנקרודה מגו מחשבה למקומות המלוכות, שבזה הוויזרו הבינה ווועז שליהם אל מדרגתם דאו"א כב"ל בא"א. והנה בעת בעת, שהכללים בינה וועז חזרו ועלו לאו"א, לקחו עמם גם את הוועז המלבושים עליהם, וועלויים גם הוועז לאו"א ומקבלים המוחין קדש קדשין אשר שם.

זה אמרו ואמא אוזיפת לברתא מאנهاא וקשייטא לה בקיושטהא, קלומר, כיוון דג' אוזיות אלי"ה דאמא נמשכו אל הנוקבא במצב הקטנות, כב"ל, שוה נבחן דאמא אוזיפת לברתא מאנهاא, כי עיז'ו שני הכללים בינה וועזיהם שהם אלי"ה, נפרד מאמא ונפלו לנוקבא, הרי זה נעשו לבחינת נוק' משם, כי העליון היורד לחתונו נעשה כמוותו. ובבחן שאמא השאללה כלים אלי"ה שליה לברתא שאיא הנוקבא, כי עתה משמשת עמהם הנוק. ועם זה נמצא ג' כ' קדשיות לה בקיושטהא, היינו לעת גדולות, שא' הכללים אלי"ה בינה וועז דאמא חזריהם לאמא הנה או עולת עמם גם הנוקבא לאמא, כב"ל. ואו' מקבלת הנוקבא המוחין קדש קדשין שבאמא, כי התחתון העולה לעליון נעשה כמוותו, כב"ל. ונמצא עתה, שמתוך שאמא אוזיפת מאנهاא אלי"ה לברתא בעת הקטנות, ע"כ קשיט לה, בקיושטהא, שם המוחין, בעת הגדלות, ונמצאת מתקשתת בקיושוטין דאמא.

ואימתי קשיטא לה בקיושטהא בדקה חז"י, כי יש ב' מיני קיושוטין מאמא אל הנוקבא, שם המוחין דגיר: או מאמא תחתה הנקראת תבונה

בכל קומה, בא"א ואו"א וועז'ן, וחקק בה כל גליפין, שכחה נפרד ז' ספירות בינה וועז' ומלכות מכל קומה למדרגה שמתהיתה: כי בינה ז' וא' ומלכות ד"א נפלו לאו"א, ובינה ז' וא' ומלכות דאו"א נפלו לוועז'ן, ובינה ז' וא' ומלכות דז' וא' נפלו לב"יע. ע"ש.

ונתבאר שם בהסתלמ, שאלה ב' הספרות שנשארו במדרגה, שהן כתר וחכמה הון נקי מ"י. ואלו ג' ספירות שנפרד מכם, מדרגה הון נקי ג' אותיות אל"ה.

זה אמרו, בשעתה דאתמשבון אتون אילין אל"ה מלעילא לתטא, דהינו בעת דנקודת סלקא ל מהוי מחשבה, כב"ל, שאו נפרד ז' האותיות אל"ה מאו"א ונפלו למדרגה שמתהיתם שם הוועז, כב"ל. כי או' נבחן שאלי"ה דאו"א שהן בוועז' נמשכו מלעילא לתטא ונתלבשו תוך הוועז, כי אל"ה דאמא שהוא יש"ס נמשך לוועז'. ואל"ה דאמא שהוא תבונה נמשכה לנוקבא.

ח"ש. ואמא אוזיפת לברתא מאנهاא וקשייטא לה בקיושטהא, היינו בעת ביתה המוחין דגדלות המבוירים לעיל בדרכי ר"ש, שנמשך גלייטו דרך צירוא סטימאה קדש קדשין, בניינא עמיקא נספיק מגו מחשבה. שפירושו, שהנוקדה חור ונפיק מגו מחשבה למקרה, למלכות, שבזה הוויזרו ג' הכללים בינה וועז' למדרגה, ונמשכו ג' האורות דכח'ב הנך קדש קדשין, ע"ש. ותדע, כי בעת שהוויזרו הכלים בינה וועז' מהגוף אל ראש ד"א נמשכו עמהם גם או"א המלבושים עליהם. וועל' גם הם לראש ד"א, וקבלו שם אותם המוחין קדש קדשין שבראש א"א. והטעם הוא כי זה הכלל העליון היורד לחתון נעשה כמוותו. ולפייך במצב הקטנות, שבינה וועז' נפרד מஹוא ד"א ונפלו לגוף שליהם מלובשים באו"א מפה ולמטה, נעשו הבינה וועז' נפרד מיהאי אריא ממש. וע"כ במצב הגדלות שחויזר הבינה (טורי זך ב' ע"א)

יח) ואתווון אחרניין משכנן לון יישראל מעילא לגבי אתר דא: ^{א)} אלה אוכרה, אדכינה בפומאי, ושפיכנא דמעאי, ברעות נפשי, בגין לאמשכא אתוון אלין, וכדין אדדם מעילא עד בית אלהים, למהוי אלהים כגונא דיליה. ובמאי

חלופי גרסאות	מסורת הזוהר
ג נ"א ברעות נפשי בגין לאמשכא אתוון אלין לע"ג (אה"ל).	א) (תהלים מב).

הсловם

אמא אויזפא לברטא מאנטא דה' זו דמ"ה נפקת ממנה ואעלית י' במקום ח' ונק' מ"י כמו אמא. ואו אתבניאת בשמא אליהם כמו אמא.

יח) ואתווון אחרניין וכו': והאותיות האחרות, דהינו אל"ה, ממשיכות להם יישראל מלמעלה, מן הבינה. אל מקום זה, דהינו אל המלכונות הנקראות עתה בשש מ"י כמו הבינה, אל"ה אזברה. פרושה, הגני מזוכיר אהותיהם אל"ה בפי, ואני שופך דמעות ברצון נפשי, כדי להמשיך אהותים אלו אל"ה, מן הבינה, ואידדם מלמעלה מבינה. עד בירת אלקים, שהוא המלכות. כדי שהמלכות תהיה נקראות אלקים בעין הבינה שנקראות אלקים. ובמה אמשיך אותן. הינו, בקהל רנה ותודה המונח היוגג, א"ר אלעורה, השתקה שליל בינה את המקדש של מעלה שהוא בינה, ואת המקדש של מטה, שהוא מלכות. ובודאי הוא כמו שאנשים אומרים, מה בסלע, והשתתקה בשנים. בנהון, שהכרבים שבישראל מקבלים מן ז"א שעלה לישראל סבא, אבל בעת שנוקבא עליה לאماء עילאה, הרי היא נשלה לגמרי ואינה קיימת עוד לשאלת, דהינו קיבל מ"ן, ואו היא נשחתת לדבורה, והזכרים שבישראל מקבלים ממנה.

פירוש, אתר דນפקת ח' מפ"ה ואעלית י' אל המ' ונק' מ"י או ממשיכים לה יישראל ע"י עליית מ"י, והנוקבא סלקא בשמא אתר דא, דהינו מ"י, ונוקבא נtabar לעיל. אליהם. וענין המשכה זו כבר נtabar בעת קטנות, דאל"ה דעליוון נפלות לתחתון בעת הגדלות, כי ע"כ הן נשבות לתחתון בעת הגדלות, כי בעת שהבינה ותועם דעליוון, שהם אותו אל"ה, חזורים בראש דעליוון, הם לוקחים עליהם גם התחתון, והתחתון קונה את אותו אל"ה ואת המוחין שביהם, מחמת היינו עמהם יחד בראש דעליוון. כי התחתון העולה לעליון נעשה כמוותו. (כני'ל אות י"ז ד"ה ז"ש ואמא). ז"ש, ואתווון אחרניין וכו' אל"ה אזברה וכו' בגין לאמשכא אתוון, ה"ס העלתה מ"ן דישראל מעlein מ"ן כדי להמשיך המוחין דגדלות ע"י המשכת

מבנה העומדת מזויה ולמטה דא"א, או מאה עילאה העומדת מזויה ולמטה דא"א. וכשהנוקבא עוללה לתבונה והتبונה מקשתת לה בקישותה דיליה, נבחן שעדרין הקישוטין ועלוי אינם כדקא חזוי, משומן, שאו עוד נמצא הנוקבא בבחינת קימא לשאלת, כמו התבונה שפטרטם עלית מ"ן כב"ל (אות ח' ד"ה והח''), וע"כ איןן כדקא חזוי. אלא בעת שנוקבא עוללה למקום אמא עילאה שמהזה ולמטה דא"א, ואما עילאה מקשתת לנוקבא בקישותין דיליה, או נבחן שהקיישוטין הם כדקא חזוי, כמו שפרש והולך.

בשעתא דאתהון כמה כל דכורה וכו' ודא אקרי אדרון: בעת שנוקבא עליה לתבונה ומבלת המוחין ממנה. הנה או עוד הקישוטין אינם בדקא חזוי, כי היא עוד קיימת לשאלת, שפירושה, שצרכיה עוד להעלאת מ"ן מן התחרותים כדי להשתלים למגורי, בניל. ואנו בנהון, שהכרבים שבישראל מקבלים מן ז"א שעלה לישראל סבא, אבל בעת שנוקבא עליה לאماء עילאה, הרי היא נשלה לגמרי ואינה קיימת עוד לשאלת, דהינו קיבל מ"ן, ואו היא נשחתת לדבורה, והזכרים שבישראל מקבלים ממנה.

וז"ש בשעתא דאתהון כמה כל דכורה, דהינו שכל הזכרים בישראל מתארים לפניות ומבלים ממנה. ודא אקרי אדרון כלומרה שאו אינה נקראת בשם אדרוני' שהיא בחוי נקבה. אלא בשם אדרון שהוא מפני שאינה קיימת לשאלת עוד, כי אין עניין עליית מ"ן נהוג עוד בה, וע"כ נחשבת לזכרי. וז"ש, הנה אדרון הרבירות אדרון כל הארץ: אדרון נק' הנוקבא, כי היסוד דז"א הנק' ברית עילית בה. הרי שהכתוב מכנה את הנוקבא בשם אדרון כל הארץ, שהוא שם זבר. וז"ש, בירין נפקת ח' ואעלית י': הינו ח' דמ"ה נפקת ממנה, כי ח' זו דמ"ה מורה שהיא קיימת לשאלת, בניל. שפירושה מ"ה ידעת וכו' היא כלל טהרים בדרדריותא, ע"ש. הרי שה' דמ"ה מורה על קימא לשאלת. ואומר (זפוי זף ב ע"א)

בקול רנה ותודה המון חוגג. א"ר אלעוזר, שתיקא דילי' בנה מקדשא לעילא, ובנה מקדשא לתחתא. ובודאי מלה בסלע, משטוקא ^ה בתרין. מלה בסלע, מה דאמרנה ואתערנה ביה, משטוקא בשתיים ^ו, מה דשתיקנא, דאברו ואיבנו תריין עלמין כחדא.

יט) אמר ר' שמעון מכאן ולהלאה שלימו דקרה, דכתיב ^ז המוציא במספר צבאם, תריין דרגין אינון, דאייטריך למהוי רשים כל חד מיניוו, חד דא דאטמר ^ז מ"ה, חד ^ז מ"י, ז) דא עלאה, ודא תחתה: דא עלאה רשים ואמר

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ס נ"א בשתיים (אה"ל). ע נ"א מה דשתיקנא ואבני תרין וכור' (אה"ל).
ב) (ישעה מ) חי רה נח רוי יתרו כמה משפטים רה
תרומה תשעא תhalb ויקהל ורטו פקודי רטו ת"ז
תמאט ד פה: תאי ד פה. תנזז ד' צא: ז"ח ד'
לו ט"ב. ג) לעיל אותן ת. ז) תרומה ח טו ריט.

אמא איזונט לבתא מאנתא

הсловם

מאמר

הנה ה' הידיעה של המוציא רומות על אותה השנודעת, שוו מדרגה התחתונה דהינו מ"ה. והכל אחד. ששתייהן הן במדרגה אחת שהיא אוטם, لكن אדריכנא בפומאי ושפיכנא דמעאי ברעות נפשי, היינו התפללה בשעריו דמעות שאין חווות ריקם, וכברין היינו אחר שהעליה המיין אדרט מעילא אמשיך לאותיות אל"ה מעילא מא"א, עד בית אלהים היינו עד התוקבא שנק' בית אל"ה", ואחר המשבת האותיות אל"ה היא נקראת עצמה אלהים. וו"ש למחיי אלקים בגוונא דיליה, דהינו כמו אמא.

וז"ש, מלה בסלע משטוקא בתרין, כי מאמר דר' אלעוזר העלה את הנוקבא עד התבונה שהוא למטה מהזה דא"א. שאו עוד נק' קיימא לשאלתן כנ"ל ונק' סלע. וו"ש מלה בסלע. אבל במה דשתיק ר"א ונתן מקום לר"ש שיגלה המוחין דחיה, שהוא ע"י עלית הנוקבא לאמא עילאה, הרוי נבנו תריין עלמין בחאה. כי עלמא עילאה, וו"ש משטוקא בתרין, אחד עם עלמא עילאה, דאברו ואיבנו תריין עלמין כחדא. כי הנוקבא עלתה לאמא וונשית דבר כמו אמא עילאה.

יט) אמר רבוי שמעון וכו': ארש', מכאן ולהלאה, שלמות המקרא שכתב, המוציא במספר צבאים. כי שתי מדרגות הן, בכל אחת מהן צייכה להיות רשומה. דהינו מצוננת, אחת היא שנאמר עליה מ"ה, ואחת שהיא מ"י. זוג מ"י, היא עליונה, זוג מ"ה, היא תחתונה, המדרגה העליונה רושמת ואומרת המוציא במספר צבאים, אשר ה' הידיעה של המוציא רומות על אותה שנודעת ואין במויה. דהינו מ"י. בעין זה, המוציא לחם מן הארץ, (דפרי זך ב ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

כט

המוחזיא במספר צבאם, המוחזיא, ההוא דASHTEMODU ולית כוותיה. כגונא דא, המוחזיא לחם מן הארץ, המוחזיא, ההוא דASHTEMODU, דא דרגא תחתה, וכלא

מסורת הזוהר

ו) תרומה תשע עקב כס ת"ז תכ"ב ד' סת. תמי"ט ד' פה : ז"ח רות ד פ"ו : פג.

דרך אמת ע פ"י כל מלין דאיינון באתנגליה כתובין עיין תרומה קס"ה ב' ובגנילון פ' פקודי. פ) סוד המוחזיא לחם מן הארץ.

אמא אווזיפא לברטה מאנהא

הסולם

מאמר

לחתונים, וע"כ אינו כתוב בה' הידיעה, כי נסתור הוא. ע"ה.
וז"ש, במספר שני רבו אינון, דקיימין בחדר, ואפיקו חילין לזוניהו דלית לון חושבנן: מס' פירשו תכלי השלים. בס' השמים מספרים כבוד אל וכוי' (תחיליס יט). כמ"ש בזוהר (תרומה זף קלון) מי מספרים וכוי' אלא נהרין ונצץ' בנציצו דנהרוא עילאה, וסליקין בשמא דכליל בנhero דשלימו עילאה וכוי', וגבין כד' סליקין בשמא שלים, נהרין בנהירו שלים. ונצץ' בנציצו שלים, וכוי' עשי'ה. הררי שמספר, מורה על הארת השלים מהנהן, לבלי מספר או שההארה הבלתי שלמה מהנהן, לבלי מספר או דלית ליה חושבנן להורות שהם מחוסרי השלים מהן' מספר.

ותדע דאלו המוחזין דאו"א עילאיין הניל שהז"א משפייע אותם לנוקבא הוא ט"ה השמים מספרים כבוד אל וכוי' כי השמים ה"ס ז"א, כבוד אל, הוא נוקבה דז"א, מספרים, הם שפע המוחזין דאו"א עילאיין, ומוחזין אלו נבחנים לסוד ששים רבו, כי מדרגות דנווקבא נבחנות ליחידות, דז"א לעשרות, דישוטות למאות, דאו"א עילאיין, לאלפים, ודא"א לרבות. ויש לאו"א עילאיין ב' הבחנות, או מבחןם עצם, שאו נבחנים לאלפים. או מבחן מוחzin דחכמה, שמקבלים מן הראש דא"א, שאו נבחנים גם הם לרבות כמותו אלא רק לוק דא"א, להיותם מלבים מפה ולמטה דא"א, וע"כ הם ביחס הזה רק בח' וק דא"א שהוא רבבות, ווק' הם ששים, וע"כ ה"ס ששים רבו, ולפיכך בעת שהנווקבא עלולה ומלבשת לא"א עילאיין, היא מקבלת מספר שלם שם שם רבו: ששים, פירושם וק, כי עדין חסיה גם או לבחינות הראש דא"א, ורבו מורה על מדרגות דא"א המאירות תוך או"א, דהינו תוך הוק' שלן המתלבשים באו"א, וע"כ יש לה לנוקבא מספר ששים רבו.

זהה

התולדות. אבל הולכת הבנים והפריה והרביה רק בשם מ"ה תלויות. ולפיכך אם תחשיך חד דראג מהן לנוקבא, אינה וואה להליד. וו"ש, עלאה רשימ זאמר דמ"י שנוקבא במספר צבאם בלבד, דראג דמ"י שנוקבא ירושת מעלה עילאה, עליה אומר הכתוב המוחזיא רומות על המוחזין השלמים שמקבלת מא"א עלאן, שהם בח' הקשוטן במאני דכורא הניל, דפיק' ה' ועיל 'ו' זו"ש המוחזיא, ההוא דASHTEMODU ולית כוותיה כי אלו הם תכליות גביהם של המוחזינים בנוקבא ממש שתא אלפי שני. וו"ש, המוחזיא לחם וכוי' דא דראג תחתה וכבל חד: כלומר, גם ה' הידיעה של המוחזיא לחם רומות על מוחין דג'ר, דהינו ההוא דASHTEMODU, אלא הם מוחין דישוטות שנוקבא מקבלת ואשתמודעות בהם והוא דראג דמ"ה, כמו שביאר ר"א למעלה. כי גם דראג זו צריכה להיות רישים בנוקבא, זו"ש ובלא חד כלומר שהן שתיהן, מ"י ומ"ה, כללות יחד בנוקבא לבחינת פרצוף אחד: זו עלאה, וזה תחתה.

ואין להקשות ממ"ש הזוהר פרשת תרומה (דף קס"ח), שהמוחזיא במספר צבאם, וכן בכל מקום שכטוב ה' הידיעה, היא מעלה תחתה דאטגilia יתריר. ובאן אומר שהיא מעלה, שוגם באן עילאה, והעוניין היא בם"ש לעיל, שוגם באן היא הכוונה על עלמא אטגilia, שהיא הנוקבא דז"א, ומה שקורא לה עילאה, הפירוש היא על מדרגת מ"י של הנוקבא, שאינה מקבלת זולות בעת שעולה ומלבשת את עלמא עילאה שהיא אמא עילאה, ועל שם זה קורא לה עילאה, ולמדרגות מ"ה של עלמא אטגilia קורא תחתה. כמ"ש לעיל. ומ"ש שם בתמונה, כל מלין דאיינון מרוז דעלמא עילאה, סתירה אסתתרא ה' מתמן: הכוונה היא, בעת שעלה מדרגתו שאו עלמא עילאה זולה ומלבשת לעלה מדרגה עילאה (דטרוי' דף ב' ע"א)

חד. במספר ^ט שתין רבוֹא אַינְנוּן דָקִיְמֵין כְחַדָא וְאֶפְיקָו חִילֵין לְזִוְנֵיָהוּ דְלִית לְוָן חַשְׁבָנָא.

כ) פ' לכلم, בין אַינְנוּן שתין, בין כל חִילֵין דְלִיהָן, ^ט בשם יקרא. מי בא שם יקרא. אי תימא דקרא לוָן ^ט בשמה תהוו, לאו הַכִּי הַוָּא, דא"כ בשם מבעי ליה. אלא בזמנא דדרגא דא לא סליק ^ט בשם מא וְאֶקְרֵי מַיִ, לא אָוְלִיד ולא אֶפְיק

חולפי גרסאות

מסורת הזוהר

ד) תרומה יא, ח) חי שרה رب ויתר שתה שם רסוּ פ נְיָא כְגֻוָּנָא דָא לְכָלָם, (אה"ל). צ נְיָא בְשָׁמָא לְעִילָא. סקוּדי ב פnoch שפה תקוני זהה ת"מ ד פ"א: תמ"ט ד' פה: ת"ג ד' פס. חנ"ז ד' צא. תקונים חדשים ד' קא. ט) ואתחנן קפ.

אמא אויזמא לברטא מאנדא

הсловם

מאמר

וטעם הדבר, כי הברכה והפריה ורביה דורע תלויות לגמירי בחינתו עלמא מתאה מה"ה, הנבחנת לבלי מספר. ש"ס ברכת הורע המובא בכתב הבט נא השמימה וספר הכבבים אם תוכל לספור אותם, ויאמר לו כי היה זרעך (בראשית ט"ו). הררי שברכת הורע באה רך בבל מספר, דהינו שם מ"ה. ולפיכך אחר כל השלים של המוחין במספר שהשינה מא"א עילאיין מ"י, יש לה תוספת לברכה מן מ"ה בסוד בלי מספר, דלית לוּן חַשְׁבָנָא, ויש לה גם ברכה, ושתיין נכללות בנשיות ובתולות.

כ) לכלם בין אַינְנוּן וכי': לכלם בין לשים רבוֹא אלו, ובין לכל צבאותיהם, שאיוּן להם מספר, בשם יקרא. מהו, בשם יקרא. אם אמרה, שקוראו אותם בשמותיהם, אינו כן, כי אם היה כן, היה צריך לומר בשם דהינו. אלא בזמנ שמדרגה זו אינה עולה בשם אלקים, אלא נקראת מ"י (כני"ז אות י"ד) אינה מלידה, ואני מוציאה את הגנוזים בה, למיניהם, ע"פ שכולם היו נסתרים בה, דהינו אע"פ שכבר עלו אותן אליה, אלא שנווד הן החרשות לבוש הירק של חסדים, אלא הן נסתירות, ואני עולות בשם אלקים (כני"ל אות י"ד בהסולם) כיון שברא אותוים אל"ה, ועלו בשם דהינו שנתלבשו בלבוש הירק החסדים, שאו מתחברים אליה נס מ"י, ונקרו אלהים, כני"ל, או בכח השם הזה הוציאו אותם בשלמות, וזהו בשם יקרא, שפירושו, באותו שם שלו קרא והוציא כל מין ומין שיטקאים בשלמותו, ואז כתוב, המוציא במספר צבאים לכולם בשם יקרא. דהינו בשם שלם אלקים. בעין זה כתוב, ראה קראתי בשם, שפירושו, אני מוציא את שמי, כדי שבצלאל יתקיים במלוא קומו. ביאור הדברים, הוא כנייל בדבר הטעמן, שהשלימות הגדולה של המוחין, שה"ס שם דלאהים

זה אמרו, במספר שתין רבוֹא אַינְנוּן דקוימא כחַדָא, וְאֶפְיקָו חִילֵין לְזִוְנֵיָהוּ דלית לוּן חַשְׁבָנָא כי נtabאר דב' דרגין מ"י ומ"ה רישימון בנוקבא, ונעשית בזה או"א עילאיין המתלבשים בנוקבא, וואו יש לה מבחינה זו סוד מספר דשתין רבוֹא. ובבחינת מ"ה שבנוקבא, ה"ס ישסות המתלבשים בנוקבא בבחינת קיימת לשאלת מה"ה, כב"ל, ומבחןה זו ה"ס עלמא מתאה, ואלו ב' דרגין מ"י ומ"ה האמורים, נעשות בה בבחינת פרצוף אחד, אשר מוחה ולמעלה שלה היא מלבשת לאו"א עילאיין, ומהזה ולמעטה שבזה היא מלבשת לשיסות". והם פרצוף אחד בה, כמ"ש לעיל דבלא חד, ולפיכך, נבחנות גם בתולדות של הנוק', אלו ב' דרגין, כי מצד עלמא עילאייה מ"י שבה, ה"ס המוציא במספר צבאים דהינו במספר שתין רבוֹא ומצד עלמא מתאה מ"ה במספר שתין רבוֹא, שהנבחנות בתולדות שהי נבחנות התולדות שהן מבחינות בלי מספר. וזה אֶפְיקָו חִילֵין לְזִוְנֵיָהוּ דלית לוּן חַשְׁבָנָא דהינו שמצויה התולדות למייניהן לבלי מספר, ככלומר, שאין בהן אותן המוחין במספר מא"א עילאיין, אלא מישוש"ת שם בלי מספר.

ושמא תאמר, א"כ נמצאות התולדות שלת מהסורי השלימיות להיותן בחסרוון המספר. ליה אומר במספר שתין רבוֹא אַינְנוּן דקוימן כחַדָא וְאֶפְיקָו חִילֵין וכו', כלומר, דalgo ב' דרגין שבה, שהן: מספר ובלי מספר, ה"ן קיימין בה כחַדָא, שמחוברות בה בכחיה מדרגה אחת ממש, ועיב' נמצאות גם בתולדות שלה אַינְנוּן ב' דרגין כחַדָא: שמצד אחד נבחנות התולדות שלה שהן במספר שתין רבוֹא, ומצד ה"ב, ה"ן בלי מספר. וכיין שכן, נבחנת בהן הבלתי מספר, לתוספות שלמות בלבד, ולא כלום למשהו חסרון.

(דוטוי דף ב' ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

לא

טמירין לזיניה, אע"ג דכלחו הוו טמירין ביה, כיון דברא ק' אל"ה, ר' ואסתלק בשמייה, ואקרי אלהים, כדין בחילא דשם אדא, אפיק לון בשלימו, ודא הוא בשם יקרא, בההוא שם דיליה, קרא ואפיק כל זינה וזינה לאתקיימה בשלימותה. כಗונא דא ראה קראתי בשם: אדרנה שמי לאתקיימה ט' בצלאל על קיום אשלהותיה.

כא) מרוב אונים, Mai מרוב אונים. דא ריש דרגין, דסליקו ביה כל רעותין ואסתלקו ביה *) בארח סתים. ט' ואמיין כה, דא רוא דעתמא עלאה,

חלופי גרסאות

ק' נ"א אלה ל"ג (אהיל). ר' נ"א ואסתלקו.

מסורת הזוהר

ט' (שמות לא) להלן קempt תרומה תעס ויקחלו שצ' פקו ת' שלח קכט. ט' (ישעה מ) ויקהל רפו פקודי רטו ח' ז' תמא' ט' מה : טו. ט' (שמ) שם.

אמא אווזטא לברטא מאנדא

ברא אל"ה, דהינו שננתן בהם הלבוש של חסדים הנ'ך, ברא הנה או ואסתלק בשמייה ואקרי אלהים, כי עתה אחר שהשיגו קומת חסדים יוכולים לקבל האררת חכמה שם המוחין במספר שתין רבו, ואז אתחברון אותו אלין באליין ואסתלק בשמייה ואקרי אלהים. ברין בחילא דשם אדא אפיק לון בשלימו, לנ'ם גם על הנשומות והתולדות שייצאו משם אלהים, נמצאת בהן אותה השלים של השם, שהיא התבleshות החכמה בחסדים. וזה הוא בשם יקרא ט' השם נקרא על התולדות בההוא שם דיליה קרא ואפיק כל זינה וזינה לאתקיימת בשליימותיה, שבשם זה הוציא התולדות הון במין דששים רבו, והן במיון דלית לון הושבנה, כדי שיתקיימו בשלימותה של השם. דהינו שיתלבשו זה בזה כמו שהם מלובשים בהשם. ומ"ש ראה קראתי בשם וכור' : מביא ראייה מהכתוב, שהמלים קראיה בשם, מורות על קיים ושלימות.

כא) מרוב אונים : שואל מהו, מרוב אונים. ומשיב. וזה ראש המדרגות. שכל הרצונות עולים בו, ומתעללים בו בדרך סתומים. ואמיין כה, והוא סוד העולם העליון, הנקרא ט' טמירין ביה, והינו נקרא כה' נב'ל, דאע"ג דכלחו הוו טמירין לזיניה אע"ג דכלחו הוו טמירין ביה, דהינו נב'ל, נפק הנקודה מגו מחשבה למקוםה. והיתה לגליפו דח' צירוא קדש קדשין, כי חזרו בה בינה וזוזין דכלים וגיה'ר דאורות, ועכיז' כלא טמירא ביה, ועוד נשארים אל"ה עמייק ופתחים בשמא, מטעם שם אין יכולים לקבל האררת חכמה בלי חסדים. אלא כיון דברא אל"ה, הינו אחר שהוסר ונדוגן על מסך דמ"ה שהוא בח' עלמא תחתה, והוציא עליו קומת מוחין של חסדים הנ'ך בלי מפער, והשפי' אותה לאל"ה, שהס' (דטוי דף ב' ע"א ט' ע"ב)

מאמר

dalhim, שורה על הנשומות והתולדות שלה בב', דרגותיה כחדא. דהינו הן על דרגת שתין רבו שבה. והן על דרגת כל חילין דלית לון הושבנה, על שתיהן שורה השם. שעל זה רומו הכתוב, לכלם בשם יקרא. וח'ש. מ"י לא אוליד וכור' כיון דברא אלה ובוי' בחילא דשם אדא אפיק לון בשלימו כי נתברר לעיל בסמור, שברכת הורע תלואה לגמרי בשם מ"ה שהיא בחינת דלית להן הושבנה. והפירוש הוא כי המוחין במספר הם האררת החכמה. שהיא סוד השם השלם. וכל בחינותיה הון בתכילת השלים. והמוחין דבלי מספר הבאים דוקא שם מ"ה, הם המוחין דחסדים בלבד. ונתברר לעיל במאמר אליו לרש', שהארת החכמה אינה מקובלת בלי לבוש יקר דחסדים. שמטטרם זה. אע"פ שאותיות אל"ה עלו למ"ג, מ"מ לא סליק בשם אלהי'ם, שועס מ"י ברא אל"ה, שפירושו, דברא דחסדים לנוריה דחכמה, ואתלבש דא ברא, ומליק בשם עילאה.

זה אמרו כאן : מ"י לא אוליד ולא אפיק טמירין לזיניה אע"ג דכלחו הוו טמירין ביה, דהינו נב'ל, דאע"ג דכלחו הוו טמירין ביה, דהינו נב'ל, נפק הנקודה מגו מחשבה למקוםה. והיתה לגליפו דח' צירוא קדש קדשין, כי חזרו בה בינה וזוזין דכלים וגיה'ר דאורות, ועכיז' כלא טמירא ביה, ועוד נשארים אל"ה עמייק ופתחים בשמא, מטעם שם אין יכולים לקבל האררת חכמה בלי חסדים. אלא כיון דברא אל"ה, הינו אחר שהוסר ונדוגן על מסך דמ"ה שהוא בח' עלמא תחתה, והוציא עליו קומת מוחין של חסדים הנ'ך בלי מפער, והשפי' אותה לאל"ה, שהס'

דאסתלק בשם אליהם כדקאמרן.²⁾ איש לא נעדר, מאינו שthin רבו א דאפייק בחילא דשמא, ובгинן דאיש לא נעדר, בכל אתר דמיתו ישראל ועתענשו בחובייהו, אתמנון ולא אעדר מאינו שthin רבו א פילו חד, בגין למהוי כלא דיקנא חדא: כמה דאיש לא נעדר לעילא, אוף כי לא נעדר לתטא.

ማאמר אותיות דרב המנוגא סבא

כב) בראשית רב המנוגא סבא אמר, אשכחן אתוון בהפכו, ^ש בית בקדמיה ולבתר ב', הינו בראשית ברא לבתר א' בקדמיה ולבתר א', הינו אליהם את. אלא כד בעא קב"ה למעבד עלמא כל אתוון הוו סטימיין,³⁾ ותרין אלףין שניין⁴⁾ עד דלא ברא עלמא, הווה מסתכל קב"ה ואשתעשע בהו.

חולפי גרסאות

ש נ"א ב"ית בקדמיה ולבתר בית בקדמיה הינו בראשית ברא לבתר א' בקדמיה ולבתר א' בקדמיה ז"ח ד מט. פט. : תק"ח ד קבא : ס ויגש ב

2) (שם) חי שרה נח פקודי רטו ת"ז חמש' ד' פה :
ס. ת"ג ד' טו : תק"ח ד קא. ס מדרמה תלוי ז"ח ד מט. פט. : תק"ח ד קבא : ס ויגש ב

תק"ח ד' קכ :

מסורת הזוהר

אמא אויפא לברתא מאנוא

עליאין הם שלמים בסוד מספר שיתין ורבא. ואיש מהם לא נעדר, כן הנוקבא שלימה במספר זהו, ואיש לא נעדר.

אותיות דרב המנוגא סבא

כב) בראשית, רב המנוגא וכ' : בראשית. רב המנוגא סבא אמר, מצאו במיל'ס בראשית ברא אלףים את, סדר האותיות שבזה בהפך. שמתיחילה כתוב ב', ואחר כד ב', דהינו בראשית ברא. ואח' כתוב א' בתיחילה ואחר כד א', דהינו אלףים את. ומשיב, כאשר רצחה הקב"ה לעשות את העולם, כל האותיות היו עוד סתוםות. ואלפיים שנה מטרם שנברא העולם, היה הקב"ה מסתכל ומשתעשע באותיות. ביאור הדברים, שתי קויות מקשה, א' למה באו האותיות א"ב בהפכו בהתחלת התורה, מתיחילה ב' ואח' א'. ב' למה נכללו אותן האותיות. שמתיחילה ב', ביטין דשתי המלות בראשית ברא, ואח' ב' אלף דשתי המלות אליהם את.

ומשיב, כד בעא קב"ה למעבר עלמא, בעת שהקב"ה, שהוא בינה, רצה להוציא את הווין שהם נק' עולם. היו עוד האותיות, שהן הכלים של זיין, שנקרוים אותיות, סטימיין שהיו נכלות בגה'ר שהן או"א, ולא היו נודעים. והכמה ובינה נק' ב', אלף שניין, ומטרם דברא עלמא, היו האותיות דווין כלולות בחוב'

הסולם

מאמר

המוחין הללו שה"ס בינה דא"א שנעשה כתר לאו"א. שם פליקו דבל רעותין, שכל המדרגות מקבלות ממנה, ועכ"ז ואסתלקו ביה בארכח פטיפ, כי ה"ס אוירא דלא ATIידע שהי' לא נפיק מאירא דיליה, כי הוא בסוד כי חוץ חסד הוא, ועכ"ז הוא בתכילת השלים (כני' במראות הסולם דיה והוא) ועכ"ז נק' אוירא דכיא, ומשמענו, שאע"פ שקומת החסדים המכונה אויר היא יוצאת על בחוי' עלמא תחתה, שהוא מ"ה, מ"מ היא בתכילת השלים. מושם שהאור הזה נמשך מבחינת ג"ר דבינה דא"א, שהוא ריש כל דרגין דעתיות, שהן או"א וישראל וווען. ולפיכך נכחנת גם קומת החסדים שבה לבחינות אוירא דכיא כמו ביג'ר דבינה דא"א.

וז"ש. ואמיצ' כה, דא רוז דעלמא עלאה : דהינו בחינה מ"י שבנקבא, שמשם נמדד המספר דשתון רבו. כי היא מלבשת לעלמא עילאה, שהוא או"א עילאיין בנייל. וזה אמרו איש לא נעדר, מאינו שthin רבו א דאפייק בחילא דשמא, כי משם משגות המוחין דמספר שתון רבו כנ"ל ווז"ש, במא דאיש לא נעדר לעילא אוף חמי לא נעדר לתטא : כיון שהנקבא הלבישה לאו"א עילאיין, בסוד אמא, אויפת לברתא מאנהא וקושית לה בקרישוטהא, כנ"ל, עכ' נעשה לגמרי כמו או"א עילאיין, וכמו שמחון דאו"א (דפו' זף ב' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

לג

כג) כד בעא לamberי עולם, אותו כל ע' אthonן קמיה פ) מסופא ארישיהו.

מסורת הזוהר

ט) ביב א לך רעה שיירא א וישלח קלא מקץ רם ויגש א ויתה מללה תרומה תע תרלה פקודי יב ויקרא קלד צו
קד שלח טו ז"ח ד' כנ. ט) ויגש ב ת"ז ד' טז. ז"ח ד' סו : עד. פח : פ) ויגש ב ת"ז ד' טז. ז"ח
ד' סו : פט.

הсловם	דרכ המונוא סבא	אותיות
<p>שעליה נברא. ונודע שזה לעומת זה עשה אליהם. שפירשו שכגד כל כח שיש בקדושה, עשה הקב"ה כה שקהל בס"א כנגד הקדושה, כמו שיש ד' עולמות אב"ע דתומאה כנגדם, ע"כ יש ד' עולמות אב"ע דתומאה כנגדם, ע"כ בעולם עשרה לא יוכר בין עובד אלקים לא בעודה שפירשו, שאין בירור כלל בין קדושה לטומאה (ע"ח ט' מג בהקדמה) ולפי"ז קשה מאד, איך אפשר לעולם שיטקיים, כי איד נדע להבדיל בין טוב לרע, בין קדושה לטומאה. אמן יש בירור אחד חשוב מאד, והוא : כי אל אחר אסתטרס ולא עבד פרוי, וע"כ הנכשלים בו ללכת בדררכי אב"ע דתומאה, מתיביש מקורם אין להם שום פירות רוחניות לברכות, והם נובלים והולכים עד שננטמים למגרם, והפכו הם הבדיקה בקדושה שוכנים לברכות במעטה ידיהם. בעץ שתול על פלאי מים אשר פריו יתן בעתו וועלתו לא יבול ועל אשר יעשה יצילה. (תהלים א') והוא הבירור היחיד שעבורם העשיה, לדעת אם הוא קדושה, או ח"ז להיפך. וח"ס הכתוב, ובחנוני נא בזאת אמר ה' צבאות, אם לא אפתח לכם את א羅בות השמים והרים לכם ברכה עד בלי די. ואחר כך כתוב, ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלהים ללא עבדו. (מלאכי ג'). הרי מפורש, שאין להבחין כלל בין עובד אלהים ללא עבדו, רק בסוד הברכה בלבד ולא בשום דבר, כי ע"כ כתוב, ובחנוני נא בזאת.</p>	<p>בח"ב, ע"כ מבונה הiscalות זו דז"ן שבתוchar ב', אלף שניין, עד דלא בראשם, וזה מפתכל קב"ה ואשתעשע בהן, כי אז היו הווין לבכנית מ"ן בה' אלף שניין, שם ח"ב, ומהן גורמים תמיד שעשוים לעליון, וו"ש, שבעת ההיא שהוין למ"ן בח"ב הוה מפתכל קב"ה ואשתעשע בהו.</p>	<p>כג) כד בעא לamberי וכו' : כשרצחה לברוא את העולם. באו כל האותיות לפניו מסוף ראשון, והתחלתאות ת' להכנס בתחלתה. אמרה רבנן העולמים : טוב לפניך, לברוא כי את העולם, כי אני חותמת התבעת שלך שתיא אמת, ככלומר, אותן אחרונה שבמלחה אמרת אמת. אתה נקרא בשם אמת. יפה למלך להתחיל באות אמת, ולברוא כי את העולם. אמר לה הקב"ה : יפה את, וישרה את, אבל אין את רואיה לברוא בר את העולם, משום שתאי עתידה להיות רשומה על מצחותיהם של אנשי האמונה, שקיימו את התורה מן א' עד ת', וברשימתך ימותו (כמ"ש שבת נ"ה) ועוד, שתאי חותם המות, ככלומר שת' היא אותן אחרונה גם במלחה מות. ומשום שתאי כד, אין את רואיה לברוא בר את העולם. מיד יצאה.</p>

ביאור הדברים, בעת שהחילה לברר את הווין הנקי עולם. בכדי לamberי אותם, באו כל האותיות דז"ן קמיה דקב"ה, החל בת' שהוא סופה דכלחו אthonן ומסיים בא' שהוא רישא דכלחו אthonן. וענין ביאנו מסופא ארישיהו ולא כסדרן בא"ב, הוא משומש שבאו בסוד מ"ן, שבם מסודרים כן בסוד תש"ק וכו'. וסדר א"ג כסדרן הוא רק בסוד מ"ד, שהם מעלה למפלת. אבל המ"ז, סדרן הפקת מים מה"ד, להיזתו ממטה למעלה. (כמ"ש ב"ח שה"ש סו):

והנה הדרוש הזה של האותיות הוא עמוק מכל עמק, ובכדי לבראו באפס מה, אתון לך הקדמה קצרה על הקפו של הדרוש הזה. והוא : כי ברירת העולם פירושו, שכלו וקיים, באופן שיכל העולם להתקיים ולגמר הcona (יטוי זר ב' ע"ב)

זהו הקוטב של כל הדרוש הזה של האותיות, כי באו כל האותיות יכולו אף אחת מהן לא תחסר, בכדי לברוא העולם בהזראת מדרוגתה בקדושה המיחודה לאותה האות, כי כ"ב אותן, הן פרטאות כל ראשי המדרגות הנמצאות בד' העולמות אב"ע, וכל אותן היתה חושבת את מעלה מדרוגתה להזרותה של עדי השגת מדרוגתה, יוכלו בני העולם להגביר את הקדושה על הקליפות, בכדי להגיע אל גמר התקיון הנרצה. והקב"ה השיב לכל אחת מהן, שיש כנגדה אותו הכה גם בקליפות, ועל כן לא ישיגו בני העולם על ידת שום בירור

הקדמת ספר הזוהר

שריאת את צ' ת' למייל ברישא, אמרה, רבנן עליין: ניחא קמך למבריז כי עלמא, דאנא צ' חותמא דגושפנקא דילך, אמת, ואת אתקיריאת צ' אמת, יאות צ' למלכא למשרי באות אמת, ולמבריז כי עלמא. אמר לה קב"ה יאות אנת זוכאה אנת, אלא לית אנת כדאי למבריז בר' עלמא, הוואיל אנת זמינה למהוי צ' רשים על מצחין צ' דגוביין מהימניין, דקיעיו אויריתא מא' ועד ת', וברשינו דילך

חולפי גרסאות

ת ניא למלא אמת (אה"ל).

מסורת הותר

צ' להלן ריג (וית) ויגש ג יתרו צט (וית) כי בהשפטות ח'ב' ד' רעה. ד'י חקת יוז בלק שלט בח'ב' צט' פנהש חסיד (וית) ת' ז' ד' ח. טז: ז'ח' ד' ח: טח. צא. (וית). צ' ח' ר' נושא רעה אונינו ר' ת' ז' בהקדמה ר' ד. תכ"ב ד' סד: סה. ז'ח' שה"ש ר' ר' נושא רעה אונינו ר' ת' ז' בהקדמה ר' ד: חס'ג' ד' צד: צה. ש' נוח רשף וירא ק' ויגש ג'

דרך אמת צ' עיי' בתיקונים צ' ע"ז ותמצא טעם גמה באים למפרען. ק' פ' ביזקאל ט' וחותמיתו צ' על מצחות וגרא.

דרך המנוגה סבא

הсловל

אותיות

בתחילה, והפכו באורות, שבhem התתתונים באיטם תחילת, האפונ שאמ אין שם אלא יחידות דכללים, לשם מא' עד י', אין שם אלא בחינות מלכות דאורות. ואם באוטם העשרות דכללים, בא גם אורו הוו' דאורות. ואם נשלהות גם המאות דכללים קרש"ת, באיטם האורות של הבינה, שהם מאות. וע"כ נבותנות המאות לבינה, והשרותות לו'א, והיחסות למלכות. אמן מבחי' הכלים לבון הוא בהיפוך, שיחסות באמא, ושרותות בז'א, ומאות בנוקבא.

בירור, עד שבאה הב', שהורתה מדרגתיה היא הברכה, שנכונגה אין שם לעומת בקייל', כי אל אחר אסתרס ולא עבד פריב' בנו'ל. ואז אמר לה הקב"ה, הא' ודאי בר' אברוי עלמא וכו'. כי בה בלבד יש בירור והבחן לדעת בין עובד ה' לא עבדו, משום שלא נמצא לה לעומת בס'א. וע"כ, בה ודאי תקאים עלמא לבורר ולהגביר את הקדושה על מרכבות הטומאה עד שיבולע המות לנצח. ויבאו לגמר התיקון.

גם יש לדעת בכלל, עניין התחלקות כ"ב האותיות לג' מדרגות בדרך כלל, שנ: בינה, ז'א, מלכות. כי למעלה מבינה אין כלים. שם האותיות. וכ"ב האותיות שבבניה נק' אותו רברביה, וכ"ב האותיות שבמלכות הוא אותו סתם, וכ"ב האותיות שבמלכות הוא אותו זעירין. ועד'ז הן מתחלקות בדרך פרט לג' מדרגות: בינה ז'א, ומלכות. כי בכ"ב אותיות שבבניה יש בינה, ז'א, ומלכות, ובן בכ"ב שבז'א. וכן בכ"ב שבמלכות. כי ע"כ כ"ב האותיות עצמן מתחלקות לג' דרגות: ליחסות, לעשרות ולמאות. שהיחסות מא' עד אוט ט', הן טיס דז'א והמאות הן מהנוקבא. ולכן אין במלכות כי אם ד' אותיות קרש'ת, כי אינה חופסת רק ד' ספי' של הו'א שמהוה שלו ולמטה, שהן נהי'ם. ק"ר הן נ'ה, ש'ת' הן יסוד ומלכות.

ואין להקשות, הרי נדע, שישיחיות הון בנוקבא. ושרותות בז'א ומאות באמא. והענין הוא: כי תמיד יש ערך הפוך בין האורות כלים, שבכלים נבחן, שהעלויינים באים (ודפי' דף ב' ע"ב)

אות ת'
וז'ש, שריאת את ת' למייל וכ'ו. פירוש,
כי ידעת שכ' אות ואות מהא'ב. יש לה מדרגה
מיוחדת בשליטתה. ולפיכך טעונה הת' שהיא
יותר ראוייה לשכול העולם מכל האותיות
כולל, לפי שבה שליטת האמת, והיא חותמא
dagoshpnecka דמלכא.

והענין הוא, כי נודע שאין הסטרא אהרא
מתקיים אלא ממה שהקדושה מרירה לו נהירו
דקיק, שהס' ורגליה יורדות מות, והס'
ומלבותו בכל משללה. וו'ס רג'ל הק' הנמשכת
למטה משרות האותיות, הרומות על נהירו
דקיק שהמלכות נותנת לסת'א. וע"כ לא תמצא
בכל כ"ב האותיות יציאת רג'ל למטה רק ב'ק',
שהיא שיכת לאותיות המלכות. כי קרש'ת
הן במלכות כנ'ל. אמן בתחילה היה הרג'ל
השמאלית של הת' מתחלת להמשך למטה
מהשורה. וראה הקב"ה שתהיה אחיזתו של
הס' א' חזקה יותר מזאי. ע"כ הפסיק אותה
הקב"ה, והחויר רגלה להסתיים בשווה עם
הshoreה דקדושה, ולכן נתעבה הרגל השמאלית
שלה

הקדמת ספר הזהר

לה

ימותן. ועוד, דאנת חותמא דמוות, הוואיל ואנת כך, לית אנט כדאי למברוי בך
עלמא. מיד נפקת.

(כד) עאלת את ש' קמיה, אמרה קמיה : רבנן עלמיין, ניחא קמד למברוי

מסורת הזהר

(ז) ויגש ד בשלח ר' משפטים שעג תעeo תפא בהשפטות ח'ב ד' רעד. ד' פנחס תפאו תרמ מתנו ת'ז'
בחקומה ד' ט. טו. טג. ת'י ד' כו. חמ"ט ד' לט : מ : תכ"א ד' נה : חס"ט ד' קיא : ז'ח ד' ח : שה"ש
ד' ס : ע. רות ד' פט. תק"ח ד' צח. קיב.

הטולם

אותיות

טבא

דרב המנוח טבא

והшиб לה הקב"ה, כי היא אינה ראייה
לմברוי בה עלמא, משומ שביבחה יהו הדינים
קשיט יוחר מדאי, שהרי אפלו צדיקים גמורים
שכבר זכו לרשותם דוחותמא שלה, וקיימו את
התורה מא' עד ת', מ"מ נגענשין מכחה קשה,
משום שלא מיזו ברשעים. כמ"ש בם' שבת
(ד' נ"ה נ"א). ועוד שהיא ג"ב' חותמא דמוות.
שמכחחה זהותה המות בעולם. כי לא נתקבצו
בני האדם למיתה, אלא משום שהחנש זיין
החותם שללה והחטא לאדה"ר בעץ הדעת.
כמ"ש בתקונים (תקון כ"ב) ולפייכר אי אפשר
שיכול העולים להתקיים על ידה.

(כד) עאלת את ש' וכוי : ונכנסה לפניו
אות ש'. אמרה לפניו : רבנן העולמים, טוב
לפניך לברוא בי את העולם, כי נקרא
שםך שדי, ויפה לברוא את העולם בשם קדוש.
אמר לה : יפה את, וטובה את, ואmittiyet את,
אבל משום שאוותות שקר לךו אוثر להיות
עמלהן, אני רצאה לברוא את העולם בך, כי
לא יתקיים שקר, אלא אם האותיות ק' ר'

יקחו אותך.
באיור הדברים, ב' סיומין יש לה לנוקבא.
הא' נק' מלכות דמלכות, והוא הת', וסיום
הב' נק' יסוד דמלכות, ווועא הש'. והעוני
הוא, כי בהיותה בלי בניין מא"א, נבחנת הת'
לסיוואה, שהיא דין קשיא, כמ"ש לעיל בדיור
הסמור. ובהתה בבניין פרצחו עיי אריא
עילאיין, נעשית בסיום שללה את ש', אשר
ג' הראשים של הש' מורים על הארץ חגיית
דאמא. שמקבלת עיי הוז'א בנקודות הסיום
שללה. בסוזהobar חפורה שרים וגוי' (במדבר
כ"א). כי עיי הארץ זו געשית כליל לקבל מהא
ברכות מוץ'א. בסוד אין האשעה בורותת ברית
אלא למי שעשאה כליל (סנהדרין כ"ב). כי
געשית בויה לבית קובל, לקבל מהא ברכאנ
מהיחסוד דז'א. וע"כ נקרא. הסיום הזה בשם
נקודה האמצעית דישובא, כי כל ישוב
העולם

שללה, כי החלק הנמשך לחוץ שהחויריה, מתכפל
עליה שם. ומחייבת זה לא מגיעה ממנה שום
הארה אל הקלוי' וס"א. ולא עוד, אלא שנותקה
להיות חותמא דגושפנקא, השומר על הקלייפות
שלא לחתוך בリンク דרכ' שם מן הקדושה,
וכל הנוגע בה ימות. וזאת ההארה הדקודה
הנצרכת לקיום הקלוי' נעשה באות ק', כי
מצד היהות האות היותר גבולה שבמלכיות,
ורוחקה מהקלוי' והס"א, ע"כ אין פחד מהאייה
יתירה אל הקלוי'. ומטעם זה נק' קוֹף, להוות
שמנה באה תחילת הכה אל הס"א והקלוי',
הנק' אDEM בלייעל, להדומות אל פרצופי הקדושה
בצד זה לעומת זה, כמו הקוף הדומה לאדם,
וטוועים בני אדריה, והו משקרים בשמא
דוקדשא ב"ה.

זה שטענה הת', כיון דאנא חותמא
דגושפנקא דילך, שאנכי עומדת בסיום כל
פרצוף, ואני נוותנת לקליפות לחתוך וリンク
מהקדושה ולשקר בשמא דילך, לפיכך מהrai
шибרא בי העולם, ועל ידי היינו כל הבירורים
בין הס"א לקדושה. וויבטהו בני העולם
לחטודתם.

זה אמרו ואת אתחקריות אמת יאות
למלכא למשרי באט אמת ולמברוי כי
עלמא, פ' כיון שהשם שלך אמת, שמורה
שי' אפשר להדק בך זולת עיי השגת מדת
האמת, לכון יאות למלכא למשרי באוט אמת,
ולמברוי כי עילאי. כי במדתי ירחיקו בני
העולם את הס"א והקליפות, ויתבדקו בך, ואז
יהיו בני העולם מובטחים למגרר התיקון. וזה
שאיתא בזוהר : קרוב ח' לכל קוראים,
למאן קרוב, חז' זמר ואמר, לכל אשר
יקראותו באמת, וכי אית מאן דיקרי ליה
בשקריא, אמר ר' אבא, אין, ההוא מאן
דקרוי ולא ידע למאן דקרוי. מנגנון, דכתיב
לכל אשר יקראותו באמת, כי באמת,
בחותמא דגושפנקא דמלכא דהוא שלימוא
רכואלא. (האזינו דף רצ"ז ע"א).
דף"ז דף ב' ע"ב

יבי עלמא, דבי אתקרי שמר שדי, ויאוות לamberי עלמא בשמא קדישא. אמר לה:

דבר המונוא מרא

הסולם

זונחיות

אודם. שה"ס זה לעומת מה שעשא אלהים (קחלה). ומוקר ב' אל ה"ס", הוא מוחמות קלקלות וההתקנות. שע"י מעשיהם הרעים מוציאים אורהות דקדושה אל הקליפות, שהקלול הראשון בחתאה דעצה"ד, שמכה וזה געשה להז בנין, תגדל בה, פרצופין ובאכבי"ע, כמו שיש לקדושה.

המקור ה'ב) הזה הוא ר' שוה מורה ששלות ומחאהות עד הבינה דמלכות שהיא אות ד', כי מתבادر לעיל שכ"ב האותיות של החלקות נחלקות בה, לבינה ו"א מלות, שהשחיחיות בינה, והעשרות ז"א, והמאות מלכות. נגמץאת הד' של כ"ב אותיות דמלות ועדת בכחיה תחתל ז"ת דבינה שלה, כי אב"ג הן גיר מהדר' ואילך עד הטע' הנו ז'ק דבינה שבמלכות. וסוד הד' זו מורה על בחינת העוני ההמסכנות שבלמלכות בכללה, כי לית לה למלאות מגרמה ולא מידי, אלא ממה דריהיב בעלה ז"א, כנודע. ומדתה זו נרשמת בסוד הד' שלה. כי במילאה היא דל"ת אללון דלות וריקנית. ויש לה לד' בח' זוית כובלות בגגה, שוה מורה על בליטת החסדים שבבה, שהר' לוקחת מן הג' שמפלגניה, ש'ג' וז' לאיליא מג'ר דבינה שלה, המקבלת מבהי' שכונגה כזו'א, והוא מבחינה שכונגה בבינה, שם החסדים בשפע גדול. וע"כ נק' ג' מלשון גומל החסדים, (שבת ק"ד). כי הוא גומל חס עט ה'ר', דלית לה מגרמה ולא מידי ומשפטת לה חסדים בשפע. ובליית חסדים זו, נרומה בזויות שברוגה של הד'

אמנם המלכות של המלוכה דקדושה, ה'ו
נרגנו מפריד אלף, שהס דל גאה ונינה רוזצה
להיות מקבלת מהג', ולהיות נכענת אליה, אלא
שמתיימרת להיות ראש בגאותה גודלה, ע"י
פוגם זה נמחקה הזיות מן הד', שהוא בלבית
חסדים שבה, ונעשה דל ורש, כי מחיקת
זהותם מן הד' עשויה אותה צורת ר' דהינו
דרכ', שז"ס גם במלכותו נולד רשם קהילת ד'.
אה"ר, כי א"ח הוא ט"ס דז"א והוא משפט
מן ג', דבינה אל ג', מלכות. שעי"ז געשית
המלכות בסוד ר' בוחית בולטת בחסדים
בשפט, ע"ז גושים הווין לבשר אחד ביחס
גמור. ונמצא בעת שהתחTONים מקלקלים
מעשייהם נותנים כח למלכות דס"א להתחזן
בר'.

העולם ממנה בא, וכן, ג' ב' בשם יסוד הנוקבא. ולפיכך נק'>About ש' אות אמת כמו הת', וכן נק' חותמא דמלכא במוות. כי מלת חותם רבת משמעות, הא', מורה על סיום ההפרצוף, כמו חותם המלך, הבא בסיום הכתב. והב' הוא, כי חותם המלך הוא כמי שבקונס (תקון כ' ב'). וכי דחילין מרישומו דחותמא דמלכא כאילו הוא מלכא. ומטעם זה נקרא החותם אמת, כי ע' כל האמתיות ניכרת מתחום החותם. אמנם עליה מעלה הש' על הת', כי לעלימו די ועל תחפשת יותר (חגגה י' ב'). וומרה בזה על בנין העולם מבחינת היישוב שנשנשתים רק בש', ובה אמר לעולמו די, ועל התחפשת בבחינת הת'. וע' נקראת נקודת הסיום דש' בשם נזודה אמרצעית דישובא.

וזו טענתה הש' ניחא קמך למכרי כי
עללא, דברי אתקרי שמן שדי כי אחד
שראתה שדחה הת' משום מdat הדין הקשה
שבהה, החשה הש' בעצמה. שהקב"ה יבחר את
המודתא למכרי בה עללא שחרי יש לה כל
המעילות של הת', כי גם היא חותם המלך.
גוגם היא אוט אמרת. ועוד לה מעלה נוספת.
ככי בה נק' השם שדי', כי היא נבחרת לסייעת
דנדנוקבא לבחוי יושב העולם. ולא הת' עכ'
מצאה עוז עצמה לבא לפני הקב"ה שיברא
העולם במדתא.

הшиб לה הקב"ה, לש' אעפ' שמעלתו
גדולה מאד, כמו שאמרתו. הנה דוקא משומש
את. הלעומת שלך בקייפה מתוחוק ביותר.
כפי לא היה מתיקיים שקייא בעולם, אם לא היו
גמלין לך ב' האותיות דויפ ושר של הקליין,
שם' ק' ר' פ', כי ב' מקרות הון אל הס' א'
ולכל הקליין: האחד הוא בחינת ההורה דקיק,
שהקדישה בעמיה מאירה להן כדי להוות לה
קיים, שלא תחטבלה כל זמן שיש צורך בהן
להעניש את הרשעים. מצד זה אין בנינו
גדודו כי ההורה מועשת מאד, והוא רק כדי
חויתן בלבד. שהוכר דקלין' הוא בבחין' ו'ק'
בל' ראש, והונק' רק בבחינת נקודה בל'
התהפטשות כל'. וכבר ידעת שהורה דקיק זו
ונמשכת להן עיי' אות ק', שבוה התחלת כתון
להדרות אל האדים דבייע'DKDOSHA, בקוף בפנוי

עמהון לא בעינה למרי בך עולם, דברין ^{א)} שלא יתקיים שקרא אלא אי יטלון לך ק ר.

כה) מכאן, מאן ^{ב)} דברי למייר שקרא יטול יסודא דקשות בקדמיה, ולבתר ^{ג)} יוקים ליה שקרא, זהא את ש ^{א)} את קשות איהו, את קשות דאהתן דאתיחדו בה. ח ^{ה)} ר אthon דאתיחזיאו על סטרא בישא איןון, ובגין לאתקיימא נטלי את ש בגויהו ^{א)} הוא קשר. ב כיוון דחמאת הכי נפקת מקמיה.

חולפי גרסאות

א נ"א ל"ג הו (אה"ל). ב נ"א דברי

מסורת הזוהר

א) וינש ז ז"ח בסתרי אוטיות ד' ח : ב) בהשומות

ח"א ד' רנג ד' ויקרא טז י"ז ת"ז ז' טז : ז"ח
ד ח : פט. ג) ויקחלה תח. ד) פקודי תחסג. ח) וינש ד בהשומות ח"א ד' רנג: ד) משפטים תקלג
תרומה תיב תעה תשס ויקראו יג טז ת"ז בהקדמה ד טז : ז"ח ד' ח : מב. ע. ו) מץ רמא וינש ד
בהשומות ח"א ד' רנג: ד) יתרו קית קגנו רז' רכט ויקחלו רצוי בהשומות ח"ב ד' רעג: רעג:
רעה : ד) ויקרא יא טז חקת יז ת"ז בהקדמה ד טז : מס' ד' קיא : ז"ח ד' ח : תק"ח ד' קמו:

דרך אמרת א) בראשית נ"ג ע"ב מץ ר"ד א' תרומה קנייב א.

דרך המנוגה ס"א

הсловם

אותיות

כמבואר, שלא היה בין לזרוף ולשקר דס"א
אם לא היו חומסות להן את הש', ולפיכך אין
לברוא את העולם על ידי מדותה, כי הלעומת
שללה שוקלה בנגדה, ואין גמר התיקון בתותה
על ידה.

בד' שהיא המלכות. למחוק הוית הבלוטת
בחסדים. ולעשותה ר', ואו געשה מאחר"ד
אה"ר, ואלהים אחרים נאחים בו"זDKDושה.
שוו"ס ונרגן מפריד אלו"פ (משל ט"ז).

ואו נבחן שק"ר דס"א הנ"ל חומסות
להן את חותם הש', שהיא אותן אמת, ויסוד
הנקבא. שהיא בית הקובל של יסוד דז"א
כנ"ל, הנה עתה הגיע זה לאל אחר דס"א
כוי בונה בש' ז' בח' ס"ז בע"ס שלמות עם ראש, ובחינת
וגדל ע"ב הס"א בע"ס שלמות לה לנוקבא דחרובא,
חש' שעשקה נועשית לה לנוקבא דחרובא,
כוי מחורבן הקדושה נבנה הס"א, ומכאן נבנו
האב"י"עadam ביליע. והנה נתבאר, איך
ק"ר הן ב' מוקורות של הס"א, וע"ב נק' אthon
דיוופי, כי הס"א זיפ אthon על דרך הנ"ל, כדי
להחריב הבניין ויחודDKDושה, כדי להבנות
מחורבן הקדושה, כנ"ל, והוא בערך, ע"י
שהמשיכה להן את הש', שהיא צורת היסוד
דnek', אל חלון ורשותן, ע"י הויוף של הד'
לך', שווייטו אחד לאחר, ונעשה בנין לפצופי
אליהם אחרים. הרוי שלא היו מתקימים שקרא
וזויף בבניין גדול כל כך, אם לא היו ק"ר
דס"א חומסות להן את הש'!

זה שהסביר לה הקב"ה לש', יאות אנת
ומט אנת וקשות אנת, אבל הויאל ואთון
דוופי נטליין לך למוהו עמהון לא בעינה
למרי בך עולם, דבגין דלא יתקיים
שקרא אלא אי יטלון לך ק"ר דהיגנו
(טמי ז' ב' ע"ב)

אות ק' ר
כה) מכאן מאן דברי וכוי: מכאן
נסמען, שכל מי הרוצה לומר שקר, יקח
בתחלתו יסוד אמת, ואחר כך יקים לו השקר.
כוי אות ש', אותן אמת היא, אותן אמת שבה
נתיחדו האבות, כוי ג' הקווים شبש' רומנים
על ג' אבותיהם שםם חזית. וק' ר' הן אותיות
הגראות על צד הרע, כי הסטרא אחרא היא
קר, בבי חום שהוא חיות, מפוני שהוא יונק
מן המלוכות בעת שהיא ימא דקאו (כנ"ל)
בראשית א' דף מ"ז ד"ה ימא דקאו) וכדי
שיתקיים, הן לוקחות אותן ש' בתוכו, ונעשה,
הצירוף, קשור, שהוא לשון חזוק וקיום. כיוון
שהש' ראתה כן, יצאה מלפני.

פירוש. כמו לעיל, שהארת חג"ת דביבה
המושפעין לה ע"י יסוד דז"א, בנתה את נקודת
הסיום של הנקבא, לבחינת כל' ובית קבול
למאה ברוכנן מהו"א. והחג"ת נק' אבות. וזה ש
דאחתן אתיחדו בה, ומשום זה נקרה אותן
אמת, כנ"ל ע"ש.

ק"ר אthon דאתיחזיאו על סטרא
בישא: כבר נתבאר זה לעיל בסמוך כי
הן ב' המקורות של הס"א ע"ש, זוז'ש, נטליי
את.

כו) עאלת את ז' אמרה קמיה: רבון עולם, ניחא קמן לمبرי ב'
עולם, דאנא, *) ב' חתמים צדיקים, ואנת, דאתקריאת צדיק, ב' רשים, דכתיב
ז' כי צדיק ה' צדוקות אהב, וב' יאות לمبرי עולם. ז' אמר לה: צדי, צדי אנת,
וזדיק אנת, אבל אנת צריך למהוי טמרא, לית אנת צריך לאטגליה כל כך,
בגין דלא למיהב פתחון פה לעולם. מ"ט, ג' איהי, אתייא ר' דשמא דברית

חלופי גרסאות

מסורת הווער

ז' ויגש ה בהשפטות ח"א ד רנג: ד' יתרו כסא ג' ז' אל צדי צדיק אנת וצדיק אתקריאת, (אה"ל)
קפת קצת ת"ז בתקומה ד' טו: טו: ז"ח ד' ח:
שה"ש ד' ע. ז) (תהלים יא) ויחי תrustה תרומה תמייא כי תשא קיד ויקרא רמד רסט.

דרוב המגנו סבא

הסולם

אותיות

את ש' בגוויהו הווי קשר: כי על ידי
מחיקתו את הוות של הד' דאהד, הן חומסות
لتובן את היסוד דנוקבא דקדושה שהיא ש/
ונבנה היסוד דנוקבא דקל' באות הש' שעוי
זה געשה להן אחיה גדולה ביותר בקדושה
הנק' קשר. כי קשר מורה שהאחייה חוכה
מאד וקשה לנתק אותה.

אות ז'

כו) עאלת את צ' וכו': נכנסה אותן
ב' את העולם, שב' חתומים צדיקים, ואנת
שנקרא צדיק, אתה רשום ב', שכחוב, כי
צדיק ה' צדוקות אהב, ורואי לברוא ב' את
העולם. אמר לה: צדי, צדי את וצדיק את,
אבל את צריכה להיות נסתרת, אין את צריכה
להתגלות כל כך, להתחיל בך בראות העולם,
שבשליל שלא לחת פתחון פה לעולם. מהו
הטעם שצריכה להיות נסתרת, הוא מפני ש'
היתה, ובאה ה' של השם, שהוא ברית הקדש,
ורכבה על ה' וגיגיהו ננתה עד עצמה. ונעשתה צ'
וסוד הדבר הוא, כי כשבא הקב"ה את אדם
הראשון, שה"ס ז"א, ב' פרצוף בראו, דהינו
פרצוף זכר ופרצוף נקבה דבוקים זה זהה
באחוריהם. ומשום זה פניה של ה' מוחורת
לאחור, מן ה', כעין זה צ', שי', פניה
לצד זה, והג', פניה לצד אחר, ואינם מוחורים
פניהם בפניהם, כעין זה צ' אלא ה' מסתכלת
למעלה כעין זה צ', והג' מסתכלת למטה
כעין זה צ'. עוד אמר לה הקב"ה: אני
עתיד לנstor אותך, דהיינו להפוך דבוקות
אחר באחור שbez, ולעשות אותך בחיבור של
פניהם בפניהם. אבל במקומות אחר תתעלת להיות
כח, ולא מיד, בהתחלה בריאות העולם. שצריכה
או להיות אחר באחור, שירוה שהארהה
(טפי זף ב' עיב)

וז' אמר לה, צדי, צדי אנת, וצדיק
אנת: אותן צדי היא יסוד דז'יא. וכשהיסוד
בלול יחד עם הנוקבא נק' צדיק. כי ט'ס
דו"א הן מ' עד צדי, והק' היא התחלת הנט'
כנל', וכשהנוקבא דבוקה ביסוד, הרי הק'
דבוקה בצד, ונק' או היסוד, צדיק. וזה
שיעור אותה הקב"ה, צדי אנת, במקומך
ביסוד ז'א, וצדיק אנת במקומו, כי את רשותה
בי, בזוג דלא פסיק, לדברך. וגם צדיק אנת,
כי גם הנוקבא כלולה בך, בסוד ק' של אחר
הצד. ועכיז' איןך רואיה לمبرי בך עולם.
כמיש והולך.

הקדמת ספר הזוהר

לט

קדישא ורכיב עלה וاتאחד בהזהה. ורוזא דא, כד ברא קב"ה לאדם הראשון ט ב) דו פרצופין בראשו. ובג"כ אנטפוי דיו"ד מהדר לאחורא כגונא דא עז, ולא אתהדרו אנטפין באנטפין כגונא דא עז, אסתכל לעילא ז כגונא דא עז אסתכלת לחתא ז כגונא דא עז אמר לה קב"ה: זתו, דאנא זמין ז לנסרא לך, ולמעבד לך ז אפין באפין, אבל באתרא אחרא תפטלק. נפקת מקמיה ואולת.

חולפי גרסאות

ד נ"א כגונא דא י"ז (אה"ל). ה נ"א כגונא דא י"ז (אה"ל). ז נ"א טוב. ז נ"א גפין בגפין (אה"ל).

מסורת הזוהר

ט ב"א כסלה שליח רלב פקודי רב ויקרא קנו שיח תוריע מג קדושים סח במודבר ג ת"ז תי"ט ד. לת. לט. תל"ז ד' עז: עת. תל"ח ד' עז: חס"ט ד' קו: ת"ע ד' קו: ז"ח שה"ש רסג. רק"ח ד' קו.

דרך אמת ב) אה"ר חכמה עיין פ' אמרו פ"ח ב' והיינו יוד' דרכיב על נזין בינה ובקדמיתא לא הוא משגיחין אפין באפין עי' בספרא דצניעותא קע"ו ב' והזינו רציב ב'. ג) בראשית כי"א ע"א.

רוב המנווא סבא

הсловם

אותיות

לאתגליא כל בר' בגין דלא למיהבפתחון פה לעילמא, כי מתוך שיש חסרון באחרויים שלר, הנך צריכה להיות בהסתדר, כדי שלא לחת פתחון פה אל החיצוניים להתחזוח שם בין הדבקים, וע"כ אינך ראייה למברוי בר' עלמא, כי גם בר' הציר בחוי' איזוזה לקלי', ומכח צ' גו, שהיחס והמלכות הם בה אב' א', יצא גם אה"ר אב' א' בסוד דו פרצופין, וז"ש ורוזא דא כד בראש קב"ה לאדם הראשון דו פרצופין בראשו.

וז"ש. אנת צרייך למיהוו טמירא לית אנת צרייך לאתגליא כל בר' וכמו' מ"ט ז' אה"י: פ' כיasisוד דו"א כובל עמו הנוקבא, שהיא החק' בסוד צדיק, כמו שרצה לה הקב"ה צדיק אנת. וכשהנוקבא כלולה בו בציור הצל' היא מצטירות בו בכאות ג'. כי הן היא בחינת גבורה דו"א. ב' י' כ' ל' ה' ג'ר כח'ב, ומ' ג' הן חסיד וגבורה. ועל ג' זו נאמר אני בינה לי גבורה (משל' ח). כי בגדרות בעת שחג'ת נעשים לחב"ד בnodע, נעשית גבורה זו לבינה, ובעת קטנות שבאבא הוציא אמא לחוץ, נעשית הבינה לגבורה לנ', וע"כ רמייז בה נפילה, כי נופלת מבחינת ג'ר לו"ק מכח אבא שהוציא בינה וו"ז לחו"ז מהראש.

וז"ש,תו דאנא זמין לנסרא לך ולמעבד לך אפין באפין אבל באתרא אחרא תפטלק: פירוש, שמא תאמאר, אפשר לי למברוי בר' עלמא בבחינות פב' פ', כמו שאנא זמין לנסרא לך אה"ב ולעשותך פב' פ'. גם זו אינה טענה, כי גם בעת שאתוק לך פב' פ' עם הנוקבא הנה גם או לא יהיה זה במקומך למטה, אלא רק על ידי עלייה למקוםו לאו"א עליאין, וכיוון שההוב"פ לא יתוקן במקומו, הרוי גם או תהיה אחיזה לקלי' בדרוגך, וע"כ אינך ראייה למברוי בר' עלמא. ז"ש,תו, עד יותר מוה, דאנא זמין לנסרא לך ולמעבד אפין באפין אמרת הו אן אני עתיד לנסרא לך ולעשותך פב' פ', אכן לא תהיה זאת במקומך אבל באתרא אחרא תפטלק וזה היה במקומות אחר, דהינו במקומות או"א, כי או חעללה ותלביש לאו"א, אבל במקומות עצמן לא יתוקן זה עד לגמר התיקון. ואיך אברא בר' העולם, בעוד שום בר' יש אחיזה לחיצוניים.

זה אמרו לית אנת צרייך לאתגליא כל בר' בגין דלא למיהבפתחון פה לעילמא מ"ט ז' אה"י, אתייא י' דשמא דברית קדישא רביב עלה ואתאחד בהזהה, כלומר, הנוקבא הכלולה בצל' היא ציור אותן ג', שבת, שהיא גבורה מבחינת בינה הנופלה, והי' שבת היא יסוד דו"א עצמה, שהיא שמא דברית קדש. וזה עומדות בציור אחר באחרו, אשר אחוריין דבוקים זו בזו ופניהן מגולדים לצד חוץ, כי פג'י ה' מסתכלת לצד חוץ ולא לצד הצל', וכן פג'י ה' מסתכלת לצד חוץ ולא לצד היר', שהוא רומו שיש אחיזה באחרויים שלהו, וע"כ צריכים אחוריין להיות נטරים, בסורה ואחרוריהם ביתה (מלכים ז'), כדי שלא יתאחדו בהן החיצוניים. ח"ש לית אנת צרייך (ופסוי זף ב' ע"ב)

עלאלת

הקדמת ספר הזוהר

כז) עאלת את פ', אמרה קמיה: רבון עולם, ניחא קמך לمبرי כי
עלמא, דהא פורקנא דאנט זמין למעבד בעלמא, כי רשים, ודא הוא פדות, וכי

מסורת הזוהר

וינש ה יתרו קמץ כספ רוכב רכוב בהשומות ח"ב ד' רעג רעד. ד"י ת"ז בהקדמה ד טז : ז"ח
ד' מב. תק"ח קד :

הטולם	דרכ המנוח סבא	אותות
<p>ומה שהפט' חשבה את עצמה ראייה למדת בריאת העולם יותר מן הע', שהרי המוחין דנוקבא מתלבשים בשנים בנויה, שהם ע' פ', ועיקרם בנצח שתוא הע', וא"כ למה חשבה הפט' את עצמה ראייה יותר מן הע'. וזה שרא הוא פדות, כי הפדות היא רק במדת ההוד, שהוא הפט'. וענין הפדות הוא, שאמא פודת תחליה את הנוקבא מן הדינין, וא"כ הנוקבא ראוי לנגילה. והס כתוב בקשר עירן עירן קנו על גוזליו ירחף גוי' (דברים י"ב). ודרשו ר'יל, הנסר הזה רחמנינו הוא על בניו וכיו', ואומר מושטב שכנס החץ כי ואל יכנס בבני ע"י רש"י דברים י"ב י"א). פירוש, כי נתבאר עליל אשר המ"ה אינו ראוי למוחין זולת ע"י התקוו, ראמאו אוזיפת לברתא מאנהא, כי הנוקבא בהיותה מקורה מצומצמת שיא לקבל האור, דהינו מעת צמצום א', לא התרה יכולת לקבל שום מוחין, אלא משום שצאה אמא חז' מהראש דא"א, ונעשה וק' בל' ראש, או' נמשכו אותו אל'ה' שלה אל הנוקבא, וatabני גם הנוקבא בשמא אלהים. ע"י לעיל אות י"ז ד"ה זה) ואמא נק' נשר, שהוא רחמן על בניו ע"ז, וע"כ יצא להוציא, ונחיצית קומהה לור'ק בל' ראש, דהינו בח' חז', שה"ס שאמרה, מושטב שכנס החץ כי, שע"י כן פרדה את הבנים מן הדינים ונעשה ראיים לקבל מוחין בהמאני שלה אל'ה' כנ"ל. וו"ס פדות ופדיון, שאמא פודה את הנוקבא מדינין שללה, שללא זה, לא היתה ראייה למוחין. פדות זה, שורה בעיקר על קו שמאל של הנוקבא שמה הדיני, וכן על הוד דז"א שהוא אות פ'. ולפייך חשבה הפט' שהיא ראייה יותר מהע', כי הפדות הוו מאמא מלובשת רק בה ולא בע' מושם שהדינין הם בקו שמאל, ולא בקו ימין.</p> <p>וז"ש, יאות את אבל בך אטרשייט פשע בטמיון: כי כל הגאות הנוגאות בשות אלפי שני, אין אלא בבחינת וק' דמוחין דחיה, כי בחינת ג'ר דמוחין אלון, היס או"א הפנים ששמשו בנקודים, ומה נגנוו, ולא יתגלו זולת בוגמר התקון. דהינו אחר שיתקון החטא דעתה"ד, שאדה"ר חטא והמשיך המוחין</p>	<p>כז) עאלת את פ' וכו': ננכסה אותן פ' אמרה לפניו: רבון העולמים, טוב לפניו לברוא כי את העולם, כי הగולה שאותה עתיד לעשות בעולם רשומה כי זה הוא פדות. כלומר, שהגואה היא פדות מצרינו, והוא מתחלת באות פ', וע"כ כי ראוי לברוא את העולם. אמר לה: יפה את, אבל בר' רשם פשע שבスター, כיון החש שמכה ומבייא כלווה לתוכה גופו. כך מי שחוטא, כופף ראשיו, כלווה شمיעלים עצמו מעין רואה, ומוציא את רדייה לחוטא, והיינו כמו צורתה של הפט' שראשה כפופה לתוכה. וכן אמר לאות ע', שבה נרשם עו'. וואעפ' שאמרה: שיש בי עונה. אמר לה הקב"ה לא אברא בר את העולם. יצאה מלפניו.</p> <p>ביאור הדברים, פורקנא פירשו גאות ואמרה הפט', כי הгалלה העתידה להיות בעולם רשומה בה, וע"כ היא ראייה שיברא בה העולם. כי הгалלה והгалלה הנוגאים בעולם, הן תלויות בנוקבא כי בעת שהנוקבא מחוסרת בנין ג'ר, הנק' מוחין, הנה או גלו ישראל מעל אדמותם, ארץ ישראל. כי אי' של מטה מכונות נגד ארץ ישראל של מעלה, שהיא הנוקבא דז"א. וכן שיש פירוד למללה בין הו"א שנ' ישראל, לנוקבא שהיא ארצן. כן ישראל שלמטה נפרדים מארצם. וכשבני ישראל מטיבים מעשיהם, גורמים לישראל של מעלה משפיע בנקוביה, שהיא ארצנו, ובונה אותה עם מוחין ומתייחד עמה פב' פ', ואז גם בני ישראל שלמטה זוכים לגאולה וגם הם שבבים לאדמותם. ואלו המוחין דג'ר של הנוקבא, שהו"א בונה אותה, הם באים אליה מלובשים תוך הנצח וההוד של ז"א, שמה החקמה של הנוקבא מלובש בנצח, ומוח הבינה מלובש - בהוד. כנדע. והאותות ע' פ' הן נצח והוד דז"א. כנ"ל. וזה טענת הפט' שהיא הוד דז"א. פורקנא דאנט זמין למעבד בעלמא כי רישום. כי המוחין דנוקבא המבאים הгалלה לעולם מתלבשים כי, וכלנו אם תברא העולם במדת הרי בלי ספק שיוכשרו לבא לגמר התיקון.</p>	<p>ונכנסה אותן פ'</p> <p>ביאור הדברים, פירשו גאות רשומה בה, כי הгалלה העתידה להיות בעולם הן תלויות בנוקבא כי בעת שהנוקבא מחוסרת בנין ג'ר, הנק' מוחין, הנה או גלו ישראל של מעלה, שהיא ארצנו, ובונה אותה עם הנוקבא דז"א. וכך שיש פירוד למללה בין הו"א שנ' ישראל, לנוקבא שהיא ארצן. כן ישראל שלמטה נפרדים מארצם. וכשבני ישראל מטיבים מעשיהם, גורמים לישראל של מעלה משפיע בנקוביה, שהיא ארצנו, ובונה אותה עם מוחין ומתייחד עמה פב' פ', ואז גם בני ישראל שלמטה זוכים לגאולה וגם הם שבבים לאדמותם. ואלו המוחין דג'ר של הנוקבא, שהו"א בונה אותה, הם באים אליה מלובשים תוך הנצח וההוד של ז"א, שמה החקמה של הנוקבא מלובש בנצח, ומוח הבינה מלובש - בהוד. כנדע. והאותות ע' פ' הן נצח והוד דז"א. כנ"ל. וזה טענת הפט' שהיא הוד דז"א. פורקנא דאנט זמין למעבד בעלמא כי רישום. כי המוחין דנוקבא המבאים הгалלה לעולם מתלבשים כי, וכלנו אם תברא העולם במדת הרי בלי ספק שיוכשרו לבא לגמר התיקון.</p>

הקדמת ספר הזוהר

מֵא

יאות לamberי עולם. אמר לה: יאות אנת, אבל בר' אטרשים פשע בטמירו, כוונא □ דחוייא דמחי, ואעליל רישיה בין גופיה, הכי, מאן דחוב, כפיפ רישיה ואפיק ידיו. וכן □ עון, אע"ג דאמרה, דעתך כי עונה, אמר לה קב"ה לא אברך בר' עולם. נפקת מקמיה.

מסורת הזוהר

כ במדבר ג, ג) יתרו צט משפטים חקלב ת"ז ד' טו : יט :

דבר המנוגא סבא

הטולם

אותיות

בטמירו, נמצא כח הנחש, דמחי לבני עולם והביא מיתה לעולמו, עודו בכל תוקפה ואיל אפשר להעביר אותו. בדומה לנחש הנושא לאדם, ותיכף מכנים ראשו לגופו, שאז אי אפשר להרגו כי אין הנחש נהרג אלא אם פוגעין בראשו, וזה שגורם לאדם דחוב בעזה"ד, ولבנינו, דפיפ רישיה ואפיק ידיו. כלומר, שגם המוחין הנמשכים ע"י הפדות דאמא, הם בבח"י כפפת ראש, ורק יידי, שהן חגי"ת מתגלים במוחיןיהם. הרישוחות הנחש עוד נמצא בפ', וע"כ אינה ראוי לamberי בה עולם, כי לא תהיה ראוייה לגמר התיקון. כמובן.

אות ע'

וזו, וכן □ עון, אע"ג דאמרה דעתך כי עונה וכוכו: אם אעילאה נקראת עונת. עם המוחין שנתקבא הוא עולה ומלבשת לאמא עילאה, ואמא מקשחת לה בקישותה, כניל. והוא שאמורה דעתך כי עונה, כי אמא שנקעונה מלבשת בך. אמנם בשביב האי פשע הבן' בדיבור הסמור, דעתך בהוג' בנצח הוד אלו, בטמירו, לכן אמר לה קב"ה לע', לא אברך בר' עולם.

ומה שמכנה כאן הפשע בלשון עון, ולא פשע כניל בפ', הוא כי עיקר הפשע אטרשים בהוד, שהוא פ', מפני שההדר דז"א הוא מהתכלות המלכות בו, שבה נאחו הקלייפות מכח וחטא דעתך"ד כניל. אבל נצח דז"א כבר הוא מدت עצמו דז"א, שלפי האמת אין אחיזה לקל"י בו, אלא בסוד בהדי הוזא לקי כרבא (ביק צ"ב) נאחו הקליי גם בנצח. וכן נודע. ולכן נבחן בו זה הקלוקל בשם עון, להורות כי באמת ישר הוא אלא שנותעות מכח חיבורו עם ההוד. (ע"י-בתלמוד עשר ספרות דף אלף צ' ד"ה אבל, ובאו"פ).

ומה שאומר בכל האותיות, אלא שכלה ייחד עם

המוחין עילאיין למקום בי"ע דפרודא שלמטה מפרשא, שאין שם המאנין דאמא, אלא בחינת מלכות המצומצמת, שה"ס הפרשא שתחת האצלות שם עומדת עתה ה"ת דצמצום א/, ומסיממת האורות דאצלות, שלא יתפשטו ממנה ולמטה. וע"י זה, שהמשיך השפע למטה מפרשא דאצלות אטרשים פשע בנוקבא, שה"ס בא הנחש על חזה והטיל בה זהמא, (שבת קמ"ו) אשר זהה זו לא תתקון אלא בגמר התיקון בסושה בלוע המותות לנצח ומחה אדריכי ה' דמעה מעל כל פנים. (ישעה כ"ה) כי החסרון של המוחין דארוא הפנימים שנגנו, נק' בשם דמעות, שה"ס ב' דמעות שמורייד ה' לים הגדל, שהן כנגד ב' עיניין, חוויב אלו הפנימים, שנגנוו ואינם. כי עיניים ה"ס חוויב, ודמעות הן בחינת חסרון שביהם, מכח הזהמא שנתרבה ונדמות ע"י חטא עצה"ד, וזה גרם החורבן של ב' מקדשין. (ע"י זהר בראשית א' אות רנ"ז) ואומר הכתוב שאין הדמעות האלו נחותות מהפנימים של הנוקבא, זולת בעת שיבולע המorth לנצח. דהינו שיתוקן חטא עצה"ד לממרי, כי יתוקן הפשע, שהוא המות לעולם, ואו יארדו גה"ר של מוחין דחיה, שהם חוויב הפנימים ונמצא שמה אדריכי ה' דמעה וכו'.

זה אמרו, יאות אנת, אבל בר' אטרשים פשע בטמירו כי אע"פ שיש בר' פדות ע"י אמא, שע"י כן את מביאה גולה לעולמו, שהיא המוחין דחיה, שכל הגאות בתאות על ידיה, ועכ"ז הרישוחות אלו מחוסרי השלימות, כי חזרו ונגלו מעל אדרמתם, וב' המקדשין חזרו ונחרבה, והוא מטעם כי בר' אטרשים פשע בטמירו, כי הפדות דאמא עוד אין ביכולתה למחות הפשע חטא עצה"ד, לממרי, וע"כ יש בר' עוד אחיזה לקל", כי ע"כ אין המוחין אלא מבחינת ויק דחיה, והם חסרים בחיה, ראש דמוחין דחיה. ולפי שיש בר' אחיזה לקל", איןך ראוי שיברא העולם על ידיך.

וזו, כבוגנא דחוייא דמחי ואעליל רישיה בין גופיה: כי הפשע הזה להיותו (דסוי' דף ב' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

כח) עאלת את ס', אמרה קמיה: רבוֹן * עלמין, ניחא קמך למכרי
בי' עלמא, דאית ב' סמיכא לנפלין, דכתיב **ט' סומך ה' לכל הנופלים.** ז אמר

חלופי גרסאות

ז נ"א אל' קוביה (אה"ל).

מסורת הזוהר

ט' יתרו פה טז צב קטו קמט קנה קטו קגב קצט
תרומה כב בג תנומת תשכ' בחג' ציר ת' ז' טו':
ת"ע ד' קכו. ז"ח ד' עב: ז' ת' ז' ת"ע ד' קכו. ט' (ת浩ים קמה) שמיינ' פ' ת' ז' בהקומה ד' ח: ת"ע ד'
קו. תק"ח ד' קטו.

drob ha-menoa sba'

הסולם

אותיות

והנה התחלקות הבינה לט' וט' האמורים.
זה געשה בビינה דאי'א שיצאה לבר מהראש
די'א', ונתפשה בתה'ת שלו עד שליש תחתון
דוח'ת שבו. והם המשפיעים כל המוחין לוין.
אמנם לא כל העתים שווים. כי בעט
שהתחthonים מטבים מעשיהם וועליטים מז'ן
לוין והוין לאו'א. הנה או' נועשים או'א
וישטור'ת פרצוף אחד, ועליטים לא'א, ומשפיעים
מוחין שלימים בהארת חכמה מא'א אל הו'א
והו'א אל הנוקבא בסוד מהা ברכות, כי
הט' שהוא א'א עילאיין, נשתה אה'ת עם הט'
שהם יישטור'ת שעוליטים יחד למספר מאה. אכן
בעט שהתחthonים חזוריים ומקלקלים מעשיהם,
נמצאים המוחין מסתלקים מהוין וחווריט
להבינה ו'ק נקודה. וגם או'א וישטור'ת
מתחלקים זה מזה או'א עי' געשים שוב לט'
שהיא שיש ספרות חב'ד חגי'ת לבך, שכל אה'ת
כלולה מי'ז', וישטור'ת שוב געשים לט'
סתומה, שהיא תהני' דאו'א בלבד. כנ'ל.

עם הט', הוא מפני שנזכה והוד המ תרי פלי
דגופא, ולפיכך עלו באמת שתיהן כאחת, אלא
שהזהר מבאר טעם כל אה'ת לוזה, בו אחר זו.

אות ס'

כח) עאלת את ס' וכו': נכנסה אות
ס', אמרה לפני: רבוֹן העולמים, טוב לפניו
לברוא כי את העולם. כתוב, סומך ה' לכל הנופלים.
אמר לה: משומ זה את צריכה למוקם, ואל תזוזי
מנוגה שם את יצאת מקום, שבמלה
סומך, אלו הנופלים מה' היהיה עליהם. מ踔
שם סמכים עילך. מיד יצאה לפני.

ביאור הדברים, אות ס' היה ת' ז' ז' א'
והיא בחינת בינה דגופא, כי הכה'ב שנעשה
בז'א' לחסדים נשתנו שמיינו לחגי'ת, כנודה,
והנה הבינה נחלקה לב', בחינות ג' ר' ז' ז' ת' ז'
שהג'ד שבה געשו לאו'א עילאיין ומלבישין
מחוזה ולמעלה די'א, וחשבין עוד לבחינת
ראש די'א עי' ט' שעומדים בגוף שלו, להויהם
אור חסדים. בסוד כי חפץ חסד הוא (סוד
מי'כה). ולפי שאיתם מלכליים אור חכמה גם
בஹוט בראש או'א, עי' א'ין היציאה מהראש
ממעטת אותםليل, ונחשבים עוד לבח' ר' ראש
או'א והם נק' ס', מפני שאלה ג'ר דבינה
נתכו לאו'א. ומתחפשות בהן שש ספרות
חבי'ד חגי'ת עד החוזה. אבל ז'ית דבינה, שחן
מבחן התכללות הוין בビינה, ואין עצם
הבינה, הנה נתחלקו מהבינה, ונעשה פרצוף
ישטור'ת. המלבישים לד' ספרות תהני' דאו'א
שם מחוזה דאו'א ולמטה, והם צריכים להארת
חכמה, בכדי להשפיע לוין, וכיון שצאו
מהראש די'א לבחינת גוף, והם מחוסרי חכמה,
לכן נפגמו מחמת יציאתן, ונעשה ו'ק חסר
ראש, והן נק' ס' סתומה, מטעם שהם תופסים
רק ד' ספרות תהני' דאו'א. שהם מלבישים
שם כנ'ל. ועי' (במראות הסולם אותן ב' ד'ה
והוא).

(דווי' דף ב' ע"ב י' דף ב' ע"א)

ובעט שהוין הם במצב הזה של הקטנות
דו'ק ונקודה. יש פחד מהחיזות הקלייפות. שאו'
היו נופלים מאצלות לב' ע' דפ'ירודא. לנו'
משפיעים להם או'א עילאיין מבחי' הט' שליהם,
אשר אלו הארונות אע' ט' שחם רק אור חסדים,
מ'ם הם נחשבים לאו'א דכיא ולבח' ר' ראש.
בנ'ל, וע'כ אין לשום קליפה אחיה בוין
גם בעט הקטנות, כי אלו הארונות דט' מגינים
עליהם. וכן נק' א'ורות אלו בשם סמך
להיותם סוכנים לוין שלא יפלו מאצלות
בעט היוטם בקטנות בבחינת ו'ק ב' לי' ראש.
כמבוואר.

זה אמרו עאלת את ס' וכו' דאית ב'
בי' סמיכא לנפלין דכתיב סומך ה' לכל
הנופלים דהינו כדאמו, שחשבה את עצמה
יותר מוכשרת מכל האותיות שקדמו לה משום
שהאותיות של הט' יכולות להאר אל הוין
גם בעט קטנותם, בהיותם רק אור חסדים,
ואין באורות החסדים דאלו שום אחיה של
משוח

לה : על דא אנט צרייך לאטרך, ולא תזוז מניה, אי את נפיק מאטרך, מה תהא עלייהו דאיינו כ' נפלין, הוואיל ואינון סמייכין עלה. מיד נפקת מקמיה.
כט) **עאלת את ג'**, אמרה קמיה רבוןعلמא, ניחא קמן לمبرי כי
עלמא, דבר כתיב נורא תחלות, ותחלות צדיקים נואה תלה. אמר לה : נו"ן,

חולפי גרסאות

ח נ"א נפלין (אה"ל).

מסורת הזוהר

ש ויצא לא יתרו עז מד תקי מצוה בו ויקח רצח אחריו מות קפי בהעלותך כל חקט י"ח ז' בהקדמה ד' טו : ת"ע ד' קכח : ז"ח ד' ח :

דבר המונוא סבא

פרוש. אחר שהג' ראתה את האות ב', נדחתה. מטעם שאינה משמשת רק בעית קptonה, דהינו רק לבחינת סמכה בלבד. כנ"ל. חשבה ה' בעצמה, שהיא ודאי יואיה לבריאות העולם, להיותה כל מעלה ה' וגם נוספי עלייה שהיא משמשת גם במוחון גדולות, וע"כ אין לה אותו החסרון שמנוי נדחתה ה'. וו"ש דבר כתיב נורא תחלות. כי הגבורה דז"א נקראת ב', מטעם היהתה כולה נמתקת במדת הרחמים של הבינה הנק' ג' שעיר בינה. ומכח והגבורה נקרא ה' נורא תחלות, כי אם עילאה נק' תלה. וכיוון שהגבורה שלו נשכת מבינה, ע"כ נקרא נורא תחלות ג' וו"ז א' משמשת בסיסו של גודלות דז"א בעית הזוג עם הנוקבא שלו, שאו נק' מכחו גם הנוקבא בשם תלה כמו אמא עילאה. ונמצא ה' נורא תחלות עילאה ותחלות תאה כאחד.

זה אמרו **עאלת את ג'** וכבר דבר כתיב נורא תחלות כי בונה שנייה נמצאו לבחינת גבורה וקו שמאל בו"א. הריני משוכת החסדים היוציאים מאות ס' שהוא תלה עילאה ונמצאו ה' נק' בסבטי נורא תחלות, כנ"ל, וע"כ יש כי כל מעלה ה', כי החסדים הנמשכים על ידה, הם מבחינת ג' ר' ומרחיקים החיצונים לגמרי מכל אהיזה שהיא, הכל כמעלה ה'. ועוד כי מעלה גוספת ותחלות צדיקים נואה תלהה שהרי אני משמשת גם בסיסו של גודלות דז"א, כנ"ל באות ג', שאומר שם דג' אהי ואות י' דרכיב עלה, עש"ה, שג' זו נבחנת לתחלות צדיקים. כי נתברר שם, שאפילו בעית הגדלות שהווין' עולמים לאו"א. משמשת גם אן ג' וו' ביסוד דז"א בחינת אב"א. אלא שמשוכת אוירא דביה מאו"א עי' שם סוד ס' הניל, ואו נק' ה' בשם תלה צדיקים. כי ה' שהיא צדיק יסוד פולם רביב עלה. ואו נקראת באה תלהה, להיותה משוכת מוחין גדולות למלכות

הסולם

אותיות

משתו קללי, כי החיצונים בורחים מהארות של ג' ר' דבינה, ולפיכך היא חשבה את מדרת ראייה ביותר לمبرי בה עלא. כי יכולת להגן על בני העולם גם כশמעישיהם מוקולקים. כנ"ל. וגם אז לא תהיה אהיזה קללי.
וזו, א"ל על דא אנט צרייך לאטרך
ולא תזוז מניה : כולם, בין שהמקום שלך הוא לסמן את הנופלים, להגן עליהם בעית קלקלות של בני העולם, הנה משומש זה את צריכה להיות רק במקום הזה ולא לווע מניה, כי אם יברא בך העולם, ותהי מדרת לשיליטה מספקת תמידית. נמצא שאלו הנופלים שהם זו"ן ישארו תמיד בקטנות ולא יתעוורו התחרותנים להעלות מ"ן ולא יתגלו כל המוחין הגדולים שצרכיהם להביא למגרת התקון. אלא את צריכה להמציא באטרך בלבד, לה'י' מקוםCSI תקין בעית שהתחתרנים אינם כדאיים. אבלCSI כדי היינו זכאים יכולו להמשיך המוחין הגדולים מכל הקומה בסוד מאה ברכות.

זה אמרו אי את נפיק מאטרך מה תהא עלייהו דאינן נפלין כי או ישארו תמיד בבחוי נופלים. הצריכים תמיד לשם סמייכא דיד. וו"ש הוואיל ואינון סמייכין עלה בולם, כיון שהם רק סמייכין עלה, ואין להם שלימות לוין' לעמידה בפני עצם. ע"כ אין ראייה לברא העולם במדתך.

אות ג'

כט) **עאלת את ג'** וכו' : נבסה את ג'. אמרה לפניו : רבון העולם, טוב לפניו לברוא כי את העולם, שבי כתוב נורא תחלות. וכן בתהלה של צדיקים כתוב, נואה תלה. אמר לה : נון, שובי למקום כי בשביב' חורה האות ס' למקומה, והי' סמויה עלייה. כלומר, ה' רשומה במליה נפליה, שהסמן, שהס' טומך ה' לכל הנופלים, חזרה בשבילים למקומה בסמוך אוטם, כנ"ג בדבר הסמן. מיד חורה למקומה, ויצאה מלפנינו.

(דשווי דף ג' ע"א)

תוב לאתרך דהא בגינך תבת סמ"ך לאתרה, והוイ סמייך עלה. מיד תבת לאתרה ונפקת מקמיה.

ל) עאלת את ^ט מ' אמרה קמיה: רבון עולם, ניחא קמך לamberyi bi עלמא, דבי אתקיריאת מלך. אמר לה: הכי הוא ודי, אבל לא אברוי בר עולם, בגין דעלמא אצטריך למלך, טוב לאתרך, אתה ^ט ולך, דהא לא יאות לעולם למקם بلا מלך.

מסורת הזוהר

^ט להלן ריד בשלה ר' ויקיל רצה אחורי מות קפוא פנחס תפ ה"ז בהקומה ד' טו: ז"ח שה"ש ד' ס: זא. תק"ח ד' קי: ט) יתרו תקידג תרומה תקופת תרא ז"ח שה"ש ד' סו. ע. תק"ח ד' קד:

דבר המנוגן סבא

מכבינה זו דבי אתקיריאת מלך וכיוון שיתגללה אור פני מלך בעולם, ודאי לא תהיה עוד אהיזה לחיצונים. וגמר התקין יהיה מובטח בעולם.

לא אברוי בר עולם בגין דעלמא אצטריך למלך: כלומר, אי אפשר לגלות האור והבעולם משום ציריך שיתלבש טוב לאתרך את ולך. וויש לתהיה ריק בבל עולם לא למקם אלא מלך, כלומר, שובי למקומך והתחרבי עם האותיות ל' וך, ואו תהיה מציאות שתתגללה האור הגדול הזה בעולם. והוא מטעם דהא לא יאות לעולם למקומם אלא מלך כלומר, שאין העולם יכול לעמוד ולהתקיים ללא התלבשות בסדר ג' האותיות מלך.

וביאור הדברים הוא, כי ה' דמלך ה"ס החסד הגדול, בסוד יומם יצוחה ה' חסדו (תהלים מ"ב) שהוא יומא דאויל עט כלחו יומי, שז"ס מ' פתוחה בהרזה גודלה. והל' דמלך ה"ס מגדל הפורח באיר, שהיא בינה שנגעשית חכמה בראש א"א ומ�탕שת לוז"א. והך' דמלך ה"ס המלכות, שהיא הנוקבא דז"א, כי אין מלך בלי מלכות. ולא עוד, אלא שככל הגדלות של אלו המוחין הגבויים איןם מתגלים וולת עיי' המלכות וברשותה דירחה. ובעת זאת נבחנת מלכותות שהיא מאירה לו אל הוז"א בגין מקומות: א) שהיא נשחתה לכטא לו, בסוד המלך יושב על כסא רם ונשא: כי מدت זו ה"ס ישות חזוך סתרו, וככסה הוא לשון כסוי והעלם, וע"כ נקראת כ' כפופה. ב) שהיא נעשתה לו לבוש, כי אין המוחין הגבויים האלו מתראים רק על ישראל בלבד, וע"כ המלכות נעשית לו לבחינת לبرشאDKDRORTA, שבעת גילוי מלכותו הוא מתחפש מלבושא

אותיות

למלכות, ונמצא שכל היופי של המלכות מקובל מן ג' זו شبיסוד דז"א. ולכון טענה הנ' שבת ראיי העולם לamberyi, כי בהאותה נספרו גם המוחין דגדלות הגנותים עמידה וקיים לוין מעצם, ולא רק בחינת סמייפה בלבד כמו הפט'.

אמר לה, נון טוב לאתרך דהא בגינך תבת סמך לאתרה: אמר לה הקב"ה: לא כמו שאת חושבת את מדתך לתקיון השלם שאינו בו עוד אהיזה לקליל, אלא גם מדתך צריכה סמייכה מן הפט', כי ע"כ את נמצאת עוד בבח' אב"א ואורות הפט' מגולמים כלפי חוץ לשמרך מפני החיצונים. ונמצא כי גם בגין תבת הפט' לאתרה לסמווק אורה, ועוד אין זה תיקון השלם. ולכון לא אברוי בר עולם, שוגם מדתך היא רק סמייכא בלבד.

אות מ' לי

ל) עאלת את מ' וכו': נכנה אות מ'. אמרה לפניו: רבון העולם, טוב לפנייך לברווא בי את העולם, כי ב' נקראת מלך. אמר לה: בר עולם ציריך למלך. שובי למקום, את, וחל', וחכ', כי לא יפה לעולם לעמוד ללא מלך.

פירוש. ה' מ' היה חסד דז"א המקביל מהבחינה שכונגו מחסד דבינה שה"ס יומם יצוחה ה' חסדו (תהלים מ"ב). דהינו יומא דאויל עט כלחו יומי. ובעת השגת המוחין אל הוז"א נעשו החג'ת שלו לבחינת חכ"ד, ונמצא החסד דז"א עולה ונעשה לחכמה, ואו נגלה או רפוי מלך חיים מן הוז"א.

(ישווי דף ג ע"ז)

הקדמת ספר הזוהר

מה

לא) בההיא שעתא, נחתא מן קדמוהי את ב' מעל כורסיה ז' יקירה, אודיעות ואמרה קמיה : רבון עולם, ניחא קמך לمبرי בי עולם, דאנא כבוך. וכד נחתת ב' מעל כורסיה יקירה, אודיעו ז' מאtan אלף עליין ואודיעו כורסיה, וכלהו עליין אודיעו למנפל. אמר לה קב"ה : כ"פ, כ"ה, מה

חולפי גרסאות

ז' אודיעות ל"ג (אה"ל).

מסורת הזוהר

ק) ויגש ה יתרו זא תקי משפטים תקלא פנחים שלג ת"ז ז' ח. טו. ז"ח ד' סה. תק"ח ד' קד : קיו : ר' שלח צו תק"ח ד' קכב :

דרך אמרת ז' בריאה.

הсловם

דרב המנוגן סכט

ביואר הדברים. כי אלו הטענות של האותיות לפנוי הקב"ה למבררי בהו עולם, הון כמו עליית מ"ז לקבל מקב"ה מ"ד לאוთה הקמה השיכית למדתה של האות. ותהייה הנגנת הווען שם המשפיעים של העולם, בבחינת קומת מ"ד המשפעת על אחת האות. וכן עניין תשובתו של הקב"ה לכל אות ואות מכ"ב האותיות דו"ען, הוא בחינת הורדת מ"ד וייצאת קומת האור לשעווה, בשיעור המ"ז שהעלתה כל אות ואות וכשkomת האור התחלת לגלות הנגנתה בעולם, הנה או נשמעה תשובתו של הקב"ה לאוთה האות. כי נגלה אי יכולת להנaging המוחם האחיזה של הקליפה במדתת, בסוד, זה לעומת זה עשה אליהים, ובזה נסתקה לה כל אות ואות והלכה לה למקוםמה. ש"ס השעשועים של הקב"ה עם כל אות ואות של כ"ב האותיות. מתוד נתינת מקום לכל אחת ואחת לגולות שליטתה כרצונו עד שתibraltarו מלאתו מתרחץ עצמן, מי מהן זכאיות להנagation העולם על ידה. וו"ש לעיל ותרין אלפין שנין עד דלא ברاء עלייא הווחה מפתכל קב"ה ואשתעשע בהו

ועם זה תבין שבעת שתחילה המ' לגלות האור הגדל שלה בעולם, גרمه לפ' לירד מעל כסא הכבוד. כי סוד הכסא הווא בב' בחינות : א) שהוא מכסה על המלך, בסוד ישת חושך סתו (תהלים י"ז), ומשום זה נק' כסא מלשון כייסוי. ב) היא מגלה בבוד המלכות בעולמות, בסודה ועל הכסא דמות כمرאה אדם (יוזקאי א') והוא על ידי צירוף ג' האותיות מל"ך שאו אותה המלכות שנעשתה כסא המלך, ומכסה עלייו, בסוד ישת חושך סתו, עולה למעלה ונעשה ד' פשוטה שה"ס לבוש אל המלך עצמו, שהמלך עצמו, שהוא ז"א

אותיות

מלבושא דקדחותא זה, וויריך אותו על האומות עובי כוכבים ומולות, ואור פניו מפתשט וمتגלגה על ישראל. ולעת ההיא אמרו זוויל עתיד הקב"ה לעשות מהול לצדיקים וכל אחד ואחד מראה באצבעו ואומר הנה אלהינו זה וכיר (סוף תענית). ובcheinת ההתפשות הוו מלבושא דקדחותא הס' ד' פשוט וארכיא. ג) שהמלכות נעשת לטרה על רישיה, בסודה צאניה וראנה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שערתrah לו אמר ביום חותנו וביום שמחת לבו (שיר ג). זוס שהב' היא כתה והנה נתבארו ג' האותיות מ' ל' ד'. והבן היטב.

אות כ'

לא) בזיהיא שעתא נחתא וכיר : באודה שעיה ירידת מלפנוי אות כ' מעל כסא כבודו. נזיעות ואמירה לפניו : רבון העולם, טוב לפירא לברו בא את העולם, כי כבודך אני. כשירידה אות כ' מעל כסא כבודו נזיעות מאתים אלף עולמות ונזיעות הכסא, וכל העולמות נזיעו לנפול. אמר לה הקב"ה כ"ה כ"ה, מה את עשו כא, לא אברא נך את העולם, שובי למקומך, כי בר כליה, וכן נשמעה כליה ונחרצתה, שובי לכסאך והי שם. באודה שעיה יצאה מלפנוי וחזרה למקומה.

פי', בההיא שעתא שהיתה המ' נושא ונותנת עם קב"ה למבררי בה עלייא מבחינות גלווי אור פניו מלך בעולם בן"ל, גרם זה לירידת ה' מעל כסא הכבוד, שהיא עולם הביראה ואודיעות ואמירה דאנא כבודך. ואו אודיעו ר' אלף עליין הנמשכים מהויב דבריאה. שהיא כח"ב דבריאה, ואודיעו כורסיה, וכלהו עליין שמשם ולמטה אודיעו למנפל.

(דפוסי דף י' ע"א)

את עביד הכא, דלא אברוי בר' עלמא, טוב לאתרך, דהא בר' כליה,^๑ כליה ונחרצת אשתמע, טוב לכרטיסיך והוּי תמן. בההיא שעתא נפקת מקמיה ותבת לדוכתה.

מסורת הזוהר

^๒ (ישעה ז) בלק רעא.

הסולם

דבר המנוגן טבא

אותיות

עלמיין, שהם חוויב. הכלולים את חב"ד דבריאת. וכן כל העולמות אודיעו למנפל. כי אבדה מהם כל חיותם והשפעתם מעולם האצילותות. וכן עד"ז יש לפרש ביחס של הקב"ה שהוא בינה עם הוּין אדצילותות, כי המלכות של הבינה המתלבשת בוּיא היא ה'ב' וنمזהה ה'ב' הותת שהיא הכסא של הקב"ה השורה על הוּיא, כי הקב"ה הוא בינה, שהוא העליון דז"א, והוא נעשה כסא לבינה. ונמצא שנפסק בירידת הקשר של הבינה עם הוּיא. כי ה'ב' ה"ס מלכויות הבינה המתלבשת בוּיא ומשפעת לו כל אורותיה. ולפיכך נודעוצה היא עצמה. דהינו שנפסקה יכללה להשפיע אל הוּיא, וכן אודיעו מאותן אלף עלמיין, שהם המוחין של הוּיא הנק' חוויב, וכן נק' חב"ד, שהם ד' רגלי הכסא בnal, כי כל השפע שליהם נפסק וכן כלחו עלמיין אודיעו למנפל, שהם וה'ק דז"א, חגי'ת נה"י, שהם כוללים כל העולמות שמתחתיו. כי נאבד מהם כל שפע הבינה. וכן נותרו לנו מאורות אצילותות נודעוצע לפול לביע' דפирודא ולהחרב.

וז"ש, אמר לך קב"ה וכי כליה ונחרצת אשתמע, טוב לברפייך: הינו בnal, שמסכת ירידת ה'ב' מעלה הכסא הכבוד אודיעו לג'ר דז"א וכלהו עלמיין אודיעו ליפול ולהחרב דהירדו שונמעם כליה ונחרצת, שפרשו כלוין חרוץ לבלי תקומה עוד. ולכך את מוכרכה לשוב לבחינת הכסא בnal.

וז"ש, בההיא שעתא נפקת מקמיה: מdegish שב לומר בההיא שעתא להורות כי עניין חזרתה למקומה לבחי' כסא, באה יהוד עם התשובה של הקב"ה למ', דלא יארות לעלמא למייקם בלא מלך, כלומר, שעניין הזעועים שנתגלו ב' בעית ירידת מהלך בסא הכבוד, דכלחו עלמא אודיעו ליפול, וענין התשובה של הקב"ה אל המ' דלא יאות לעלמא למייקם בלא מלך, הנה ב' אלו באו בכת אחת, והבן.

עלאת

ז"א מתגללה על ידה בnal, גם נעשתה עטרת על ראש המלך בnal.

אבל בעת שהמ' התחלת לגלות אור פני מלך בעולמות بلا לבוש ד', הנה אז ירידת ג"כ ה'ב' מעלה כסא הכבוד, כלומר, שהפסיקה פעולתה לכוסות על המלך, וגם היא אמרה ניחא קምר לمبرי ב' עלמא דאנא בבודך דהינו שהנagation גילי כבוד המלך תשנות בה בלבד, בלי שם ביסוי, דהינו כרצונה של המ'. וזה בההיא שעתא ואינו אומר שה'ב' עצלה ואמרה קמיה ניחא וכו', כמו שאיתה בכל האותיות, והוא משומש שהיא לא נתעוררת עצמה, אלא עם שליטתה של המ', כי שילטת המ' לשעתה, הירידה גם את ה'ב' מעלה כסא הכבוד שבועלם הבריאה מבואר.

וז"ש, אודיעות ואמרה ניחא וכו' כי בעת ירידתה מעלה הכסא נודעוצה היא ור' אלף עלמיין שהם העולמות הנמשכים מחוויב שבבריאת וכו' וכלהו עלמיין אודיעו למנפל. והענין הוא, כי כל הקשר בין עליון לתחתון, מראש המדרגות עד סופו, הוא עיי מלכות דעליו שנעשתה כתר לחתונו וסוד ה'ב' ה"ס התלבשות המלכות דעליו בחתונו. וג' בח' יש בכסא. א) נק' שיש מעילות לכסא, שכן וה'ק של החthon הנקראים חגי'ת נה"י. ב) הון ד' רגלי הכסא, והן המוחין כתביד של החthon. ג) היא המלכות של העליון היורדת מהעלין לתחתון ומתלבשת בו שברדרכה של המלכות באים כל האורות מהעלין ומAIRIM בתחתון.

ולפיכך, בעת ירידת ה'ב' מכסה הכבוד נפסק הקשר של אצילותות. עם כסא הכבוד שהוא עולם הבריאה. כי ה'ב' היא מלכות אצילותות המלובשת בכחב"ד דבריאת, ומשפעת לעולם הבריאה הנק' כסא הכבוד, את כל אורותיה וכו' שה'ב' ירידת ממש. נתבטל הקשר עם האצילותות, ונודעוצה המ' דלא מלחה מלחשפי לבריאת, ונודעוצה מאותן אלף (דטוי דף ג' ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

מז

לב) עאלת את ט', אמרה קמיה: רבון עולם, ניחא קמך לمبرי ב' עולם, דאנא שירוטא דשמא קדישא, ויאוות לך לمبرי ב' עולם. אמר לה: די לך דאנת ט' חיק ב', ואנת רשים ב', וכל רעוטא דיליבך, סליק, לית אנט יאואת לאתעקרה מון שם'.

לג) עאלת את ט' ח' אמרה קמיה: רבון עולם, ניחא קמך לمبرי ב' עולם, דאנת, בי אתקריאת טוב וישר. אמר לה: לא אבריך ב' עולם, דהא

חולפי גרסאות

ט' חיק ב' ורשים ב' וכור' (אה"ל).

ט' ב' א' שכח יתרו עג עה קיט משפטים שצ'ת כי תקלב תקלת תרומה ט' תע' תקעה ספרא זכינו'ויא' יג' כ' ג' לא נב בהשומות ח' ב' ד' רגע: רעה: די' ויקרא יד יז קנב קנו כספ' צו כו סח אתרי מות קא' אמר ס' פנחס קזה' רכה' תפ'ת הפת' תרוכ' ת' ז' ד' ח' : טז. תקי' ד' כה': חייג' ד' כה'. תל'ו' ד' עז': עז. תל'ו' ד' עז. חס'ח ד' קיא' ת' ז' כה': ז' ח' ד' סג' ס'ו': ע. עט' א' ביא' שכד מנק' רמא תרומה תע' תעעה פקודי' כס' ת' ז' ד' טז: ז' ח' ד' סג' ע. תק'ח' ד' כב' :

מסורת הזוהר

דרך אמת ח' יסוד.

דור המנוח סבא

באדר'ג'י' (פ'סחים נ') פירוש, כי שם הויה' אין לו שינוי לעולם. בסוד הכתוב אני הויה' לא שניתי (מלאכי ג'). וכיון שבמי' עולם נהוג קלkol ותיקון, הרוי יש' שם שינוי, לפיכך קודם גמר התקון הוא נקרא באדר'ג', שבשם הויה' יתכן' שינוי, ולא בשם הויה', שבו אין שינוי ח'ג'. אלא לעתיד אחר גמר התקון, יהיה נקרא כמו שהוא נכתב, בס'ה' ושם העיר מיום הויה' השמה. (בסייע' יוחזקאל) ו'ש לה': סליק, לית אנט יאואת לאתעקרה מן שמי' כי אם יארע לך איזה קלkol, את נמצאת בעקרת ממשי', כי בשם' הויה' איננו נהוג קלkol ותיקון מבואר. ולפיכך איןך ראייה לمبرי ב' עולם. ואמרו, דאנת חיק ב' ויאנת רשים ב' וכור': כבר ידעת, שענין השאלה והתחשובה של האותיות, הוא עניין השעשועים דקב'ה עם האותיות, שהשאלה היא בח' מ'ן, והתחשובה היא המ'ד של האור העליון. ועם זה תבין שהמלחה די לך ח'ס תיקון גבול, בסוד שאמד לה די לך ואל תחשPsi יותר. כמ'ש לעיל בשם' קדוש שר'ג'.

אות ט'
לג) עאלת את ט' וכור': ננכשה אונט ט'. אמרה לפניו: רבון העולם, טוב לפניך לברוא ב' את העולם, כי בי אתה נקרא טוב וישר. אמר לה: לא אבריך ב' את העולם, כי טובך סתום בתוכך, וגנוו בתוכך. ז'ש, מה רב טובך אשר צפנת ליראך. וכיון שהטוב גנוו בתוכך הרי אין בו חלק לעולם הזה שאני רוצה לברוא, אלא בעולם הבא. ועוד, משום שתובך גנוו בתוכך, יטבעו שער' היכל. ז'ש טבע'

אותיות

לב) עאלת את י' וכור': ננכשה אונט י', אמרה לפניו: רבון העולם, טוב לפניך לברוא ב' את העולם, כי אני התחלת השם החדש. ויפה לך לברוא ב' את העולם. אמר לה: די לך, שאתה חקוקה ב', ואת רשותה ב', וכל חפציך ב', עלי, לא יפה לך להיות נערת המשמי'.

פירוש. כיון שהי' היא אונט ראשונה של שם הויה', דהינו תחילת הגלווי ובחי' עליונה של האור הזה הקדוש, לנ' טענה. שיברא העולם במדתה ויהיה גמר התקון בטוטה. ו'ש, אמר לה, די לך דאנת חיק ב' ואנט רשים ב' וכור': כבר ידעת, שענין השאלה והתחשובה של האותיות, הוא עניין השעשועים דקב'ה עם האותיות, שהשאלה היא בח' מ'ן, והתחשובה היא המ'ד של האור העליון. ועם זה תבין שהמלחה די לך ח'ס תיקון גבול, בסוד שאמד לה די לך ואל תחשPsi יותר. כמ'ש לעיל בשם' קדוש שר'ג'.

כי אחר שהי' התחלת להתפשט באור הגدول והקדוש הזה, הפסיק אותה הקב'ה, ולא נתן לה להתפשט עד הת' אלא רק בסוד הש' (כני'ל אונט כ' ז' ד' וו'פיכך) כי אמר לה, די לך ואל תחשPsi יותר. ז'ש, סליק, לית אונט יאואת לאתעקרה מן שמי', כי אם תחשPsi יותר לא תוכלי להיות עד קבואה בשם' הויה'.

וביאור הדברים, כי אמרו חז'ל לא כשאני נכתב אני נקרא, כי נכתב אני בהויה' ונקרא (דפו'י דף ב' ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

טובך סתים בגוֹך . וצפּון בגוֹך, הַהְזָד, מֵהַרְאֶךָ אשר צפּנת ליראֶךָ, הוֹאֶיל וגוֹנִין בגוֹך, לית ביה חולקא לעלמא דא, דאנא בעי למברִי, אלַא בעלמא דאַתִּי. ותו, דעַל דטוֹבֵךְ גנוֹין בגוֹך, יטבעוֹן תרעַי דהיכְלָא. הַהְזָד, מֵטַבּוֹן באַרְצָן שעריה. ותו ז' דח' לְקַבְּלָךְ, וכד תתחברוֹן כחדָא, הא ז' ח' ט, ועל דא אַתְוֹן אלַין ז' לא רישימין בשבטין קדְשִׁין, מיד נפקת מקמיה.

חולפי גרסאות

ו' נ'יא וצפּון בגוֹך ל'ג (אה'ל).

ב) (תהלים לא) להלן קו ב'א שmach ב'ב קג קו
בhashmatot ח' א' ד' רסן. סה. תרומה יד פקוּדי ג' ד'
אמור ג' שלח קמג שblk שבב ז'ח ד' א ט'יא ו ט'יא. ג) (אייה ב) ד) משפטים תקלא תרומה תען פקוּדי
קפ' ת'ג' ז' דף טו: תק'ח' ז' ור' קד': קכ'ב. ח) תרומה תען פקוּדי קפ'blk עט' ת'ג' ז' טט'ז' ד' לא.
תהי'ז' ד' לא. זהר חדש שהיש' קמן. תקוניות החדשין ד' קי': ו) תרומה תען פקוּדי קפ'blk עט' ע'ה.

מסורת הזוהר

דרך אמרת ז' צינור המותרות.

הטולם

דרוב המנוגן סבָא

ראוייה אלַא לצדייקם הראוּים לקבל מעלמא
דאַתִּי, הרִי שאַין לך חלק לתקון את העולם
הוה שה'ס ז'ז', משומ שיש בר' אַחֲיוֹת
לחיצוניהם.

ו'ז', ותו, דעַל דטוֹבֵךְ גנוֹין בגוֹך
יטבעוֹן תרעַי דהיכְלָא: כי מתוך שאַין
האר הוה מאַיר רק בפנימיות היסוד בגנוי
כו לא תוכל הנוקבא לקבל מן האור הוה
בשעריה רק דרך גנוֹין בפנימיותה, שמחמת
זה נתבעים שערֵי הנוקבא לתוך פנימיות
היסוד שלָה, שע'ז' נשמרים ממען החיצוניהם,
ותהיה בוטחה שלא ישלוּוּ החיצונים בשעריה,
שבזמנ החורבן לא שלטוּוּ האוביים בשעריה
ההיכְלָא, אלא שנטבעוּ באַרְצָן, כדרשת חז'ל
(סוטה ט. וע'ז' ש ברש'ז'). ומתחוֹן שאַת צרייה
לשמרה כל כך, איןך רואוי למברִי בר'
עלמא.

ו'ז', ותו, דח' לְקַבְּלָךְ, וכד תתחברוֹן
בחדרא הא ח'ט: כי ח' היא הוֹה, דהיאנו
המלכות הכלולה בוֹא', וה'ס הגנור השמאלי
שביסודות דז'א. כי ב' צנורותם הםabisודות דז'א,
(א) להוליד נשות, והוא הימני. ב) לדוחית
פסולת לחיצוניהם, והוא השמאלי, הג'ק', ח',
והענין הוא. כי הוא מבחינת הק' הנכללת
ביסודות (כנ'ל' אוט כ' ז' ד' השיב) שמנגה
יז'א הנהירוּ דקיק לחיצוניהם. שמתוך זה
קוניטים החיצוניםכח להדומות לאדם דקושה,
CKER בפנִי אדם, בסוד, זה לעומת זה עשה
אליהם. כי אלַו ב' הצנורות קרוּבים זה להוֹה,
ואין בינייהם אלא קליפת השום ולכן יש
כח ל贊ור השמאלי, שיתגבר על贊ור הימני,
ואוֹ געשה ח'ט. ז'יס' שח'ט בגין טו'ב'

אותיות

טבעוֹן באַרְצָן שעריה. ועוד, כי ח' כנ'גדר,
וכשתתחברנה יחד, תהיהנה ח'ט. דהיאנו חטא.
וע'ב לא נרשמו אותיות אלו בשבטים
הקדושים. מיד יצאה מלפנינו.

ב'אור הדברים, הט' היא יסוד דז'א
מבחןת פנימיותו. כי ה'ז' היא תשיעית לבחיה
אותיות ה'ז' א. שהוא המודוג עם הנוקבא בסוד
אדיק. כנ'ל. אבל הט' היא תשיעית לאותיות
בין'ה דז'א. והיא פנימיות יסוד ה'ז' א. והוא
נק' טוב, בסורה אמרו צדיק כי טוב. (ישע'י
ג') ובஹותו בחינתו נשמה היסוד. שאין בו
שם אַחֲיוֹת לקליפות. ע'ב טענה הט' שיברא
בה העולם.

וז'ז', דהא טובך סתים בגוֹך וצפּון
בגוֹך וכו': ה'ס מ'ש ר'ז'ל (היג'ה יב.)
האר שברא הקב'ה ביום ראשון אדם צופה
ומביט בו מסוף העולם מקהלים עמד וגנוֹן
שנסתכל הקב'ה בדור המבול ובדור הפלגה
וואה שמעשיהם מתקלים עמד וגנוֹן
וכרי' לצדייקם לעתיד לבוא. שנאמר צדיק כי טוב.
(א) וירא אלהים את האור כי טוב. ואין
טוב אלא צדיק שנאמר אמרו צדיק כי טוב.
פירש. כיוֹן שראה הקב'ה שהרשעים יקללו
מעשיהם ויתנו באַרְצָן זהה אַחֲיוֹת לקליפות.
לכן גנוֹן בצדיק הצדיק העלונים דז'א. ומצדייק
צדיק דז'א נמשך האר הוה בגנויו לפנימיות
הירוד דז'א שהוא הט'. ובסוד התקינו הזה
הшиб לה הקב'ה לט' דהא טובך סתים
בגוֹך וצפּון בגוֹך וכו' הואר גנוֹן בגוֹך
ליות ביה חולקא לעלמא דא, דאנא בעי
למברִי, אלא בעלמא דאַתִּי, כלמה, כיוֹן
שאני צריך להסתיר אותן מהרשעים. ואינך
(דפו' ז' דף ג' פ'א)

לד) עאלת את ז', אמרה כ' ליה: רבון עולם, ניחא קמר לمبرי ב' עולם, דברי נטرين בניר שבת, דכתיב ז' זכור את יום השבת לקדשו. אמר לה: לא אברי בר' עולם, דאנת איתך קרבא, וחרבא דשננא, ורומחא דקרבא, כגונא דנון, מיד נפקת מקמיה.

חולפי גרסאות

כ' קמיה (אה"ל).

ד' בה: ז' ח' י', תק"ח י' קכ' (ז' שמות כ' ב' ר' רען: ד' י', יתרו תמד תס' חז' תצ' תקמו תרומה רטו בהשםות ח' ב' ד' רען, ויקרא קפוג קדושים לא' עט בחוקותי נג' פנהם רט תרכט חז' ואתחנן סג' בהשםות ח' ג' ד' שי, ד'

מסורת הזוהר

ז' בשלח רטו יתרו עג'עה פרט קלט קג' קנו כסו
בשםות ח' ב' ד' רעג: ד' ויקרא כב' ת"ז ח'

דרב המנוח סכ'ה

הו"א, שהיה נכללת או בסוד זבור, נקראת הנוקבא קורש. וטענה זו': כיון שאור זה הוא גדול וקדוש בסוד המנוחה, לשם השבת כל הקlipot, ע"כ אני רואיה שיברא העולם במדתי.

וז"ש, אמר לה לא אברי וכו': פ', כי הז' היא נצח דז"א, כי ז' ח' ט' הון נתני דז"א. וכשהנוקבא נכללת בו' שהיא נצח, משוגת כח לעולות עם הו"א לאו"א עילאיין, לשם געשית עטרה לראשו ובעה מתעטר בסוד השבת, בגנ'ל. אמנם כיון שכל התקינו הוה, הוא רק עיי התכללות בכור ועליה לאו"א, ולא במקומה עצמה למטה, במקומות עמידתה תמיד עם הו"א, ע"כ אין תיקונה שלם בשתה אלי שני, כי בימות החול כשחרורת למקומה, נבחנת או התכללה בו', לבחינת כלי זיין, עד שמנגה נשבות כל המלחמות עם הס"א, בסוד ימות החול המכינים לשבת, ובסוד מאן רנצח לקרבא יhabין ליה ברתא דמלכא.

שבימות החול צריך כל אחד ואחד לנצח בקרבא עם הס"א והחצונים, והוא הוא זוכה לבת מלך, שהוא חשבת. הרי, שנית עוד הארת השבת שבשתא אלי שני מוספקת להשבתת הקליפות בשלמות, כי ע"כ חווידים וסובבים עליה ימות החול עד לגמר התקון לעיל, שאו יהיה יום שכלו שבת ומנוחה לחוי העולמיים.

זה אמרו לא אברי בר' עולם דאנת איתך קרבא, וחרבא דשננא, ורומחא דקרבא דרבינו דהינו מבואר, כי עדיין אין הארדר שלמה, להיותך למטה במקומך בלתי שלמה וצריכים לשובך בר' רק ע"י מלחמות עם הס"א. וקרבא, מורה, על מלחמות התהтонנים עם הס"א. וחרבא דשננא, מורה, על מלחמות המלכות בעת התכללה בנצח בימות החול, שאו

אותיות

ההינו זה לעומת זה. כי בתגבר הימין שהוא ט', או בגין פ"ו"ב, בסורה אמרו צדיק כי טוב (ושעניהם ג'). ואם ח'ו מתגבר הגנו השמאלי שהוא ח' על הט' או בגין ח'ט'. וזה אמרו ותו דח' לקלבל קלומר, כי יש כח לצנור השמאלי שהוא ח' לתגבר עלך ואנו ובר תתחברין בחרא הא ח'ט', דהינו שתוכינה הקליפות להוציא הא השפע דעתו אלהן, שמשם יש שליטה לכל החטאיהם, וזה אמרו ועל דא, אהו'ו' אלין, לא רישומין בשבטין קרייזין. כי זה הטעם שאין בשמות של השבטים האותיות, ח' ט'/ להורות שם גבויים וגבושים מבחינות הח' הזה, שהוא שורש כח הלעומת, ש"ס, שיעלב מטהו שלימה, ולא יצאה ממנו שום פסולת לחיצונים, כמו מאברהם ויצחק, בדברי חז"ל (פסחים נו).

אות ז'

לד) עאלת את ז' וכו': נבנשה אותן ז'. אמרה לו: רבון העולם, טוב לפניו לברו א' כי את העולם, כי בי ישמרו בניד שבת, שכטוב זכור את יום השבת לקדשו. אמר לה: לא אברא בר' את העולם, כי יש בר' מלתמה, דהינו חרב שנונה ורומח שנועשים בהם מלחה, שם נקרים כל' זיין, ואת בעין ה'ן, שלא נברא בה העולם, משומש שיש בה נפילה, (כג' ל' אות כ"ט) מיד יצא מהלפניו.

ביוור הדברים, כי סוד ה' היא י' על י', שהוא מורה על גדלות המוחין של הנוקבא בסורה, אשת חיל עטרת בעלה. (משלי י"ב), כי היא נכללת בעולם הוצר, והוא י'. ואו נשתה עטרה על ראשו, שה'ש ה' שעיל ה' ובעלה מתעטר בה. וח'ס. זכור את יום השבת לקדשו שעיניו' שמעלים את יום השבת, שהוא הנוקבא, למעלה לעטרה על (דפו' דף ג' ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

לה) עאלת את ט אמרה קמיה: רבון עלמא, ניחא קמך לamberyi bi עלמא, דאתון את משמד. אמר לה: ואו, אנת ט ויה, די לכון, דאתון אתון אתון דשמי, וחקיין וגליין בשם, ולא אברוי בכו עלמא.
 לו) עאלת את ט ד ט ואת ט ג, אמרו ט אויף הבי, אמר, אויף לוון, די לכון למחיי ט דא עם דא, דהא מסכני לא יתבטلون מן עלמא, וצריין לגמול עמהן טיבו. דלית איהו ט מסכנא, גימל ט גמול לה טיבו, לא תתרפושן דא מון דא ודי לכון למיין דא לדין.

חולפי גרסאות

מסורת הזוהר

ט) יתרו תקי משפטים שפָד שַׁחַת תְּצִחַת מְקֻלָּת תְּרוּמוֹת ג נ"א דאתון אתון דשמי לי"ג (אה"ל), ט אויף לי"ג תקעו תקען ספרא דזניעותא לא מה תזהה כד לו ויקרא ה טו קדע קע קעב צו כו סח אהרי מות קפוד רפס של תק"ח ד קד: קככ: י' ביב רס בשלה רה יתרו טט קנו קסט תקי משפטים שפָד שַׁחַת תְּצִחַת תְּרוּמוֹת טרוא דזניעותא י' כ מ מה תהזה יו יט לו בהשומות ח"ב ד' רעה: ד' ויקרא ו' כד קנב קסח קעא צו כו צח נו אחרי מות קזא אמרו טו חקת יו בלך עט קטו פנהס תרתרכ האינו ו' רכ' ת"ז ד' ח: ט: י. ט. ת"י ד' כה: כו. ת"ז י' כה. י' תליז' ד' עט. חס"ט ד' קא: ז"ח ד' ת' ו: ס"ו: ע. עב: עד. חק"ח ד' קככ: ס' ביב רס יתרו עצ קיא משפטים קפוד מקלט ויקרא בג אמרו טה חקת יו עקב נב ת"ז ד' טו. תכ"א ד' נו: נוח: תליז' ד' עז: ח"ע ד' קכח: ז"ח ד' ס' עב: עד. תק"ח ד' קככ: ג' משפטים מקלט ויקלה רצח ת"ז ד' טו. ת"ע ד' ב. ב. ז"ח ד' ו': עד. ד' נת. ז"ח ד' עב: ט' משפטים קפוד ת"ז חכ"א ד' גנו. ת"ע ד' קככ: ט' משפטים קפוד ת"ז חכ"א ד' קככ:

דרך אמת (ט) תרי פלגי

דבר המנוגן סבא

הஸולם

אותיות

לבחי' הש', כדי שלא תאהזנה בגין הקלייפות וע"כ אינכם ראויות לamberyi בכו עלמא. כי גם אתן צריכות שמירה מהקליפות.

אות ד' ג'

לו) עאלת את ד' ג' וכי: נכנסו אות ד' ואות ג'. אמרו אף חן כר. אמר גם להן, די לכון להיות זו עם זה שהרי לא ייחלו אבוינים מן הארץ, וצריכים לגמול עמהם חסד. הר' היא ענניה, כי נקראת דלת מלשונן דלאות. הג', גומלת לה חסד, גוזת. ועכ' אל תחרפננה זו מזו. ודי לכון, לוון זו את זו.

ביואר הדברים, בח' הר' כבר נתבארה לעיל אות כ"ד ד"ה זהה ע"ש). ונתבאר שם שאע"פ שהר' מקבלת שפע מהג', והזות שלה שלל גגה בזלות בחסדים. מ"מ יש כה ל"ס' לא האהזו בה להפרידה ולזיזף בה את ר' ר' ש', ושוב נעשה ריש ומסכן, ע"ש. וזה, די לכון למחיי דא עם דא כלומר, אתן צריכות לשמירה יתרה שתוכננה למחיי דא עט דא והג' תשפי' לד', דהא מסכני לא יתבטلون מן עלמא כי יש כה בלעומת להפריד ביניכן ולהשיב המלכות, הנק' עולם, לבחינת ריש

שהוא היה חבר שנונה לעומת הקליפות הרוצחות להאהזו בה. ורומחא דקרבא, מורה, על ה"א עצמו הנק' רומת, שהוא בצוירא דאות ו', שהוא עיין רומח לדקרו במדתו את הס"א. וזה אמריו בגוויגא דגוויג' הוא כי גברות הוכרה הן מבח' בינה שהיא ג'. כניל'.

אות ו' ה'

לה) עאלת אות ו' וכי: נכנסה אות ו'. אמרה לפניו: רבון העולם, טוב לפניך לברווא בי את העולם, שאני אוט משמד הוהה. אמר לה: זא"ג, את ויה, די לכון, שאtan אותיות ממשמי, הוהה, שאtan בסודשמי, וחוקות ומפתחות בשם, לא אברא בגין את העולם. פירוש. כי אע"פ דברך בקשה זאת הי' לעיל ונדרית. אעפ"כ חשבה הוי' שהי' נדרית מטעם קומתה הגבואה ייתר מדאי, וטענה הוי' שיברא העולם במדתה, דהינו בקומת ז'ה שבסם שהוא מוחין דאמא.

אמר לה: ואו, אנת ויה, די לכון דאתון אתרון דשמי וכו': השיב להן אותה החשובה שהשבי לי' לעיל ע"ש, כי הגביל גם אותה, בסוד שאמר לה ר' ואל תתפשטו רק (דשו ר' ז' ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

לז) עאלת את ב' אמרה ליה: רבנן עלמא, ניחא קמך לمبرי בי עלמא,^ט דברי מברכאנן לך לעילא ותתא. אמר לה קב"ה: הא ודאי בר אברי עילמא, ואת תהא שירותא לمبرי עלמא.

חולפי גרסאות

ס קמיה רבנן וכוכי (אה"ל).
 ט ב"א שי שכנו תולדות קמבל ויקhalb צט ק Ка רצוי
 מקרדי רע שמניגי ג ה כי תאא קיז ת"ז ד' ח. יב:
 טז. תכ"א ד' סא : תליה ד' זע : מס"ט ד' קיא : ת"ז ד' קב : פה : תק"ח ד' קי:
 קכב. ט ז"ח ד' סח :

דרךאמת ז) נתיב לא ידעו בא רעליוון קנייא בין בא רתתון הויה אדני אלקים וזה נתון קיום געולםות
שם ה' אורות חי'ב.

הטולם

אותיות

א"ל קב"ה : הא ודאי בר אברי עלמא, ואת תהא שירותא לمبرי עלמא: כי הסכים עמה שמדתנה רואייה לבריאות העולם, וה"ס הכתב, כי אמרתי עולם חסד יבנה (תהלים פ"ט). ומלהו יבנה פירושו בנין והבנה, כי קבע אותה לבירור מספיק, להבדיל בין הדבקים בקדושה לבני הרים מאחרי ה' להדבק בעל אחר. בס"ה ובוחנוני נא בזאת אמר ה' צבאות. אם לא אפתח לכם את ארובות השמים והריקותיהם לכם ברכה עד בלי די (מלאכי ג'). אבל בעוד שם גוטים לאל אחר, הם מחוסרי ברכה, כי אל אחר אסתראס ולא עביד פירוי. וזה שמותים שם הנביא, ושבתם וראייתם בין צדיק לרשע, בין עובד אלהים לאלא עבדו, הרי שהעולם חסד יבנה.

וז"ש, שירותא לمبرי עלמא : שירותא פירושו, התחלתה, ומורה בוה, כי לא קבע את אור הברכה לשילימות העולם, אלא להתחלה טובה ומספקת להביא את העולם לכל השילימות. והטעם הוא כי אור זה דחסדים הוא בחינת ו"ק בחסר ראש, ועדיין איינו מספיק להחולות נשומות לפניה ורבייה, כי אין הולדה לשום פרצוף מתרם שישיג ג"ר הנקרים ראש. וע"כ הוא עוד מחוסר השלמה, וענין הקביעות שקבע את הב' והברכה לمبرי בה עלמא היינו לבחינת עיקר כל פרצוף, כלומר, שזה לא יהסר משום פרצוף דקדושה, וענין ההשלמה של גה"ר הנץך למוחין דהולדת, כבר איינו עיקר בפרט, אלא נבחן לבחינת תוספות בלבד. דהיינו התלויה במעשייהם הטובים של התהנתונים אבל בחינת ו"ק לא מהכר לעולם.

קיימה

ריש ומכונאות וצריכין למול עמהון פיבון
שאו צריכים לאתערותא דלחתא, ליתון צדקה
למסכני, כדי להחויר את הר' לקבל מן הג'.
ולפיכך, כדי לבון למיאן דא לדא, כי די
לכן, אם תוכלנה להחויק לעצמך בזוגא למיאן
זו לו, ולא תשולטנה בכו הקליפות וע"כ לא
אברי בכו עלמא.

אות ב'

לו. עאלת את ב' וכוכי: נכסה אות
ב'. אמרה לו: רבנן העולם, טוב לפניו לברווא
בי את העולם, כי בי מברכימ אוטך למלחה
ולמטה. כי ב' היא ברכה. אמר לה הקב"ה:
ודאי בר אברא את העולם, ואת תהא התחלה.
לברוא בר את העולם.

פירוש. האות ב' היס חכמה, והיינו חסד
דחכמה בסוד נקודה בהיכליה, כי אוור החסדים
הם היכל לאור החכמה, והוא ברכה, בס"ה
ויריקותי لكم ברכה וגוי (מלאכי ג'). ואור זה
איינו מתמעט כלום בהיותו עobar ומשתלשל
דרך המדרגות. כמו שהוא בראש המדרגות
המקבל מא"ס ב"ה, כן הוא בכל גודלו ושבחו
בעולם אצילות, וכן עד סוף עשייה, ואיינו
מתעה כלום מלחמת כל אלו המסים שהוא
עובד דרכם. וזה שטעה אות ב': ניחא
קמך, לمبرי ב' עלמא, דברי מברכאנן לך
לעילא ותתא. כלומר, כי אוור הברכה של
הוא בשווה לעילא ולתתא בלי שום הפרש.
ושום מסך ועביהות לא יכול לפגום משה
בהארותי, ולכו מדי מוכשרת לבריאות העולם,
כי לא תהיה שום אהיה כי לקליפות. כי
אין קליפות נאותות רק במקום שיש אהיה
חרון, וכיון שאין בי שם חרון, לא תהיה
בי שום אהיה.

(דפוסי דף ג' ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

לח) קיימא את ז' נ לא עאלת. אמר לה קב"ה: נ אל"ף, אל"ף, למה לית אנט עאלת קמאי כשאר כל אتون. אמרה קמיה: רבון עלמא, בגין ז' דחמיינא כל אتون נפקו מן קمر בלא תועלתה, מה أنا אעביד תמן. ותו, זה הוא * יהיבתא לאת ב"ית נבווצה רברבא דא, ולא יאות למלכא עלאה, לאעbara נבווצה פ' דיבב

חולפי גרסאות

ע אלף וכוי אמרה ליה רבון של עולם וכוי דכל אتون נפקו (אה"ל), פ' נ"א דיבב לעבדוי ולמיהב לאוחרא (אה"ל).

ת"ז ד' ג. ס"ו : ת"ה ד' יט : ת"ט ד' ס"ו : סה. מס' דק"ב ד' ס"ו : סה. מס' ז"ח ד' ב' : ד' מ"ד : מז : נה. נט. סא: תכ"ב ד' ס"ו : סה. מס' ז"ח ד' ב' : (אי'ב) ה. ס : סה. סי. עה. מה: תק"ח ד' קא. קו. קית. קכ. ז' ז"ח רות מהה.

מסורת הזוהר

צ' ב"יא קלח מקץ קוח ויגש ו בשלח רטו יתרו תקיד משפטים שפה חקלא חרומה חור פקודי רע ויקרא יג' יוי מאחרי מות קפה שנ בלק קוט שמה פונס רא ת"ז ד' ג. ס"ו : ת"ה ד' יט : ת"ט ד' מ"ב. מס' ז"ח ד' ב' : ד' מ"ד : מז : נה. נט. סא: תכ"ב ד' ס"ו : סה. מס' ז"ח ד' ב' :

דבר המנוגן טבा

הסתולם

אותיות

דאמר לה קב"ה, ש"ז, קב"ה יוקים לה. ע"ש היטב בהזהר. ואמרנו א', א', פעמים הוא לאהורות על ב"פ הנ"ל, הראשונה היא בעת שהיו האותיות בסוד השעשועים, והשנייה רומיות על גמר התקoon, כי אז ג'ב קב"ה מעצמו יוקים לה.

וז"ש, בגין דחמיינא כל אتون נפקו מן קمر בלא תועלתה: כי הטעם של הרהיבנה הא' להעלות מ"ז מעצמה, הוא, מושום שראתה של כל האותיות יצא בלי תועלת, כי נתרבר שיש בכל הקומות בחינתה זה לעומת זה, לפיכך להשבה שגם היא אינה טובה מהן, וגם בנגדה יש לעומת. וזהו שאמרה מה أنا אעביד תמן כי ראיתי שאיני טוביה יותר מזה.

וז"ש, ותו דהא יהיבתא לאת ב' נבווצה רברבא דא ולא יאות למלכא עילאה לאעbara וכוי: וטעם ב', שלא הרהיבתי לעלות מ"ז, הוא מושום שראיתי שכבר קבעת עיקר בנינו כל פרצוף במדתא של האות ב' בסוד הכתוב עולם חסר יבנה, כנ"ל, ע"כ לא היה לי ספק שהיא עוד אפשר אייה שינוי בויה, כי אין מדרך המלך להעביר מתנה שניתו לעבד זה וליתן אותה לעבד אחר.

וז"ש, אל' קב"ה א' א' ע"ג דעת ב': בה אברי עילמא את תהא ריש לב' אトン: פירשו, כי הן אמת שכבר נברא העולם באות ב' וגם זה אמת שלא אעביד מתנה לאחר. אמנם לא נברא במתנה אלא בח' יק' בל' ראש כנ"ל, וא'כ עדין האטון חסרות ראש, כי לא יכשלו לפריה ורביה זולתו, לכן את תהא משמשת להמשכת הראש לכל אتون, דהינו בוחנת המוחין דג"ר, שם המוחין דפ"פ והולדת.

לח) קיימא את א' וכוי: עדדה אותן א' ולא נכנסה. אמר לה הקב"ה: אלף, למה אין את נכנסת לפני כשר כל האותיות. אמרה לפני: רבון העולם, כי ראיתי שכבר העשא שם אני. ועוד, כי כבר נתת לאות ב' את המתנה הגדולה הוה, ואין ראוי מלך העליון, שיעביר את המתנה שנותן לעבדו, ולחתת אותה לאחר. אמר לה הקב"ה, אלף, ע"פ שבאות ב', נברא העולם, את תהי ראש לכל האותיות. אין כי ייחוד אלא בר, אך יתחלו כל החשבונות, וכל מעשי בני העולם. וכל היחיד אינו אלא באות א'.

פירוש, כי כבר ידעת שכבר אלו השאלות של האותיות, hon העלה מ"ז של האותיות, והתשבבות hon סוד ירידת המ"ד, כנ"ל, והנה השליימות הגדולה הוו שבאות א', לא תחכנה בה אתעדלית'ת אלא רק בכח אתעדליך'ע לבד. כמ"ש בזוהר (וירא ד' ו' ע"א), על הכתוב נפלת לא תוסיפ' קום בתולות ישראל. דלא תוסיפ' קום מעצמה אלא קב"ה יוקים לה. ע"ש. ולפיכך hon בהתחלה האציגות של המוחין דג"ר, דהינו בעודם בסוד שעשוים בהיכל או'א' שבוחן עוסק הזוהר בדרוש שלגבינו, והן בגמר התקoon, לא מתעורר האות א' בהעלאת מ"ז מתחא לעילא, כדרכ' יציאת המוחין דג"ר במשך שתא אלפי שנים, אלא הכל יהיה בסוד אתערותא דליעילא בלבד. ש"ס לא תוסיפ' קום מעצמה אלא קב"ה יוקם לה. וזה שאומר כאן, קיימא אותן א' לא עאלת אמר לה קב"ה, א' א' למה לית אנט עאלת. מורה, כי הא' לא נתעורה כלל בהעלאת מ"ז כמו שאר האותיות עד (דפו' ז' ב' ע"א *) ע"ב)

לעבדו ולמיהב לאחרא. אמר לה קב"ה : אל"ף אל"ף, אע"ג דעת בית בא"ת בה אברי
עלמא, את מהא ריש לכל אתוון, לית ביה יודא אלא בר. בר ישרון כל חושבנין,
וכל עובדי דעלמא, וכל יודא, לא הוי אלא באת אל"ף.

לט) ועובד קב"ה (ט) אהוון רברבן ואתוון תחאיין זעירין, ובגין כך
 ט) ביה"ת ביה"ת, בראשית ברא. אל"ף אל"ף, אלהים את. ט) אהוון מלעליא ואתוון
 מתחא, וככלו כחדא הו, ב) מעלמא עלהה ומעלמא תהאה.

מסורת הזוהר

ר) ז"ח ד ב : ה : סת. שייצא רسو תרומה קב תרכד תחתב תצווה כב ויקהל ריב סקדוי קמד רסז
ויקרא ג שלח קנב מנחס קכט ת"ז תכ"ב ד' סד : סו : ז"ח ד' ס : ת) ב"א שי פקדוי רע. א) ב"א שי
ויקרא א. ב) ב"ב כת לך שיט וייצא רס רסו שלה וישב קא ויחי תשעג התש תרומה ב ח טו קב קמג
קמד ריס תרומות תצווה לו פקדוי ריא בהעלותך נט ז"ח שה"ש ד' עב : עג. עז. תק"ח ד' קכט.

דרך אמת ח) קנט ותרומה קלב א' ושם קען א' ותצוה קפ' ב' ויקרא ב' א' ופנחס רכ' א' ופקוד רכח' ב' ויחי רלא' ב' ויחיל רה' ב'.

דבר המנורה סבא

הסולם

אותיות

ההכרזות על ספירות המלכות, ומשמעותם זה כתוב ב' ב', דהיינו בראשית ברא וכון אלף אלף, והדוחינו אליהם את השם, וה' הראשונות הן אמותיות מלמעלה, מבינה. והא' וה' השניות הןאותיות מלמטה, ממלכות. וככלון הן ביחד, מעולים התחתון, שהוא בינה, ומעולים העליון, כדי שיישבעו זו בזו.

ביאור הדברים, אתוון רברבן הן מבחינות
הבנייה, ואתוון תחאן זעירין הן בזון.
והנה כשהעלין רוצה להשபיע בחתון הוא
צעריך להתלבש בחתון וס' שתי הביתים:
דבראשית ברא, ושני האלפיין דאלקים את:
כ כי ב' הראשונה היא של העליון, שהיא בינה
והה' השניה היא של החתן ז' ואשר הב'
ההראשונה התלבשה בו, וכן הא' הראשונה היא
בדינה, שהיא התלבשה בא' השניה של ז' וא'
כדי להשפיע אליו. וזה אמרו וכלהו בחרא
חו, מעולם עלה ומעלמא תתהא כלומר,
ששני הביתים הן עניין אחד, וכן שני האלפיין
הן עניין אחד, אלא הראשונות הן מעולם עלה
והשניות הן מעולם תתהא, והן אחת, כי
מתלבשות זו בזו, כדרכ העליון הרוצה להשபיע
בתחתון, והב' דעתם עלה התלבשה ב'
דעולם תתהא, וכן הא' דעתם עלה
התלבשה בא' דעתם תתהא.

וזו"ש, לירת כי יהודא אלא בר, בר יישרין כל חושבנין וכל עובדי דעתם:
כלומר, כי אין היהוד שלי מתגלה בעולם
אליא במדתך, ועוד נספח כי כל עניין שכבר,
עונש, ותשובה, שעលיהם יתגלה גמר התיקון,
לא יהיה אלא בר, כי בcheinת הב' קבעתי רק
לעיקר הפרצוץ, שלא היה תליי כלום במעשה
החתונות, ואפלו אם יריעו מעשיהם לא יגיע
מזה שום שינוי באלו המוחין בנ"ל, אמן
המוחין שכבר תלויים למורי במעשה החתונות.
אם יריעו מעשיהם יסתלקו שוב המוחין
שבך, ואם יחוירו בתשובה, ימשיכו שוב המוחין
דג'יר. וזה אמריו בר יישרין כל חושבנין וככל
עובדי דעתם. חושבנין, מורה אם יקללו
מעשיהם. בסוד הכתוב אשר עשה אלקים את
האדם ישר והמה בקשו חשבונות רביים, (קהלת
ז), כי אז יסתלקו המוחין דג'יר. ועובדי
דעתם, מורה על העלות מ"ן ע"י מעשיהם
טוביים, כי א' יחוירו וימשיכו המוחין דג'יר.
וככל יהודא לא חוו אלא באת א', זה רומו
על היהוד הגדל של גמר התיקון, יהיה ג"כ
באת א'.

לט) יעדך קב"ה אתוין וכו': ועשה הקב"ה אותיות עלילונות גדולות, החרומות על ספריות הבינה, ואותיות תחתונות קטנות, (דמויי דף ב' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

מאמר חכמה דעת מא קיימת עליה

מ) בראשית, רבי יודאי אמר, מי^ט בראשית, בבחמ"ת, דא בחמ"ת דעת מא קיימת עליה לעלא גו רוזין סתימין עליין. והכא אגילפו^ט שית סטרין רברבין^ט עליין, דמנהון נפיק כלל, דמנהון אתעבידו^ט שית מקורין^ט ונחלין

מסורת הזוהר

^ט ביא שם חולדות קרב ח"א בהשומות ר' רנו, ר' פוקוי ר' יר. ז) ביא יג ויצא מה קלב בהשומות ח"א ר' רנו : (ד"ג). תרומה רה ויקהל קב. ה) ביא שעז ויצא צב בהשומות ח"א ר' רסה : (ד"ג) בא רב.

דרך אמת ט) ע"ק. י) אצילות. ב) בריאות.

הсловם	מאמר
<p>סתימין עלאיין. קיימת פירושו, השגת מוחון, ואומר, דא חכמה, היא החכמה, דעת מא קיימת עליה, ע"י המוחון שמקבל ממנו זיין מתקיימים, ועלולים ע"י לרוזין סתימין עלאיין שהם א"א, ומלבושים אותם, דהינו שהם נעשים כמותם. כי תחתון העולה לעליון העשה כמוות.</p> <p>וז"ש, והכא אגילפו שית סיטרין רברבין ע"י וחינוי בר"א שי"ת : כי בראשות נוטריקון בר"א שי"ת, ושיטת סיטרין פירושו, ו' קצנות. ואומר, שבחכמה זו Nachkko ששה קצנות רברבין עלאיין, שוגבל נאצלים ויוצאים מהם. בסוףה כולם בחכמה עשית. (זהולים ק"ד) כי החכמה זה, פירושה, בינה שיצאה מראש דא"א, בסוד אבא הוציא אמא לחוץ אורות הבנים, ואבא עצמו אתתקו בעין דבר ונוקבא, שפירושו, שחכמה דא"א, וכן אבא אצילת, נתנו בעצם בעין דינן, ע"י המלוכה שלעלתה להם במקום בינה, ונמצאו שהבינה עצמה יצאה מבחןת גוף דא"א חסר ראש, ומABA, ונעשה לבחינת גוף דא"א חסר ראש, כי בעודה בגוף דא"א אינה יכולה לקבל מבחינת ג"ר דא"א, ונעשה לבחינת ר' קצנות חסרת ג"ר, ע"י לעיל במראות הсловם אות ב' ד"ה ונודען הרוי שהבינה במקה ונעשה שית סטריין בלי' ראש. וזה אמרו והכא אגילפו שית סטריין רברבין עלאיין דמנחן נסיק כלל כי בחכמה דלי' בתיבות שהיא בינה, Nachkko בה ורק בחסר ג"ר מפאת יציאתיה מראש דא"א. ואח"כ ע"י מין מתחנונים, חורות בראש דא"א ומקבילות ג"ר בחכמה מא"א, והיא משפטת לו"ן, שהם משפיעים השפע לכל העולמות. הרי, שמאלו שית סטריין שהחקרו במבנה יוצאים כל העולמות. ומה שקורא</p>	<p>מאמר חכמה דעת מא קיימת עליה</p> <p>ט) בראשית, רבי יודאי וכו' ; בראשית, ר' יודאי אמר, מהו בראשית. הינו בחכמה, וזה היא החכמה, שהעולם שה"ס ז"א, עומד עליה, להכנס תוך סודות הסתוםים העליונים. דהינו באורות הבניה. וכך נתקלו ששיה קצנות הגדולים העליונים, שהם ו' קדיבינה, שהם יוצא הכל, ומהם נעשו ששיה מקרים ונחלים, שהם ו' קד ז"א, להבאים תוך הים הנבדל, שהוא מלכות. והינו ברא שית, הרומו באותיות בראשית, כי ששת הקצנות נבראו מכא. מי ברא אותם. הינו אותו שלא נזכר, אותו הסתומים שאינו יודע, שהוא א"א.</p> <p>ביאור הדברים, יש ב' הכותות בעולם הארציות : א) היא החכמה קדומה, שהיא החכמה דא"ה הנך' החכמה סתימאה. ב) היא החכמה דלי' בתיבות, שהיא הבינה העולה בראש דא"א וגעשית שמה החכמה כדי להשפיע אל הוא. וזה אמרו מי בראשיות, בחכמה. כיראשית, הוא שם החכמה אבל לא החכמה הקדומה דא"א אלא דא בחכמה דעת מא קיימת עליה והינו החכמה דלי' בתיבות, דעת מא שהוא זיין קיימת עליה, שמקבל ממנה וمتיקים בה, משלא"כ החכמה דא"א עצמה אין ז"א יכול לקבל ממנה כלום, ולא גברא הפלום על ידה. וע"כ בראשית ברא, הבונה היא על החכמה דלי' בתיבות, שהיא בינה החורת להיות חכמה ע"י עלייתה לראש א"א.</p> <p>וז"ש, לעלא גו רוזין סתימין עלאיין : כי בעות שהוירין, הנך' עולם, מקבלים מן החכמה דלי' בתיבות, הם בעליים לא"א עליין, וארא נך' רוזין סתימין עלאיין. חז"ש, דא חכמה דעת מא קיימת עליה לאעלא גו רוזין (ד"ג) ו' ב' ע"ב</p>

הקדמת ספר הזוהר

נה

לעלא גו ז ימא רבא. והיינו ז ברא שית', מהכא אתברייאו. מאן ברא לוֹן
ההוא דלא אדכָר, ההוא סתים דלא ידיע.

מאמר מנעולא ומפתחא

מא) רבי חייא ורבי יוסי הוו אولي בארכחא, ז כד מטו לחד בי חקל, אמר

חלופי גרסאות	מסורת הזוהר
ז כד ל'ג (אהיל).	ו ב"א רצח ויצא שפו בהשפטות ח"א ז רטו. ד"י ויקח לא פקווי א אוורי מות לד (ימא חכמאות) תאוינו רכת. ז ב"א יג קדד ב"ב כת שעה לר רעו תק"ח ז גג : קפז.

דרך אמת ז מלכות דבריאת.

הсловם	מאמר
חכמה דעתמא קיימת עליה	ש庫רא אוטם ז'ך רברבון עלאין, הוא משום שהם מבינה, ע"ד האותיות דביבנה, הנקי אתוין רברבין.
זה, ע"ז אומר שהואה חחוא פתים דלא ידיען וזהינו חכמה סתימה דא"א כי הוא הצעיא הבינה מהראש שלו ועשה אותה לבחינת ז'ך שהוא ברא שית פטרין רברבין אלו הנרטויים בבראשית.	ו"ש. דמנחון אתעבידן שית מקוריין ונחלין לעלא גו ימא רבא: כי החקיקה דישית פטרין בעת הבינה לביר מראש דא"א. נקראות שית מקוריין, להיוון רק מקוריין אל המוחין דו"א. וא"כ בעת חורתה לראש דא"א, זה געשות למוחין דג"ר הנקי נחלין אל הו"א, ואו הם געשים לשית נחלין. בס"ה מנהל בדרך ישתה על כן ירים ראש. (תהלים ק"ו) ואו הו"א משפייע אותם לימא רבא, זהינו אל הנוקבא שלו. ו"ש דמנחון מוקין רברבין עלאין דביבנה אתעבידן שית מקוריין, הם ז'ך דו"א דקטנות. ונחלין הם המוחין דו"א. לעלא הינו להשפייע, גו ימא רבא הינו לנוקבא. ומה ש"ק דקטנות ביבנה נק' פאקוריין למוחין, הוא משום שלא יצאה הבינה לחוץ לכת"י ז'ך דקטנותו. אלא כדי להעתות למקור להשפייע מוחין לו"ג. ולולא יצאה הבינה לחוץ לא היו ראיים לשומ מוחין נבל.
מאמר מנעולא ומפתחא	ו"ש. זהינו ברא שית מהכא אתברייאו: ברא, מורה על ז'ך סטדרין בלי ראש, כי מלחת ברא פירשו, סיתום, כמ"ש להלן. ולפיכך ב' עניינים מרווחים כאן במלת בראשית: א) על חכמה, כי דראשית, מורה חכמה. ב) ברא שית, להורות כי מוחכמה נבראו נחקרו שית פטרין בלי ראש, שהם המקוריין למוחין לו"ג שם נק' צולם. והם ז'ימי בראשית.
בצמוץ ב', זהינו שהעללה ה' מתאה לביק. העינים שלו, כדי להאטיל לפזרוך א"א וצ"ג אות	ו"ש. מאן ברא לוֹן, החוא דלא אדכָר, ההוא פתים דלא ידיע: כוון דמלת ברא (וצ"ג ז' ב' צ"ג)

הקדמת ספר הזוהר

ליה רבינו חייא לרבי יוסי, הא דאמריתו בראשית, וראי ה כי הוא, בגין ^ז דשית יומין עילאיין גבי אורייתא ולא יתרה, ^ט אחרניון סתימין איינון.
מב) אבל חמינן גו ^ט ר סתרי בראשית אמר ה כי. גליפי אגليف ההוא סתימאה קדישא גו ^ט מעוי דחד טמירו, ^ט דנקיד בנקודה ^ט דנעץ. ההוא גליפי

חולפי גרסאות

^ט ואחרניון (אה"ל), ר נ"א טרוי, ש נ"א דנקיט.

מסורת הזוהר

^ט ביב לב האוינו רلد ת"ז תליו ר עט. ט) וייחי
 תמה בשלה קלח תזה צט פקווי לח רפט.

דרך אמת ט) נ"א טרוי. ט) יסוד אימה. ט) יסודABA

מנעלא ומפתחה

נסארים תמיד באור חסדים. בסוד אוירא דכיא. אלא רק מהヂתת התהוונה של כל מדינה משבצת לעת גדרות את ג"ר דאורות, בסוד היל' דנפיק מאיר שלות וחזרו להיות אור חכמה, וג"ר.

ומכח זה נבוזו שכל פרצופי ג"ר הנמשכים בה"פ אצילותם הם רק בחיה וק' דחכמה ונשארים חסרים ג"ר דחכמה. והוא משומ שג"ר לכל פרצוף אין מקובלות חכמה אלא ויק' לכל פרצוף ולכו אין באלו המוחין אלא וק' דחכמה.

זה אמרו דשיות יומין עילאיין גבי אורייתא ולא יתרה דהינו מבואר, שאין אל הו"א מוחין עליין אלא שית. יומין, שהם ר'ק של המוחין, אבל אחרניון סתימין איינון אבל ג"ר של המוחין הן געלמות, שהרי אפיין בפרצופין העליונים מהם הן געלמות, כי אין מוחין אלא לבחינת ויק' של הפרצופין העליוני.

מב) אבל חמינן גו וכוי: אבל ראיינו בתורי בראשית, שאומר כך אותו הסתום הקדוש, חקק חקיקה תוך מעין, שה"ס בינה, של נסתור אחד, שה"ס נוקבא דעתיק, הנកוד בנקודה הנעוצה. שה"ס נקודת המלכות עצומות דוריון הגודלים. וזו"ז הקטנים אין להם אלא ט"ס ראשונות בחוסר מלכות. ורק עטרת יסוד משלימה למלבות שלהם. עד הניל בעתיק וא"א. הרי, כמו שנחלה הכתיר ליב' חזאים ג"ר זווית, כן נחלה גם הבינה וגם הזו"ז, שה"ת נשarra בג"ר של כל אחד, ובזו"ז אין שם רק יה"ז בחוסר ה"ת, רק עטרת יסוד דמלכות משלימות במקום מלכות.

ביאור הדברים, גליפי היינו החקיקה דחסרון אה"פ דכלים, סתימאה קדישא היינו א"א הנקי, חכמה סתימאה קדישא, דחד טמירו הילו נוקבא דעתיק, גו מעוי דחד טמירו, פירושו

הסולם

מאמר

אות י"ג ד"ה זהה. וכן נחלק הכתיר לשני חצאיו, שגולגולתא ועינים ונקי עיניהם נשארו בנוקבא דעתיק. ומהזית הכתיר התהוונה, שהוא אז, חוטם פה, נתkan לפרצוף א"א. ונבחן שה"ת משמשת בנקי עיניהם בעתיק, ויה"ז באח"פ שהן א"א, כי ה"ת דהו"ה חסרה בא"א, וע"כ אין בא"א אלא ט"ס ראשונות בחוסר מלבות. ורק עטרת יסוד א"א משלימתו לע"ס, כנודע. והמלכות נגנזה בנקי עיניהם דעתיק. ומהם נחתמו כל פרצופי העזיות, וכל הפרצופין נחלקו בעצםם ליב' חזאים: גו"ע ונקי עיניהם לחוד, ואח"פ לחוד. כי הבינה נחלקה ליב' פרצופין, שנגו"ע ונקי עיניהם שבה, נתנו לא"א עליין, ואח"פ שבה לשוטות. ונמצאת ה"ת בנקי עיניהם דאו"א, ויה"ז בחוסר ה"ת בישוטה. והם הזרים מלכות, כי המלכות שלהם נשarra בנקי עיניהם דאו"א עלאלין, עד הניל בעתיק וא"א. וכן בו"ז נתנו גו"ע לבחינת זו"ז הגודלים. ואח"פ בו"ז הקטינים. והמלכות נשarra בנקי עיניהם דוריון הגודלים. וזו"ז הקטנים אין להם אלא ט"ס ראשונות בחוסר מלכות. ורק עטרת יסוד משלימה למלבות שלהם. עד הניל בעתיק וא"א. הרי, כמו שנחלה הכתיר ליב' חזאים ג"ר זווית, כן נחלה גם הבינה וגם הזו"ז, שה"ת נשarra בג"ר של כל אחד, ובזו"ז אין שם רק יה"ז בחוסר ה"ת, רק עטרת יסוד ולפיכך, נשarra מהזית העלונה של כל מדינה, בבחינת לא אתיע. כמו פרצוף עתיק, שפירשו, שה"ת אינה חוזרת ויורדת מנקי העינים שלהם גם בעת הגדלות. כי הגם שבעת הגדלות הם מחזירים אליהם, האח"פ דכלים הזרים להם, אמנם אינם ממשיכים ג"ר דאורות, שהוא מטעם ה"ת הגנזה בהם, שעליה היה צ茂צום א' שלא לקבל חכמה, וכן (דפוסי דף ב' פ"ב)

הקדמת ספר הזוהר

נו

אלג'יף וטמיר ביה, כמוון דגניזו כלא תחות ^ו מפתחא חדא, וההוא מפתחא ס גניזו כלא בהיכלא חדא, ואע"ג דכלא גניזו בההוא היכלא, עקרה דכלא בההוא מפתחא הווי, ההוא מפתחא ^ז סגיר ופתח.

מסורת הזוהר

ו ר' שיג שם משפטים שג תרומה מט קלא תחטו ספרא דעתו יג ויקהל רפס פקודי חקד פנחס תשיב تشיג ת"ז תה ד' יט : ז"ח ד' לט : ז. ז. פקודי ד. ז. אחרי מות לב ת"ז תי"ח ד' לג. תל"ו ד' עט.

מנועלא ומפתחא

הטולם

מאמר

דא, משא"כ אוירא דעתיק לא ATIידיע, כי המלכות דנקודה אמרצעית בו, שאינה ממשכת בו ג"ר כנ"ל ולא יקשה לך מה שאנו אומרים כאן שיש בא"א גו"ע, ולעיל אמרנו שאנו בו אלא אה"פ, שהם מחצית הכתור התחתון. כי לפניהם עתיק אין לו אלא אה"פ. אמןם כלפי עצמו הוא גו"ע וחסר אה"פ. מבואר, (בஸפר) פתייה לחכמת הקבלה דף כ"ה ז"ה וע"ז).

וז"ש, וההוא מפתחא גניזו כלא בהיכלא חדא : כי א"א האציג לאויא עילאיין וחקר גם לא"א בחסרון ג"ר דאורות ואה"פ דכלמי, והם החיפל, שבו גנונו כל האורות דג"ר, הון ג"ר דנסמה, והן ג"ר דחיה והן ג"ר דיחידת. ואמרו דגניזו כלא. הכוונה הוא, שא"א המשיך גם בח"ת דעתיק להיכלא דא, וגם בחינת עצמוני, שהוא המפתחא.

וז"ש, ואע"ג דכלא גניזו בההוא היכלא עקרה דכלא בההוא מפתחא הוי : היכלא הוא הבינה שהיא היכל לחכמה, שבגה ג"ר וו"ק, שבג"ר שללה שליטה הירשתה, שהוא עטרת היסוד, ז"ש ואע"ג דבלא גניזו בההוא היכלא, דהינו גם בח"ת מעתיק, מ"מ עקרה דבלא בההוא מפתחא הוי הינו רק בעטרת יסוד, כי וו"ק דבינה הנקי, ישורת, רק בהם נבחן הגניזו שפירשו וו"ק מחוסרי ראש דג"ר, משא"כ בג"ר דבינה שהם או"א, שם ה"ת בנקי עיניהם, שם אינו חסר כלל ג"ר, כי החסדים של או"א עליין חשובים כמו חכמה וגרא. (כנ"ל במראות הטולם אות ב' ד"ה והוא).

וז"ש, ההוא מפתחא מגיר ופתח : ואפי ע"פ שהטגירו ופתחו געשים ע"י ה"ת בנקי העינים : שבויותה עולה לנקי עיניהם היא סגורה המוחין דג"ר, כי או נשר הפרצוף בחסרון אה"פ דכלים ובחוסר ג"ר דאורות. ובהיותה יורדת מנקי עיניהם בחזרה לפה, היא פותחת המוחין דג"ר שייאירו בפרצוף, כי או מחרות

פירושו, בפנימיות הנוקבא דעתיק, נקיד פירושו תיקון המסק לסתוד הווג. בנקודת דגשען, פירושו, בנקודת דגשען בעזוקא, שהיא המלכות דעתcum א' הנקראת נקודת אמרצעית, שעליה היה הצמצום הא', והוא לאפקוי מהמסך המתוקן עם עטרת יסוד, בנהוג בוק' דכלחו פרצופין, כנ"ל בדיור הסמור. כי מסך זה דעתרת יסוד, נק' בשם נקודת דישובא, ולא בשם נקודת אמרצעית.

ושיעור הדברים, הוא כי א"א נחקק ונחסר מג"ד שלו ע"י פנימיות העליון שלו שהוא נוקבא דעתיק, שהוא מתוקנת בה"ת בנקי עיניהם שלה כנ"ל.

וז"ש, ההוא גלייף אלג'יף וטמיר ביה, כמוון דגניזו כלא תחות מפתחא חדא : מפתחא, פירושו בחינת המלכות דעתרת יסוד, המתוקנת בכלחו ווק' פרצופי איצילות, כנ"ל בדיור הסמור. כי נתבאר שם שבפרצופי וו"ק נפיק י' מאיר שליהם וגעשים אור. שפירושו שהמסך יורד מנקי עיניהם שליהם אל הפה, ומהזיריים אה"פ למדרגה, ואו אחר שיש להם אה"פ דכלים קונים גם ג"ר דאורות. וע"כ נבחן המסך שבנקבי עיניהם בשם מפתחא, כי הוא סוגר את הפרצוף מהארת ג"ר בעת שהוא בנקי עיניהם, והוא פותח אותו בחזרה עם אורות דג"ר בעת ירידתו בחזרה למוקומו. לפה. ומטעם זה הוא מכונה ג' כפתח עיניהם. (כנ"ל אות ז' ובຫוטום ד"ה ותמן).

זה אמרו וטמיר ביה כמוון דגניזו כלא תחות מפתחא חדא כלומר, כי א"פ שעטיק עצמוני נחקק בה"ת כנ"ל, מ"מ האי גלייף וחקיקה שנעשה בא"א מכח עטיק. איינו דומה להחקיקה דעתיק עצמוני, כי א"א נחקק ע"י מפתחא, שהוא עטרת יסוד, כי הוא חסר מלכות, כנ"ל. ונמצא שבנקבי עיניהם דא"א שלוטה רק עטרת יסוד ולא ה"ת, ולפיכך אוירא דא"א ATIידיע, להיותו מתוקן במפתחא (דפו"י ז' ג' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

מג) בההוא היכלא, אית ביה גניין סתימין סגיאין אלין על אלין. בההוא היכלא, אית תרעין עובד סתימו, ואינוון ^ט חמישין. אגלופו ^ט לארבע טרין והוא

מסורת הזוהר

ט) יתרו לה שלט שפט שצג תזווה טט נשא קזא פונחס מה קזה תשעג תהה ואותנן מא כי תצא כו בהשומות ח"ג ד' רפ. ד"י ת"ז חכ"א ד' מב : חכ"ב ד' עז : תל"ט ד' עט : ז"ח ד' א. ז. נ) ויצא שצג

הטולם

מאמר

יסוד. ונמצא שבchnית האגלופו דהינו החיקות הראיות לקללה לא געשו בכל ה' הספריות כח"ב תומ"מ, רק בר"ס בלבד שכן כח"ב ת"י, ולא במבלבות. וד"פ עשר הם ארבעם. אולם גם המלכות כוללות עשר ספריות שכן כח"ב תומ"מ, ונמצאת שם היא יכולת לקבל מהמפתח אל ט"ס הראשונות שלה, דהינו עד עטרת יסוד שלה, וכן יש כאן חקיקה לאربعין ותשע ספריות: ארבעים מ"ד הספריות כח"ב ת"י, שככל אחת מהן כוללה מעשר. ותשע הספריות הראשונות מהמלכות דמלכות. ונמצא שאין חסר אלא המלכות דמלכות. חד תרעא לית לייה סטרא, לא ידרע אי הוא לעילא אי הוא לתטא ובגין בר החווא תרעא סתimo: הינו המלכות דמלכות, שהיא השער הנבוּן, שהוא עצם ה' היורדת מעיגנים לפה בעת גולדות בנייל. ונתבאר לעיל, שאע"פ שה' יורדת מנקי עיניהם דאי"א עליין אל הפה, ואח"פ שליהם עם ישס"ת الملבים עליהם מתחברים לדרגת או"א לפרטוף אחד, שאו נשבין בהם ג"ר דאורות, עכ"ז אין או"א מקבלים כלום מזראות דגיר, ונשארים בבחוי אוירא דכיא בלבד, ודומים כמו שת' עוד לא ירדה כלל מנקי העינים שלהם. והנה לפ"ז נמצא, כי ביחס ג"ר דבינה שהן או"א עליין, לא-node אם ה' עוד עמודת בנקי העינים שליהם לעילא, שהרי עדין נמצאים באור חסדים בלבד כמקודם לנו. או שהיא ירדה מנקי עיניהם מתחת אל מקום הפה, שהרי העלו לכלים דח"פ שליהם עם ישס"ת ומשפעים המוחזין דג"ר דאורות אל ישס"ת, נמצא בהכרח שה' ירדה לתטא לפה. ואכן שם אנו מסתכלים ביחס או"א עי' גדמה לנו שה' היא לעילא בנקי עיניהם. ואם אנו מסתכלים ביחס ישס"ת רואים אנו אותה לתטא בפה. וו"ש חד תרעא לית לייה סטרא הינו המלכות דמלכות עצם ה'.

לא ידיע אי הוא לעילא אי הוא לתטא כי ביחס או"א היא לעילא. וביחס ישס"ת היא לתטא ונמצאת

מחוזות האח"פ דכלים וג"ר דאורות לפרטוף. הרי שرك ה' מת עצמה היא הפתוחה והסגורת. עכ"ז כיוון שפתיחת מוחין אינם בג"ר אלא רק בז'ית, שבז'ון אינה שלופת ה' אלא עטרת היסוד הנק' מפתחה, וג"ר דכל מדרגה שבז'ון שלופת ה' מת נשאותה תמיד בבחינת אוירא דלא אתידע, בバイיל. לפיכך מיזוחות הסגירה והפתיחה על המפתחה, ולא על ה'.

(מג) בההוא היכלא אית ובי : באותו היכל יש אוצרות סתוים ומרובים, אלו על כלומר שנעשו כדי לסתום את האורות, והם חמשים. נחקרו לד' רוחות והיו למ"ט שערם, כי שער אחד אין לו צד, ואיתו ידוע אם הוא למעלת או הוא למטה. ומשום זה נשאר השער ההוא סתום.

פירוש. כי יש הרבה מיני גיר, שיש ג"ר דנסמה, ג"ר דחיה, וג"ר דיחידה, ובכל אחת мало ג' מיני ג"ר יש הרבה פריטים לאין קץ. וח"ש, גניין סתימי סגיאין אלין על אלין. ובעת שה' שוכנת בנקי עיניהם, נמצאות כל אלו המדרגות בגניין ובלתי נודעות.

ח"ש, תרעין עיבוד סתימו זיין חמשין: תרעין פירשו שערים, דהינו בית קובל לאורות. ויש בהם, ב' בחינות (א) בשחם עוד בסתימן, שהשערם סגורים וסתומים ואינם מקבלים כלום. (ב) בעת שהשערם פתחים ומקבלים האורות מהעלון. וח"ש תרעין עיבוד סתימו זיין חמשין שבעת שעריו היכל הם בסתימו הם במספר חמשים. אבל מבחינת פעילות השערם איבם אלא ארבעים ותשע, כמו"ש להלן. וענין המספר הפשוט. הוא, כי ע"ס הון בעיקר רך ה' ספרות, שער בחד' תרי. אבל התאית כוללת ו"ק והו עשר. ולפיכך ככל אחת מה' ספריות כוללת עשר, וזה חמשים.

างלופו לאربع טטרין והוא ארבעין ותשע : כי מבא לעיל שהסגורו ופתחו אינו געשה בה' רק בחאי מפתחה, שהוא עטרת (דפיו ד' ב ע"ב)

הקדמת ספר הזהר

נת

„ ארבעין ותשע. חד תרעא לית ליה סטרא, ^(ט) לא ידיע ^א אי הוא לעילא אי הוא לתחא, ובגין בר ההוא תרעא סתים. מ"ד) גו אינון תרעין אית ^(ט) מנעולא חדא, וחדר אתר דקיק לעאלא ההוא מפתחא ביה ולא אתרשים אלא בראשמו דמפתחא, לא ידיעין ביה אלא ההוא ב מפתחא בלחודי. ועל רוזא דנא, בראשית בראשם, דא מפתחא

חלופי גרסאות

ת נ"א ותשע ליג' א נ"א איהו לעילא ואיתו לתחא, ז"ח ד. ט. ט) תוצאה צט. ט) להלן קכא תרומה נו ת"ז תכ"א ד' ס : סא :

מסורת הזהר

ט) שמות נו תרומה רמה תוצאה טו ת"ז תכ"ב ד' סח : ז"ח ד. ט. ט) תוצאה צט. ט) להלן קכא תרומה נו

הסולם

מאמר

שאינם יכולים להאריך בפרטוף כל עוד שהיא עומדת לעילא בנקי עיניים. ז"ש גו אינון תרעין אית מנעולא חדא, ובاهאי מנעולא יש חד-אתר דקיק היינו היסוד שבה' תחתה שהיא השער המ"ט דכלים, כי עצם ה' תחתה היא שעדר השער הננו, ויסוד דמלכות היא מלכות דמלכות שער הננו, ויסוד דמלכות הוא שער מ"ט. לעילא ההוא מפתחא כי בסיסו של ה"ת נכנס המפתחא, שהוא בחינת עטרת יסוד של המוחין המוריד את ה"ת מנקי העינים לפה ונפתח הפרצוף באורות דג'ר. וע"כ נק' עטרת היסוד בשם מפתחא.

ח"ש. ולא אתרשים אלא בראשימו דמפתחא, לא ידיעין ביה אלא ההוא מפתחא בלחודי: המפתחא הוא עטרת היסוד של המוחין, והוא נכנס בחינה שכגדוד שבה'ת, שהוא יסוד דמלכות בנייל, המנעולא שהוא ה"ת לא אתרשים לגנו ולגעול את ג"ר אלא בראשמו דמפתחא השלט בז"ת דבינה שהן ישסית. אבל לא בבחינת עצמה שהוא ה"ת השלט בג"ר דבינה, שכן א"א עילאן הנחשים תמיד לג"ר גמורות. וכמו כן המנעולא לא אתרשים להפתח אלא בסיסו דמוותן. ובזה נמצוא לא ידיעין ביה אלא ההוא מפתחא בלחודי ידיעה, פירשו המשכת מוחין ואומר כי לא נשכו המוחין אלא בבחינת המפתחא בלבד, דהיינו בז"ת של הבינה. שם משמשת המפתחא, עטרת יסוד, אבל במקומות א"א עילאן שהם ג"ר דבינה שם איננה משמשת המפתחא אלא ה"ת עצמה, היטב, שאע"פ שבבחינות עצם ה"ת לא ידריש אי הוא לעילא, אי הוא לתחא, בנייל, וכי מספיק להיות ידיע בשבי ישסית כי נפתח על ידה במוחין דג'ר. והוא כי אין בישסית רק יה"ז בחוסר מלכות, ועטרת יסוד משמשת בו

ונמצא משום זה, שהאי מלכות דמלכות לא נפתחה כלל, והיא סתומה מכומן הקטנות, דהינו כמטרם ירידתה לפה, כי פתיחת השערים נעשתה רק בישסית שבhem חסירה הח'ת. ועטרת היסוד משמשת בהם במקומה, אבל בא"א עלאין שבhem משמשת ה"ת, הם נשאו סתמים מג"ר מקודם לנכן. ז"ש, בגין בר ההוא תרעא סתים. ותשכיב אמן, כי אע"פ ששער הנזון הוא המלכות דמלכות, בנייל, הנה זה רק ביחס לכלים, אמנם ביחס לאורות הוא נbatchן לג"ר של המוחין, שהרי מהמתה נשאו א"א עי' באור חסדים ביל' ג'ר וכן כל העליונים (כנ"ל בד"ה וטעם הדבר באוט מ"א). הרי שתיתמת השער הנון גורמת חסרון ג"ר דמוותן. ובזה תבין מדרות ואין בהן רק וק' דמוותן. מה שאמרו חול' (נדרים י"ח ע"א) שימושים שער בינה قول' ניתנו למשה חסר אחד, והוא סוד חסרון ג"ר דמוותן, בנייל, כי ג"ר אלו דמוותן לא יארו בעולמות רק בגמר התקינו.

מד) גו אינון תרעין וכו': בתוד אותם השערים, יש מנעול אחד, ומקום צר אחד להנכים בו אותו המפתח, ואני נושם וניכר רק לפיה הרשימה של המפתח, שאינם יודעים בני, במקום הצר, אלא בפתח ההוא בלבד. ועל סוד זה נתוב, בראשית בראש אלקים, באשית, זהו המפתח שהכל סתום בו, והוא הסוגר והפותח, וששה שערים כלולים בו במפתח ההוא הסוגר והפותח. כסוגר אותם השערם, וכולל אותם בתוכו, או ודאי כתוב בראשית, מלא גלויה בכלל מלא סתומה. בראשית, בכל מקום שהוא, היא מלא סתומה. בראש, בכל מקום שהוא, היא מלא סתומה. שמורה, שהמפתח סוגר ואני פותח. ביאור הדברים, הה"ת שבנקבי עיניים נק' מנעולא בהיותה נועלת את האורות דג'ר,

דשוי דף ב ע"ב

הקדמת ספר הזוהר

כלא סתים ביה, והוא סגיר ופתח, ושית תרעין כלילן ביה בההוא מפתחא ע' דסגיר ופתח, כד סגיר אינון תרעין, וככליל לוון בגויה, כדין ודאי כתיב, בראשית, מלָה גַּלְיא בְּכָל מֶלֶה סִתְימָה. ובכל אחר, ע' בר"א, מלָה סִתְימָה אֵינוֹ, סגיר ולא פתח.

מאמר בהבראים באברהם

מה) אמר רבי יוסי, ודאי הכי הוא, ושמענו לבוצינא קדישא דאמר ה כי, דמלָה סִתְימָה אֵינוֹ ברא, סגיר ולא פתח. ובעוד דהוה סגיר במלָה דברא,

חולפי גרסאות

נ"א וכלה בנויה.

מסורת הזוהר

צ) ספרא זכירותא נח (ברא חז'י מאמר).

דרך אמת ע' עניין הטעמים סגיר ופתח.

הסולם

מנעולא ומפתחא

מאמר

מפתחא (כמ"ש לעיל אותן מ"א ד"ה וטעם הדבר ע"ש). אבל לג"ר של הרצופין, אין המוחין בראשית מאירים להן. כי הכלים שלhn איןם מבחינת המפתחא אלא מבחי ח"ת כנ"ל.

זה אמרו ושית תרעין כלילן ביה בההוא מפתחא דסגיר ופתח, כי ג"ר של המוחין חסרות בו, ואינו פותח אלא ז"ת של המוחין, שכל אחת מז"ת אין בה אלא ו"ק, והו י"פ ו"ק, ונמצא המפתחא שהוא הספריה הז' דהינו עטרת יסוד, שהוא כולל בתוכו רק שית תרעין. ו"ש ושית תרעין כלילן ביה בההוא מפתחא דסגיר ופתח ומורה בותה, שאיןו ממשיר אלא ו"ק דמותון.

וז"ש, בראשית, מלָה גַּלְיא בְּכָל מֶלֶה סִתְימָה, ובכל אחר, בר"א מלָה סִתְימָה אֵינוֹ : ככלומר, בראשית מורה על חכמה, שהיא מלָה גַּלְיא, אבל אומרו בראשית ברא, המשמעות היא שהחכמה נעלה ונסתמה. ו"ש בראשית מלָה גַּלְיא בְּכָל מלָה סִתְימָה שהוא משום שכתחובה אחריה המלה ברא, ובכל אחר בר"א, מלָה סִתְימָה אֵינוֹ הררי שברא פירושו שהחכמה נסתמה. ונמצא כי המשמעות היא סגיר ולא פתח שהחכמה נסגרה, ועוד לא נפתחה.

מאמר בהבראים באברהם

מה) אמר ר' יוסי וכו': אר"י, ודאי כד הוא. ומשמעותו ממואר הקדוש שהוא רב שמעון, שאמר כד, אשר ברא היה מלָה סִתְימָה שמורה

בו למסך במקום המלכות. וגם המוחין המורידים את ה"ת מנקי העינים לפה, משמשים ג"כ רק בבחינת מסך דעתרת יסוד, כי בה"ת לא היתה כלל סגירה וחסרון ג"ר שתיה צריכה להפתח. שתרי היא משתמש בא"א שם תמיד בבחוי"ג בר"ב נ"ל, ולפי שכל הגניזו והסגירה לא היו אלא בבחינת עטרת יסוד המשמשת בישיותה, נמצא משום זה, שערת היסוד דמוחין היא בלבד המפתחא להורייד ה"ת מהעינים לפה דהינו רק בכלים הדקים הנעשים בכך מסך דעתרת יסוד מהם. וזה שמסיק לא ידען ביה אלא ה"ת המפתחא שהוא עטרת יסוד. ולא לא"א שם מגיעים אלא לכלים דישיותם היוציאם מבחי המפתחא שהוא עטרת יסוד. ולא לא"א שם בחוי' ה"ת שהיא המלכות דמלכות, ועצם המנעולא.

וז"ש, בראשית דא מפתחא וכו': ככלומר, כי המלה בראשית שהיא החכמה, כוללת בתוכה רק בבחינת המפתחא הנ"ל, שהיא רק עטרת יסוד, שער מ"ט דכלים, ואינה כוללת את שער הנון דכלים שהוא מלבות דמלכות, ו"ש בראשית דא מפתחא, דבלא טהרים ביה ככלומר שעמו נעשה הסתימו דכלא בעת הקטנות והוא סגיר ופתח, כי הוא סוגר כל המוחין בעת הקטנות בעוד הח"ת בעיניהם, ופותח אותם בעת הגדלות להורייד הה"ת מנקי עיניהם לפה. והנפקה מינה בזה הוא כי ע"כ אין פתיחת החכמה הרמזה במלָה בראשית, אלא לה"ק של המדרגות, שהן מבחינת הכלים דההוא (ונמי' וף ב' ע"ב)

עלמא לא הוי ולא אתקים, והוה חפי על כלא ^ר תה"ו, וכן שלטא האי תה"ו
עלמא לא הוה, ולא אתקים.
מו) אימתי הוא מפתחה פתח תרעין ואודמן לשימוש ולמעבד תולדין,
ך אתא אברם. דכתיב ^ר אלה תולדות השמים והארץ ^ש בהבראם, ותנינן,
באברה"ב, ומה דהוה כלא סתים במלת ברא אתהדרו אהוון לשימושא, ונפק
עמדוֹ דעבד תולדין, ^ר אבר יסודא קדישא, דעתמא קיימת עלייה.

מסורת הזוהר

ר) בא מפ. ר) (בראשית ב) להלן מה ב"א ריד רלא ב"ב קנט ששה לך רכו שמג שפוג וירא רז חי שרה כי
ויחי תשעב בהשפטות ח"א נף רבב: ד"י וארא קס בשלה צו יתרו קמץ רמט רגט פקודי ז צו נז צד
קעה שמני מד תורייע יג נשא לט פנחס מטסה האינו רכד רלא תה"ז תנ"ד פ"ג. תנ"ע ד' קלחת:
ז"ח ד' א:: ב:: ד:: ג:: יג:: יז:: פ"ג: ש) ב"א ריט ב"ב קנט שסו לך רכו שמג שפוג וירא רז חי שרה
קי ויצא קונג ויחי תלו תשעב בהשפטות ח"א ד' רבב: ד"י וארא קס בשלה צו יתרו רמט רגט פקודי ז
צז נז צד שמני מד תורייע יג נשא לה לט פנחס מטסה האינו רכ רכה תה"ז תנ"ח ד' צב: ז"ח ד' א::
ב: ג: יג: כו: כה: (ז"ח ד' עב:

דרך אמרת פ) צד א)

מאמר	הсловם	בבהירם
שמורה, שהמפתחה סוגר ואני פותח. ובעוד שהמפתחה סוגר במללה ברא, לא היה העולם, ולא נתקיים, ותוהו היה מהפה על הכלל. וכשתהו זה שלטן, לא היה העולם, ולא נתקיים.	הולדת נשות, כי אחר שהוזא מקבל המוחין האלו בשלימות הוא מודוג בנוקבא ומוליד נשות הצדיקים.	כלא סתים במלת ברא אתהדרו אהוון לשMOVEDיא, אברם ה"ס חסד זוז"א דגדלות שאו ועשה החמד הכמה, כמו"ש בזוהר (שםות חסס, שכטב). אלה תולדות השמים והארץ בבהירם, ולמדנו, אל תקראי בהבראם, אלא באברהם. ואנו, מה שהיה סתום הכל במלת ברא, כנ"ל, חזרו האותיות, שהם הקליטים, ונפתחו לשמעו, ויצא העמוד העושה תולדות, אבר יסוד קדוש, שהעולם עומד עליו. כי ברא הוא אותיות אבר.
ביאור הדברים, ששאל אימתי ההייא פתחה מפתחה תרעין, ואודמן לשימושא, ולמעבד תולדין ויש בשאלת הוו ג' דברים: א) פתח תרעין, והוא ענין רידית ה"ז מנקי עינית לפה, שאו נפתחו מ"ט שעירם במוינו דҳכמה כנ"ל. ב) ואודמן לשימושא, והוא ענין התלבשות החכמה באור חסדים שמרתם התלבשות אור החכמה באור חסדים, לא יכולו האח"פ לקבל המוחין דҳכמה, אע"פ שכבר נתחברו בגו"ע למדרגה אחת. (כמו"ש לעדי אותן ט"ז), כי בלי לבוש דחסדים עוד מ"ז לא נהיר באלה, ואל"ה עוז סתים בשמא, ע"ש. ונבחן שעדי המוחין לא אודמן לשימושא בתחתון. ג) ולמעבד תולדין, שפירשו הוא	בכדר שמי' עסא המושפע בזואן, ואברתא תוהו על עלםא סתים במלת ברא, ושלטה תוהו על עלםא שם זוזן ולא היה זוזן אז, לא חסדים ולא הכמה, ובר אטרא אברם, שהוא אוර החמד המושפע בזואן, הנה או נפתחו השערם בשפע הכמה, כי ה"ז יריד מעינים לפה וישראלית נתחררו עם איזא למדרגה אחת ונמשכו ליישוטית גיר דארות, שהן אוור הכמה, וכליין שכבר היה לו זוזא אוור החכמה, וכליין אברם, הנה נטלבשו אוור הכמה באור חסדים, ואו נתחברו אהוון אל"ה במא"י ונשלט שמעא אלהים, והמוחין נטלבשו בזואן. וו"ש בר אטרא אברם וכוי אתהדרון אהוון לשMOVEDיא שנמשכו מוחין תוך החסדים ונטלבשו בזואן נפק עמדוֹ דעבד תולדין, כי או יריד ה"ז מנקבי עינים זוזא לפה שלו, והשיג גם הוא בינה זוזא ונוקבא שהוא חסרים לו, שהם נקראים אצלנו נה"י חדשים, עם יסוד גדלות הנקריא אבר יסודא קדישא, דעומא קיומה עלייה, כי דרך אבר זה הוא משפיע לנוקבא הנק עಲמא תחתה, ומוליד נשות	בכדר שמי' עסא המושפע בזואן, ואברתא תוהו על עלםא סתים במלת ברא, ושלטה תוהו על עלםא שם זוזן ולא היה זוזן אז, לא חסדים ולא הכמה, ובר אטרא אברם, שהוא אוור החמד המושפע בזואן, הנה או נפתחו השערם בשפע הכמה, כי ה"ז יריד מעינים לפה וישראלית נתחררו עם איזא למדרגה אחת ונמשכו ליישוטית גיר דארות, שהן אוור הכמה, וכליין שכבר היה לו זוזא אוור החכמה, וכליין אברם, הנה נטלבשו אוור הכמה באור חסדים, ואו נתחברו אהוון אל"ה במא"י ונשלט שמעא אלהים, והמוחין נטלבשו בזואן. וו"ש בר אטרא אברם וכוי אתהדרון אהוון לשMOVEDיא שנמשכו מוחין תוך החסדים ונטלבשו בזואן נפק עמדוֹ דעבד תולדין, כי או יריד ה"ז מנקבי עינים זוזא לפה שלו, והשיג גם הוא בינה זוזא ונוקבא שהוא חסרים לו, שהם נקראים אצלנו נה"י חדשים, עם יסוד גדלות הנקריא אבר יסודא קדישא, דעומא קיומה עלייה, כי דרך אבר זה הוא משפיע לנוקבא הנק עלמא תחתה, ומוליד נשות

הקדמת ספר הזוהר

מו) כד האי אבר אתרשים במלת ברא, כדין רשים + סתימאה עילאה רשמיו אחרא לשמייה וליקריה, ודא איהו ^{א)} מ"י, וברא אלה. וגם כן שמא קדישא דאתברכא, דאייהו מ"ה, אתרשים ואפיק מן ברא אב"ר. והוא רשים באלה

חולפי גרסאות	מסורת הוחר	מאמר
ד נ"א קדישא לנלאה.	א) (ישעה מ) לעיל אות ג.	
בבבראם באברם	הטולם	נשומות הצדיקים. והוא בדרך כלל. אבל איך הוא הסדר של המשכת המוחין בפרטות, מבאר אח"ב.
<p>וליקריה ודא איהו מ"י, הנה או רשים או"א את המפתחה בה"ת שבנקבי עינים שלהם, שתיה רואה להקרא מ"י דקיימה לשאלת מה שמייך מוחין דג"ר כנ"ל. כי אין המוחין גמישים אלא רק ברישימה דהאי מפתחן. וו"ש, וברא אלה: דהינו אחר שנתרשם האי מנעלא שבמלת ברא עם הרישומו דפתחה, שהוא האבר, ונעשה בסוד מ"י, כנ"ל, הנה או מ"י ברא אלה, כמו, שירדה ה"ת, מנוקבי עינים לפה והעללה אח"פ שם אותן אל"ה אל הראש, ונמשכו גיר כנ"ל. ומה שאומר ברא אל"ה, שהוא לשון של סתימאו הוא מפני שעידין אין בהם לבוש החסדים, וממצאים אותו אל"ה שעלה, שעוד אין פתימין בשם, (כנ"ל אות י"ד ד"ה קיימת), ואין יכולות להתגלות בלי לבוש החסדים.</p> <p>ו"ש, וג"כ שמא קדישא דאתברכא דאייהו מ"ה אתרשים ואפיק מן ברא אב"ר: המלכות שירדה מעינים לפה נ"י מ"ה כי עלאה תחתה נק' מ"ה (כנ"ל אות ח, ע"ש). זה המסקן שהיתה מקודם בנוקבי עינים ירד עתה לפה ונעשה הוווג עלייה והוציאה קומת חסדים, שהיא אור של ברכתה, (כנ"ל אות י"ד ד"ה ז"ש בעא). ועי' זה אפיק סתימא של מלת בר"א ועשה אותו לאבר, שהוא יסוד המשפע חסדים. וו"ש, לאחר דגם מה שמא קדישא דאתברכא דאייהו מ"ה אתרשים, ואפיק מן ברא אב"ר, כי היה חסר עוד באותו דאל"ה אור של חסדים לatakבשא בהו, ועי' היו עוד אל"ה פתימין בשמא, ועי' אור של ברכה זמ"ה נפתחה הסתימו דברא ונעשה לאב"ר משפע.</p> <p>ו"ש. והוא רשים באלה מפטרא דא, ואבר מפטרא דא: כמו, עתה נבחנו בהם ב', מדרגות זה בנגד זה. כי אל"ה שהו"פ עם המוחין דחכמה שעודם בחוסר חסדים בסטרא דא ואבר שהוא היסוד שקבל קומת חסדים מן המ"ה עומד בנגדו מסטרא דא בחוסר חכמה. וזה אמרו סתימאה קדישא אל"ה</p>	<p>נשומות הצדיקים. והוא בדרך כלל. אבל איך הוא הסדר של המשכת המוחין בפרטות, מבאר אח"ב.</p> <p>מו) כד האי אבר וכו': כשהאבר הזה נרשם במלת ברא, או רשם הסתום העליון, רושם אחר לשמו ולכבודו וזה הוא מ"י, וברא אל"ה. וגם השם הקדוש המבורך שהוא מ"ה, נרשם מזו ברא, אבר. והוא רשום באלה מצד זה, ובابر מצד זה. הסתום הקדוש אל"ה קיים, ואבר קיים. נשנים זה, נשלם זה. זה. חוק לאבר הזה אות ה', וחקק לאל"ה הזה אות י'.</p> <p>ביאור הדברים. עתה מבאר בפרט, עניין המוחין דז"א, שהביא מקודם בדרך כלל, ואומר, שבעת שהאב"ר נרשם במלת בר"א, רשים סתימאה עילאה רישימו אחרא שהיה מ"ג פ", כי אב"ר הוא יסוד ועטרה, וברא, מורה על הסגירו של ג"ר מכח עליית ה"ת לנוקבי עינים כנ"ל. ואומר, שהאי עטרה של האבר אתרשים בה"ת שבנקבי עינים, דהינו כמו שאמր ר' חייא לעיל, דהאי מנעלא שהוא ה"ת. אתרשים ברישימה דפתחה, שהייה עטרת יסוד, ע"ש. וזה נבחן דהאי פתימא עילאה, שהם או"א עילאיין, הנרשמין בה"ת. עשו עתה רישימו אחרא בהאי מנעלא שלהם, דהינו הרשימה של המפתחה, שהיא עטרת דהאי אב"ר. ואו אקרי מ"י דקיימה לשאלת, דהינו הרاوي קיבל מ"ז, ולהוריד ה"ת עצמה ה"ס שער הנון, להם אותו אלה, שהן אה"פ, שעמלה נמשכות ג"ר דאורות. משא"כ מטרם שהה"ת אתרשים ברישימה דאב"ר, לא הייתה שום מציאות להמשכת גה"ר, כי ה"ת עצמה ה"ס שער הנון, שאנו נפתח בג"ד, כנ"ל, ועי' מטרם אתרשים בהאי מפתחה דברא, אין נכי מ"י כי לא קיימת לשאלת.</p> <p>זה אמרו כד האי אב"ר אתרשים במלת בר"א, בעת שהה"ת שבמלת ברא קבלה הרשימה דברא, שהיא המפתחה. ברא רשים סתימאה עילאה רישימו אחרא לשמייה (דפו' דף ג' ע"ב)</p>	

MASTERIA DA, וְאָבֵר מַסְטֶרְיא DA. סְתִימָאָה קְדִישָׁא אֱלֹהָה קִיּוֹמָא.

כֵּד אֲשָׁתְּלִים דָא אֲשָׁתְּלִים DA. גְּלִיפָּה לְהָאֵי אָבֵר הַהָּאֵי אֱלֹהָה יִ.

מַח) אֲתַעַרְוּ אַתּוֹן לְאַשְׁלָמָא לְהָאֵי סְטֶרְיא וְלְהָאֵי סְטֶרְיא כְּדַיִן אֲפִיק סִ נְטִילָה חַד לְהָאֵי סְטֶרְיא וְחַד לְהָאֵי סְטֶרְיא, אֲשָׁתְּלִים שְׁמָא קְדִישָׁא וְאֲתַעַבְּיד אֱלֹהִים גַּם כֵּן שְׁמָא *) דָא בָּרְהָמָם, כֵּד אֲשָׁתְּלִים דָא אֲשָׁתְּלִים DA. ה (ז) וַיָּאָדַנְתָּל קְבִּיה מַיִּ וְשָׂדֵי בָּאֱלֹהָה וְאֲתַעַבְּיד אֱלֹהִים. וְנְטִילָה קְבִּיה מַיִּ וְשָׂדֵי בָּאָבֵר וְאֲתַעַבְּיד אָבְרָהָם. וּמְלַת (ז) מַיִּ רֻומָּנוֹ לְחַמְשִׁים שְׁעָרִי בִּינָה, וְאֵיתָ בָּהּ יוֹד אֹתָ קְדָמָה דְשָׁמָא קְדִישָׁא, וּמְלַת (ז) מַיִּ רֻומָּנוֹ לְמִנְיָנָא דְשָׁמָא קְדִישָׁא, וְאֵיתָ בָּהּ אֹתָ תְּנִינָא דְשָׁמָא קְדִישָׁא יְהוָה. CD (א) אֲשָׁרִי הָעָם שְׁכָנָה לוֹ וָגוֹ, (ח) תּוֹלָה אָרֶץ עַל בְּלִי מַה, וְכַדִּין אַתְקִימָוּ תְּרִין עַלְמִין, (ו) בַּיוֹד עַלְמָא דָאָתִי וּבַהֲאָא עַלְמָא דָא. כְּלֹוּמָר,

חולפי גרסאות

ה מוֹיָא דְנְטָל קְבִּיה, עַד רֻומָּנוֹ עַלְאָוּ וְתַתָּא, כֵּל הוּה הַגָּהָה (אַהֲלִי).

מוֹת קַי בָּחָגָג, קָלְטָרָא שִׁי אָמָרָה קָטָן פָּנוּחָס קָצָב תָּוְתַּקְנָה וְאַתְחָנָה טַז אָוַינוּ קָחָ בהשפטות CH (ג) ד' שׁוֹ : דִּי תְּגִזְזִישׁ ד' קִיבָּה. (ח) (אַיּוּב כו), (ו) וְאַרְאָה חַרְמָה ט אָוַינוּ רַכְבָּה (ז) בְּהַקְוָמָה ד' וּ : תְּגִזְגִּישׁ ד' קִוְּה :

מסורת הזוהר

ב) משפטים שפה שׁגַּג חָרוּתָה רִישׁ תְּקִיחָה ד' צָנָג : (ג) תְּרָוָמָה חָרִיט תְּגִזְגִּישׁ ד' צָד : (ד) (תְּהִלִּים

קְפָד) בְּבָבָ קָלוּ קָמָה רְ וְיָחִי מְדָר תְּרָוָמָה רְכָה אַחֲרִי מוֹת קַי בָּחָגָג, קָלְטָרָא רְאֵשָׁי אָמָרָה קָטָן שְׁלָחָה עַד נְשָׁא קָלָא שְׁלָחָה קָטָן תָּוְתַּקְנָה וְאַתְחָנָה טַז אָוַינוּ קָחָ בהשפטות CH (ג) ד' שׁוֹ : דִּי תְּגִזְגִּישׁ ד' קִיבָּה. (ח) (אַיּוּב כו), (ו) וְאַרְאָה חַרְמָה ט אָוַינוּ רַכְבָּה (ז) בְּהַקְוָמָה ד' וּ : תְּגִזְגִּישׁ ד' קִוְּה :

דרך אמת (ט) יְהָא שָׁהָוּ גְּלִיוֹן, (ק) סְיָא לְחַשְׁבּוֹן הַשֵּׁם הַקְדּוֹשׁ בָּאוֹתוֹתָיו וּבְמַלְאוֹתָו:

בְּהַכְּרָאָם בְּאָבְרָהָם

הַסּוֹלֵם

מאמר

אֱלֹהָה קִיּוֹמָא, אָבֵר קִיּוֹמָא. כִּי אֱלֹהָה שְׁהָשִׁינוּ המוחין דְחִכְמָה הַנְּקָ' קְדָשָׁ, קִיּוֹמָא בְּסִתְמָיו בְּפְרָצּוֹן מַסְטֶרְיא DA, וְכָנְגָדוּ עוֹמֵד אָבֵר בְּקוּמָת הַחַסְדִּים בְּפְרָצּוֹן. וְזה אָמָרוּ כֵּד אֲשָׁתְּלִים דָא אֲשָׁתְּלִים DA, כִּי שְׁנִיהם יִצְאְוּ עַל יְדֵי יִרְיָדָת הַתְּמִינָה מְנַקְבִּי עִינִים לְפָה, כִּי האָבֵר יִצְאֵ מִכְּחַם הַמַּיִּחָה שְׁבָפָה וְכֵן אֱלֹהָה שְׁהָן אַחֲרָה. עַלְוָה מִכְּחַם בֵּית הַמְלָכָות מַתְּחַתְּהָם לְפָה. וּנוֹמֵץ כֵּד אֲשָׁתְּלִים DA אֲשָׁתְּלִים DA כִּי בָּאִים בְּבָתָה אַחַת.

גְּלִיפָּה לְהָאֵי אָבֵר H, גְּלִיפָּה לְהָאֵי אֱלֹהָה יִ: כִּי תְּגִזְגִּישׁ מַוְרָה עַל הַמְסִךְ הַמְוֹצִיא רַק קוּמָת חַסְדִּים בְּלִי חַכְמָה, לְהִיוֹתָה בְּחִינָת מִלְכָוָת שְׁאַיָּנה רְאֵיתָה לְקַבְּלָה חַכְמָה רְקַח חַסְדִּים. וְיִ מַוְרָה, עַל מְסִךְ דּוֹכֵר הַרְאָוי לְקַבְּלָה חַכְמָה. וְזה שָׁאַמֵּר גְּלִיפָּה לְהָאֵי אָבֵר H, דְהִיָּנוּ עַם הַמְסִךְ מַיִּחָה הַמְשִׁיךְ רַק חַסְדִּים בְּלִי חַכְמָה. וְגְלִיפָּה לְהָאֵי אֱלֹהָה יִ, דְהִיָּנוּ עַם מְסִךְ דּוֹכֵר הַמְמִשְׁיכָה חַכְמָה וְלֹא חַסְדִּים.

מח) אֲתַעַרְוּ אַתּוֹן לְאַשְׁלָמָא כֵּד אֲשָׁלָמָא וּכְרִי:

ומפְרָשׁ דְבָרִיו, כִּי כָּשֵׁר הַתְּעוּרָרוּ הַאוֹתוֹת:

(תְּהִלִּים ד' ב' עֲבָד *) ד' ד' עֲבָד *)

ו' במי ברא עולם הבא, ו' ובמי ברא עולם הזה. ודין הוא רמו עילא ותתא). וכדין עביד תולדות ונפק שם שמים, מה שלא היה. קדם דנא, ה'ה"ד, אלה תולדות השמים ואرض בהבראם, כליהו היה תליין עד דאתבררו שמייה ד אברהם, כיון דاشתלים שמא דא ד אברהם שמא קדישא אשתלים. ה'ה"ד ו' ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמי.

מאמר חזואה דר' חייא

מט) אשתחה רבוי חייא באירוע ונשך לעפרא, ובכה ואמר, עפרא עפרא,
כמה את ה' קשי קדל, כמה את בחציפו, לכל מחמי עינא יתבלוז בר, כל עמודי

חולפי גרסאות

ו' נ"א מקדמת דנא (אה"ל).

מסורת הזוהר

ז' תק"ח ד' זג : ז (מלכות) תק"ח ד' זג :
(בראשית ב) בא קן יתמרו שצ'ת תמב תרומה תקנו
קדושים כת ז"ח ד' ב' ט :

דרך אמת ר) קשה עורף.

הטולם

מאמר

שםא קדישא ואתעביד אלהים. וכן אותן
אבר'ה נטלי את המ' ונשלם גם כן שםא
ד אברהם.
ו' א' דעתך קב"ה מ"י : מכאן עד
המולות, רמו עילא ותתא, המוקפים איןן מדורי
הוויה.
כיוון דASHTELIM שמא דא ד אברהם
שםא קדישא אשתלים וכו': כי הם ב'
קומות חכמה וחסדים הזריכות זו לזו כנ"ל.
וע"כ לא נשלם שםא קדישא מטרם נשלם
שםא ד אברהם.

מאמר חזואה דר' חייא

מט) אשתחה ר' חייא וכו': השטחה
ר' חייא על הארץ, ונשך את העפר ובכה ואמר,
עפר עפר, כמה אתה קשה עורף, כמה אתה
בעוזות, אשר כל מתרדי העין ייוו בלילה בר,
כל עמודי האור שביעולים תאכל ותתחוץ. כמה
אתה חזוך, המאור הקדוש שהיה מאיר לעולם,
השליט הגדול, הממנגה על העולם, שוכנותו
מקיים את העולם, נבלת בר: רב שמעון, או ר
המואר, או ר העולמות, אתה בלה בעפר, ואתה
קיים ומנהיג את העולם. והשומם רגע אחד,
וז אמר, עפר עפר, אל תתגאה, כי עמודי העולם
לא יהיו נמסרים לך, שהרי רב שמעון לא
נבלת בר.

פירוש, שאלו ב' הקומות: או ר חכמה
שבאל"ה, ואור החסדים שבמ"ה, נתעררו
לשלים זה על זה, דהינו להתלבש זה בזה,
ואו אחר שנתלבשה החכמה בחסדים אפיק
מ"מ דהינו המלצות המקובלות מלאו ב' הקומות
יחידי.

וז"ש, נטול חד להאי ספרא חד להאי
ספרא אשתלים שםא קדישא ואתעביד
אליהם, גם כן גנרטר'ה ד אברהם: פ' כי
נתבאר מוקדם, דגלייף להאי אל"ה י', וא"כ
יש עתה ד' אתוון אלה"ה. וכן גלייף להאי
אב"ר ח', ויש שם ד' אתוון אברה"ה. ונמצאו
עתה אחר שהשלימו אתוון זו על זו, דהינו
שנתלבשו ב' הקומות חכמה וחסדים זה בזה,
ואפיק מ"מ, שהוא המלצות המקובלות מכלום,
בנ"ל. הנה או גטיל המ"מ להאי ספרא
ספרא דיזה, וחדר גטיל המ"מ להאי ספרא
דיזה. כי אותן אלה"ה נטלי המ' אשתלים
(דטוי דף ד' פ"א)

הקדמת ספר הזוהר

נהורין דעלמא תיכול ותידוק. כמה את חציפא, בוצינא קדיישא דהוה נהיר עלמא שליטה רברבא ממנה זוכותיה מקיים עלמא, אטבלי בר. רבי שמעון נהירו דבוצינא, נהירו דעלמין, אנת בלי בעפרא ואנת קיים ונהג עלמא. אשותומם רגעא חדא, ואמר עפרא לא תתגαι, דלא יתמסרין בר עמודין דעלמא, דהא רבי שמעון לא אטבלי בר.

נ) קם רבי חייא והוה בכ. אזל, ורבו יוסי עמיה. מההוא יומא אתענין ארבעין יומין למחמי לרבי שמעון. אמרו ליה לית אנט רשאי למחמי ליה. בכיה ואתענין ארבעין יומין אחרינין, אחזיאו ליה בחזווא לרבי שמעון ורבו אלעזר בריה, דהו לעאן במלה דא דאמר רבי יוסי, והוא כמה אלף ציtiny למלוליה.

חולפי גרסאות

ז ריש ר"ש וכוי (אה"ל), ח ונחיר (אה"ל).

חווא דר' חייא

עינה יתבלון בר כי כל אלו הנשומות הגבוות המכולם. שהן מחמדין עינה נרכבות בר בלי תקופה להצילן מידך.

וז"ש, כל עמודי נהורין דעלמא תיכול ותידוק: הינו כל צדיקי העולם המארירים את העולם, נמצאים גם הם חסרים מהשלמה מסיבות השכבה של אלו הנשומות הגבוות. משום שכל הנשומות כוללות זו מזו. ולפיכך נמצא שגם הם נאכלים ונדרקים בכה החוץ של האי עפרא.

וז"ש, בוצינא קדיישא וכוי ר"ש לא אטבלי בר: תחילה רצה לוודר גם ר"ש אטבלי בהאי עפרא, והוא כי שמע מר' יוסי שוג הוא הסכימים שעורר והסודות ואין לגלוות, ואנו צמה ואמיר ר"ש נהירו דבוצינא וכוי' ואנת קיים ונחג עלמא, כלומר, כיוון שהוא מקיים כל העולמות ומנהיג אותם איך אפשר שלא יהיה שלם בכל שלמותו. איך אשותומם רגעא חדא, כלומר, שהתיישב בדעתו, ואמר בהחלט ש"ש לא אטבלי בר. כי הוא ודאי בתכלית השלימות אלא שלא יכול להבין האפשרות הו.

(ז) קם רבי חייא וכוי: קם ר' חייא, והיה הולך ובוכת, ור' יוסי עמו. התענה ארבעים يوم מאותו היום, לראות את ר' שמעון. אמרו לו: איןך ראוי לראות אותן. בכיה והתענה ארבעים יום אחריהם. הראו לו במחווה. את רבי שמעון ורבו אלעזר בנו, שהיו עוסקים במלה זו שאמר ר' יוסי ממשמו של ר"ש גלי (אות מ"ה) וכמה אלפיים היו מקשייבים לדבריו.

פירוש

מאמר

יש להבין היטב עניין ההשתתפות הזה דר"ת. והענין הוא כי תמאן במאמר דר"ת לר' יוסי, שעיקר העיסק שלהם באיז אורה דאלוי יחד, היה בהאי טרעא פטיטם, שהיא המלכות דמלכות שאינה מקבלת כלום מכל אליו המוחין העלאין שבשתא אלף שני מטרם גמר התקיקון. כמו"ש מפורש הדיבר במאמר דר"ת, ור' יוסי השהען זהה נשאר סתום וככל שהלימיות היא רק בסוד המפתחה, כן". וזה שהשיקץ להם מאה עד שבא ר' שמעון, דודאי חבי הווא, ואמר עפרא עפרא כמה את קשי קדר, וכו'.

וז"ש, דכל מחמדין עינה יתבלון בר: כי ע"י חטא של אדה"ר נשרו כל הנשומות ממנה וונפלו בשבית אל הקלייפות. שהן כלולות כל הנשומות שבועלם. ואדר"ר בתשובתו תיקין רק את חלקו בלבד, וגם זה לא בשלימות הגמורה. ואחריו הן הנשומות המתבררות בכל דור ע"י, תשובה ומע"ט עד גמר התקיקון. ונמצא שכל אלו הנשומות הגבוות מבחינת יחידת וגדר דחיה, שהן תלויות בהbor ובהווג על המלכות דמלכות, שהיא השער הסתום שאין לה בירור וזוג כנ"ל, הנה כל הנשומות ההן מתבולות בעפרא שהוא הקלייפות, וה"ס דמעת העשוקים ואין להם מנחים (קחלהת ד'). כי קליפת העפר שולחת עליהם בחוץפה ובקשיות עורף. בהיותה בטוחה בכחה שאין מי שיכל להציל אותם מידה. וזה שכחה ר' חייא ואמר לעפרא שהוא הקלייפות במה את קשי קדר כמה את בחצינו דכל מחמדין (דסוי ז' ד' ע"א)

נא) אדהכי, חמא כמה גדפין רברבין עלאין, וסליקו עלייהו רב שמעון ורבי אלעוז בריה וסליקו למתיבתא דركיעא, וכל אלין גדפין הו מחייבן להן. חמא דמתהדרן ומתחדשן בזיוון נהירו יתר מנהורה דויאו דשם שא.

nb) פתח ר"ש ואמר, יעול רב חייא וליחמי, בכמה דזמין קב"ה לחדרתא אונפי צדייקיא לומנא דעת. זכהה איהו מאן דعال' הכא بلا כסופה וכאה מאן דקאים בההוא עלמא, בעמודא תקי' בכלא, וחמא דהוה עאל והוה קם רב אלעוז ושאר עמודין דיתבין תמן. והוא הוה ^ש כסיף, ואשמי' גרמיה, ועאל יותיב לרגלי' דרב שמעון.

ng) קלא נפק ואמר, מאיר עינך לא תזוקף רישך, ולא תסתכל. מאיר עינוי, וחמא נהורה דהוה נהיר למרחוק. קלא אהדר למילקדים, ואמר עלאין

דרך אמרת ^ש היה מתבישי בפני הגודלים.

הסולם

מאמר

חואה ור' חייא הקב"ה לחדר פנוי הצדיקים לעולם הבא. אשרי הווא, מי שבא לכאנן ביל' בושה, ואשרי הווא, מי שעומד באוטו העולם בעמוד חזק בכל. וראה ר' חייא את עצמו שותיה נכנס, ורב שמעון לא אטబלי ביעפרא. במלחה דא דאמר רב יוסף: היינו במסמר הניל' שר' אמר לר' חי משמיה דר"ש. שמננו הגיע לכל התעוררותו זו.

וישב למרגלותו של רב שמעון. פירוש. ר"ש רמי' ליה זבאה איהו מאן דعال' הכא בל' כסופה. כו' ראה את ר' א' ושאר עמודין דיתבין תמן, שהויא בלא כסופה. אבל הוועצמו היה בכסופה מהמת האי שופרא דבל' בעפרא. ואין לו כה להתגבר עלייהם, בניל'. וזה כסיף ואשמי' גרמיה וכו'.

ng) קלא נפק ואמר וכו': יצא קול ואמר, השפל עיניך. אל תזוקף ראשך, ואל תסתכל. השפיל את עיניך וראה או', שהיה מאיר למרחוק. חור הקול כביהילה, ואמר. עליונים הנסתרים והסתומים. פקו'הי העינים המשוטטות בכל העולם. הסתכלו והואן. תחתונים. הישנים, ואוד עיניכם סתום בחורי עיניכם, הקיצו.

קלא אהדר למילקדים היינו, אחר שציית להשפיל עיניו למטה ולא לזוקף רישיה. וכיה לשמעו הכרז הו שבעגלו השיג כל מבוקשו. כמו'ש להלן.

וזו'ש, עלאין, טמירין פתיימין, פקי'וי עיניא אינון דמשטטן בכל עלמא, אטביבן ותערו: תתאיין, דמי'ין פתיימין בחורי'ת, אתערו: גבר� עורר אלו הנשות. דהו צייתין

פירוש, מתוד מצוקתו על האי שופרא דבל' בעפרא, הניל', התאותה מאי' לראות מדגתו של ר' ש. כי החלית לעיל, שרב שמעון לא אטబלי ביעפרא. במלחה דא דאמר רב יוסף: היינו במסמר הניל' שר' אמר לר' חי משמיה דר"ש. שמננו הגיע לכל התעוררותו זו.

ט) אדהכי חמא כמה וכו': בתרוך כך. ראה כמה בגפים נדולות ועלינות, ורב שמעון ורבי אלעוז בנו עלו עליון, ועלו אל הישיבה של רקייע. וכל אלו הכנפים היו מוחכות להם. ראה, שר'ש ור'א, חזורים ומתחדשים בזיוום, והאיו יותר מאור זיו המשם.

פירוש, מתיבתא דרכיעא: היינו מתיבתא דמטטט. כמ"ש בזורה מתיבתא עלאה היא מתיבתא דרכיביה. ומתייבתא דרכיעא היא מתיבתא דמטטט. (עי' בז' יתרו דלי' ע"א ובז' עם פירוש הסולם הוא ביתרו אות רנה).

וזו'ש, וכל אלין גדפין הו מחייבן להו: גדפין הם המלכים המסייעים לנשומות להעלותן ממדרגה למדרגה. וכשם שהנשמה צריכה לסייע הגדפין אל העלה, כן צריכה לסייע להם להחוותם למקוםם. וזה שהגדרפין חוו מחבען להו, דהיינו להחוון.

וח'ש, חמא דמתהדרן, ומתחדרן בזיוון וכו': ראה אותם חזורים מתיבתא דרכיעע למקומם. דהיינו למתייבתא דר"ש. ונתחדרו בו'ו או' פניהם והאיו יותר מהאור של השם.

nb) פתח ר"ש ואמר וכו': פתח ר' שמעון ואמר, יכנס ר' חייא וראה, בכמה עתיד (ופשי' ז' ד ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

טו

טמירין סתימין, פקיחי עינה, אינון דמשטטין בכל עולם, אסתכלו וחמו. כתהאין דמיין טתימין בחוריכון, אתערו. נד) מאן מנכוון, די שוחוכה מהפכן לנהורא, וטעמין מרירה למתקא, עד לא ייתון הכא. מאן מנכוון, דמחאן בכל ימא לנהורא דנהיר בשעתא ז) דמלכאל פקיד ז) לאלתא, ואתיקר, ז) ואתקרי מלכא מכל מלכין דעלמא. מאן דלא מצפה דא בכל ימא בההוא עולם, לית ליה חולקא הכא. נה) אדהכי המא כמה מן חבריא, סחרניה כל אינון עמודין דקימין.

חולפי גרסאות

) ויצא שייא ת"ז תיא ד' יז : תיל ד' מג : ז) ת"ז ט דמשט (אה"ל). י אסתכלו (אה"ל). כ ניא תנאי. תכ"א ד' ג. ז) שמות צו ויקhalb א (קוביה איתער ברגו). ז) שמות צו קסא בא זאת בשלה מג קסב רעד משפטים תעג תעג ויקhalb תפוי ויקרה רוא שיבblk שנב מנחס תקם תרצב תש ת"ז תיג' ד' כח :

מסורת הזוהר

דרך אמרת ח) אותן שהשינה סתום בנהיריכם הקיצו משינחכפ.

הсловם

זהואה דרי חייא

עשה אלהים, חזוך לעומת אויר, ומר לעומת מנוח. ולפיכך באורייתא דבי"ע יש כשר ופסול, טמא וטהר, איסור והתר, קודש וחול. משאי'ב באורייתא דאצליות שם כל התורה כולה. שמותיו של הקב"ה ואין ח'יו שם חול שם. כי שם נבחן, לבן הארמי לשם חדש, וכן פרעה וכל השמות, שבבי"ע הם קליפות וטומאה, הנהמה שם רק שמות קדושים נשגבם. ונמצא שאלו הנשמות שוכנו לאור האצליות, מהפכות לחשך להיות אויר, וכל מר למתוק. ולמעלת כתה בא אמר מאן מנכוון דמחאן בכל ימא לנהורא דנהיר בשעתא דמלכאל פקיד לאלתא וכו' מאן דלא מצפה דא בכל ימא בההוא עולם לית ליה חולקא הכא, דהינו אלו דמנדרין אחר שכינתא דיתבא בבד, ומצפן תמיד לקב"ה דיקרים שכינתה מעפרה. אבל לאחרים זולות לית ליה חולקא הכא.

נה) אדהכי המא כמה וכו': בתוך כד ראה הרבה מן החברים מסביב כל העמודים העומדים. וראה שמעלים אותם לשיבת של הרקיע, אלו עולמים ואלו יורדים, ולמעלת מכולם, ראה את בעל הכנפים, שהוא מטטרוג, שהיה בא.

פירוש. בעוד שכרכו קרא הוא ראה כמה מן הנשמות הצדיקים השויות לאוון ב' כתות הנג'יל, מסביב כל אינון עמודין דקימין, הן נשמות הצדיקים שכבר היו במתיבתא דרבבי שמעון וראה אותן עלות למטיבתא דركיע

מאמר

צייתין למוליה דריש, דהוו תמן, וגם אללו דלא הוו תמן. והיו בהם ב' כתות כמ"ש להלן. ז) עלאין טמירין וכו' אסתכלו: הכרו יצא לכל נשמות הצדיקים, וחלק אותו לב' כתות: כת א' היא קדיש עליונים טמירין פתימיין, שיזכו לפיקחות ענים ולשותט בכל עולם, להם קרא שיסתכלו ויראי, כלומר שימושיו האורות העליינים, דהינו בכתובת חד אעם הכת ה', שהיא כל אינון משרייןداولין מתתרכין בתר קביה ושכינתייה ואולין מתתרכין משכינתייה, ומכמה אותו תהאיין דמיין סתימין בחוריכון שהם דמיין ישנים ואור עיניהם סתים בחורי העינים, ולהם קרא שיתעוררו.

נד) מאן מנכוון די וכו': מי מכם, אשר הפך חשן לאויר, והמר יטעם לו כמתוק, עוד מטרם שבא לכאנ, דהינו בעודו בחוים בעולם הזה. מי מכם, אשר בכל יום הוא מצפה לאויר, המAIR בשעה שהמלך פוקד את האיליה, שאז מתגDEL כבוד המלך, ונקרא מלך על כל מלכי העולם.ומי שאינו מצפה לוה בכל יום בעודו באותו העולם, דהינו בעולם הזה, אין לו חלק סא.

פירוש, הכרחו מדגיש לכל כתה את עיקר המעליה הרצואה בכל אחת מהן: למעלת הכתה הא' אומר, מאן מנכוון די חשוכה מהפכן לנהורא, וטעמין מרירה למתקא. והם הנשמות דאצליות. כי בבי"ע, זה לעומת זה (דפו' ד' ד' ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

וחמא דסליקו לוֹן ^ט למתיבתא דרקייעא, אלין סליקין, ואלין נחתין, ועילא דכולחו
חמא מארי דגדי דהוה ATI. ^ט
נו) והוא ^ט אומי אומאה, דשמע מאחרוי ^ט פרגודה, דמלכא מפקד בכל
יוםא ודכיר לאליתא די שכיבת לעפרא, ^ט ובעט בעיטין בההוא שעתא ^ט בתלת

חולפי גרסאות

מ נ"א בתלת מאה ושביעין רקייעין (אה"ל).
ט שלח קטו (מתיבתא עילאה ותיתאה) בלק שם פנחים
תשעג. ט לך שכא. וישב קסא. בשלח שא שלח קיג
קאו שב ז"ח ד' ח : ט : ט : ט יוקהיל יד א (בטש) ז"ח ד' נג. ט שמות קכג ויקהיל יד בהשומות ח' ג
ד' שג. ז"ח ד' טה. נג. פז :

מסורת הזוהר

דרך אמרת א) נשבע שבועה.

ה솔ם

מאמר

דרקייע, מהו עלו ומahan ירדו. כי כתה א'
עלתה וכתחה ב' ירדיה וו"ש אלין סליקין
ואלין נחתין. כי כן הם מסיעין ול"ז, כי
קראיית הכרזין, שכיתה א' אמר אמתכלו וחמו
ולכתה ב' אמר אתערו.
וראה כי מתעוררונן של כל אלו הנשות,
דיהינו מכח ב' כתות יהוד. ירד מט"ט
מתיבתא דיליה למתיבתא דר"ש ונשבע
השבועה דלקמן וו"ש עילא דכלהו, חמא
מארי דגדי דהוה ATI והוא אומי אומאה
כי עילא דכלהו פירשו, כמו מכח כולם.
ומארדי דגדי, הוא מט"ט.

נו) והוא אומי אומאה וכו': והוא
המלך נטערונו, נשבע שבועה, ששמע מאחרוי
המלך, שהמלך מפקד בכל יום ווכר את האילה
השובבת לעפר, ובאותה שעה בועט בעיטות
בשלש מאות ותשעים רקייעים, וכולם חרדים
ונבללים מלפניו. והוא המלך, מורייד דמעות
על זה, שהשכינה בעפר, והדמעות, הרותחות
בаш, נפלות לתוכם הים הגדול. ומכח הדמעות
האלו עומד ומתקיים אותו המונה שעל הים,
שנקרא רחוב, ומקדש את שם המלך הקדוש,
ומקבל עליו לבלווע כל מימי בראשית, ויאספם
لتוכו, בשעה שכל העמים יתאספו על העם
הקדוש, והימים יתיבשו, ויעברו ביבשה.

פירוש. הוא נשבע שבועה, שהמלך פוך
ווכר בכל יום לאליתא די שכיבת לעפרא,
שהיא השכינה הקדושה. אמנם אין הכוונה
על כללות השכינה הק', כי על זה לא היה
צורך לישבע השבועה. כי דבר גליי לכל
הוא אלא הכוונה היא על מלכות דמלכות, דסביר
ר' חייא שהיא שבואה בין הקליפות, ונזובה
לגמר, שבכח ואמר עפרא עפרא וכור' דכל
מחמי עינא יתבלון בר וכור'. ולפיכך היה
(דפוסי דף ד' ע"א)

לעפרא

מאה ותשעין רקיין, וכלהו מרתקתין וזעין*) קמיה. ב) ואוריד *) דמעין על דא, ונפליל אינון דמעין רתיחין כאשר לגו ימא רבא, ומאיינו דמעין קאים הוה מאנא דימא, ואתקים, וקידיש שםיה דמלכא קדישא, ובכילה עלייה למבעל כל

מסורת הזוהר

צ) ב"א רנד שמות קלה שיג שם ויקחן יד כא פקודי חזא נשא רכב שכו שלח רפה.

דרך אמרת ב) בראשיתכו עיב ושמות יט ע"א ויקחן קצז ע"א.

הсловם

מאמר

לעפרא, שבחינת הזוהר הוה היא חסירה שם, כי היא סוד העשר האסורים מארבע מאות.

וכלהו מרתקתין זעין קמיה: סוד הכתת המסך באור העליון הוה בסוד רתת וויע, והיינו מתחד יראה שלא קיבל יותר מגבלו.

וז"ש, ואוריד דמעין על דא: המוחין דקומה חכמה מכונים עיניים, כי ה' הטפירות דראש נק' גלגולתא עיניים, ואח"פ. וכןמו שאלן הפטות שהעינים פולtotות אותן מהן ולהזין. נק' פולtotן ממנה ולהזין מכונות דמעות. עניין פליטת טפין אלו, הוה כי נתברר לעיל בסמור (בד"ה בעט בעיטין), בסוד הזוהר דהכאה, כי האור העליון הנמשך לחתון ופוגע במסך הוה בועט ומכה כי שפירושו שרוצה להמשך למאתה מהגבול שבמסך, אלא שתיכף ומיד המסך מתחזק עליו ודוחה אותו לאחורי, כי איינו נתן לו לעבר גבולן, ע"ש. אמן בינותים, היינו מטרם שהמסך דחה אותו לאחורי, היו נמשכות בהכרה איזה טפות קטנות מאד, מהאור העליון, למטה מגבולי של המסך, שהמסך עם כל וריוותו לא הספיק לדחוטן ממנה ולמעלה. ותדע, שאלן הפטות לא תוכלנה להכללה בקומה החכמה שיצאה בחתון, להיותן בלי לבוש של או"ח, והן נפלtotות ויוצאות לחוץ מן פרצוף החכמה, והן המכוניות דמעות. וזה שבעת שהאדם הגשמי מתמלא רחמים ואהבה על חבירו הוא מורייד דמעות מעיניו, כי זה נמשך משורש הדמעות הרוחניות האמורות, כי כל דבר וווחני הנוגג בעילויניות מכיה ומווציא לו ענף בבריות הגשמיות כנודע. כי מה שהאור העליון בועט ומכה על המסך לעבר גבולן הוה משומש שהאור העליון נמשך תמיד רק מא"ס בה' שלמעלה מעולם האמורים, שאינו נבחן שם שום גבול ח'ו. ומתחד שהאור העליון חושק ומתחודה להתפשט

חווא דרי חייא

בתחתון, עד' שאמרו חז"ל נתואה הקב"ה לדור בחתונים, וכן שכינה בחתונים צורך גבואה. ע"כ, הוה בועט ומכה על הגבול שבמסך להמשך למטה מגבלו והמסך מוחירו לאחורי בסוד או"ח. אשר בינותים נפלטו דמעות לחוץ כנ"ל, הרי שהדמעות האלה באו מתחך הרחמים והאהבה אל התחתון. ולכן גם בענף הגשמי נפלטו תמיד דמעות בעט שעינוי הומים ומתעוררים באהבה וברחמים על חבירו. אבל הדמעות הרוחניות אין נאבות כמו הגשמיות, כמ"ש להלן.

וז"ש, ונפליל אינון דמעין רתיחין באשא לנו ימא רבא: וה"ס הכתוב, כי עזה במוות אהבה קשה בשאל קנא רשותה רשי' אש שלhabת יה (שה"ש ח'), כי בתברר שאלה הדמעות באו מתחך רחמים ואהבה מהאור העליון אל התחתון. וכןמו שתמצא בענף הגשמי בעט שהאדם נכרמו מעינוי באהבה ורחמים על חבירו נמצאות הדמעות רותחות כפי מדת כmirת מעינו עליון. כי הוה בדמעות האמורות שהן רותחות מאד באש, בסוד רשותה רשי' אש שלhabת יה. וזה אמרו דמעין רתיחין באשא לנו ימא רבא ומדת המלכות מצד החכמה נק' ימא רבא, כי ממנה נמשכים מים רבים אדריכים משברי ים.

וז"ש, ומאיינו דמעין קאים הוה ממנא דימא ואתקים: הינו אותו השיר של הים שנחרג בעט בריאות העולם. כמ"ש חז"ל (בב ע"ז) על הפסיק ובתובנותו מחץ רבא, שבעת שנאמר לו יקו המים אל מקום אחד (בראשית א'). לא רצתה לבולו מיימי בראשית, ואומר, שמאלו הדמעות הנופלות לימה רבא, הוה קאים ואתקים, שהולך ע"י ושב לתחתה. וזה, וקידיש שםיה דמלכא קדישא ובכילה עלייה למבעל כל מטעמי דברראשית: כי בעט בריאות העולם לא הגיע שום תיקח אל המלכות דמלכות, כי המאצל תיקון את העולמות

(דוושי דף ד ע"א *) דף ד ע"ב)

מימי דבראשית, ויכנוש להו לגויה, בשעה דיתכנשון כל עממיא על עמא קדישא, וינגבון מיא, ויעברון בנגיבו.
נו) אדהכי, שמע קלא אמר, פנון אחר פנון אחר, דהא מלכא משיחא
אתה למתיבתא דרבי שמעון, בגין דכל צדיקיא דתמן^ז רישי מתיבתא. ואינו

מסורת הזוהר

ז) שלח קיא

הסולם

מאמר

חווא דרי חייא

ש"צ רקייעין, שהוא רק בטיר דמלכות, והמלכות דמלכות נשאה שכיבת בעפרא, שנודה לנו, שאין המלך זוכר אותה עם כל זוג הנגה אינו כן, אלא שפוקד אותה עם כל זוג זוג, כי בכל זוג נפלות דמליט בש"צ רקייעין, ואני נאבדות העיטין דבעיט למא רבא שה"ס המלכות דמלכות אלא נפלות למא רבא שה"ס הדמעות הללו הנ"ל, המקבלת תיקונה ע"י הדמעות הללו לאט לאט, שבשיעור הוה הולך וקט לחיה שרוא של ים, עד שמתכזבות הדמעות לשיעורו המשפיק לבירר המלכות כולה, שוה יהיה בעת שתמכזבנה כל האומות שבועלם בבת אחת על ישראל, ואנו יקום שרוא של ים לתחיה ויבלו בצל מימי דבראשית כי המלכות דמלכות תקבל תיקונה של מים ויום, עד שתתקבל פוקד לאילתא בכל יום ויום, כל משלמותו של ר' חייא כל משלמותיו, כי ראה שום דבר אינו מתבלה חיז' בעפרא אלא להיפך, שיש עליו זוג בכל יום ויום, כמו שנשבע לו מט"ט.

נו) אדהכי שמע קלא וכו': בתוך כד שמע קול שאמרה פנו מקום פנו מקום כי מלך המשיח בא לישיבתו של ר' שמעון. משומש כל הצדיקים שם הם ראשישיות שאוון הישיבות דוועות הן שם. וכל אלו החברים שבכל ישיבה, עולים מישיבה שבכאן לישיבה שבפרקיע, ומישיח בא בכל אלו הישיבות, וחותם תורה מפיהם של החכמים. ובשעה היא בא המשיח, לישיבתו של ר' שמעון, מעוטר מזו ראשישיות בעשרות עליונות.

פירוש. כי מכח הגילוי הגדל הו, שבשובות מט"ט, שהוא בחינת גילוי הקץ, נתעלו מאד כל אלו הצדיקים שהיו במתיבתא דריש, ומכו"ש אלו ב' בתות הצדיקים שם היו הגרומים לביאת מט"ט ושבועת, שע"ז השיגו מעילות נפלאות בירור, ונთעטו כולם והגיעו למדרגות רישי מתיבתא. כי בכל מתיבתא ומתיבתא יש חבירי המתיבתא, ויש עלייתו

הועלות אב"ע בסוד מ"ז דיבנה, ולא ב"מ"ז דמלכות שווה הספיק רק לט"ר דמלכות ולא לממלות דמלכות, כייל. וזה מ"ש חול על הפסוק עמי אתה (ישעה נא). עמי אתם בשופות, אני התחלתי העולמות ואתם גורמים אותם כי המלכות דמלכות כל תיקונה מوطל רק על התהוננים. ולפיכך שנאמר לו לשער חיים, יקו המים אל מקום אחד (בראשית א), טירב ולא רצה לבלו עלי מימי בראשית, כי הקילפות היו גבורות עליו מחתמת חסרון התקיכון של המלכות דמלכות, וע"ב נוגר אמנם אלו הדמעות הנ"ל, הן המברורות והמתונות את המלכות דמלכות, וע"ב נוגנות חיוט לשרו של ים. שיוכל לעמוד לקדש שמייה דמלכא קדישא, דהינו לקיים ציווה דמאיה ולMBOLע כל מימי דבראשית, כי או ת התבנה כל הקילפות שבועלם, וכל בחות הרשות, ויקו כולם אל מקום אחד, שה"ס אצילות, כי עולם האצילות יתפשט בשווה עם רגלי א"ק עד לעולם הזה, וייה גמר התקיכון, כי ישוב הב"ע להיות אצילות. וזה ומיאנו דמעין קאים הוא מא דמנה דימה ואתקים וקדיש שמייה דמלכא קדישא, וקוביל עלייה למולע כל מימי דבראשית.

וז"ש, בשעה דיתכנשון כל עממיא על עמא קדישא: כי זה יהיה לעתיד בגמר התקופה, שאו כל אומות העולם תתקבזנה בבה אחת להשמיד את ישראל ח"ז, ואו יתגלה זה, שרוא של ים יבלע כל מימי דבראשית. ינגבון מיא ויעברון בנגיבו, שייתיבשו המים ובאי יעברו ביבשה. וזה כי מי צארך מארץ מצרים אראננו נפלאות (מיכח ז). אבל או היה רק התחלה, כי לא היה אלא בים סוף, ורק לשעתו, אבל בגמר התקון יבולע והמור לנאתה. ובזה, ביאר מט"ט היטב את השבועה שלו שנשבע, דמלכא מפקד בכל יומה ודביר לאילתא די שכיבת בעפרא, כי גם שחוווג שעווה בכל يوم עם שכינתייה, הוא רק בבחיה (נתמי וף ד ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

עא

מתיבתי דתמן רשיימין אינון. וכל אינון חבירין די בכל מתיבתא, סליקי ממתייבתא דהכא ^ו למתיבתא דركיעא. ומשיח אתי בכל אינון מתיבתי, ^ש ^ג וחתים אוריתא מפומיהו דרבנן. ובזהיא שעתא אתי משיח מטעטר מן ^ט רישי מתיבתי בעטרין עילאיין.

נה) בההוא שעתא, קמו כל אינון חביריא, וקם ר' שמעון, והוא סליק נהורייה עד רום רקייע אמר ליה רבי זכהה אנט, דאוריתך סלקא ^ט בתלת מאה

חלופי גרסאות	מסורת הזוהר
נ"א וסתים (אהיל), ס נ"א ריחן.	ר' שלח קטו (מתיבתא דמט"ט) ז"ח ד' לו. (ש נ"ח ד' לו. ת) נשא יט.

הсловם	מאמר
חווא דרי חייא	עליהו רישי מתיבתא, וההפרש בינויהם, מבחינת ו"ק של המדרגה, לבחינת ג"ד של המדרגה. וו"ש אדהפי שמען קלא דאמר פנון אתר, פנו אתר, דהא מלכא משיחא אתוי, שבעת גילה מט"ט סוד הקץ, יצא קול ואמר פנו מקום, פנו מקום, כי המלך המשיח בא כי עניין הקץ קשור בעניין מלך המשיח. ונומר טעם על מה שזכה זהה כל הצדיקים שבמתיבתא דריש', שהוא בגין דכל צדיקיא דתמן, רישי מתיבתא כי יכולות לקבל פניו של המשיח. צרייכים להשאות הזרה עמו. וסוד מלך המשיח ה"ס או ר' יחידה בגודע. ולפיכך, לו לא שוכן כל החברים להשיג בחינת רישי מתיבתא, לא היו זוכין לקבל פניו של המשיח. וו"ש בגין דכל צדיקיא דתמן רישי מתיבתא.

נה) בההוא שעתא קמו וכיו' : באotta שעיה קמו כל החברים, וקם ר' שמעון, ואורו היה עולה עד רום הרקייע. אמר לו, המשיח : רבי, אשרי לך, שתורתך עולה בשלש מהא ושביעים אורות, וכל אור ואור מתרפרש לשש מאות ושלשה עשר טעמים. עולים וטובלים בנחררי האפרסמן הטהור. והקביה, הוא חותם תורה מישיבתך, ומישיבת חזקה מלך יהודה, ומתוך ישיבת אחיה השלוני.

פירוש. שבעת שנגלה להם המשיח, ובאו למתיבתא דר"ש, או קמו כל החברים ור"ש קם באotta המדרגה עד והוא סליק נחרורה עד רום רקייע. וזה רומו שר"ש השיג לאותו האור של עשרה הרקיעין החסרים מחמת השער הסתום של המלכות דמלכות. וזה והוה סליק נחרורה עד רום רקייע. שהיס א/or יחידה.

ו"ש, דאוריתך פלקא בתلت מהה ושבעין נחרורה, וכל נחרורא ונחרורה אטרשת לתר"ג טעמן וכיו' דאפרטונגא דרייא : כלומר, דאוריתא דיליה סלקת לעתיק יומין, שבו כל ספירה סלקא עד מאה אלף. וד' הספירות חו"ב חרום, הן בו ד' מאה אלף. כי ייחדות בנוקבא ועשרות בז"א ומאות

באמא

מאמר
עליהו רישי מתיבתא, וההפרש בינויהם, מבחינת ו"ק של המדרגה, לבחינת ג"ד של המדרגה. וו"ש אדהפי שמען קלא דאמר פנון אתר, פנו אתר, דהא מלכא משיחא אתוי, שבעת גילה מט"ט סוד הקץ, יצא קול ואמר פנו מקום, פנו מקום, כי המלך המשיח בא כי עניין הקץ קשור בעניין מלך המשיח. ונומר טעם על מה שזכה זהה כל הצדיקים שבמתיבתא דריש', שהוא בגין דכל צדיקיא דתמן, רישי מתיבתא כי יכולות לקבל פניו של המשיח. צרייכים להשאות הזרה עמו. וסוד מלך המשיח ה"ס או ר' יחידה בגודע. ולפיכך, לו לא שוכן כל החברים להשיג בחינת רישי מתיבתא, לא היו זוכין לקבל פניו של המשיח. וו"ש בגין דכל צדיקיא דתמן רישי מתיבתא.

ו"ש, ואינון מתיבתא דתמן רשיימין אינון וכיו', פלקי ממתייבתא דהכא למתיבתא דרכיעא : משמיענו, שלא לחשוב שבחינת רישי מתיבתא הוא ג"ד של מדרגות נמוכות. ליה אמר, ואינון מתיבתא דתמן היי במדרגות גבוהות מאד נעלות, עד שהחברים כולם של אלו המתיבותות זכו לעלות שם למתיבתא דרכיעא. ועתה זכו כל אלו החברים לבחינת רישא דאלוי המתיבותות. וזה אמרו ואינון מתיבתא דתמן רשיימין אינון שם רשיימין במדרגות גבוהות מאד נעלות, עד וכל אינון חבירין די בכל מתיבתא, פלקי ממתייבתא דהכא למתיבתא דרכיעא של כל החברים שם היו זוכין לעלות שם למתיבתא דרכיעא, ולא עוד אלא גם משיח אתי בכל אינון מתיבתא וחתים אוריתא מפומיהו דרבנן כלומר, כל כך גבהה מעלת חברי המתיבותות האלי, עד שהמשיח בא בכל

(וטשי דף ד ע"ב)

ושבעין נהוריין וכל נהורה אתפרש לשית מה ותליסר טעמין ע' סלקין ואסתחין בנחרי^{א)} אפרסmonoא דכיא. ובכ"ה היה חתים אוריתא ממתיבתך, וממתיבתך דוחקיה מלך יהודה, ומגו מתיבתך^{ב)} דאהיה השילוני. נת) ואני לא אתינה למחרם ממתיבתך, אלא^{ב)} מארי דגדיין אני הכא, דהא ידענא דלא ייעול גו מתיבתי אחוריתי, אלא במתיבתך. בההיא שעתה סה ליה ר' שמעון, ההוא אומאה דאומי מארי דגדיין. כדין אודעוז משיח וארים קליה, ואודעוז רקיין, ואודעוז ימא רבא, ואודעוז^{ג)} לויין, וחшиб עלמא

חולפי גראות

מסורת הזוהר

ע' סלקין ב"ל (אה"ל). פ ניא בכ' (אה"ל). א) לך רפא וישלח רוי יתרו שmag תפלת תרומה רד שעו ספרא דצניעותא זו ויקhalb קו נושא שנוא שב' נחמה תצא ז"ח ד' לט: עז: נב: ז"ח ד' יט. ג') ויקhalb קלט ת"ז בהקדמה ד' ב': (בעל כנפים) ת"ל ד' עזה. ז"ח ד' לג. מה. ד) ב"א כת חולדות מג מה ויחי תשוע שמות קזא שוט בא לט בשלח קא קמג משפטים רעב אחרי מות לה עה נשא ריד שלח לך רפא רעב שייא כי תצא טו ת"ז תכ"א ד מג: נב:

דרך אמרת נ) בעל הכנפים והוא מטטרוין שר הפנים.

הсловם

מאמר

חתים אוריתא מפומיהו דרבנן, כי הוה מתגדל ומתעטר ע"י חזושים התורה של כל הצדיקים. ונודע מ"ש חז"ל (סנהדרין צט), שכל הנביאים לא נבוא אלא לימות המשיח, אבל לעל עין לא ראתה אליהם זולחה (ישעה ס"ז). כי או כבר תוקנה כל המדרגות השicketות לימות המשיח, וכלהו ריזון דאוריתא יהיו בחמי עין לא ראתה וכו'. ואז נבחן דקב"ה חתים אוריתא. וכיוון דאוריתא דאלין ג' ראש נשומות היא מבחינת לאחר ימות המשיח, דהינו מבחינת עין לא ראתה וכו'lein איל משיח, כי קב"ה חתים אוריתא ממתיבתך, וממתיבתך דוחקיה מלך יהודה, ומגו מתיבתך דאהיה השילוני, כי אלו הג' זכו לריזון דאוריתא דעתן לא ראתה אלקים זולחה, ובכ"ה עצמו חתים אוריתא מפומיהו.

נת) ואני לא אתינה וכו': ואני לא בתאי לחתום תורה מישיבתך, אלא משומ שבעל הכנפים יבא כאן, כי אני יודע שלא יכנס לישיבה אחרית אלא לישיבתך, באotta שעה, סיפר לו ר' שמעון אותה השבעה, שנשבע בעל הכנפים. או נודעוז המשיח, והרים קול, ונודעוז הרקיעים, ונודעוז ים הגדול, ונודעוז הליתו, והעולם השב להתחפה. בתוך כך ראה את ר' חייא לморגולתו של ר' שמעון. אמרה מי נתן כאן אדם לבוש בגד עולם ההוא. דהינו בגין מעולם הזה. אמר שמעון זה הוא ר' חייא, אור מאור התורתן.

אמר

באמא, ואלפים באבא, ורבוא בא"א, ומאה אלף בעתיק. אמונם לפיז' היה לו לומר, דאוריתך סלקא بد' מאה נהוריין דבל נהורה סלקא לאלף טעמין. דהינו ד' מאה אלף. אלא רמזו לי, כי מבחינת האורות שהם מאמא איןנו משמש בד' מאות אף' בהשלמות. רק בש"ע שה"ס מן השלשים הכி נכבד ואל השלשה לא בא (שמואל ב' כ"ג). כי אע"ג לדוחורה סלקא עד רום רקייעא כמ"ש לעיל, מ"מ אל ג' של המאה העליון של הי' לא בא ונמצא לו רק ש"ע נחרין חסר היל' העליונים, ועד"ז מבחינת האלפים. שהן אורות דאבא איינו משמש בג'ր ממש דבל אלף אלא רק בו'ק דבל אחד. שהן שיש מאות, ובמקום ג'ר דבל אלף והוא משמש ביב'ג, שהן בחמי' חכמה דל"ב נתיבות. (כן"ל במראות הסולס אות ב' ד"ה ועם זה ע"ש). כי סוד יג' הם חכמה דלי' בנתיבות הנק' אפרסmonoא דכיא. וזה שאמר לו דאוריתך סלקא בש"ע נהוריין, וכל נהורה ונחרין אתפרש לתרי"ג טעמין, סלקין ואסתחין בנחרי אפרסmonoא דכיא, אשר בד' המאות דמאה חסרים השלשים דחכמה עליונה ואין בה רק ש"ע. ובכל אלף חסירות ד' המאות העליונות שהן מחכמה קדומה. ובמקומו משמש יג' נהרי דאטרטmonoא דכיא, ואין בכלל אלף רק תרי"ג, כי כן הם העולים כל רזין סתימיון עליאן ממתיבתא דרי"ש. ובכ"ה היה חתים אוריתא ממתיבתך וממתיבתך וכו': כי אומר לעיל דמשיח (ופשי זר ד ע"ב)

הקדמת ספר הזהר

עג

ע לאתהPCA, אדהכי חמא לרי' חייא לרגלו דרבינו שמעון. אמר, מאן יהיב הכא בר נש לביש מדא דההוא עלמא. ז אמר רבי שמעון דא איהו רבוי חייא, נהירנו דבוצינא דאוריתא. אמר ליה, יתכנס הוא ובניו, וליהוון ממתיבתא דילך. אמר רבי שמעון זמנה יתייבב ליה. יהבו ליה זמנה.
ס) ונפק מתמן מודעוז, וולגן עניוני דמעין. אודעוז רבוי חייא, ובכה ואמר, זאה חולקהון דצדיקיא באהוּן עלמא, זאה חולקיה דבר יוחאי זוכה לך. עליה כתיב ז להנחלת אהובי יש ואוצרותיהם מלא.

מאמר עמי אתה בשותפה

סא) בראשית. ר' שמעון פתח, ואשים דברי בפיך. כמה אית ליה לבר נש ר לאשׁתדָלָא באורייתא יממא וליליא, בגין דקב"ה צית לקלhookן דיןון

חולפי גרסאות

ז נ"א לאתחברא (אה"ל). ז אמר ליה בצל (אה"ל).
ט מורה תשלה שמיini צב פנהש תקה תחסה ת"ז חספה
ד צו : בהשפטות ת"ה ד' קמא. ז"ח ד' ל' מט :
ו) (ישעה נא) להן טה צו קפב ת"ז חסיט ד' קד. קה. קיט.

מסורת הזהר

בעה"ג, א"ב הוא צרך להסתלק וליכנס למתייבתא דר"ש בג"ע. ולמה לו להיות עוד בעזה"ז בחנן. ז"ש, אמר ר"ש זימנא יתייבב ליה: כלומר, ר"ש הוכיח לו שיש ליתן לו זימנא חדש, כי הוא צרך עוד לחיות באהו עלמא ולעוסק בתיקונים חדשים. ואו יהבו ליה ז מגא כלומר, שהמשיח ור"ש הודיעו לו מה שיש לו עוד לעשות בעזה"ז.
ס) ונפק מתמן מודעוז וכור: והוא המשיח ממש כשהוא מודעוז, עיביו זולגות דמעות. נודעוז ר' חייא, ובכה, ואמר, אשרי חלוקם של הצדיקים בעולם ההוא, ואשרי חלוק של בן יוחאי שוכה לכך. עליו כתוב, להנחלת אהובי יש ואוצרותיהם מלא.

פירוש, כי המשיח נפק ממתיבתא דריש זולגן עניוני דמעין מרוב הגעוגוים לנגולה השלמה, ומהאי טעמא אודעוז גם רבוי חייאן

מאמר עמי אתה בשותפה

סא) בראשית, ר' שמעון פתח וכור: בראשית: ר"ש פתח. ואשים דברי בפיך. כמה יש לבן אדם לעמל בתורה יום ולילת, כי הקב"ה משכיב לכול העוסקים בתורה, ובכל מלאה המתהדרת בתורה, על ידי האדם ההוא העמל בתורה, עושה רקייע אחד.

פירוש

מאמר

אמר לו, יאספו הוא ובניו, כלומר שיפטרו מן העולם הזה, ויהיו מן הישיבה שלך. אמר ר' שמעון, זמן ינתן לו. נתנו לו זמן. פירוש, משיח אל כי לא בא למחתם אלא משומ דמאי דגדפני אתה למתייבתא שלוה, הרוצה לדעת מה שאמר לו. ומה שאמר דהא ידען דלא יוועל גו מתייבתי אחרית, היינו לאפוקי ממתיבתא דחזקיה מלך יהודיה ואחיה החלוני.

ז"ש, אודעוז משיח וארים קליה וכור: כי מהמת גiley הקץ שגיליה מט"ט. שבעת ההיא יהיו צרות נראות על ישראל, שיודעוז הרקיעין, וכן ימא רבא, ועלמא יתהPCA, בסוד וחד חרוב (סנהדרין צז) ע"כ ארים קליה כי רצאה להמתיק כל אלו הזעועין.

ז"ש, מאן יהיב הכא בר נש לביש מרא דההוא עלמא: המשיח התפלא על רבוי חייא על היותו מלבוש בגוף הגוף של העולם הזה. זהינו, מרא דההוא עלמא. כי אחר שכבה להיות הכא, וככה להאי גiley דמט"ט ולשבועתי, נמצא שכבר תיקן כל בחינתו הרע (כנ"ל אות נ"ז ד"ה בשעתא דיתכנשוו. ע"ש). וכן זכה לקבל פני המשיח. נמצא שגמר כל עבודתו בעזה"ג, ואני לו מה לעשות עוד (ווטוי רף ד' ע"ב)

ש דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדר באורייתא, על ידך דההוא דאשתדייל באורייתא, עביד רקייעא חדא.

חולופי גרסאות

ש נ"א דاشתול (אתיל).

הסולם

מאמר

עמ' אתה בשותפה

לגמרי, שת"ס עין לא ראתה אלהים זולתך. ואלו העולמות דעתן לא ראתה שישליםמו הצדיקים, נק' שמי' חדים וארץ חדשה כי הם חדים ממש שעוד לא היו במציאות לגורמי. משא"כ אלו שמי' וארץ שהצדיקים מחודשים ומוחזרים אותן כמו שהיה במעשה בראשית קודם החטא דאד"ר, אין נקראים שמי' וארץ חדשים ממש. שהרי היו פעם בעולם, כי כבר המ אצל תיקן אותן מעצמו קודם החטא, אלא שהם מוחזרים כי לאחר שנפגו ונתבטלו חזרו ונתחדשו. וע"כ אין הצדיקים האלו נחשבים עוד לשותפים עמו ית'. הריש שהמקרה ואשים דברי בפ"ר שambil ר"ש, כונתו הוא על המוחין העליאן שגם אד"ר היה חסר מהם, שאלו נתחדשו ממש עיי הצדיקים, כי לא יצאו עוד מה嗾ם ממש, וע"כ נחשבים הצדיקים בהם לשותפים ממש.

וז"ש, קב"ה צוית לקלחון דיןינו דמתעסקי באורייתא ובכל מלה דאתחדר באורייתא וכו': ז"א נקרא קול, ונוקבא שלו נקראת דיבור, וכשהצדיק עוסק בתורה מעלה מ"ן לוין, בקול ודיבור דין באורייתא שלו, שהקהל עולה לו"א, והדבר לנקבא. וז"ש קב"ה צוית לקלחון דיןינו דמתעטפי באורייתא, כי קול התורה עולה למ"ן לו"א הנק' קב"ה. ובכל מלה דאתחדר באורייתא וכו' עביד רקייעא חדא, מלה פירושו דיבור, וכל דיבור ודיבור המתחדר באורייתא של העוסק בתורה עולה למ"ן לנוקבא הנק' בשם מלה ודיבור. שעי'ו געשה רקייעא חדא, רקייע, ה"ס המסך שעליו געשה הוווג דקב"ה ושכיבתייה, שזה געשה עיי המ"ן, שהצדיקים מעלים בעסק תורהם.

וענין ההידוש שאמור בהמליה דין באורייתא ואינו אמר היידוש בהקל דין באורייתא. הוא משפט שהנוקבא צרכיה לכל זוג בניין יסודה חדש, כי אחד כל זוג חזורת להיות בתוליה, וע"י המ"ן הצדיקים מתחדר בה תמיד בחינות היסוד שלה, דהיינו בית הקובל לאורות דין' ואלפייך אומר ובכל מלה דאתחדר באורייתא כי המלה שהיא מלבות מתחדרת ממש עיי

דבר

פירוש, הש"ת נתן את כה הדיבור שלו בפהם של הצדיקים, כמו שמסיק עמי אתה, למהו שותפה עמי. מה אנא במלוא דילוי עבדית שמי' וארכז כד"א בדבר ח' שמי' נעשו, אוף הכה את. כן הצדיקים יבראו שמי' בכח הדיבור שלהם. וזה פחה ר'ש את המקרא בראשית ברא אלהים את השמיים ואת הארץ, וברא לשון סתימא הוא לישנא דסיגר ולא פתח. וכן, ויש להבין למה עשה אותם בסתימא, ואומר שעשה כן בכדי לשים גמר תיקונים של שמיים וארץ בדיבור הצדיקים, ולעשותם שותפים עמו ית' בבריותם שמי' וארץ. וזה שביבא הכתוב ואשים דברי בפ"ר.

ומbare לפנינו, שיש בזה ב' בחינות של חידושים שמי' וארץ, שנtan בפהם של הצדיקים: א) לתקון חטאו של אדם הראשון, כי המ אצל עשה התיקון שמי' וארץ באופן הנעה קודם חטאו של אדם הראשון, כמו שהכתבם מבארים לנו במעשה בראשית, אשר הווין דאצלותulo לע"א וא"א עלאין, ואדם הראשון עלה והלביש את ישסוא'ת הוין דאצלות, והוא לו לאד"ר נר"ן דאצלות הנק' זיהרא עלאה עד שעקבו של אד"ר היה מכחה גלגל חמה (עיין ב"ב נה). ואחר החטא דעצה"ד ירד עד לעה"ז הנשמי (עיין חנינה יב). וההוין שלו באים לו עתה מג' עלמיין דבי"ע פרודוא. ושמיים וארץ דאצלות ירדו בסבתו לבחינת ר'ק' ונוקדה מטבור דין' ולטמה. ומוטל על הצדיקים תיקון זה לתקן כל הפגמים שנענו עיי החטא, ולוחזר ולהחדש את השמיים ואת הארץ דאצלותיהם זוז' ולהעלותם לא"א ולאריא כמו שהוא לפני החטא, והצדיקים עצם יקבלו בחוריה את הזהרא עלאה של אד"ר שהיא נר"ן מעולם האצלות. ב) כי גם אד"ר קודם החטא לא הייתה לו כל השלים שרצה המangel להעניך לו, וע"כ אחד שהצדיקים יתקנו החטא דעצה"ז. וישיבן השלמות דין' דאצלות שהיתה לו לאד"ר קודם החטא, מוסלת עליהם עבודה מוחש, דהיינו להמשיך כל המוחין העליאנים, שעוד לא היו בעולם (ונשי' זך ד ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

עה

סב) תנן בהhyp שעתא ז) דמליה דאוריתא אתחדשת מפומיה דבר נש, ההיא מליה סלקא ואתעתרת קמיה דקב"ה. וקב"ה נטיל להhyp ז) מליה ונשיק לה, ועטר לה בשביעין עטרין גלייפין ומחקוקן. ומלה דחכמתא דאתחדרא, סלקא ויתבא על רישא דעתך חי עליון. וטסא מתמן, ושתא בשביעין אלף עליון,

מסורת הזוהר

ז) שלח לך רצד שה שו בליך כ פנחים קלב בהשפטות ח"ג ד' שב. ז"ח ד' נג' ח) ויקהל קבט קלו קודשים צב אמר רצון.

הсловם

עמי אתה בשוטטה

שביעים, ובחיי המוחין נק' עטרין, זע"ב נק' שביעין עטרין, ואומר שהם גלייפין ומחקוקן, כלומר, שע"י המ"ז דעתקים הם נעשים לבית קובל לשבעין עטרין הללו. ז"ש, ומלה רישא דעתך ז"י עליון: סלקא ויתבא על רישא דעתך ז"י עליון נתברא לעיל שיש ב' בחינות חידושין דשים וארץ, שהם זוז', א) להחות העטרה לישנה כמו שהיתה מטרת חטא של אדה"ר, ותדע שבחינת החידוש הזה נק' הנוקבא בשם מלחה דאוריתא, והינו שבייר ר"ש עד הבית. ב) חידוש שמים וארץ בבחינת מוחין עלאין שאפילו אדה"ר לא השיג אותן. ובחינה זו נק' הנוקבא בשם מלחה דעתכם. וחידשה הולך עתה ומبارך לפניינו. ואומר מלחה דעתכם סלקא ויתבא על רישא דעתך ז"י עליון, דהינו בסוד שאמרו ר'יל צדיקים יושבים ועתראותיהם בראשיהם. (ברכות ז) כי ע"י המ"ז של הצדיקים, השלמים כבר בזורה עילאה דעתה, כמו ר"ש וחבריו, עליה הנוקבא דז"א היה טרחה לרראש צדי, שהוא חז"א מבחינת היסוד שלו, שה"ס ח"ז עליון. פירוש, אור החכמה נק' אור חייה, והואיל שאפשר לו"א להמשיך אור חייה זולת ע"י הנוקבא (כנ"ל) אותן זה ד"ה ונ齊יב ע"ש). נבחן שאינו חז"י רק כשווא בזוג עם הנוקבא, נק' עלאה, ע"כ נק' או חז"י עליון. וכן נבחן, שהנוקבא היא עטרה על כלומר, שהמוחין הנק' עטרה הם מבחינת הנוקבא, שלא זו מהבהה בעם זולתה. גם זה סוד שלא זו מהבהה עד שקראהAMI, (מדרש שא"ש ס"ג) כי המסובב נבחן לבן הסבה שלו, ומהודך שהנוקבא הייתה סבה לאור החיה דז"א, הרי מבחינה זו נועשית הנוקבא לאמו.

ח"ש, וטסא מתמן ושתא בשביעין אלף עליון: אחר שנזודונה עם הזה בא בסוד עטרין. על ראש צדיק, היא מעופפת ועולה עוד למעלה

מאמר

דבר תורה של הצדיק. כי אחר כל זוג חור ונולים בית הקובל שלו. מבואר.

סב) תנן בהhyp שעתא זכ"י: למדנו. באותה שעה שדבר תורה מת חדש מפני האדם, הדבר ההוא עולה והואעד לפני הקב"ה והקב"ה לוקח אותו הדבר ונשיק אליו, ועטר אותו בשבעים עטרות מפותחות ומחוקקות. ודבר החכמה שנתחדש, עולה ויושב על שבעים אלף עולמות. ועליה לעתיך יומין, שהוא ספירת הכתה. וכל דברי עתיק יומין, הם דברי חכמה בסודות הטומאים העליונים.

פירוש, החיה מליח מ"ז בדבר תורה של, או הhyp מליח עליונה שהhyp הנוקבא דז"א סלקא ואתעתרת קמיה דקב"ה לווג� עמו. זוז', וקב"ה נטיל להhyp מליח ונשיק לה ועטר לה זכ"י: ב' בחינות נותגות בכל זוג ור' נ. נק' זוג דנסקיין, זוג דיסודות. כי נתברא (לעיל במאמר אמא אוונית את ט"ז). כי לא אשתלים שמא עד דברא נהרא לנהוריה ואתלבש דא ברא, ע"ה. שפרושו שלבלבד קומת חכמה צרך זוג ב' לקומת הסדים שתתלבש קומת החכמה בקומת החסדים, לפיכך, כל זוג כולל ב' זוגים: א) לקומת החכמה, זוג זה נקרא זוג דנסקיין שהוא בפה הראשון, דהינו לקומת ראש וג"ר. ב) לקומת הסדים, זוג זה נק' זוג היסודות, דהינו מליה דהינו להhyp הנוקבא ונשיק לה הינו זוג דנסקיין לקומת ג"ר, ועטר לה הינו זוג היסודות לקומת הסדים. שאו מתלבשת החכמה בחסדים והhyp מותעשרה במוחין שלמים.

זז"ש, בשביעין עפדיין גלייפין ומחקוקן: המוחין שלמים של הנוקבא נק' שביעין עטרין. כי הנוקבא היא היום השבעין, וכشمקבלת מז"א, שהוא בסוד עשות, נעשית (סורי ז' ד' פ"ב)

וສיליקת לגבי עתיק יומין וכל מלין דעתיק יומין, מלין דחכמתא איןון ברזין סתימין עליין.

(ס) זההיא מלה סתימא דחכמתא דאתחדשת הכא, כד סלקא אתחברת באינון ת מלין דעתיק יומין, וסלקא ונחתא בהדייהו, ועאלת בתמניסר עלמין

חלופי גרסאות

ת נ"א מלין דרזין דעתיק (אה"ל).

הטולם

עמי אתה בשותטה

ונחתא פירוש, שימושיכה או"י מעלה למטה, שאו מקבלת החכמתא ברזין סתימין עליין הנ"ל. ואמרו בהדריו מורה שנכלהת עם הא"ח וא"י שבעתיק עצמו.

וז"ש, ועאלת בתמניסר עלמין גנייזן רענן לא ראתה אליהם זולתך : כי הווג הזה הנעשה בעתק, הוא ג"כ על היסוד דעתיק אשר שם, והוא ג"כ צדיק ח"י עלמין כמו יסוד זו"א בעת עליתו לא"א עליין כנ"ל. אלא ההפרש הוא כי היסוד הזה דעתיק עין לא ראתה אליהם זולתך. כי הווג של היסוד נעשה על המסר בסוד הבחנה המעליה או"ח כדי להבהיר את הא"י, בנווע. והגה למטה בא"א נבזה המסר לבחינת ננים המכוסות על האור העליון בעת שדים אותו לאחרויו, וזה מורה שיש בהם כה הדין, ש"ס שככל או"ח נק' אור דין. משא"כ ביסוד עתיק הנ"ל, שם נאמר לא יכוף עוד מורה וגוי, (ישעה לי) כי אע"פ שהמסר מעלה או"ח ממטה למיטה, מ"מ אין בו בחינת בננים. וע"כ הוא מכוגה ח"י עלמין גנייזן רענן לא ראתה אליהם זולתך. כלומר, שאין שם עוד בחינת ננים המכוסות מעין זה, כי אין שם שם דינים אלא עין לא ראתה אליהם זולתך. והבן היטב, כי הבחינה שמטטה על מה נקרה גנייזן אמרם היא בבחינת עין לא ראתה וכו'. וזה אמרנו נפקי מתמן ושאטן ואתין מליאן ושלמיין כי נפקי מתמן היינו מסוד הווג. על המסר הנק' ח"י עלמין גנייזן רענן לא וכו' ושטאן היינו שמעלה או"ח ממטה למיטה. ואתין היינו שימושכת הא"י מעלה למטה ואו הם מליאן ושלמיין מלאים בא"י מחכמתא ברזין שתימין עליין. ושלמים בבחינת או"ח שאין בו שום דין אלא כלו רוחמים גמורים בשוה עם הא"י. ואו ואתערדו קמי עתיק יומין שהם מוכנים להבהיר את העתיק יומין. וז"ש, בהחיה שעתא ארחה עתיק יומין בחאי מלה וניחא קמיה מכלא : ארחה היס גנייזן

מאמר

למעלה, דהינו לא"א, ושם מתכונות ז' הספרות שלה בסוד ז' רבוא עליין, שהם ע' אלף. כי בספרות דא"א הן בסוד רבוא כנ"ל. ומשם היא עולה יותר עד עתיק יומין. וזה וסליקת זגבי עתיק יומין כי מא"א עולה עד עתיק יומין. והוא חושב העליות של זוז' בוה אחר זה עד עתיק יומין, הנעשה מכח המין של הזריקים החלקיים. כי בחינת הווג דעתירה על ראש הזריק, הוא ע"י עלייה לא"א עי', ומשם עולה לא"א בסוד ע' אלף עליין, ומשם לעתיק, שהוא תכלית הגותה.

וז"ש, וביל מלין דעתיק יומין מלין דחכמתא, איןון ברזין דעתיק עליין : מפרש מעלה המוחין המושפעין לנוקבא עי' עלייה לעתיק יומין. ואומר וביל מלין דעתיק יומין, דהינו כל הקומות המכובדות מעתק עליין. הוא מלין דחכמתא ברזין שתימין עליין כלומר, שם בחינת ג"ר דחכמתה, כי מלין דחכמתא מורה על קומת החכמתה, ודרזין שתימין עליין היינו ג"ר דחכמתה. והן אין מתಗלות זולת ע"י עלייה למקום עתיק יומין ולא למטה ממנה.

(ס) זההיא מלה שתימא וכו' : ואתו דבר החכמתה הסתומים שנתהדר בכאן, בעולם הזה, כשהוא עולה, הוא מתחבר באלו הדברים של עתיק יומין, ועולה ויורד עמהם, ונכנס בשמונה עשר עולמות צפננים. אשר עין לא ראתה אלקים זולתך. ויזכאים ממש ומשוטטים, ובאים מלאים ושלמים ונעים לפני עתיק יומין. באותה שעה, עתיק יומין מריה באוטו הדבר, וציו לפניו יותך מכל. אן, לוקח את הדבר ההוא, ומעטר אותו בשלש מאה ושבעים אלף עטרות. ודבר חזושים התורה והזו משוטט וועלה ויורד, ונעשה ממנו רקיע אחד. פירוש, כי בעת עלייה הנוקבא לעתיק יומין, היא נבלת בזוג אשר שם, והוא מעלה או"ח ומושכת או"י מבחינת עתיק יומין. וסלקא פירוש שמעלה או"ח ממטה למיטה. (ונמי זף ד ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

עו

גניזין^ט דעין לא ראתה אליהם זולתר, נפקי מתמן, ושאtan ואתינו מליאן ושלמיין, ואתעתדו קמי עתיק יומין. בההיा שעטה ארח עתיק יומין בהאי מלאה ונ Nichaa קמיה, מכלא. נטיל לההיा מלאה, ואउטר לה בטלת מאה ושבועין אלף עטרין. ההיא מלאה טסט וסלקא ונחתא ואתעבידא רקייעא חדא.

מסורת הזוהר

(ט) (ישעה סד) ב"ב כ קעו מלח נח קמו לך קב' חי שרה קלוי ויחי קמא בשלוח תוו משפטים ככב' תרומה תקנה תקנתו תשלה ויקלח שיג ויקרא רסו צו סב' אחריו מות יטיב שלח לך נא זה חקתנו בליך ריד פנהט תקי ואתחנן קמג בהשומות ח'ג ד' שא : ("ה") ת"ז בתקומת ד' יב' תמי"ח ד' טה ז"ח ד' יג' : יט. כא: כו' לג' : מט. י' נשוא יט (רבוא עליון).

הסולם

מאמר

עמ' אתה בשותפות
לבחינת רקייע. שדרך בו משיגים הצדיקים
אותה קומת הזוג שנעשה עליו. והענין הוא,
כשהמודרגה יורדת לצדיקים דרך הרקייע, נמצאת
מתלבשתلبוש הנמשך מהרקייעא ההוא,
שהוא בחינת א'ו'ת, המתהף מהרקייע ולמטה,
עם הא'ו' שמרקייע ולמעלה. וכן היא באה
להשגת הצדיקים המלבושים וזה בואה.

וביאור הדברים הוא, כי אלו הצדיקים
שוכו לשלוות ההייא, להעלות מ'ז' לזוג הגבורה
זהה, הנה כבר אין בהם מבחינת קבלה לארכם
עצמם ולא כלום, ומ'ז' שהעלו היו רק כדי
להשפיע ולא לקבל, ולפיקך הם מתקנים עם
המע'ט והמן', בחינת המסך לנוקבא, וממשירם
אותה לזוג הזוג הזה. שהחכשו עצמו הווא
סוד א'ו'ז' העולה מהמסך של הנוקבא ולמעלה,
כי כל העולה ממטה למعلלה, ה'ס השפעה
ודחית הקבלה לעצמו, ואו געשה הזוג דהכא
עם האור העליון, והאור העליון מתלבש
בלבוש של א'ו'ז' העולה. והנה האור היורד
 ממעללה למטה ומחלבש בא'ו'ז'. הרי הווא בא
לקבלת התחתון דהינו לאוטו צדייק שהעללה
המן', כי כל הבא ממעללה למטה פירשו שבא
לקבללה. וכיוון שהאור העליון עובר לתחזון
דרך הרקייע, נמצא גוטל עמו בבחינת הלבוש
דא'ו'ז' מהרקייע, והתחתונו מקבל האור העליון
תוך לבשו זה. והפיריש הווא, כי גם נהנה
שבאה הקומה להשגת התחתון, אינו נהנה
במשחו מן האור העליון היורד אליו, אלא
לפי מدت השפעת ניר ליווצר, דהינו במדת
הלבוש של א'ו'ז' המלביש על האור העליון.
זה נבחן למקבל על מנת להשפיע, ואינו
מקבל משחו אם לא תמצאו בו השפעה לייצור.
וע' הקבלה מלובשת תוך ההשפעה, א'ו'ז'
בא'ו'ז'. וההלו שמדיך ומדגייש החיא מלאה
טסט וסלקא ונחתא ואתעבידא רקייעא חדא

נחייא דרואה, כי היוג' הגדול והנסגב הזה
גורם נחייא דרואה מעד געה לעתיק יומין.
והוא משומש בכל העולמות כולם וכל שבחים
נכילים או בנוקבא. זו'ש וניזיא קביה מכלא,
כי זה הנחייא דרואה מגיע לו מכלא מכל
העולםות כולם בכת אח'ת, להיווחה תכלית
השלמות והגבוה שעליה נבראו העולמות.
זו'ש, נפייל לה'היא מלאה ואעטער לה

בתלת מאה ושבועין אלף עטרין: פירוש.
כי אז משפייע לה המוחן הנשגבים דעתיק
עצמו, שהם חוויב תוו'ם, שכל אחת עולה מאה
אלף, כי ספריות דעתיק, הון כל אחת מבchnית
מאה אלף כנ'ל, אלא החרפוץ הוא כי בשלשים
העלויונים של החכמה, שם סוד משלשים ה'כ'
נכבד ואל השלה לא בא (ש"ב כ'ג'). כלומר,
שאף על פי שהיה מקבל ונכבד גם מג'ר
דרכמה דעתיק שהן שלשים אלף העליונים.
כמו שהוא לעיל, עכ'ז' אל השלשים אלף
עצמם לא תוכל הנוקבא לעלות ולהלביש
משם. והטעם הווא כי אם היהת מלבשת גם
שלשים אלף אלו, היהת הנוקבא מתחבלת בוה
כנר בפנוי אבוקה. לכן אינה מקבלת מעתיק
רק ש"ע אלף עטרין דהינו ד' מאות אלף
פחות שלשים אלף מטעם האמור.

זו'ש, ההיא מלאה טסט וסלקא ונחתא
ואתעבידא רקייעא חדא: טסט פירוש.
מעופפת למעללה, וטסט וסלקא, הינו שהוא
מעלה א'ו'ז' ממטה למעללה. ונחתא ש"ע
האו'ז' שהוא געללה יורדת עם ארד ישר
מעלה למטה. ואתעבידא רקייעא חדא
ש"ע, הלבשת או'ז' לא'ו'ז' געשה שם רקייע
אחד. כי אותו מסך שנתקן במלכות כדי
להעלות או'ז' שהוא הגיע לנוקבא ע"י מע'ט
המן', שהעלו כדי להשפיע נ"ר ליוצרים כנ'ל.
הנה אחר הזוג שנעשה עליון, הוא געשה
(ו'סוי זף ד' ע'ב)

כלומר

ס"ד) וכן כל מלה ומלה דחכמתא, א' אתעבדין רקייעין קיימין בקיומא שלים קמי עתיק יומין, והוא קרי לון^๑ שמים חדשים: ב') שמים מחודשים, סתימין דריזין דחכמתא עלאה. וכל איןון שאר מלין דאוריתא דמתחדzin, קיימין קמי^{*} קב"ה, וסלקין ואתעיבדו ארצות החיים. ונחתין, ומתעטרין לגביה ארין חד, ואותה חדש ואתעיביד כלא ארץ חדשה, ג' מההיא מלה דעתה באורייתא. טה) ועל דא כתיב^๒ כי כאשר השם החדש והארץ החדשה אשר אני עושה עומדים לפני גבו. עשית לא כתיב, אלא עושה, דעביד תדייר מאינון

חולפי גרסאות

מסורת הזהר

כ) ב"א רלב ב"ב רמד. ז) ויקרא רסת. מ) (ישעיה ס) א נ"א אתעבדין רקייעין ל"ג ב מההוא ב"ל (אה"ל). ב"א רלב ויקרא רסת אחיה מות רבכ ה"ז תל"ד עז. תס"ט ד' עה:

ה솔ם

מאמר

עמ' אתה בשוטטה ארץ חדש, כי מה שהיתה מקודם לנו בחינת מלכות, היא עתה בחינת בינה. וו"ס עתיד הבין להיות ס"ג, והמה להיות ע"ב. כי בחינת שמות הם ז"א ועתה. במדרונות עתיק יומין הם בריזין דחכמתא עלאה, הרי שהמ"ה שהוא ז"א נעשה לבחינת ע"ב שהוא חכמה. ובבחינת הארץ שהוא נוקבא דז"א נעשה לבחינת ס"ג שהוא בינה. ונמצא שטוד שמות חדשים וארכן חדש הם מ"ה וב"ז שנגטבלו ונעשו לע"ב ס"ג.

סה) ועל דא כתיב וכו': ועל זה כתוב, כי כאשר השם החדש והארץ החדשה אשר אני עוזר שום עוזרים לפני גבו. עשותה לא כתוב, אלא עוזר שמיים וארכן חדשם של התורה. על זה כתוב, ואשימים דברי בפיך ובצל ידי כסיתיך לנטו שמיים וליסודות הארץ. השמיים לא כתוב. אלא שמיים. בלי ה' הידיעה מפני שאנו סובב על השמיים ממושך. אלא על שמיים המודשים שנעשו מדברי תורה.

פירוש. עשית לא כתיב אלא עוזר, וכו' מורה בונה. שלא לטעות בפירוש הכתוב רשםם החדש וארץ חדש, שהוא במו עניין של תיקון דבר הנעשה ומתאחד פעמי אחת ודין. כי איןנו כה, אלא הם ענין עבדות תמיד. כי הצדיקים שכבר נשלו בוהיל עלאה הם הולכים וועושים תדייר שמיים וארכן חדשם. שז"ס צדיקים הולכים מהיל אל חיל (סוף ברוכות). זמבייא דיאיה עיל זג. כי כתוב השמיים החדשים והארץ החדשה אשר אני עוזר ולא כתיב אשר אני עשיתי, הרי שלא שמיים וארכן הולכים ומתחדים תדייר מהדושי אוורייתא של הצדיקים הגמורים. וכן מביא ראייה

בולם, שאינו מתקבל לתחרותים רק דרך הרקיע, דהיינו בבחינת לבשו עמו בנ"ל. ס"ד) וכן כל מלה וכו': וכן כל דבר בדבר של חכמה נעשים רקיעים עומדים בזמנים שלפני עתיק יומין, והוא קורא אותם. שמים חדשים. ככלומר, שמים מחודשים, שהם סתומים של סודות החכמה העליונה. וכל שאר דברי תורה המתחדשים, שאננס מבחן חכמה עליונה, עומדים לפני הקב"ה, ועליהם ונעשים ארצת החיים. וירודים ומתעטרים אל הארץ אחת. ונתה חדש ונעשה הכל ארץ חדש, מכח דבר ההוא שנתחדש בתורתו.

פירוש. כי כן הולכים הצדיקים ומעליהם מ"ז תמיד וממשיכם המדרוגים הנשבות ההן עתיק יומין ע"י עצמם הרקיעים שנעשו ע"י הוווג העליון. ומאלו הרקיעים נעשו סוד השמיים חדשם, שהם מתחדשים במדרונות עתיק יומין בנ"ל. וע"כ נק' אלו ההשגות הגבותות בשם שתימין דריזין דחכמתא עילאה דמיינו על שבאות מלובשות לבושה הנמשך מהركיעין.

וז"ש. שאר מלין דאוריתא וכו' לגביו ארץ חד ואותה חדש ואתעיביד כלא ארץ חרש: כי בכל קומה יש ח"ב תוי". ועד כאן היה המדבר רק מבחינת ריזין דחכמתא בלבד. ולא מבינה ז"א ומלאות שככל קומה. חי"ש. ואתעיבדו ארצות החיים שנעשים ככלם לבחינת בינה. הנק' ארץ החיים. ונחתין הנקראת ארץ סתם ואותה חדש ואתעיביד בלבד ארץ חדשה כי המלכות נתעררה וקיבלה כל המדרוגות דארצות החיים, שהן בינה. וע"י זה עלהה המלכות להיות בינה. וכן עתה (ופווי דף ד פ"ב *) דף ה' פ"א)

הקדמת ספר הזהר

עט

חדשין ורוזין דאוריתא, ועל דא כתיב^ט ואשים דברי בפרק ובצל ידי כסיתיך לנטווע שמים וליסוד ארץ. השמים לא כתיב, אלא שמים.

ס) א"ר אלעוזר מהו ובצל ידי כסיתיך. אמר ליה בשעתה דאתмер אורייתא למשה, אותו כמה רבו דמלacci עליין, לאוקדא ליה בשלחו בא דפומעהן, עד דחפה עליה קב"ה. והשתא דהאי מלה סלקא, ואתעטרא וקיימא קמי קב"ה, איהו חפי על ההייא מלה, וכסי על ההוא בר נש, דלא ישתחמודע לגבייהו, ואלא קב"ה. ולא ה יקנאנן לגבייה, עד דאתבעיד מההייא מלה, שמים חדשים וארץ חדשה. הה"ד ובצל ידי כסיתיך לנטווע שמים וליסוד ארץ. מכאן לכל מלה DSTIM מעינה, סלקא לתועלתה עלה. הה"ד,^ט ובצל ידי כסיתיך. ואמאי אתחפי ואתCESSI מעינה, בגין לתועלתה עלה. הה"ד^ט לנטווע שמים וליסוד ארץ, כמו דאתMER.

ס) ולאמיר לציון עמי אתה. ולאמיר לאיננו תרעין ומליין דמצויינין אלין

חולפי גרסאות

ג נ"א ואתער, ובצל ואתערת (אה"ל). ד נ"א אליא קב"ה ל"ג ה יקנאנן (אה"ל). ו עלה ל"ג (אה"ל). ה"ז פ"ט ד' קה: קית.

מסורת הוות'

עמי אתה בשוטטה

לקב"ה בלבד. ומבאר הטעם, שהוא כדי להעלים המדרגות הגודלות האלו מלאלci השרת כדי שלא יקנאו בו. וענין הקנהה הוו של המלאכים. הוא בהיותם וכי החומר, נמצוא כמשמעותם בצדיק מגלים בו בעין פחיתה. בקנאותם עליו על המדרגה הגבוהה שוכנה, ואח"כ נאחזים המקטרגים באותה הפחותות שגilioו בו המלאכים. ולפיכך, כשמתלבשת המדרגה בהאי לבוש של הרקיע, שהלבוש הזה מודד לו את המדרגה, שלא יկבל ממנו יותר רק לפ"י מה שהוא לתועלתו העליון יתרך. הרי הוא נשמר מKANJI המלאכים, כי או יכול הגזיד להיות נשמר מLAGIM במדרגה בשזה משם עם המלאכים.

וז"ש. דכל מלה DSTIM מעינה סלקא לתועלתה עלה: רומו בוה שהעין רואה, והלב חזמה, ואני יכול להזכיר שתהיה מחשבתו נקיה רק לששות נ"ר ליצרו, תאלא שהוא מקבל גם לתועלתו עצמו. אמנם הפתטים מעינה דהינו המלווה לבוש הרקיע, בטוח הוא שלא יוכל יותר ממה שעה לתועלתו העליון ית'. וזה אמרו ואמאי אתחפי ואתCESSI מעינה, בגין לתועלתה עלה כמברואר.

ס) ולאמיר לציון עמי אתה: ולאמיר, היינו לאמר לאלו השערים והדברים המשווים אלו

מאמר

ראייה מהכתב לנטווע שמים, שאם היה זה לפעם אחת, היה צריך להכתב לנטווע השמים, בה הידיעה. וכיון שכותוב שמים, משמעו שנוגג תדר.

ס) א"ר אלעוזר מהו וכו': א"ר א, מהו ובצל ידי כסיתיך. אמר לו, בשעה שנמסרה תורה למשה, באו הרבה רבבות מלאכים לעליונים לשורוף אותו בשלחת פה. עד שחיפה עליו הקב"ה. ועתה, שדבר החידוש שבתורה, עולה ומתעטר ועומד לפני הקב"ה. הוא מחה על הדבר החור, ומכסה על אדם הווה שלא יודע להם אלא להקב"ה, ולא יקנאו אותו. עד שנעשה מדבר והוא שמים חדשים וארץ חדשה. ז"ש ובצל ידי כסיתיך לנטווע שמים וליסוד ארץ. מכאן, שככל דבר המכוסה מן העין צוללה לתועלתה עליינה. ז"ש, ובצל ידי כסיתיך. ולמה נתחפה ונתקסה מן העין, היינו בשבייל התזעלת העליונה. ז"ש לנטווע שמים וליסוד ארץ. כמו שלמדנו. דהינו, כדי שיצמח מזה שמים ואرض חדשים.

ובצל ידי כסיתיך וכור, הכוונה היא על הלבוש הנ"ל הנמשך מהרקע ומלביש וככסה על קומת המוחין, (כנ"ל ד"ה ההיא טבח נ"ש). אשר הלבוש זהה הוא בחינת כל המכסה על המוחין ומעליהם מעין זו, ואין ידויזם אלא (ודמיי דף ה' ע"א)

על אלין, עמי אתה. אל תקרי עמי אתה, אלא עמי אתה למשוי ^ו שותפה עמי, מה אנה ^ו במלולא דילי עבדית שמים וארץ, כד"א ^ו בדבר ה' שמים נעשה, אף כי את. זכאיין אינון דמשתדי באורייתא.
 סח) ואיל תימא דמללה דכל ב"ג דלא ידע עביד ^ו דא. תא חזי, ההוא דלאו אורחיה ברזין דאוריתא וחדש ^ו מלין דלא ידע על בורייהון כדיא יאות

חלופי גרסאות

עמי אתה בשותפה
 ז אוף הא את (נמקח ב' תבוח) אתרברא במלול
 קית, ת) (תhalbין לא) לעיל יא ת"ז חס"ט ד'
 שמים וארץ זכאיין אינון וכוי בצל' (אה"ל), ח נ"א
 קית, ז"ח ד' ב : א) יתרו חכח צו קו קדושים צג
 הא (אה"ל).

מסורת הזוהר

ר) ת"ז חס"ט ד' קד. קו. קית, ו) ת"ז חס"ט ד'
 קית, ת) (תhalbין לא) לעיל יא ת"ז חס"ט ד' צט. קד.
 ז אוף הא את (נמקח ב' תבוח) אתרברא במלול
 קית, ז"ח ד' ב : א) יתרו חכח צו קו קדושים צג
 שלח לך מא ת"ז חס"ט ד' קו :

הסולם

במדרגות העליונות. והוא אומר בעצמו, שכונתו היא לתועלתה עללה, והואאמין מטהעה את עצמו, כי לא ידע כי בנטשו הוא לידע בבירור שהוא מכוון חיזי לצרכו עצמו, הנה ענסו גודל מאד, כי נתן כח לקליפות לקטלא בני נשא, כמו שמאבר והולך וושׁ וחרש מלין דלא ידע על בורייהון כדיא יאות, דהינו שמעלה מין לוג העליון, ואינו יודע על בוריו בכל הצורך שהוא באמת כן, הנה או נמצא, דהאי איש תהיפות לשון שקר דליג וועשך להחיה מלחה, כמ"ש והולך. וועש, איש תהיפות לשון שקר מגו נוקבא דתחומו רבא : כי גם בקליפות יש דבר ונוקבא, אשר הדבר נק' שוא והנוקבא נקראת שקר. וביאור הדברים, כי הוכר דקליפה אינו כל כך רע כמו הנוקבא, וכשהוא לעצמו אינו מכשיל בני אדם לשקר בשמא דקב"ה, ואדרבה להפר, כי מדבר טוב כפי מראית עין, אלא שהוא רע עין, בסוף אל תלחם את לחם רע עין, יכול ושתה יאמר לך ולבו בל עמד (משלי כ"ג) וכל הנלכד בידו הוא נושא שם ה' לשוא כי נפרד מהשׁית, ואינו יכול לקבל שם שפע. וזה שאמרו רוז'ל כל המתגאה, אומר הקב"ה: אין אני והוא יכולן לדור במדור אחד (סוטה ה' ע"א). שבאות כוונתו לקבלת ארבי עצמו להתרברב להתגאות וכדומה, הנה הוא נלכד בראשותו של רע העין, ונמצאת העלאה מין שהוא מעלה, אינו ממשיך שם שפע מלמעלה, והוא נושא שם ה' לשוא, וע"כ נק' הוכר דקליפה שוא. כי הקב"ה אינו יכול להדק באיש ההוא לדור עמו במדור אחד.

והנוקבא דקליפה נק' בשם שקר. כי אחר שהאיש היה נלכד בראשות הוכר הנק' שוא, יש לו כח להזוווג עם הנוקבא שלו

מאמר

אלו על אלה, דהינו לחיזשי התורה, עמי אתה, אל תקרא עמי אתה, עם עין חרוקה, שפירושו, להיות שותף עמי, מה אני עשית שמים וארץ בדברי, כמו שנאמר, בדבר ה' שמים נעשה, אף אתה כך, שבדברי חכמה שלך, עשית שמים וארץ חדשים. אשרי הם העמלים בתורה.

פירוש, בחינת הקבלה נקראת תרעין, שם השערים הפתוחים ל渴בל, ובחינת ההשפעה עיי המין נקראת מלין כנ"ל. ואומר שהם מצוינין אלין על אלין, כלומר, שהם מתלבשים זה תוך זה ועיי זה הם מצוינים.

סח) ואיל תימא דמללה וכו': ואם תאמר, שדבר חידוש של כל אדם, ואפיון, שאינו יודע מה שאומר, עושה את זה. בוא וראה, אותו שאין דרכו בסודות התורה, והידש דברים שאינו יודע אותם לאמיתם כראוי. אותו דבר החידוש עולה, ויוצא אל אותו הדבר, איש תהיפות לשון שקר, מתחוך נקבת התהום הגדול, והא מدلג חמש מאות פרשיות לקלbet את הדבר ההוא, ולוקח אותן, והולך עם הדבר אל הנקבה שלו וועשה בה רקיע שוא הנקרא תורה.

ביאור הדברים, כבר ידעת שסוד המין שמעלים הצדיקים כדי לעשות נ"ר לייצרם דהינו לתועלתה עללה, הם נק' בשם מלין דאוריתא שנתחדשו, כי הן מתחדשות עיי הוווג העליון והוזוין מקבלים מוחין חדשם על ידיהם, עד שוכנים עי"ז לסוד ליטוף שמים וליסוד ארץ וכו' ונעשה שותפים עם הקב"ה, כי מתחדשים שמים וארץ עיי המلين שלהם כנ"ל. ואומר אבל ההוא דלאו אורחיה ברזין דאוריתא כלומר, שאינו בקי בדרכי ה' לידע לשמור את עצמו מלפגום (דסויי דף ה' ע"א)

שהיא

ההיא^{ב)} מלה סלקא, ונפיק לגבי ההייא מלה^{ג)} איש תהיפות^{ד)} לשון שקר, מגו נוקבא דתהומה רבא, ודלג חמש מאות פרסי לכבלא לההייא מלה, ונטיל לה ואזיל בההייא מלה לגו נוקביה, ועיביד בה רקייעא דושא, דאקרי תהו.

טט) וטס בההוא רקייעא, ההוא איש תהיפות, שיתא אלפי פרסי בזמנא חדא, כיון דהאי רקייעא דושא קאים, נפקת מיד^{ה)} אשת זוננים, ואטקיף בההוא

חולפי גרסאות

ט נ"א ואטקיף בההוא רקייעא דושא, איש תהיפות אשחתפת בית (אה"ל).

(משל טו) פקורי תקעט ויקרא רسط. ז) תרומה תעתקודי תקעט. ח) (הושע א) פקורי תעתקודי תקעט אמר קם ת"ז תכ"ד ד' סט.

מסורת הזוהר

ב) להלן עפ' ב"א שדר מקין נ שמות ש בשלח עב צורה קלג פקורי תעא תחזר קו קיג קודושים צב אמר רצה שה שייא חקת עה מא ת"ז מס' ז' קו :

(משל טו) פקורי תקעט ויקרא רسط. ז) תרומה תעתקודי תקעט. ח) (הושע א) פקורי תעתקודי תקעט אמר קם ת"ז תכ"ד ד' סט.

ה솔ם

מאמר

כלומר, שהוא מזודוג עם הנוקבא שלו דתהומה רבא על המ"ן הלו, וממשיך לו אוורותDKDOSHE להחלקו וללבניינו, בדומה לשמיים החדשים DKDOSHE הענשה ע"י המ"ן DKDOSHE כנ"ל. ואלו שמיים שהמשיך בווגו נק' רקייעא דושא מבחרית הוכר, ו מבחינת השתתפות עם הנוקבא דתהומה רבא, נקרא רקייע דתהו. כי תהו שם הוכר, והשם של הנוקבא הוא תחום זו"ש ועיביד רקייע דושא מכח בחינתו עצמה. דאקרי תהו מכח השתתפותו עם תחום שהוא הנוקבא.

טט) וטס בההוא רקייעא וכו': ואותו איש תהיפות מעופף ברקייע שלו ההוא, ששת אלפיים פרסאות בכת אחת. ואחר שרקייע שלו זה עומד, מיד יוצאת אשת זוננים. ומהזיקה באותו הרקייע שלו, ו משתתפת בו. ומשם היא יוצאת והורגת כמה אלפיים ורבבות. כי בשעה שהיא נמצאת באותו הרקייע, יש לה הרשות והיכולת לעוף ולעבור את כל העולם ברגע אחד.

פירוש, כי אלו המוחין שנמשכו לו בההוא רקייעא דושא, הם מס'א שנכנגד והחכמה DKDOSHE, ספריותו הון במספר אלפיים. וזה וטס בההוא רקייעא שהוא מעופף ונאו על ידי, שיתא אלפי פרסי בזמנא חדא, בש הספריות הג"ת נה"י דחכמה, המכונות שיתא אלפי פרסי, בהימנו מהחכמה.

וז"ש. כיון דהאי רקייעא דושא קאים, נפקת מיר אשת זוננים ואטקיף בההוא רקייעא דושא ואשחתפת בית: כלומר, אחר שנשלמו השמיים החדשים דקליפת הוכר, הנק' רק בשם שוא או מגלה הנוקבא דתהומה רבא את כחה, וכחה מתקיף את הרקייע, לשקר בשם דקב"ה, והוא נמצאת

שהיא קליפה רעה ומרה, המזיפת שמא דקב"ה, ומשקרת בו או יורדת ומסיטה, וועליה למעלה ומקטרגת, ונוטלת את נשמהו הימנו.

ועיב נק' איש תהיפות, כי תחילת אכיל ושתה יאמר לך, דהינו שיעלה מ"ן למעלת להקב"ה, וימשיך שפע לצורך גובה, והוא נראה לא כמו שהוא מסטראDKDOSHE, ואח"כ בכח השורא שלו מזודוג עם הנוקבא דתהומה רבא, שעם השקר שלו הוא נוטל את נשמו והורגו. וזה איש תהיפות לשון שקר מגו נוקבא דתהומה רבא כי הוא מתחפה לשון שקר רק מכח הנוקבא דתהומה רבא דاشתף בה, ולא מבחרית עצמו.

וז"ש. ודלג חמש מאות פרסי לכבלא לההייא מלה: פ"י כי הווין דטומאה אין להם משורשים רק ו"ק ונקודה דו"ןDKDOSHE, ואין להם לעות ו"ק ונקודה דו"ןDKDOSHE, ואין להם שם מקום וכח להתאחו במבנה. אמן ע"י ההיא מלה, דהינו המ"ן שהעללה התהתו, נוטן כח לזכור דטומאה לדלג על וית דבינה הנמשכות בו"ןDKDOSHE, שהן עיקרון רק ה' ספריות הג"ת נה"ה, הנקראות חמש מאות פרסי, כי ספריות הבניה הון במספר מאות כנודע, וזה ודלג חמש מאות פרסי לכבלא לההייא מלה כי חיכף בעת עליית המ"ן השיג כח לדלג למקום דלאו דיליה, דהינו לה' ספריות התהתו הג"ת נה"ה הבניה הנקראות חמש מאות פרסי. לכבלא לההייא מלה. דהינו בחי' המ"ן, שהעללה האיש דלא ידע על בוריין אם כוונתו לעשות נ"ר לויצו.

וז"ש. ואזיל בההוא מלה לגו נוקביה ועיביד בה רקייעא דושא דאקרי תהו:

(דפו' וף ה' ע"א)

רקעיא דשווא, ואشتפת ביה. ומתרן, נפקת וקטלת כמה אלףין ורבונן, בגין דכד קיימת בההוא רקיעא, אית לה רשות ויכתא למשוי טס כל עלמא ברגעא חדא.

ע) ועל דא כתיב,^ו הוי מושבי העון בחבלי השוא. העון, דא דכורא. וכעבות העגלה חטא. מאן חטא, דא נוקבא. דאקרוי חטא. איהו משיד, ההוא דאקרוי עון, באינון חבלי השוא, ולבטה, כעבות העגלה חטא, לההיא נוקבא דאקרוי חטא, דתמן אתתקפת למשוי טס לקטלא בני נשא, ועל דא^ז כי רבים חללים הפללה, מאן הפללה, דא ההיא חטא דקטלת בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, רחמנא לשובן.

עא) אמר ר' שמעון לחריריא במתותא מניכו, דלא תפkon מפומייכו מלה דאוריותא דלא ידעתון ולא שמעיתון מאילנא רברבא כדקא יאות, בגין דלא תהוון גרמין לההוא חטא לקטלא אקלוסין דב"ג למגנא. פתחו כלhone ואמרו, רחמנא לשובן, רחמנא לשובן.

חולפי גרטאות

דאקרוי חטא לא"ב (אה"ל).

מסורת הזהר

^ו (ישעה ה) ב"ב שצט מקץ קכח ת"ז חס"ט ד' קיו :
^ז (משל ז) קדושים צא ת"ז חס"ט ד' קיט .

עמי אתה בשוטטה

הסולם

מאמר

הנקראת חטא, שהיא מתגברת שם לעוף ולהרוג בני אדם. ועל כן, כי רבים חללים הפללה. מי הפללה. היא אותה החטא ההורגת בני אדם. וכי גרם לזה. הינו תלמיד חכם שלא הגיע להוראה, ומורה. הרחמן יצילנו.

פירוש. במ"ש לעיל, שהוכר איינו כל כך רע כמו הנוקבא, כי הוא מדמה עצמו לקודשה, בסורה האכilo ושותה יאמר לך וללבו בכל עמק (מושלי כ"ג), וע"כ הוא נקרא שרוא. אמנים מושם זה, כחו גדול ביותר לבני בני אדם לרשותו, ואחר שנפל לרשתו בא ומודוג בנוקביה, ואז בעבות העגלה חטא שימושתו בטעמה רaba. וזה שיעור הכתוב הוא משבבי עון בחבלי השוא. כי השוא, רק קשור אותו בחבלים ולוכד אותו, ואח"כ הוא מפילו לפני הנוקבא שלו, ואז בעבות העגלה חטא אשר החטא מפללה לתהום רaba והורגות. וזה, דא ההיא חטא דקטלית ב"ג.

עא) אמר ר' שמעון וכו': אר"ש אל החברים. בקשה מכם, שלא תוציאו מפיקם דבר תורה, שלא ידעתם ולא שמעתם מאילן גדול קרואו. בשביל שלא תהי גורמים לאויה חטא, להרוג המוני בני אדם חנום. פתחו כולם ואמרו, הרחמן יצילנו.

פירוש מלה דאוריותא וכו', בלומר, אם אתם יודעים מעצמכם, מוטב, ואם לא צרייכים

מעופפת ברקיע,iao נקרא רקיע דתחו בניל, וו"ש, ומתרמג, נפקת, וקטלת וכו' בגין דבר קיימת בההוא רקיעא אית לה רשות ויכתא למשוי טס כל עלמא ברגעא חדא: כי בהיותה משותפת בההוא רקיעא היא מתחזקת ומתרגדלת עוד יותר מקומת הוכר, כי הוכר גדול רק ויק דחכמה, שהם שייתא אלף פרסאות בניל, והנוקבא גדרה על ידו בעשר ספריות שלמות. דהינו עולם שלם, וויש אית לה רשות ויכתא למשוי טס כל עלמא דהינו עולם שלם בע"ס. ברגעא חדא היס וכמה זעמו רגע. (ברכות ז' ע"א). וע"כ כחה גדול לקטלא לבני נשא לאלפים ורבבות. בסורה כי רבים חללים הפללה (מושלי ז'). ובאי לנו ר"ש, כי זה לעומת זה עשה אלהים, כמו שע"י המ"ז צדיקים נבונים תמיד שמיים וארכ' חדש לקדושה, כן ע"י המ"ז של אלו דלא ידוען איד לפهل לקב"ה על בורייה, הולכים ונבנים שמיים וארכ' לקליפות.

ע) ועל דא כתיב וכו': ועל זה כתוב, הוי מושבי העון בחבלי השוא. העון, זהו זכה, וכעבות העגלה חטא. מהו חטא. היא הנקבה, דהינו אשת זוגנים הניל, הנקראת חטא, הוא, החותא, מושך, אותו הנקרא עון, דהינו את הוכר, בחבלי שוא האלו. ולאחר זה, כעבות העגלה חטא. שהוא מושך, לאויה הנקבה (דסרי ז' ח' ע"א)

עב) תא חזי,^ח באורייתא ברא קב"ה עלמא, והא אוקמו, דכתיב,^ט ואהיה אצלו אמון, ואהיה שעשועים יומם. ואיהו אסתכל בה זמנה, ותרין ותלה תא ארבע זמנים, ولבתר אמר לו, ולבדר עביד בה עבידתא. לאולפא לבני נשא דלא יתון למטעי בה. כד"א אז ראה ויספירה הכינה וגם חקרה ויאמר לאדם. עג) ולקביל ארבע זמנים איננו, דכתיב, אז ראה ויספירה, הכינה, וגם חקרה, ברא קב"ה מה דברא. ועד לא אפיק עבידתיה, אעליל ארבע תבין בקדמיתא, דכתיב, בראשית בירא אלהים אית, הא ארבע. ולבתר השמים. איננו לקביל ארבע זמנים דאסתכל קב"ה באורייתא עד לא יפיק עבידתיה לאמנותיה.

מאמר דעתן חמרי

עד) רבוי אלעזר הוה אזיל למחמי לרבי יוסי ברבי שמעון בן לקונייא חמוני,* ורבוי אבא בהדייה, והוה טעין ט' חד גברא אבותרייהו. אמר רבוי אבא נפתח פתחין דאוריתא, דהא שעתה ועדנא הוא לאתתקנא בארכן.

מסורת הזוהר

ח) ביב קפוי לך שי תולדות א מקץ רם ויגש כתרולה פרולס סקווי יג שמיני א ז"ח ד' טה. תק"ח ד' קכא: ט) (משל' ח) ב"א כס ב"ב קפוי תולדות א חרומה תרלה ויקhal תלח שמיני א אחרי מות ר' קרחה לה וילך לט ז"ח ד' ה ט"ד פא: תק"ח ד' קטו ט"ב. ט) (איוב כח) מקץ קלד ויקhal רכח בהר עג ת"ז תניה ד פח: ז"ח ד' מה. פח. צא. תק"ח ד' קכא: ט עזין בת"ז תכ"ג ד' טט.

עמי אתה בשותפה

הסולם
הרוי ארבע. ואח"כ כתוב השמיים, שם כנגד ארבע הפעמים שנסתכל הקב"ה בתורה מטרם שהוציאו מעשו למלאתו.

מאמר

צריכים אתם לשמע איך לעבוד את ה' מאילגנא
רברבא ברך א יאות, דהינו מ אדם גדול
שאפשר לסמוך עליו. בגין שלא תהוו גריםין
וכי.

פירוש. ולקביל ארבע זמנים אינן וכיו':
אלו ארבעה זמנים ח"ס ח"ב תרי"מ: אז ראה
הוא חכמה, ויספירה הוא בינה, הכינה הוא
ז"א. וגם חקרה. הוא מלכות. ואחר ד'
התלבשיות האלו, ברא קב"ה מה דברא. וכן
רמות ד' התבויות הראשונות שבתורה,
בראשית היא חכמה, ברא היא בינה, אלהים
היא ז"א. את היא מלכות. ואחר ד' התלבשיות
אלו, בבראו השמיים.

עב) תא חזי באורייתא וכיו': בוא
וראה, בתורה ברא הקב"ה את העולם.
והעמידוהו, שכתוב, ואהיה אצלו אמון ואהיה
שעשועים יומם. שסובב על התורה שהיה
הקב"ה משתגע בה אלף שנה מתרם שנברא
העולם. (כני' אות כ"ב) והוא הסתכל בה פעם
ושתים ושלש וארבע פעמים. ואח"כ אמר להם.
ולבסוף עשה בה מעשה. ללמד בני נני אדם שלא
יבואו לטוצאות בה. כמו שאתה אומר, אז ראה
ויספירה הכינה וגם חקרה ויאמר לאדם. אשׁר
ראה הוא פעם א', ויספירה, פעם ב', הכינה,
פעם ג', וגם חקרה, פעם ד'. ואח"כ אמר להם,
דהינו, ויאמר לאדם.

מאמר דעתן חמרי

עד) רבוי אלעזר הוה וכיו': ר' אלעזר
הlek לראות את ר' יוסי ברבי שמעון בן
לקונייא חותנו, ורבוי אבא עמו. ואיש אחד
היה מחמר אחריהם, דהינו שהוא מוליך
חמוריהם. אמר ר' אבא, נפתח פתחי המורה,
שעתה השעה והזמן לחתקן בדרכני. טעין
פירושו

ט) ולקביל ארבע זמנים וכיו': ונגד
ארבע פעמים אלו שכתוב, אז ראה, ויספירה,
הכינה, וגם חקרה, ברא הקב"ה מה שברא.
עוד שלא עשה מעשה, הביא בתחילת ארבע
מלים, שכתוב, בראשית, ברא, אלקים, את

עה) פתח רבי אלעזר ואמר, ^{ז)} את שבתו תשמورو. תא חזי, בשית יומין ברא קב"ה עלמא. וכל יומא ויוםא ג' גלי עבידתיה, ויהב חיליה בההוא יומא. אימתי גלי עבידתיה ויהב חיליה. ביוםא רביעאה, בגין דיןנו תלת יומין קדמאין כולהו הו סתמיין ולא אתגלו, כיון דעתך יומא רביעאה, אףיך עבידתא וחילא דבלחו.

עו) דהאasha ומיא ורוחא, ע"ג דיןנו ^{ט)} תלת יסודין עלאין, כלחו

חולפי גרסאות

ב נ"א לא גלי עבידתיה (אתה"ל).

ד' ב': חס"א ד' ננ. תכ"ג ד' טט. תכ"ד ד' טט. תל"ז ד' עז: ט) תולדות קיד וארא לג' יתרו רצב פנתש תחת ואתחנן קו ת"ז תכ"ב ד' טט:

מסורת הזוהר

ל) (ויקרא יט) בהשפטות ח"א רטה. ד"י קדושים לכב מג עט בהשפטות ח"ג ד' שי: ד"י ת"ז בתקומה מפני שדרכו לזכור את החמורים במחט, כדי שימהרנו ליכת.

פירשו דוקר. כי על מדורים מתרגם מטענין. (ירמיה ל"ז) והוא שם מושאל למוליך חמורים, מפוני שדרכו לזכור את החמורים במחט, כדי שימהרנו ליכת.

הטולם

מאמר

החיים, הרי שהמלכות הנקראת ארץ היא בחינת יום שבת, והוא שבייע לבני. וענין זה, של רביעי ושביעי, הוא שמתבאר כאן. וזה אמרו בין דיןנו תלת יומין קדמאין כולהו הו סתמיין ולא אתגלו, כי כל זמן שהמדינה היא בחסרו המלוכות, נבחנתה לטסתומה ובלתי נודעת ובהשגתה את המלכות משות את שלמותה וזה סוד ששתימי המשעה ושבת, כי לאורה צרים מימים השבעת, ימי המשעה להיות יותר חשובים מימים השבעת, שהרי חגי"ת נה"י שמת שמת ימי המשעה החשובים יותר מהמלכות שהיא יומ השבעת. אלא הפ"י הוא, שכיל שבוע הוא מדרגה בפ"ע שבימות חולו היא חסירה מלכות, וע"ב המדרגה סתום וואין בה קדושה. כי בחסר המלכות חסר ג"ר דארות כנ"ל, ורק בהתגלות המלכות במדרגה היא, דהינו בכיאת יומ השבעת, או מתגללה הקדושה בכל המדרגה דהינו גם בששת ימי המשעה, והקדושה שורה בכל השבעה הוא עצדי"ז גם בששת ימי בראשית, כאשר נאצלו ג', יומיין קדמאין שהם חגי"ת מטרם שנגלה המלכות הרוי היו סתמיין בלי גילוי הקדושה שביהם, וכשנגלה המלכות, שהיא בימים רביעי או נתגלה קדושתם של כל ארבעת הימים. וויש כיון דעתך יומא רביעאה אףיך עבידתא וחילא דבלחו דהינו שנטגלתה הקדושה במלוכה ובכח דבל ארבעת הימים, כי המלכות משפטת המדרגה.

עו) דהאasha ומיא וכו': כי אש ומים ורוחה שם חגי"ת וה"ס שלשת הימים הראשונים, ע"פ שהם, שלשה יסודות עליונים, דהינו ג' ספירות חגי"ת, כולם היו תלולים ולא נגלה

עה) פתח ר' אלעזר וכו': פתח ר"א ואמר, את שבתו תשמورو. בוא וראה, בששת ימים ברא הקב"ה את העולם. וכל יום ויום גילה מעשיו ונתן באיתו כחון. מתין גילה מעשיו ונתן כחון. הוא, ביום הרביעי, בשביב שלושת ימים הראשונים, היו סטומים כלום ולא נגלו, כיון שבא יום הרביעי הוציא המשעה והכח של כלום.

פירוש. בההוא יומא, היינו ביום השבת. שית יומין הם חגי"ת נה"י, והם מגלי שלמות מלאכתם וכחם ביום השבת. שהוא מלכות.

ומ"ש, אימתי גלי עבידתיה ויהב חיליה ביוםא רביעאה וכו': הנה מקודם לכן אמר, דכל יומא ויוםא יהב חיליה ביום השבת, וכן אמר אימתי היה זה רק ביום רביעי. ויש להבין זאת. והענין הוא כי המלכות נקרת רביעי ושביעי, רביעי לאבותיהם חגי"ת, ושביעי לבניין שם נה"י, וכן אמר ר"ש (געיל אות ד'). כי הגאננים שם חגי"ת נראו הארץ ביום השלישי ועת הזריר הגיע דא יום רביעי. שאו נתמעטה המלכות ועלתה לעיבור ב' ע"ש. הרי שהמלכות נאצלה מהגי"ת ביום ג', וונתקנה ביום ד', ע"י נצח דז"א שהוא יום ד', וע"כ מבחינה זו היא נקרת רביעי לאבות. ואח"כ אומר שם בארכינו דא יום שבת דאייחו דוגמת הארץ (ופשי דף ה' ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

פה

תלין ולא אתגלי עבידתא דלהון עד דארעא גלי לון, כדין אתידע אומנותא דכל חד מניהו.

עוז) ואי תימא הא ביום תליתאה הוה, דכתיב^ט תדא הארץ דשא,
וכתיב^ט ותוצאה הארץ. אלא הא ע"ג דכתיב ביום תליתאה, רביעה
הוה, ואתכליל ביום תליתאה למחיי חד בלא פרודא. ולבתר יומה רביעה
אתגלי עבידתיה לאפקא אומנא לאומנותיה דכל חד וחד. בגין דיום רביעה
אייהו רגלא רביעה דכרסיה עלאה.

עה) וכל עבידתייו דבלחו, בין יומין קדמאין ובין יומין בתראין, הו

חולפי גרסאות

^ט (בראשית א) להלן רא ב"א עה שפה ב"ב קנה
בבבשות ח"א ד' רנו. ד"י בא ס"ו תרומה תחכט
ספרא דצעירותא יט ויקרא קפב פנחס קכוב תרגז ת"ז

בקדמה ד' ה. ת"ו ד' רא : תכ"א ד' מו : תמ"ג ד' פב. תס"ו ד' צו : ת"ע ד' קלן. ז"ח
ד' א :: יג עה. תק"ח ד' צה :: קיב. ס (בראשית א) לעיל ד ב"ב כס ספרא דצעירותא לו
פנחס קכוב ז"ח ד' א : ע (בראשית ח"א ד' רנו. ד"י

מסורת הזוהר

ב) (בראשית א) להלן רא ב"א עה שפה ב"ב קנה
בבבשות ח"א ד' רנו. ד"י בא ס"ו תרומה תחכט
ספרא דצעירותא יט ויקרא קפב פנחס קכוב תרגז ת"ז

הсловם

מאמר

הנה או יצא הו"א שהוא האומן, לאומנותיה,
ונאצלו בוני, הנקי, נצח הود יסוד, דהינו ג'
הימים לאחרונים דשנת ימי בראשית. והוא
בגן דירומו רביעה אייהו רגלא רביעה
דרכרסיה עלאה הו"א נבחן לכטא אל הבינה,
ובמו שאין הכסא נשלים מטרם שנגמרה בו
הרגל הרבעית, כן הו"א אינו נשלים מטרם
שנותגלתה בו המלכות ביום הרבעי, ולא היה
יכול להציג את ג' הימים נה"י זולת אחר
השלמתה.

עה) וכל עבידתייו דבלחו וכ"ו : וכל
מעשיהם של כולם, בין ג' ימים הראשונים,
שם חגי, ובין של ג' ימים האחרונים, שם
נה"י, היו תלויים בשבת, שהוא המלכות
בבחינת הגיר וככל שלמותה. זה שכטובי, ובכל
אלקים ביום השבעי, זו היא שבת. וזה
הרגל הרבעית של הכסא. כלומר ששבת ויום
הרבעי שניהם בח"י מלכות, אלא יום הרבעי
הוא מלכות הנכלה בז"א בת"ת שלו מוחה
ולמעלה. יום השבת ה"ס מלכות בזוג ז"א
פניהם בפניהם.

פרוש. וכל עבידתייו דבלחו וכ"ו,
כלומר אעפ"י שג' הימים הראשונים גשלמו
ביום הרבעי, מכל מקום לא גשלמו בו לומרין,
והו תליין עד יומם השבת, ונמצא כי ביום
השבת גשלמו בין יומין קדמאין שם חגי,
ובין יומין בתראין שם נה"י, וח"ש, ועל
אלקים

נגלה המעשה שלם עד שהארץ, שה"ס מלכות,
גילתה אותם. או נודעה מלאכתם של כל אחד
ואחד מהם.

עוז) ואי תימא הא וכ"ו : ואם תאמר,
הרי ביום השלישי הוא, שכתוב, תדא הארץ
דשא וכותוב, ותוצאה הארץ, הרי שנiliary מונשה
של הארץ, שהוא המלכות, היה ביום השלישי,
ומשיב, אלא אעפ' שהוא בtów ביום השלישי,
שהו"ס ת"ת, יום הרבעי היה, שה"ס מלכות,
ובכלל ביום השלישי, להיות, ת"ת ומילכות
אחד בלי פרוד. ואחר כה, גיליה יום הרבעי
מעשתו, להוציא את האמן למלאתו של כל
אחד ואחד, מוזג"ת, משום שיטים הרבעי הוא
הרגל הרבעית של כסא העליון, שהוא בינה,
שד' רגילים שלו הם חגי ומלכות.

פירוש. כי בהיות המלכות מגילות קדושת
ג' הימים, ע"כ עלתה ונכלה ביום השלישי,
כדי לגנות עליהם היחוד דהינו למחיי חד
בלא פרודא.

וח"ש, ولבתר יומא רביעה וכ"ו, כי
בימים רבעי השלימה המלכות על ג' הימים
הראשונים בלבד. ולאחר כה יצא עוד ג' ימים,
שם נצח הוד יסוד, וו"ש ולבד ר' יומא
רביעה, אתגלי עבידתיה לאפקא
אומנא לאומנותיה דכל חד וחד, כי אחר
שנותגלתה הקדשה על ג' הימים הראשונים.
שם חגי, הנקי אבות, שהם עיקרו של הו"א.
(דטרוי דף ה ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

ט) תליין ביום דשבתא. הדא הוא דכתיב,^ט ויכל אלהים ביום השביעי, דא שבת ודא הוא ^ט רגלא רביעאה ^ט דברסיא.
 עט) ואיל תימא אי הכי, מהו את ^ט שבתווי תשמרו, תרין. אלא שבת דמעלי שבתא ^ט ושבתא דיזמא ממש ^ט לית לנון פרודא.
 ט) אמר ההוא ^ט טיעא דהוה ^ט טעין בתריהו, ומהו ^ט ומקדי תיראו.

מסורת הזוהר

ט) גות שסוד (אותון מתמן) במשמות ח"א ד' רטה. ד"י (שמהו כולם) בשלחתו (ומניה מתברכאת) יתרו תמה (ביום שביעאה תליין) פקווי מה (יומא שביעאה אישולימו כל עבידין). צ) (בראשית ב) ב"ב קפ' יתרו תנב' משפטים שיש ויקח רגב פקווי מה ת"ז תכ"ב ד' ס"ז: תמי"ז ד' ק. ז"ח ד' לב :: לג. תק"ח ד' קיב: ג) ב"א קין בהשומות ח"א ד' רגנא. ד"י (סמכא) בלק חטף פנחים מרוט ואתחנן נא ת"ז ד' ת. ר' לד' רגשה בהשומות ח"א ד' רגנא. רס: (כסא הכבוד) שמאות קין קכב ויקח רפא תורייך צו אחריו מות ר' קדושים לה נשא קעט פנחים رب תריש ואתחנן קו קה עקב עא כי תצא קט קכו קלט האינו יוז קצב בהשומות ח"ג ד' עז: שז: ד"י ת"ז הקדמה ד' ת. תייח ד' לא: ס: תכ"א ד' נא: ס: תכ"ב ד' סה: סו. ז"ח רות ד' עז: שז: קדושים מג ת"ז ת"ע ד' קבו: ת) להלן רמו רגב ב"ב קפה קצב קזו ר' ושב נב' בהשומות ח"א ד' רגנו. ז"י בשלחתו חמו יתרו תעב תקלא חקמו חרומה קסוד קעט קגב ר' רטו חמו ויקח קצב רגב נב' בהשומות ח"ב ד' רעו: ד"י קדושים יט כי תצא קטו האינו קצב ת"ז תייח ד' לו. תכ"א ד' מה: מו. תכ"ד ד' סט: ע. בהשומות ת"ו ד' קמג: ז"ח ד' מה: א) להלן רמו רגב ב"ב קגב בח"ג צ"ו קזא ר' נח ששא יתרו תמו תננו תקל משפטים ה חרומה קעת קפוד רה רטו ויקח קטח ר' רוח רגה פקווי מוכב בהשומות ח"ב ד' רעו: ד"י ויקרא קסוג צו סב סד אחורי מות תה אמרו קטו קכו עקב מו ת"ז בהקומה ד' ב. ת"ו ד' כב. תי"ט ד' לח: תכ"א ד' מי. נא. נ. ת"ל ד' עז. ז"ח ד' יונ. לג. מה: ב) יתרו תקסט בח"ג צ"ת (דא ווא בל פירודא). ג) חרומה תקלט בלק לו. ד) (ויקרא יט) בהשומות ח"א ד' רטה. ד"י קדושים ל/ב' ואתחנן סו בהשומות ח"ג ד' ש: ד"י ת"ז תכ"ג ד' סט. תכ"ד ד' סט. תק"ח ד' קב.

דרך אמת ^ט פי' סוחר שהיה נושא אחרים.

הטולם

מאמר

אליהם ביום השביעי את כל מלאתנו אשר עשה. דהיינו כל שלוש הימים. לרבות ג' הימים הראשונים.

וז"ש, דא שבת ודא הוא רגלא רביעאה דברטיא, כולם, שיום השביעי הוא שבת, דהיינו שביעי לבניין, וכן הוא רגלא רביעאה דברטיא, דהיינו שמשלים גם על האבות והשבת הוא רביעי להם. והטעם ש' הימים חמ"ת לא נגמרו לכל תיקונים ביום רביעאה, אלא שצרכיהם ליום השבת שישלים אותם, הוא, מפני שהיא ביום רביעי מיעוט במלכות, הנק' מיעוט הירח, שימוש זה הורה לעיבור ב', ונתגלתה שלמותה ביום השבת. ונמצא שימוש השבת השלים גם על ג' הימים הראשונים.

עט) ואיל תימא אי וכוי: אמר תאמ' אם כן, שששת הימים מלכות, מהו שבתווי, את שבתווי תשמרו, שהן שתיים. ומושיב, אלא שבת של ליל שבת שהוא מלכות, ושבת של יום ממש, שהוא ז' א, המAIR בשבת שהוא

מלךות. אין להם פרוד, כי מיעודם פב"פ, והם נקראים שני שבתווי.

פירוש, שאל כי לפה הוה אמיןא, שב' המלכות, רביעי ושביעי, שלמות כל אחת בפני עצמה, מובן היטוב הכתוב את שבתווי שהם תרין, רביעי ושביעי. אבל אחר שתאמ' שברבעי לא נשלם אלא רק אחר שנכלל בשבעיעי, א"כ הם רק שבת אחת. ולמה אומר הכתוב את שבתווי, תרין. ומשיב, שהכוונה היא על בחינת ז' וא' ונקבא המאים בקדושת השבת, כי יום השבת הוא הזכר ומעלי שבת היא הנקבא. והם ב', שבתוות הנכללים בשבעותי, להיותם ממש חד בל' פרודא, וע"כ נק' גם ה' א' בשם שבת. והבן.

ט) אמר ההוא טיעא וכוי: אמר אותו מologic החמורים שהיה מחומר אחרים, ומהו מקדי תיראו, אמר לו, זו היא קדושת השבת. אמר לו, ומהי קדושת השבת. אמר לו זו היא קדושה הנמשכת מלמעלה, מאו'א. אמר לו, אם

אמר ליה דא ^ו קדושא דשבת. אמר ליה ומהו קדושא דשבת. א"ל דא קדושא דאתmeshca מלעילא. אמר ליה אי הכי עבידת לשבת דלאו איהו קדש, אלא קדושא דשريا עליי מלעילא. אמר רבי אבא, והכי הוא, ^ו וקראת לשבת עונג לקדוש ^ה ^ו מכובד. אזכיר שבת לחוד וקדוש ^ה לחוד. אמר ליה אי הכי מאן קדוש ^ה. אמר ליה קדושא דנחתא מלעילא ושריא עלייה. אמר ליה אי קדושא דאתmeshca מלעילא אקרי מכובד, אתחזי בשבת לאו איהו מכובד, וכתיב וכבדתו. אמר רבי אלעזר לרבי אבא: אנח להאי גברא ^ו דמלה דחכמתא אית בית, דיןן לא ידענא בה. אמרו ליה: אימא אתה.

(פ) פתח ואמר, את שבתותי. את, לאסגאה ^ו תחום שבת, דאייהו ^ו תריין

חולפי גרסאות

נ אמר فهو בצל' (את'ל). ס נ"א אמר ליה ר'א, ונ"א שאל ר'א. ע נ"א דמלה חותא.

ב שלח עג בע יתרו תנו אמר קו ^ו ז"ח ד' יט. מ' נח רמה רמט פקודי תרכז בתשפטת ח"ב ד' רעו: ד' צו סב אמר קו נשא שוד עקב לג מה בהשפטות ח"ג ד' שב: (עדוני) ת"ז ת"ו ד' כב. תכ"א ד' נט. טט: תמ"ח ד' טט. ת"ע ד' קלא. ז"ח ד' מ' ח' להלן כמה פנחס תחל ת"ז בהקומה ד' ב. יא. יט. טט' ד' קה. י' בשלח תחיך ויקלח רם בפנחס תחל ת"ז בהקדומה ד' יא. (תמניא אלפע) תכ"א ד' נט: תכ"ג ד' טט.

מסורת הזוהר

ו יקהל רב אמר קו קטו ז"ח ד' יט. ו' (ישעה נח) בשלח עג יתרו תנו אמר קו ז"ח ד' יט. מ' ז' בשלח עג בע יתרו תנו תרומה רפ ויקלח קו

דטעין חמרי

ה솔ם

מאמר

שני אלף אם אלה כל צד, ומשום זה הוסיף הכתוב, את המלה, "את". שבתותי, שהוא לשון רבים, זו היא שבת עלינה ושבת תחתונה, שהן שתים כוללות ביחד וסתומים ביחד. פירושו. את לאסגאה וכו'. כי אעפ"י דכתיב. אל יצא איש ממוקמו ביום השבעי (שמות ט''). הרבה הכתוב במלת את ב' אלףים לכל רוח מחוץ למקוםו. ואת ה"ס המלכות שמצווגה יוצאים המוחין של אור"א המאריכים בשבת בתוספת על הארצת הוועז. כי או"א ה"ס ב' אלפיים. וזה בגין כך אסני את שעיז בא את לרבות.

וז"ש, שבתותי, דא שבת עלאה ושבת תחתה, שבת עלאה הוא תבונה ושבת תחתה הוא מלכויות. נוקבא דז"א, שם נק' (גניל אוט ח''). מ"ז ומ"ה, או, עולם עלה וועלמא בילין בחדרא כי בשבת עולמים וו"ז ומלבושים לאו"א, נמצאות תבונה ומלכויות בילין זו וכן בחדרא, כי התחתון העולה לעליון נעשה כמוותה. סתימין בחדרא כי עכ"ז אין המלכות נעשו תבונה ממש ביל הדר בינוין, משום שאלה דק למעלת במקומם התבונה, אבל למלכות עצמה של המלכות למטה אין לה מוחין אלו, ובשיעור הזה נחשבת עוד המלכות לסתימה. ואומר שגם התבונה סובלת מהתקימת של

כן עשית את השבת שהיא עצמה אינה חדשה, אלא הקדושה שורה עלייה מלמעלה, מאו"א. אמר ר' אבא, וכך הוא שוכב, חרוי שנזכר שבת בלבד, ענג לקדוש ^ה מכובד. אמר לו, א"ב, מי הוא קדוש וקידוש ^ה בלבד. אמר לו, הוא הקדושה היורדת מלמעלה, מאו"א, ושורה עלייה, על השבת. אמר לו אם הקדושה הנמשכת מלמעלה נקראת מכובד, נראה, שהשבת עצמה אינה מכובדת, וכותבו, ובגדתו. הרוי שהשבת עצמה היא מכובדת. אמר ר' אלעזר לרבי אבא, עוזב אותו האדם, כי יש בו דבר חכמה, שאנו אין יודעים אותה. אמרו לו, אמרו אתה.

פירושו. שאל אותו, ימ' והוא ומקדשי תיראו, כיון שאתה אומר שסוד השבת הוא בחינת זו"ן, א"ב למה קורא אותן הכתוב בשם מקדשי, כי רק או"א בלבד נק' קדש. וו"ש, אדרבר שבת לחוד וקידוש ^ה לחוד. הוכיח לו מכאן, כי השבת עצמה היא בחינת זו"ן דלאו איהו קדש מעצמה, אלא משום שנמשכת לה קדושא מלעילא. דהינו מאו"א עלאין נק' קדש. ובחי' המשכה מאו"א נק' קדוש ^ה, שעליו נאמר וילקדוש ^ה מכובד.

(פ) פתח ואמר את וכו': פ"ז, את שבתותי. את בא לרבות תחום שבת, שהוא (ופרוי דף ה' ע"א)

אלfin אמין לכל סטרא, ובג"כ אסגי את שבתותי, פ"ד א"ו שבת עלאה ושבת תמהאה, דאיון תרין כלילן כחדא, וסתמיין כחדא.
 פב) אשтарר ז' שבת ח'acha לא אדרך והוה בכוסופה. אמרה קמיה:
 מארי דעתמא, מיומה דעתבדת לי, שבת אתקירנא, יומא לאו איהו بلا ליליא.
 אמר לה: ברתי, ט' שבת אנט ושבת קירנא לך, אבל הא אנא מעטר לך ע' בעטרא עלאה יתר. עבר כרוזא ואמר, מקדשי תיראו, ודוא שבת דמעלי שבתא, ט' דאייהי

חולפי גרסאות

מסורת הזוהר

ט' יתרו תקלת תרומה רה רטו שיט ויקהל קפב פ' נ"א דא לא'ג.
 בהשומות ח"ב ד' רעו: די' קודשים לב ח"ז תמייח ד' מטה. ג' ב' קפה (תלת שבת)
 ויקחל רז' נשא שפַד (תלת עדוגין) פנחס תשצט ח"ז תמייז ד' פדה. ג' שביעין ז' ח' ד' מה: (תלת
 שבת). ט' לעיל ד' לד להלן רמו רג' רגב ב'ב' קפה קאזו רכח שמה שענו נח ד' סו שטא וירא שכח
 וישב נז' קעה ויחי תקפתה בהשומות ח"א ד' גוט: רסה. ד' שמות קו' בשלוח ע' עד תט' תיט
 יתרו תמד מגנה חסן תעלה תצעה תצעה תקפתה תרומה ע' קנו קפס' קפה רז' רטו רט'
 רטה רז' שיט שכח תנ' תנ' תקמו תקנות ויקלח קעג קפ' קפו קצט רז' רכט רלט רגב רגה רעה תנ'ו
 פקודי מה תקמה תרכד תרעעה תרצא התז' בהשומות ח"ב ד' רעו: די' ויקרא קפג צו נז' סד אתרי רבעה
 רסב שס' תחת קדושים יט לא' לב עט אמרו קי' קיט קכג בחוקותי נז' נשא לא' אדרא רבעה שנ' שג'ג
 שלח לך לא' נז' פנחס תזה תקעב תקפתה תרע' תשצט קי' עקב כב לא' מה' כי
 תצא כ' לו ע' קיד' קכג וילך בו האזינו מה' קפס' בהשומות ח"ג ד' ש': שא. שב': ח'ז' הקדמה ד' ב'.
 ה': אא. יב. יג': ח"ב ד' ית. ח'ה ד' ב'. ת'ז' ד' כב': כב' ב'. ת'ז' ד' כד': ח'ז' ד' לא': ת'ז' ד' ל'.
 ת'ז' ד' לח': ח'ב' ד' מה': מו. נז' נז': נז': נז': נז': נז': נז': נז': סב': ח'ב' ד' סה': סז':
 ח'ג' ד' טט. ח'ב' ד' טט': ע' ח'ב' ד' עב': ח'ל' ד' עז': עז' ח'ז' ד' פג': פד': תמייח
 ד' מטה: תנו' ד' ז. : חסיג' ד' זה. : חסיט' ד' קת. : ת"ע ד' קכו': קלא. ת'ז' ד' קמג':
 ז' ח' ד' א': ג' ט. יא': טז': יז. יט. בט': לב. : לב. מד': מה': ס. פז': ז. : ח'ק' ח' ד' קט. קכ'.
 קכא. נ' בשלח תיט (עטרא דשבת) חרומה קפב רטו בח'ג צ'ר אמר קשו אדרא רבא רשג ז' ח' ד' גינ'
 (כתה שבת). ט' ח'ז' ב' הקדמה ד' ה': (ידא שבת) ח'ט' ד' כד': ח'ב' ד' טט. ח'ב' ד' עב': ח'ל' ד' עז':
 תל'ז' ד' עז':

דרך אמת ח' פ' שי' שכינה.

הטולם

מאמר

טעון חמרי של המלכות. כי משום שמותיהם כלילן כחדא, ונמצא שאף על פי שהתבונה לפי עצמה בהיותה עתה בשבת פרצוף אחד עם אמא עלאה אין לה שום סתימא, מ"מ כיוון שמותיהם מארים כללות אחת עם המוחין של המלכות. ע' מורגששת הסתימא של המלכות גם במוחין דתבונה.

פב) אשтарר שבת אדרא וכו': נשארה שבת אחרת שלא נזכרה, והיתה בושה. אמרה לפניו: רבנן העולם, מיום שעשית אותו אני נקראת, שבת. ואין יום بلا לילה. אמר לה: בת', שבת את ושבת קראתיך, אבל הנה אני (דף ז' פ' ע"ז)

יראה, ושRIA צ בה יראה. ומאן איהו. דKB"ה אכליל ואמר, אני ה'. ואני שמענו מאבא דאמר הци. ודיקי, ו את לאסגאה ז תחום שבת. שבתותי, ז דא ט עגולא ורביע דلغו, ואינון תרין. ולקביל אינון תרין, איתת תרי קדושתי דעת לנו לאדכרא, חד ז פ) ויכלו, וחד ז קדוש. ז ויכלו איתת ביה ז תלתין וחמש ז) חיבין ובקדושא דאנן מקדשין תלתין וחמש ז) תיבין, וסליק כלא ר לשבעין שמהן דKB"ה וכנסת ישראל אתעטר בהו.

פג) וбегין דעגולא ורביע דא, אינון שבתותי, ז קלילן תרויהו בשמור,

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ט) ויחי תפ תוצאה ט ויקח קען שכ ת"ז ת"ע ד' ז ביה צצ"ל (אה"ל). ז קלילן צצ"ל (אה"ל).
 קלד : ז"ח ארהי ד' מת. תק"ח ד' כד : תכיב
 ט) (בראשית ב) נבב קעו קעט ויקח רבב פקדוי מה פנחס תרכט עקב לו מט ת"ז ת"ז ד' כב : תכיב
 ד' סו : תכיד ד' סט. תליו ד' עט. חמץ ד' פה. ז"ח ד' טז : תק"ח ד' קיט. קכא. ז) יתרו
 תקמם ויקח רבב רנה אמר קבו פנחס תרכט ת"ז תכיד ד' סט. חמץ ד' פה. ז) ויקח רבב. ר) משפטים
 תקלת תרומה תרכד ויקח רבב רנד (ע' תיבין) תכ פנחס תרכט (ע'ב) תשיג האזינו יד בהשפטות ח"ג ד' שז :
 (ד'ז) ת"ז ת"ז ד' כב : תכיב ד' סו : (ע'ב) תכיד ד' עז : עט. (ע'ב) חמץ ד' פה.
 ז"ח ד' סו : סה : תק"ח ד' קכא. (ע'ב).

דרך אמת ז) ויקח רבב ע'ב. ז) שם רז. ובמנחת יהודה דף כד מביא ניב בשם התיאונים תקנו כ"ג וכ"ה ע"ש
 ותמצוא פירוש מאמר זה. ח) חייב רד. ט) תקונין תק' כד. ט) חייא מז. יא) ובקדושא ניב ז'ה תיבין וכ'ו'
 בנוסח הקידוש שלנו כי בנו בחורת טעונה. יב) תק' כד סח ותק' מז פו וגם בחייב רז : ובר' ר' מ' ז'ג רעה : ותמצוא רית ליכו להשימים להארץ רית ז'ג).

דעתין חמרי

הסולם

מאמר

הכל ביחד לשבעים שמות, שהקב"ה וכנסת אהבת רך נקודה אמצעית והיא לא נתמעטה רק בעת צמצום ב', לעולם האצילות. ועוד טענה זומא לאו איהו בלא ליליא. והס נפלא מאד כי טענה, הרי אפילו ביום הראשון כתוב, יהיו ערב ויהי בקר יום אחד. שהיחוד מתגללה על יום וליליה יחד. וא"ב למה לא נזכר ליליה בשבת בראשית, כי ביום השבעה דמעשה בראשית לא כתוב ליליה. אמר לה ובו, הכוונה היא, שהקב"ה אמר לה, שבת אנת לעתדי באלו השבעה, ביום שכלו שבת ושבת קריינא לך, הינו מזמא דעכידת לד', בעולם א'ק כנ"ל. אבל הוא אנא מעטר וכו', הינו שהקב"ה העלה אותה, שתתmesh בגיר של הפרצוףין, (כמי' לעיל אותן ז'א). כי היא נתקנה למלאות דאי"א עליין, בסוד אוירא שלא תמיד ע. וא"ז. וא"ז ע"ש. וא"ז נק' קדש קדרון, ונמצאת גם היא בסוד קדש עלאה. וו"ש עבר ברוזא ואמיר מקדרשי תיראו כי בכח תיקונה באו"א עליין נעשית בסוד מקדש שה"ס מקדרשי תיראו. ונמצאת עתה שהרוויחה המלאות עטרא עליה. יותר משהתה לה בעולם אי', כי שם הייתה משמשת בסיסם הפסיריות במקומה, ועתה עלתה לשמש במקומות ג'ר, בא"א

למעלה. פירוש. אשтар שבת אהרא וכו', ה"ס

המלכות זמלכות, הנק' נקודה אמצעית, שאינה מקבלת מוחין גם ביום השבת. בהיותה סוד המנעלוא עצמה, וכל המוחין באים רק בסוד המפתחה, שהיא היסוד זמלכות. (כג' אלות מ'ב), וכיון שלא קבלה מוחין היה בכתופא. וו"ש אשтар שבת אהרא דלא אדרבר דהינו והנקודה האמצעית שלא נוכחה. שלא קבלה מוחין וזהו בכטוף וכו', היא טענה, הרי מזמא אמרה קמיה וכו', דהינו בתחלת אצילותם בעולם דערניות לי, דהינו שbat את קריינא, הוא כל המוחין אדם קדמון, שבת את קריינא, הוא לא הייתה מלכות מושפעין על ידי, כי בא'ק לא הייתה מלכות (דפורי זף ה' ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

דכתיב תשמרו. דהא שבת עלאה הכא לא אתכלייל בשמור אלא ^ש) בזוכר, דהא מלכא עלאה בזוכר אסתימי. ועל דא אקרי ^ח מלכא דשלמא דיליה, ושלמא דיליה זכור איהו. ועל דא לית מחלוקת לעילא.

מסורת הזוהר

ש) ב"ב קפה י' בהשומות ח"א ד' רנט: רסה, די' יתרו תקסט תקמו תרומה רטו בהשומות ח"ב ד' רעו. די' ויקרא קפג צו סד קדושים עט אמרו פד קכו בחוקתי נג פנחס רט תרכט תרכג ואתחנן פג בהשומות ח"ג ד' ש: די' ת"ז ת"ז ד' כב: כב, תכ"א ד' נט. תכ"ד ד' טט: תמי"ז ד' טג: טג. תנ"ה ד' טח: חס"ט ד' קו: ז"ח ד' מה. תק"ח ד' קב. ח) ב"א רצג בהשומות ח"א ד' רס: די'. משפטים كذلك תרומה ראו ריד שטו שכח שמא שנדר תמסב וילך בו ז"ח ד' טג.

דעתין חמרי

תרין דעתיך אומר הכתוב שבתותי, לכלול ב' שבתות: שבת עליון שהוא עגולא, ורבועא שבתוכה, שהוא שבת התחתון שעלה ונכלל בו. והנה המוחין דחכמה נק' ע' שמחן או ע' עטרין, כי עין רומיות לחכמה. ומtron שאין המוחין הללו מתגלים אלא ע"י עליית השבת התחתון להעליון, נמצאים המוחין מתחלקים על שנייהם: חזאים לשבת העליון, וח齊ים לשבת התחתון. וכן יש בויפלו ל"ה תיבין שהן חזיא המוחין לשבת התחתון. ובקדוש עצמו יש ג"כ ל"ה תיבין הרומיות לח齊י המוחין לשבת התחתון. ואלו הם המוחין שכנות ישראל שהיא המלכות הנק' שבת, מתעטרא בהו.

זהו שאומר, ובגין דעגולא ורבועא דא, וכיו', כולם, בין שעגולא והרבועא כללו יחד שבתותי, נמצאים גם המוחין דעגולא בבחוי' שומר כמו הרבועא. ואעפ' ששמור מורה על בחינת דין וגבול, שצרכין להשמר ממנה. ובשבת עלאה, שה"ס עגולא אין בו דין, כמו שלහן, מ"מ מtron התכלתו כחדא בשבת דרבועא, נהוגת גם בעגולא אין בחינת שומר.

דהא שבת עלאה, הכא לא אתכלייל בשמור: כי שבת עלאה עצמו נכלל בזוכר ולא בשמור, כי מלכא עלאה בזוכר אסתימי, ואין בו בחינת דין כלל שייה ראי לו מרعلוי שומר, כי אין שמר נהוג רק בנתקאה אמן מבחןת מה שבת עלאה נכלל בשבת התחתון נהוג שמור בתורייהו ייחד, אבל לא בשבת העליון בפני עצמו.

ושלמא דיליה זפור איהו ועל דא לית מחלוקת לעילא: כי מלכא עלאה ה"ס הבינה דאסטים ב', שה"ס מאני דכורא. (כנ"ל אותן י"ז ע"ש). שזה מורה שאין שם בחינת מחלוקת כלל, דהינו בלי משה דין, כי ע' נק' בשם

ה솔ם

מאמר

בא"א עליון הנק' קדש קדשיין, זו"ש הא אנה מעטר לך בעטרא עלאה יתרו.

וז"ש, ודא שבת דמעלי שבתא, דאייהו יראה וכיו', המלבות נק' יראה, כי עלייה היה היצוצים שלא קיבל למדותה, ואינה משתמש באו"י מלמעלה למטה לבחינת עצמה אלא רק באו"ח בלבד, בהיותה מתוקנת במסך ברתת וויע שלא יעבור האור ממשך ולמטה. (כנ"ל אות נ"ז ד"ה וכלהו ע"ש). ועתה בעלייה לקדש עלאה דאו"א, שראא בה יראה עלאה, כי הויה עלה דאו"א שורה בה, וה"ס היליה של יום השבת שנטקנה עתה בטענותה: זיומה לאו איהו בלבד לא ליליא. זו"ש ודא שבת דמעלי שבתא. ונכללה מدت ליליה גם ביום השבת. וזה ומואן איהו, מאן איהו היראה דשראא בה. דקב"ה אבלוי ואמר אני ה', כי הייה עלאה דאו"א נכלל בה ואמר אני הויה. ובכדי לפרש זה. מביא המאמר שטע מאיובי.

וביאור הדברים הוא כי תמןת העגול מורה, שתואר מair שם באפן שהוא בכל מקום ואין שם בחינת דין. דין כל שיארע משומן זה אייה שינוי במדת ההארה. ותמןת המרבע מורה, שיש שם בחינת דין. ובשבטם יש להבחן בין ימין לשמאלי, ובין מורה למערב. ועכ' נבחן, הריאש שהוא בוצרת עיגול לפני הגוף שהוא רבבע. כי בג"ר שהוא הריאש אין דין ובגוי ש דיןינו שבשבטם יש בגוף ימין ושמאל פנים ואחרו. וכבר ידעת סוד השבת, שהווין עלולים ומלבישים לאו"א. שהם בחוי' שבת עלאה ושבת תחתה כלילן כחדא, כנ"ל. ושבת עלאה שהוא בחינת או"א נבחן לבחינת עגולא. ושבת תחתה שהוא בחינת זו"ן שהם בחינת גות. נבחן לבחינת רביעא. ועכ' בשבת, הו"ן שברבעא עלולים ונבללים באו"א שם בחוי' עגולא. זו"ש שבתותי" דא עגולא ורביעא דلغאון, ואינון (ונפי דף ה' ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

צא

(פ) בגין דתرين שלומות לחתא, חד יעקב, חד יוסף, ובגין כך כתיב תרי זמני ^{א)} שלום שלום לרוחק ולקרוב, לרוחק דא יעקב *) ולקרוב דא יוסף. לרוחק כד"א ^{ב)} מרוחק ה' נראה לי ^{ג)} ותתצבב אחותו מרוחק, ולקרוב, כד"א ^{ד)} חדשים מקרוב באו.

פה) מרוחק, דא ^{ג)} נקודה ^{ד)} עלאה דקיימה ^{ד)} בהיכליה, ועל דא כתיב

מסורת הזוהר

א) (ישעה ג) יתרו כסט ויקרא שנו מצורעכו אחרי מוות שנו בהר כד ת"ז בקדמה ד' טז : תכ"א ד' מז : רק"ח ד' קכב : ב) (ירמיה לא) וירא מה חזו ייחי כב' שמות קצט משפטים תקעג ויקרא שנא צו קגב אחריו מוות מ קמוד שלח לך שי שין פנהס תרצת"זanca ד' מג : ז"ח ד' עז. ג) (שמות ב) ויחי קפא שמות קצט משפטים תקעג אחרי מוות סג אמר רesa שלח לך שי ז"ח דף לה. ד) (דברים לב). ה) ב"א קו ויצא רט תרומה תקעג תזווח חיט ויקהל כסוד פקודי לח תטו אמר קסה פנהס תשטו ת"זanca תכ"א ד' מה : סא : סב. תיל"ד עג. עד. תל"ז ד' עט. ז"ח ד' א : ו : טט. : סד : טט : ע. ו) ב"ב כסוד ויצא רט בהשפטות ח"א ד' רס : ד"י תרומה תרנוד ויקהל קא קפפ כסוף קזו שב שיט תא תכוב פנהס תרעא תרנוו ואתחנן טס טס ת"זanca ב' סג : תכ"ב ד' עט. ז"ח ד' עט. ד' א. : ו : ג. מט : סד : סח : עג. עט. עג : ז' ת"ז ת"ה ד' לו : תכ"ח ד' עט. תכ"ט ד' עט : ז"ח ד' מט.

דרך אמת ג) תזווח ק"פ ניא תמצא פ"י נקודה דקיימה גו היכליה עיש.

דעתן חמרי

ה솔לים

מאמר

של יעקב, בבחינת רוחק, והזוג התחתון שהוא שלום של יעקב, שם ב', שלומות של יעקב ולקרוב, שם ב' שלומות : דיעקב יוסף, הנוהגים תמיד בווגד דגדלות של הווען. ואלו תרין שלומות, שהם בזוז הנבחנים לסוד רביעוא, הרי יש בהם מחלוקת. והם מסתומים בה' שה"ס נוקבא. משא"כ מלבא עלהה שה"ס בינה המסתויימים בי' שה"ס דכורא ואין בהם מחלוקת, ואפילו עניין רוחק וקרוב איננו נוהג בביבנה עצמה, בהיותה בבחינת ג'י. וג'ר יכולות לקבל חכמה בקרוב, בלומר, שאינן צרכיota ללבוש החסדים כלל, והן מקבלות חכמה בלי חסדים. וזה שromo לעיל, דמלבא עלהה הוא מלך שהשלום שלו ואין בו ב'

בשם עגולה. (כנ"ל ד"ה ובגין). אבל שבת תחתון ה"ס מ"ה, דאסטים בה' וע"כ אית בה מחלוקת, דהינו ימין ושמאל, וע"כ נק' רבווע.

(פ) בגין דתرين שלומות וכו' : כי שני שלמים יש למטה. אחד הוא יעקב, שהוא ת"ת. ואחד הוא יוסף, שהוא יסוד. ומשום זה כתוב, שתי פעמים שלום : שלום שלום לרוחק ולקרוב. לרוחק זה יעקב. ולקרוב, זה יוסף. לרוחק הוא כמו שאתה אומר מרוחק ה' נראה לי. וכן ותתצבב אחותו מרוחק. ולקרוב הוא כמו שאתה אומר, חדשים מקרוב באו. פירוש. בגין דתרי שלומות לחתא וכו', לחתא היינו בזוז, שיש בו בח' יעקב, שהוא רוחק ת"ת, ויש בו בבחינת יוסף שהוא יסוד. וזה רומו על ב' בח' זוג שיש בזוז, כי שלום ה"ס זוג. כי יש בו זוגulin להמשכת קומת חכמה, ויש בו זוג תחתון להמשכת חסדים, והעליזון ה"ס יעקב והחתון ה"ס יוסף.

ונתבאר לעיל (אות י"ז ד"ה קיימת), שאין זית יכולות לקבל קומת החכמה בלי חסדים. וע"כ נבחנת קומת החכמה בזוז שחייא רוחקה מהם. שהרי לא יוכל לקבל אותה רק ע"י הצלבות בחסדים וח"ס מרוחק ה' נראתה לי, כי קומת החכמה רוחקה ממנה והוא צריך ללבוש בכדי לקבללה. וע"כ נקרהת בח' חשלום (ופמי' ור' ה' ע"ב *) דף ר' ע"ז

פה) מרוחק דא נקודה וכו' : מרוחק, זו היא הנקודה העליונה העומדת בהיכלון. ועל זו כתוב, תשמורת, שנבללה בשמור. ומקדשי תיראן, זו היא הנקודה העומדת באמצעות, שיש לפחד מפניו וותר מכל, כי עונשה מיתה. והיינו שכחוב, מחליה מוות יומת. הם מחליה הוא מי שנכנס לתוך החלל של העגול והרבווע, למקום שאותה הנקודה. שורה, ופוגם

תשמרו אתכליל בשמור ומקדי שחריראו, דא נקודה ר דקיימה באמציעיתא,
דאית לדחלא מנה יתר מכלא, דענשיה מיתה, והינו דכתיב מחלליה מות
יוםת. ת מען מחלליה, מאן דעאל לגו חל דעגלא ורבועא, לאתר דההוא

מסורת הזוהר
חולופי גרסאות
ב) ת"ז תכ"ד ד' ספ. לעיל אותן פ. ט) ויחי תש ר נ"א דקימא ל"ג ש נ"א מנה ל"ג ת נ"א מאין
תמה בהשומות ח"א ד' רס : ד"י תרומה מסנו
ויקח קס פקווי לח מא פנחים תשו ת"ז בהקדמה ד' טו : ז"ח ד' ב. ה. ג. מט. : י' (שמות לא)
ת"ז בהקדמה ד' ייב. ת"ט ד' כד : תי"ח ד' לו : תכ"א ד' נג. תל"ד עג. תל"ז ד' עז : תל"ז ד' עט.
תנ"ז ד' ז : ס) ת"ז תי"ח ד' לו : תכ"א ד' מה : תל"ד עג : תל"ז ד' עז :

דרך אמרת יד תקוני תקון כי"ג וכ"ה ובתקון לי תמצאו פ"י יותר מברואן.

הסולם מאמר דעתך חמרי

הסולם

נאמר

וופוגם אותה, מות יומת. ועל זה כתוב, תיראו:
והונקודה ההיי נקראת, אני. ועיליה שורה
אותו הסתום העליון של א' נגלה, והינו הוייה.
וזאנני והויה, הכל אחד. ירדו ר' אלעוזר ור' אבא
וממחזריהם, ונש��ו. אמרו: ומה כל החכמה
הזה שישנה תחת ידך, אתה מהמר אחירנו.
אמרו לו, מי אתה. אמר להם, אל תשאלו מי
אני, אלא אני ואתם נלך ונגעסוק בתורה. וכל
אחד יאמר דברי חכמה, להאר את הדרן.

פירוש. מרוחק דא נקורדה וכו', ה' המפתחה שמננו מושפעת החכמה דלי' בנתיבות. (כנ"ל מ"ב ע"ש) וה"ס הב, דבראשית המכונה נקורדה בהיליה, שמשם קומה החכמה לו"ז בעת שהוו"ז עלולים ומלבושים שבות עליון, שבת תחתון ביהיד, ועליהם נאמר לאו"א עלאין, כי או נכללים ב' השבות מרווח עליון, נברא ליל, כי אין הו"ז יכולות ללבוש החסדים (כנ"ל בדבר מהצוזן). וו"ש מרוחק, דא נקורדה עלאה דיקרים באחיכליה, מכונים שהם מרוחק אל הו"ז, כהיכליה, המכונים שהם מרוחק אל הו"ז, וציריך ללבוש החסדים מעלה תאנה שה"ס מ"ה המשתים בוינקא (כנ"ל אות ט"ז דה' בגבגין) ועל דא כתיב תשמורו אתכליל כבשומר כיון שנוצרה לווג התחתון דמ"ה אדוקים בנוקבא הנק' שומר, הרי גם קומת החכמה נכללה בשמור, ולפיכך כתוב עליהם את שבתו תשמורה, וגס השבת העליון הנגיל בו"ז, נכלל במדת השמורים, ולא בזכור כי הם בהכרה בנוקבא מסתים, כדי לקלב קומת החסדים, מבואר, ורק מלכוא עלאה, שהשווא חוי' בפני עצמן, המקבלים חכמה מקروب, דהינו בלי לבוש האחדים, הם גבחנים שבוכור מסתים, ונק' זבור ולא שמר.

באמצעיתא: הוא בחינת עצם המגעולא שנתקנה בא"א לעליון בסוד אוירא דלא אתיידע, שהה"ס הנקודה האמצעית. המשמש רק ב"ק, וולא בעולם האצילות וע"כ לית השגה תפיסא בא"א לעליון שם ג"ר דבינה, וככל החכמה המשופעת בעולם האצילות היא רק מז'ת דבינה הנקראות יש"ו". שם משמש המפתחה הנען נקודה בהיבילה (כנ"ל בדיבור הסמן), ומטור שנטקנה בא"א לעליון היא נקראת ומקדשי, (כנ"ל אות מ"א ד"ה וטעם), וע"כ שריא בה יאה ע"ש. וע"ש ומקדשי תיראו לא ובהותה ברוינט באמאיזווח.

וז"ש, מאן מחלילו, וכו': כבר ידעת, שעגולה הוא א"א, ורביע הוא ז"ן, המבלישים לא"א ונכללים גו עגולה, והמלכות דודיא"א ה"ס הנקה שבותוכם, וש במלכות ההוו ב' בchingות. שהן מניפולא ומפתחה, שהמפתחה נק' נקדחה בהיכליה, והיא רק בחינת יסוד שבמלכות. והיא משמשת רק בא"א עלאין, (כ"ל בדברוס המשון). וז"ש מאן דعال גו חל דעגולה ורביע כלומר, לבוחינת מלכות דאו"א שהיא חל, דairoא כדיליה לא אתידע, לאתר דיחואה נקדחה שריא, ככלמה, למקום הנקודה דאמצעיתא, ומגימ ביה. הדינו שרצו להמשיך אוור לתוכ החול שללה מות יומת כי אסור להמשיך בה שם אוור. ועל דא כתיב תיראו הדינו ומקרשי תיראו דכתיב, דקאי על נקדודה דאמצעיתא. וז"ש, וההייא נקדודה וכו', הנקודה בעצם נק', ואוי' אם היי"ח דשריא עללה דהאי נקדודה, כי ע"ב הם שתים עללה דלא אנתגיליא, דלית מחשבה תפיסא בהם כל'ת.

דָּבָרִים דָּבָר ו' ע"ג

א נקודת ב שRIA ופיגים בה מות יומת, ועל דא כתיב ^ט תיראו. וההיא נקודת אكري ט אני, ועלה שRIA ההוא דסתים עלאה דלא אתגלילא, והיינו הויה וכלא חד. נחתו ר'א ור' אבא ונש��הו. אמרו, ומה כל חכמתא דא אית תחות ידה.

חולפי גרסאות

א נ"א דנקודה. ב שRIA בה ופיגים בה בז"ל (אה"ל).

מסורת הזוהר

ט (בחול דילה), ת"ז סוף תייח ד לו : תכ"א ד'
מה : תליו ד' ענ. ח לעיל אורט. ט. ט יתרו תקף.

דעתין חמרי

הטולם

מאמר

אצלנו, וראה את רומרותה, וזה נקרא גילוי נשמת צדיקים. והנה נשמה זו שבאה לסייע לר'א ור'א. היהתה נשמת ר' המונא סבא, שהוא נשמה מאיד געלח ואין קץ לרומרותה. והיא בחינת אור יחידה. אמנם בתחללה באהיהם בדרך עיבור ולא הכירו בה יותר רק במדתו של טעין חמרי, שפירשו הפטוט הואר. בעל חמורים. שאומנותו היא להעריך נסועים על המוריו ממקום למקום. והוא עצמו הולך ברgel לפני חמוריו ומוליכם. וע"כ נק' טעין חמרי, שמוליך חמורים. ובבלוזן חז"ל נק' חמריין, שרובן רשעים. והיא הצורה הנמוכה ביותר. וזה רבינו אבא נפתח פתחין דאוריתא, דהא שעטה ועדגא הוא לאתקנא בארכון דהינו לפתח את צנורות הנשמה ע"י פתיחת שעריו סודות התורה. ב כדי שיתקנו בדרך ה' שהולכים בו. וביאר רבינו אלעדר הפסוק של שבתותי תשמרו. מבחינת המדרגה שהיא עומדת בה. דהינו מוחין דיסרטה. שהס' למחמי לחומי, כנייל. וע"כ ביאר. שבת עצמה היא בחינת זיין שאינם עוד בבחינת קדש, אלא שהם ממשיכים מקדש, דהינו מוחין דיסרטה. שהווין ממשיכים ביום השבת. ועל המוחין האלו דרשו את הכתוב ומקרשי תיראן. כי החכמה הבאה מבחינות מוחין תתאי דיסרטה לוזין. עוד נוגת בתם יראה. (כג"ל במאמר מ"ר ברואה אותה אוט ז' דיה וזה אמרו), כי הם עוד עומדים לשאלת, וע"כ יש בקדושה ההוא בחינת יראה.

וכאן סייע אותנו ההוא דטעין חמרי אברטיריהון, וגילתה בהן סוד מוחין דחיה. כי את שבתותי תשמרו ביאר על שבת עליונה ושבת תחthonה הבאים ביחיד ע"י עלית זיין למקומות א"א ונעשה הווין עצם קודש בסוד רבועא בנו עגולה. וועליהם לא נאמר יראה, כי אם תשמרו לבך. כי המוחין דחיה דוחין בכל החיצונים. וכל דיןין מתעברין מינה ביום השבת, ובבחינה זו אין שם יראה, והכתוב ומקרשי

זה אני הויה. ובכל חד שם נחשבים לאחד, כי ע"כ נק' גם הנקודת בשם א"א דהינו ומקדשי תיראן, שעצם הנקודת נבחנת לקדש, כמו ארא", כי הם אחד.

וזו ש. נחתו רבינו אלעדר ורבינו אבא ונש��הו: ב כדי להמשיך ביאור המאמר שלפניינו, מוכರח אני לגלות יותר הענן הזה של ההוא דטעין חמרי. ותடע שהיא אורה דאוזלי ר' אלעדר ור' אבא, איינו כפשותו אלא ה"ס אוורה צדיקים כאור נהג הולך ואור עד נכון היום (משלי ד). ואומרו שהלך לראות את ר' בר"ש בן לקובניה חמרי, יש בוה רומו לשיעור המדרגה שהוא עומדים בה אז. כי חז"א יש לו א"א של עצמה שם א"א עלאין. גם יש לו א"א של אשתו, שם ישרא"ת. ותחללה משיג ה"ז א"א של הנוקבא שלו שם ישרא"ת. דהינו הנק' מוחין דשנה. ואח"כ עולה למדרגה יותר גבואה ומשיג לא"א של עצמו, שם א"א עליון הנק' מוחין דחיה. והנה הצדיקים ההולכים במדרגות הם מרכיבה לו". ואכון שההוא אורה דאוזלי ביה ר' אלעדר ור' אבא היה במוחין דשנה. בא הרמו, שר"א הלך לראות לחומי, דהינו לאו"א של הנוקבא שלו שהוא מוחין דשנה. והענן ההוא דטעין חמרי אברטיריהון הס' היוציא לנשומות הצדיקים. הנשלח להן ממרומים ב כדי להעלותן מדרגה למדרגה. כי לו לא הסיעו הוה שהקב"ה שולח לצדיקים, לא היו יכולם לצאת ממדרגותם ולהתעלות יותר למעלה. ולכון שליח הקב"ה לכל צדיק וצדיק נשמה גבואה מרומים, לכל אחד לפיק מעלתו ומדרגותיו, המסיעת לו בדרכו. והנה בתחללה אין הצדיק מכיר את הנשמה ההייא כלל, ונדמה לו שהיא נשמה נמוכה ביותה שנתולתה עמו בדרכו והוא נק' עיבור נשמת הצדיק. ככלומר, שהנשמה של מעלה עוד לא גمراה הסיעו שלה, וע"כ אינה ניכרת כלל מי היא. אלא אחר שגמרה כל הסיעו שלה, והביאה את הצדיק למדרגה הרצוייה, הנה או ניכרת

(ופ"ז ו' ע"א)

וاث טעין אבותרין. אמרו ליה מאן אתה, אמר לוון ג' לא תשאלון מאן أنا, אלא אני ואתונ ז ניזול ונתעסק באורייתא, וכל חד ימא מלין דחכמתא לאנهرא אורחא. פז) אמרו ליה, מאן ייבך לך למיזל הכא ה' למחיי טעון בחמרי ג' אמר לוון, יוז' עבד קרבא בתрин אתוון, בכ"פ' וסמ"ך, לאתקשרא ג' בהדי. ט' כ"ה, לא בעא לאסתלקא ולאתקשרא, ח' בתר דלא ט' יכלא למחיי רגעה חדא אלא ג' ביה. ט' סמ"ך, לא בעא ג' לאסתלקא, בגין ג' לטעדה לאינון דנפלין, דהא בלי סמ"ך לא יכלין למחיי.

פז) יוז' אתה לגבאי ייחידה, נשיק לי, טו) וגפייף לי, בכיה עמי ואמיר לי, בריך מה אעביד לך, אבל הא أنا אסתלק ואני אטמליך מכם בטבן ואתונ ז

חלופי גרסאות

ג' נ"א לא תשאלו. ז' נ"א ניזול, ה' נ"א ולמהוי. ז' נ"א
מן, אמר לוון, עד בההאי ל"ג, ז' נ"א בהדי כחדא.
ח' נ"א לבתר, נ"א באתר, ונ"א בכתר (אה"ל). ט' נ"א
יכיל (אה"ל). י' נ"א בה (אה"ל). ז' לאסתלקא בגין
ל"ג (אה"ל).

מסורת הזוהר

ט) ואתחנן קמו קנד עקב בכ כי תצא צה אדרא זוטא
נג עה ת"ז חפס"ט ד' קה : קו. ת"ע ז' קכ. לעיל לב.
ט' וינש ה פנה תמייח כי תצא ז' לעיל לא. פ) פנה
תשכ בח"ג צ"ר לעיל כת. ז' לעיל כת.

דרך אמת טו) והיה מוחבב אותן.

הсловם

מאמר

כ' הריגשו בעצם שעדיין אינם מכירים
אותו למורי, (כנ"ל בדיור הסמוך), כי עוד
לא נגמר תפקיד סיועה של הנשמה. וע"כ
הפצירו בו שיגלה את שמו. אמנם השיב להם,
שה לא ישאלו לשמו, כי עוד צרכיהם לגילים
של רזון דאריתיא, כלומר, שהאורח עוד לא
מתוקן למורי, ו"ש להם אלא אנא ואתונ ניזול
ונתעסק באורייתא, כי אתם עוד צרכיהם
לי ליליע אתכם בעסק התורה וכל חד ימא
מלין דחכמתא לאנهرא אורחא, כי צרכיהם
עוד להאריך את הדרכך, כי עדין לא באננו
למחוז הפצנו.

פז) אמרו ליה מאן וכו': אמרו לו,
מי נתן לכת כאן, להיות מוליך חמוריים.
אמר להם, הי' עשתה מלחה בשתי אותיות
בכ' ובט', כדי שיבואו להתקשר עמי. ה'כ'
לא רצתה להסתלק ממוקמה ולהתקשר עמי,
מאחר שאינה יכולה להיות רגע אחד אלא בו,
בסאסא (כנ"ל אות ל"א). הט' לא רצתה להסתלק
ממקומה, משום שצרכיה לסמוד את אלו
הנופלים (כנ"ל אות כ"ח) כי בלי סמך אינם
יכולים להיות.

פז) יוד אתה לגבאי וכו': היוד בא
אלי יהידה. נשקה אותה, ותקקה אותה, ובכתה
עמי

ומקדשי תיראן, ביאר להם על נקודה
דאמצעריתא המשמשת בג"ר דאי"א, דהיינו
גיר של מוחין דחיה, שבה לית השגה תפיסא
כלל, ובבה אית יראה.

ובזה גמורה הנשמה את תפקידה כי הביאה
אתם להשגת מוחין דחיה, ואו זכו לגילוי
נשمت הצדיק, כי עתה הכרו את ערוכה
של אותה הנשמה. וע"כ נחתו רבוי אלעזר
ורבי אבא ונש��וו כי השגת המעללה
מתבררת בפעולות נשיקה. אמנם באמת עוד לא
גמור תפקידה של הנשמה ההיא, כי עוד
היה לה לסייעו אותם בהשגת אור היחידה,
כמו"ש לפניו, אלא כיוון שהשגת היה בלבדה
היא מדרגה שלמה בפני עצמה, לפיכך נבחן
שהנשמה נתגלתה להם בשיעור זה. וויס
שחשבו אותו עתה שהוא דרב המנוגא
סבא ולא رب המנוגא סבא עצמן. והוא כי
רב המנוגא סבא הוא בחינת יהידה ובנו הוא
בחינת היה. וע"כ לפי שאלה השיגו עתה רק
בח"י היה, ע"כ עוד טעו בו וחשבו שהוא בנו
של رب המנוגא. אמנם להלן אחר שהודיע להם
סוד הכתוב של בניהם בן יהוידע, שהוא גiley
מדרגת יהידה, או נגלה אליהם בשלמותה
וראו כי הוא رب המנוגא סבא עצמן.

וזו, אמר לוון לא תשאלון מאן أنا:
(דפוסי דף ו' ע"א)

הקדמת ספר הזהר

זה

טמירין עלאיין יקירותין, בתרן כנ איתי לגבך, ואנא אהוי סעדיך לך, ואתן לך
א) אחסנתא דתרין אתוון עלאיין, יתר מאlein דאסתלקו, דאיןון ז יש, יונד' עלאה,

מסורת הזהר

ג) אדרא זוטא טט. ר) לך רפה ויצא רט רלב וייחי תרפה תרומה תשלה פנהס תקה תחתה ת"ז מס'ה
ד' צו : בהשماتות ת"ד ד' קא :

הсловם

טעון חמרי

יכולה לירד ממוקמה דהינו ממדרגות ישורין' שהיא קומת נשמה. אפלו רגען חרדי, כי אי אפשר לעשות הפסקה במדרגות. והם לא בעא לאסתלקא בגין למפערא לאינן רגפלין דחא' בלי סמרק לא יכולן למוחוי, כי סוד הס' הוא עצם המוחין שנמשמה מקבלת מהב"ד חגי'ת דאו"א, שהם מושפעין לוונ' בעט קטנותו, וסומכין אותו שלא יפלן מאצליות לחיזע' (כנ"ל אות כ"ח ד"ה דאי' נ"ש). וע"כ צריכה להיות בקביע במקומה בל' שינוי. והענין הוא כי המדרגות קבועות הן, ורק הנשימות מדרגות שנינים בעט הליכתן מדרגה. ולפיכך לא רצוי המוחין של הנשמה להתחבר עם היב' שהוא קומת החכמה ולהתקשר בנשמתו ר' המגנוּא סבא בעט ירידתה לסייע לר'א ור'א. כי היו צריכים לבניין והמשכת מוחין על הסדר החדש, החל בעיבור וכ' עד קומת חיה. וח"ש באוט פ"ז יוד אתה לנכאי יהודיה וכו', כלומר, שבאה אליו בל' המוחין דחבי'ת חגי'ת דאו"א, הנק' ס' (כנ"ל בדיבורו הסמור). ונודע שקומת חכמה אינה יכולה להתלבש בל' קומת הסדים הנמשכת מהס' כנ"ל. וזה שכון שהי' בא יהודיה בלא קומת הסדים ע"כ נשיק לך, וגפי'ת לך, ובכח עמי, ואמר בר' מה אעביד לך. כלומר, שנשיק לך, וגפי'ת לך כי רצחה להתלבש בל' הסדים. וע"כ בכחה עמו ואמרה בר' מה אעביד לך. הרי אין לי שום תחבולה להתלבש בר.

וז"ש, אנא אסתלק ואנא אטמלוי מבמה טבין ואתוון טמירין וכו': כלומר, ע"כ אני מוכרכות להסתלק עכשו. ואתה תא בסוד העיבור, כדי שתבנה עצמאכ' בכל הבחינות של עיבור יניקה מוחין חדש, ואו אחרור אליך במוחין שלמים ומלאים מכל. ותדע שמטעם זה המובא כאן, נוהג כד בכל מדרגה חדשה, כי כל אימת שהאדם צריך לקבל מדרגה חדשה, הוא חייב לא בא להסתלקות המוחין הקודמים ולהתחילה מחדש לננות בחינת נפש הנק' עיבור ואה' יניקה שהוא סוד אור הרוח וכו', כמו שלא הייתה לו שום מדרגה מעולם

מאמר

עמי, ואמרה לי: בני, מה אתה לך, אבל הנה אני מסתלקת, ומתמלאת מכמה דברים טובים, ואותיות נסתורת עליונות וקרונות, ואה'כ אבוא אליך, ואני אהיה עוזרת לך. ואtanן לך נחלת שני'ות, שהן י"ש, י' עליונה, וש' מלאלו שנסתלקו, שהן י"ש, י' עליונה, ועל'�ונה, שהן יהיו לך אוצרות מלאים מכל. ומשום זה, בני, לך והיה מחמר אחר חמורים. ועל כן אני הולך בכאן.

פירוש בבר ידעת, שסוד טעון חמרי ה"ס עיבור נשמת הצדי', הבאה לסייע להולך בדרבי'ה, לצתת מדרגותיו ולבא למדרגה יותר חשובה, כדוגמת החמורים המשיעים אנשים למקום על חמוריהם. והנה בעט ההיא גם הצדיק נופל מדרגתנו הקודמת ובא לבחינת העיבור של מדרגה חדשה כמו בחינת הנשמה שבאה לסייע לו. ובחינת עיבור פירושו הסתקלות מוחין. וזה שרצוי לדעת ממנה. איך סיבוב הקב"ה שאתה בא בערbor אלינו שיעזין לנו להסתלקות המוחין. וזה מאן יהב לך למיוזל הכא, למהוי טעון בחמרי.

וז"ש, אמר לנו, יונד' עבד קרבעא בתרין אתוון בכ"פ וסמן' דלאתקשרא בהדראי, י' ה"ס חכמה, כנדוע. ומדרגת המוחין דנסמה נק' כפ, מלשון כסא הכבוד. והוא משום שהמוחין דחכמה באים בה בלבוש וכיסוי ואינן מוגלים. ובעט הנגע הזמן להשגת המוחין דחיה שהיא י' דחויה', שהיא המדרגה שבאת לזכותכם בה, הנה באמת רצחה החכמה לקשר بي גם המוחין דב'ס, שהם המוחין דנסמה שהיתה בכם מוקדם לנו, והי' עבד קרבעא עמהם, אמןם כ"פ לא בעא לאסתלקא ולאתקשרא בתר דלא יכול לא מהוי רגען חדא אלא ביה, פירוש כי המלכות דעתין המתלבשת בתחתון ה"ס כ', (כנ"ל במאמר רב המגנוּא סבא ד'ה ולפיכך ע"ש). ונתבאר שם שבעת רצחה ה'ב' לירד מעל הכסא אודעוזא הכסא וככלו עליון אודעוזו למגפל. כי כל התקשרות המדרגות זו בו מושך האצליות עד סוף העשייה היא ע"י מלכות דעתין המתלבשת בתחתון, וע"כ אינה (ווטוי דף י' ע"א)

ושי"ז עלאה, למהוי לך אוצרין ז מליא מכל, ובג"כ בריך, זיל והו טען חמרי. ועל דא אנא אויל בך. אמרו: זיל רכיב, ואנן נתען אברך. פח) חדו ר' אלעזר ור' אבא ובכו, ואמרו: זיל רכיב, ואנן נתען אברך. אמר לוון, ולא אמרית לכון דפקודא דמלכא איהו, עד דיתני ז ההוא דעתן חמרי. אמרו ליה, הא שمر לא אמרת לנו, אחר בית מותבר מאוי הו. אמר לוון, אחר בית מותבי איהו טוב ז עילא לגבאי, ואיהו ז מגדל חד ס ב) דפרה באירא, רב ויקרא. ואינון דדיירין ביה בהאי מגдалא, קב"ה וחד מסכנא. ודא

חולפי גרסאות

ל נ"א מליאן מכלא, ז איהו כצ"ל (אה"ל). נ נ"א
וח"ג ד שׁו : זי לעיל כה. ת) לך רמא. א) להלן
קמג בע"א תעא לך חסן יתרו ריג שלח לך קלן קנא

ת"ז תי"ג ד בט : ב) יתרו תקיג משפטים קן שלח לך קמה ת"ז תכ"א ד מג. ז"ח שה"ש ד טו. ע.

מסורת הזהר

ש) פנחס תקיג תשכח תעודה ואתחנן נד בהשומות
ח"ג ד שׁו : זי לעיל כה. ת) לך רמא. א) להלן
קמג בע"א תעא לך חסן יתרו ריג שלח לך קלן קנא
ת"ז תי"ג ד בט : ב) יתרו תקיג משפטים קן שלח לך קמה ת"ז תכ"א ד מג. ז"ח שה"ש ד טו. ע.

דרך אמרת טז) ר"ל קלים וחמורים.

הסולם

מאמר

מעולם. ז"ש ובעין כד בריך, זיל והו טען
חמרי כי בשביב שאי אפשר להמשיך כלום
מהמדרגה הקודמת. ע"כ אתה צריך לבחן
יעיבור חדש. הנה טען חמרי.
וז"ש, אחנטנא דתרין וכו', ה"ס המוחין
זהיה, הנקרא אחנטנא דאו"א, וכן נקרים
יש"ש, כי י' היא חכמה והש' היא בינה. שכן
וזאי השובות יותר מאיינו המוחין דנסמה
שנסתלקו, וה"ס הכתוב להנחלת אהובי י"ש
ואוצרותיהם מלאה (משל ז). ז"ש ל מהו
לך אוצרין מליאן מכל. דהינו בשיעור הכתוב
ואוצרותיהם מלאה.

זיל רכיב ואנן נתען אברך.
ולא אמרית לכח וכי עד ריויתי ההוא
רטען חמרי: הכוונה היא במה אמר להם
מקודם לנו, שלא ישאלו לשומו שצרכיהם
עוד לגילו של ראין דאריתא. ורמו להם
באן עוד, כי הכוונה היא על בחינת ייחידה
שהחרר להם, שה"ס קבלת פנים של המלך
המשיח (כנ"ל אות פ"ה ד"ה ובזה) וזה הרמו
עד ריויתי ההוא רטען חמרי, שלמלך המשיח
ה"ס עני ורוכב על החמור. (זכירה ט').
ז"ש דפקודא דמלכא איהו עד ריויתי ההוא
רטען חמרי, כי מצות המלך היא עליון
לסייע להם עד שיזוכו לאור היהדות.

וז"ש, הא שמר וכו': כיון שלא אמרת
לנו את שמן, שהוא משומש שעוד לא השנו
מפרק מה שצרכיך לנו להשג' כניל, א"כ עכ"פ
תוכל לומר לנו אחר בית מותבר, דהינו
מקום מדורותך. שבזה נדע עכ"פ מה שהסדר
לנו מהשיג מך. אמר לוון אחר בית מותבי
איהו טוב ז עילא לגבאי, כולם, מקום
מדרגתי הוא טוב ונשא לגבי המדרגה שאני
עומד

פח) חדו ר' אלעזר וכו': שהחוו ר"א
ור' אבא ובכו, ואמרו: לך רכיב על החמור
ואנחנו נהייה מחמרים אחריך. דהינו שהוא
ירכב, והם יולכו החמור. אמר להם: ולא
אמרתי לכם שהיא פקודת המלך עד שיבוא
אותו המוליך חמורים. רומו על המשיח. שנאמר
עליו עני' ורוכב על החמור. אמרו לוי, הנה
את שמר לא הגdet לנו מקוםמושבך אפילו
הו. אמר להם, מקוםמושביכו הוא טוב ורב
ערץ אצלי, והוא מגדל אחד הפורח באורי, הרב
והילך, ואותם הגרים במגדל הזה, הם הקב"ה
ועני אחד. וזה הוא מקומותמושבי. והגLIGHTI משם.
 ואני מהמר אחר חמורים. הסתכלו בו רבי
אבא ור' אלעזר, והיו מוטעים להם דבריו,
שהיו מותקים כמן וכבדש. אמרו לו, אם תאמר
לנו שם אביך, נשחק את עפר רגлик. אמר
להם ולמה זה, אין דרכי בכך להתגאות בתורה.
(ופווי דף ז ע"א)

הוא אחר בית מותבי, וגלינה מתמן, ואני טעין חמרי. אשגחו רבי אבא ור' אלעזר ביה, ואטעים לון מלוי דהו מתיקין כמנא ודובשא. אמרו ליה שמא דברך אי תימא, נשיך עפרא דרגלך, אמר לון, זאמאי, לאו אורח דיליבך לאתגאה באורייתא.

פט) אבל אבא דילי הוה דיוריה בימה רבא, ואיהו הוה **צ' חד נונא** דהוה אסחר ימא רבא מסטרא דא לסטרא דא, והוה רב ויקרא ועתיק יומין,

חלופי גרסאות	מסורת הזוהר
ע ניא ועליאן.	נו וארא קפט בשלח קמד אחריו מות שצח כי תצא טו (ימא דאורייתא) ת"ז תכ"א ד' מג. נט : (ימא דאורייתא) זהר חדש ד' לב : תק"ח ד' קד : לעיל מ. ד כי תצא (נוןא רבא) תקוני זהר תכ"א ד' מג

הсловם	מאמר
וטעין חמרי	עומד בה עכשו. כי עתה גם מימי עצמי הוא נפלא מהשוגתי.
גם כן, שהוא יתגלה רק בגמר התקoon. ורב המונוא יצא מהוווג הנעלם והוא שבعتיק יומין, זע"כ קורא אותו בשם אבא דילי, ז"ש אבא דילי הוה דיוריה בימה רבא כלומר, שנודעוג עם המלכות הנקרת ימא רבא. ושמא תאמра, הרי כל הפרצופין מודוגין על המלכות, לוּה אמרו ואיהו הוה חד נונא דהוה אסחר ימא רבא מסטרא דא לסטרא דא כלומר, שהוא בחינת זוג של שער הנון, שהוא מודוג עם ימא רבא מכל הבחינות שבה. מכתר עד מלכות, דהינו מסטרא דא לסטרא דא, לרבות גם על המלכות דמלבות. ז"ש והוה רב ויקרא ועתיק יומין כי הוא נקי' בשם עתיק יומין. וממנה ולמטה אין הוווג הגודל הזה במציאות.	וז"ש, מגדל חד וכו': מגדל זה, ה"ס היכל ומשיח, ז"ש דידיירין ביה קב"ח וחדר מפכנג. כי המשיח ה"ס עני ורוכב על החמור. ומה שמכנהו رب ויקרא, הוא, אבל כאן דקאי על הפורח באוויר, הוא בינה. אבל כאן דקאי על היכלו של המשיח, ע"כ מצין אותו בשם מגדל חד דפרק באורייא رب ויקרא. ז"ש, וזהו אב הוא אחר בית מותבי וגלינה מתמן ואנא טעין חמרי: מקום מושבי הוא במגדל, אבל עכשו הוא נפלא מימי, כמו שאמר מקודם לנו, שהוא טב ויעילא לגבאי. כי גליינה מתמן ואני טעין חמרי.

ז"ש ער דהוה בלע כל שאר נונין דימתו: כי הוווג הגודל הזה בולע בתוכו כל הוווגים והנשומות שככל העולמות כולם, כי כולם נכללים ומתחבלים בו כנור בפני האבוקה. ובחינת התכללות זו נקי' או כולם בשם נונין.

ז"ש ולבתר אפיק לון חיין וקיימין מלין מכל טבין דעתמא: הינו אחר תיקונים גדולים הבאים לאחר הוווג הוה, חזר ומולדיד כל אלו המאורות הנשומות שבלי' אותם בעת הוווג, והם חיים וקיימים לנצח, כי כבר מתמלאו מכל טבין דעתמא מכח שבלי' אותם ע"י הוווג הגודל שלו.

ז"ש, ושאט ימא וכוי: כי כל הוווגים שמעתיק יומין ולמטה בהם בבחינת התלבשות הספירות זו בזו, שהתלבשיות אלו נבחנות כמו הפסוקות בדור הוווג עד שתתפה באה ליסודות דר'ג. משא"כ בזוווג הגודל הזה דעתיק

פט) אבל אבא דילי וכו': אבל מקום מגורי אבי היה בים הגדול, והוא היה דג אחד. שהיה מסביב את הים הגדול מעבר לעבר. והיה גדול ויקר, ווון ושבע ימים. עד שהיה בולע כל שאר דגי הים, והוציאם אחר כך חיים וקיימים ומלאים מכל טוב העולם. ובתקפו היה שט כל הים ברגע אחד. והחיצאני,כח' ביד אדם גבור, והחיבאני באוטו המקום שאמרטתי לכם. דהינו במגדל הפורח באוויר, והוא שב למקומו, ונגנו בים התהוא.

ביאור הדברים, הוווג הנעלם. מכונה חד נונא, הרומו לשער הנון. וימא רבא הוא המכילות. והנה כל הוווגים שמעתיק דאצלות ולמטה אינם כוללים כל ימא רבא, דהינו לכל ספירותה של המלכות. אלא רק לט"ר של המלכות בלבד, והמלכות דמלכות אינה בכלל הוווג. (כנ"ל אות מג ד"ה אגלופו ע"ה). כי היא נשארת בסוד נתיב דלא ידע עיט, אמנם בעתיק יומין יש זוג על המלכות הו (דפוסי דף י' ע"א)

עד דהוה ^ח בלע כל שאר ^ו נונין דימא, ולבתר ^ז אפיק לון חיין וקיימין מלין מכל טבין דעתמא. ושאט ימא ברגועא חדא בתוקפיה, ואפיק לי בגירה בידא דgeber תקיף. וטמיר לי בההוא אתר ^ט דאמירת לכו. והוא תב לאתירה, ואגנין בההוא ימא.

^צ אשכח ר' אליעזר במלוי. אמר ליה אנת הוא בריה ^צ דבוצינא קדישא, אנת הוא ^צ בריה ^צ דרב המנוח סבא, ^צ אנת הוא בריה דנהירו דאוריתא, ואנת טעין אบทרן. בכו כחדא ונש��והו ואזלו ^צ אמרו ליה אי ניחא קמי ר מארנא לאודעה לנ' שמייה.

^{צא} פתח ואמր, ^ט ובנינו בן יהודע, האי קרא אוקמה, ושפיר איהו. אבל

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ח ת"ז תכ"א ד' מג. ו' בשלוח פג אחרי מות שטו ^ט נ"א דאמרין. צ נ"א אנת הוא ל"ב. ק נ"א אמר, כי יצא נח ז"ח ד' לב: ז ת"ז תכ"א ד' מג. ונו"א אמרין. ר נ"א דמרנא (אהיל) ונו"א אמרין. ז ת"ז תכ"א ד' מג. תכ"ג ד' סט. ט (ש"ב כט) וירא רשות חי שרה רבכ תולדות לא יצא שבס וינש נב' חקת נו.

דרך אמת ^ז ניזוצץ קדוש. ז תקון כי ס"ז ב' (סט) ובתקון כי ניב א' (מג) ובפרי بلاק קפ"ו ב' שהיה נמצא עם החסידים.

הסולם

מאמר

דעתיק יומין, הוא בעלי שם התלבשות וע"כ נבחן שהוווג הוא ברגועא חדא. זו"ש ושאט ימא ברגועא חדא בעלי שם התלבשות. והוא בתוקפיה כי זה הוא מחתם רוב הגבורות הנכליות בזוווג זה. זו"ש ואפיק לי בגירה בידא דgeber תקיף. הוליד אותו כחץ ביד איש גבר. אמנם גבורות אלו אין להן שם דמיון לגבורות הנזהגות בזוווגים שלמטה מעתיק יומין, אלא שהן סוד עין לא ראתה אלהים זולתך. כמ"ש להלן. אמנם זודאי הוא, שניין לידיה ביל' גבורות. כי זרע שאינו זורה כחץ אינו מולד (חגינה ט"ז). זו"ש וטמיר לי בגירה בידא דgeber תקיף. זו"ש וטמיר לוי בההוא אתר דאמירת לכו היינו במגדל רב ויקירא, דידיין ביה קב"ה וחדר מספננא כנ"ל. והוא תב לאתירה ואגנין בההוא ימא כלומר, לאחר שהוליד אותו וגןז אותו במגדל רב ויקירא, חור לוזוג שלו בגיןו במקומו לפניו.

^צ אשכח ר' אליעזר וכיו': פ"ז, ואנו בן יהודע, ובניו בן יהודע (שמואל ב' כ"ג) מקרא זה העמידוהו, ויפה הוא. אבל מקרא זה, להראות סודות העליונים של התורה הוא בא. והשם נקראה בן יהודע בן יהודע, לרמז על סוד החכמה הוא בא. דבר סתום הוא מרמן, והשם גרם: בן איש חי, וזה הוא צדיק חי העולמים. רב פעילים, הינו שהוא אדון כל המעשים. וכל צבאות העליונים, כי כולם יוצאים ממנה הוא נקרא ה' צבאות, להיותו אותן בכל הצבאות שלו, מצוין הוא ורב מכל.

פירוש. שהכתב מראה ומגלה כאן רזין עליונים דאוריתא, ובנינו בן יהודע על רוזא דחכמתא קא אתה כי השם הקדוש על יהו-ידע, ידיעה זו באה על רוזא דחכמתא. מלחה שתימא איהו, הוא רוזם ממד נעלת. ושםא גרים השם יהו-ידע גורם שהייה סתום.

וביאור

^צ אשכח ר' אליעזר וכיו': הסתכל ר' אליעזר בדבריו, אמר לו: אתה הוא בנו של המאור הקדוש, אתה הוא בנו של رب המנוח הזקן, אתה הוא בנו של מאור התורה, ואתה מהמר אחרינו, בכו יחד, ונש��והו, והלכו. וחזרו ואמרו לו, אולי טוב לפנינו אדוננו להודיענו את שמו.

(רשותי דף ו' ע"א)

הקדמת ספר הזהר

צט

האי קרא לאחוזה רזין עלאין דאוריתא הוא דאתא. ובנינו בן יהודע, על רוז דחכמתא קא אתה, מלה סתימא איהו, ושםא גרים. בן איש חי, דא צדיק ח'י

מסורת הזהר

לעיל סב ב"א רלה ויצא שבס בהשומות ח"א ד' רנכ: (ד"י) משפטים שצה בהשומות ח"ב ד רעו: (ד"י) ויקרא רפה פנהס רצע שכח תקופה תרנד עקב כג שופטים ד כי תצא כן בהשומות ח"ג ד' שו: (ד"י) ת"ז בקדומה ד' א. ב': טו: ח"ג ד' כט: ח"ט ד' מא. תכ"א ד' מה: ג. נט: תכ"ב סד: סה: חמ"ז ד' פט: טו: ח"ט ד' מא. קטו רלה רמו ויצא שבס וייש נב קלא בהשומות ח"א ד' רנכ: (ד"י) משפטים שצה בהשומות ח"ב ד' רעו: ד"י ויקרא רפה פנהס רצע שכח תקופה תרנד תעננה ואתענן קה עקב כג שופטים ד כי תצא מה קנו בהשומות ח"ג ד' שו: (ד"י) ת"ז בהקומה א. ב': ג' טו: טו. חמ"א כו: ח"ג ד' כט: חמ"ז ד' מה: מנו: מה. ג' נט: נו: נט: תכ"ב ד' סד: סה: חמ"ז ד' סד: ח"ט ד' קא: קנו: קטו. קיו:

הסלום

מאמר

וסויה והוא ידע את מקומה, קאי על א"א כי השם הווא מורה על גסתור וסתום מתחוננים. שהוא א"א הנך עתיקא קדרישא. ועליו אומר שידע את מקומה של הכמה דל"ב נתיבות. להיותו עצם הכמה המשפיע אל הבינה. ווש הוואר, מקומה ממש וב"ש דרכה כי בהיותו מקומה של השפעת הכמה הווא מפ"ש שיודיע את דרכה של הכמה כשהיא מלבשת בビינה. ואומר עוד וכ"ש היה חכמה רסתימה ביה בעתיקא קרשא כלויה, מכ"ש שהוא ידע בחינת הכמה סתימה של עצמו. אלא ג' בסוד והוא ידע את מקומו, כי רק בו במקומו ממש, מגולה הוווג הוה, אבל ממנו ולמטה אינומושפע כלום. הרי שמותא דאי' ואלהים דמעשה בראשית. וזה הכתוב (איוב כ"ה. כ'), והכמה מאין תבא ואי זה מקום ביןנו ונעלמה מעיני כל ח' וכ' אליהם הבין דרביה והוא ידע את מקומה. וביאר (באחדת האזינו אותן ע"ב) אליהם הבין דרכיה, דרכיה ממש. אבל והוא ידע את מקומה מוקומה ממש, וכ"ש דרכה, וכ"ש היה חכמה דסתימה ביה בעתיקא קדרישא. ע"ש.

וכוונתם היא, כי הבין דרכה הינה רק הכמה דל"ב נתיבות. שה"ס ל"ב אלהים דמעשה בראשית. וע"ב אומר אלהים הבין דרכה, ומגידיש הכתוב את הטענה בלשון בינה, כי אומר הר הבין דרכה, משומ כה הכמה זו מבנית עצמותה היא רק בינה. אלא נישית לחכמה ע"י עלייתה לראש א"א, שמקבלת מה"ס מושפעת למטה. ונמצאת שהכמה זו נגילה רק בדרכה של הבינה בעת עלייתה לחכמה סתימה דאי'ו. וזה שיעור הכתוב, אלהים, שהוא הבינה, הבין דרכה לשפע הכמה, וו"ש, דרכה ממש רק בחינת דרכ אל שפע הכמה, אבל היא עצמה היא בינה ולא חכמה.

זה אמרו ובנינו בן יהודע על רוז דחכמתא קא אתה, שהנשמה הו נך, בשם בנינו בן יהודע בא מפניות הכמה, אבל היא עצמה היא בינה ולא חכמה.

הינו

(דסוי' דף ר' ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

עלמין. רב פעלים, מاري דכל עובדין וכל חילין עלאין, בגין דכללו נפקין מניה.
 ה' צבאות יט) איהו, ז) אות ♦ הוא בכל חיילין דידייה, רשים הווא ורב מכלא.
 צב) רב פעלים ת איהו מקבצאל, האי אילנא רב ויקירא, רב מכלא מאן
 אחר נפק מאן דרגא אתה, אהדר קרא ואמר מקבצאל, דרגא עלאה סתימהה

חולפי גרסאות ש נ"א הוא ל"ג בת נ"א אקרי מקבצאל (אה"ל).	מסורת הזוהר ז) פקודי רכא אדרא זוטא קצר ת"ז תי"ח ד' לו. תנ"א ד טו :
---	---

דרךאמת יט) האזינו רציו א' ופקודי רלב ולחלן ייז א' וייח ב' ושםות ייג א'

הсловם	מאמר
דסעין חמרי	<p>דיהינו חכמה דעת'י הנ"ל. מלה שתימא איהו הארמת הנשמה היא עניין סתום. וישמא גרים כי השם יהירידע גרט להארמת הנשמה היא שתהיה סתמה, כי משמעתו היא, כי יה"ו ירע, אבל לא אתידע לאחריהם, וא"כ הרי נשאר סתום במקומו עצמו. והנה תחילת הוא מבאר איות הוווג וועלת קומת האור הנגדל היוצא מוווג זה דרישא דעת', שוזה מתבאר בסזה בן איש חי רב פעלים מקבצאל. וא"כ מבאר עניין מלא סתימהה שבארת הנשמה היאו. וזה המתבאר בכתב ווא הכה שני אריאל מואב עד סוף הפסוק.</p>

צב) רב פעלים איהו וכו': רב פעלים הוא מקבצאל. אילן הגדול והיקר הזזה, הגדול מכל, מאייה מקום יצא, מאייה מדרגה בא. חור הכתוב ואמר מקבצאל, שהוא מדרגה עליונה וסתומה, שעין לא ראתה וגנו. שדרא מדרגה שהצל בה, והיא מספחת בתוכה מאור העליון, וממנה יוצא הכל.

ב) ביאור הדברים, הנוקבא נק', עתה בשם מקבצאל, והוא מטעם, כי רב פעלים איהו מקבצאל, שהנוקבא מקבצת בתוכה האורות כולם, עתה מן היסוד, הנק', משום זה הר רב פעלים. ומברא: הקומה היוצאה על הוווג הזה נק', אילנא רב ויקירא, שהוא נפק מן היסוד, ואתא אל הנוקבא. ואמר שבדוי להראות לנו את איקותה של הקומה הגבוהה הזה מאיין היא נפקת ובאה, השיבו הכתוב בשם מקבצאל, שהאור העליון מקבץ אותם ביסדה, ומשפעתם לנוקבא. ונקראים שניהם יחד בשם מקבצאל. והוא דרגא עלאה שתימאה דעת' לא ראתה וגנו כלומר, שהמדרגה הזאת היוצאה מהוווג הזה, נקראת בשם עין לא ראתה אלהים זולתך. ואומר, בהאי דרגא נמצאו

ויש בן איש חי וכו': פי כי ידעת שעניין הוווג הזה הוא בחינת הוווג של גמר התקיון, וסדו הוא ההוג הכליל לכל הוווגים והוקומות שייצאו בו אחר זו ממש שטא אלף שני, אשר כל האורות הללו כולם מתקצחים בו בכת אחთ, ועד"ז גם גם בחינת מ"ן העולמים לוווג הזה כוולה בתוכה כל בחינות היטוריים והעונשיים שנתגלו בשטה אלף שני בזה אחר זה. ולפיכך אין קץ לגבהה של הקומה היוצאה מוווג זה, והיא משכיבת הקlipot והס"א לנזה. והיסוד שהוא משפיע המין דוクリין הכלולים כל האורות שייצאו בשטי אלף שני, הוא נק', איש חי רב פעלים, ובחי' המלכות הכלולות בתוכה כל המ"ן והיטוריין שנגלו בשטה אלף שני, היא נק' מקבצאל.

זה אמרו, בן איש חי דא צדיק חיعلمין כי השם הזה מורה תמיד על היסוד המשפיע לנוקבא, אשר אין לו מקום בית קובל לזרך עצמו, וע"כ נבחן שאינו חי רק בעלה. דיהינו בנוקבא בהיותו משפיע אליו. וע"כ נקרא צדיק חי עלמין. אבל בזוגו זה הוא מצוין בשם רב פעלים, שפирשו הוא מاري דכל עובדין וכל חילין עלאין, שהוא (דורי ד' ר' ע"א)

דעתן לא ראתה וגוי, דרגא דכולא ביה, וכניש בגואה מגו נהורה עלה, ומניה נפיק כלא.

צג) ואיהו היכלא קדישא סתימה, דכל דרגין כנישין וסתימין בגואה. ובגופא דהאי ^א היכלא קיימים כל עליין, ^ב וכל חילין קדישין מניה אצנו וקיימי על קיומיהון.

צד) הוא הכה את שני אריאל מואב, תרין מקדשין קיימים בגינה,

חולפי גרסאות

^א נ"א אילנא.

מסורת הזוהר

(ישעיה ס) ת"ז ריש תנ"ה ד פט. ז"ח ד ייח. לעיל סג. ב"א רמד אדרא זוטא כספ (מוון לכולא ביה).

דעתן חמרי

הסולם

מאמר

האי היכלא קדישא סתימה הנקרה רישא דעתיק ימין הוא נבחן בכל משך שתא אלפי שני, בבחינת לא ידע ולא אתייעץ, כב"ל. ועוד הגם שהוא הולך ומבקש לתוכו כלו נהורהין המתגלים בעולםות, לא נגלה מהם עד גמר התקין, ונמצאת כל מדרגה ומדרגה אחר העלמה בסכת פגם התחתונים. כי עלה רישא דעתיק ונעלמה שם, בנ"ל, דכל דעתיק בגינויו וסתימין בגואה. אמנם גוטא דעתיק יומין, דהינו מפה דראש שלו ולמטה, הוא מלובש בכל ה', פרצופי אצילות, ומאריך על ידיהם לכל העולמות, ואין לך הארה קתנה או גודלה זולת הבאה מגופא דעתיק יומיין. וו"ש ובגופא דהאי היכלא קיימים כל עליין וכל חילין קדישין, כי הגוף דעתיק מתלבש בכל הפרצופין שבאבי"ע, ונמצאים כל העולמות כולם מליבשים עלייו והם קיימים עליו, שככל מציאותם ואחרתם ממנו באים. מניה אצנו וקיימי על קיומיהון. הן האורות הבאים לחיות העולמות הנקי, מזונות, והן האורות הבאים למוחון דגדלות. כולם הם נשיכין מגופא דעתיק יומין. וכנגד השפע להחיות העולמות. אמר ומניה אצנו דהינו מזונות. וכנגד המוחון דגדלות, אמר וקיימי על קיומיהון, כי המוחון מעמידים לכל פרצוף בשיעור הגובה המיחס לו.

צד) הוא הכה את גוי : הוא הכה את שני אריאל מואב. שני מקדשים היו קיימים ונונים בשבלו, מקדש ראשון ומקדש שני. כיון שהוא נסתלק, במנעה ההמשכה שהיתה נשיכת מעלה. ונחשב, שכוביכול הוא הכה אותם, והחריב אותם. וכלה אותם.

פירוש. אחר שהארת גוי דעתיק יומין נסתלקה, השפע שנמשך ממנו מלמעלה נפסק, ^ב וע"כ

נמצא כל התקון בזמן השלימות האחורות, וע"כ הוא נבחן לדרגא דכולא ביה, והוא מכח ובניש בגואה מגו נהורה עלה, לכל טבין נהורהין בתוכה מכח נהורה עלה, לכל טבין נהורהין עליין, מכל שתא אלפי שני בבת אחת, וחידש אותם באור העליין. ולפיכך ומניה נפיק כלל, כי ע"כ יוצאה ונגנית עתה כל השלימות המקואה.

צג) ואיהו היכלא קדישא וכו' : והוא היכל הקדש הסתום, שכלי המדרגות וסתומות בו, ובגובה אותו היכל נמצאים כל העולמות, וכל הצבאות הקדושים נזוניים ממנה, ונמצאים בקיוםם.

פירוש. קאי על רישא דעתיק יומין עצמו, ואמר, שהוא היכל קדוש וסתום, שכלי המדרגות שבכל העולמות מקובצות ונעלמות בתוכו. וambil בזה איך נתהות ונטא הוזוג הגדל הזה של גמר התקון, שהיה כולל בתוכו כל המדרגות והקומות שייצאו בו אחר זו בשתא אלף שני, ולהחדש ולהוציאו בבת אחת כנ"ל. וו"ש. כי האי רישא דעתיק יומין איזה היכלא קדישא סתימה, דכל דעתין בגינויו וסתימין בגואה כלומר, שבעמך ימי העולם, שהמדרגות הן בעליה וירידה, כי אחר שנתנגולתה המדרגה, הווית ומסתלקת בסכת חטא התחתונים, הנה בעית הסתלקות המדרגה, אינה נאבדת ח"ו, אלא עולה למלחה לרישא דעתיק, ונעלמת שם. ובדרך זה הוא הולך ומבקש בתוכו כל קומה ומדרגה המתגלת בעולמות, והן באות שם בו אחר זו, ומטקבצות ונעלמות בתוכו, עד הגיע העת של גמר התקון, ואו חדש אותן ומוסיא אותן בבת אחת.

חו"ש, ובגופא דהאי היכלא וכו' : כי (דפו"י דף ו' ע"ב)

ואתזנו מניה, מקדש ראשון ומקדש שני, כיוון דאייהו אסתלק ב גיגיו דזהו
נגיד מלעילא אתמנע, כביכול הוא הכה לון וחריב לון, ושצוי לון.

חולפי גרסאות

ב נ"א ונגיד מלעילא אתמנע. (אה"ל).

הסולם

מאמר

דטעין חמי

כיז"א שהוא החמה ישוב להיות ע"ב, שבתוכה
האור דגופה דעתיק.

וטעם הסתלקותו של גופה דעתיק מטרם
אלו התקיונים, הוא כי אין יותר בע"ס אלא
ב' נוקבין, שהן בינה ומלכות, הנק' ס"ג וב"ן.
ונמצא אחר הוזוג הגדול דעת"י שנתבטלה בחיה'
הבן, הנה נתבטלה עמה גם בחינת מסך
דס"ג, והיה זה מטעם התקיון הנעשה בגופה
דעтик לשוף הבינה והמלכות זו בו, בסוד
שיטוף ממדת הרין במדת הרחמים. (כנ"ל) זאת
ד"ה אדם ע"ש. שמכה השיטוף הזה האziel
לפרוץ א"א דאצילות, וכלהו פרצופי אב"ע
יצאו ונתקיימו רק במלכות ההו המשותפת
והממותקת במדת הרחמים שהיא בינה. ולפיכך
ביוון נתבטלה בחינת המסך דבר"ן, נתבטל
עמה יחד המסך דבחיה'ב שהוא ס"ג, בחינותם
כרוכים יחד כאחד, וכיון נתבטלו בחינתה
הנוקבא והמסך, א"ב נפסק הוזוג עם האור
העליזון, וע"כ כל הארית הגוף דעתיק, שהיתה
על המסך המשותף במדת הרחמים. נתבטלה
לגמר, ומילא נחרבו כל המאורות שמנעו
ולטטה, הנמשכים מגופה דעתיק.

זה אמרו הוא הכה את שני אריאל
מוואב, תרין מקרשין והוא קריימן בגיניה
וכיר' כיוון דאייהו אסתלק, נגידו דזהו גיגיר
מלעילא אתמנע, הדינו במבואר, כי מתחוד
נתבטל הבן מכח הוזוג הגדול דעת"י, נתבטל
עמו גם המס"ג, הדינו גם המסך דבחיה'ב עצמו,
וכיוון שאין המסך מוכשר לוועג, נפסק ע"כ
האור העלייזון, שהוא נגידו דזהו נגיד מלעילא
אתמנע, נגידו פירושו המשכה והתפשות
האור העלייזון מעילא לתא. והוא נפסק מטעם
בittel המסך, בمبואר. הררי, שבסבתה הוזוג
הגדול שנעשה ברישא דעת"י, נפסקה נתבטלה
השפעת האור מגופה דעתיק יומין, כי הוזוג
של הראש ביטל המסך דבר"ן, וכיון שעוד עתה
היא המסך דבר"ן מחובר עם המסך דס"ג
בגופה דעתיק יומין כאחד, לכן נתבטל גם
המסך דס"ג, וכיון שאין מסך לוועג דבטלה
אין מקום לאור העלייזון להשפיע שם. בנדע.
וכרטיא

יע"כ נחרבו תרין בתוי מקדשין ונמצאו
כביבול הוא הכה לון וחריב לון ושציא
לון, הנה הדברים האלו עמקים מאד, כי
משמע שבسبבת גילוי קומת הזוג הגודל דרישא
דעתיק יומין נסתלקה הארית הגוף דעת"י מכל
העולםות, כי ע"כ נחרבו המקדשין, וכל נהוריין
דחו נהיין לישראל, כלם אתהשכו, כמ"ש
לפנינו. והדברים נפאלים ביותר.
ועל בחיה'ד, הנקראת מלכות ונוקבא דז"א, או
פרצוף ב'ין, כי מכחה הייתה שבירת הכלים,
וכן חטא דעתכח'ד, שכל עבוזת האדים בששתא
אלפי שני, הוא לחזר ולתקנה כמו שהיתה
מטרם שביה"כ ומטרם החטא של אדה"ר,
שהח'ז יתגלה הוזוג הגודל הנל, דרישא
דע"י, המבער את הקיליפות והס"א לנצח,
בסוד בלע המות לנצח, וכו' (ישעיה כ"ה).
וכיוון שהבב"ן כבר נתתקן לנצח, ואינו צריך
עוד לשום תיקונים, הנה או ישוב הבב"ן להיות
ס"ג, ובזה נגמר כל התקון.

אמנם בינותים, הדינו אחר הוזוג הגדל
דעתיק יומין, ומטרם שיבת הבב"ן להיות ס"ג
יש עניין הסתלקות הארית גופה דעתיק, שבسبבת
הסתלקותו חרבו ב' בתוי מקדשין, שהן
בחינות המוחין המאריות ב' מקדשין, שהן
מוחין דאו"א עלאין שמאירים בבית ראשון,
והמוחין דישורית שהם מאירים בבית שני,
וכלו נהוריין וישראל נסתלקו, כמ"ש
לפנינו, אשר כל אלו החורבות הם התקיונים
הاخרוןים המשיבים את הבב"ן להיות ס"ג
שהוא כל הנרצאה, ואו יהזרו ויבנו ב' המקדשין
בידי שמים, מבחינת המסך דבחיה'ב שהוא בינה
דיהינו ע"ד המסך דס"ג דא"ק שמלפני צמצום
ב', הנבחן שהוא נקי מכל צמצום, אלא רק
מידי שמים, בסוד כי חוץ חסד הוא (סוף
מייכא). ואו ב' המקדשין יתקיימו לנצח ולהיה
אור הלבנה כאור החמה (ישעיה ל'). הדינו
בינה עלאה, שהיא עתה האור של ז"א הבק'
חמה. ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת
הימים. הדינו כוית דעתיק יומין, שהן
נמשך האור לאור העלייזון לשפיע שם.
(דפוי זף ו' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

כג

זה) וכרסיא קדישא נפלת, הה"ז ^ט ואני בתוך הגללה. והוא דרגא דאקרי ^ט אני, הוא בתוך הגללה. אמאי, על ^ט נהר כבר, על נהר דנגיד ונפיק דפסיק מימי וمبرעוי, ולא אנגיד ^ט כד בקדמיתה. הה"ז ^ט וננהר יחרב ויבש, ^ט יחרב בבית ראשון, ויבש בבית שני. ובג"כ הוא הכה את ^ט שני אריאל מואב.

חלופי גרסאות

ס) (יהוקאל א) פנהש תרנד ת"ז בהקדמה ד' ד : ט) מקץ ג נ"א שני אריאל מואב והוא בקומייתא מאוב דבשמייא רג ויחי שם בשלח שנג פקודי שפנהש תרנד ת"ז
בתקומה ד' ד : ט) תכיוו ד' עא. ט) וויאו מו ירו שכו.

צ) (איוב יד) ב"א רמו רסט נח קעג וישב כסא בחיז' צ"ט בהשפטות ח"א ד רג: (ד"י) בא רכד תרומה תשקב בהעלותך לא ת"ז בהקדמה ד' יז. תי"א ד' כו: תק"ח ח' קת. ק) ב"א רמו רסט ב"ב טו מה מו וישב מד סה ויגש קל וייחי כסא שפ' שמוט קטו קמא בשלח רצוי תרומה תקסת תהוה וויקרא ווילג קדושים נ' נחנש תע膳ב ואיתנן קמה עקב לו ת"ז בתקומה ד' א. ד': ה: טז, תכיב ד' סג. תכיוו ד' עא. תס"ג ד' זה. ז"ח ד' ט. לט: טג. צ. צא: קת.

דרך אמת ט) כבר פי' כבר היה ועתה נפקח וכן בפרק גז יז דף פיה אי.

dotuin Chamri

הсловם

מאמר

פרצופין, וזה אמרו אמאי, על נהר כבר, על נהר דנגיד ונפיק, דפסיק מימי ומברעוי, כי בהיותה מתוקנת במסך, היא נק' נהר דנגיד ונפיק, כלומר, שהאור העליון נמשך על ידה להתחזון, כמו מיימי נתר הנמשכים והולכים בלי הפסיק. אבל עתה כשנתבטל המסך, נבחנת בחינת הנהר הזה בשם נהר כבר, שמכבר היה נהר ולא עתה, כי עתה פסיק מימי ומברעוי, מיימי, הינו אור העליון שהיה נמשך בו. וمبرעוי, הינו המסך, שביוותו מתוקן בה היה נבazon למבע, כי השפע היה קשור בו ונובע ממנו בלי הפסיק. ועתה נפסק כל זה ולא אנגיד כד בקדמיתה, שאינו נמשך ממנו האור העליון כמו מוקדם. הה"ז וננהר יחרב ויבש, יחרב בבית ראשון, ויבש בבית שני, אמא נק' בית ראשון והתבונה נק' בית שני. ועל בית ראשון יאמר יחרב, כי בו נפסק הוווג, משומ שהמבע שהוא המסך נהרב. וכיון שאין זוג במאן עלאה, נמצאת התבונה יבשה לגמרי, ועיב' על התבונה אומר, ויבש.

וז"ש, מואב, דחוו מאוב דבשמייא וכו': כי שורש המוחין דב' המקדשין הוא מאבא שהוא האב בשמיים. כלומר המאיר לוי'א הנק' שמיים. שאורתו העלו זוין לישושית במקדש שני, ולא"א עליינו במקdash ראשון. שסת נהרבו עטה וначשכה, בגיןיה הינו בגין הפסקת השפע דוגוף דעתיק יומין, וככל נהוריין דחוו נהריין לישראל כלו אתחשבו, כלומר, לא רק המוחין הגודלים דב' מקדשין נחשכו. אלא

זה) וכרסיא קדישא נפלת וכו': והכסה הקדוש, שהוא המלכות, נפל. ז"ש ואני בתוך הגללה, הינו אותה מדרגה הנקראת אמי, שהוא מלכות, היא בתוך הגללה. למה. על נהר כבר, שפירשו, על הנתר הנמשך וויאו שמכבר, ועתה כלו מימי ומברעוי, ואני נמשך כבתחילה. ז"ש, וננהר יחרב ויבש. יחרב בבית ראשון, ויבש בבית שני. ומשום זה כתוב, הוא הכה את שני אריאל מואב. מואב פירשו, שם מהאב שבשמיים, ונחרכו וככל בשבייה, וכל האורות שהיו מאירים לישראל, כולן נשכו.

פירוש. ברפייא מורה על מיתוק המלכות בברינה, שה"ס כסא הרחמים. שעל ידו מושפעין כל המוחין בשטה אלף שני, לבלו רפרצופי אב"י"ע, ז"ש ברפייא קדישא נפלת שמתוך ביטול המסך דב"ז, נתבטל נפל גם המסך דס"ג שה"ס ברפייא, הה"ז ואני בתוך הגללה, החורא דרגא דאקרי אני, הוא אני הגללה. אני ה"ס מלכות דעליזון הנעשה כתור לתחתון, כי אותן אותיות אני, הן אותיות אר"ץ שהוא שם הכתר. ונודע שלמלכות דעליזון זו היא כל הקשר שבין הפרצופין,-shell עליון עושה הוווג על המלכות שלו המוציאה או"ח המלביש האו"י דעליזון. ואח"ז יורדת המלכות דעליזון, בסוד ע"ס דאי"ח שללה. שבתוכם קומת האו"י, ומלבשת בתחתון. ונמצא עטה אשר החורא דרגא דאקרי אני, הוא בתוך הגללה, כי בתבטל ממנה הוווג עם האור העליון, ונפסק האר עליון מכלו (דס"י דף י' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

מוֹאָב : דָהּוּ מַאְבָּד בְּשָׁמִיאָ, וְאֶתְחָרְבוּ וְאַשְׁתְּצִיאָו בְּגִינִיאָ, וְכָל נְהֹרִין דָהּוּ
נְהֹרִין לִיְשָׁרָאֵל כָּלָהּ וְאֶתְחָשֵׁב.

צָו) וְתוּ הָוָא יַרְדֵּן וְהָכָה אֶת הָאָרֶץ. בָזְמַנֵּן קְדָמָאֵין, כֵד הָאֵי נְהֹרָ הָוָה
מְשִׁיךְ מִימּוּ לְתַתָּא, הָוָא קִיְמִין יִשְׁرָאֵל בְּשָׁלִימָוּ, זָדְבָחֵין דְבָחֵין, וְקָרְבָנֵין לְכָפְרָא

חלופי גרסאות	מסורת הזוהר
ד נ"א דהוּא, נ"א דהָא בְּקָדְמִיאָ מַאְבָּד וּכְוּ.	ד) בְּאָ קִמְאָ וְיִשְׁבָּ מַד סָת.

דרך אמרת ז) שזוביחים זבחים וקרבנות לכפר על נפשותיהם.

הסולם	מאמר
דסעין חמרי הבינה קבל המעיט והמן' שהעלו בני ישראל. וראו איך המן שליהם הוא בחינת טرق לבינה علاה, ואור החסדים של בינה נשך בסוד או"י על המן, והיה או"י רבוץ על הטרף, דהינו המן, ואוכל אותו. וכןן אכילת הארץ את הקרבן, והוא, כי עקרו של הקרבן, הוא המן העולה לחיזוק המשך ולהעלאת או"ח כנ"ל. ומכיון שישוור גודל או"י נמדד במדת האו"ח שעולה מעל המשם, הרני נבחן, שהאו"י נזון מהמן' ומתגדל ומתקיים על דיו, בדוגמת בעל החיים שמתקיים וגדל ע"י המזונות שאוכל. וכן כל חיותו של החי הגשמי תלייה במזונות שאוכל, שבഫטחים הוא מת, בן האור העליון תליי בא"ח העולה מהמסך, ובפסיקת הארץ הוא מתבטל מתחthon. ווש נחיתת מלעילא דיקנא דחר אריה דהינו, אויר הבינה הנמשך מעלה למטה בסוד או"י, הוא ברדיוקנא דאריה, דהינו בצרות השפעה כתבע הבינה. וזהו חמאן ליה ע"ג מרבחא רבץ על טרפה שראא את האו"י שהוא מתלבש ורובץ תוך האו"ח העולה מהקרבן, שהוא טרפו ומונתו כנ"ל. אבל קרבניין בגבר תקיף, שהוא אוכל וגדל ע"י הקרבנות באיש גבור, כי לפי שהו ישראל בשלמות, היהת מدت ההשפעה, שהיא העלתא מ"ן ואור"ת, בגבורה גודלה ממעללה, כי קומת האו"ח נמדדת במדת גודלה של הכתא המכט ברוחת וויע הדזה האור העליון ממתה למעללה. וכגדלות גודלה קומתו של עליית האו"ת, כן קומת ואו"י הנמשכת בו. וע"כ אם קומת האו"ח עולתה בגבורה גודלה, נבחן, שהאריה אבל קרבנין בגבר תקיף בקומה זקופה בגבורה, כי ע"י הגבורה מתגדלת ועולה קומתו. ע"י כל זה בספרי פתיחה לחכמת הקבלה דף ד' אמרות ז'). והוא אמרו וכל בלביין הוא מהתמරין מקמיה ולא נפקי לרבר, כי הקליפה של הקבלה	אלא כלחו נהורין שהיו מאירים ליישראל נחרבו, דהינו אףלו האורות דז"ק ואורות דב"ע. צו) ותת, הוא ירד וכו': ועוד. הוא ירד והכח את הארץ. בזמניהם הראשוניים, כשהנה היה מושך מימי למטה, והוא ישראל נמצאים בשלימות, כי היו זבחים זבחים וקרבנות לכפר על נפשותיהם. ואז היהת יורדת מלמעלה דמות של אריה אחד, והוא רואים אותו על המזבח רובץ על טרפה, ואכל הקרבנות כאיש גבור, וכל הכלבים, דהינו המקטריגנים, היו נחבים לפניו, ולא יצאו לחוץ, רק שרגן

ביאור הדברים. האש של גובה שהיה
 רבוץ על המזבח בבית המקדש. אמרו ויל
 (יומא כא:) שהיה רבוץ אפריה, שהיה שורף
 את הקרבנות שב"י מקריבים עליו, ווש
 ביוםגין קדרמאין, כד hari נחר היה משה
 מימיו לחתא, והוא קיימין ישראל בשילומו,
 כי מטרם שנשבטה הייתה עתיק, והארות
 העליונים, היו נשכים לשראאל, כנהר שמיימי
 נשכים מעלה למטה בעלי הפסק, הנה או
 הי ישראאל בכל שלימותם. דרבחין דרבחין
 וקרבנין לפירא על גמישיהו, עם הקרבנות
 שהיו זבחים, היו מעלים מ"ן לעוזו העליון
 של המשך, ונמשכו מין דוכרין שם המוחין,
 שע"ז נתקרבו בדבוקות גדולה לאביהם
 שבשימים, וכל הקלוי ברחו ונתרחקו מותם,
 שה"ס לפירא על גמישיהו, כי התרחקות
 הקליפות מעלה הנפשות נבחנת לפיראה, בדמיון
 בגדי מוכתם ומוליכן בכתמים, שע"ז רחיצה
 מעברים ומכפרים כל הכתמים מהגביה. וע"כ
 נק' קרבננות, שAKERBIN את ישראל לאביהם
 שבשימים. וכיון שהו על שלימותם והיו מעלים
 מ"ן רק לעשות ניר ליזטרם. היה המן עולה
 עד הבינה, שעם אור החסדים והשפעה בסוד
 אריה, שהוא שם החסד, ונבחן שהאריה של
 (דפו"י דף ו' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

קהה

על נפשיו, וכדין, הוה נחית ה מלעילא דיקנא חד^ש אריה, והוא חמאן ליה ע"ג מדברה, רביין על טרפה, אכיל קרבנן כגבר תקיף. וכל כלבנן הו מתטמرين, מקמיה, ולא נפקי לבך.
צז) ו' כיוון דגרמו חובין, איהו נחית לגו דרגין דלתתא, וקטיל לההוא אריה, דלא בעא למיהב ליה טרפה כדבקדמיתא, כביבול קטיל ליה. הוא הכה את הארי וודאי, לתוך הבור, לעינاه דסטרה אחרא בישא. כיוון דחמאן

מטורת הזוהר

חולפי גרסאות
ה נ"א מעילא. ו' רבייע בצל"ל (אה"ל). ז' נ"א קמיה. צ' כיוון דגרמו חובין דישראל איהו וכוי בצל"ל (אה"ל). קלח בלך תעח פנחים ריח ת"ז תכ"א ד' סב : סג.

דרך אמת מ') לחת גו טרכ שלו מהקרבענות.

הсловם

דטעין חמורי

היינו לעניינו של צד האחר הרע. כיוון שראה זאת אותו צד الآخر, התגבר ושלח כלב אחד לאכול את הקרבנות, מעלה המזבחת, במקומ האריה. ואותו האריה מה שמו. אוריאל שמו, שפנוי פנוי אריה. ומה שמו של אותו הכלב, בלאדון שמו. כי בלאדון הוא אותיות בלאדון, שהם מתחlapת בז'. כי אין הוא בכלל אדם, אלא כלב, ופנוי כלב.

פירוש. כי מתווך שנטבלת בחינת המסכים מבין ומש"ג כנ"ל, גם ישראל למתא לא יכלו להעלות עוד מ"ג, שהוא מזונתו של אריה (כנ"ל בדיוור הפטמון). ונפסק הוווג, והאוור העליון שהוא, בח' האריה נסתלק, ונבחן כביבול נאלו קטיל לההוא אריה. כי הוא נתעלה למעלה לשורשו ונעלו מהתהוננים.

וז"ש, לתוך הבור, לעינاه דסטרה אחרא בישא: כי שורש הקבלה לעצמו הוא, בעיניהם, בסוד העין רואה והלב חומד (רש"י סוף פ' שלח). ובחיי הקבלה הוז נק' בור, כי הוא בור ריק ואין בו מים (בראשית ל"ז). שאין האור העליון נ משר' לשם, בטוד אין אני והוא יכולם לזר במדור אחד (סוטה ח'). וז"ש הכה את הארי לתוך הבור לעינاه דס"א בישא כי הכהת הארי היתה לעיניהם הרעות דס"א הנק' בור, שהן בורות נשבות אשר לא יכולו המים. והם יצאו עתה ונגלו ממחבאותם בשיליטה גדולה. ושרדרת לחדר כלבאל למייכל קרבנן: כי הלעומת דאריה אכיל קרבנן, הוא הכלב הצועק תמיד הוב, כנ"ל.

וז"ש

מאמר

הකלה עצמה, מכונה בשם כלב. כמ"ש בזוהר על הכתוב, ולעליקה שתמי בנות הב הב (משלי ל'), מצוחין כלבאו ואמרינו הב לו עותרא דעתמא הדין, הב לו עותרא דעתמא דעתאי. והיא הקליפה החזקה ביותר, ואחיזה מתוחקת ביותר כנגד אוור היחידה, בסורה הצלילה מהרב נשוי מיד כלב יחידתי (תהלים כיב), והיא הלעומת של האריה דאכיל קרבנן הנזכר. כי כמו שהאריה, שה"ס החסד, הוא כולם להשפיע ולא לקבל כלום, כמ"ש חז"ל במדת החסיד, שלין שלך שלך שלך (אבות פ"ח), כן קליפת הכלב היא יכולה לקבל ולא להשפיע כלום. כמ"ש בחסידי אומות העולם, בכל חסד דעתדין, לגרמיינו הוא דעבדין (ב"ב י'): כי הם קשוריין בקליפה כלב, ו"ש, כי בזמנם שהיו ישראל שלמים, וזכו לבחינת אריה, אכיל קרבנן, הנהו או כל כלבין הו מתטמרים מקמיה ולא נפקי לבך, כי העלו מ"ז בגבורה גודלה, שבזה נתנו כח למסך שבמכלות לדוחת האור העליון ממנה ולמעלה בגבורה גודלה, שמתוך כך נמצאה מדת האור' שהיתה בקומת גבולה ממד, בסוד אכיל קרבנן כגבר תקיף, ולפיכך, גם אלו הקליפות הקשות שהן הכלבים, כולם ברחו ונסתתרו מפני גבורתו של האריה ההוא, ולא יצאו ממחבאותו לחוץ.

צז) כיוון דגרמו חובין וכו': כיוון שגרמו העונות, הוא ירד לתוך המדרגות שלמטה והרג אותו האריה. כי משום שלא רצה לתת לו טרפו בכתהילא, נחשב, כביבול, שהרג אותו ע"כ וודאי, הוא הכה את הארי. לתוך הבור, (דסוי' דף ו' ע"ב)

הכى, והוא סטרא אהרא אתתקפת וshedrat לחד ^{א)} כלבָא ^{ב)} למייכל ^{ג)} קרבנין. ומה שמייה דההוא אריה, ^{ה)} אוורייל, אונפוי ^{ו)} אונפי אריה. ומה שמייה דההוא כלבָא. ^{ז)} בלאדן שמייה, ^{ח)} דלאו איהו בכלל ^{ש)} אדם, אלא כלבָא ואונפי כלבָא. צח) ^{ו)} ביום השلغ, ביום דגרמו חובין, ודינא אתדן לעילא מעם בי דינא עלאה. ועל דא כתיב ^{ז)} לא תירא לביתה משלג, דא דינא עלאה, אמא, בגין דכל ביתה ^{ח)} לבוש שניים, יוכל למסבל אשא תקיפה. ע"כ רוז דקרה. צט) מה כתיב בתريا, ^{ט)} והוא הכה את איש מצרי, איש מראה. הבא רוז דקרה אתה לאודעה, די בכל זמנה דישראל חבו, איהו אסתלק ומגע מנינוו.

חולפי גרסאות

א) בהשפטות ח"ב ר' רעת. (ד"י) צו קלג בהר מג ט נ"א עלאה לא"ג. י נ"א ועל דא כתיב בתريا והוא بكل תעט פנהס ריח תקכה ת"ז תכ"א ד סב: הכה את איש מצרי, ומן לא תירא, עד מה כתיב ל"ג ו"ח ד' פ. תק"ח ד קי. ב) צו קלג בהר מב בכל תעט פנהס ריח תקכה ת"ז תכ"א ד סב: ג) ב"ב נ קסן יתרו רלח צו קסט קלד בלך תעט. ד) צו קלט בכל תעט. ה) ויקחלו שפוג אדריא רבא שם. ו) (שמואל ב' בג). ז) (משלוי לא) ויחי תרא חקת פר. ח) (שם) ויחי תכד תרומה לרבק ט) (שב' בג) להלן קמן.

דריך אמרת ט) צו ניב פ' בלהם ר' ר' ייג ב' עליה ב' דף ב' ונשא קמ"ג ב' ויקחלו ר' ר' ייד ב', ט) כל אדם שאינו אדם ולא במצוות אדם והם ים והנוין מתחפנו באזיות א' ב' ג' ז' וכוכ' ט) כל אדם.

ה솔ם

מאמר

וידיין אלו קשים מאד בראשא אלא שניהם בסיפא, כי אין נמתקים רק בסיפא שהוא הנוקבא. ובנגדי הדינין הללו אמרה הגוכבא, סמכוני באישיות (שה"ש ב'). הromo ליב' אשיות, אש של מעלה שהיא הבינה, ואש שללה עצמה. וזה אחר שיש לה ב' אשיות אלו, היא ממתתקת את הדינין הקרים דשלג, כי האש שללה מוציאיה צינთם. וח"ש לא תירא לביתה משלג דא דינא עלאה, דתוינו הדינין הקשים דוכורא הנק', דינא עלאה, אמא, בגין דבל ביתה לבוש שניים, שניהם, ה"ס ב' אשיות הבני, ומשום שביתה לבוש בב' אשיות. ע"כ לא תירא לביתה משלג, ואדרבה, השלג מתמקת תוך האשיות שללה. זה אמרו ויביל למיסבל אשא תקיפה, שהשלג הזה עוזר לה לטבול את האשיות שללה. ומשמענו שעתה אחר שננטבלו המכסים והוחזקים דבר' ז' ודס' ג', נתבטלו ב' האשיות הללו, וחזרו הדינין דשלג לתוקפם. ע"כ רוז דקרה, מה כתיב בתريا וכו': רומיום בזה, כי המובא עד כאן, גוללה תיכף ומיד אחר הוועג דעת', אבל המובא בכתב אה"ז, הוא מסובב ובא לאחר מכאן. צט) מה כתיב בתريا וכו': מה כתוב אחרים. והוא הכה את איש מצרי איש מראה. כאן בא סוד הכתוב להודיע, שבכל פעם שחתטו ישראל

וזו, שמייה דההוא אריה אוורייל, דאנפוי אונפי אריה: סוד שם א"ל הוא החסד, שה"ס ימין, והאריה ההוא, שהוא אור החסד כניל, נק', אוורייל, כלומר האור הנמשך מהשם א"ל. ופנוי אל הימין, שה"ס השפעה בסוריה ופנוי אריה אל הימין לארבעתם (יזוקאל א').

וזו, שמייה דההוא כלבָא, בלאדן: שמייה דלאו איהו בכלל אדם, אלא כלבָא: כי הויא נק', אדם בעת שיש בו מוחין מהבינה, שה"ס א"ר"ם בני מ"ה. וסוד הבינה הוא השפעה כניל, שיעץ אמרו זיל אתם קרואים אדם (יבמות ס' א'). ולא אומות העולם קרואים אדם, משומם דבל חסד דעבדין, לגרמייתו הוא דעבדין (ב"ב י'). וע"כ נקרא בלאדן שם נוטריקון בלאדים כי מי מתחלה בנה. צח) ביום השلغ ביזמא וכוכ': ביום השلغ. היינו, ביום שגרמו העונות, שהדין נדון למעלה מן בית הדין העליון. וע"כ כתוב: לא תירא לביתה משלג, שוה דין העליון, המכונה שלג. למה אינה מתיירת. משומם שככל ביתה לבוש שניים. ע"כ יכללה לטבול אש חוקה. עד כאן הוא סוד הכתוב. פירוש. הדינין שכגד הזכר נק', שלג. וע"כ גנחותיהם שנמשכים מבוי דינא עלאה. (צורי דף ו' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

קז

כל טבין, וכל נהוריין דהו נהירין ^כ לוין, הוא הכה את איש מצרי, דא נהורא, דההוֹא נהורא ^ג דהוה נהיר לוין לישראל. ומאן איהו. משה. דכתיב ^ד ותאמרנה איש מצרי הצלינו גור, ותמן אתיליד, ותמן אתרכי, ותמן אסתליך לנהורא עללה. ק) איש מראה : כד"א ^ט ומראה ולא בחידות. איש, כד"א ^ט איש האלים, כביכול, ^ט בעלה דהווא ^ט מראה, ^ט כבוד ה. זוכה לאנרגא דרגא דא בכל רעוטיה בארעא, מה דלא זכי בר נש אחרא. קא) ^ט וביד המצרי חנית. דא ^ט מטה האלים דהוֹא אטמסר בידיה, כד"א ^ט ומטה ^ט האלים בידיו. ודא איהו מטה דאתברי ערבע שבת בין השמות

חולפי גרסאות

מסורת הזוהר

^ט שמות ב) שמות רבב ^ט (במדבר יב) ושלה קה כ נ"א ליה (אה"ל), ג נ"א דא הוֹא נהורא דהוה לוין יתרו שיג שכת צו לו אחריו מות פח שצוי שלח שי ת"ז תייח ד' לא : (ט) (דברים לג) וייש רבב ויחי תקנס תרומה תקסו ואתחנן לא. ט (מאריך ביביתיה)

ב"א קמה וויהו תקנו פקוּרי רמד (כלת משן) שמות סא בח"ג צ"ז משפטים תנכז חרומה רבב ויקרא מו נשא קג' פנהס רבב תשצב כי תצא טן. ט בא רטו יתרו שיג שכח משפטים תנכז פקוּרי תשכט פנהס קעד כי תצא ז ת"ז תייח ד' לא. ט בהשמות ח"א ד רנא : י"ד ט"ב כב להלן קמפה. ט שמות קזו בשלה ז תcad משפטים שעו שוג בהשמות ח"ב ד רעה. רעב. (ר"ז) שלח שטו ת"ז חס ד' זג : ז"ח ד' ל : ז ב"א רבב משפטים שמו בהשמות ח"ב ד' רעב. (ר"ז) ז"ח ד' :

דרך אמת פ) בראשית מיז ע"א.

הטולם

מאמר

דטעין חמרי פירוש. כי ההפרש בין משה לשאר הנביאים. כי משה היה מרכבה לוֹא, והיה בונה ומשפיע מהוֹא אל הנוקבא, משא"כ שאר הנביאים היו מרכבה לנוקבא, והם מושפעים מן הנוקבא. ז"ש איש האלים, כביכול, בעלה דהווא מראה, שהוא הנוקבא, שהוא נבי, כבוד ה', ולמה נבחן לעבלה דשביגתא, הוא משומ רזוכה לאנרגא דרגא דא, כי הוא היה מרכבה לוֹא, והוא בונה ובנוי ומנהיג את דרגא דא, שהוא הנוקבא מה דלא זכי בר נש אהרא, כי יתר כל הנביאים היו מרכבה לנוקבא, והנוקבא הייתה משפעת עליהם, ונמצאים הם תחתונים ממנה, ומונגנים על יידיה. הררי שום איש בעולם לא זכח למדתו של משה.

קא) וביד המצרי הנית : זו היא מטה האלקים, שהוא גנסר בידו. כמו שאתה אמר, ומטה האלקים בידיו, והוא המטה שנברא ערבע שבת בין השמות. וחוקה בו חקיקה קדושה, השם הקדוש. ובמטה הווה חטא בסלע. כש"א ייך את הסלע במתהו פעמים, אמר לו הקביה, משה, לא לזה נתמי לך את המטה של, חייך, לא יהיה עוד בידך מכוא ולהלאה.

ביואר

ישראל, והוא נסתלק, ומגע מהם כל הטוב וכל האורות שהיו מאירים להם. הוא הכה את איש מצרי, והו אוֹר, והיינו אותו האור שהיה מאיר להם לישראל, ומוי הוה. וזה משה. שכותב עליו ותאמרנה איש מצרי הצלינו גור. כי שם במצרים נולד, ושם גדל, ושם נתעלה לאור העליון.

פירוש. אין כוונת החותוב על איש ממש, אלא על נהורה, כי ביטל והעלים את האור, ונבחן כללו קטיל תחיה. וו"ש. דההוֹא נהורה דהוה נהיר לוֹן לישראל ומאן איהו, משה : כלומר, שהוא ביטל את אור הגדל והוא של הארץ משה אל ישראל, ומגהנו איש מצרי, משומ כב"ז במצרים נולד, ושם גדל, דכתיב יונגד משה ויצא אל אהיה, ובר' (שמות ב) ושם זכה לאור העליון, לגאות ישראל ממצרים.

ק) איש מראה כד"א וכו' : איש מראה. היינו כמו שאתה אומר, ומראה ולא בחידות. איש הוא כמו שאתה אומר, איש האלקים כביכול, בעלה של אורה מראה כבוד ה. שהוא מלכות. כי זכה להנהיון מדרגה זו בארץ בכל חפץ, מה שלא זכה לוֹה איש אחר.

(וטוויי דה' ע"ב)

וחוקוק ביה שמא קדישא גלייפא קדישא, ובهائي חב"ה בסלע. כד"א^๑ וירא את הסלע במתהו פעמים. א"ל קב"ה: משה לא יהבית לך מטה דילי להאי, חיך לא יהא בידך מכאן ולהלהה.

קב) מיד^๒ וירד אליו בשבט, בדיןא קשייא.^๓ ויגוזל את החנית מיד המצרי. דמההיא שעתה אתמנע מניה, ולא הויה בידיה לעלמין. ויהרגהו בחניתו.

מסורת הזוהר

צ) בשלח צ תقد בהשומות ח"ב ד' רעא: (ד"י), ר' בשלח תלא משפטים שוג בהשומות ח"ב ד' רעב: ד"י, פנחס תצח כי תצא ס ז"ח ד' ל: (צור) בשלח תלא בהשומות ח"ב ד' רעא: רעב. ד"י ז"ח ל: ש) (במודבר כ) בהשומות ח"ב ד' רעב. (ד"י פנחס תרצט ז"ח ד' רעב. ח) (ש"ב כג) ב"א רסג כי תצא עז. א) (שם) משפטים שעז.

דעתין חמרי

מכונה הוווג בשם דיבור. וו"ס חטא של משה, כי שמש במתה שלו פערמיים, כי מלבד שהכה בו בצורך, הכה גם בסלע. ותינו פערמיים. ונמצא חב' בסלע כי בו אינה נהוגת הטעמאות, אינה עוז בינה ממש. אבל גם איןנה ניכרת לבחינת מלכות. וו"ס עשרה הדברים שנבראו ע"ש בין השמות, שאו אין היכר בהם מאין מוצאם, אם מבינה אם מלכות. כי גם בנווקבא עצמה אין או היכר. וו"ס המטה שנבראו ע"ש בין השמות, ומטעם זה החקיקה דישמא קדישא, מורה על בחינת בינה, שממנה נשכח הקדשה. וגלייפא קדישא, מורה על המלכות שהיא רק גלייפא לקבל את שםא קדישא. וב' החקיקות הללו היו כלולות במתה כמו בחינה אחת ביל היכר כנ"ל, מטעם שהוא נברא ע"ש בין השמות. וע"כ היה נכון יפה להמשיך להם לישראל כלוחו נהוריין וכל הנשים והנفالאות, שהם סוד המשכת אוורות הבינה במלכות. ועל ידו זכה משה לבחינה עלאה, ולבחוי איש האלהים בסוד כלת משה. והוא הנקרא מטה האלים על שם הבינה. והוא הנקראת חנית בסוד ר' דהויה המזודוג עם ה"ת.

קב) מיד וירד אליו גור: מיד וירד אליו בשבט. היינו בדיון קשה. ויגוזל את החנית מיד המצרי. היינו כי מאותה שעה נמנע ממנה החניתה, שהוא עוד בידו לעולם. ויהרגהו בחניתו. היינו, שימוש אותו החטא שהכה את הסלע במתה ההוא, הוא מת, ולא נכנס לארץ הקדושה. ואור זה נמנע מישראל. להבין הדברים, יש לזכור כאן כל המתברר לעיל (אות צ"ד ד"ה וטעם הסתלקות). כי מכח הוווג הגדול דעתיק יומין לא היה צריך להתבטל רק ה"ב"ן לבדו, ולא כלל הס"ג, ואו היה תיקף ה"ב"ן עליה ונעשה ס"ג לניצחות. אלא מטור שהס"ג והב"ן היו דובקים ייחודי נתבטל גם הס"ג עם ה"ב"ן, שע"כ נחרבו בינוינו המקדשין וכו' ע"ש. ומאותו הטעם נתבטלה גם הארת משה לבני ישראל. כי הוא עוד חטא ביחס לדבר החיבור בחנית ה"ב"ן עם הס"ג ע"י הכאת הסלע. כנ"ל. וכן וירד אליו בשבט בדיןא קשייא כי ביטול הס"ג געשה בדיןא קשייא, כי באמת אין לו שום חיבור עם ה"ב"ן. וביטול ה"ב"ן אינו נוגע אליו כלל. כי וו"ס הכתוב יודע מביא

הסולם

מאמר

ביאור הדברים, בין השמות, ה"ס מיתוקה הגדול של המלכות בבינה, עד שאין להבחן בה, אם היא מלכות, או בינה. כי בשבת עולה המלכות לאו"א ונעשית בינה, ובע"ש בין השמות, אינה עוד בינה ממש. אבל גם אינה ניכרת לבחינת מלכות. וו"ס עשרה הדברים שנבראו ע"ש בין השמות, שאו אין היכר בהם מאין מוצאם, אם מבינה אם מלכות. כי גם בנווקבא עצמה אין או היכר. וו"ס המטה שנבראו ע"ש בין השמות, ומטעם זה החקיקה דישמא קדישא, מורה על בחינת בינה, שממנה נשכח הקדשה. וגלייפא קדישא, מורה על המלכות שהיא רק גלייפא לקבל את שםא קדישא. וב' החקיקות הללו היו כלולות במתה כמו בחינה אחת ביל היכר כנ"ל, מטעם שהוא נברא ע"ש בין השמות. וע"כ היה נכון יפה להמשיך להם לישראל כלוחו נהוריין וכל הנשים והנفالאות, שהם סוד המשכת אוורות הבינה במלכות. ועל ידו זכה משה לבחינה עלאה, ולבחוי איש האלהים בסוד כלת משה. והוא הנקרא מטה האלים על שם הבינה. והוא הנקראת חנית בסוד ר' דהויה המזודוג עם ה"ת.

והנה המלכות נקראת צור, ובסוד הבינה נקראת סלע. והוווג הפנימי של זורן, דהינו בעת שעולה לאו"א, והנווקבא משמשת במאניין דאמא, (כנ"ל אות י"ז), מכונה הוווג דהכאה בשם דיבור. והוווג היצוון של זורן דהינו במקומם עצם מכונה בשם זוג דהכאה. וו"ס שבפרשנות בשלח (שמות י"ז) נאמר לו למשה והפיכת בצורך ויצאו ממנה מים וכו'. כי ה"ז או ר' ה"ס מלכות שבה נהוגת ה"ב"ן. אבל בפרשנת חותק (במודבר כ') נאמר לדברתם אל חפלע וכו', כי אסלע שעוז בא מקום בינה,

(דפוסי דף ו' ע"ב)

על ההוא חובה דומה בההוא מטה, מטה, ולא עאל לארעא ^ו קדישא, ואתמנע נהורא דא מישראל.

קג) ^ט מון השלשים ^ט הבי נכבד : אלין שלשים שנה עלאין, דאייהו נתיל מנהון, ואנגייד לחתא, ומנייהו איהו הוה נתיל ^ט ואתקרב, ^ט ואל השלשה לא בא, איןון הו אתייאן לגביה, ויהבי ליה ברעותא דלא, ואיהו לא הו אתיי לגביהון. קד) ^ט ואע"ג דלא עאל במניא ^ט וחושבנא דלהון. ^ט ויישמיהו דוד אל

חולפי גרסאות

מסורת הזוהר

ג נ"א קדישא ל"ג. ס הבי ל"ג (אה"ל). ט ואתקרב בצל" (אה"ל). י' דחוشبנא בצל" (אה"ל).

דטעין חמרי

הסולם

מאמר

ונשפת בניהו הבאה מהוזוג הגודל דעתיק יומין, המקבץ מכל אלו הוזוגים דשתא אלפי שני בסוד, רב פעילים ומקבצאל בគומה אחת, שהיא בניהו בן יהודע כנ"ל. נמצא שהוא מקבל ומתקבר מכל אלו שלשים השנה העלאין. וזה דאייהו נתיל מנהון ואנגייד לחתא, שהוא נתיל מהוזחין דשלשים שנה, ונמשבים אל הנשמה שלו לחתא, בסוף כלום. ומנייהו איהו רוחה נתיל ואתקרב, כי כל הគומה שלו היא רק ממה שלחה וקיבץ מהוזוגים שלהם שבאו בזה אחר זה, כנ"ל. ועכ"ז ואל השלהש לא בא איןון הו אתייאן לגביה, והוא ביריה לעלמיין, כי החנית היה שיק באמת לבין כנ"ל. וע"כ נתבטלה הארץ לעלמיין, כי היבין עצמו נתחדש אה"כ ונעשה ס"ג לנצחיות, וע"כ אין עוד עניין לשימוש המטה בבחיה הכא. וזה ויהרגחו בחניתה, על החזו חובה דומה בההוא מטה מת. כי לולא נהור לשמש עמו רוק בצדך ולא בסלע, לא היה בחרית הס"ג מתחבלת עם היבין, ולא היה מת אלא עולה תכל' בחניתה הס"ג. וזה ולא עאל לארעא קדרישא, כי ארץ ישראל קדרישא, כי המוחין דבינה המאים או בה נקרים קדרש. ובטרם גמר התקינו, שיש עליות וירידות, ע"כ יש חורבות וגלוויות, אבל בגמר התקון ישאר היבין בס"ג לנצחיות שה"ס ארץ ישראל, מבואר. ולא תהיה יותר שום גלות.

קד) ^ט ואע"ג דלא עאל וכו' : ואעפ' שלא נכנס במנין וחשובו שלהם, עם כל זה, ושםתו דוד אל משמעתו, שלא נפרד מלויח לבו לעילם, כי אין להם פרירוד לעילם. דוד שם לבו אליו, והוא לא שם לבו לדוד. משום שהתחשבות והשירים והחסדר, שהלבנה עושה לשמש. היא מושכת בזה אליה, שייהיה מגورو עמו. וזה הוא ויישמיהו דוד אל משמעתו.

פירוש. דוד הוא בחינת המלכות, שהוא הרجل הרבעית של גיר. ואומר, דאע"ג שלא יכול לבא אל שלשים השנה העלאין שחן גיר, מ"מ ויישמיהו דוד אל משמעתו, שנתרחק בו ולא זו מלוח לבו לעילם. והוא מטעם שכל בחינת השלמות שבמלכות מגולה בו, להיוינו

במביא למעלה בסבך עץ קרדומות. ועתה פתוחיה יחד בכשיל וכילופת הילומו (תהלים ע"ד), כי מחתמת העלתה והמתקה המלכות ועליתה אל הבינה, נעשה עתה כמו מביא למעללה בסבך עץ קרדומות. כי גם הס"ג נתבטל בגל עלייה זו. דהינו בכשיל וכילופת הילומן. וז"ש ויגוזל את החנית מיד המצרי דמיההיא שעטאת אטמנע מניה ולא הוה ביריה לעלמיין, כי החנית היה שיק באמת לבין כנ"ל. וע"כ נתבטלה הארץ לעלמיין, כי היבין עצמו נתחדש אה"כ ונעשה ס"ג בבחיה הכא. וזה ויהרגחו בחניתה, על החזו חובה דומה בההוא מטה מת. כי לולא נהור לשמש עמו רוק בצדך ולא בסלע, לא היה בחרית הס"ג מתחבלת עם היבין, ולא היה מת אלא עולה תכל' בחניתה הס"ג. וזה ולא עאל לארעא קדרישא, כי ארץ ישראל קדרישא, כי המוחין דבינה המאים או בה נקרים קדרש. ובטרם גמר התקינו, שיש עליות וירידות, ע"כ יש חורבות וגלוויות, אבל בגמר התקון ישאר היבין בס"ג לנצחיות שה"ס ארץ ישראל, מבואר. ולא תהיה יותר שום גלות.

קג) מון השלשים הבי וגוי : מון השלשים הבי נכבד, אלו הם שלשים שנה עליות, שהוא היה לוקח והתקרב. ואל השלשה לא בא. הם היו באים אליו ונותנים לו בחפק לב, והוא לא בא אליהם. פירוש. גיר שחן חבייד, נקראות שלשים. דהינו ג' ספירות שצל אחת כללית מעשר, שחן כל המוחין המאים בשתה אלף שני, (דטרוי דף י' פ"ב)

משמעותו. ^ט דלא אתפרש מלוחא דלביה ^{*} לעלמיין, לית פרודא להו ^ט לעלמיין. דוד שם ליה לביה ואיהו לאו לדוד. בגין דתושבחן, ושירין ורחמין דסיהרא עביד לשמשא, איהי משיכת ליה לגבה למהוי דיוריה בהדה. ודא איהו יישימחו דוד אל משמעתו.

כה) נפלו רבי אלעזר ורבי אבא קמיה. אדҳא כי והכי לא חמו ליה, כמו ואסתכלו לכל טטרין ולא חמו ליה. יתבו ובעו ולא יכilio למלא דא לדא. לבתר שעטא, אמר רבי אבא, ודאי הא דתנין דבכל ארחה דעתך איזיק אולין, ומילוי דעתך באיניהו, דאיינון ^ט זכאין דההוא עלמא אתיאן לגביהו. ודאי

מסורת הזוהר

ח) מצורע מון.

דרך אמרת ^ט הנה גם כי ובעה אומר לפמיס שאינו מתפרקין לעולם גם בדף שאחר זה ובדף- אי דחא קוֹל מִדְבָּר לֹא מַתְפֵּרֶשׁ לְעַלְמִין, וּבְפַרְאָרָה וּשְׂכָק קְפִיבָּב בַּי דלא מתפרקין לעלמיין צדיק וצדק וּבְפַרְאָרָה תְּרוּמָה קְלִיאָא אֵי קְלִיאָב בַּי פֻקְדָּיו רְגִיבָּב, אַחֲרֵי מוֹת פִּיאָב בַּי וַיַּרְא קְיִיבָּב בַּי שְׂכָק בַּי חַי שְׁרָח קְכִיג אֵי נְרָא דְמָא וְאַמְרָר דָלָא אַיהֲר בְּגִלְוָתָא עַיְשׁ וְכַן בְּפַרְאָרָה שְׁמוֹת טַי אֵי וְכַן בְּפַרְשָׁת תְּרוּמָה קְסִיט בַּי.

הטולם

וטעין חמרי

ההוא, לגולות לנו הדברים האלה. וטרם שהספקנו להכיר אותו, הילך לו ונעלם ממנו. כמו, והוא רוצחים להנ Higgins את החמורים. ולא הילכו, ושוב רצוי להנ Higgins. ולא הלכו. פחדין, ועוזבו את החמורים. ועד היום קוראים למקומם ההוא, מקומות החמורים.

פירוש. כי לא יכול לסביר את האור הגדול הזה, שנגלה להם בעת גילוי הסודות הללו, ונפלו קמיה. וחיש, נפלו רבי אלעזר וכו'.

וחיש, אדҳא כי והכי לא חמו ליה כי אחר שזכו לקבל ממנה את מדרגתנו הגדולה והנשאה, נעלם מהם תיכף ולא יכולו למצאו ולהשיגו עוד. ולפיכך יתבו ובעו ולא יכולו למלא דא לדא שהיה צערם גדול וישבו ובעו עד ולא יכולו לדבר זה עם זה.

וחיש, דא הוא רב המנוגא וכו', כי עתה היכרו דרגתנו, שהוא רב המנוגא סבא בעצמו, ולא כמו שהוא שחשבו לפני זה שהוא רק בריה דרב המנוגא סבא. (עיין לנעילות צ'). כמו וזהו בעו למטען לחMRI וכו' ואנו חוו לנו לחMRI: כי החMRI הם סוד הכהות שנגנה להם נשאת רב המנוגא סבא שיכלו להעלות מין להציג את המדרגות ההללו, היה ייחידה, שהשיגו על ידו. שועס שהרכיבים על החמורים

מאמר

להיותו מהווג הגדול דעתיק יומין המשבית כל הקליפות מהשם ב'ין, בסוייה בעל המתות לנצח. (כנ"ל אות צ"ד ד"ה והונני הווא, ע"ש).

חיש, דוד שם ליה לביה כנ"ל, דלא אמרת מלוחא דלביה לעלמיין כי שלמותו בו. אבל בניהו בן יהודע, לא שם לבו לדוד כי דוד הוא רجل רבייעית לג'יר, וע"כ כמו שלא יכול לקבל מן ג'יר, כנ"ל. כן לא היה יכול לקבל מרדוד. וע"כ לא שם אליו לבו.

דרותשבחן ושירין וכו': ע"י המין שהמלכות, התקראת סיהרא, מעלה אל ז"א, הנק' שימוש, ע"י תשבות ושרים וורדים היא נמצאת ממשיכת אליה את הארץ נשמת בניהו בן יהודע, שהיא שלמותה האחורה כנ"ל, למהוי דיוריה בהדה, שיתדבק בה לנצח.

כה) נפלו ר' אלעזר וכו': נפלו ר' אלעזר יר' אבא לפניה, על פניהם. בתוך כך לא ראו אותו. כמו ואסתכלו לכל הצדדים. ולא ראו אותו. ישבו ובעו ולא יכולו לדבר זה עם זה. לאחר כד, אמר ר' אבא, ודאי וזה שלמדני, שתמיד בכל דרך השצדקים הולכים ודברי תורה בינהם, באים אליהם הצדיקים מעולם ההוא. גלויות להם דברי תורה, ודאי זה הוא מה שרבות המטבא סבא בא אליו מהעולם (דורי דף ר ע"ב *) דף י ע"א)

הקדמת ספר הזהר

קיא

דא הוא רב המנוגא סבא דאתמי לגבן מההוא עלמא, לגלאה לנ' מלין אלין, ועד לא נשתמודע ביה, אול ליה ואתכסי מינן. קמו והוא ע' בעו למטען לחמרי ולא אולו, בעו למטען ולא אולו, דחילו ואנחו לוון לחמרי. ועד יומא, הוו קראן לההוא אתר, דורך דחמרי.

קו) פתח רבי אלעזר אמר. ז' מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגור. כמה הוא טבא עלאה ויקירא דזמין קב"ה למעבד גבי בני נשא, לאיננו זכאי לעlain דחלי חטא דמשתדיли באורייתא, כד עאלין לההוא עלמא. טובך לא כתיב אלא רב טובך, ומאן איהו ז' זכר רב טובך יביעו. ודא איהו ענוגא דחיין דנגדין מעלה מא דאתמי לגבי ז' חי עלמיין, דאיהו זכר רב טובך. ז' ודאי איהו ז' ורב טוב לבית ישראל וגור.

קו)תו מה רב טובך, הכא אגليف רוזא דחכמתא, וכל רזין אתכלילו

חולפי גרסאות

מסורת הזוהר

ז' תהילים לא) לעיל לג. ז' תהילים קמה, ז' לעיל זא.
ט' בעאן כצ"ל (אה"ל). ט' נ"א ודו הוא (אה"ל).
ט' ישעה סב) תרומה יג.

וטען חמד

הטולט

מאמר

של הפרצוף והחיים שלו הוא מוחין דו"ק, המקובל מזוויג דאו"א כדי להחיות העולמות, אמנים יש גם מוחין דתוספת המעוגנים את החיים, שהם מוחין דג"ר, והם הנקי' רב טובך ועיגוגא דחיין.

וז'ש, דנגרין מעלה מא דאתמי לגבי חי עלמיין: כי מוחין דג"ר שהם חכמה נמשיכין מהבינה והנקראת עלמא דאתמי, וمتלבשים בלבוש יקר דחסדים הבא מזוויג היסודות, הנקי' חי עלמיין, ומשם מגיעים המוחין אל הצדיקים דחלי חטאה.

קו)תו מה רב וכו': עוד, יש לפרש, מה רב טובך. שכוא נחক סוד החכמה, וכל הסודות נבללו בא. כי מה פירשו כemo שלמדני, (בעיל אות י"ט). רב זהו, אילין רב חזק. שהוא ז"א. משום שיש אילין אחר הקטן ממנו, דהינו המלכות וזה ז"א הוא רב. ובמביאו ברום הרקיעים.

פירוש. שנוסף על זה שביאר את הכתוב על השגת המוחין דג"ר, יש עוד להבין הכתוב. כי בו נרשמה פנימיות החכמה, וכל הסודות נבללו בפסוק הזה: רוזא דחכמתא, מורה על זוג עתק. וכל רזין, מורה על גמר כל התיקון.

מ"ה כמו דאתמר, רב דיא אילנא רב ותקוף, מיה היינו מעלה מתהה, כמה דאתמר לעיל

החמורים והלך לפניהם להAIR להם את אורח הצדיקים. (ככ"ל אותן פ"ה ד"ה נזהר. ע"ש). ועתה אחר שגמר תפקיים ונעלם מהם, היו רצאיםשוב לעלות ולרכוב על החמורים שלג. כלומר שרצו להעלות מ"ן מחדש, בכדי להזר ולחשיגו שנית. אמנים בעו למטען ולא אולו כי עתה לא היו יכולים לקבל מהם שוב כוח להעלאת מ"ן. וע"כ יראו והניחו את החמורים במקומות החוא שרבי המנוגא סבא פרח מהם. וסימנו את המקום החוא בשם דורך דחמרי מקום החמורים. דהינו על המאורע, שלא יכולו עוד לשמש עמהם.

קו)פתח ר' אלעזר וכו': פתח ר' אלעזר ואמרה, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגוי (תהלים ל"א). כמה הוא הטוב העליון והיקר, שעתיד הקב"ה לעשות לבני אדם, לאותם הצדיקים העליונים יראי חטא העוסקים בתורה. כשהם באים לעולם ההוא. טובך. לא כתוב אלא רב טובך,ומי הוא. הינו, זכר רב טובך יביעו וזה חי עוגן הנמשכים מעולם הבא אל חי העולמים. שהוא נקרא זכר רב טובך. והוא ודאי ורב טוב לבית ישראל וגוי.

פירוש. המלה רב, מורה תמיד על בחינת גודליות, וכיון שהכתוב מדגיש לומר באן רב טובך ולא פיזך סתם. ע"כ הוא מורה על עיגוגא דחיין, דהינו מוחין דג"ר. כי עיקרו (ופמי דף ז' ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

הכא, י' מ"ה : כמו דאתמר. ר' רב : דא אילנא ר"ב ותקיף. בגין דעת אילנא אחרא זוטא מניה, ודא ט' הוא רב, ואעליל ליה ברום רקייען.
 קח) טובך : דא ט' אוור דאתברי ביוםא קדמאות, אשר צפנת ליראיך : בגין דגניזו ליה לצדיקיא בההוא עולם. פעלת : דא גן עדן ט' עלאה. ח' דכתיב ט' מכון לשbatchך פעלת ה' ודא הוा ט' פעלת לחוסים בר.

חולפי גרסאות

ר' נ"א רב לי'ג ש נ"א איהי (אה"ל), ח' דכתיב מכון
 ט' : (ד"י) תק"ח ד' קיב : קיג. לעיל ח. כ) חי שרה
 רס מקץ רלג פקודי כסא צו קסו אמר ג' סנהם רב
 לעיל ב. 2) ב"ב ג' קעח נוח לה קמ' לך צד קיד וירא רמב רמח שד שמה
 תננה הרוצג בהשפטות ח"א ד' רסג : ד"י, שמות קעוו ריח' משפטים כו' נד ט' פח תרומה קעה רצא תלג
 חקנו התעכו כי תשא נוה ויקלח קפר רעב רבכ שב שח' שכת פקודי כסא רלא בלך ריד שע' וילך מג בהשפטות ח"ב ד' רעא. (ד"י)
 מזועע יא אחריו מות רס רסיד קדושיםעה שלח קזא רלא בלך ריד שע' וילך מג בהשפטות ח"ג ד' שג. (ד"י)
 ת"ז ד' יב : ז"ח בראשית תקמג ד' לג' מו' : נא. נג' : ט' : טב : מ' : ט' (שמות טו) וישב ק' בשלח שלח לך צד וירא רמנג רמח
 ויקלח שיג פקודי ריב קדושיםעו ז"ח ד' מו' : מ' : ט' (שמות טו) וישב ק' בשלח שלח לך צד סנו פנחס
 קמו. ט' (תהלים לא) ב"ב קען קעו בהשפטות ח"א ד' רסן. רסה. (ד"י) תרומה יד פקודי ג' אמרו ג'

מסורת הזוהר

טעין חמורי

הטולם

מאמר

לעיל (אות ז'). רב מורה על אילנא רב ותקיף, היינו ז"א בעת הלבשתו לפרוץ ע"ב, ונקריא און אילנא רב, על שם החכמה, ונק' תקיף, מבחינת עצמו, אמנם בעת ש"ז א' במקומו עצמו, נק' אילנא סתם. וו"ש בגין דעת אילנא אחרא זופא מנתה, שהוא המלכות, הנקראת ג"כ אילן. ודא הוा רב, וכשלמלביש ליקומת ע"ב נק' רב, ואעליל ליה ברום רקייען הע"ב מביא את ה"ז א' לרום רקייען, כי רומיה דע"ב מטי עד הכתתר הנק' רום רקייען כי הע"ב מלביש על פרוץ' הכתתר. וע"ב הע"ב מעלה את ה"ז א' לרום רקייען.

קח) טובך, דא אוור וכו' : טובך, הווא האור שנברא ביום הראשון, של מעשה בראשית. אשר צפנת ליראיך, היינו, בשbill של שננו לאזרדים לעולם ההא. פעלת, והוא גן עדן העליון, שכותב, מכון לשbatchך פעלת ה'. וזה פעולה לחוסים בך.

פירוש. האור שנברא ביום ראשון, הווא האור, שהיה אדם הראשון צופה בו מסוף העולם ועד סופו. וה"ס ה' פעמים אוור הנאמרים ביום ראשון דמעשה בראשית. לצדיקיא בההוא עולם, היינו בעלמא ד��תוי כי האור הזה גננו ביסודותיהם צדיק וצדקה של או"א הנק' עולם דעתך, ואלו צדיק וצדקה נק' יראיך, ע"ש כה הגניזו' שבתמן. ומהם (ויטוי ז' ז' ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

קיג

קט) ^ט נגד בני אדם, דא ^ט גן עדן דלתתא, דכל צדיקיא תמן קיימי ברוחא דאטלבש בלבוש יקר, כגונא ^ט ודיווקנא דהאי עולם, ודא איהו נגד בני אדם ^ט בההוא דיוקנא דבני אדם דהאי עולם. וקיימי תמן, ופרחי באוירא וסלקו לגו מתייבתא דركיעא בההוא ג"ע דלעילא, ופרחי ואסתחין בטל ^ט נהרי אפרסמנוא דכיא ונחתי ושראן לחתה.

קי) ולזמנין אתחוון נגד בני אדם למעבד לוון נסין, ב' כמלאכין עלאיין, כגונא דחוינא השთא נהירו דבוצינאعلاה. ולא זכינה לאסתכלא ולמנדע רזין דחכמתא יתר.

חולפי גרסאות

(ט) (שם) ב"ב קעה בהשפטות ח"א ד' רס"ד. ד"ג, א' נ"א בההוא דיוקנא דבני אדם לי.ג. ב' נ"א כמלאכין פקוידי. ג' ב"ב ח' לך צד ורא רמב' רמח תד. ויחי קפ"ט. שמות ב'. קעה משפטים ס"ז תרומה קעה חלה תקון תרמא. ויקהיל ריעא רצב' ש' שכ' שלב פקוידי ריב מצורע יא אחרי מות רס ז"ח ד' י': מז' מז' סה: פב: ג. ז' ב"ב ט' נח קמג (לבושא האי עולם) לך זה קה שמד' ויתי ששת שמויות קעו תרומה תלד תרמא ויקהיל שא. ז' לעיל נח.

מסורת הותר

(ט) (שם) ב"ב קעה בהשפטות ח"א ד' רס"ד. ד"ג, א' נ"א בההוא דיוקנא דבני אדם לי.ג. ב' נ"א כמלאכין פקוידי. ג' ב"ב ח' לך צד ורא רמב' רמח תד. ויחי קפ"ט. שמות ב'. קעה משפטים ס"ז תרומה קעה חלה תקון תרמא. ויקהיל ריעא רצב' ש' שכ' שלב פקוידי ריב מצורע יא אחרי מות רס ז"ח ד' י': מז' מז' סה: פב: ג. ז' ב"ב ט' נח קמג (לבושא האי עולם) לך זה קה שמד' ויתי ששת שמויות קעו תרומה תלד תרמא ויקהיל שא. ז' לעיל נח.

הсловם

מאמר

לג"ע העליון לקבל חכמה ופרחי ואסתחין, בטלי נהרי אפרסמנוא דכיא, כי אויר החכמה שהן מקבלות שם בג"ע מכונה בשם י"ג נהרי דאפרסמנוא דכיא, כי החכמה נבראת שמן והמספר י"ג מורה על חכמה דל"ב נתיבת, (כנ"ל במראות הсловם ד"ה ועם) ואח"כ ונחתי ישראן למתתא דהיניין, שאינן יכולות לשנות שם. ותיכף אחר קבלתן החכמה תוך לבש היקר שלהן, יורדות מג"ע העליון למקומן, לג"ע התחתון. ולפי שהן צרכיות לקבל החכמה תוך לבוש החסדים, דוגמת נשימות בני אדם שבעהווין, ע"כ המכוב מכונה גם אותן, נגד בני אדם בההוא דיוקנא דבני אדם דהאי עולם, כי הן באותה הצורה כמו בני אדם שבעהווין, כי גם הן צרכיות לבוש החסדים במותם.

קי) ולזמנין אתחוון נגד וכו': ולפעמים, הצדיקים האלו, גראם נגד בני אדם, לעשות להם ניטים, כמלאכין עליונים, עין שריאנו עתה אויר המאור העליון, ולא זכינו להסתכל ולדעת סודות החכמה יותר.

פירוש. המכונה על נשימות יהידי הסגולה, שבג"ע העליון, שאע"פ שמעלון גבוזה כל כך, עד שאפילו הנשימות שבג"ע התחתון העולות אליהן בראשי ירחי ושבתי,AIN יכולות לשחות שם אלא יורדות תיכף למקוםן, עב"ז ולזמנין אתחוון נגד בני אדם שהווארת מג"ע העליון לעוה"ז ומתראות איירא שהוא אויר החסדים הן פורחות וועלות לבני

קט) נגד בני אדם: וזה גן עדן שלמטה, של הצדיקים עומדים שם. ברוח המתלבש בלבוש יקר, כאח瞳ו האפן והצורה שהוואר בועלם הוה, זה הוא, נגד בני אדם, דהינו. ועומדים צורה של בני אדם שעולם הזה. ועולים לישיבת שם. ופרחים באויר ממשם, ועליהם לישיבת הרקיע באותו גן העדן של מעלה. ופרחים שמה ומחהצחים בטל נהרות אפרסמנוא טהור, וירדים ושורדים למטה. בג"ע התחתון.

ביואר הדברים, כי ההבדל העיקרי שיש בין ג"ר ובין ז"ת, הון בפרטזון והן בנשימות, הוא כי ג"ר יכולות לקבל אויר החכמה כמוות שהוא, ואינן צרכיות שתתלבש להן החכמה בלבוש של אויר חסדים. משא"כ פרטזוני ו"ק, וכן הנשימות הנולדות מזווין שיעירנו ו"ק, הון אינן יכולות לקבל אויר החכמה זולת בדרך התלבשותו באויר החסדים. וו"ש דא ג"ע דלתתא, דכל צדיקיא תמן קיימי ברוחא דאטלבש בלבוש יקר, כגונא ודיווקנא דהאי עולם, כי כל הצדיקים שבג"ע התחתון, הרוחות שליהם מלובשות בלבוש יקר של אויר החסדים, כמו נשימות בני אדם שבעהווין, שע"י לבוש יקר זה הנהן, אוירא, הן יכולות לעלות לג"ע העליון ולקבל ממש ג"ע התחתון. וו"ש וקיימי תמן, שעיקר מקומן הקבוע הוא בג"ע התחתון ופרחי באוירא וסלקו לגו מתייבתא דركיעא בההוא ג"ע דלעילא, שכח האי אוירא שהוא אויר החסדים הן פורחות וועלות (וירושי דף ז' ע"א)

קיא) פתח רבי אבא ואמר. ז) ויאמר מנוח אל אשתו מות נמות כי אלהים ראיינו. אע"ג דמנוח לא הוה ידע Mai עבידתיה, אמר, הויל וכתיב ^ש כי לא יראני האדם וחוי, ודאי אנן חזינן, ובג"כ מות נמות. ואנן חמינן זוכיןן לנהורא דא דהוה אויל בהדזן, ונתקיים בעלמא. זהה קב"ה שדריה לגבן, לאודעה לנו רזין דחכמתא דגלי, זכה חולקנא.

קיב) אולו מטו לחד טורה, והוה נטוי שםשה. שרוא ענפין ז דאלנא דטורא ה לאקשא דא בדא, ואמרי שירתא. עד דהוי אויל, שמעו חד קלא תקיפה דהוה

חלופי גרסאות

ג) ואתקימנא בצל (אה"ל), ז נ"א זאלני (אה"ל).
ה) נ"א לאטקהשו (אה"ל).
ד) קלגו: ז"ח ד מה.

מסורת הזוהר

ה) (שופטים יג.) (שמות לג) וירא ל ויתר ב כסא
שמג בשלה תעוז נסא קעה ת"ז מס' ז' כסא: ח"ע
ד) קלגו: ז"ח ד מה.

ה솔ם

מאמר

לשמי והוא פלאי (שופטים י"ג), זעכיז' פחד מהכתוב לא יראני האדם וחוי, (שמות ל"ב) ואנן זיכינו להשגה השלמה, כי ידענו את שמי, שהוא רב המונוגא סבא, ואנו חוקים וקויימים בעזה". ומכאן תבין שענין קבלת פניו של מדרגת רב המונוגא הוא בחינת הראני נא את כבודך שבקש משה מהשי"ת, שעל זה אמר לו השית", לא תוכל לראות את פני כי לא יראני אדם וחוי (שמות ל"ג), ונמצא שהשגם גדלה מהשגת משה. ועל זה אמרו חזיל נביא הוא דלא קם ממש אבל חכם קם (סוף ייקוט רואבוני). וכן חכם עדיף מביא (ביב י"ב). ובזה שבחו את עצם ואנן חמינן זוכיןן לנהורא דא דהוה אויל בהדזן, ונתקיים בעלמא כי אנחנו זוכיןן לנהורא דא שעליו נאמר לא יראני האדם וחוי, ואנחנו חיים בעזה". (ועי' בתק"ז תק' ס"ט דף גט ז' גב).

קיב) אולו מטו לחד וכו': הלו. הגיעו להר אחד, כנותות המש. התחליו דופקים ענפי האילן שבחור זה בזה, ואומרים שירה. בעודו הולכים שמעו קול אחד חזק שהיה אמר, בני אלקים קדושים. אותן הפזרים בין החיים בעולם הזה, אותן מאורות בני הישיבה, האספו למקומם להשתעשע עם אדוניכם בתורה. הם פחדו, ונשארו עומדים במקומות. וישבו. פירוש. הלו ובואו להר אחד, ה"ס ההר, שעליו אמר דוד המלך, מי עלה בהר ה' ומeyer קום במקום קדשו (תחלים כ"ז). וכשעלו על ההר העיריב המשם, רומו שנסתלקו ואחריהם. והענפים של האילנות קששו זה בזה, ובסוד שיחת האילנות. שמעו מהם שירה, בסוד הכתוב או ירננו כל עצי יער (תחלים צ"ז). וויש

לבני אדם. כמו מלאכי עליון הירודים לפעמים לעזה". והיינו בגונא דחוינא השטא נהיר דבוצינאعلاה. כמו שראה עתה האור של המאור העליון, זהינו לרוב המונוגא סבא שירד אליהם מרום מעלהו מגע' העליון ונגלה לעזיניהם בעזה".

ודורש המקרא נגיד בני אדם, על ב' משמעות: א) על הנשות שבג"ע התחתון, שיש להן דיקוגא דבני אדם, ופעל להן האורות הנשגבים שבג"ע העליון, שייכלו לקבל שם בדרך עליה בר"ח ובשבות. שאו הן זוכות לקבל פניהן של הנשות שבג"ע העליון ולירד שוב למקומן. ב) דורש נגיד בני אדם, מש בעזה", שהנשות האלהו שבג"ע העליון יורדות לפצעים לעזה", כמו מלאכי מרום, ונראות לעיני הצדיקים.

וז"ש. ולא זוכיא לאסתכלא ולמנדע רזין דחכמתא יתר: מתאונן על שתיכף נעלם מהם. ומהעת היה לא זוכה להשיג עוד רזין דאוריתא עד הנה.

קיא) פתח ר' אבא וכו': ויאמר מנוח אל אשתו מות נמות כי אלקים דראיינו. אף על פי שמנוח לא ידע מה מעשיו, שכותב, כי לא ידע מנוח כי מלאך ה' הוא. בכל זאת, אמר כיון שכותב, כי לא יראני האדם וחוי, ואני זראי לו לאור הוה שהייה הולך אנתנו. ובכל זאת נתקיים בעולם, כי הקב"ה שלחו אלינו להודיע לט סודות החכמה שגילתה, אשרי חולקנא.

פירוש. כי כשנראה מלאך ה' אל מנוח לא היתה השגתו בו שלמה, שהרי לא רצה לגלה לו את שמו, כמו שлемה זה תשאל (דפו' ז' ז' ע"א)

אמר, בני אלהין קדישין איננו דאתבדרו ביני חייא דהאי עלמא, איננו בוציני בני, מתיבתא, אתכنسו לדוכתיכו לאשתעשע באיריכון באורייתא. דחילו אלין וקאימו בדוכתיכיו ויתבי.

קידג) אדהכי נפיק קלא כמלךדין, ואמר זט טנריין תקיפין פטישין זט רמאן, הא מארי דגונין מركמא בציורין קאים על זט אצטונא, עולו ואתכנסו. בההיא שעתא שמעו קל ענפי דאלניין זט, רב ותקיף, והוא אמרי זט קול ה' שובר ארזים.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

זט (תהלים כת) בהשפטות ח'ב ד' רעה. (יד' זט קיב. זט נ'א מתיבתי (אה"ל). זט רב ושליט ותקיף כז'ל (אה"ל).

דרך אמרת קי סלעים חזקים. זט פי רמים וכן משפטים קיט ב' ורמז אל התה'ה גודלי הדור שמתו ומשתעשעים בין חיים לשמעו דעת מפיהם. זט כסא והוא מושב גבורה לישב עליו חשלתו.

דטעין חמרי

הсловם

מאמר

ולמנדע רيون דחכמתא יתיר. ויש אמן להבין הטעם מה ענין השגת המוחין לביטול הכה לעלית מ"ן. והענין הוא, כי אחר שהשיגנו קומת היחידה, שהיא גilio נשמת בניהו בן יהודע עיי' רב המונוא סבא, הנה קרה להם כמו שנתבאר בנסחת בניהו בן יהודע, כי אחר שנתבטל להם המשך דב'ן נתבטל עמו יחד גם המשך דס'ג', וע"כ לא יכול עוד להחולות מ"ן, ואחריו להו לחמרי. (כנ"ל אות קיה ד"ה קמו ע"ש). ונתבאר שם, שכלה הפסוק של הארת הגוף דעתיק היה, כדי להזכיר להם כך לבור להם מחדש את מסך דס'ג', ואו ישוב הב'ן להיות ס'ג', ואו יחוירו להעלות מ"ן מחדש, וילכושוב מחדיל אל חיל ע"ש.

וננה גם בר' אלעוזר ור' אבא, מזמנן שהניבו החמורים ואולי להם עד הנה, הספיקו כל הרפהתקאות הנ'ל עד הנה, שתתברר להם כה, לעלית מ"ן מחדש, ולהחויר הב'ן להיות ס'ג'. זט וו"ש, נפק קלא כמלךדין זט אמר, טנריין תקיפין פטישין רמאן כי הקול רמזו להם שהם סלעים חזקים ופטישים רמים, כי עמדו בכל הנסינות הגדולים עד עתה, והם עצרו כה לעמוד בפניהם בסלעים חזקים, גם גברו על כל המכשולים. עד שפיצוו אותם כפטיש גודל היורד מרים גבורה למטה. וגרמו בהה, הא מארי דגונין מרכמא בציורין קאים על אצטונא, כי הבינה, הנקריאת מארי דגונין בהיותה עצמה בעלי גוזן כל אלא בילה רחמים. אמן כל בחינת הגונין מתחערין וויצאיין המנה, וע"י עמידתם בסלע איתן מול כל אלו הנסינות, נתרקמה עתה הבינה בציורין מחדש, ולפיכך מכונה את הבינה בשם מארי דגונין מרכמא בציורין, כי

ווע'ו, שמעו חד קלא וכו', פירוש. שמעו קול חוק אומר להם, שישבו למקומם לאשתעשע באשיית וטורתו, דהינו שירדו מן ההר. וקורא אותם בני אלהין קדישין, על שם מדרגותם הנשגבת, אבל רמו להם, שאין בני אדם שבזעה זו כדאים לדoor עמהם ייחד. וזה שרמו להם אינון דאתבדרו ביני חי דהאי עלמא כלומר, שאין בני העווה זו. הווע'ו, דחילו אלין וכו', נפלת יראה עליהם. ומ"מ לא ירדו מחהר, אלא קמו ישבו ולא היו עצם ממקום.

קידג) אדרחבי נפיק קלא וכו': בתוך זה, יצא קול כבתחילה, ואמר, סלעים חזקים. פטישים רמים, עומד על העמוד, הכנסו בעל האצבעים, המרווקם בצדורים, והיו אמורים, קול ענפי האיניות גדול באותו שעה, שמעו קול ענפי האיניות גדול והזק. והיו אמורים, רב' אלעוזר ורבי אבא. ופחד גדול על פניהם רב' אלעוזר ורבי אבא. ונפל עלייהם. כמו בחפותו והלכו, ולא שמעו מואה. יצאו מן ההר, והלכו. אצטונא פירשו עמוד. כי תרגום של העמוד, הוא, על אסתונוא. (מי'ב י"א- י"ד).

פירוש. כי לעיל אותן קיה ד"ה קמו נתבאר, כי ע"כ לא יכולו למטען חמרי, שפירשו, שלא יכולו להעלות עוד מ"ג, משום שכבר גמר רב המונוא סבא את תפקידו שהיה לו לטיען אותם, וע"כ נתבטל כה החמורין שלו, ולא יכולו לשמש עמהם עוד בכדי להחולות מ"ג ולוכות לדרגין עלאין יותה. ולפיכך אמר ר' אלעוזר לעיל, ולא זכינא לאפתכלא (דסוי' דף ז ע"א)

נפלו על אנפיيهו רבי אלעזר ורבי אבא, וzychילו ז סגיא נפל עליוו, ז קאמו בבהילו ואולו ולא שמעו מידי. נפקו מן טורה ואולי.

קיד) כד מטו לבי רבי יוסי ברבי שמעון בן לקונייא, חמו לרבי שמעון בן יהאי תמן, חדו. *) חדי רבי שמעון, אמר לנו, ודאי ארחה דנסין ואתין עלאין קא עברתונן, דאנא דמיכנא השטא, וחמניא לכט, ולבניהםו בן יהוייעז דקא משדר לכט תריין עטרין, על ידא ז חדד סבא, לאעטרא לכט. ודאי, בארחא דא קב"ה הויה.תו, דחמיינא אנפייכו מנביין. א"ר יוסי יאות אמרתון, *) דחכם עדיף מביא. אתה רבי אלעזר ושוי רישי בין ברכוי דאבי ז וסה עובדא.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

א) וישב צד שמות פד משפטים תנכ' צו קפה פנהם ז נ"א שני, ט נ"א קמו. י נ"א חדא. ז ושה לייה קפה ת"ז תיל ד' עה. עובדא כצ"ל (אה"ל).

הсловם

מאמר

הס"ג עם הע"ב יחד בוווג דלא פסיק. כי אביו של רבי אלעזר שהוא רבי שמעון רומו על מוחין דעתך. ז"ש. כד מטו לבי ר' יומי בראש"ל חמו לרבי שמעון בן יהאי תמן, כי עתה זכו לבחינה האגדולה שהב"ז שליהם שב להיות ס"ג ממש לנצחות, גם בוווג דלא פסיק עס הע"ב.

ז"ש. דקא משדר לבון תריין עטרין על ידא חדד סבא: רמו להם, כי בנינוו בן יהוייעז שלח להם ע"י רב המגנוא סבא, תריין עטרין, א) הם מוחין דיחידה, דהינו בחינה בנינוו בן יהוייעז עצמאי, ב) בחינת מוחין של ע"ב ס"ג החדשים שהשיגו עתה, אשר גם הם נמשכו בכוחו של בנינוו בו יהוייעז. כלומר, רמו ואמר להם: זה המשדר של הגסינות וההרתקאות שהיו לךם. שעיל ידיהם זיכתם למדרגה של עתה, הלא גם הוא המשכו, ישירה מהאוור הגדול של נשמתו. ונמצא ע"ב שתריין עטרין שלח להם בנינוו בן יהוייעז ע"י רב המגנוא סבא. וזה אמרו ודאי בארחא דא קב"ה הזה כלומר. אמר להם, שכט אלו הנפilot שארעו לךם איבט ח"ז פגמים. אלא קב"ה עצמו הוביל אתכם אל מעלהכם הגבוקה של עתה. ז"ש,תו דחמיינא אנפייכו מנביין, יוסף על זה שהשגתם, אני רואה את פניכם מזהירות ביתור מכיה האורחא דא שלכתם. ואם היה בו איזה פגם ח"ז, ודאי שלא הייתם זוכים לפניהם מאירות כמו שאני רואה אתכם.

א"ר יומי יאות אמרתון דחכם עדיף מנביין: כי הם חשבו שע"כ קרו להם כל הגני הרתקאות מושם שהיוו דעתם על משה רבינו, שחשבו על עצם, חכם עדיף מנביין כי

קבלת כח להתקין במסך, שעליו יוצאות קומות ומדרגות חדשות הנקראות צירון והיא קאים על אצטונא, אצטונא פירושו כסא, כי עתה נתקנה הבינה בסוד הכסא מקודם. ולפיכך: עולו ואתכחשו הגעה העת שתכנסו למוקומכם בקדש מלפנים. בהיא שעתא שמעו כל ענפי דיאלנון רב ותקיף והוז אמרי קל הל' ח' שובר ארזים: כלומר, יחד עם הקול, שבישראל להם שכבר נתקן המסך של הבינה ובחינת הכסא, שמעו גם קול מענפי האילנות שאמרו קול ח' שובר ארזום (תהלים כ"ט) רומו להם, כי כבר נשברו כל הארים שהיו להם למעזריים בדרכם לקודש. ז"ש, נפקי מן טורא, כי עצרו עתה כח לצאת מההר ולעשות הלילום בקדש מלפנים.

קיד) כד מטו לבי וכו': כשהשיגו לבית ר' יוסי ברבי שמעון בן לקונייא, רואו שם את ר' שמעון בן יהאי, ושםחו. שמה ר' שמעון. אמר להם, ודאי עברתם דרך של נסائم ואותות עלינוים. כי עתה אני ישנתני, וראייתי אתכם ואת בנינוו בן יהוייעז, שמשלח לכם שתי עטרות, על ידי וכן אחד, לעטר אתכם. ודאי, בדרך זה היה הקב"ה. עוד, כי אני רואה את פניכם מושוניים. א"ר יוסי, יפה אמרת, שחכם עדיף מנביין. בא ר' אלעזר, ושם ראשו בין ברכוי אביו ר' שמעון, וספר לו את המעשה.

פירוש. זה רומו לב' ענינים: א) שוכו חדש והשיגו המוחין דס"ג, שם בחינת חמוי דרבי אלעזר (כנייל אותן פיה דזה נחתה), התג' ר"ז בראש"ל. ב) כי עתה נתחבר להם (דפו' דף ז פ"א *) ע"ב)

קטו) דחיל רבי שמעון ובכיה אמר, ה' שמעתי שמעך יראתי, ז' האי קרא חבקוק אמר, בשעתה דחמא מיתתיה, ואתקיים על ידא דאלישע, אמא אקרי חבקוק, בגין דכתיב ג' למועד הזה כתה את חובקת בן, וודא בריה דשונמית הוה. ז' ותרין חבקוק הוו, חד דאיימה, וחד דאלישע. דכתיב ח' וישם פיו על פיו. קטז) אשכחנה בספרא דשלמה מלכא, שמא גלייא ג' דשביעין ותרין שמהן, אגليف עליי בתבין. נ' בגין דאמוון דאלפא ביתה אבוי בקדמיה

חולפי גרסאות

מסורת הזוהר

ג' האי קרא אמר חבקוק בצל' (אה"ל), מ' וודא הוא פנה שכת ת"ז ת"ע ד' קכט. קל ג' (מ"ב ז') בשלה י' לא, בגין צ' (אה"ל), ברה דשונמית הוה ותו תרין וכור' בצל' (אה"ל).

ו' ב"א מג (ע"ב נהוריין) בשלח כס משפטים שפה תרומה קח תתקיב תוצה סא פקודי רסה אחריו מorth שפם בעולותך לו שלח לך רשות פנה שפה תשיא ואתחנן סג כי תצא יי ת"ז בהקדמה ד' ח. : י': ת"ז ד' כב: ת"ז ד' ג': תכ"ב ד' ס. סו: סו: תכ"ד ד' טט. תנ"א ד' פס. תנ"ה ד' צב: ת"ז ד' מ"ח. סא: סח: עז. תק"ח צד: צה. צו: קב: קיא: קיג: קס.

דטעין חמרי

הסולם

מאמר

על דעתינו שיתכן שתארע בו מיתה מהמת התקשרתו בב"ז לבדו. ולפיכך היה צריד לחזר ולהתייחסו ולקשרו בעולאعلاה בסוד תחית המתים כמו שיתבאר לנוינו.

וסוד החיבור הוא, כי עצם הولد הוא הלובן שבבו, שמאבא (נדח לא), שה"ס חכמה, כי החכמה נקראת בשם לובן, כנודע, וה"ס כולם בחכמה עשית (תהלים ג'). אמן לבבוש הסדים צריד, כי אין מציאות להכמה בלי לבוש חסדים. וע"כ צרכיהם לבחינת האודם דמא, שה"ס המஸך הממשיך חסדים להלביש החכמה. ונבחן שע"י החיבור של החסדים להכמה נ麝ך ומתקים הولد. וזה שודא בריה דשונמית הוה כלומר, החיבור היה כולם מאמו השונמית. דהינו מסטרוא דב"ז בלבד.

וזו, ותרין חבקוק הוו, חד דאיימה וחד דאלישע: כי בעת שהחיה אותה היה ממשיך לו בחינת לבון ואודם מחדשו, ונמצא שאליישע עשה לו חיבור שני, הרי שתרין חיבוריו היו לו, חד דאיימה וחד דאלישע.

קטז) אשכחנה בספרא דשלמה וכו': מצאתי בספרו של שלמה המלך, שהשם החבקוק של שבעים ושנים שמות, חקק אלישע עליו, על חבקוק, במלים. שככל מלגה מצורפת משעש אוחיות, (כמ"ש בדור פרשת בשלה אחות קעיג בצייר האחרון ע"ש) משות שאותיות האלף בית שחקק בו אביו בתחילת, פרחו ממנהו. כשות,

ב) (חבקוק ג') בשלח כב בהדר מב אודרא רבא ז' רמג פנה שכת ת"ז ת"ע ד' קכט. קל ג' (מ"ב ז') בשלה י' לא, בגין צ' (אה"ל),

ו' ב"א מג (ע"ב נהוריין) בשלח כס משפטים שפה

תרומה קח תתקיב תוצה סא פקודי רסה אחריו מorth שפם בעולותך לו שלח לך רשות פנה שפה תשיא ואתחנן סג כי תצא יי ת"ז בהקדמה ד' ח. :

י': ת"ז ד' צב: ת"ז ד' קמה: ז' ח' ד' מ"ח. סא:

סח: עז. תק"ח צד: צה. צו: קב: קיא: קיג: קס.

כ) אמרו אנן חמיין זוכין לנהורא דא דהו איזיל בחרן ונתקיים בעולמא. (ע"י לעיל אות קי"א) וע"ז נהם אותו ר"י, יאות אמרתון דחכם עדיף מנביא בנים בדבריכם.

קטו) דחיל רבי שמעון וכו': פחד ר' שמעון ובכיה, אמר, ה' שמעתי שמעך יראתי. מקראי זה אמר חבקוק, בשעה שראה מיתה, ואת התהיה שלו על ידי אלישע. למה נקרא חבקוק. הוא בשביב שכתוב, למועד הזה כתה את חובקת בן. כי זה, חבקוק, היה בן של השונמית. ושני חבקוקים היו, אחד של אמי, ואחד של אלישע, שכחוב, וישם פיו על פיו. ביאור הדברים. דלאורה יש לשאול, איך יתכן שאליישע הנביא ימשיך לשונמית בברכתו זרע שאינו של קיימא. והענין הוא, כי אלישע הנביא היה גדול מכל הנבאים לבב מששה. (כמ"ש הזוהר בשלח אות ב'). והוא זכה לבחינת הנשימות, מג"ע העליון, שהב"ז שלחן היה כבר בתכלית הטהרה והשלמות כמו לע"ל. ולפיכך בעת שהמשיך לה הבן לא נזהר לקשרו בעולא דדכורא, כי אמר לה את חובקת בן, וקשר את החבק בסטרוא דנוקבא לבודה, ומתוך שהנוקבא שהוא הב"ז קרובה לקליפות וס"א ע"כ נאחו בו הס"א ומת. ונמצא שבסבת המיתה אינה אלא מטעם רוממותו הנשגבה של הנביא, להיות הב"ז שלו עצמו כבר נקי מכל אחיזות הס"א והמיתה, וזה שהתפללא הנביא (מלכים ב', ז' כ"ז) וזה העלים ממנី ולא הגיד לי. ככלمر שלא היה לו מקום אפילו להעלות (דפו"י זר ז' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

כד מית, פרחו מניה. והשתא דאלישע ה' חבק ליה, אגלייף ביה כל אינון אתוון דשבעין ותרין שמהן. ואתוון דאלילין שבעין ותרין שמהן גלייפין, אינון ז' מאთן ושיטסר אתוון.

קיז) וכלהו אתוון אגלייף ע' ברוחיה אלישע, בגין לקיימא ליה באתוון דשבעין ותרין שמהן, וקרא ליה ח' חבקוק. פ' שמא דאשלים לכל סטרין, אשלים

חולפי גרסאות

מסורת הזוהר

ז' ת"ז תי' ז כה, תכ"ב ד' טו : בהשפטות ת"ז ס' חבק כצ"ל (אה"ל), ע' נ"א בדיבורו. פ' שמא ד' קמה : תק"ח ד' זח : קיג :

דרך אמת ח' נימטריא ריוו.

דעתין חמרי

הסולם

מאמר

הייה צריך להמשיך לו ר' ר' י"ז אתוון זע"ב
שםן חדש, זע"ש וכלהו אתוון אגליוף
ברוחיה אלישע, בגין לקיימא ליה באתוון
דע"ב שמהן, כי היה צריך לחקוק בו ר' י"ז
אתוון חדש, בכדי לצרף ר' י"ז אתוון לע"ב
תבini, ע' החסדים העלויונים, שאו נעשים
לע"ב שמהן.

קיז) וכלהו אתוון אגליוף וכו' : וכל
האותיות תאלו חקק אלישע, ברוחו של חבקוק,
בשביל להחיות אותו באותיות של ע"ב שמות.
וקרא אותו חבקוק. שהוא שם המשלים ומרמז
לכל הצדדים, כי משלים ומרמז על שני
חובקים, כמו שאמרתי, ומשלים ומרמז לשוד
מאטמים וSSH עשרה אותיות, של השם הקודש,
כי חבקוק בגין מאתים וSSH עשרה, שמהם
נפטרפו ע"ב שמות כנ"ל. בע"ב תיבות החיים
והшиб רוחו, ובר' י"ז אותיות החיים כל גוף
על קיומו. וע"ב נקרא חבקוק.

פירוש. כי חבקוק מורה על ב' חבקוקין
והינו דאשלים לחבקוקין, גם חבקוק בגין ר' י"ז,
והינו אשלים לרוז דר' י"ז אתוון, והיבואר
זהו, כי החכמה נקראה רוז דר' י"ז אתוון,
אמנם צרכיכים לחבקוק, דהינו להתלבשות
חסדים כנ"ל, ובחבקוק הראשון שהיתה מסתרא
דרامية, עוד לא הייתה החכמה יכולה להתגלות
בר' י"ז אתוון, כי הס"א הייתה לה אחיה
באודם דרמיה, אלא עתה שאליישע המשיך
לו חבקוק מחסדים דעלמא עלה, דאו"ב
נצטרפו האתוון לתבini, ומוחין דחכמה נתלבשו
בתבini בקביעות. כי בחסדים דעלמא עליה
אין אחיה עוד לס"א. והשם חבקוק, מורה
על ב' חבקוקין שהוא על חבקוק דרמיה, ועל
חבקוק הנוסף בו מאליישע, זה הוא נשלם מכל
סטרין

ועתה שאליישע חיבק אותן, חבק בו כל אלו
האותיות שבע"ב שמות. והאותיות החקוקות של
אלו ע"ב שמות, הם מאטמים וSSH עשרה
אותיות. דהינו ג' אותיות בכל שם.
פירוש. כי האותיות שמהן נבנה הولد,
הן ר' י"ז אותיות, והם ב Hint הארת החכמה
הगמשתת מישוטה. והוא נבחן הولد שיש בו
ר' י"ז אותיות שהן בגין ר' י"ז דהינו או ר
העינים שהוא חכם. ובעת הגודלות שמקבל
לבוש וחסדים מעלמא עלאה מא"א ור' י"ז
מתלבשות בהם, או נקרא בשם ע"ב Tabin,
שכל ג' אותיות מהן מתחרבות בתיבה אחת,
וHon ע"ב Tabin. ובעת שאין לו חסדים
להתלבשות רק מעלמא תחתה, הוא נבחן
לר' י"ז אתוון, וכמשמעות הע"ב דכורא, ככלומר
את החסדים מעלמא עלאה, מתחרבות או באל
ג' אותיות לתיבה אחת, והס' שם ע"ב, וזה
אמרו שמא גליפא דע"ב שמהן אגליוף
עלוי בתבini כי אלישע בעת שהחיה את בון
השונמית, שהוא חבקוק, חבק בו ע"ב Tabin
מר' י"ז אתוון, כי המשיך בו החסדים דעלמא
עלאה, הנקרא ע"ב דכורא. המסדרין את
ר' י"ז אתוון בתיקון קווין של שלש שלש
אותיות בכל תיבעה, וכשהאותיות מתלבשות
ב hon ה"ס שם ע"ב, שהוא מוחין דחכמה
בשלמות. אבל מקודם לכך בעת שלא היה לו
אל החסדים דנווקבא. עדין הם חסרי הצירוף
של ע"ב Tabin, ככלומר. שאין בהם תבini
דהינו כלים להתלבשות חכמה, ונקרא רק
בשם ר' י"ז אותיות בלבד, כי עדין יש בהם
אחיה לס"א. וע"ב לא יכולו המוחין דחכמה
להתלבש שם.

זע"ש, בגין דאתוון דא"ב וכו', כי אלו
ר' י"ז אתוון שהו לו לחבקוק מעת לידתו
פרחו וגסטלקו מניה בשעת המיתה ולפיכך
(דפוסי דף ז' צ'ב)

הקדמת ספר הזוהר

קיט

להבוקין, ז' כדאתמר, ואשלים לרוזא ז' דמאן ושיתסר אתוון דשמא קדישא. בתבין אתקים לאהדרא רוחיה, ובאותון אתקים כל גופיה על קיומיה, ועל דא אקרי חבקוק.

קיך) ואיהו אמר ה' שמעתי שמעך יראתי, שמענה מה דהוה לי דעתיעמןא מההוא עלמא, ודחלילנא. שרא למתבע רחמין על נפשיה ואמר ז' ה' פועלך דעתבדת לי בקרב שנים ז' יהון חייהו, כמו, חייו. וכל מאן דאתקשר באינז'ן ז' שנים

מסורת הזוהר

חולפי גרסאות

ז' (חבקוק ג') בשלח כג אדרא רבא רמו. ט' אדרא ז' כמה דאתמר (אה"ל). ז' נ"א דמאן ושיתסר ז' אתוון וכור' ז' יהון חייו יתיהו כמו חייו בצל' (אה"ל).

מאמר

הסולם

שהיה לי, שטעמתי מעולם ההוא, דהינו, בעת מיתנות, ומוקדם שהחיה אותו אלישען, יראתי. התחל לבקש רחמים על נפשה ואמר, ז' פועלך שעשת לי בקרב שנים יהיו חייו, כי חייהו, פירשו כמו חייו. וכל מי שמתקשך באלו שנים קדמוניות שהן ספירות דעתיך, מתקשרים בו החיים. בקרב שנים תודיע, היינו להשפי חיים לאותה מדרגה שאין בה חיים, שהוא מלכות דמלכות כי תודיע פירשו תשפיען.

פירוש. שהיראה שלו היא מהזמן שעבר, כי כבר נעשה שלם מכל סטרוני ולא שיבת בו עתה יראה אלא שהיראה שלו היא מהזמן שעבר, הדינו ממה דהוה לו בעת שנפטר מהמעלים. ז' שמענה מה דהוה לו דאטיעמןא מההוא עלמא, הדינו לאחר פטירתו, ומוקדם שהחיה אותו אלישען. ומשם משיך גם עתה יראה שתהיה לו לבחינת מסך להעלות מין. ז' שרא למתבע רחמין על נפשיה, הדינו בכח היראה מהזמן שעבר, התחל לתעלות מין, שה"ס בקשת רחמים על עצמו.

וכו הו אסוד המסך שלעתיד, בסוד אחר שבין ישוב לחיות ס'ג, כי או יהיה כבר בלע המות לנצח (ישעה ציה), ולא יהיה שום כח שתיכנן ליראה ולהחזק עצמו בטהרה ולהשמר מאיזו אחיהו, וכל בחינת היראה, תהיה או מכח הזמן שעבר. רשימותיו ישארו בבי' גם אחר שנעשה לס'ג, והענין הזה הכרה הוא, כי אין תיקון המסך בלי יראת. ועל הסוד הזה אמר להם ר"ש את הדירוש הזה דחבקוק, למדם שהם הם יקבלו יראת מהאי אורחא דעתין ואתין עלאן דעתברו ביה דהיגין

שטרין, הן מוכמה בכל השלומות, והן מחסדים בכל השלומות, וזה אשלים לחהבקין, ואשלים לרוזא דרי"ז אתוון, הובוקין הם החסדים דאו"א, ורוזא דרי"ז הוא החכמה.

ז' בתבין אתקים לאהדרא רוחיה, ובאותון אתקים כל גופיה על קיומיה: כי התבין שנטטרפו מרוי'ז' אתוון נעשו ע"י החבק הב' של אלישען, שע"י החבק הווה חור לתחיה, שם המשכת החסדים מעולם אלא, שאינו שם אחיהו לס'א שהוא המיתה, וברוזא דרי"ז אתוון נתקימה בו החכמה, שהיא קיים כל גופו על קיומו כי מוחין דחכמה משלימים את הגוף בכל השלומות הרצואה.

ויש לשאל, הרי דרי"ז אתוון שהיה לו מלידתו פרחו מנינה בעת המיתה, ואיב' למה נקרא חבקוק על שם ב' הובוקין הרי החבק דאמיה פרה מנינה בעת המיתה, ואון בו אלא החבק של אלישען. והענין הוא כי באמת לא המשיך בו אלישען בעת תחיתו שום דבר חדש מלבד בחינת החבק שהמשיך לו מאמא עלהה ס'ג, שבה סוד תחיתת המתים, אבל דרי"ז אתוון גם בחינת החבק דאמיה מב'ן, הנה הן רק חזרו לתחיה, והן אוthon דרי"ז ובחינת הב'ן, מבעת שנולד, דאל"כ היה כלו נשמה חדשה ולא יתכן לו מר בו עניין תחיה. ונמצא שיש לו עתה ב' הובוקין ממש, כי גם חבק ראשון דאמיה חור לתחיה, אלא ה'ס, שהובוק עלה והלביש הס'ג, וכיון שהובוק הוא במקום הס'ג, ע"ב נבוגים החסדים שהם מעלה עלה, ואין בהם אחיהו לס'א שהוא המיתה. וע"ב נקרא חבקוק על שם ב' הובוקין.

קיך) ואיהו אמר ה' וכו': והוא אמר ה' שמעתי שמעך יראתי. שפירשו, שמעתי מה (ונשי' ז' ד' ע"ב)

הקדמת ספר זהור

קדמוניות, חיון אתקשו ביה. בקרוב שנים תודיע, ש לההוא דרגא דלית ע' בה חין כלל.

קיט) בכה רבי שמעון ואמר, אוֹתָנָא מִמְּה דְשַׁמְעָנָא דְחִילָנָא לְקַבְ"ה. זקייף ידי על רישיה, ואמר, ומה רב המונוא סבא נהירו דאוריהה, זכיתון אהון למיחמי אfin באfin, ולא זכינא ביה. נפל על אנפו, וחמא ליה מעקר טוריין, מהיר שרגין בהיכלא דמלכא משיחא. אמר ליה: רבי, בההוא עלמא,^{a)} תהון

חלופי גרסאות

ש נ"א ההוא (אה"ל). ת נ"א בה ל"ג

דרך אמת א) היהו שכנים וחברים בעוח"ב.

הטולם

מאמר

דיהינו כמו חבקוק לפי מדרגתנו, שהשתמש ביראה הוז.

וטען חמרי

דריות בה חיון בלבד, כי עיי הטהרה שזכה בסבת מיתתו קיבל הבין את תיקונו שלם, שעלה ונעשה ס"ג בעת מיתתו כנ"ל, ואו נמצאו להחיא דרגא דלית בה חין כלל, שהוא המלכות דמלנות, שאין בשבייה שום זוג קודם גמר התקון (כנ"ל אות מג ד"ה חד) הנה עתה מקבל גם הדרגא ההיא החיים שלת.

קיט) בכה רבי שמעון וכו': בכה ר"ש ואמר. אף אני יראתי מהקב"ה כמה ששמעתי. נשא ידיו על ראשו, ואמר, והרי ר' המונוא סבא אור התורה, אתם זכיתם לראותו פנים בפניהם, ואני לא זכיתם בו. נפל על פניו. וראה אותו עזקה הרים, ומಡליק גנות ביהיכל מלך המשיח. אמר ליה, רבוי, בעולם ההוא תהיyo שכנים לראשי היישבות לפני הקב"ה. מיום ההוא והלאה, היה קורא לרבוי אלעזר בן ולר' באבא פניאל. כמו שתכתבו, כי ריאתי אלקים פנים אל פנים.

פירוש. שיבח את עצמו, שגם הוא משתמש באותו היראה של חבקוק הנביא, דיהינו מבחינת כמה דשמען, מהזמן שעבר, בסוף' שמעתי שמען יראתי (כמו"ש לעיל בסמו) בדיה שמענה מה דזהות לי.

ונהנה בהיכל המלך המשיח. כבר מוכנים ומזומנים כל התיקונים הצריכים להתגלות בגמר התקון עם ביתאת המלך המשיח. אף פרט קטן לא חסר. ואלו הנשות שבהיכל המלך המשיח, הן כל אלה שכבר צכו לגמר התקון מבחינת שורש נשמתם עצם. וזה שוחמא ליה מעקר טוריין מנהיר שרגין בחיכלא דמלכא משיחא, כי רב המונוא פבא הוא מاري דתקונים הללו שבהיכל המשיח. דיהינו לעקר טוריין דס"א. בסוד שנדרמה

ו"ש, פועלך דעבדת לי בקרוב שנים יהון חייו: כי היו לו ב' בחינות שנים, שנים מקודם מיתהו, ושנים לאחר שבת לתחיה, שביניהם היה נפטר בעולם האמת, ועל הזמן ההוא שהיה בההוא עולם, שהם בקרוב ב' בח' השנה, אומר פועלך שעשית לי בהם יהון חייו, ככלمر ע"י שאני זכר זמן מיתה שבקרב השנהים אני מתקשר בחיים של עולם עלה, שבנת החיה אותה אליוישע, (כמו"ש לעיל בסמו). שמען מה דהוה לי דאטעימנג מההוא עולם ודיחילנא ע"ש.

והנה הז"ת דעתך נקראות שנים קדרמוניות, והא מבחינה מה שהלכות דאדם קדמוני מתלבשת בהן, והן קדרמוניות מצמצום א/, כמו אדם קדמוני. והן איןן מאירות בשთא אלף שני, אלא בגמר התקון, כי בשთא אלף שני, מאירות זית דעתך מבחינת התקון מצמצום ב', בסוד ה' ועירא דבראים, בנזע. אמנם חבקוק, מיתתו טהרה אותו לגמרי כמו בגמר התקון, ווע"כ זכה לאתקשר באינו שנים קדרמוניות דעתך בכה החבקות ותחיית המתים שזכה על ידי אלישע. וזה פועלך דעבדת לי בקרוב שנים, דיהינו הטהרה והיראה שזכה בקרוב שנים בעת מיתהו, יהון חייו, שמכח היראה הוא יזכה להתקשר באינו שנים קדרמוניות דעתך, שהחיים האלו הם חיים נצחים. וזה וכל מאן דatkshar באינו שנים קדרמוניות היהו וזה בקרוב שנים תודיע, לההוא דרגא (ונומי ו' פ' ז' פ'ב)

הקדמת ספר הזוהר

לקא

שכני מاري אולפנין, קמי קב"ה. מההוא יומא, הוא קרי לרי אלעוז בריה ולרבבי אבא ט פניא"ל, כד"א זי כי ראיית אליהם פנים אל פנים.

מאמר ב' נקודות

קכ) בראשית, רבוי חייא פתח, רIASית חכמה יראת ה' שכל טוב לכל עושיהם תחלתו עומדת לעד. ראשית חכמה, הא קרא ה' מבעי ליה סוף חכמה יראת ה', א בגין דיראת ה' סוף חכמה אליה. ב אלא אליה ראשית לעала לגו דרגא דחכמתאعلاה, הה"ז פתחו לי שערי צדק. ז וזה השער לה. ודאי דאי לא ג' ייעול בהאי תרעא, לא ז ייעול לעלמין. למלכאعلاה. ה דאייהיعلاה וטמיר וגניז, ובעיד ליה תרעין אלין על אלין.

חולפי גרסאות

א נ"א אלא ראשית בזין דיראת ה' וכוי (אה"ל). ב נ"א אלא אליה ראשית לעג'ג. ג ייעול בצע"ל (אה"ל). ד ייעול בצע"ל (אה"ל). ה ואיהו (אה"ל). ו טמיר בצע"ל (אה"ל).

ויקרא רכה אחורי מות רס' מודר קכט נשא מושלח מושג בהשפטות ח"ג ד' שב : (ו"ז ת"ז בתקומה ד. טז : ת"ז ד' י"ח : ת"ז ד' לב. לד : חס"ט ד' ק"ו : בהשפטות ת"ז ד' קמה : טז) לך שפה ויצא עד בהשפטות ח"א ד' רנה. (ו"ז) בשלח קן תרומה תקופת ויקרא רכה אמר מודר קכט שלח מושג תחלט ואתחנן עז קו ת"ז בתקומה ד. ח. יא : ת"א ד' יז : תכ"ב ד' טה. חס"ט ד' קו.

מסורת הזוהר

ט להלן קמו. ז ויתיב פנחים תפב. ז (בראשית לב). ח (תהלים קיא) להלן קפט משפטים תקף בהשפטות ח"ב ד רעה. (ז"ז) אחורי מות ד קדושים יב בהר י' ת"ז תל"ג ד' עז : חס"ט ד' קיג : ט (תהלים כח) ביא תס' ב"ב שם לך שפה תסח וירא קנו ויצא עד ויקרא רכה אחורי מות רס' מודר קכט נשא מושלח מושג בהשפטות ח"ג ד' שב : (ו"ז ת"ז בתקומה ד. טז : ת"ז ד' י"ח : ת"ז ד' לב. לד : חס"ט ד' ק"ו : בהשפטות ת"ז ד' קמה : טז) לך שפה ויצא עד בהשפטות ח"א ד' רנה. (ו"ז) בשלח קן תרומה תקופת ויקרא רכה אמר מודר קכט שלח מושג תחלט ואתחנן עז קו ת"ז בתקומה ד. ח. יא : ת"א ד' יז : תכ"ב ד' טה. חס"ט ד' קו.

הсловם

מאמר

יראת ה', כי יראת ה', ה"ס מלכות; שהיא סוף חכמה. ומшиб, אלא היא המלכות ראשית להבנס לתוך מדרגת החכמה העליונה. ו"ש, פתחו לי שערי צדק דהינו שעריו המלכות שנקרא צדק, זה השער לה. ודאי אם לא יכנס בשער זהה, לא יכנס אל המלך העליון לעולם. כי הוא עליון ונסתור ונגנו, ועשה לו שעריהם, אלו על אלו.

באיור הדברים. כי מקשה, הרוי יראת ה' היא ספרית המלכות שהיא בסיום ע"ס, וע"כ היה לומר סוף חכמה יראת ה'. ואומה למלאUlaha דאייחי עלהה וטמיר וגניז וכוי : אין זה משל אלא הוא הנמשל עצמו. פירוש כי בהיותו מלאUlaha עלהה וטמיר וגניז ולית מחשבה תפימה בהיה כלל, לפיכך עביד שעירים רבים אלין על אלין, אשר בסגולתם עשה האפשרות להתקרב לפניו ית'. וה"ס הכתוב פתחו לי שערי צדק (תהלים קי"ז). שהמה השערים שעשה ה' ונתן אפשרות לצדיקים שיבואו לפני דרך אוטם השערים. ואמר, ולסוף כל תרעין עבד תרעא חד בכמה מגעווין וכוי, והינו השער הנקי מלכות דמלכות. שהוא נקודה דסימא דכלחו שערים עלין, והשער הזה האחרון הוא השער הראשון לחכמה.

שנדמה לצדיקים כהדר גבורה (סוכה נב), והוא מנחים שרగין דהינו מתყן את המשך החדש מבחינת הסוג להעלאת מ"ז בגמר התקון, כי סוד המ"ז נק' מאורי האש, וה"ס נר ה' נשמת אדם (מושלי כ'). כי אוור השימוש מורה על ירידת המ"ז, דוגמת אוור השימוש היורד אליו ממעלה למטה. ומארוי אש ה"ס או"ח העולה ממטה לעללה, כמו שלhalbת העולה מן הנבר. וו"ש שב התיקונים הללו להעביר הס"א, ולהעלות ולאנחר הנרות בהיכלא דמלכא משיחא, הם בידייו של רב המונוא סבא, ואלו צדיקים גמורים הרציכים לאלו ב' התיקונים. אינם זוכים בהם כי אם ע"י גiley נשמת רב המונוא סבא. ובישר לו כי גם הוא ותלמידיו ר"א ורבוי אבא יוכו לאחר פתרותם לשמש שם בהיכל המלך המשיח, וייהיו שכנים לו שם. וייהו שם מاري אולפנין. דהינו רישי מתייבתא קמי קב"ה.

מאמר ב' נקודות

קכ) בראשית. ר' חייא וכוי : בראשית. ר'ח פתח ראשית חכמה יראת ה' שכל טוב לכל עושיהם תחלתו עומדת לעד. ראשית חכמה. שואל, מקרא זה היה צריך לומר סוף חכמה (דפני ז' ד' ע"ב)

קכא) ולסוף כל תרעין עבר תרעא חד בכמה ש' מנעולין, בכמה פתחין, בכמה היכליין, אלין על אלין. אמר כל מאן דברי למייל ז' לגבאי, תרעא דא

חולפי גרסאות

ו' לגבי צב"ל (אה"ל).

מסורת הזוהר

ט' תרומה נח ת"ז תכ"א ד ס : ד' ס. לעיל מדו.

הסולם

מאמר

ב' נקרין

מפרידות אחרות ממה ש"י, הנה בהיותינו מתאימים לקיום התורה והמצוות באהבה בכל נפשנו ומאדנו כמצווה עליינו, דהיינו ע"מ להשיפע נ"ר ליזכרנו, וכל אלו בוחות הפירוד אינם משפיעים עליינו לגרוע ממשו מאתבת ה' בכל נפשנו ומאדנו או כל סתירה וסתירה שהתגברנו עלייה, נעשית שער להשנת חכמו ית', כי כל סתירה יש בה סגולה מיוחדת לגלות מדרגת מיוחדת בהשתתו ית'. ואלו הוכאים שוכו ליה נמצאים מהפכים החשוכא לנဟורא, ומיריא למתקא, כי בחות הפרוד כולם, הם מבחן חשבת השכל, והן מבחינת מרירות הגוף, נעשו להם שערם להשנות מדרגות נשגבות, נעשה החושך לאור גדול, והמר נעשה מותוק. באופן, שבשיעור ההוה שהיה להם מקודם לכון כל הנוגות השגתו ית', לבתנית בחות דפרודא, נתהפו להם עתה כולם לבחינת בחות דיחודה, ונמצאים מקרים את כל העולם כלו לבת' וכותה. כי כל זה וכח משמש להם עתה לשעריו צדק, שדרכם יבואו לקבל המש"י, כל מה שהשבר עליהם להנחותם במחשבת הבריאה, וזה השער לה' צדיקים יבואו בו (תחליטים ק"ח).

אמנם, מטרם>Showcases להפוך בחינת הרצון לקבל שבועו, ע"י תורה ומצוות, לקבלה ע"מ להשיפע, נמצאים מנעולין חזקים על אותם השערים לה', כי אzo יש להם תפקיד הפוך, דהיינו להרחיק אותנו מהש"י, ע"כ נקראים אליו הכות דפרודא בשם מנעולים, כי סותמים את שעריו התקרכבות ומרחיקים אותנו מהש"י. אבל אם אנו מתגברים עליהם, שלא ישפיעו עליינו贊ן האบทו ית' מלבונו, הנה או נחפיכים המנעולים ונעים פתרהין, והוחשך נחפר לאור, והמר למותוק בנויל. והוא, משום שעל כל מנעול ומנעול מקבלים אנו מדרגה מיוחדת בהשגתנו ית' ונעים לפתחים, למדרגות של בסתרה גמורה לקובט מוחשבת והבריאה, שהיא רק להנות לבראוי, כי בן הוא לפ' הרצון בקביל שבני שהוא אפלו משה. ווס עיר פרא אדם יולד (איוב י"א). ובחינה זו, נמצאים לנו כל ענייני ההנאה מהשגרה כלבי השישית, הרצון לקבל, שהוא צורה היפה כלבי השישית, שאין בו מרצון זה אפלו משה. וס עיר פרא אדם יולד (איוב י"א). ובחינה זו, נמצאים לנו כל ענייני ההנאה מהשגרה כלבי השישית, הרצון לקבל, שהוא צורה היפה כלבי השישית, רק להנות לבראוי, כי בן הוא לפ' הרצון בקביל שבני שהוא הטיעמה, ואמת המידה שלנו. ווס המצעוריין שעל השערם. כי באמת כל ריבוי הסתירות גנד יהודו ית' שאנו טועמים בעזה"ג, אף על פי שמתהילתן חן

לחכמתה עלאה. כלומר, שאי אפשר לוות לחכמתה העלiona זולת אחר השער הזה הוא האחרון דוקא, כי להשגת חכמתה עלאה הוא השער הראשון, ועל סוד זה, כתוב ראשית חכמתה יראת ה' (תחליטים ק"א), כי יראת ה' מוכנה דוקא השער האחרון, שהוא הראשון לחכמתה ה'.

קכא) ולפוף כל תרעין וכו': ולסוף כל השערם, עשה שער אחד בכמה מנעולין, בכמה פתחים, בכמה היכליות, אלו על אלו. אמר, כל מי שרוצה להכנס אליו, השער הזה יהיה הראשון, אל. מי שנכנס, דרך השער הזה יכנס. אף כאן, השער הראשון לחכמתה העלiona הוא, יראת ה', שהוא מלכות. וזה הוא שנקרא ראשית.

פירוש. יש להבין היטב מהו מנעולין, ומהו פתחין, ומהו היכליין, ותדע, שם ג' צורות הבאות בו אחר זו על חומר אחד. והא עוני עמק ביוורא, ואתמאץ לבארו לפ' היכלה שתסתפק להבini באפס מה מדורי הזרה שלפנינו, ויש לדעת, שהגמ' שווה ברור דלית מחשبة תפיסא ביה כלל וככל, הנה האמת היא, כי מחשبة הבריאה היא להנות לנבראיו, ואין שם הנאה מובנת לברא אם היהתו מחויב חז'ו להיות בפרודא מהברוא ית'. ולא עוד אלא שאמרו חז'יל תנאה הקב"ה לדור בתקהוניות. והצד השווה להבini ב', עניינים אלו המכחישים זה את זה, והוא, כי העולם נברא בהפוך גמור מהשיית מהקצת אל הקצתה בכל מאת הנקראות, כי העווה"ז נברא בבחינת הרצון לקבל, שהוא צורה היפה כלבי השישית, שאין בו מרצון זה אפלו משה. וס עיר פרא אדם יולד (איוב י"א). ובחינה זו, נמצאים לנו כל ענייני ההנאה מהשגרה כלבי השישית, הרצון לקבל, שהוא צורה היפה כלבי השישית, רק להנות לבראוי, כי בן הוא לפ' הרצון בקביל שבני שהוא הטיעמה, ואמת המידה שלנו. ווס המצעוריין שעל השערם. כי באמת כל ריבוי הסתירות גנד יהודו ית' שאנו טועמים בעזה"ג, אף על פי שמתהילתן חן

(דשו"ז דף ז' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

כך

יהא קדמאה ח' לגבאי, מאן דיעול ט' בהאי תרעה יעול. אוף הци, תרעה קדמאה לחכמה עלאה, יראת ה' איה, ודא איה ראית.

כב) ב', תרין אינון דמתחרבין כחדא, ואינון תרין ט' נקודין, חד גנייזא וטמירא, חד קיימא באתגליה. ובגין דלית ט' להו פרודא, אקרון ראשית, חד ולא תרין, מאן דונטיל האי נטיל האי, וכלא חד, ט' זהא הוא ושםיה חד, דכתיב ט' וידעו כי אתה שמן ה' לבדך.

חלופי גרסאות

זה לבניה צצ"ל (אה"ל). ט' נ"א לדאי (אה"ל). ז' נ"א גהוירן (אה"ל). ט' בהו צצ"ל (אה"ל). ז' נ"א דהא הוא שמייה חד.

מסורת הוותר

ט) (תהלים טג) ב"א רצוי אתרי מות טן.

דרך אמת ב) בראשית ייח ע"ב ותרומה קס"א ע"ב.

הсловים

מאמר

ב) נקודין
ביאור הדברים. תרין נקודין הלו, ה"ס המיתוקן דמודת הדין במדת הרחמים, שלמלכות עלתה ונמתקה בבינה, שהיא מדת הרחמים, בס"ה ותולכנה שתיהן (רות א'). שה"ס בינה וממלכות יחדי, (cum"ש בוחר פנחים אותן נ"ח ובכ"מ). ונמצא המסך שנתקן במלכות כלול משתיהן, וע"כ יש שם ב' נקודות מוחברין כחדא. וזה שחד גנייזא וטמירא, חד קיימא באתגליה, כי בחינת הדין שבנקודות המלכות גנייזא וטמירא, ורק בחינת הרחמים שהוא מנוקות הבינה היא דקיימא באתגליה. כי לולא זה לא היה העולם יכול להתקיים, כמו"ש חוויל בתחילת נברא העולם במדת הדין ראה שאין העולם מתקיים שיתף עמו מדת הרחמים (ב"ר פ"א).

וזו, ובגין דלית להו פרודא אקרון ראשית חד ולא תרין, מאן דונטיל האי נטיל האי: כלומר, אע"פ שמדת הדין היא בוגניזא, אין הפירוש שאין הוווג נעשה עלייה, כי אלו ב' הנקודות נעשו אחת ממש. וגם נקודות המלכות מקבלת הוווג עם נקודות הבינה, אלא בחשאי ולא באתגליה ועל זה מורה השם ראשית, שהוא לשון ייד, שתיתוין הן אחת.

וכלא חד דהא הוא ושםיה חד: הוא מורה על הבינה, ושםיה מורה על המלכות. ואומר שבסוד הוא ושמו אחד מהיבות שתיהן להיות אחת. כי בהיותן אחת. מקבלת גם המלכות את הוווג העליון יחד עם הבינה, שעייז' נמקת לבסוף גם מדת הדין בפני עצמה בגמר התקינו, אשר ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

ועל

ליוצרנו, הופך החומר הזה לפי הטעם שלנו, את האור לחושך, ואת המתוק למר. כי כל הנגנות השגחתו ית' מרתקות אותן בעתה נעשה מהרצין לקבלו שבנו בחינת מענגולים. ולאחר תשובתנו שזוכרים אנו לקבלה ע"מ להשפייע, נעשה כל המנגולים לפתחין, ואחריך נעשה הפתחין להיכבלן מכובאר. וזאת היטב לכל המשך כי לא אכפיל הדברים. ומ"ש אמר כל מאן דרביעי למייעל לאבאי, תרעה דא יהא קדמאה לגבאי: כבר ידעת היטב עניין התרעין כמ"ש בסמך. וענין סוף כל תריעין, פירשו בחינה אחרונה שביהם. שאין עוד שפהלה הימנה, ואפשר לכנותה מלות דמלכות. ואומר שבדי לזכות בחכמה עלאה נעשה זה השער האחרון מכלום, אל השער הראשון להיכל החכמה עלאה. כי באמת כל השעריהם כולם משמשים לפתחין והיכבלין של חכמת ה', אמן חכמה עלאה, אי אפשר להשיג זולת בשגת השער האחרון דוקא, כי להחכמה עלאה הוא הראשון.

וזו' ודא איה ראיות: הינו בראשית שבו פתח התורה, כי בראשית מורה על יראת ה' מבנית השער האחרון, שהוא ראיות לשגת חכמה עלאה.

כב) ב', תרין אינון וכו': ב'
مبرאשית, מורה, שניםם הם המתחרבים יחד, במלכות, והם שתי נקודות אחת גנוזה ונסתרת, ואחת נמצאת בגלוי. ומשום שאין להן פרודה, נקודות ראשית. דהיינו רק אחת ולא שתים, כי מי שLOCK את זו, וLOCK גם את זו, והכל אחת, כי הוא ושמו אחד, שכחוב, וידעו כי אתה שמן ה' לבדך.

(דפו' זף ז' ע"ב)

קכג) אמאַי אָקְרֵי יִרְאַתּוֹ, בְּגִין דָּאִיהוֹ^ז אַילְנָא דְּטוֹב וְרָע, זָכֵי בָּר נֶשֶׁן הָא טָוב, וְאֵי לֹא זָכֵי^ח הָא רָע.^{*} וְעַל דָּא שְׂרֵי בַּהֲאֵי אַתְּרֵי יִרְאָה, וְדָא תְּרֵעָא לְעַלָּא לְכָל טָבוֹא דְּעַלְמָא.^ט שְׁכָל טָוב, אַלְין תְּרֵין תְּרֵעַין דָּאִינְנוֹן כְּחַדָּא. רֵי יוֹסֵי אָמֵר שְׁכָל טָוב, דָא אַילְנָא דְּחַיִּי, דָאִיהוֹ שְׁכָל טָוב בְּלֹא רָע כָּל. וְעַל דָּא שְׂרֵי בַּהֲאֵי רָע, אִיהוֹ שְׁכָל טָוב בְּלֹא רָע.

קכד) לְכָל עֲוֹשֵׁיהם, אַלְין^ו חַסְדֵּי דָוד הַנְּאַמְנִים, שׁ תְּמִכֵּן אָוּרִיתָא, וְאִינְנוֹן

חולופי גרסאות

מסורת הזוהר

^ז (ע"ז הרעת טו"ר) ב"א רמתה רנד רנו תכה תמא מ נ"א הוּא (את"ל). נ"א הוּא (את"ל).

וְירָא קִיד וְיִתְחַי רַמְבָּב בְּהַשְׁמָטוֹת ח"א ד' ר' דרג: (ד'?) קדושים קיח אמר רשות להדר סה בהעלותך פו פנחס פב תרכח תשס כי תאצא כ ת"ז תכ"א ד' נו : תכ"ז טפ. תנ"ג ד' פו : תנ"ו ד' צג : מס"א ד' צג : מס"ו ד' צג : מס"ו ד' צג : מס"ז ד' צט. קא : קב. קט : קו : ת"ע ד' קלג. ג) (תהליטים קיא). ר) (ישעה נזה) וחיה קעו תרומה תשפה ויקרא שס שמיני פט פנחס יד יאתחנן נב. שׁ וְיחִי תְּרֵסֶג מְזוּעָה כָּא אָמֵר קְנַת.

ב' נקודות

הסולם

מאמר

שִׁירָאָתָה^ז הִיא השער הראשון להכונה עלאה, נמצוא שהוא השער לכל טובה דעתם. וו"ש שבל טוב אלין תרין תריעין דָאִינְנוֹן כְּחַדָּא: הַיְינוּ בָּהּ הַנְּקֹדּוֹת יְהִדְיוֹן כּוֹמוֹת שְׁחוֹן בְּלוּלָות בְּבָבָה דְּבָרָאשִׁית. וְמָה שָׁאַנְנוּ אָמֵר בָּהּ נְקֹדּוֹת, אַלְאָה בָּהּ תְּרֵעַין, הָא בָּהּ הַכוֹנָה הִיא לְאַחֲרֵי תְּרֵיקָן הַבָּזָן, שָׁאוּ נְקָדָה בָּהּ נְקֹדּוֹת בָּשָׁם בָּהּ תְּרֵעַין, כִּי אוֹ שְׁתִּיחַזֵּן טוב בְּלֹא רָע כָּל, וְעַכְבָּרְכָה שְׁכָל טוב. משא"כ מטרם גמר התקיקו, הרי הַזָּן נְקָדָה"ט טוב וְרָע. כנ"ל.

ר' יוֹסֵי אָמֵר וּכְזָה. רַבִּי יוֹסֵי אַיְנוּ חֹולֵק על רַבִּי חַיָּא, אֶלָּא מִשְׁמֻעוֹת דּוֹרְשֵׁין אִיכָּא בְּיִנְיָהוֹן. כִּי רַבִּי חַיָּא מִבְּאָרָה הַמִּקְרָא עַל אַחֲר תְּקִיקָן הַבָּזָן, שָׁאוּ נְשׁוּן בָּהּ הַנְּקֹדּוֹת בָּהּ תְּרֵעַין, כנ"ל וְאַיְן בָּהָם רָע, וְהָם שְׁכָל טוב בְּלֹא רָע כָּל. וְרַבִּי יוֹסֵי מִבְּאָרָה הַמִּקְרָא מִטְרָם גָּמֵר הַתְּקִיקָן, שָׁאוּ הַזָּן בְּחוֹנִית עַצְחַד טוב וְרָע, וְעַכְבָּרְכָה שְׁכָל טוב דָא אַילְנָא דְּחַיִּי, שָׁהָוָה זָא בְּמוֹחַן דָּאִמָּא הַנְּקָדָה עַצְחַד הַחַיִּים שָׁהָוָה כּוֹלוֹ טוב בְּלֹא רָע כָּל בְּחִנָּת הַתְּקִיקָן. משא"כ בָּהּ הַנְּקֹדּוֹת הַם בְּחִנָּת טוב וְרָע, מִטְרָם גָּמֵר הַתְּקִיקָן, שְׁבָסִיבָתָם נְקָדָה המלכות אַילְנָא דְּטוֹב וְרָע. כנ"ל.

קכד) לְכָל עֲוֹשֵׁיהם. אַלְין וּכְזָה : לְכָל עֲוֹשֵׁיהם. אַלְוָה הַמְּחַזְקִים דָוד הַנְּאַמְנִים, מְחוֹקי תּוֹרָה. וְאַלְוָה הַמְּחוֹזִיקִים אֶת תּוֹרָה, הַם כְּבִיכּוֹל הַעֲשִׂים אֹתָהּ. כָּל אַלְוָה הַעֲסָקִים בְּתוֹרָה, אַיְן בָּהָם עֲשִׂיה בָּעוֹד שְׁמֵם עֲסָקִים בָּהּ, אַבְלָא אַלְוָה שְׁמַחוֹזִיקִים אֹתָהּ. יְשִׁבָּה עַשְׁיָה. וּבְכָה זֶה מתקיים

וְעַל שֵׁם מַדְתֵּה הַדִּין הָוּן הַכְּלֹולָה בְּבָבָה דְּבָרָאשִׁית, הִיא נִקְרָאת דְּרָאשִׁית אֶל הַהַכְּנָה, שְׁתִּיקָּוָנה יִהְיֶה בְּגַמֵּר הַתְּיקָן וְאוֹתָתָה תַּגְלִילָה חַכּוֹמָה עַלְהָה, וְמָלָאת הָאָרֶץ דְּעַתָּה אֶת הָהָרָא (ישעיה י"א). כִּי הִיא השער האחרון שהוא השער הראשון אל ההכונה, וזהו שמביאו הכתוב וידועו כי אתה שמאך ה' (תהליטים פ"ג). כי או תַּגְלִיל הַדִּעָת בְּכָל וְאַרְץ.

קכג) אָמַאי אָקְרֵי יִרְאַת וּכְזָה : לְמָה נִקְרָאת הַמֶּלֶכֶת, יִרְאַת ה'. וּמוֹשִׁיבָה, מִשּׁוּם שְׁהַמְּלָכוֹת הִיא אַילְנָא של טוב וְרָע, זָכֵי הָאָדָם, הַגָּנָה טוב וְאֵם לא וְכָה, הַגָּנָה רָע, וְעַל כָּוֹרֶה בְּאֹתוֹ מָקוֹם יִרְאָה. וְהִיא השער, לבא לכל טוב שְׁבָעוֹלָם. שְׁכָל טָוב, זה הוא אלו ב' שְׁעָרִים דְּהַיְינוּ בָּהּ הַנְּקֹדּוֹת, שָׁם כָּחֵד. ר' יוֹסֵי אמר, שְׁכָל טָוב, זהו עַצְחַד הַחַיִּים. שָׁהָוָה שְׁכָל טָוב בְּלֹא רָע, כָּל, וּבְשִׁבְלֵל שָׁאַזְנָה רָע שְׁוֹרָה בָּהּ הַוָּא שְׁכָל טָוב, בְּלִי רָע.

פִּירּוֹשׁ. מִבְּאָרָה לְמָה נְקָדָה תְּרֵעַין כְּשַׁתְּבוֹב עַלְיהָ רַאשִׁית הַכְּנָה יִרְאַת ה'. הָא, כִּי הַס עַצְחַד שְׁחַטָּא בָו אֶדְם הַרְאָסָון, כִּי עַל נְקֹודָה דָא עֲוֹנָשָׁה בְּמִתְהָה, וְהַרְאָה הַגְּדוֹלָה הִיא שָׁלָא לְפִגְמָה. וּבְגַמֵּר הַתְּקִיקָן כְּשַׁהַנְּקֹודָה הָוּן תְּתוֹקָן כּוֹלה בְּכָל הַשְּׁלָמוֹת, יְתִקְיָים בְּלִיעְמָה תְּנִצְתָּה. וְעַכְבָּרְכָה יִרְאָת נְקָדָה.

וְעַכְבָּרְכָה שְׁכָל טָוב וְרָע כְּלֹא שְׁכָל טָוב דְּעַלְמָא : כִּי גִּילְוי הַחַכּוֹמָה עַלְהָה הָוּן כָּל בְּהַעֲשָׂת הַבָּרִיאָה. וּבְיוֹנָה (ופו"ז דף ז' ע"ב *) דף ז' ע"א)

הקדמת ספר הזהר

כמה

דתמכין אורייתא כביבול איןון עבדין. כל איןון דלעאן באורייתא לית בהו עשייה בעוד דלעאן בה. איןון דתמכין לוון אית בהו עשייה, ובחילא דא כתיב תהלהו עומדת לעד, וכיימה כורסייא על קיומה בדקה יאות.

מאמר בלאיליא דכליה

כמה) ס רב שמעון הוה יתיב ולעוי באורייתא, ח) בליליא א) דכליה אתחברת בבעלה, דתניןן כל איןון חבריא דבני היכלא דכליה, אctrericco בההיא ליליא,

מסורת הזהר

(ח) אמר קפה כסט קעב. א) חי שרה קפוג שמות יד סא משפטים שעג תרומה קמ חשמת אחרי מות שעת אמר קנב כסט רעה בלק רעה פנחס רלח רמא כי תצא טז מג האינו רה ת"ז בהקמה ד יב. תפ"ד סט. בהשפטות ת"ז ד קמד: קפה: קמו. ז"ח ד סב. פר: פה: תק"ח ד קי:

דרך אמרת נ) שיזק לקרות ליל התקדש הן השבונות.

הסולם

ב' נוקודין

לוושיה, המgelim אותה. ומה שאומר כביבול, הוא כי התורה קדמה לעולם (פסחים נד), והוא הוא שהקב"ה עשה אותה, אלא מתוך שלולא העמ"ט של התמביין דו-אורייתא לא הייתה בא להעלם לכל גילוי, ע"כ נחשבים מהה לעובדים ועושים את התורה.

וז"ש, ובחלילא דא כתיב תהלהו עומדת לעד: כלומר, בחילא של התמביין אורייתא, נמצאת תהלהו שהוא כל החכמה וכל התורה עומדת לעד, לנצח. דתנינו לרבות גם לאחר גמר התקיקון, כי גם או יתי ציריכים ליראת ה', ולאחר תוקון עצה"ד לא יהיה להם מאין ליקח יראת ה', וולת מהמן שעבר. דתניינו מבינת התמביין דו-אורייתא (עיין לעיל>About קי"ח) ונמצא שהם מUMPIM תהלה ה' לעד ולנצח נצחים. וויש וכיימה כורפייא על קיומה בדקה יאות שבוה מתקיים כסא ה' בדקה יאות לנצח.

מאמר בלאיליא וכלה

כמה) רב שמעון הוה וכו': ר"ש היה יושב וועסוק בתורה, בלילה שבוי הכללה, שהוא מלכות, מתחברת בבעלה. שלמדנו, כל החברים שהם בני היכל הכללה, ציריכים באותו הלילה, שלמחורתו ביום השבונות, הכללה נועדת להיות תחת החופה עם בעל, להיות עמה כל אותו הלילה, ולשם זה עמה בתוקינה שהיא מתתקנת בהם, דתניינו, לעסוק בתורה, ומתורת לבאיים, ומנגאים לכתובים, ובדרשות המקראות, ובסודיו החכמה

מאמר

מתקיים הכתוב, תהלהו עומדת לעד. והכסא עומד על קיומו כראוי. ביאור הדברים, כי ביאר לעיל, ששער זה דיראת ה', שהוא אחרון השערם, הוא השער הא' לחכמהعلاה, וממצא איןון דלעאן באורייתא, שהם כבר תקינו השער האחרון, שנעושו להם ב' הנקודות לב' תרעין, שהם שבל טוב בלא רע, הרי נבחן שבאיינו דלעאן באורייתא לית בהו עשרין, שהוא בחינת עצה"ד טו"ר. אבל איןון שעוד לא צו לגמר התקיקון, שהם נק' תמכין אורייתא, בהם אית עשייה, שהוא טו"ר, כי עוד לא תקינו החטא דעתה"ר.

זה אמרו, ואינו דתמכין אורייתא כביבול איןון עבדין, כי בתברר לעיל באורך, אך כל אלו הכהות פדרואת מתחפכו ונעשים לשערם, וכל מנגולע נעשה לפתח. וכל פתח להיכל החכמה, שעל ידיהם מתגלות ובאות כל המדרגות הנשבות הנכליות במחשבת הבריה להבות לנבראו ע"ש. נמצא כי כל החכמה וכל התורה אינה בא להעלם גילוי, וולת ע"י התמביין דו-אורייתא, דאית בהו עשייה, דתניינו שנוהג בהם עניין טוב ורע, ומשום זה נק' תמכין דו-אורייתא, כי רק על ידיהם היא נגלית, והכתב קורא אותן עושיהם, כי מהה כביבול, כמו עושיהם של התורה, כי לו לא ההסתירות שלהם, שע"י התגברותם עליהם גהפקו לשערם. לא יתבה באה תורה לכלל גילוי, וויש ואינו דתמכין דו-אורייתא כביבול אינון דעבדין כלומר, שנשබים כביבול (וטווי דף ח ע"א)

דכליה אוזמנה למהוי ליום אחרא גו ^ב חופה בבעלה, למהוי עמה כל ההוא ליליא. ולמהדי עמה בתקונאה דאייהי אתתקנת, למליי באורייתא. מתורה לנביים ומנבאים לכתובים, ^ט ובמדרשות דקראי, וברויי דחכמתא. בגין דאלין

חולפי גרסאות ס' ובדרשות

מוסרות הזוהר

ב) תרומה קלי תשפח נשא קגז מנחס מתעט.

הטולם

מאמר

בלייא דכליה אוזמנת למהוי ביום אחרא גו חופה בעלה, דהינו ביום השבעות, שהוא יומם קבלת התורה. אמנם הוא עניין אחד ממש עם הביאור הא' הנ'ל. כי ביום קבלת התורה היה כבר בחינת גמר התקין, בסוד בלע המות לנצח ומהה ה' אלקים דעתה מעל כל פנים (ישעה כ'ח) כמו שדרשו חז' על הפטוסק חרוט על הלוחות (שמות ל'ב), אל תקרי חרוט אלא חירות, כי באה זירות ממלאך המות (שומ' פמ'א). אלא מחתמת חטא העגל חורו וקללו את התקון. הרי שענין יום קבלת התורה הוא עניין אחד עם גמר התקון. ונמצא שביליה קודם קבלת התורה, נגמרה בה כל הוויגים שבימי הסתירה, וע' נבחנו;ليلת ההורא ליליא דבללה אתחברת בעלה, ואוזמנת למהוי ליום אחרא גו חופה בעלה, שהוא חוג השבעות שבו נגמר התקינו בחירות ממלאך המות, שהוא מן שהצדיקים ע' מעשיהם הטוביים עושים חופה חדשה לכליה. והנה נוא לי יותר להמשיך הביאור בדרך הפירוש הא', והמעין מדעתו יכול להעתיק הדברים על יום השבעות, כי עניין אחד הוא.

וז'ש, כל אינון חבריא וכ' אלו התמפני דאוריותא הנ'ך, בני היכלא דבללה (כ' נ'ל בדיבורו החסמן) הם צרכיכים להיות דבוקים בשכינה הקדושה הנ'ך, בלה בכל ההורא ליליא של הגנות, כי או בימי הגנות היא מתחנת ליום אחריא ליום אחריא, בבל אלו העמיט ע' התמפני דאוריותא בכל רצ'ן העמיט והتورה ומצוותיהם עושים, עד לתהר אותה מבחינות טו'ר, ותהייה מזומנת לאינון דמלעי באורייתא שאין בהם מבחינות עשרה כלל, אלא היא כולה טוב בלא רע (כ' נ'ל אות ג' כ'ג ד'ה שכל עש'ו). ולפיכך צרכיכים התמפני דאוריותא, שהם בני היכלא דבללה לשמה עמה על התקין הגדול הזה שנעשה בבללה על ידיהם. ז'ש ולמהדי עמה בתקונאה דאייהי אתתקנת למליי באורייתא, דהינו בתיקונים הבאים לפניו מתורה לנביים וכ'ו. שרכיכים לעשומם בשמהה.

והנה

הוכמה. משום שאלו הם התקונים של הוכשיטה. והיא הכה, וועלמותה, באה וועמדת על ראשיהם, ומתקנת בהם, ושמחה בהם כל אותו הלילה. ולמחרת, ביום השבעות, אינה באה לחופה אלא עמהם. ואלו, החברים הענסקים כל הלילה בתורה, נקראים בני הכה. וכיון שבאה לחופה הקב'ה שואל עליהם, ומברך אותם, ומעטר אותם בעטרותיה של הכללה. אשרי חלכם.

באיור הדברים, יש בו' ב' פירושים ושניהם עולים בקנה אחד: א) כי ימי הגלות נקי לילה, כי הוא הזמן של הסתרת פניו מבני ישראל, ואו שלוטים כל כוחות דפרודא על עובדי ה', ועם כל זה, דוקא בעת ההיא מתחברת הכללה בעלה, ע' התורה והמצוות של הצדיקים הנקראים בעת ההורא בשם תמיין דאוריותא, וכל המדרגות הנשגבות הנקראות רזין דאוריותא מתגלו על ידיהם, כי ע' הם נק' עיש'יהם, שהם בפיכול העושים של התורה (כ' נ'ק' אוט ג'ק'). ונמצא שימי הגלות נקראים ליליא דבללה אתחברת בעלה. וכל אינון חבריא דבני היכלא דבללה, הם התמפני דאוריותא.

ולאחר גמר התקין והאנולה שלילימה שה'ס הכתב, והוא יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה והוא לעת ערב יהיה אויר (זכריה י'ז). הוא שאומר דבללה אוזמנת למהוי ליום אחרא גו חופה בעלה, כי או ישוב הב'ן להיות ס'ג והמ'ה יהיה ע'ב. וע' נבחן ליום אחריא, ולחותה חדשה. והצדיקים בעת ההיא נקראים בני חופה, שה'ס הלעאן באורייתא שאין בהם עשרה, כי או נאמר ומלאה הארץ דעה את ה' (ישעה י'א) ולהיות הצדיקיםгалו ע' מעשיהם הטוביים יעלו הב'ן להיות ס'ג, מכח המשכמת היראה מומן שעבר, נבחנים שהם עושים את החופה החדש הזה, וע' נקראים בני חופטה.

והפירוש הב' הוא, אשר ליל שבועות נקי ליליא דבללה אתחברת בעלה. כי או הוא (טסוי זף ח' ע'א)

הקדמת ספר הזוהר

כבו

איןון תיקוניין דילה^ט ותכשיטהא. ואיהי^ז וועלמתהא עאלת וקיימת על רישיהו, ואתקנת בהו וחדת בהו כל הוהא ליליא, ולא עאלת לחופה אלא בהדייהו, ואلين אקרון בני חופתא. וכיוון דעתך לחופתא, קב"ה שאלל עלייהו ומברך לו, ומעטר לון בעטרהא דכליה, זאה חולקהון.

כבו) והוא רב שמעון^ט וכלהו חביריא מרנני ברונה דאוריתא, ומחדשן مليין דאוריתא כל חד וחד מנניהו, והוא חד רבי שמעון וכל שאר חביריא. אמר

חולפי גרסאות

ע וכלהו חביריא בהדרה מרנן וכוי (אה"ל).

מוסות הזוהר

ט) אחרי מות רג' אמר קב' קפ' קעב רעה ת"ז
ת"ז בהשפטות ר' קמה : ז) ויש רב חרומה קלח
אמר קעב כי יצא מג ת"ז ת"ז בהשפטות ר' קמו.

בליליא דכליה

הסולם

מאמר

שיצאו בשתה אלפי שני בוה אחר זה לווג' אחד ולקומה אחת רב ויקירא, ועיז' יתתקנו הכלל. (כנ"ל אותן צ"א ד"ה בן) ואז תכנס הכללה לחופה. וויש קב"ה שאיל עלייהו, דהינו על כל אחד ואחת השעה פעם מ"ז לווג' עליון, כי כביכול ישוב ומהכח עד שיתקנו כולם, ונמצאו שואל ומהכח על כל אחד ואחד. ואחר שמתבקצים, נעשה או הוווג' דבר פעליהם ומקבצאל כנ"ל, ומברך לון ומעטר לו, ואו שמתברכים ומטעטרם כולם בבית אחת, ואו נגמר התקון הנק' עטרהא דכליה.

והנה נתבאר שככל המדרגות וגלי רזין דאוריתא, שם בנין השכינה לגמר תיקונה, כל אלו נשימים רק ע"י התמפני דאוריתא בימי הגלות. ולפיכך כל אלו המדרגות והקומות היוצאות במן הגלות, נקראות תקננהא דכליה ותכשיטהא דילה ואלו הם שהולך ומפרט, מתורה לנביאים וכו' : כי חגת' הס תורה, ונורא' הס נביאים, והמלכות עצמה הס בתוכבים, והמוחזין דוק' שממשיכין לה הס מדרכות דקראי. והמוחזין דג"ר, שממשיכין לה הס רזי דחכמתא. כי כל אלו התקונים, צרכי המשיכם לכליה בהחיה ליליא, שבhem נגמר הכליה לנמר התקון, שהס יומא דחופה.

כבו) והוא רב' שמעון וכו' : והוא ר' ש וכל החברים מרננים ברגנטת התורה, וכל אחד ואחד מהם היה מחדש דברי תורה, ורבי שמעון היה שמאן. וכן כל שאר החברים. אמר להם רב' שמעון : בני, אררי הלקם, כי למחור לא TABABA הכללה אל החופה, אלא עמקם, משום שביל רישיהו, ואינון תמפני הכללה בלילה הזה, ושחמים בה, כולם יהיו רשומים וכתובים בספר הזוכרן, והקב"ה מביך אותם בשביעים ברכות וופרות המעולם העליון.

ז) ביאור הדברים. ספר הזוכרן (המובא במלאכי ג' ט'). כתיב אמרתם שא עבד אלהים וגוי. נבנו עושי רשעה גם בחנו אלהים יימלטו או נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע וכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולהושבי שמו. והוא לי אמר ה' צבאות ליום אשר אני עשה סגולה וגוי. ויש להבין הדברים, בעת שאמרו איש אל רעהו ונדברו בינם דברים בוים כאלה שאו עבד אלהים ומה בצע כי שמרנו משמרתו וגוי יאמר עליהם הנביא או נדברו יראי ה' איש כנ"ל, ולכו נק' בני חופתא.

ויש ובין דעתאלת וכו', כבר ידעת, שגמר התקון לא יביא עמו שום דבר חדש, אלא ע"י האור העליון דעתיק יומין יתקבזו כל המ"ז ומ"ד וכל הוווגין וכל המדרגות (ופסי' דף ח' ע"א)

הקדמת ספר הזהר

לון רבי שמעון: בני, זכה חולקoon, בגין דלמחר לא תועל כלה לחופה אלא בהדייכו, בגין דכלחו דמתיקניין تكونהא בהאי ליליא וחדאן בה, כלחו יהון רשמיין וכתיבין^ח בספרא דדרניא, וק"ה מברך לון שביעין ברכאנ ועטרין דעתמא עלאה.

אלא כי מדבר אמונן
וקצת רב רבי שמעון ואמר ה' השמיים מספרים כבוד אל וגוי קרא דא הא
אוקימנزا ליה. אבל בזמןא דא, דכליה אתערא למייל לחופה ביוםא דמחר,
ו' אתתקנת ואתנהיית בקישוטהא, בהדי חבריא חדאן עמה כל ההייא ליליא,

קכח) וביום דמהר ^צ כמה אוכליין ^צ חילין ומשרין מתכנשין בהדה, זאהי וכלהו, מהכאן לכל חד-וחד דתקינו לה בהאי ליליא, כיון דמתבחרן כחדא

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

(הה) (ספר זכרו) נח סה ויחי תרגז ויקלח ק תלן טוקדי פ אתנקות ואתערת בג'ל (אה"ל). ז כמה אוכולוטין כמה חיילין וכור בג'ל (אה"ל). ב נ"א חמילון ליבג.

הסולם אמר והוכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו. וזהו אמרו, כלחו יהון רישמין וכתיבין בלביא דכלה בספרא דרכנייא, הוא בא לרבות שאפלו הzdוניות שעשו יהיו או רישמין וכתיבין בספר הזכרון. ויכתוב אותם הקב"ה כאילו היו זכויות, וכאילו היו עובדים אותם בהם. דהינו כמו אמר הנביא, על אלו הרשעים שאמרו, ונדררו בגיןם חירוף וגידוח, לומר, שוא עבד אלהים ומה בצע כי שמרנו משמרתו: אשר ביום הגדל, יתגלה הארץ של תשובה בדורם התקון, שייתגלה הארץ של תשובה מהבהה, גודנות געשים לו כוכיות, וזה אמר הנביא, הנה גם הzdוניות האלו, ייחשבו אלו גרווע מיהם, יתהפכו ג' לזכויות, והיינו בדור התקון, המדברים, ליראי ה'. והיינו בדור התקון, כמו שמשיק הנביא והוא לי אמר ה' צבאות ליום אשר אני עושה סגולה וגוי, דהינו ביום גדור התקון, ולפיכך יש בהכרח ספר זכרון ובפנוי על הzdוניות והפשעים הנעשים בעולם, שהרי הוא צריך להם ליום שהוא - עשה סגוליה, כי או יתהפכו להיות זכויות ויצטרכו יושלימו קומת הארץ של גמר התקון. וזה שכותב, ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' להחוшибיו שמו, והוא לי, אמר ה' צבאות, ליום אשר אני עושה סגוליה, כי או אני צריך להם, כדי להשלים הקומו. וזה שהנביא מסיים, החמלתי עליהם כאשר יחול איש על בנו העובד אותן, כי או יהיה קרים לי וחביבים יי' כמו שהיו מהעובדים אותן, נזמי גב' ג' ז' ז'

הקדמת ספר הזוהר

קכט

ואיהי חמתת לבולה, מה כתיב, השם ממספרים ר' כבוד אל. השם דא ז' חתן דעתל לחוופה. מספרים, ש מנהרין כזורהא ז' דספר, דנהייר זהיר מסיפי עולם ועוד סייפי עולם.

קכט) כבוד אל, ז' דא כבוד כלה דאקרי אל, דכתיב ט' אל זעם בכל יום.

חולפי גרסאות

ר נ"א כבוד אל השם ליג' ש נ"א ומנהרין.

תיקיט. ט) (מהלים ז') אך שלו וישלח רל ויתמי תמי תרומה שפת פקווי תקזה צו צ' צה במובר מה קrho יד טז בלק סס' בהשפטות ח"ג ר' שב' (ד"י) ח"ז ת"ע ז' קכט :

דרך אמרת ז') בדבר קיטש ב' קורא כליה אל ובפ' קrho קשו ב' ובלז' לך צ"א א'.

מסורת הזוהר

ז') תרומה קצט בהעלותך ג' כי תצא ע' ת"ז ת"ז מה השפטות ד' קמלה. קמו. ז' תרומה קצ' פנחס

תיקיט. ט) (מהלים ז') אך שלו וישלח רל ויתמי תמי תרומה שפת פקווי תקזה צו צ' צה במובר מה קrho יד טז

בליליא וכליה

הסולם

מאמר

מלשון יהיו ביום בלא משה להקים את המשכן (במדבר ז'). דהינו שגדר כל מלאכת המשכן והקמתו. והמליה חתן מורה ג'כ' צל ירידיה, כי על רד מתרגמנין חות וכמ"ש חז"ל נתית דרגא ונסיב איתה (יבמות ס"ג). אמן ירידיה זו גדרלה היה מכל העליות הקודמות. בהיותה לקראת הכליה, שהיא השכינה בעת גמר התקיןון הנקראות או כליה.

וחופף, היא כינוי וקובוץ של כל הא"ח שיציא ע"י המ"ן שהעלו הצדיקים בכל אלו הווגין דקב"ה ושכניתה, שנתגלו בזה אחר וזה בכל הימים והומנים דשתא אלף שנים, כי כולם נעשו עתה לאור גדול אחד של א"ח העיליה וחופף על קב"ה ושכניתה, הנקראים עתה חתן וכלה, שהא"ח חופף ממועל להם כמו חופה. ולפיכך נ"ק, או הצדיקים בני חופתא, כי כל אחד ואחד יש לו חלק בחופה זו, בשיעורו המ"ן שהעילה למסך שבמלכות לעלית א"ח. וו"ש השם דא חתן דעתל לחופה. הינו לומר, שהוכונה היא על העת של גמר התקיןון, שאז נקרא קב"ה חתן, והוא נבנש או לחופתו.

ו"ש, ממספרים מנהרין וכו'. מספרים, ה"ס הווג הנadol שייה לעתיד, שהוא מלשון אשא מספרת עם בעלה (ברכות ג') וספר הוא שם השכינה הק', מלשון תחת רגלו במשמעות לבנת הספר (שםות כ"ד). זורהא דספר הינו הא"ח שהיא מעלה מתחא לעילא, ונהייר, פירשו אור ישרא, זורה, פירשו אור חוה. ואומר, שע"י הווג הנдол הוה הנעשה בגמר התקיןון, שהוא קבוע מכל הווגי, הבנה הא"ח והא"ח שbezog הוה נחר וזהיר מסוף העולם עד סופה, ש"ס השם ממספרים.

קכט) כבוד אל, דא וכו': כבוד אל, ז' קכט)

ומלכות, והיא, המלכות, רואה את בעלה, ז"א מה בתוב השם ממספרים כבוד אל. השם ז' הוא החtan הנכנס לחופה. שהוא ז'א הנקרא שמייס. מספרים, הינו שמאירים כזורה הספר, המאייר ומזהיר מסוף העולם ועד סוף העולם.

ביואר הדברים, يوم גמר התקיון נ'ק, יומא דמחר, כמ"ש חז"ל היום לעשומם ולמחר לקבל שכרם (ערובין כב). אוכלוטין הם עובדי ה' ומשרין מורה על המנות העליונות שהם מלאכים המלויים את הנשמות, בסוד'ה כי מלאכיו יצוה לך לשمرך בכל דרכך וכו' (מהלים צ"א). ואומרו ואיהי ובלחו מהבחאן לפל חד וחד, כבר נתברר (געיל ע"ש). כי כמו דקב"ה שאיל על כל חד וחד, וכן השכינה מחייבת על כל חד וחד.

ו"ש ביז' דמתהברן בחדר ואיהי חמתת לבולה וכו': כי לא תוכל לראות בעלה מטרם שיתקצו כולם נ"ל. ותליים זה בוזה.

השם דא חתן דעתל לחופה: הוא דורש זאת על גמר התקיון, שעליו נאמר והיה אור הלבנה כאור החמה וגוי (ישעיה ל') ואומר השם דא חתן דעתל לחופה. כי קב"ה נ' שפיט, ולעת גמר התקיון נ'ק חתן, בסוד הכתוב וכמושש חתן על כליה ישיש עלייך אלהיך. (ישעיה ס"ב). פ' כי בכל מקום דכתיב וירד ה', הוא עניין של דין או גבורה כי מורה על ירידת מעלהו ומרומו יתי' באשר עז' וחדוה במקומו. אמן בגמר התקיןון של הפגמים והזדונות יתרהפו לזכות כי או יתרבר שבל הירידות לא היו אלא עלויות, נקרא הקב"ה בשם חtan. והשכינה הקדושה, נ'ק' בשם כליה, כליה היא מלשון גמר התקיון, (ופו' ז' פ' ח' ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

בכל יומי שתא אקרי אל, והשתא, דהא עאלת לחופה, אקרי ☦ כבוד, ואكري אל, יקר ה על יקר. נהירו על נהירו, ושלטנו על ☦ שלטנו.
כל) כדין בההיא שעתה, דשים עאל לחופה ואתני ונהייר לה, כל אינו

חולפי גרסאות

מסורת הזוהר

ת נאע על יקר ליג א ניא שלטנותא.

๔ זו קלד אמר צב שז בעולות צח פנחים תשיא
תשנוד.

ה솔ם	מאמר	בליליא דכליה
<p>וז"ש, והשתא דהא וכו' כי בזוג הגدول דגמר התיקון, יהיה אוור הלבנה אוור החמתה, בסורה והיה לעת ערב יהיטה אוור (ונכירה י"ז). ונמצאות המדרגות שלח נכפלות, כי גם בשתה אלפי שני, בחינת אוור הלבנה ביתה בסוד ויהי ערב ויהי בוקר, והשתא שהיא עצמה גדלה כמו החמתה, שהיא ז"א הנקרה כבוד, הרי יש לה כבוד על כבוד, כי נעשית עבשו לעצם הבוד כיבגדה כז"א. וכבוד מתרגםינו יקר. וזה יקר על יקר. וכן נהירן על נהירן, כי גם בשתה אלפי שני, ביתה נכללה באור בוקר, בסוד ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד, אבל עתה כשהיא גדלה בחמתה, נעשית לעצם האור, ומצא שיש לה נהירן עצמה על נהירן בהתכללות שהיא לה מקודם לו. וכן שלטנו על שלטנו, כי בשתה אלפי שני היה לה שלטנו, שהיא ממשלה. רק בחינת המאור הקטן למושלת הלילה, ועתה בתוסף לה גם שלטנו דיום. כי גדלה אוור החמתה שהיא למושלת היום. ומשמענו בוזה, שלא טבעה לומר, שבעת שגדלה להיות אוור החמתה מתבטלות חיזי המדרגות שלח עצמה, שהיו לה מעות שתא אלפי שני, שאנו כן, אלא רק תוספת יש כאן על מדרגותיה עצמה, באופן שיש לה יקר על יקר וכו'.</p>	<p>זה הוא כבוד הכליה, דהינו המ錄ות, שנקראת אל. שכחוב, אל זועם בכל יום. בכל ימי השנה היא נקראת אל, ועתה, בחג השבעות, שכבר נסכה לחופה, היא נקראת כבוד, ונקראת אל. שזה מורה, יקר על יקר, אורה על אורה, וממשלת על ממשלה.</p> <p>פירוש. כי השם אל הוא שם החסיד הגדול, והנה הכתוב אומר, אל זועם בכל יום. ונמצא לכארה, שהוא להיפך מהחסיד. והענין הוא, כי ה"ס ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד (בראשית א), כי השכינה הקדושה ה"ס המאור הקטן למלחת הלילית (שם), והוא נקראת יראת שמיים, כי הצדיקים צרכיהם להעלות מ"ן ע"י העטרות דלחתה שליהם, ולתקון אותה בסוד המשך המעללה או"ח. והוא נמשך השפע מעילא לתהא, ולא זולת, כנדע. וו"ס והאלים עשה שיראו מלפניו (קחלה ג). כי לא יתכן אהערותא דלחתה ולהעלות מ"ן בלי יראה, וו"ס שהוא שלוטת בלילה, כי ע"י חסרון האוור שהוא בחינת לילה, הכלולה כל הדינין והיסורים. שהם ההיפך מממדת יום שהוא חסד, יש יראה מלבני, וללא היראה לא הייתה נגלית ממדת הימים והבוקר. וו"ס ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד, כי גם הלילה נכנס בבוקר, כי לו לא הלילה לא היה בוקר. ואי אפשר בלאו הכי. וו"ס ואל זועם בכל יום, כי ממדת החסיד הנקרה אל אינה מתגלית זולת ע"י הלילה שהוא בחינת זועם. וע"כ נבחן היום ג"כ לחסיד. כי אי אפשר שיתגלת החסיד בדרך אחר, ומבחן זה זו נקראת גם השכינה הקדושה בשם אל. וזה אמרו כבוד אל, כבוד דא כליה דאקרי אל, דהינו מבחינת מה דכתיב ואל זועם בכל יום, שפירושו, שאי אפשר להיות יום בלי היום דלילה, בכל יומא שטא אקרי אל, כי כן הוא בששת ימי המעשה, שנאמר בכל אחד מהם ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד או יום שני וכו'. ונמצא שהليلة נכנס תחת השם של היום. וע"כ נקי או בששת ימי המעשה וכן בשתה אלפי שני, בשם אל שהוא שם החסיד.</p>	<p>(דפו' זך ח' ע"א)</p>

כל) כדין בההיא שעתה וכו': אז, באotta שעה שהשמים, שחם ז"א, נכנס לחופה, ובאו ומאיר לה, כל אלו החברים שהתקינו אותה, בעס התורה בלילה, כולם נודעים שם בשמותיהם, וזה שכתוב, ומעשה ידיו מגיד הרקיע. מעשה ידוין, אלו הם בעליות ברית, שנקראים מעשה ידוין. כמו שאתה אומר, ומעשה ידוין כוננהו. שהוא אותן ברית החותם בברשו של אדם.

פירוש. חביריא התמכוון דאוריתא, דאית בה עשייה שהיא טו"ר, ואומר כי אפילו אוטם החלקים שהיו עדין בחינת הרע שלהם בלי תיקון, הנה גם הם אטפרשי בשמהן דקדושה. וו"ש

ימני המעשה, שנאמר בכל אחד מהם ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד או יום שני וכו'. ונמצא שהليلة נכנס תחת השם של היום. וע"כ נקי או בששת ימי המעשה וכן בשתה אלפי שני,

חברייא דאתקינו לה, כלחו ☩ אתרפי שבמנהן תמן, הה"ד ☩ ומעשה ידיו מגיד הרקייע. מעשה ידין, ב אלין אינון מארי קיימא דברית, אקרון מעשה ידין, כד"א ☩ ומעשה ידין כוננהו, דא ☩ ברית קיימא דחטים בברא דבר נש ח. קלא) רב המנוגא סבא אמר הבי, ☩ אל תתן את פיך לחתיא אתبشر, ☩ דלא יhib ב"נו פומיה, למית להרהורא בישא, ויהא גרים למחטי ☩ לההייא

חולפי גראסאות

מסורת הזוהר

כ) שלח לך ד. ☩ (תהלים יט). תרומה קפה. מ) (תהלים ב אלין אינון מארי קיימא דברית בהדי כליה ואינון מארי קיימא דברית (נ"א וברית) אקרון וכוי (אה"ל). ג נ"א לההוא ברית קדש (אה"ל). שוג שפכ ב"ב קפוד שעיה נח ב קנג לד רעו שמבר שצח תה תלא תננו ויצא שכה וישב ריב וטו מקץ קפוב עיגש קלא ויחי תשג בהשומות ח"א ד' רסן. ד"ג) שמוט כת וארא כ עז בשלח רצא שמט יתרו תלב משפטיםתו תקמו כי תשא מו ויקח שפה פקודי תחס ויראה רטו רכג אחורי מות רצה ש צו קדושים עז אמרו נו פנחים ה לד לה/ד קקט ואתחנן קכ ז"ח ד' פט. ס) (קהילת ה יתרו תח תזהה קפוא אחורי מות שצט אמרו ש scav אדרא רבא ח שלח לך מ. ש בחוקתי כה.

דרך אמרת ה) עיבר גלייל שבונות.

בליליא וכלה

הסולם

מאמר

הרקייע, ומביא ראייה על תיקון הברית שנקרואת עתה מעשה ידין מהכתב מעשה ידין כוננהו.

קלא) רב המנוגא סבא וכוי: רב המנוגא הוזן, אמר כך. אל תתן את פיך לחתיא את בשך. היזנו שלא ניתן האדם את פיו, לנורם, לבוא להרהור דעת, ויהיה גורם להחטיא את בשר הקדש ההוא שהחותם בו ברית קדוש. שאם הוא עושה כן, מושכים אותו לגיהנם. ואותו הממונה שעיל הגיהנם. דומה שמו, וכמה רכבות מלacky חבלה הם עמו, ועומד על פתח הגיהנם. וכל אלו שומרו ברית הקדוש בעולם הזה, אין לו רשות לקרב אליהם.

ומ"ש למיתו להרהורא בישא. פירושו, אזהרה היא שכל אדם ישמור את הפה שלו, שהוא עניין העלתא מ"ז ע"י תורה ותפללה, שייהיה בתכליית הטהרה. כי אם תהיה בו אייזו Achioesa לסת"א, או יקבל הס"א המ"ז שלוי, בבכח זה יבאוו להרהורים על הש"י, הדיזנו מחשבות זרות ח"ו, ואו ויהא גרים למחטי להחטיא בשר חדש דחטים ביה ברית קדישא, כי ע"י ההרהורים נמצא מושך ערלה על ברית מעשה ידין, והוא מעשה ידין. וזה הוא רק המכונן ומיסד לכל הבניין, ותיקון היסודות ברית מילה, ומcause שברית קיימא. נקראת מעשה ידין, כי בונגו הוא בחינת היסוד המשפחתי ידין, וכי בונגו הוא בחינת היסוד הוא מקדים גמר התקoon, אבל בגמר התקoon, يتגללה הכל למעשה ידין של הקב"ה, והוא עצמו יהיה מעביר הערלה. וו"ש אינון מארי קיימא דברית אקרון מעשה ידין, כי או הקב"ה עצמו יעביר הערלה, שו"ס מעשה ידין מגיד

ואומדן

ו"ש הה"ד ומעשה ידיו מגיד הרקייע. כי הרקייע ה"ס ספר הזוהרן, כמ"ש להלן, שה"ס אור הזוג הגדול המבאים לתשובה מהאהבה, שזודנות נעשה להם כוכיות (יומא 59.). ואפילו אלו שננתנו פה לדבר סרה, יאמר עליהם, או נדברו יראי ה' איש אל רעהו וכוי (כג"ל אות קכ"ו ע"ש). ונמצא שהעשהה הוו שהיא התמיכן דאוריתא שבה טור', אשר לובה הוא טוב, ולבלתי זוכה הוא רע, הנה עתה עלתה העשיה כולה להיות קודש, ונעשתה לבחינת מעשה ידיו של הקב"ה. שהרי גם על אלין דלא זכו מגיד הרקייע עליהם, או נדברו יראי ה' איש אל רעהו כנ"ל. ונמציא דכללו לה לחופה, ובלהו אתרפי שבונגן.

ו"ש. בד"א ומעשה ידין כוננהו: ולכארה הראייה היא לסתורה, שהכתבוב אומר מעשה ידין ולא מעשה ידין. אמנים אינו מביא ראייה מהכתבוב רק שברית קיימא נקרוא מעשה ידין, כי בונגו הוא בחינת היסוד המעשיה ידין, וכי בונגו הוא בחינת היסוד הוא ברית מילה, ומcause שברית קיימא. נקראת מעשה ידין. כי אנחנו מסירים הערלה מעל היסודות, והוא מעשה ידין. וזה הוא רק מקדים גמר התקoon, אבל בגמר התקoon, يتגללה הכל למעשה ידין של הקב"ה, והוא עצמו יהיה מעביר הערלה. וו"ש אינון מארי קיימא דברית אקרון מעשה ידין, כי או הקב"ה עצמו יעביר הערלה, שו"ס מעשה ידין מגיד (ופמי וף ח' ע"א)

בשר קדש דחתים ביה ברית קדישא. דאלו עבד כן משכין ליה ^ו לגיהנם, וההוא דממונה על גיהנם ^ז דומ"ה שמייה, וכמה רבו א דמלאכי חבלה בהדייה, וקאים על פתחא גיהנם, וכל איןון דעתרו ברית קדישא, בהאי עלא, לית ליה רשו למקרב בהו.

клב) דוד מלכא בשעתא דאריע ליה - ההוא עובדא, ^ח דחיל, בהאי שעתא טליק דומ"ה קמי קב"ה. ואמר ליה, מארי דעתמא * כתיב בתורה, ^ט ואיש

חולפי גרסאות

ד ההוא עובדא דבת שבע צ"ל (אה"ל).

(ו) להלן רנד ב"א נב סה ב"ב לו קנו נח סו קמ קן רב לך רפ שפה תור וירא פו רמבר רנה חי שרה נט קכו קלד וישלח קפו רען וישב קכו ויחי קסט שמו תקפג תרא יתרו תלא משפטים חכט תרומה תכו תלט תmag תנב ויקח לדוד שכת שלו פקודי תחלח ויקרא רעד חזיעס מו מצורע לא אחורי מות קמו רוג אמר קטו רצח נשא פר קכוב בהעלותך קה קרת לא בלך כד פנחס כד קלו כי יצא לה קיב' קית וילך מה אדרא זושא כת בהשפטות ח"ג ד' שנ : שח. (ד"ז) ת"ז חס"ו ד' צו : ז"ח ד' מו : מח. מט : נג : עט. צ' נח סו לר תוד וירא קלו חי שרה נו צה קלד מולות לח ויחי קע תקped שמוט שית תרומה תמו ויקח לדוד בהשפטות ח"ג ב' ד' רעג. (ז"ז) מצורע לא נשא קיד בלק כו ש' שו בהשפטות ח"ג ב' ד' שג. זיין. ז"ח ד' עט : ג' (ויקרא כ).

מסורת הזוהר

דרך אמת ^ו מעשה דבת שבב.

הסולם

מאמר

ואמרו **למחטי להחיה** בשר קרש דחתים ביה ברית קדישא, הכוונה על הנשמה הקדושה, שהיא נקשרת ונשمرת ע"י ברית קדש כמ"ש בזוהר (ג' ב' א' ת"ז). ומברשי אהוה אלה, מאי וմברשי, ומעצמי מבעי לה. אלא מברשי ממש בו', דתוניא בכל זמנא דאתרים בר נש בארי רישמא קדישא דהאי את, מניה חמוי לקב"ה, מניה ממש, ונשmeta קדישא אתאחדת ביה. ואי לא זכי דלא נטר להאי את. מה כתיב. מנשחת אלה יאבדו. ע"ש. וזה כאן ויהא גרים למחטי להחיה בשר קרש, דהינו, שמכה החרהורים חורתה הערלה שהיא הס"א לנגע בברית הקודש. שע"ז מסתלקת תיכף נשחת אלה ממנה. וז"ס שצעק העץ רישע אל תנע בי, (כמ"ש בזוהר בראשית דף רסג : בהשפטות, ובAbortות דרין פ"א). כי העץ הוא היסוד, ועתרת היסוד ה"ס עץ הדעת טוב ורע, (כמ"ש בעה"ח שעור מג פ"ג, ובספריו בית שער הכוונות דף מ"ה ז"ה ובחטא).

וז"ש וכל איןון דעתרי ברית קדישא בהאי עלא לית ליה רשו למקרב בהו : כלומר, ע"פ שאינם נקיים לגמרי ועוד יש בהם בירינת עשרה ט"ר, מ"מ אם הם שומרי ברית הקדש. באופן שלא יבא פעם לידי הרהור, אין למלאך דומ"ה רשות למשכו לגיהנם.

קלב) דוד מלכא בשעתא וכו' : דוד המלך, בשעה שקרה לו אותו מעשה, חד. באותה

וז"ש, וההוא דממונה על גיהנם דומה שמייה : ונק' דומה מלשון דמתה, כי נטול ממנה נשחת החיים ומשאירו בדמתה שהוא מיתה. ועוד אפשר לפירוש, משום שהוא המלאך המביא את החרהורים אל החותא, וועשה ילודasha. כי כל זמן שהוא מבין שלא (דפוסי דף ח' ע"א *) ע"ב)

הקדמת ספר הזהר

קלג

אשר ינאנף את אשת איש, ה' וכחטיב ואל אשת עמייתך וגוי, דוד דקלקל ברית בערורה מהו. אמר ליה קב"ה, דוד זכה והוא וברית קדשא על תקונינה קיימת, דהא גלי קדמי דואזמנת ליה^(ש) בת שבע מיום אDATE רבריה עלמא. קלג) אמר ליה אי קמך גלי קמיה לא גלי. אמר ליה, ותו בהיתרא הוה מה דהווה, דהא כל אינון דעתלו לקרבא, לא עאל חד מניניו עד^(ט) דאפר

חלופי גרסאות

ה נ"א וכחטיב לא'

מסורת הזהר

ר) אך תט תי. ש) נה שטו משפטים רם (עיין ויקרא תוד-תח) שניינו נו אחורי מות רעת שזה תק"ח ד' קכא : ת) משפטים לרט.

הטולם

מאמר

ג"ר, ושמו מוכחים עליו אורהית, כי לא היה בו מבחינת ו"ק שהוא ו"ה כלום. ולפיכך בכדי להמתיק את בת שבע במדת הרחמים, לקחה אוריה שהוא בחינת ג"ר, ונמתקה על ידה ואח"כ היה רואיה למלכות ישראל. וו"ש דנטל לה אוריה ברחמי, דהינו בכדי להמתיק ברחמים, שהוא בשם י"ה שבאוריה. וע"כ נטל לה הע"ג שלא היה דיליה. ועוד יתבאר להלן.

קלג) אמר ליה אי וכו' : אמר לו דומה, אם לפניו גלו, לפניו לא גלו. אמר לו הקב"ה, עוד, כל מה שהיה בהתרה היה. לפי שכל הייצאים למלחמה, אף אחד מהם אינו יצא עד שיתן גט לשאותו. אמר לו, אם כן, היה לו ללחמות שלשה חדשין, ולא המתין אמר לו بما הדבר אמרו, רק במקומות שאנו ייאים אולי היא מעוברת, וגלי לפניו, שאורהית מעולם לא קרבת אליה, כי שמי חתום בו לעודות. שכחוב אורהית, שהוא אותיות או ר' יה. וכחטיב אורהית, שהוא אותיות או ר' יה. שהחותם בו שמי, לעודות, שלא שמש בה מעולם.

ביאור הדברים, יש להבini מה ענין השם י"ה שבאוריה להעיד עליו שלא נגע בכת שבע לעלמיון. והנה זה מבואר בכתב (שםו אל ב' י"ב) למשל של נתן הנביא, כי מדמה את דוד לעשיר ואורהית לרשות, ובת שבע לבשת הרש, ואת הס"א להלך. ואומר, שלרש אין כל כי אם כבשה אחת קטנה וכו'. ווסדם של הדברים, כי אוריה היה מבחינת ג"ר בחסרון ו"ק, כדיוק של הווער כתיב אוריה וכחטיב אורהית, כי (בירימה כ"ו) כתיב השם הוא אורהית ביה"ז שי"ח הם ג"ר והוא הוא ו"ק, אבל כאן כתוב רק אורהית בלבד וכו', וההוא להורות שלא היה בו מבחינת ו"ק כלום, אלא חכמה בחוסר חסדים. ולפיכך נבחן לרשות בלבד, כי האור דחסדים מרומו בכל, וויש כי אם

באותה שעה עלה דומה לפני הקב"ה, ואמר לו, רבונו של העולם, מתוב בתורה, ואיש אשר ינאנף את אשת איש. וכחטיב, ואל אשת עמייתך וגוי. דוד, שחלל בריתו בערורה, מהו. אמר לו הקב"ה, דוד צדיק הוא. וברית הקדוש על תקונו עומדת, כי גלי לפניו, שבת שבע מוכנת לו מים שנברא העולם. פירוש. הע"פ שלא חטא כמ"ש חז"ל כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה (שבת נו). מ"מ נפללה עלייו יראה כמו שהיה חטא ממש. ומפרש, שהיה זה מטעם קטרגו של דומה. כמו"ש לפניו. כתיב בתורה ואיש אשר ינאנף וגוי, וכחטיב וכו', מביא ב' כתובים אחד לעונש ואחד לאוורה.

ו"ש, וברית קדשא וכו', כי השיב לה, שלא היה לו לדוד הרהרה עבירה, כי בת שבע בת זוגיה היא מעת בריאות העולם (סנהדרין קד). וכיון שכן לא קלקל בריתו ח"י, וברית קדשא על תקונינה קיימת. וכך תאב לדידיהatab. והטעם דנטל לה אוריה מקודם לדוד, מפרש בוחר (אחרי אותן ש"ח), דנטל לה אוריה ברחמי, הע"פ שלא הייתה דיליה ע"ש, ויש להבini זה. שהרי ذכר ונוקבא הם תרי פלגי גופא, וא"כ אם הוא בחינת פלג גופא של דוד המלך, איך לקחה אוריה שאין לו שום שייכות עמה.

והענין הוא, כי בת שבע היא באמצעות נוקביה דוד מיום בריאות העולם. כי דוד הוא הזכר שבמלכות. ובת שבע היא הנוקבא שבמלכות. אלא, כמו שבעת תיקון המלכות לאציגת העולמות, היה שם בחינת עלית המלכות לבינה, בכדי להמתיקה - במדת הרחמים. וכן היהת בת שבע צריכה למיטוק הוא בג"ר, שבלי מיתוק זה לא היהת רואיה כלל להוליד נשמת שלמה המלך. ואורהית החתי היה נשמה גבוהה מאד, כי היה יכול מבחינת (דפניו דף ח' פ"ב)

בגט לאנטתיה. אמר ליה אי ה' כי, הוה ליה לא אורכה תלת ירחי ולא אוריך, אמר ליה, במאו אוקים מלה, באתר דחישנן דהיא מעוברת, וגלי קדמי דאוריה לא ז' קרייב בה לעלמיין, דהא שמי חתים ז' בגואה לסתודטא, כתיב א' אוריה, וכתיב ב' אוריה, ז' שמי חתום בהדייה, דלא שםש בה לעלמי.

קדם) אמר ליה מארי דעלמא, הא מה דאמרית. אי קמך גלי דלא שכיב בהדייה אוריה, קמיה מי גלי, הוה ליה לא אורכה לה תלת ירחי, ז' ותו אי ידע דלא שכיב בהדייה לעלמיין, אמא שדר לה דוד ופקיד עליה לשמש באנטתיה, דכטיב ז' רד לביתך ורוחץ רגליך.

קלה) אמר ליה, ודאי לא ידע. אבל ז' יתר מתלת ירחי ז' אוריך, דהא ארבע ירחי הו, דהבי תניןן בחמשה ועשרים דנסין, עבר דוד ז' כרוזא ז' בכל ישראל, והוא עם יואב בשבעה יומין דסינן, ואלו וחלו אורעא דבני עמנון: סיןן, ותמוון ואב ואלול, אשתחו שם. ובארבעה ועשרים באלוול, הוה מה דהוה מבת שבע ובימא דכפורי מחל ליה קב"ה הוא חובה. ואית דאמרי בז' באדר עבר כרוזא, ואתכנסו בחמיסר ז' דאייר, ובחמיסר באלוול הוה מה דהוה מבת שבע, וביום א

חולופי גרסאות

מסורת הזוהר

א) (שמואל ב). ב) (ירמיה כ). ג) (ש"ב יא). ז' שמי חתים בהדייה יה' ז' דלא ז' משפטים רלט (עדבר זמן). ח' נ' ואו אי לא שכיב בהדייה לעלמיין אמא שדר לה דוד וכו' (אה"ל). ט' נ' ואו (אה"ל). י' נ' וא דוד ל"ג. כ' נ' וא כרוזא דוד. ז' נ' וא כל ישראל (אה"ל).

דרך אמת ז' יש גזה סמך מן הכתוב ותהי גז כבת מה בתו לא נגע בה אף זו לא נגע בה.

בליליא דכליה

הסולם

מאמר

לפניך גלי שארORIA לא שכיב עמה, לפניו מי גלי, היה לו לחייב שלשה חדשים. ועוד, אם תאמור, שדוד ידע שלא שכיב עמה מעולם, למה שלח אותו דוד וצוה אותו לשמש באשתו, שכותבו, רד לביתך ורוחץ רגליך. קלה) אמר ליה ודאי וכו': אמר לנו, ודאי לא ידע, אבל חיכה יותר משלשה חדשים, כי ארבעה חדשים היו. שלמדנו, בחמשה ועשרים בניסן העברי דוד כרוו בכל ישראל גלכת גמיחמה. והיו עם יואב בז' בסיוון, והלכו והשחיתו ארץ בני עמנון. וסיוון תמו אב ואלול נתעכיבו שם. ובכ"ד באלוול היה מה שהיה בכת שבע. ובבום הכהורות מחל לו הקב"ה אותו העון. ויש אומרים, בז' באדר העברי הכרות, ונתאספו בט' ז' באיר, ובחמשה עשר באלוול היה מה שהיה מבת שבע, ובבום הכהורות נתבשרא גם ה' העביר חטאך לא תמות. מהו לא תמות. הינו לא תמות ביד דومة.

ביאור הדברים, כי דומה הוא המוניה על גלי עריות, וחטא זה נתכפר לו ביה"כ ונמצאו שלא ימות בידא דרומה. אמן מיתתו היה

אם כבשה אחת קפנה אשר קנה ויהיה, שהיא בת שבע שקנה אותה, ומורה בזה שאינו מבחינה חלק נשפטו אלא רק קנה אותה, בכדי להחיות אותה ולתקנה ברחמים, שהוא אשר קנה ויהיה, ואומר עוד ותגרטל עמו ועם בניו ייחדו. וזה מורה שהשפיע לה הגדלות שלו כמו לבניינו. דהיינו בדרך שפטתו תאכל ומכוותו תשתח ובחיקו תשכב, אמן בל נטעה ונחשוב כי גם קרב אליה, ע"כ מסיים ותהי לו לבת, ולא לאשה, הרוי שהחטוב מעיד שארORIA לא קרב אליה. אלא שהוויה מפרש הטעם למה לא קרב אליה, וע"כ אומר כתיב אוריה וכתיב אוריה, שמי חתום בהדריה דלא שימוש בח' לעלמיין, דהיינו השם י"ה בלי ז', שהוא מורה שהוא חסר בחינת חסדים, שהיא ז', וע"כ לא יכול לקרב אליה, כי אין זוג בלי אוור דחסדים. ונמצא שם י"ה דחתמים בשמייה מעיד עליו שלא היה ראוי כלל להזוווג עמתה.

קדם) אמר ליה מארי וכו': אמר לנו, רבונו של עולם, הנה זה מה שאמרת, אם (וטוויי דף ח ע"ב)

הקדמת ספר הזהר

קלה

דכפורה אتبשר ^ו גם יי' העביר חטאך לא תמות. מי לא תמות, לא תמות בידא דדומה.

כלו) אמר דומה: מארי דעתם, הא מלה חדא אית ליגביה, דאייהו אפתח פומיה ואמר ^ו ח' ה' כי בן מות ^ו האיש העושה זאת, ואיהו דין לנפשיה. וטראונייא אית ליגביה. אמר לך רשו, דהא ^ו אודוי ליגבאי ואמר

חולפי גרסאות

מסורת הזהר

ו) (ש"ב יב) נח שד לך תן בהשפטות ח"א ד' נ"א דכפורי. ס נ"א חי ה' כי בן מות הוא ואיהו רסי. (ד"ז) קדושים טו נשא נח בהשפטות ח"ג ד' דין לנפשיה וכו'. ז' (ש"ב יב). ז' ואתחנן קוב. ז' נח שית שוו. (ד"ז). ז' (ש"ב יב). ז' ואתחנן קוב. ז' נח שית שקודי תעל בהשפטות ח"ג ד' שוו. ד"ז.

דרך אמת ^ו נגילה וימת לשון שררה או ממשלה שכן תרגם יונתן סרני פלשתים טורני פלשתאי וכאן וכאן פ' ממשלה יש לי עליו עיי טענה זו ליסרו ולענשו.

ביליא ודלה

הסולם

מאמר

כמ"ש לעיל ובו אינון דעתנו ברית קדישא בהאי עולם לית ליה רשות למקרב בהן אבל המקלקל הברית, נמצא מלה בחינת הדין שבמלכות, דהינו בה' דלאות, וזכה מתקרבין לה כל החיצונים לינק ממנה, כי היא חליקם וכל חותם, וע"כ תיכף מסתלקת הנשמה הק' שהיא השם אלוה, בס"ה מנשנת אלוה יאנכו (איוב ד').

וננה דוד עצמו היה מבחינת מלכות וו הממותקת במדת הרחמים, וע"כ היה ציריך לשימירה תיריה, שלא יתגלת בו מבחינת הדין שבמלכות. וע"כ בונה שאמר, חי ה' כי בן מות האיש העושה זאת. שדו דינה שהמקלקל ברית ליתן כבשת הרשות לפני ההלך. שהוא הס"א, דינו בmittah נתגלה בו עצומו בחו' הדין לפניו הפס"א שהוא המלך רדמתה, ורצה ע"כ להאחו בנשנות דוד, כי ע"י דיבורים אלו נתגלה מה הדין הגנוו וטמיר בו. וזה שמלך דומה הא מלה חרוא אית ליגביה, דאייהו אפתח פומיה ואמר, חי ה' כי בן מות האיש העושה זאת. ואיהו דין לנפשיה, דהינו ע"י הדיבורים. שדו המקלקל ברית לmittah, נמצא דין לנפשיה, כי נגלה מה הדין הטמיר והגנוו שבנפשיה, וע"כ טראונייא אית ליגביה, יש לי שליטה עליו לינק מנשנתו.

וז"ש, אמר ליה לית לך רשות, דהא אודוי ליגבאי ואמר חטאך לה' ואע"ג דלא ח' : כבר נתבאר שע"י הדיבורים שאמור ודין דינה אנטשיה, גילה בחינת הדין לפני הס"א, כמו הפסוגם בריחתו, ורצה המלך דומה להאחו בנשנתו ולמשכה לגיהט. כניל בסימון

היתה מחמת החטא של אוריה, שהרגו בחרב בני עמו. כמו שהuid עליו הכתוב (מלכים א' ט"ז) אשר עשה דוד את הישראל עיני ה' ולא סר מכל אשר צוחה כל ימי חייו רק בדבר אוריה החתי. ווע"ש לא תמות בידא דדומה, שהוא המנוח על גilio עריות. רק בדבר אוריה החתי.

כלו) אמר דומה מארי וכו': אמר רומה: רובנו של עולם, דבר אחד יש לי אצלנו. כי הוא פתח פיו ואמר, חי ה' כי בן מות האיש העושה זאת. והוא דין את עצמו למות, ע"כ כי יש לי עליו להמיתו. אמר לו אין לך רשות להמיתו, כי הודה לפניו ואמר, חטאתי לה', ואע"פ שלא חטא. אבל במה שחטא בחריגת אוריה, כתבתי עליו עונש, וקבעו. מיד שב דומה למקומו במפה נפש. טראונייא הוא מלשונו, אין הקב"ה בא בטראונייא עם בריותיו (פסיקתא רבתי, כי תשא) שפירשו בדורען, בכך.

ביואר הדברים, כי הנה נתבאר לעלי, בסוד מצות המילה שקשורה באות ברית השם אלוה (כנ"ל אותן קי' א' עש"ה) וננה בה' זו דשם אלה, שהיא המלכות כללות ב' נקודות דין ורוחמים. (כנ"ל במאמר ב' נקודיין) וכל תיקון הברית הוא שכח הדין יהיה גניזא וטמייא והרhamים באטגilia, ואו שורה עליו השם אלה. כי אע"פ שישנה שם גם המלכות, שעליה היה המצוות הא', שהוא בחינת הדין, שממנה יונקים כל החיצונים, עכ"ז ביוו שהוא טרייא ונעלמה, ורק מדת הרחמים שמיינה היא באטגilia, אין כה לחיצונים להאחו בה.

(ופורי דף ח' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

טו חטאתי לה', וauseג דלא חב. אבל במה דחטא באוריה, עונשא כתבית עלייה, וקבל. מיד אהדר דומה לאטריה בפחוי נפש.
 קלוז) ועל דא אמר דוד, לולי הי' עורתה לי כמעט שכנה דומה נפשי. לولي הי' עורתה לי, דהוה אפטורופא דילוי. כמעט שכנה גור, מהו כמעט, כחוטא דקיק, ס' כשייעורא דאית ביני ובין טרא אחרא, כההוא שיעורא הות דלא שכנה דומה נפשי.
 קלוח) ובג"כ בעי לאסתטרא בר נש דלא ימא ז' מלא כדוד, בגין דלא

מסורת הזוהר

טו) (ש"ב יב). ז' (תהלים צד) לך תר חי שרה נט. ז' פקודי תאלן. ז' יתרו שלו תזוועה קכא פקודי קקב בחוקותיה בה נשא ז' לעיל סת.

הטולם

מאמר

בלבד, שהוא רק בתינת שורש מספיק לקיום הקליפות, אבל אין להם שום כח של התפשטות. ושורש זה נק' ג"כ בשם חומטא דקיק, שפירשו שורש דק לחטאיהם. עד' שאמרו חז"ל בתחוםה דומה לחוט של עכבייש, ואח"כ נעשה בעבותות העגלה (סוכה נ"ב) ומוכנה בשם דקיק, על היהות הדין טמיר וגינוי בנקודות הרחמים כנ"ל. אבל הפוגם ברכותו גורם שתתגלה נקודת הדין שבמלכותו, ואו מתקרבות הקליפות אליה ויונקות ממנה שפע מרובה, ומקבלות כח להתפשטות גדולות. והאיש העושה זאת מאבד בידים את נשמותו, בסוס"ה מנשחת אלה יאבדו (איוב ז'), וכושוכה ועושה תשובה, חזר ומתקנו את המלכות בתיקון דמדת הרחמים, שע"כ נק' בשם תשובה שהיא אותן תשובות ה' דהינו שמשיבה למוקמה למדת הרחמים, וכח הדין חזר ונגנו בה בפנימיותה, בסוד נהיריו דקיק בלבד.

זה אמרו לולי הי' עורתה לי דהוה אפטורופא דילוי. דהינו, קיבל תשובי, ודחה למליך דומה לאטריה, כנ"ל, כי חור והшиб המלכות למוקמה למדת הרחמים ולא השair ממדת הדין רק נהирו דקיק, כמעט כחוטא דקיק, כשייעורא דאית ביני ובין הס"א. דהינו, רק כאוטו השיעור המועט המוכרה להשאר בין המלכות לס"א, כדי ליתן לה בחינת קיום בהארה מועטה, הנק' חומטא דקיק, בההוא שיעורא הות דלא שכנה דומה נפשי, הנה זה השיעור האטי שלא נפלתי בידי המלך דומה, כלומר, כי לו לא דקיק, כבר שכני ביידו של דומה.

קלוח) ובג"כ בעי לאסתטרא וכו':
 ומשום זה צרייך האדם להשمر שלא יאמר דבר

בסמו. ואמר קב"ה דבריו התווודה ועשה תשובה על גילוי עריות אע"ג דלא חב כלל בוה בכ"ל, וע"כ מועללה לו תשובה זו על מה שדן לנפשיה, וע"כ ליות לך רשות למקרב לבניה.

חו"ש, אבל מה דחטא באוריה עונשא כתבית עלייה וקבל: ככלומר, אבל בחטא שהרג את אורייה בחרב בני עמו, הנה כבר קיבל עונשיה ממנו, ואין לך עסק בזה כי אתה ממונה רק על גילוי עריות בלבד. מיד אהדר דומה לאטריה בפחוי נפש. דהינו, לפתחה דגיהנום, שהוא אטריה כנ"ל.

קלו) ועל דא אמר וכו': ועל זה אמר דוד. לولي הי' עורתה לי כמעט שכנה דומה נפשי. לولي הי' עורתה לי, דהינו, לולי שנעשה שומר וMSGIG עלי, לפני המלך דומה. כמעט שכנה וגוי, מהו כמעט כשייעור חוט דק שיש ביני ובין הצד الآخر, כשייעור ההוא היה, שלא שכנה דומה נפשי. דהינו עם המלך דומה בגיהנום. אפטורופום, דהינו שומר וMSGIG, כי תרגום ויפקך פקידים, הוא, וימני אפטורופוס (בראשית מ"א ל"ז).

ביואר הדברים, דוד ה"ס מלכות, שעליה כתוב רגילה יורדות מות (משל הי'). כי היא בחינת הסיום דקדושה, שמננה מתקיים מתקיים הס"א והקליפות. בסוס"ה ומלכותו בכל משללה (תהלים ק"ג). אמנם כשםלכות בתיקונה במדת הרחמים, על דרך שאמר רב היל עיל (אות קכ"ב) כי או נבחנת לב' נקודין, שם נקודת הדין מעצמה, ונקודת הרחמים שקבלת מבינה, והדרין שבגהנום וטמירה, ורק הרחמים שבאה קיימים באתגלילא ע"ש. וע"י התקין הות אין לו לס"א מהארת המלכות אלא נהירו דקיק (דפסוי דף ח' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

כלו

יכיל לmir לזרמה,^ט כי שגגה היא, כמה דהוה לדוד, ונצח ליה קב"ה בדין.
ולמה יקצוף האלים על קולך, על ההוא קול דאייה אמר.^ט ווחבל את מעשה

מסורת הזוהר

(ק) (קהלת ה) שלח לך שכא. (ט) (שם) יתרו תכט. (ט) (שם).

דבר כבוד, משום שאינו יכול לומר גמלאן דומה, כי שגגה הוא (קהלת ה) כמו שהיה לדוד, שנצחו הקב"ה בדין. למה יקצוף אלקים על קולך (שם) הינו על אותו הקול שஹ וחבל את מעשה ידין, הינו בשער קדש, שהוא ברית קדש שפגם, ונמשך לגיהנום על ידי דومة.	מאמר
הсловם	בלילא דכלה

להביאנו לידי מזיד. וענין בחינה ב' של
תשובה שהיא אהבה, שוזנות נועשים לוכחות
(ענין לעיל אותן קכ"ו).

זה אמרו ובגין לכך בעי לאפטמריא
בר נש רלא ימא מלחה, ברוד. דהינו, שלא
יאמר מלחה, הגורמת לגלות מדת הדין שבמלחמות
כמו שעשה דוד, בגין דלא יוביל למירר
לזרמה, כי שגגה היא, כי איןו בטוח שיוכלו
תיקף לחזור בתשובה שיתכפר לו העון לשגגה
במה דחוח לדוד, ונצח ליה קב"ה ברינא.
כי דוד שעשה הישר בעניין ה' כל ימי חייו,
ולא היה לו שום חטא מימי זולת בדבר
اورיה, ע"כ נעשה לו הקב"ה אפטטרופא
דיליה, ווערו תיקף לחזור בתשובה, ונעשה לו
הعون בשגגה, כמו "לולי ה' עוזרתך לי במעט
שכנה דומה נפשי, אבל שאר בני אדם
צריכים לפחד, שלא יוכלו לומר לפני המלך
כי שגגה היא, ויפלו בידי דומה לגיהנם.

וחבל את מעשה ידריך דא בשער קדרש,
ברית קדרישא דפניהם, ואטמישך בניהנעם
על ירא דרומה: כי תיקון הברית קרש
נק', מעשה ידריגן, כמ"ש ומעשה
בונגהו, וסוד הנשמה הקדושה נקראת בשער
קדש, בסוטה וմבשרי אהוה אלהו (איוב ייט,
כג' אות קל"א). שע"י גלוי הדין שבמלחמות
מתקלקל תיקון הברית, והנשמה נמשכת לגיהנם
ביד דומה כניל.

ובגין לכך ומעשה ידריו מגיד הרקיע:
המלחים בגין כך, סובבות על כל המאמר דבר
המנוגא סבא שהביא לפניו, שאחר שמתבادر
בו היטב עניין תיקון הברית, הוא בשכרו והן
בענשו, ואשר משומם זה נקרא תיקון הברית
מעשה ידריגן, הוא חוחר כאן לעניינו, בביואר
ענין גמר התקון להאי יומא. שהשמות הוא
החתן שנכננס לחופתו עם הכליה, (כג' בביואר
הכתוב השמורים וטפירים כבז' אל), ואומר
ובגין לכך, אומר הכתוב בגמר התקון ומעשה
ידרי מגיד הרקיע, כי או יתגילה שכל אלו
התקונים אינם מעשה ידריגן, אלא מעשה
ירין, וזה מגיד הרקיע, שפלוי ונעשה הוווג
הגדל בסוד רב פעלים ומקבץאל, (כג' אל

באיור הדברים, יש ב' בחינות של תשובה:
(א) תשובה מיראה, שוזנות נועשים לו כשותפות.
(ב) תשובה אהבה, שוזנות נועשים לו כוכיות
(ירמא פט): והביואר הוא, כי מטרם גמר
התיקון, כל עוד שצרכיביםכח הדין בעולם,
בסוטה והאללים עשה שיראו לפני (קהלת
ג'), נמצאת המלכות מחוויתם את הס"א
עכ"פ בשיעור דנהיירו דקיק, כדי שלא יתבטלו
הקליפות והס"א. ועכ"פ כל תיקונה של המלכות
הוא בסוד ב' נקודין, רחמים ודין, אלא שהדין
ו. א גני וטמיר והרחמים באטגליה, כי עכ"פ
אית בה יראה בסוד אילנא דעתך ורע, וכי
בר נש הא טוב, לא זכי הא רע. (כג' במאמר
ב' נקודין) ונמצאת התשובה שאנו עושין במשך
שתא אלף שני, אינה אלא תשובה מיראה,
שוזנות נועשים לו כשותפות, כי ע"י התשובה
אנו מחזירים המלכות למדת הרחמים, והדין
שבה נגנו לשיעור דנהיירו דקיק, וחוטא דקיק,
כי המלכות עדין מוכrichtה להשר במדת
היראה, ועכ"פ נקראת תשובה מיראה, נק' בשם
חוטא דקיק המוכרת להשר, נק' בשם
שותפות, כי השוגג לפי עצמו אינו חטא, אלא
השותפות מביאות את האדם לעבירות בזדון,
כי אין אדם חוטא בזדון מטרם שנכשל מוקדם
באיו שגגה. והנה כן הוא האי חוטא דקיק
הנשאר במלחמות, כי עכ"פ שנשאר כן אינו
חטא. אמן בסכת הדין הנעלם הזה אנו באם
ליידי זדונות, זו"ס שאמרו חז"ל מתחילה
הוא כחוט השערה, דהינו כחאי חוטא דקיק,
ואח"כ אם אין משמרים הברית כראוי נעשה
כעבותות העילאה, כי מתגלה מדת הדין
שבמלחמות. וויס דדומה יתיב אפתחא דגיהנום.
שהוא כח חוטא דקיק, שהוא רק פתח, בסוד
شمתחילה הוא כחוט השערה. ולפיכך נק'
תשגבתנו זו רק כמו שנכתבו עוננותנו ונעשה
לשוגגות, כי נשאר החוטא דקיק, שיש בידו

(דפו"י דף ח' ע"ב)

ידיך, דאبشر קדש ברית קדשא דפיגים ואתמשך ^ו בגיהנום על ידא ^ו דדומה.
קלט) ובג"כ ^ז ומעשה ידיו מגיד הרקיע, אלין אינון חביריא דאתחברו

מסורת הזוהר

^ו לעיל קלא. ^ט לעיל קלא. ^צ לעיל קל.

הסולם

מאמר

בליליא דכליה

ית', שהוא העונש היותר גדול שבועלם. הרי שהרגשת טוב ורע בהשגתו מסבכת עמה הרגשת שבר ועונש, כי המתחם שלא להתפרד מאמונתו ית', אע"פ שטומט רע בהשגהה, יש לו שבר, ואם ח"ו לא עלה לו להתחמאז, יש לו עונש, כי נפרד מאמונתו ית'. ונמצא, שאע"פ שהוא לbedo עשה ועשה יעשה לכל המעשים כולם. מ"מ נשאר זה נסתיר ממרגישי טור', כי בשעת הרע ניתנן כה לס"א להעלים השגחתו ואמנותו, ובאים לידי העונש הגדול דפרודא, ונעים מלאים הרהורים של כפירה, וכשחווריים בתשובה, נמצאים כנגד זה שהם מקלים שבר, ויכולם שוב להדבק בו ית'.

אמנם מכח הנוגת שבר ועונש עצמה, הכנין ה' שסוף כל סוף אנו זוכים על ידה למגרר התיקון, דהינו שכל בני אדם ישיגו הכלים של הקבלה המתוקנים על מנת להשליף נ"ר ליזכרם. בשיעור הכתוב כל פעול ה' למענהו (משלי ט"ז), כמו שנבראו מתחילתם כבנ'ל. ואז يتגללה השגחתו הגדול דעתיק יומין, ואנו באם לידי תשובה אהבה, וכל הזרונות יהפכו לזכויות, וכל הרעות לטבות גדיות, ואז תתגללה השגחתו הפרטית בעולם כולם, דהינו שכולם יראו כי הוא לbedo עשה ועשה ויעשה כל אלו העשיים והפעילות שמקודם לכך, כי עתה אחר שכבר נהפכו הרע והעונש לטבות ולזכויות, תנתח האפשרות להשיג פועלם. כי בבר מתאיימים הם למעשה ידיו ית', כי עתה ישבחו יברכו אותו על אלו הרעות והעונשים המודמים בשעתם.

וזהו עיקר הכתוב של המאמר, כי עד עתה היו גם התיקונים וחשבים למעשה ידינג, כי ע"כ קבלנו עליהם שבר ועונש, אמם בזוווג הגדול של גמר זתיקון يتגללה שהן התיקונים והן העונשים כולם הם רק מעשה ידיו כבנ'ל. וזה אמרו ומעשה ידיו מגיד הרקיע כי הוווג הגדול שעיל הרקיע יגיד, שהכל הוא מעשה ידיו, והוא לbedo עשה ועשה יעשה לכל המעשים כולם.

קלט) ובג"כ ומעשה ידיו וגוי: ומשום זה, ומעשה ידיו מגיד הרקיע. אלו הם החברים

צ"ב, ומגיד, הוא עניין גילוי המשכת השפה. ודע, שהוא כל התפרש שיש בין עזה^ז שמלוני התיקון אל גמר התיקון. כי מטרם גמר התיקון נקראת המלכות בשם אלילא. טוב ורע כבנ'ל, שפירשו, כי המלכות היא סוד הנוגתו ית', שבעה^ט, וכל עוד שהמקבים לא באו לידי השלמה, שיוכלו לקבל שלמות הטבתה, שחשב עליינו במחשבת הבראה, מוכרכה הנוגת להיות בדרך טוב ורע, ושבר ועונש. כי kali קבלה שלנו מלוכלים עוד בקבלה עצמית המכומצת מאד במדתה, וגם מפרידה אותנו מהברוא ית'. והטבה שלימה, בשיעור הגדול שחשב עליינו, איננה אלא בבחינת השפעה, שהיא תענוג בעלי שום גבול ו哉מצם. משא"כ הקבלה לעצמו הוא מוגבל ו哉מצם. מאיד, כי השביעה מבבה תיקף התענוו, וו"ס הכתוב כל פעול ה' למענהו (משלי ט"ז). והינו שכל הפעולות הנוגאות בעולם לא נבראו מתחילתן אלא להשליף נ"ר אליו. ולפיכך נמצאים בני אדם ממשמים בעסקם בעולם בהיפך גמור ממה שנבראו מתחילתם. שהרי הקב"ה אומר כל העולם בשביי נברא, דהינו כל פעול ה' למענהו (משלי ט"ז), וכן כל הנבראו בשמי לבבורי בראתיו (ישעה מ"ג). ואנו אמרות ההפיך ממש מקצת אל הקצתה, כי אנו אומרים כל העולם אך בשביינו נברא, ואנו רוצים לבלווע כל טוב העולם לבטנו להנאותינו, ולכבודינו. ולפיכך אין פלא מה שאין אנו אמורים עד לקבל הטบทו שלמה, ועיב' מוטעת לנו השגתו ית' בבחינת טוב ורע. דהינו בבחינת הנוגת שבר ועונש. כי זה תלוי בזה, שבר ועונש מסובב מוטב ורע. כי כיון שאנו משתמשים בכל הקבלה בהיפך מה שnbrאו, הרי אנו מרגשים בהכרח בפועלות שבנהוגה, שהם בחינת רע בעדרנו.

כי חוק הוא זה, שלא יכול הנברא לקבל רע מאתו ית' בಗלי, כי הוא פגם חייו בכבודו ית', שאנברא ישיגו בפועל רעות. כי אין זה מתאים לפועל השלם. ועיב' בעת שחדדים מריניש רע, הנה באותו שיעור שורה עליון כפירה על השגתו חי, ונעלם ממנו הפעול (דפני דף ח' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

קלט

א) בכללה דא. ומארוי קיימת דילה. מגיד ח' ורשים כל חד וחד. מאן הרקיע. דא יהו ט) הרקיע דבריה חמה ולבנה וככבייא ומלול, ודא יהו ט) ספר זכרון, יהו מגיד ורשים להו א) וכתיב להו, ל מהוי בני היכלא ולמעבד רעותהן תדר.

מסורת הזוהר

ק) ת"ז תנ"ו ד' צא. ככת. ר) פקווי תחכד ט) ב"א שזו חי' שרה עא ויצא שלב ושיב קצח בהשפטות ח"א ד' רוב. ד"י, שמות א וארא כל בשלה רס' יתרו קמו תרומה תשין תחכז תחלד תחמו תחנד כי תשא י' ויקהיל כד רס' פקווי רכב תגב בהשפטות ח"ב ד' רעה. ד"י, ויקרא קלה פנחים טה שפה ואחתנן קפ' כי תגא מד' קטו קיט קבר האינו יד ת"ז מס' ג. ויקהיל ק' תלו פקווי תגב א) שלח לך ד.

הסולם

מאמר

החברים שנתחברו בCELL זה, שהוא המלכות, ע"י עסוק התורה בלילה שבועות (כנ"ל אוט ק"ג) ובעליהם את ברית שללה הנקרים מעשה ידיו (כמ"ש שם). מגיד ורשותם כל אחד ואחד (כמ"ש שם). מי הוא הרקיע. זה הוא הרקיע, שבו החמה והלבנה והכוכבים והמלות. והוא נקרא ספר הזכרון, הוא המגיד, והרשותם אותו, והכתב אותם, שהיו בני ההיכל שלו, ושיעשה רצונם תמיד.

ביפור הדברים, יסוד זו א', שבו נעשה הווג לגלוי כל הקומות ודריגין עלein, שהן חמתה ולבנה וככבייא ומלול, הוא נקרא רקייע. כמ"ש (בזהור בראשית אות ת"ב). ויתן אותן ברקיע השמים, וכבר כל הון קיימים ביה, כדיין חדותה דא עט דא, כדיין סיהרא אוזירית נהדרא לה ה"ד להאריך על דעתו בנין לאנחרא הארץ מכך עליון נתנו ברקיע השמים, שהוא יסוד זו א' וכלהן קיימיין ביה, והוא מזוווג בחדרותה עם הנוקבא הנקרה הארץ ונוטן לה כל אלו המאות. שז"ס להאריך על הארץ. ואנו ננתן שהמלכות טנה מן המשש שהוא ז"א. אבל בגין התקoon. רב יצחק אמר בתיב, והוא אור הלבנה כאור החמה, ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים וכו'. דהינו שאו לא תהייה המלכות קטנה מז"א אלא תגדל כמו ח"א בשעת ימי בראשית, והז"א עצמו יעלה שבעתים כשת ימי בראשית. ושאל שם רבבי יהודה ואימתי יהא דא, בזמנא דכתיב בעל המות לנאה, וכדיין כתיב ביום ההוא יהה ד' אחר ושבו אחד ע"ש. פ"י כי הרקיע. שהוא ז"א הוא חוי'ה, הנקרא שם, ושם הוא הנוקבא מקבלת ממנו. הנקרה לבנה, ובשתא אף שני המקבלים מששת ימי בראשית לא נגלה להם כי הוא ושמו אחד, כי הלבנה קטנה (רפווי דף ח' פ"ב)

בלילא דכהה

מהמשמש שהוא ז"א הנקרא חוי'ה. וונין קטנותה הוא, שהמלכות מתוקנת בסוד עשייה דאית בה טוב ורע שכיר ועונש. (כמ"ש לעיל באורך בדיור הסמוך ע"ה), ויש הבדל גדול בין: הוא אל שמו, כי בשם, שהוא המלכות באים הוווגים בויה אחר זה זמניון בחבורא זמניון בפירוש א' ש. אבל בגמר התקoon, דהינו, בזמנא דכתיב בעל המות לנאה, הנה או יהיה חוי'ה אחד ושםו אחד, כי שמו שהוא הנוקבא תשוב כאו ר' א' ממש, דהינו כל טוב בלי רע כלל. ותתגלת בה השגחה פרטית כנ"ל. שז"ס והיה אור הלבנה כאור תחמתה.

וע"כ בעת היה תא תקראי הנוקבא בסוף זכרון. כי המלכות נקראת ספר, בהיות כל מעשי בני העולם ונושאים בה. ויסוד זו א' נקרא זכרון, כי הוא זוכר מעשי עולם וחוקר כל יצורי קדם, שמנוו מושפעים כולם, כנ"ל בסופה להארך הארץ. ובשתא אלף שני מטרם גמר התקoon, הרי ספר בלבד זכרון בלבד דהינו לומניון בחבורה ולומניון בפירוש. אבל בגין התקoon. איןון תרין דרגין נעשות אחת, בסוד חוי'ה אחד ושםו אחד, ואנו נקראת המלכות עצמה ספר זכרון, כי הם אחד ממש, שהרי אור הלבנה נעשה כאור החמה. (ועי' בזוהר ויקהיל אותן ק').

וזהו אמרו מאן הרקיע, דא יהו הרקיע דבריה חמה ולבנה וככבייא ומול. דהינו יסוד הוא ז"א שבוי יוצאים כל המאורות שבעלם, ובה קיימין, והוא המופיעות אל המלות, בעת שהיא. קטנה ממנה ואני עוד בבחינת ה', אחד ושםו אחד. ודא יהו ספר זכרון, והוא עצמו יהי'ה ג' בבחינת המלכות של גמר התקoon, שתהיה נקראת משות זה. ספר זכרון. כי או תקבל המלכות כל בבחינת ה' א' וזה הרקיע הנקרא זכרון, יקרא או ספר זכרון, דהינו בבחינת מלכות עצמה. הנקראת ספר, והזכרן

הקדמת ספר הזוהר

קמ) ב) יומ ליום יביע אומר, יומא קדשא מאינון יומין עלאין דמלכא משבחין לוון לחבריא, ואמרין, ההיא מלאה דאמר כל חד לחבריה. יומא ליום

מסורת הזוהר

ב) (תהלים יט) תרומה קצ'ת.

מאמר	הסולם	בליליא דכליה
הזוכרין שהוא הרקיע יהיה עמה אחד ממש, בסוגה ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.	מהמלכות, שהנenga זו מכשירה אותנו סוף כל סוף לתקון כל הקבלת שלנו ע"מ להשיפע, ולוכות לעונג ולטוב שחשב בעדנו. וכבר הארכנו בזה בסמוך (בד"ה ובגין כן מעשה ידיו עש'יח). ונtabאר שם כי הרגשת הרע מסבב ג"כ עניין שכיר ועונש, כי הרגשת האדם גורמת פרודוא מאומנותו ית' ע"ש. ונמצא שאם האדם מתאמץ בעית הרגשות הרעה שלא לפוגם אומנותו מחמת זה, יוכל לשמר תורה והמצוות בשלמותו. הרי הוא מקבל שכיר. ואם חלילה איינו עומד בנסיוון ומתקבל, הוא מתמלא בהרהורים רעים כמ"ש שם. ונודע כי על הרהורים אלו אמרו חז"ל (עיין קידושין פ.). שהקב"ה מעניש עליהם כמו על מעשה שע"ז כתוב למגן תפוש את בית ישראל בכלם. גם נודע שצדקה הצדיק לא תצלינו ביום פשען, אכן זה רק בתוהה על הראונות. אמנם לפעמים מתגברים הרהוריהם על האדם, עד שתוהה ח"ז על ריבוי המעשים הטובים שעשה, ואומר מה בעצם כי שמלונו לשמורתו וכי הלכנו קדרנית מפניהם צבאות וכוראו נדברו יראי ה' איש אל רעהו, ויקשׁב ה' וישמע, ויכתב ספר זכרון לפני פניהם ליראי ה' ולהושבי שמו, והיו לי אמר ה' צבאות ליום אשר אני עשו סגולה, וחמלתי עליהם כאשר יחמול איש על בנו העובד אותו. והנץ מוצא דוחיא מלחה דאמר כל חד לחבריה, שוא עבד אלהים ומה בעצם כי שמלונו לשמורתו וכו'. נכתבים בספר הזוכרין ליראי ה' ולהושבי שמו, כי ה' יחמול עליהם כאשר יחמול איש על בנו העובד אותו, דהיינו רק ליום אשר אני עשו סגולה. שהוא יום גמר התקון. וביאור הדברים, כי מטרם גמר התקון, דהיינו מטרם שהכשרנו את כל הקבלת שלנו, קיבל רק ע"מ להשיפע נ"ר ליזכרנו ולא לטובות עצמנו, נקראת המלכות בשם אוילנא דטוב ורע, כי המלכות היא הנenga העולם לפי מעשה בני אדם, וכיון שאין אנו מוכשרים לקבל כל העונג והטוב שחשב הש"ת בעדנו במחשבת הבריאה, מטעם האמור לעיל בדיור הסמור, ע"כ מוכשרים לקבל הנenga טוב ורע וזה אמרו יומ ליום יביע אומר, יומא קדשא מאינון יומין עלאין דמלכא בכל עליה שהיתה לו לאדם שנתקבק או ביוםין עלאין של הקב"ה משבחין לוון לחבריא	וינהרין שהוא הרקיע יהיה עמה אחד ממש, בסוגה ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.
יום קדוש מאלו ימים העליונים של המלך, דהיינו הספריות של ז"א הנקראות ימים, משבחים את החברים, שעסקו בחורה בليل שבועות, ואמורים כל אחד לחבירו, אותו הדבר שאמר, ז"ש, יום ליום יביע אותו אומר, ומשבח אותו. ולילה ללילה, היינו כל מדרגה השולחת בליליה, היינו הספריות של המלכות השולחת בליליה, משבחים זה לה, אותה הדעת שכל אחד מקבל מהבירו. וברוב שלמותם הם נעשו להם חברים ואוהבים.	קמ) יומ ליום יביע אומר : פירושג,	
ביאור הדברים, אחר שביאר, ש�性ה ידיו מגיד הרקיע, הוא ספר הזוכרין הכתוב במלacci, הולך ומאיר הכתובים שלஅרוי על דרך שפרט הנביא שם את הכתוב בספר הזוכרין. כי אומר שם (מלacci ג' י"ד) אמרתם שוא עבד אלהים, ומה בעצם כי שמלונו לשמורתו וכי הלכנו קדרנית מפניהם צבאות וכוראו נדברו יראי ה' איש אל רעהו, ויקשׁב ה' ולחשובי שמו, והיו לי אמר ה' צבאות ליום אשר אני עשו סגולה, וחמלתי עליהם כאשר יחמול איש על בנו העובד אותו. והנץ מוצא דוחיא מלחה דאמר כל חד לחבריה, שוא עבד אלהים ומה בעצם כי שמלונו לשמורתו וכו'. נכתבים בספר הזוכרין ליראי ה' ולהושבי שמו, כי ה' יחמול עליהם כאשר יחמול איש על בנו העובד אותו, דהיינו רק ליום אשר אני עשו סגולה. שהוא יום גמר התקון.	ידיו מגיד הרקיע, הוא ספר הזוכרין הכתוב במלacci, הולך ומאיר הכתובים שלஅרוי על דרך שפרט הנביא שם את הכתוב בספר הזוכרין. כי אומר שם (מלacci ג' י"ד) אמרתם שוא עבד אלהים, ומה בעצם כי שמלונו לשמורתו וכי הלכנו קדרנית מפניהם צבאות וכוראו נדברו יראי ה' איש אל רעהו, ויקשׁב ה' ולחשובי שמו, והיו לי אמר ה' צבאות ליום אשר אני עשו סגולה, וחמלתי עליהם כאשר יחמול איש על בנו העובד אותו. והנץ מוצא דוחיא מלחה דאמר כל חד לחבריה, שוא עבד אלהים ומה בעצם כי שמלונו לשמורתו וכו'. נכתבים בספר הזוכרין ליראי ה' ולהושבי שמו, כי ה' יחמול עליהם כאשר יחמול איש על בנו העובד אותו, דהיינו רק ליום אשר אני עשו סגולה. שהוא יום גמר התקון.	
(ונפיו זף ח' ע"ב)	וביאור הדברים, כי מטרם גמר התקון, דהיינו מטרם שהכשרנו את כל הקבלת שלנו, קיבל רק ע"מ להשיפע נ"ר ליזכרנו ולא לטובות עצמנו, נקראת המלכות בשם אוילנא דטוב ורע, כי המלכות היא הנenga העולם לפי מעשה בני אדם, וכיון שאין אנו מוכשרים לקבל כל העונג והטוב שחשב הש"ת בעדנו במחשבת הבריאה, מטעם האמור לעיל בדיור הסמור, ע"כ מוכשרים לקבל הנenga טוב ורע	וינהרין שהוא הרקיע יהיה עמה אחד ממש, בסוגה ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

יביע והוא אומר ומשבח ליה. ז ולילה ללילה, כל דרגא ע' דאשלים בליליא,
משבח דא לדא, והוא דעת פ' דכל חד מחבריה, ז ובשלימו סגי אתעבידו לוין
חברין ורוחמים.

קמא) ז אין אומר ואין דברים ר' בשאר מילין דעתמא. דלא אשטעמו קמי

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

נ' (תהלים יט) תרומה קזה. ז (שם) תרומה קזו. ע נ'א דשלים (אה"ל), ונ'א דשליט, ונא דאשלים
ושליט. פ נ'א דכל חד מחבריה וברוחמו סגי אתעביד
לוין חברין ורוחמים (אה"ל). ז נ'א אין אומר ל'ג (אה"ל). ר נ'א בשאר (אה"ל).

הטולם בלילה דכליה

מאמר

בזה אחר זה, וגילו עלויות ומדרגות נפדות כל
אחד מהברtha כב"ל, נתקבעו עתה לקומות
ווג אחיד רם ונשא המPAIR מסוף העולם עד
ספוף. זום יומא ליום יביע אומר, כי
המללה ההיא ה"ל שהפסיקה בין יומא ליום
נעשית עתה לשבח גדול, ומשבח ליה כי
נעשה לזכות. ועכ' נעשו כולם יום אחד לה.

וז' ולילה ללילה כל דרגא דאשלים
בליליא, משבח דא לרاء, והוא דעת דכל
חד מחבריה: כי כל אלו המלים והיסורים,
הנק' לילות, שבסתבם נעשו המדרגות פסקי
פסקין בזה אחר זה, הנה עתה אחר שגם הם
כיום יairo, מושום שנתקבעו כולם ונעשה לבית
קבול אחד לדעת הגדולה הממלאת כל הארץ
דעה את ה', נמצאו שכל לילה בפני עצמו
היה נשאר בחשכה אם לא היה בא עתה
בקיבוץ אחד עם כל הלילות. כי כל לילה
מקובל חלקו בדעת רק מתוך החיבור עם
שאר הלילות. ועכ' כל לילה נבחן כי יהוח
דעת לחבירו כי לא היה מוכשר להדרעת אלא
בצירוף עם חברו, ז' כל דרגא דאשלים
בליליא, הדינו כל לילה שנשלם עתה להיות
בבית קובל לדעת ה', משבח דא לרاء, נמצאו
שכל אחד משבח לחבירו מושום והוא דעת
דכל חה, שחלק הדעת שקבל כל אחד, הוא
מחבריה, על ידי החיבור עם חברו הלילה,
כי לא היה מקבלו אם לא בצירוף עם חברו,
כי רק כולם יחד בקיבוין נעשו ראויים לקבל
הදעת הגדולה הו. וזה אמרו ו בשלימו פג',
אתעבידו לוין חברין ורוחמים, שבשלמות
הגדולה שקבלו יחד, נעשו כל הלילות לרעים
אהובים זה לזה.

קמא) אין אומר ואין דברים: הינו
אומר ודברים משאר דברי העולם, שאין
נסמעים לפניו המליך הקדוש, ואיתו רוצח
לשמור

לחביריא ואמרין החיא מלחה דאמר כל
חד לחבריה. כי ע"י הוווג הגדול שבגמר
התיקון יכו לחשבה מהאהבה, כי יגמרו תיקון
כלוי הקבלה, שייהיו רק ע"מ להשפייע נ"ר
להשיית, ויתגלה לנו בווג הוה כל הטב
והעונג הגדול של מחשבת הבראה, ואו נרא
בעיל, כי כל אלו העונשים שהיו בימי
הירidea עד שבאו להרהורם לתהות על
הראשונות, הם היו המטהרים אותן, וגורמים
ישרים לכל האושר והטוב, שהגיע לנו בעת
גמר התקון, כי לו לא אותם העונשים הנוראים
לא באננו לעזום לעונג ולטוב הוה, ואו
הוזוניות האלו במצאים ונתקנים לזכויות ממש.
וז' יומם יביע אומר, שכל עליה ועליה
שמטרם גמר התקון, הייא יומם אחד מאינון
יוםון עלאין דמלכא, משבחין לוין לחבריא.
ונמצא עתה שהוא חזר וمتגלה בכל הדרת
שלמותו דאוריתא, עם החיא מלחה
התמכין דאוריתא, עם החיא מלחה
כל חד לחבריה, שהוא שוא עבד אליהם ומה
בצע כי שמרנו משמרתו, שהביאם או לעונשים
גדולים, כי עתה נהפכו לזכויות, שהרי כל
שלמותו ואשרו של אותו יום לא היו יכולם
להתגלו עתה באותו פאר והדר לו לא העונשים
ההם, ועכ' נחשבו דוברי המלות ההו, ליראי
ה' ולחובבי שמו, כמו המעת' האmittים, ועכ'
נאמר גם עליהם. וحملתי עליהם כאשר ייחמול
איש על בנו העובד אותו. ז' יומא ליום
יביע החיא אומר ומשבח ליה. כי כל
הלילות האלו, שהם הירידות, היסורים
והעונשים, שהפסיקו את דבוקות ה', עד שנעשו
ימים מרובים בזה אחר זה, הנה עתה אחר
שגם הלילות והחוון שבניתם נעשו גם הם
לזכויות ולמעשים טובים, ולילה ביום יאיר
וחשכה כארה, שוב אין הפסוקות בינותים,
ונמצאים מתחברים כל השטא אלף שני ליום
אחד גדול בלבד, ונמצאים כל הוווגים שיצאו
(ופסוי' דף ח' ע"ב)

מלך קדשא ולא עבי למשמע לוֹן. אבל הני מילוי, ^ו בכל הארץ יצא ^ט קומ. עבדי ^ט ^ז משיחא איננו מלין, ש מדורי עלי ומדורי תתאי. מאlein ^ט ^ז אתעבידן

חולופי גרסאות

ש נ"א מדורי עיליא ומדורי תתא מאlein אתעביד (אה"ל). ה) (אצית למיליה) אחריו מות סה בלק לרדו, ו) (תהלים ט) תרומה קז, ז) תזוה קלה (משחטה), ז) (לעיל אוט סא סד.

דרך אמרת ט) פ"ז דרוש קומ מלשונו קו המדה. ט) פ"ז מודה וקון. ט) פ"ז ממיili דחכמת

בליליא דכליה

הגדלן מכל הנשומות ומכל המשעים הטובים והרעים יתדי שבגמרא. התקון, נבחנת כמו קו ועמדו אור, המאיר מסוף העולם ועד סופה שה"ס היהוד גדול בסותה היה ה' אחד ושמו אחד (וכರיה י"ד). וזה אמרו הני מילוי הינו מילין דעלמא הילן בדיבור הסמור. בבל הארץ יצא קומ כי הקומה היוצאת על הפ' מייל, שם כל מיני יסורים ועונשים. מארה מסוף העולם ועד סופה. דהינו בכל הארץ.

ואמרו, מדורי עלי ומדורי תתאי. הוא עניין מאי נשגב ואתאמץ לבארו לפ' האפשרות. כי יש לדעת, שאין סדר הזמנים בנצח כמו בעוה", ומצעא, שבעת שחשב הש"י לברוא העולם, הרוי כבר נבראו אצלו ית' כל הנשומות הרוצה מהן, כדי לקבל כל העונג והטוב שחשב עליהם לתהנותם, כי אצלו ית', היהיטה משמש לו כמו ההוה, ואין עתיד ובעבר נהוגים בו. ובזה תבini מ"ש חז"ל (סנהדרין ל"ח) הראה לו הקב"ה לאדה"ר דור דור ודורשו וכרי' וכן למשה (כמ"ש בזוהר פ' ג' אות של"א, וח"ז אות טש"ט). שלפוארה תמה, כין שעוד לא נבראו איך הראה אותם. אלא כמ"ש, שבכל הנשומות וכל התהנותן עד לגמר התקון, כבר הן יצאו לפניו במציאות. והן נמצאות בローン בסוד גן העדן העליון. ומשם הן ורדות ובאות בהחלשות הגופים בעוה", כל אחת ואחת בשעתה, ומשם הראה הקביה אותן לאדה"ר ולמשה ולכל הגדאים ליה. והן עניין ארוך לאו כל מוחא סביל דא, (וכבר הרחבותי בזה בספריו פניטי מסברות ענף א'). ווז"ס מ"ש בזוהר (תרומה אות קס"ג) בגוינא דארנן מתיזחדין לעילא ברוא דאחד דאחד כי קומת הוווג גדול שבגמר התקון, בסותה יהיה ה' אחד ושמו אחד. הנה כבר יראה לעילא קומה זו, מכל הנשומות ואכל המעשים שבועלם, שיבראו עד גמר התקון, דהינו

מסורת הזוהר

ה) (אצית למיליה) אחריו מות סה בלק לרדו, ו) (תהלים ט) תרומה קז, ז) תזוה קלה (משחטה), ז) (לעיל אוט סא סד.

הסולם

מאמר

לשטעו אותם. אבל אלו הדברים בכל הארץ יצא קומ. הירינו שאלה הדברים עושים קו מדורי מעלה ודרי מטה. мало הדברים נעשים רקיעים, ומלאו הדברים מאותה התשובה נעשה ארץ. ואם תאמר שאותם הדברים משוטטים בעולם במקום אחד. אומר הכתוב, ובказח תבל מליהם.

ביאור הדברים, כי עד כאן דברנו מהונושים והיסורים הנוראים ביוון, דהינו הפירודיא מאומנותו יתברך, ואומר כי גם העונשים והיסורים משאר מילין דעלמא, דהינו מעירות פרטיות ומיסורי גיגנטים והיסורים הגופניים, וכדומה הממלאים כל העולם הזה, הנה גם הם מתקבצים ונכללים בווג' הגדול הזה, בסותה והוא כאשר שש' עליים להHIGH אחים ולהרבות אתם כן יישיש ה' עליים להאביד אתם ולהשמדת אתכם וגוי' (דברים כ"ח) כי כולם מתקבצים ונעשים לאור גדול ונהפלים לשושן ולהדחה רבה. וח"ש אין אומר ואין דברים בשאר מילין דעלמא, שהם כל יסורי העולם הזה, דלא אשתחמעו קמי מלכא, בההפסם לשושן ולהדחה ולא עליים עתה בגמר התקון חודות ונונג רב. בסורה בימים הם ובעת ההיא יבוקש את עוז ישראל ואינו (ירימה נ'). כי בעת שיפכו לגוריות, יعلו כל כך ניהוד עד שיבוקשו העונות מימים שעברו, בכדי להתבחד עלייהם, ולא ימצאו. כלומר, שידמה לנו כי אין נמצאים עד בזרותם האמיתית. כמו שהיו בימים שעברו, וח"ש ולא עליים לשטעו לנו דהינו שאין אומר ואין דיבור שלא יחוור עליהם ברצון וחשך גדול לשטעו אותם. מפאת היוות עתה כולם לאורות קדושים וגאננים.

ונגה הקומה הגדולה הוו העולה בזוג (דסויי דף ח' צ"ב ^ט) ודף ט' ע"א)

הקדמת ספר הזהר

קמג

רקעון, ז) ומאלין ארץ ת מההיא תושבחתא. ואיל תימא, דאיינון מלין באתר חד. משטטא בעלמא, ט) בקצתה תבל מליהם. קמב) וכיוון א' דאתעבידא רקיעון מנהון, מאן שריא בהונ, הדר ואמר ע) לשמש שם אهل בהם, ההוא שמשא קדישא שי' מדורייה ב' ומשכנייה בהו, ואתעטר בהו.

חולפי גרסאות

ת ניא בההיא ונייא מההיא. א ניא דאתעביד. ב ניא ומשכנייה ואתעטר בהו בצל (אהיל).

מסורת הזהר

ט) תהילים יט) תרומה קז, י) (שמ) שם קצח.

דרך אמת ז) ומאלין ארץ פי' משאר מיל' דאוריתא דמחודשין.

הסולם

מאמר

דיהינו מבחינת נצחיםו ית', שכ' העתיד משמש לו כהוה, ונמצא עמוד האור הזה המאיר מסוף העולם ועד סופו שיאיר בגמר התקoon, כבר הוא עומד כנ' בגין העוז העליון ומאיר לפניו, כמו שתתגללה לנו בגמר התקoon. זה שאומר שם, חד לקל חד קודשא בריך הוא אחד, כי לעת גמר התקoon יairo ב' הקומות חד לקל חד, ואוי היה ה' אחד ושמו אחד. וזה אמרו, עבורי משיחא אינץ מלין, מדורי עלאי ומדורי תתאי, משיחא פי' קו, המAIR מדורי עלאי ומדורי תתאי, דיהינו חד לקל חד, כי אותה הקומה מאירה מדורי עלאי, שהם הנשומות כוון הנמצאות בגין העוז העליון. ומאירה מדורי תתאי, שהם כל הנשומות אחר עברן בפועל בהתלבשות הגות בעוזו ובאו לגמר התקoon. כלומר שאותם ב' הקומות מאירות בגמר התקoon יחיד, ואוי מתגללה יהודו ית' בסוד ה' אחד ושמו אחד.

והנה ממשמענו לבל נטעה לחשוב, שעמוד אור זה המAIR בג"ע העליון. נמשך ומאיר בגמר התקoon בעוזו ג'. לזה אמר שאינו כו. אלא מאlein אתעבידו רקיעון, כי קומה זו ייצאת על היסודות דוא' הנקרא רקי', (כני' אוט קל'יח), ולפיכך יש עדין הבהיר שבסכל הוגנים. אשר הקומה יוצאת תחילת מהרקי' ולמעלה, ואח'כ' היא מאירה אל המקבלים מركיע ולמטה, אשר הקומה היוצאת מרכיע ולמעלה נקראת שמי', והקומה המקובלות מרכיע ולמטה נקראת ארץ. וזה אמרו שבעת שקו האור מתיחד מדורי עלאי ומדורי תתאי, נשאר עוד הבהיר מג"ע העליון אל דרי העולם הזה י' קומת הוגן הייצאת מהרקי' ולמעלה מקבבים דרי ג"ע העליון, כי מאlein אתעבידו רקיעון, דיהינו (דטווי דף ט' ע'א)

קמב) וכיוון א' דאתעבידא וכ'ר: ז' וכיון שנעשו מהם רקיעים מי' שורה בהם. חור ואמר, לשמש שם אهل בהם. אותו השם הקדוש, שהוא ז'א, שם מהדור ומשכנייה בהם, ונתעטר בהם.

פירוש. שואל מאחר שאומר שהעמדו דנהורא יצא מהרקי' ולמעלה, ומהרקי' ולמטה לא נמשך רק תושבחתא מנהון. איך יש לשאל, מאן משמש בה' עמודא דנהורא. ז' מאן שריא בהז' . נשביב כי הז'א הנקרא שמשא הוא המתעטר ושם משכנייה בעמודא דנהורא הז'ה. כי הוא מתעטר בהאי עמודא כמו תחת חופה

קמג) כיוון דשתי באינון רקייען ואתעטר בהו, כדין, ס והוא כחנן יוצא מחותפו, חדי ורהייט באינון רקייען, נפק מנוייהו, ועל ורהייט גו ז מגдалא חדא אחרא, באתר אחרא. ז) מקצה השם מוצאו, ודאי מעלמאعلاה, ג נפיק ואתייא, דאייהו ז) קצתה השם לעילא. ותקופתו, מאן תקופתו, דא קצתה השם לחתא דאייהי תקופת השנה דאסחרא לכל ז סייפין. ואתקשורת מן השם עד רקייעא דא. קמד) ז) ואין נסתה מחמתו דהיא תקופה דא, ותקופה דשם שא דאסחרא בכל סטרא. ואין נסתה, לית דאתכסי' מניה מכל דרגין עליין, דהו כלו מסחרין

חולפי גרסאות

מסורת הזוהר

(תהלים יט) תרומה קצט בעלהותך ז כי תצא ע ג נ"א נפק. ז"ל נפק אתה (את"ל). ז נ"א שיפין. ת"ז ב Hashemot ת"ז ד קמד : ז) שלח לך קנא לעיל פט. ז) (תהלים יט) תרומה רוח לעיל ג. ז) (תהלים יט) תרומה רב.

הסולם

מאמר

בליליא דכליה
השנה קצתה השמיים דלתתא. ז"ש דאסחרא לבְּלִילָא סַיְפֵּין פִּירְשׁוֹן סָופִּין, דהינו סיווין, כי תיקון זה גומר לתיקון כל בחינותיו סיומין שיש במלכות. ובזה אתקשורת מן השם עד רקייעא דא, כולם, שהמלכות מקבלת הארת קצתה השם מליליא עד רקייעא דא של הזוהר.

קמד) ואין נסתה מחמתו: היינו, שאין נסתה מחמתו מאותה תקופה, שהיא תקופה השנה הנ"ג, ומתקופת השימוש הסובב בכל צד. ואין נסתה, פירושו, שאין מי מכל המדרגות העליונות שתסתה ממנה, שהיו בולן סובבות ובאות אליו, וכל אחת ואחת אין מי שתסתה ממנה. מחמתו, פירושו, שמתהם ושב אליו אליהם אף החבירים בשעה שהם בתשובה שלמה. כל השבח הזה, וכל הערד הזה, הוא בשלב התורה שנסקנו. שכטיב, תורה ה' תמיינה. עלייא פירושו ערד, מלשון, דפליג בעלייא (קדושים) מ"ב.

פירוש, כי לאחר הזוג הגדל הוה נעשה כסיסו והעלם לכלו נהוריין עליין (כנ"ל) אותן צ"ד עשייה. וע"כ צרכין לזוג החדש הוה בהאי מגדלא חדא בסוד ותקופתו על קצתם, שהוא חורן ומגלה כל נהוריין עליין דאתכסי' בסכת ביטול הב"ן מטרם עלייתו לס"ג כניל ע"ש. וזה ואין נסתה מחמתו דהיא תקופה דא ותקופה דשם שא דאסחרא בכל סטרא, כי הזוג הוה ותקופת השימוש עם תקופה השנה הניל, מתיקן את הסיפין דמלכות מכל סטרא. דהינו מכל ישועה הב"ן ויישוב להיות ס"ג. שהוא תיקון שלם

מסורת הזוהר

(תהלים יט) תרומה קצט בעלהותך ז כי תצא ע ג נ"א נפק. ז"ל נפק אתה (את"ל). ז נ"א שיפין. ת"ז ב Hashemot ת"ז ד קמד : ז) שלח לך קנא לעיל פט. ז) (תהלים יט) תרומה רב.

חופה, כי אהל פירושו חופה ממעל לו, וזה לשמש שם אהל בהם. קמג) כיוון דשתי באינון וכי': כיוון, שז"א, שורה באוטם הרקייעים, ומטעטר בהם, או, והוא כחנן יוצא מהותו הוא שם ורץ ברקייעים אלה, ויצא מהם, ונכנס ורץ לתוך מגדל אחר אחד, במקום אחר. מקצת השם מוצאו. ודאי מעולם העלינו יוצאה ובו, שהוא קצתה השם לעילא, דהינו בינה. ותקופתו, מי הוא תקופה. הוא קצתה השם למטה, דהינו מלכות. שהיא תקופה השנה הסובבת בכל הסיווין, ונקשרה מן השם עד הרקייע להו.

פירוש. רומו כאן לסדר גדול ונורא, והוא יציאת החמה מנתרתיקה, דהינו מהותה, כי אחר שנעשה הוווג הגדל באינון רקייעין, בסוד החופה, הוא יוצא מאינון הרקייעין למגדל לא חדא אהירא באתר אחרא דהינו, במקום המלכות, הנקראת מגדל עוז שם ה'. כי אז עליה המלכות למעלה ומתחידת עמו בירוא דאחד.

והנה סיום המלכות נק' תקופה השנה, שმטרם התקין היו נאהות שם הקלייפות הנקראות קץ הימים. (כמ"ש בזוהר בא אות ל"א). ועתה אחר גמר התקין צרכיים עוד לתיקן הבחינה הזאת במיהודה, וזה עשה ע"י יציאת החמה מנתרתיקה, בסודו והוא כחנן יוצא מהותו, ומאריך בא מגדלא חדא שהוא המלכות כנ"ל ואו שיש כగבור לרוץ אורחה, כי הוא רץ בהאי מגדל ותקופתו על קצתם, כי הוא מאריך מקצתה השם לעילא עד כל הסיווין שבמלכות. כדי לתיקן האי תקופה (דפוסי דף ט ע"א)

הקדמת ספר הזהר

קמה

ואתין לגביה, וכל חד וחד לית מאן דיתכסי מיניה. מחתמו, בשעתא דאתחם, ותב לגביוו בתיבותא שלים. כל שבחא דא וכל עלייא דא, בגין אורייתא הוא, דכתיב ^ו תורה ה' תמיינה.

קמה) שית זמנין כתיב הכא ה', ושית קראי מז' ^ו השם מיטרים עד תורה יי' תמיינה, ועל רוז דא כתיב בראשית, הא שית אתון. ברא אלהים

מסורת הזהר

^ו (שם) לך שננו וישב כי יתרו שעמ משפטים לנו תרומה רב בהשומות ח"ב ד' רעוז: (ד' ז) צו לא קודשים מא בעלותך זו ח"ז בתקומה ד' ד: תנ"ה ד' סט. ח"ע ד' קה: פ' (שם) לעיל אותן כן.

הסולם

מאמר

בראשית שהן כבר כוללות כל מציאות שםם ואארץ בסוד שית אתון שביהם, אלא עוד לא נודעה, כי ע"כ מדורומין רק באotton בלי שם צירופי מיילים. ואח"כ יש שית תבין שם: בראש, אליהם, את, השםם. ואתה הארץ. וכן באה לכל גילוי מה شامل במלת בראשית, כי הם השםם והארץ ומלאם. ועוד"ז יש להבין את השית קראי שיש מן השםם מיטרים עד תורה ה' תמיינה, שהוא עדין תחילת הגילוי של גמר התקינו דהינו עוד בבחינתאותו, ע"ד השית אתון שבמלה בראשית. והgiloi הגמור של גמר התקינו מתחיל מתרות ה' תמיינה ולהלן, שיש שם שית שמהן, שכל שם מורה על השגה, להורות שرك אחר התקובתא שליחתא בס"ה ואין נפטר מחמתו, או מתגלים כל צירופי התבין שהו בווג הגדל בגמר התקינו, דהינו השית שמהן.

זה אמרו ועל רוז דא כתיב בראשית, הא שית אתון, בראשים את השםם ואת הארץ, ואית שית אתון, הא שית תבין. על סוד השית קראי ושית שמהן הנ"ל, כתוב בתורה שית אתון בראשית, שם שםם וארץ געלמים. ובשיות תבין באו לידי גילוי, דהינו בראש, אלהים, את, השםם, ואתה, הארץ. בנו השית קראי שמחשים מיטרים עד תורה ה' תמיינה עוד לא נגלה הווג הגדל דגמר התקינו על בוריו, אלא אה"כ. אחר הכתוב אין נפטר מחמתו, נגלו שית שמהן, אשר בשית שמהן אלו בא כל הגילוי הגדל של גמר התקינו על בוריו ושלימתו. וזה קראי אחרני לקבל שית זמנין ה'. דהינו שית שמהן הויה, כי הפטוקים הכתובים אחרי ואין נפטר מחמתו עד סוף המומר רומיום כננד השית שמהן שכותב בהם. ונמצא אשר שית קראי בגין שית אתון דהבא, שית שמהן בגין שית תבין דהבא, דהינו כמובן שית

שלם מכל הבחינות, אשר אחר זה ואין נסתה, לית דאתכסי מניה מכל דרגין עליין כי כלחו דרגין ונחרין עליין חורדים להתגלות בתכילת הגילוי דהוו כלחו מפחרין ואתין לגביה וכל חד וחד לית מאן דיתכסי מניה כי כלחו דרגין ונחרין חורדים ובאים לו לאט לאט עד שאין דבר נעלם ממנה.

וז"ש, מחתמו, בשעתא דאתחם ותב לגביוו בתיבותא שלים: כלומר, שאין גילוי האמור געשה ברגע אחד, כי תקופה המשמש הולכת ומאירה עד שיתחם בשיעור מספיק לתיבותא שלים, ע"ד שאמרו חז"ל שהרשעים נידונים בו וצדיקים מתרפאים הימנו. ואנו זוכים לנילוי הנadol האמור.

קמה) שית זמנין כתיב וכו': שעפעמים כתוב כאן הויה, וששה פטוקים הם מן השםם מיטרים עד תורה ה' תמיינה (זהלים י"ט) ועל סוד זה כתוב, בראשית, שבו שאותיות. בראש אלקים את השםם ואת הארץ, ההן שיש מלים. המקראות الآחרים, שמן תורה ה' תמיינה עד הנחמודים מזוהב הם רק נגד שש פעמים היה שכותב בהם. אבל שששה הכתובים עצם אינם נדרשים. שתשת המקראות שמן השםם מיטרים עד תורה ה' תמיינה, הם בשכיב שש אותיות שכאנו, שבמלה בראשית. ושות השמות, הם בשכיב שש המלים שכאנו, שם בראש אלקים את השםם ואת הארץ.

ביאור הדברים, נודיע שכל דרגא הנגנית בעולמות, הנה תחילתה באה בבחינת אותיות, שאו עדיין לא נודעה. ואח"כ בא בצירופי תיבות, ואו נודעת המדרגה מה שיש בה. ע"ד שנתבאר לעיל בסוד ר' י"ז אותיות, וע"ב תיבין. (אות קט"ז) וו"ס שית אתון שבמלת (דף ז' פ' ט' ע"א)

את השם ואות הארץ, ה' הא שית תיבין. קראי אחרניין לקבל שית זמני ה', שית קראי בגין שית אthon דהכא, שית שמהן בגין שית תיבין דהכא. קמן) עד فهو יתבי, עalo רביעי אלעוז בריה ור' אבא, א אמר לנו : ודיי א נופי שכינתה אתיין, ועל דא פניאל קריינה לאכו, דהא חמיטון אנטיפי שכינתה אפין באפין, והשתא דקא ידעתון וגלי לכו קרא דובניינו בן יהודע, ודיי דמלה דעתיקא קדישא איהו, וקראי דאברתיה, וההוא דסתים מכלא אמרו. קמן) והאי קרא איהו באתר אהרא כגונא דא. פתח ואמר והוא הכה

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ה הא שית תיבין אהרניין לקבל שית זמני ה', שית קראי בגין איננו אthon דהכא וכור' בצל' (אה"ל). ואמרו ודיי אנטיפי שכינתה קא אתיין בצל' (אה"ל).

(ז) חרומה טרמ. (ז) פנהס תפב.

ה솔ום

מאמר

בן יהודע, כי רמזו להם שם כבר וכיו לשית קראי והשימים מספרים. והם כבר בשית שמהן דבקראי אהרניין, כי כבר נודע להם בגלוי נשמת בניהו בן יהודע. כי בזמנ שהשיגנו נשמת בניהו בן יהודע ע"י ההוא טיעע, עד לא היה השגותם נודעת. כי היו או בסוד שית קראי, כי ע"כ עבר עליהם האי אורחא דנסין ואთוא. אבל עתה נודעת להם נשמת בניהו בגלוי. וזה אמרו והשתא דקא ידעתון וגלי לכו קרא דובניינו בן יהודע. וזה אמרו ודיי דמלה דעתיקא קדישא איהו וקראי דאברתיה, כי נשמת בניהו בן יהודע ה'יס מלאה דעתיקא, דהינו הוווג הגדול דעתיק יומן, שהוא ידעתון גם או. אבל עתה נודע לכם כי גם קרא דאברתיה, שהוא הכה את שני אריאל מואב וגוי והוא הכה את האיש המצרי וגוי, שכל אלו קראי הם ג"כ מלאה דעתיקא. וההוא דסתים מכלא אמרו, דהינו עתיק יומין שהוא פתים מכלא.

קמן) והאי קרא איהו וכו' : והמרקא הזזה, והוא הכה את האיש המצרי, הוא מתבאר במקומות אחרים, דהינו במדרגה אחרית, כאמור הזזה. פתח ואמר. והוא הכה את האיש המצרי איש מדיה חמיש באמה. והכל הוא סוד אחד. המצרי היה, הוא אותו הנודע, שעליינו כתוב, גדול מאד בארץ מצרים בעני עבדי וגוי. כי הוא גדול ויקר, כמו שגילה הוקן הוא (געיל אותן צ"ט).

פירוש. האי קראי שביארו רב המנוני סבא, דהינו והוא הכה את איש מצרי איש מראה וכו', הוא מתbeer במדרגה אחרית באפין

ששית קראי מון השם ממספרים עד תורה ה', תמיימה, הם כמו שית אthon דבראשית שאינן מגולות בשלמות. ושיות שמהן שכחובים מתרות ח', תמיימה עד הסוף הם כמו שית תיבון, ברא אלהים את השם ואת הארץ, שכאן באו על שלמותם. ובאו להשמייננו, בששית קראי עוד לא נודעה מדרגתם. והם כמו שית אthon דבראשית, אלא אחר דשיות קראי, בקראי אהרניין, שבהם שית שמהן, או באו לגילוי הגרצה.

קמן) עד فهو יתבי וכו' : בעוד שהיו יושבים, נכסו רביעי אלעוז בנו ור' אבא. אמר אתם פניאל (כנ"ל. אוח קי"ט) שהוא אותיות פניאל. כי ראייתם פניאלה השכינה פנים בפניהם, עתה, שאתם יודעים, וגיילה لكم המקרה של בניהו בן יהודע, ודיי שהוא דבר של עתיקא קדישא, שה"ס הכתה, וכן המקרה של אחריו, והוא הכה את האיש המצרי. ואתו הסתומים מכל, אמרו. שהוא עתיקא קדישא.

פירוש. סובב על העניין ההוא דעתין חמרי שגילה להם לרבי אלעוז ור' א' לא נשמת בניהו בן יהודע, שקרי ר'ש להם נשומ זה בשם פניאל, (געיל אותן קי"ט), שנשmetaה בניהו בן יהודע, היא ממש קומה זו העתidea להגולות בגמר התיכון, כמ"ש שם, וע"כ קרה גם להם עניין הכספי והעלם לכלהו נהוריין עלאין (כנ"ל אותן קי"ט) כמ"ש כאן בזוג דתקופת השימוש בתקופת השנה, עד דטמי לר'ש בין לקונייא וחמי לר'ש תמן, שאו זכו שוב לכלחו נהוריין כמ"ש שם. וו"ש להם ר'ש כאן והשתא דקא ידעתון וגלי לכו קרא דובניינו (דפיי דף פ' ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

קmeno

את האיש המצרי איש מדיה חמוץ באמה, וככלא רוזא חדא איהו, ^מ זה האי מצרי ההוא דاشתמודע, גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי וגוי, ורב ויקירא, כמה דגלי ההוא סבא.

קmach) והאי קרא ^נ במתיבתא עלאה אמר, איש מדיה כלל חד, איש ^ש מראה ואיש מדיה כלל חד, בגין דאייהו ^ח שבת ותחומה. דכתיב ^א ומדותם מחוץ לעיר, וכתיב ^ב לא תעשו על במשפט מדיה, ועל דא איש מדיה איהו. ואיהו משמש איש מדיה, איהו ארכיה ^ג מסייפי עלמא ועד סייפי עלמא. אדם הראשון הכי הוה. ואיל תימא, הא כתיב חמוץ באמה. איןון ^ד חמוץ באמה מסייפי עלמא עד סייפי עלמא הוה.

חולפי גרסאות

^ד נ"א מאי ("אה"ל), ונ"א מהאי.

קיי קמב דד בלק יט כה שמג פנתה תשען כי חזא טו ת"ז בהקומה יא. ז"ח בראשית אות השפט יתרו לו תק"ח ד' צו : לעיל נה נה. ט' לעיל אות ק. ט' לעיל אות פא. א) (במנדר לה) ויקיל רמב. ב) (ויקרא יט) ספרא דזניועה ע קודושים זו ת"ז ח"ע ד' קכח: ג) במדבר. א.

דרך אמת ^מ אותו היידוע ולכך נאמר המצרי בה הידיעה והוא משה רבינו עעה. ג) נליין ח' באמה מסייפי עלמא וגוי אפשר שדורש אמה בהפוך מהה וכנו כתבו זיל והופוכו דמהה אמה וכו' וכו' בפר' קrho קטע א' אמה באותיות מהה איןון וכו'.

מסורת הזוהר

^ד בהשפטות ח"ב ד' רעד. (ד"ז) בהר עד שלח לך

את איש מצרי איש מראת זיל והופוכו דמהה אמה

טו ת"ז בהקומה יא. ז"ח בראשית אות השפט יתרו לו תק"ח ד' צו : לעיל נה נה. ט'

ה' לעיל אות פא. א) (במנדר לה) ויקיל רמב. ב) (ויקרא יט) ספרא דזניועה ע קודושים זו ת"ז ח"ע

ד' קכח: ג) במדבר. א.

הטולם

מאמר

שביארו הסבא, נתבאר במתיבתא עלאה.
לפי שמאיר לפניו.

באופן אחר, דהינו ע"פ הלשון שבדברי הימים,
כמ"ש והולך.

והוא הכה את האיש המצרי וכוי
וככלא רוזא חדא איהו: ב' הכתובים הם סוד
אחד, כי (בשםואל ב' כ"ג) כתוב והוא הכה
את איש מצרי איש מראת זיל והופוכו דמהה
הימים כתיב, והוא הכה את האיש המצרי
איש מדיה חמוץ באמה, הנה שניהם סוד
אחד, וקאי על משה, וענין שינוי הלשון,
מאיר לפניו.

והנה איש מראה הוא המדרגה דמשה,
שליליו נאמר, ולא קם עוד נביה בישראל במשה
(דברים ל"ד). שה"ס ומראה ולא בחידות
(במדבר י"ב). ואיש מראת, קאי גיב על סוד
הمرיאה, אלא בסוד המדיה דהאי מריאה. כי
סוד המדיה דהאי מריאה הוא מסוף העולם עד
סופה. ומראת ומדיה דומים לשבת ותחום שבת.
שתחים שבת הוא קצה המדיה דשבת. אלא
בשתאי אלפי שני, מדת התחום שבת מצומצמת
רק על אלפיים אמה. ואחר גמר התקון יהיה
תחום שבת מסוף העולם עד סופה. שהוא
סוד והיה ה' למלך על כל הארץ (זכריה י"ד).
וז"ש, איש מראה ואיש מדיה בלא חד
בגון דאייהו שבת ותחומה. דכתיב ומדותם
מחוץ לעיר, וכתיב לא תעשו על במשפט
במדיה. הרוי שענין מדיה הוא קצה הגבול של
הדבר, כן איש מדיה מורה על קצה הגבול של
שבת לאחר גמר התקון, שהוא מסוף
העולם ועד סופה.

וז"ש, ואיהו משמש איש מדיה: איש
מדיה פירושו בעלה דהאי מדיה ממש. ככלומר,
שאין המדיה שלטת עליון, אלא הוא השולט
על המדיה ועושה אותה ע"פ חזקו וחפזו.
וז"ש

קmach) והאי קרא במתיבתא וכוי:
ומקרה הזה, נשנה בישיבה העליניה. איש
מדיה, הכל אחד. איש מראת ואיש מדיה, הכל
אחד. משומש שהוא שבת ותחום שבת. שכותוב,
ומדותם מחוץ לעיר. וכותוב לא תעשו על
במשפט במדיה. ועל כן איש מדיה הוא.
מש אש מדיה, ארכו הוא מסוף העולם ועד
סוף העולם. כן היה אדם הראשון. ואם תאמرا,
הרוי כתוב, חמוץ באמה. חמוץ באמה אלו, מסוף
העולם עד סוף העולם היו.

פירוש. הוא מתיבתא דקב"ה, שעל בני
מתיבתא זו אמר ר"ש ראייתי בני עלייה והם
מוסעים (סוכה מ"ה). ויש מתיבתא תחתה,
והוא מתיבתא דמט"ט. ואומר, שהאי קרא
(לטמי דף ט' ע"א)

קמطا) ו וביד המצרי חנית, כד"א כמנור אורגימ, דא^ט מטה האללים דהוה בידיה, חקייק בשם גליפא מפרש, בניהרו דצروفי אتون, דהוה גלייף ו בצלאל ומתייבתא דיליה, דאקרי אורג, דכתיב^ו מלא אתם וגוו, חרש וחשב ורוכם וגוו. וההוא מטה הוה נהיר^ז שמא גליפא בכל סטרין בניהרו דחכמיין דהוו מגלפין שמא מפרש^ט בארכעין ותרין גונו. ו קרא מכאן ולהלאה, כמה דאמר, זכהה חולקיה.

קנ) תיבו יקרין תיבו, ונחדש תkon^ט דכללה בהאי ליליא. דכל מאן דاشתף בהזה בהאי ליליא. יהא נטיר עילא ות תא כל ההיא שתא, ויפיק שתא

חולפי גרסאות

ח ניא דקרה.

מסורת הזוהר

ד (דה"א יא) לעיל קא. ח לעיל אות טו. ו פקווי טט פג לעיל ב. ז) (שמות לה). ח פקווי תשעט. ט צו כס אחרי מות שפו בהר יי פנה תbam וחתנן סג ת"ז תל"ו ד' עט. ז"ח ד' מת. טח: י לעיל קכה.

בליילא וכלה

הטולם

מאמר

האללים בשם מנור אורגימ, על שם בצלאל הנקרא אורג, ומנו ר כמו מאור, ואורג הוא בצלאל. לרמו שהמור של צروفי אتون דשם המפרוש היה בבחינת המאור של השם המפורש דחקיק בצלאל: וו"ש, בניהרו דצروفי אتون דהוה גלייף בצלאל, וכו'.

וננה מטרם גמר התקיון לא היה המטה מאיר מכל סטרין, שהרי היה בו הפרש בין מטה אללים למטה משה, ובמטה משה כתוב: שלחה ייך ואחנן בונני, ויה לי למטה בכפנו. הרי שלא היה מאיר מכל סטרין, אמנים לאחר גמר התקיון, הוא מאיר מכל סטרין. וו"ש והוֹא מטה הוה נהיר שמא גליפא בכל סטרין, בניהרו דחכמיין דהוו מגלפין שמא מפרש במ"ב גנו. כי השם המפורש, שהיה הוקם במטה היה מאיר מכל סטרין, דהינו בבחינת בעל המות לנצח (ישועה כ"ה) כנ"ל. וע"כ היה מאיר מכל ה奇怪ם בשות, וואר של השם שהיה הוקם במטה, היה בסוד נהיר דחוובתא דשם מ"ב.

קנ) תיבו יקרין תיבו וכו': שבו יקרים, שבו ונחדש תkon^ט מה בלילה זה, שכל מי שמתהבר עמה בלילה זו, יהיה נשمر, כל אותה השנה, למלعلا ולמטה, וויצויא שנתו בשלום. עליהם כתוב: חונה מלאך ה' סביר ליראיו ויהלצם טעמו וראו כי טוב ה'.

יש בזה ב' פירושים שניים יחד אמיתיים. (עיין לעיל אותן כ"ה) וכן הוא בפירוש של ויפיק שתא בשלם. ולפי הפירוש הא' המובא שם הוא כפשוות שמתוך שיטות מתן

וז"ש אדם הראשון חבי הוה: היינו מקודם שחטא בעצה"ה, שהיה ארבי מסוף העולם עד סופו (חגינה י"ב) ומארב מסוף העולם עד סופו כמדת חומר השבת של אחר גמר התקיון.

איןן חמש באמה מסיפות עולם עד פיפוי עולם הוה: כי אלו חמש באמה היס ע"ס, אשר עיקרו הוא רק כחיב' תומ' (כנ"ל במראות הטולם אותן א' ד"ה אמן) שלאחר גמר התקיון הוא יתפשט מסוף העולם עד סופו.

קמطا) וביד המצרי חנית: הוא כמו שאתה אומר כמנור אורגימ, שזהו מטה האלקים שהיה בידו המפתח בשם החוק והמופרש בהארת צירופי האותיות, שחקק בצלאל והישיבה שלו, שנקראת אורג, שכותוב מלאות גו', חרש ווושב וגוי ובעש וואר, והמטה הוה היה מאיר בו השם החוק בכל החדשם, בהארת החכמים שהיו חוקקים את השם המפורש בארכעים ושתים בחינות. ומקראי שמכאן והלאה הוא כמו שביאר הוקן לעיל. אשרי חלקו.

פירוש. סוד היצירופים של האותיות לשמות הקדושים נקראים מעשי אורג, בדומה לאORG האORG החויטם לבגד, כן מצטרכות ומתהברות השגות קדושות. ואומר שבמטה האללים שהיה ביד משה, חקייק, אותן צירופי האותיות של השם המפורש, דחקיק בצלאל ומתייבתא דיליה במלאת המשכן, ולזה נקרא מטה (דוטוי דף ט' ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

קמט

בשלם. עלייהו כתיב ט חונה מלאך ה' סבב ליראו ויחלצם טעמו וראו כי טוב יי'.

מאמר שמייא וארכא

קנא) פתח ר"ש ואמר, ט בראשית ברא אלהים. האי קרא אית לאסתכלא ט. ביה, דכל מאן דאמר אית אלה אחרא. אשתצי מעלמין, כמה דאתمر ט כדנה תאמرون להום אלהיא די שמייא וארכא לא עבדו, ט יאבדו מארעה ומן תחות שמייא אלה. בגין דלית אלה אחורא בר קב"ה בלחודי. קנב) והאי *) קרא איהו תרגום, בר מלאה דסוף קרא. אי תימא בגין

חולפי גרסאות

ט נ"א ביה לא"ג. י נ"א אשטא דעלמא יוקיד ליה (ודק), ונו"א אשתצי מעלמא כמה ذات אמר (אה"ל). ט (ירמיה י). ט ב"ב שmag ז"ח רות ד' פט.

מסורת הזוהר

ט (ת hollowים לד) ווישלח ו בשלח תכ. ג) (ת hollowים לד) דבלע המות לנצח וחירות מללאך המות. ע"כ ראי להתאמץ להמשיך האור הזה בשעתו ביום השבעות. כי בטבע המאורות שחوروים ומתחדשים במועדם, יהיה מובהך גם עתה דיפיק שתא בשלהם, ותהייה לו חירות מללאך המות. ולפי היפורוש הב' אשר שם, דקאי על הזון של גמר התיקון ממש, יהיה כאן הפ"י של ויפיק שתא בשלהם, כי המלכות נקראות שנה, ומתוך התחדשות המאורות של התמינו דאוריתיא, לאחר גמר התיקון, הנה יהיה מובהך לתקן השנה שהיא המלכות בכל השלים. כי בחינת התחדשות המאורות של התמינו דאוריתיא נקראות תיקון ליליא דבללה, שהיא המלכות הנקראת שנה, כמ"ש שם. ועיין יפיק שתא בשלהם, יוציא השנה בשלום, בכל השלים, כאמור.

הטולם

מאמר

מתן תורה הוא בחינת הארץ של גמר התקיו. דבלע המות לנצח וחירות מללאך המות. ע"כ ראי להתאמץ להמשיך האור הזה בשעתו ביום השבעות. כי בטבע המאורות שחوروים ומתחדשים במועדם, יהיה מובהך גם עתה דיפיק שתא בשלהם, ותהייה לו חירות מללאך המות. ולפי היפורוש הב' אשר שם, דקאי על הזון של גמר התיקון ממש, יהיה כאן הפ"י של ויפיק שתא בשלהם, כי המלכות נקראות שנה, ומתוך התחדשות המאורות של התמינו דאוריתיא, לאחר גמר התיקון, הנה יהיה מובהך לתקן השנה שהיא המלכות בכל השלים. כי בחינת התחדשות המאורות של התמינו דאוריתיא נקראות תיקון ליליא דבללה, שהיא המלכות הנקראת שנה, כמ"ש שם. ועיין יפיק שתא בשלהם, יוציא השנה בשלום, בכל השלים, כאמור.

מאמר שמייא וארכא

קנא) פתח ר"ש ואמר וכו': פתח ר' שמעון ואמר, בראשית ברא אלקים. מקרא זה יש להסתכל בו. כי כל מי שאומר שיש אל אחר. נאבד מן העולם. כמו שנאמר, כדנה תאמرون להום, אלהיא די שמייא וארכא לא עבדו, יאבדו מארעה ומן תחות שמייא אלה, משום שאין אל אחר חז' מהקב"ה בלבדו. ט (דפו'י דף ט ע"א)

ביואר הדברים. סובב על מה שאמר תיבו ונחרש תיקון דבללה, ע"כ פתח לבאר היטב קרא דבראשית ברא אלקים, שהוא

דמלאcin קדישין ^(ו) לא נזקקין לתרגום ולא אשטמוידען ביה, מלה דא יאות היא למימר בלישנא קדישא, בגין דישמעון מלאcin קדישין, ויהונ נזקקין לאודאה על דא. אלא ודאי בגין כך כתיב תרגום, שלא נזקקין ביה מלאcin קדישין, ולא يكنאון בב"ג לאבאasha ליה, בגין דבהאי קרא, בכלל אינון מלאcin

מסורת הזוהר

(ו) נח שמו לך רצא תרומה נו.

הטולם

מאמר

שמיא ואראך

כי מ"י ה"ס גלגולתא ועינימ, ואל"ה ה"ס אח"פ (כמ"ש לעיל עשו).

הרי שככל התקין תלוי בחיבורא דאתון אל"ה במ"י ע"י מ"ן, וע"כ נקרא תקון זה לשון הקודש, שה"ס לשון המאונים המכريعה באמצע, שעיל ידו נשבכים המוחין הנקראים קודש. כי ממשיך שםא קדישא דאליהם לוזוין, ומכויע אthon אל"ה לכף זכותDKDISHA. ונוק' מאוניםMLSIN איזון, כי אורות אח"פ נקראים על שם בחינה עליונה שביהם שהיא איזון, ולעומתו יש לשון תרגום, כי בעת שאין התחרותנים מעלים מ"ן בטהרה, נבחנן שהם רוצחים להאחו רק באthon אל"ה לבדן, ולא לחבורן בשם מ"י שהוא הבינה, ואו נגליין האחוריים דזוין שה"ס מ"ה נג"ל, וחזריים שמיים וארכץ שלהם זוין לבחינתה ו"ק. והוא לשון תרגום, ובזה תבינו אשר תרדמ"ה בגין תרגום, והוא אוטיות תרד מ"ה, כי ע"י לשון זה, שאינה בטהרה על דרך אדרברגא בפומאי וכו', הנה או מתגליים האחוריים שה"ס מ"ה, זו"ס תרד מ"ה. ונמצאו יורדים המאונים ובאים לבני חובה.

וכ"ז הוא בוגוע לוזוין שם שמיים וארכץ דבמ"ה אתחביריאו. כי הם יצאו מבחי' הוווג דיסודות הנקרא מ"ה נג"ל. אבל המלאcin הקדרושים, הם יצאו מזוווג דנסקיין דאו"א ואיז בתם מבחינת מ"ה ויא כלום. אלא רק בחינת מ"י בלבד, שהיא עלמא עלאה בינה. אשר מצד אחד הם נמצאים משום זה תמיד ורק בו"ק بلا ג"ר, אמנם מצד הב' גם ו"ק שליהם הם אויר חסדים דבינה עלאה מ"י, החשובים כג"ר ממש, ואינם צרכים לתממה, כמו אמא לעלה, וע"כ הם קדושים כי ג"ר נקראות קודש בוגוע. ולפיכך, אין המלאcin מתחפיעים כלל לשון התרגום המגלה בחינת מ"ה בזווין ומחוירותם בו"ק, מב' טעמיים : א) שאפאי בעת שיש להם לוזוין ג"ר לשון הקודש, אינם מקבלים ממוני הג"ר בהיותם הפטים רק באור חסדים כמו אמא עלאה. ב) כי גילוי

כי גם הם נקראים אליהם, והם בכלל אלהים, והם לא עשו השם ווארכץ. ביאור הדברים, כי יש להבין זאת, הרי לשון התרגום קרובה לשון הקודש, ומ"מ אין המלאcin נזקקים לה ואינם יודעים אותה, ולשאר לשונות אומות העולם נזקקים וידיעים. והענין הוא, כי לשון התרגום ה"ס אחודים דלשון הקודש, דהינו בח' ו"ק של לשון הקודש, כי ו"ק נקראים אחרים ותרדמתה, בלי מוחין שם ג"ר. וע"כ התרגום הוא באמת קרוב מאד לשון הקודש, אלא שיש בכך עניין אחר שבסתבו אין המלאcin נזקקים לה. והוא, כי סוד לשון הקודש הוא הלשון המכريعה באמצעות דהינו לשון המאונים המכريعה את כף הוכיות על החובות ומחoir הכל לקדושה. וע"כ נקראת לשון הקודש.

וסוד המאונים תבין עם מ"ש לעיל (אות ט"ז). שמיא וחיליהן במ"ה אתרבריאו וכו', בראשית ברא אלהים, דא אלהים עלאה, דהא מ"ה לא הווי הבי ולא אתרבניא. אלא בשעתה דאתמשכן אthon אלון אל"ה מלעליא לתחא, ואמא אויפת לברטא מאנהה וכו' אלה אופרה אדרברגא בפומאי, ושפיכנא דמעאי ברעות נפשי, בגין לאמשכא אthon אלון אל"ה. וכבדיו אדרם מעילא עד בית אלהים, למחיי אלהים וכו', ע"ה בפירוש הטולם. הרוי אשר בשמים הארץ שנבראו במ"ה, אין שם דאללים מתגליה בהם, זולת בהמשכת אthon אל"ה מאמא עלאה ע"י מ"ן ומע"ט. כמ"ש אל"ה אופרה אדרברגא בפומאי ושפיכנא דמעאי וכו', זו"ס שהמוחין דג"ר הנקראים אלקים אינם בקביעות בשמים ובארץ שהם זו"ן. כי בעת שמעלים מ"ן מלהתא נעשה מ"ה למ"י, ואthon אל"ה מתחברות במ"י, ואתבעיד שמא אלהים, שהם המוחין בשמים וארץ. ואם התחרותנים מקלקלים מעשייהם מסתלים המוחין מזווין, ונשארים בכתר וחכמה דכלים וברוח נפש דורות, הנקי' מ"י או מ"ה, ואthon אל"ה נפלות לקליפות.

(דסוי זף ט' פ' א') דף ט' ע"ב

קדישין, כ דהא איננו אליהם אקרון, ובכללא דאליהם הו, ואיננו לא עבדו
שמייא וארקא.

קנג) וארקא, וארעה מבעי ליה, אלא בגין^ט דארקא כ איהי חדא מאינון
כ שבע^ט ארעין דלחתא, ובההוא אחר אית בני^ט בניו דין, לבתר דעתתרך

חולפי גרטאות

כ נ"א דהא אינון מלאכין קדישין אלקים אקרון ובכלל
אלקים הו וכוי (ד"ז), כ נ"א אלהו.
רנג : רנה (ד"ז) ז"ח בראשית המ' ד' פט. ז' ב"א
רו ב"ב לו בהשמות ח"א ד' רנג (ד"ז) ויקרא קלד
כלו ת"ז חלב' ד' עז. ז"ח ד' ט. יב. עז. פט. ז' ב"א תהה ז"ח בראשית ט.

מסורת הזוהר

ט ב"ב לו לח שם ויצא רכב בהשמות ח"א ד'
רנג : רנה (ד"ז) ז"ח בראשית המ' ד' פט. ז' ב"א
רו ב"ב לו בהשמות ח"א ד' רנג (ד"ז) ויקרא קלד
כלו ת"ז חלב' ד' עז. ז"ח ד' ט. יב.

דרך אמרת ט) בראשית כיד עיב.

שמייא וארקא

הסולם

מאמר

ואור, **אשתתבש** פירושו מובלבל, כי על שריגים
mortagim שבשין (בראשית מ' י"ב) ובסביל
ששריגי הגפן: מבולבלים ומוסוכסים זה בזה
ע"כ הושאל ללשון בלבול וסכסוך.

פירוש. וזה נבלנות זו מזו ויש בכל
אחד ז"ס חג'ת נה"מ, ונמצאות גם במילכות,
ז"ס, וכן בארץ התהוננה יש ז' ארצות, שהן:
ארץ, אדרמה, ארקה, גיא, נשיה, צירח,
תבל. והארץ שלנו היא תבל, שהיא העליונה
מן הארץות. וארקא היא הג' מז' הארץות.
והנה הנשומות דקון והבל נמשכו מהשם
אליהם, אלא מסתוב ההודאה דעתיל נשחש בחותה
יצאה תחילתה נשמת קין מאתוון דאל"ה,
ואחר כך יצא הבל מאתוון מ"ג. והוא צרכיהם
להתבל זה בזה בריחימותא, ואז היה שורה
השם אליהם על שניהם יחד, כמו דاشתת
מ"י בא"ה תדר' בסוד השם אליהם כנ"ל.
אמנם כה הוזמא דחויא שיצא עם נשמת קין,
גרם לו לקטרוג על אותו הבל שהס' מ"י
dalaim. עד וכים עלייו ויהרגה, כי גרם
להסתלקות אותו מ"ג מן אלה, שז"ס הריגת
הבל. ואל"ה, שהוא בחינת עצמו גפל לקליפות.
וז"ש דעתתרך מעל אמי ארעיא, כי נפל
מאץ דקדושה, נחיתת לתמן לארקה שהוא
מקום הקלייפות. ועביד תולדות ואשתתבש
תמן דלא ירע כלום, כי עביד תולדות
בשליטת הקלייפות. וע"כ אשתתבש לשון הקודש
בפני אל לשון תרגום. דלא ירע כלום, כי
אבד בחינת הדעת, כי הקלייפות מוחסרי דעת.
כי אין לנו אלא מוחין דחו"ב בלי דעת.

וענין הרגתו את הבל, הוא כמ"ש (גניל
אות קנ"ב), שرك בכח מ"ז בטירה ממשיכים
מ"י אל זוז', ואח"כ ממשיכים אותו אל"ה
ואשתלים

גilioי האתורים דמ"ה אינו גונע להם. כי אין
בhem מבחן מ"ה ולא כלום. וו"ס דמלאכין
קדישין לא נוקקין לתרגם ולא אשתחמודען
ביה, אינם נזקקים. משומם שאינם מפסידים
כלום מהמתו, ואינם מרוויחים מהסתלקותו
ביים רק בבחוי ויק בלא הבוי. ולא
ашתחמודען ביה, כי אין בהם מבחן מ"ה
זהה ולא כלום. (ועי"ז תבין מ"ש בזה להלן
בזהר לך זן מון אותן רפ"ט עד אות רצ'ה).
ולא יקנאו בבר נש לאבאشا לייה
וכו, כי עיקר הפסוק הזה הוא מקהל אליהם
אתרים המפריעים לגilioי מוחין דג"ר מחכמה,
שע"כ הם צרכיהם להאבד מארעה ומתחות שמייא
אל"ה. ולפי שוגם המלאכים אין להם בחינת
ג"ר מחכמה. אלא ג"ר דחסדים בלבד, הרי
ירגשו מלחמת זה בוין לדרגותם, ויקנאו אוטנו
על היוטינו מחשיבים את עצמנו כל כך.
ווע"ש דהא אינון אליהם אקרון, ובכללא
dalakim הוו, ואינון לא עבדו שמייא וארקא
כי אלהים בהיותם נשבחים מאמא הנקראות
אליהם, וע"כ הנה בכללא דאליהם. ואינון
לא עברו שמייא וארקא, כי גם הם אינם
יכולים. לקיים שמייא וארץ בג"ר מחכמה,
ואין קיום לשמיים וארץ לישובא דבני אדם
ברוע ולצער רק על ידי המוחין דג"ר מחכמה.
הרי שוגם הנה לא עבדו שמייא וארקא.

קנג) וארקא, וארעה מבעי וכי : שנאל,
הכתוב אומר וארקא, וארעה היה ציריך לומר.
ומשכיב, משומם שארקא הוא אחת משבע הארץות
שלמטה. ובמקום זה יש בני בניו של קין, כי
לאחר שנגרש מעל פni הארץ, ירד שמה ועשה
תולדות. ועדתו נתבלבלה שם, שלא ידע
מאומה. והיא ארץ מכופלת, שנכפלה מהשכן
(רפו"י זף ט' ע"ב)

מעל אף ארעה ^ד מ נחית לתמן ועبيد תולדות, ואשתבש תמן, דלא ידע כלום.
ו איהו ארעה כפילא, דאתכפל מחשוכא ונהורא.
קנד) ואית תמן תריין ממנן שליטין די שליטין, דא בחשוכא ודא בנהורא,

חולפי גרסאות

מ נ"א נחתא לתמן ועבדי. ונו"א ועבידי. נ נ"א ואיהו
ארעה כטולא.

מסורת הזוהר

ד) בהשפטות ח"א ד' רנה. (ד"ז).

הטולם

מאמר

הכל שהם תולדות קין. ועל כן, שני ראשיים להם בשני נחשים. חז"ן מבעת שאותו הממונה שעל האור שלוט, הוא מנכח על שלו, דהיינו על האור, ומנכח על الآخر. דהיינו על הממונה שעל החשך. ולפיכך, ככלו אותם שבחשך באוטם שבאור, והיו אחד.

ביאור הדברים, ובכדי לתבין זה, צרכים להעמק יותר בעניין קין ותבל. וכבר נתבאר לעיל אות י"ז) ביציאת שמא קדישא אלהים, אשר תחילת עולות אותן אל"ה ומתחברות במ"י בבחינת סטים בשם. מטעם הינו מחרסרי הסדים, והקדש שהוא חכמה, אנו יכול להתלבש בהם בלי לבוש של חסדים, והם ע"כ סטמינים בשמא דאללים. ואח"כ נעשה זוג ב' בם"י להמשיך חסדים, אשר עתה מתלבשת החכמה בחסדים ואשתלים שמא דאללים. וכמ"ש שם. שה"ס מ"י ברא אל"ה, כי ברא נהרא לנהוריה דהיניון לבוש יקר בחסדים ואתלבש בהו ואתחברו אל"ה במ"י ואשתלים אליהם. והפרירוש הוא כי במ"י שהוא בינה, יש ג"ר הנקראות א"א עליון והן נתנו בסוד אוירא דכיא. בסוד חפש סוד הוא, ואינן מבלות הכמה. ורק ז"ת דמ"י הנקראות יישסות"ת הון המבלות הון הכמה. ולכן בתחלת עלית אותן דאללה למ"י הון עולות לז"ת דמ"י המבלות הכמה, או הון סתוות בשמא דאללים כנ"ל. אלא אח"ז געשה זוג הב' דג"ר דמ"י שהן אוירא דכיא, הן משפיעות הלבושים היקר דנהיר לאל"ה, ואו נשלו בשפמא קדישא אלהים.

ונשמעת קין היהת מבחינת אל"ה בעודו סטים בשמא, וע"כ הקדושה שהוא החכמה היהת סתווה עליו מטעם חסרון לבוש דחסדים. והנה לא די שלא העלה מין להמשיך המ"י דחסדים. אלא עוד שרצה להמשיך חכמה מבחינת א"א עליון, ובזה הרג את הבל, כי גיליה האחוריים בזוקבא דז"א כנ"ל. והוא עצמו הפל נשמו לקליפות שהן אל"ה. שמקומ קליפות אלו הוא בארכא. וענין ב' ממונאים אשר

ואשתלים שמא דאללים גם בו"ז כמו בא"ז. ואו גם הנקבא מסתיהם במאנין דדכורא כמו אמר. בסוד נפקת ה' ועאלת י', (כנ"ל אות י"ז). ואין הפרוש כי ה' של מ"ח דזוקבא מסתלהת למורי, והי' דמ"י נתגלתה בפנימיות הנקבא בטמיין, אלא שהה' נכנסת בפנימיות חוץ. ובאותן זה שורה שמא קדישא דאללים גם בו"ז שהם בחינת שמים הארץ. אמנים קין הعلاה מ"ז שלא בטהרה. ויצאה להగיר אותיות. אל"ה של בחינת עצמו להנאת עצמו. והי' ויקם קין על הベル אחין, כי הקים עצמו לעללה בשליטה על המ"י שהוא הベル אחין, ואו נתגלו תיכף האחוריים של הנקבא שהיא ה"ה דמ"ח שהיתה בגינויו והשם מ"י נסתלק מהזוקבא ונמצא מושם זה שום נשמה הベル שהיתה נמשכת מהמ"י של הנקבא. שוגם היא נסתלקה לעללה, וע"כ ויהרגהו. וז"ס שאומר הזוהר (בראשית ב' אות טמ"א), בשעתה דקטיל קין להבל ובוי והוא נשיך לה בשינויו כהיא ע"ש. והיינו כנ"ל, כי הווה מה דנחש היהת בו, שימוש וזה היה רוצה להגbir אתו דאל"ה ולבטל את המ"י ולהכניעו תחתיו, וע"כ גיליה האחוריים שמא מ"ח בזוקבא ונסתלק המ"י ממנה וע"כ פרחה נשמה הベル הנמשכת ממנה, ויהרגהו. וכיון עצמו שהוא אל"ה נפל לרשות הקליפות, שהם ארקה. הנקראות בכובב ארץ נוח, כמ"ש ושב בארץ נוד (בראשית ד').

וין"ש, ארעה כפילא דאתכפל מחשוכא ונהורא. ואית תמן תריין ממנן: כי או וחויש ממשמעותם שם בערבותיא בלי תחומיין בינויהם, מטעם שיש שם שני ממונאים השולטים בשוה על הארץ הוו האחד ממוני על החושך והוא משרה שם את החושך, והשני ממונה על האור והוא משרה שם האור.

קנד) ואית תמן תריין וכי': ויש שם שני ממונאים שליטים, השולטים, זה בחושך זה באור, והוא עיגנים זה את זה. ובשעה שירד שם קין, נתחבירו זה בזוה, ונשלמו יחד. וראו (דפוסי דף ט' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

קג

ותמן ♪ קטרוגא דא ברא, ושבעתא ♪ דנחתת לתרמן קין, אשתחפו דא ברא
ואשתלימו כחדא. וכלא חזי דאיינן ♪ תולדות דקין. ועל דא איינן ♪ בתריינ

חולפי גרסאות

ס נ"א קטרוגי דא ברא ושבעתא (אה"ל).

מסורת הזוהר

ש) בהשפטות ח"א ד' רנ. (ד"י). ח) ב"א תפ"ה ב"ב
שלג וישלח רסב בהשפטות ח"א ד' רנ. (ד"י). ז"ח
ט. א) בהשפטות ח"א ד' רנ. (ד"י).

הсловם

מאמר

שמעיא ואראקא

בא/or, והם מקטרגין ושונאים זה את זה, ומתווך שם נפרדים זה מזו, איןם יכולים להתחפש כל ואין בהם כח להזיק.
אלא אחר שהטה קין והפליל אתוון אל"ה דקדושה שבנשנתו אל הקפלות התן שבארקא, נתלבשו או אתוון אל"ה שלו הסתוםות ג"כ מחסדים. בתוך הנהורא דנקבא דאל"ה דקליפה, שבזה החייה ניצוצין קטנים שנשארו בכלים דאל"ה דקין מבחינת החכמה, כי האור דקליפה בישא החייה אותם בדוגמת אור חסדים דקדושה, שמתווך בכך גם הוכר דאל"ה דקליפה נודוג עם הנוקבא הוו שלhalbisha אל"ה דקי, כי גם לו אותו הכלים דקין. ועוד זוג זה הוליד קין תולדות, שהם מניצוצי חכמה שנשארו בתוון אל"ה דוכר דקליפה, שהן המעורבים בכלים דאל"ה דוכר דקליפה, שהן נתלבשו בא/or של הנוקבא בישא דקליפה.
זה אמרו ושבעתא דנחתת לתרמן קין אשתחפו דא ברא ואשתלימו כחדא, כי ניצוצי חכמה שנשארו בא"ה דקין נתלבשו בא/or הנקבה דקליפה, שע"ז חشك בה גם הוכר דקליפה כדי לקבל ולהנות מניצוצי החכמה דאל"ה דקי, ונודגו זה בותה, דהינו שנשתחפו כחדא, ונשלמו זה מזו כחדא, ועוד וכל חזי דאיינן תולדות דקין, שע"ז הוזוג הזה יצאו תולדות, שהם בחינת התלבשות ניצוצין אל"ה דקין בנהורא דקליפה, ומצעאו שנגלו ע"ז ניצוצי חכמה דנסמת קין וכולם ראו שהם תולדות דקין שנולדו ע"ז הוזוג הרע הזה.

על דא איינן בתריין ראשין הנקבה חיון: כי מתווך שייצאו מהబור הוכר והנקבה דאל"ה דקליפה, שהם משורשים הפוכים זה מזו כנ"ל, ע"כ התולדות שהולדי קין בעורתו יש להם ב' הראשים של אלו ב' בחושך שבו. והנקבה שיש לה נהיריו דקיק מחסדים, אינה חושקת כלל בא/or חכמה, מאתוון דאל"ה, הוא שונות לכח היופך והפרודא שיש בכלים דנקבא שלו, והוא בוחר יותר מאנו. וזה תריין ממן שליטין ר' שליטין דא בחשוכה ורא בנהורא ותרמן קטרוגא ונשר, כמ"ש לתלן.

והנה

אשר שם הם מבחיי האל"ה דקליפות, כי זה לעומת זה עשה אלהים. כי נתברר לעיל שבנקבא יש אחורים דמ"ה בגינוי, ובcheinת מי' באתגליא, ואו יכול להאר אל הנשנות בשמא קדישה דאלחים, בתכלית השלומות. כי אז החכמה דאתוון אל"ה שקבעו מזות דמ"י, מחלבות בחסדים דג"ר דמ"י, ונגלה שהוא קדישה. אמנים בסטרא אחרא, שככל ייקחן הוא מאחורים דקדושה, שהוא מ"ה, נמצאות בהן אתוון אל"ה בב' ליקויים: א) שהוא מחשורי חסדים לגמרי. ב) כי אפילו שהחכמה שבאל"ה אינה יכולה להתלבש שם מחמת חסרוון החסדים דמ"י, וע"כ הן שרויות בחושך ולא בא/or. והוא הוכר דאל"ה דקליפה, כי הכלים שלו הם כלים דחכמה שהם אל"ה, אבל ריקנים ממחמה מטעם חוסר חסדים דמ"י, באופןו שבלו חושך, הן מתחמה והן מחסדים. אבל מעלתו גודלה בכח הכלים שלו שם הי ראיים לחכמה אם היה אפשר לו לקבל לבוש חסדים. והנקבא של אל"ה דקליפה, היא מאחורים של המ"ה דנקבא דקדושה, שהיא כלי של חסדים. אבל בקליפה היא פגומה מאד, שהיא שורש דפרודא המויפת בשמא דמלכא, ויש לה הרבה שמות הטמונהה לפוי הקלוקלים שלו, אמנים יש לה הנהורא דקיק מכח הכלים שלא שפת מאחורים דמ"ה, שם בשורשם כלים דחסדים. ותדע, שאלו הוכר והנקבה דאל"ה דקליפה, הם ב' המונינים שבארץ ארקה: הוכר הוא הממונה על החושך והנקבה היא הממונה על האור אשר שם. וע"כ הם מקטרגים זה לזה להיות הפוכים זה מזו, כי הוכר, להיות בו הכלים הריקים דחכמה מאתוון דאל"ה, הוא שונות לכח היופך והפרודא שיש בכלים דנקבא שלו, והוא בוחר יותר בחושך שבו. והנקבה שיש לה נהיריו דקיק מחסדים, אינה חושקת כלל בא/or חכמה, ומ"ש לחושך דוכר, וע"כ מקטרגות בו ובורחת מגנו. וזה תריין ממן שליטין ר' שליטין דא בחשוכה ורא בנהורא ותרמן קטרוגא דא ברא כי הוכר שולט בחושך, והנקבא

(ופו"י דף ט' ע"ב)

ראשין, כתרין ו' חיוון ו' בר דרכו נהורא שליט, נצח ו' דיליה ונצח על אהרא, ועל דא אתכלילו די ו' בחשוכא בנהורא והוא חד. קנה) אינון תריין ממןן, עפרירא וקסטימון, ודיקנא ר' דלהון כדיקנא דמלאכין קדישין ו' בשית גדיין. חד דיקנא ו' כתור"א, וחד דיקנא ו' בנסרא. וכד מתחברן, אתעבידו ו' דיקנא אדם.

חולפי גרסאות

ב) בא תי שלח קמו ת"ז בהשמות ד' קמ. ג' כי ע' נ"א חיוון, פ' נ"א בר דהווא נהורא, וני'א דנהורה. תא טו שלח לך רעה בלך ת. ז' תוריע קטו, ה' כי צ' נ"א דיליה, ק' נ"א בחשוכאנ. ר' נ"א דיליה. שאנו צו תוריע קטו אדרא רבא של.

מסורת הזוהר

שמיא ואראא

הטולם

מאמר

מספיק לזרעה וקצירה ליוון בו בני אדם. ואומר שצורתם הוא כצורת המלאכים בעלי שש כנפים. והוא להיוותם הלועמת של המלאכים העלויונים שיש להם שש כנפים כנגד הלו' דחויה". ולאפוקי מהיות הקודש, שאין להן אלא ד' כנפים. כנגד אותיות שם אגד"ג. ובא להורות על הגובה של הקלייפות. הללו, שתן הלועמת דמלאכי קודש העליונים.

והנה הזובר קפטימון, דיקנא כתורא שהוא לבושה קדמאות דתאלבש בה ס"א. כמו' בזוהר (פרק תשא אות נ") אמר שם שמשמרי היין נפק חד ערעורא מקטרגאג, מזוקא קדרמאה, ואיזו ברוז דיקנא דארם, בך קרייב לגו קרשא. כיוון דאתעבר מתמן, ובעי' לנחתא לתטא, בעי לאתלבשא לבושה, לנוקא עלמא, ונחית. הייא ורתוויות. ולבושה קדרמא דקה נקיט, תבניות שור דיקנא דישור. וקדרמאה לנוקין מאין ארבען, שור איזוג. פירוש, כי המוחין העליונים נקראים יין המשמה אלהים ואנשיהם, ויש בסופו בחינת סיגים, המכונים שMRI היין, ומפסולת זו יוצאת המזוק החាតון לעולם, שבעדו דבוק בקדושה דהינו בשמריהם, יש לו דיקנא דארם, אלא כשהוא יורד להזיק לבני אדם הוא מתלבש בדיקנא דישור. וע"כ השור הוא קדרמן מרבעה אבותו ניקין. וזה שאומר כאן שקספומון זה הוא בחינת המזוק שיש לו דיקנא דישור, להורות שהוא שורש כל המזוקין הנקראים שור דקליפה, והוא בחינת הסיגים של המוחין העליונים דשם קדישא אלהים, דהינו כ"ל, שהוא בחינת אל"ה דקליפה שהוא כנגד אל"ה של-sama דאליהם, להיותו סיגים ושרמים העומדים מתחתים, וע"כ בתיותו עוד מחובר בקדושה היה לו דיקנא דארם, כי מוחין אלו דלהיים ה"ס אל"ם אדם, שעליו אומר הכתוב בא"ט אלקים

ותנה מה שאומר שיש להם ב' ראשיים, הינו רק בעת שליטת הוכר, שהיא שליטת החושך, כי ע"י התלבשותו בנהורא דזוקבא כדי להנות מניצוצי חכמה דקין כנייל, נמצא שהוא מקיים גם שליטת הנקבא שלו בעל כrhoה, כי צריך לנהורא דיליה, וע"כ יש או להתולדות ב' ראשיים, זה מושך לבאן זה מושך לבאן מה שאינו כו' הנוקבא דקליפה, שהוא איןנה אריכה כל לזכר שלה, שהרי איןנו נתונים לה מואמה, כי כלו חזך כנ"ל. ולפיכך בעת שהנקבא שלוטה ורוצה לנצח בטומאה שלה הרי יש לה שליטה שלמה, ואינה משaira מבחן הוכר כלום, ואו גם התולדות דקין ב' הראשים שלהם חוורים להיות אחד. וזה אמרו בר דרכו נהורא נהורא שליט נצח דיליה ונצח על אהרא, הינו בעת שהנקבא דקליפות שלוטה, שהוא בעלת האור, ומתחזקת לנצח על הוכר, שהוא הממונה אחרא, ונצח דיליה, ונצח הכה שלו, וגם נצח על אהרא, ונצח ג' על הממונה الآخر, שהוא הוכר. כי היא מנצח את הוכר תחת שליטתו למגרי, ועל דא אתכלילו ד' בחשוכאנ בנהורא והו חד, ומושם זה בכללה שליטתו הוכר שהוא החושך תוך שליטת הנקבה שהוא האור, ונעשו ב' הראשים אחד.

קנה) אינון תריין ממןן וכו': אלו ב' ממןנים, נקראים, עפרירא וקסטימון, והזורה שלם, הוא מצורתייהם של מלאכים הקדושים, בשש כנפים. אחד הוא בצרות שור, ואחד בצרות נשר. וכמשמעותם נעשו לצורת אדם.

פירוש. הוכר נקרא קסתימון, והוא נגור מלשון קווטרי שפירשו חורבן. ונקרא כן להיותו חזך ואני ראוי לישובא דבני אדם. והנקבה נקראת עפרירא, והוא מלשון עפר, שפירשו שאיןו ראוי לזרעה. ונקראת כן, להורות שתגמ שיש בה אור כנ"ל, עכ"ז אינו (דסורי דף פ' פ"ב)

הקדמת ספר הזוהר

קנה

קנו) כד אינון בחשוכא, מתחפכין לדיוונא דנחש בתריין ראשין, ואזולין

מאמר	הсловם	שםיא ואראק
אלחיה"ם עשה את האדם, אמנים בהפרדו מהקדושה וירד למקומו לארכא הנ"ל, נtblש בלבש דשור. והנקבה שלו שבארקא, יש לה דיוונא דנחש, והוא על שם הנופלות תחת חטף קידודה לנשר נשמות דבני אדם הנשלות נשירות עליין מהאלן, כי נשר הוא מלשון ברית שיליטתה, כי מתפקידו לשוטט בעולם ולוחביה בני אדם למקרהليلת, דהינו לפוגם ברית קדרה שבשבת הפגם זהה נשורות הנשמות מבני אתעבידיו דיוונא דארם כלומר, אם חורדים ומתחברים בקדושה להיות שמה בבחינת שמריהם תחת היין, הם חורדים להיות בדיוונא דארם, כמו שהוא מטרם שירדו לארכא, ונעשו למויקם, כמו שאומר בזוהר תשא אות חל"ז). וכןין בזוהר נשא אות חל"ז).	המנוגים הללו: פעם עולמים ביום הגדול ופעם יורדים תחומות. והנה ביאור מלאכים אלו עוז ויעיאל הוא עניין ארוך מאד, וכבר ביארתי קצטו בספר בית שער לכנות (ך"ג ס"ג ד"ה זי"ז) ובஹשך שם). וכך אמרת לברא לפני הוצר. ותדע, כי עוז ויעיאל הם מה מלאכים הגבוריים ביזור, כי תמצאו שנם אחר נפילתם מהশמים לעוז"ז, להרי החושן, ונשרו בשלשות של ברזיל, היה בלעם משיג על ידם כל מדרגת ביאור, שעיליהם נאמר אשר מוחה שדי יחותה, דהינו בכח השגתו לאלו המלאכים. גוף גולי עינים. כי עוז נקרא נופל ע"ש גבילתו ממשים לאזרן. ויעיאל נקרא וגולי עיניהם. בערך עוז דקב"ה והוא חזק בגאותה, כמו"ש כל זה בזוהר בלבד בלאם היא דבר תאמר שמדרגת ביאורו של בלעם היא דבר קטן, הנה אמרו חז"ל ולא קם נבי עוד בישראל כמשה, בישראל הוא דלא קם אבל באומות העולם קם ומנו בלעם (במדבר רבא פרק י"ז): והנה סבת נפילתם ממשים לאזרן, ביארו בזוהר בכמה מקומות שהוא מכה שקרתו על האדם בעת הבריאה. אמנים יש להבין הלא הרבה מלאכים קטרגו או כמ"ש במדרשות חז"ל, ולמה הפיל הקב"ה רק לעוז ויעיאל בלבד. ואמנים בזוהר בלבד (מן אות תפ"ז עד אות תפ"ח) נמצא שם ביאור מלא על עניין זה.	המנוגים הללו: פעם עולמים ביום הגדול ופעם יורדים תחומות. והנה ביאור מלאכים אלו עוז ויעיאל הוא עניין ארוך מאד, וכבר ביארתי קצטו בספר בית שער לכנות (ך"ג ס"ג ד"ה זי"ז) ובஹשך שם). וכך אמרת לברא לפני הוצר. ותדע, כי תמצאו שנם אחר נפילתם מהשמים לעוז"ז, להרי החושן, ונשרו בשלשות של ברזיל, היה בלעם משיג על ידם כל מדרגת ביאור, שעיליהם נאמר אשר מוחה שדי יחותה, דהינו בכח השגתו לאלו המלאכים. גוף גولي עינים. כי עוז נקרא נופל ע"ש גבילתו ממשים לאזרן. ויעיאל נקרא וגולי עיניהם. בערך עוז דקב"ה והוא חזק בגאותה, כמו"ש כל זה בזוהר בלבד בלאם היא דבר תאמר שמדרגת ביאורו של בלעם היא דבר קטן, הנה אמרו חז"ל ולא קם נבי עוד בישראל כמשה, בישראל הוא דלא קם אבל באומות העולם קם ומנו בלעם (במדבר רבא פרק י"ז): והנה סבת נפילתם ממשים לאזרן, ביארו בכמה מקומות שהוא מכה שקרתו על האדם בעת הבריאה. אמנים יש להבין הלא הרבה מלאכים קטרגו או כמ"ש במדרשות חז"ל, ולמה הפיל הקב"ה רק לעוז ויעיאל בלבד. ואמנים בזוהר בלבד (מן אות תפ"ז עד אות תפ"ח) נמצא שם ביאור מלא על עניין זה.
קנו) כד אינון בחשוכא וכו': כשהם בחשך הם מתחפכים לצורת נחש בשני ראשיים. והליכים כנחש. ומעופפים בתוכה התהום, ורוחצים ביום הגדול. כמשמעותם של שלשות של עוז ויעיאל, הם מרגאים אותם, ומעוררים אותם, והם מדלילים תוך הרי חשך, וחשבים שהקב"ה רוצה לקרוא אותם לדין.	פירוש. סובב על הדברים דלעיל שאומר רבד החוא נהורא שליט ונצח דיליה ונצח על אחריא, ועל דא אתבללו די בחשוכא, בנהורא, והוא חד, שבעת שליחת הנוקבא שהוא אחד כנ"ל. ואומר כאן אבל כד אינון בחשוכא, חורדים החשי ראיין להיות קפטימון, מתחפכין לדיוונא דנחש בתריין ראשין, כי הוכר אינו יכול לבטל שליחת הנוקבא. בהיותו צריך להתלבש באור שללה, (כמ"ש לעיל), וע"כ הם כנחש בבי' ראשין. ואזולין בחויא כלומר, שהולכין להויק בדרך הנחש, דהינו באותו דרך שהנחש פיתה את חוה לאכול מעצה"ד.	וינהנ מה ראה של הנוקבא דקליפה, נמצאים טאמין גו תהומא, שם שורש הקליפות הנקורא תהום, שהוא ירידת שאין למתה הימנה, בסותה"כ יULLO שמי ירדת תהומות (תהלים ק"ז). ומכך הראש של הוכר דקליפה נמצאים אמתחין בימה רבא, שהוא החכמה דקליפה, כי ים הוא שם החכמה. ותדע, שמשום זה נקראת ארקה בשם ארץ גוד, להיותם מתנדדים תמיד מחתמת ב' הראשים של
(דף ז' ס' ע"ב)		

ש כחויא, וטאסין גו תהומא, וואסתהיין ז' בימא רבא. כד מטאן ז' ח' לששללאה

חולפי גוראות

ש נ"א כתיווא, ת נ"א לששללא.

מסורת הזוהר

ז' לעיל אותן מ. ז) ב"א רכו חי שרה פא בלק תא
פנחס שז ז"ח ד' פא ט"א.

דרך אמת ז' ומתכבותים.

הסולם

מאמר

שמעיא ואראקא

שלא יוכל להמנוגת. והענין הוא, כי שבירת הכלים וחטא של אדם הראשון הם עניין אחד, אלא שבבחינת מציאות העולמות נקרא שבירת הכלים, ובבחינת הנשומות הוא הנעשה בחטא של אדם. וכן ששבירת הכלים שלטה בשמונה מכלים, שהם מל' הדעת וו"ת היגית בשינוים, אשר בכל מלך מהם מי' בחינות, שהו נהי"ם. אשר בכל מלך מהם מי' בחינות, שהו ע"ס שככל ספירה ד' בחינות ח"ב תוי'ם. ונמצא שמוונה פעמי' מ' הם ש"כ בחינות. ונקי' ש"כ ניצוצין לאודריךו לכל עבר בעית שבירת הכלים. וענין התשובה הוא שע"י עליית מ"ן אלו מעליים ניצוצין אלו מן הקליפות בחורה למקומם לאצלילות. כמו' שהיו מטרם החטא של אדם הראשון. אמנים אין כי בידינו לרבר את המלוכיות שביהם המלכים האלו כי פגמים למעלה מכחינו למגרמי, וע"כ אין אנו ראשאין לבדר רק רפ"ח ניצוצין עם השובתו, שהם רק ט' פעמי' ל"ב, אבל ל"ב' הבתינות של המלוכיות שביהם, אסור אפילו לנגע בהם, והוא הנקרא ל"ב האבן. ומבה זה גננו ג"ר דאו"א, הנקראות או"א הפנימיות. כי אלו ל"ב הניצוצין שיכים להם להשלמת ע"ס שליהם, וכל עוד שהם חסרים מהם אין להם זוג. אמנים אחר שיגמר הבירור של כל רפ"ח הניצוצין, יימצא ל"ב האבן הניל מתברר מלאין, ואינו צריך למשה ידינה, ואו נאמר והסירות את ל"ב האבן מבשרכם (יזקאל ל"ז). ואו ישיגו או"א הפנימיות את המוחין שלהם. שזה יהיה בגמר התקון. אבל לפניו גמר התקון, לא יוכל אלו אחוריים דאו"א לקבל שום תיקון ע"י תשובתו.

ותדע שלאו המלאכים עוז ועוואל הם שבוחנת אחוריים דאו"א הניל שנטבטלו בעית שביה"כ. והנה קודם החטא של אדה"ר חורו ונתקנו במידה מרובה, ואחר חטא של אדה"ר חורו לביטולם, ואין להם עוד תקנה קודם גמר התקון. ולפיכך החלוננו עוז ועוואל קמי קב"ה על המוחין שלהם שהפסידו מחמת חטא של אדם, כי ראו שאין להם שום תקوة שיוכל האדם

בצלאנו כדמותנו (בראשית א'). ששיתף כל המלאכים שיכלו בצל"ם ודמות האדם. ושאלו הם, לקב"ה מה טיבו של בר נש זה, בולם, מה נרוich ממן ע"י התכלויותנו בו, והשיב להם בר נש דיהא בצלאן דירן דיהא חכמתא דיליה עלאה מהכמתבו. שהבטיחה להם, שזה האדם שתיכבל מהצלם שלנו תהיה חכמתו גדולה מוחמתכם. ונמצא שתדריו גם אתם ההשגה גדולה ההיא שהשרה לכם עתה. והיינו כמי'ש חיל, על הפסוק, כתה יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל (במדבר כ"ג), אשר לע"ל ישאלו המלאכים מישראל מה שלא ידעו עצם, כי מעלה ישראל תהיה או גדולה מהמלאכים וע"כ נשתחפו כולם ונכללו בצלמו של האדם.

ויאמר עוד שם כיוון דברא אדם זהחטא, ונפק בדים קמיה, אותו עוז ועוואל אמרון קמיה, פתחון פה איתן לן גבר, הא בר נש דעבדת חטי קמן. אמר להו אלמוני תהווון שכיהי גביהו וכו' (יתיר הויתון חכון מיניה וכו') מה עבד קב"ה אפייל לן מדרגא קדרישא דלהון מן שמיא וכו', בת רדאפייל לן. קב"ה מאתר קדרישא דלהון, טעו בת רשי עלים, ואטו עלים. ביאור הדברים כמו שנברא האדם וחטא, ויצא חיבר לפניו, באו עוז ועוואל אמרו לפניו פתחון פה יש לנו אצל, הרי האדם שעשית חטא לפניך וכו' מה עשה הקב"ה, הפלים מהמדרגה הקדושה שלהם, מן השמים וכו'. אחר שהפלים הקב"ה מהמקום הקדוש שלהם, טעו אחר נשוי העולם. והטעו בני העולם. כי תראה שלא כל המלאכים באו להתלונן קמי קב"ה אחר חטא של אדם. רק עוז ועוואל לבדם. וזה מטעם שידעו שישפה תשובה. אך עוז ועוואל ידעו כי זה הפט שהשיגו מחמת חטא של אדם, לא יתוקן כלל מחמת משובתו. ולא עוד אלא שモטב היה להם שלא יעשה תשובה כל עיקר, ולפיכך רק הם שהتلוננו על חטא של אדם, כי כלפיהם הוא מעותם שלא יכול להתקון וחסרונו (דורי דף פ' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

קנו

ח) ו' א' דעוז' א' ועוזא'ל מרגיזון לון ומתעריך לון, ואיננו מدلגן גו טורי ב' חשותן, וחשבי דקביה בעי למתחבע לון דין.

חלופי גרסאות

א נ"א עוזא'א, ב נ"א חשותן.

נחס שצ'ז'ז'ז' ט' קה : ז'ח ד' פא. ט' קה שרה פאblkaca פנתש שפט תרצו תחטו ז'ח ד' פא ט'א.

דרך אמרת פ) בראשית י"ט פ"ב וכיה פ"ב וליז' ע"א ונ"ח עיא וחזי שרה קכ"ו ע"א.

שםיא וארקא

ليلית הרשעה, רצço להטעות העילם במעשייהם הרעים האלו, כי לא רצço שהאדם יהווור בתשובה, שזהו בגנו לשורשם כנ"ל.
מה עביר קב"ה המא דאטעין עלמא, קשור לון בשלשלאי דפראלא בטודא רחשוכא, כי ראה הקב"ה שם היה להם בח לחזור לשימים אחר חטאיהם זה, יכשלו כל בני האדם אחרים ולא יוכלו לעשות תשובה, כי שליטם תהיה רבבה מאדו. וע"כ אעפ' שורשם גבואה, נתנו רשות לשרש הקליפות הנקרה ברזול, בסוש"כ כל בрезול לא נשמע בבית בהבנותו (מלכים ו'). וכיון שקליפה זו נדבקה בהם נקשרו בה כמו בשלשלאות של ברזול, בתוך הרי החושך, ולא יוכלו לעלות ממש טרם גמר התקינו, ודין זה כי כבר הארכתיב באן יותר מזאי ולהמן אבאר עד.

והו אמרו באן כד מפאן בשלשלאה דעוז ועוואל, כי אחר דאטחויין בימא רבא שהוא חכמה דקליפות קבלו כח להתחבר עם עוז ועוואל שבhari חושן למילך מגניהו חכמה, ועוררו אותם שישפיעו להם מהחכמה שלהם. מרגיזון להון ומתעריך לון, התעתורות במקומם הקליפות, וע"כ שאמרו ז'ל כל גרגרו כעס והתרגוזות. ע"ד שאמרו ז'ל כל גרגרו כועס, ואיננו מדרגן גו טורי חשותן וחשבי דקב"ה בעי למתחבע לון דינא כי לא יכול לעולות לשורשם לקבל בעדם חכמה מוחמת שלשלאות הבזיל שעלייהם, ולפיכך נבחן שהיו קופצים כלפי מעלה ונופלים חורה, שמחמת והעמייקו להם מקום תוך הרי החושך, וחשבי דקב"ה רוצה לחדר עלייהם כה הדין מוחמת הקפיאות שלהם לקבל משורשם. וע"כ פסקו מלדג עוז. ועם כל זה ואליין תריין ממגנן שאטני בימא רבא, כלומר, אעפ' שלמעשה לא יכול להשפיע להם כלום. כי רק דילגו ונפלו כנ"ל, עכ"ז היה מספיק بعد ב' המונאים לקבל מהם חכמה, עד דשאטני בימא רבא כי.

מסורת הזוהר

ח) ב"א קב' קעח רכח רכח מסד ב"ב שנג תכג חי שרה פא בתשומת ח"א ד' רנה. (ד"י) אדרא שמהblkaca נחס שצ'ז'ז'ז' ט' קה : ז'ח ד' פא. ט' קה שרה פאblkaca פנתש שפט תרצו תחטו ז'ח ד' פא ט'א.

מאמר

האדם לתקן אותן עיי' תשובהו, ולא עוד כי ראו שאדה"ר עיי' המשובתו ייפיל אותן עוד יותר מדרגתם. כי כל התשובה צרכיה להיות רק על רפ"ח ניצוץין, ולא לגוגוע בל"ב האב"ז השיכים לתקן או"א האפנימים, שאליהם מתייחסים המוחין של המלאכים הם כנ"ל. וכל עניין התשובה והעלאת מ"ג, הוא להסיר הפסולת הזה, דהיינו הל"ב ניצוץין, מן האוכל שהם הרפ"ח, ונמצא שמורדים עוד יותר בחינת עוזא ועוואל בהסתרת הפסולת, שהוא לא"ב האבן, מן הקדרישה לאמרי. ולפיכך קטרגו ומגעו את האדם מעשות תשובה, כי התשובה מורידתם עוד יותר. כי לא"ב הניצוץין הללו שייכים לבניינם.

וכיוון שראה הקב"ה שקטרגום זה יחליש את האדם מלעשות תשובה, לפיכך אמר להם אלמוני תהווון שכיחי גביהו יתר חוויתן חמינו מגינה, אמר להם, כי אדם הראשון לא קלקל אותם כלל בחטאו, כי הגם שיש להם מעלה וקדושה בהיותם בשםיהם, שם אין אחיזה לקליפות, הנה אין זה שלימות גמורה בעוד שאין יכולים להמצא בעוה"ז שלנו במקומות הקליפות, וע"כ אמר להם הקב"ה, הרי לא הפסדתם כלום בחטאו של אדם, כי בלאו הци אינכם טובים ממוני שחרי כל מעילתם היא רק מחמת שהמקומות גורם. והנה דיבورو של הקב"ה הוא מעשה, ותיכף נפלו משמיים לאرض שלנו. והנה בתר דafil לון קב"ה מואר קדרישא דלהון טעו בתר נשוי עלמא, ואבטחו עלמא כלומר, שכיוון שבאו להאי עלמא התחילה לברר מל"ב האב"ז הכלול בכנות האדם. שז'ס יראו בני האלים את בנות האדם כי טובות הנה ויקחו להם לנשים מכל אשר בחרו (בראשית ו'), כי לא רצוי להפריד הפסולת דל"ב האבן ולבחור רק ברפ"ח, אלא שלקחו מכל אשר בחרה דהיינו גם את לא"ב האבן, ואנו נכשלו גם הם בנוקבא (דפו"י דף ט' ע"ב)

קנו) ואلين תריין ממנן שאטין בימא רבא, ופרחין מתמן, ואולין בליליא לגבי צ נעה מה אמהון ט דשדין, צ דטעו אבתרהא ט דחלין קדמאנין, וחשבין

חלופי גרסאות

ג נ"א דהן

מסורת הזוהר

ט ב"א קב ב"ב שנג משפטים שעוג אחרי מות שס ז"ח
ד פ"א ט"א. צ ב"א קב ב"ב קטו שלג שמו שנא וישלח

עה שמות ש תרומה תקמג תזירע יי קיו קעג אחרי מות שנט בהר מג אדרא רבא שלו קrho לו פנתש תיז טרפוא תשסד ואתחנן עד עז עקב מה כי תצא ל קלוי ת"ז תכ"א ד' נח ע"א.

דרך אמרת צ שטעו אחריה המלכים הראשונים שעלהם נאמר ויראו בני האלים את בנות האדים וגוי.

שמיא וארקא

הטולם

מאמר

ורוחין ולא אנשים. והענין הוא בקייזר, כי ידעת שעלאה עלאה שהוא או"א נברא ב"/, שהוא בחינת דכורא ואין בהם מבח"ד ולא כלום. אבל הוו"ז שהם עלמא תחתה, נבראו בבח', הכלולה גם מבח"ד (כנ"ל אות נ"ח). גם ידעת שאו"א שה"ס בינה עומדים תמיד בחשך אחר אור חסדים, כי כן יצאה הבינה מתחילה ב"ד" הבחינות דאו". אבל הוו"ז צריכים לאור חכמה דוקא כי כך נאצל הו"א דאו"י בהארת חכמה בחסדים אלו. (עיין בספריו תלמוד נ"ס דף ו' דה וטעם). והנה מזוג או"א יצאו המלאכים. הנמצאים גם בסימא ד"/, כמותם, וחושקים רק אחר חסדים ולא אחר חכמה כמותם. ונשות בני אדם יצאו מעלה תחתה ז"נ, ונמצאות הנשות בסיסים ה"/, שעליית היה הצטומות שלא לקבל חכמה מחמת החב"ד הכלולה בה, וכן יש להן צורך וחשך אחר חכמה כמו הוו"ז להיוון נמשכות מהם. והנה אדם הראשון בעט שענד מלוד מהוו"ז היו הוו"ז מלביבין לעלאה עלאה או"א, ונסתימו גם הם ב"/, אלא ה"ה היהת גנווה באחריים שלהם. וע"כ היהת מעלה אדרה"ר גדולה מאד. כי בהיותו בהוו"ז בעלה עלאה, נסתים ב"/, היהת מדרגתנו כמלאי מעלה הנולדים מא"א, ועם זה היה מקבל חכמה עלאה להיוון מבחינת ז"נ. וזה שורה עליון שמא דאליהם. שהוא חכמה. בשלימות דעתם עלאה, כי בבחינת ה"י אין שם מצוצים ובחייב"ד כלום. ובחינה זו הוליד קין והבל קין מאל"ה, והבל מן מ"י, כנ"ל, ובשניהם לא היהת מגוללה היהת אלא ה"י לבדה. וכיוון שגם היו בהם חכמה עלאה, ועייר נושא החכמה הוא אליה. שהוא ז"ת דברינה, דהינו נשמת קין. אמנם קין התקנא בתאומה היתירה הגנווה במ"י, כי ב"/, זאת נמצאת בטמיירו ה"ת כנ"ל, וכן רצח להזודוג עמה שפ"י שרצה להמשיך החכמה שלו

כי עתה היה להם כח לשוט שם ביום החכמה דקליפה, מה שמקודם, לא היה להם כח אלא להתרחק שם בלבד, והטעם הוא כי כל עניין הקlipot הללו הגבבות אין בהן מעשה, וכל הפעולות שלහן נגמר רק במחשבה ודו"ן בלבד, שהוא מלחמת הייתון הכהות דפרודא, ובטרם יספיקו לבא לכל מעשה נמצא הקדושה מסתלקת ממש, וע"כ לא יצירר זה לעולם שיבואו לכל מעשה. וזה כאן שהיא בחינת ע"ג, הקב"ה מעניש ג"כ על המחשבה והרצון בלבד, בסזה"כ למען תபוש את בית ישראל בלבדם (יחזקאל י"ד). שאמרו חז"ל, שאדם נגעש על הרהור ע"ז שבלב כמו על מעשה. ולפייך הספיקו הקפיצות דעתו ויעזאל לקבלה החכמה שלהם, ע"פ שלמעשה לא נתנו להם כלום.

קנו) ואلين תריין ממנן וכו' : ואלו שני המונינים, שוחים ביום הגדול, ופורחים ממש, והולכים בלילה אל געמה אט השדים, שטעו אחריה בני אלהים הראשונים (בראשית ו'). וחושבים לקרב אליה, והיא מדלת ששים אלף פרטאות, והיא געשית ומתחפה לכמה צורות לבני אדם, בשביל שיטעו אחריה בני אדם.

פירוש. כי אחר שקבלו כח מעוזו ויעזאל, יכול גם להזודוג עם געמה, שגם המלכים הראשונים, עוזו ויעזאל טעו אבתרה. ומגו זוגא דא, ילדה געמה כל הרוחין בישין ושדין דעתמא, (כמו"ש בזוהר בראשית א' אות ק"ב). וו"ש דטעו אבתרהא דחלין קרמאין, שהם עוזו ויעזאל הנקרים דחלין, שפירושו בני אלהים כתוב במקרא (בראשית ו').
ויש להבין הדבר, כיון שמלאכי מעלה ה"י, איך באו לכל טעות לנוגות עם געמה, וכן למה הולידה געמה ע"י זה רק שדין (דורי דף ס' פ"ב)

הקדמת ספר הזוהר

קנṭ

למקרב לגבה. ואיהי דילגת שתין אלף פרסין, ועתעבידת בכמה ציורים לגבי
בני נשא, בגין דיטעון בני נשא אבתרה.
קנח) ואlein תריין מןן פרחין ומשטטן בכל עולם, ואהדרן לאתרייהו,

חלופי גרסאות
ד ניא אבתרה.

ה솔ם

שמייא וארקא

שבועלם, וע"כ מוליכים עמהם זהמתם להזיק
בכל אשר ימצאו. וו"ש זואלן בליליא לנבי
געומה אמוחון דשדיין, דטעו אבתרהא דחלין
קרמאין, כי אחר שקבלו בח' מאלו המלאכים
שנו תחילת עם געומה זו, יכולו גם הם לילך
לונות עמה כמותם. ומ"ש דיאולין בליליא
הוא כי כה החכמה דקליפות איינו שלוט
בחושך ובלילה, שהוא בעת שליטת הדינין,
וכן מהמת שרשם שם עוז ויעזאל שנקרו
בהר חזון.

וחשבין למקרב לגבה, ואיהי דילגת
שתין אלף פרסין וכו': כי אחר שנו
עמה, קפזה שים אלף פרסאות, שפירושו
שהעלתה צחנה עד שרצתה לבטל הפרסה שעל
גבי וק' דא"א, אשר כל ספירה שלו נכתנת
ברבאו, ונמצאים וק' שלו שיש אלף פרסאות.
אמנם איינו אומר שקרבו לגבה. אלא רק
וחשבין למקרב לגבה, וכן איינו אומר, ששתית
שתין אלף פרסין, אלא רק ודילגת שתין
אלף פרסין, שהפירוש הוא, כי רק דילגה.
אבל נפלת תיכף בחורה למטה ולא נגעה בהם.
והוא מטעם הבנ"ל, אשר בקהלות הగבות
הלווי אין שום מעשה נהוג ח"ז בהם, וכל פגmeno
הוא רק במחשבה ורצוין בלבד (כנ"ל בדיבור
הסמן). אמנם עכ"ז כבר יש לה די כה דיטעון
בני נשא אבתרה, כי הגם שאינה גורמת
לאדם מעשה בפועל, אלא רק מחשבה ורצוין
כמוחה, אבל הקב"ה מעניש כאן על המחשבה
כמו על מעשה, בסופה יליין תפוש את בית
ישראל בלבם (יזקאל י"ז) כנ"ל. ומ"ש
ועתעבידת בכמה ציורים לגבי בני נשא
הינו הן מבחינת גיולי עריות והן מבחינת
שפיכת דמים (כמ"ש להילן בזוהר בראשית
אות שנ"ד), והיא אתמנת על ליליא באסורה
דרביי וכו', דיה אתמנת לחיציא עם בני
נשא, ע"ש.

קנח) ואlein תריין מןן וכו': ואלו שני
המונינים, פרחים ומשוטטים בכל העולם,
וחזרים למקומם. והם מערירים את בני בניו
של קין, ברוח של יצרים הרעים, לעשות
תולדות.

פירוש

מאמר

שלו לבח"יך זו הגנזה בנשمة הבל. ובזה
הרגו להבל, כי אחר שונתגלתה היה נבל
עמה גם הצטום שעלייה. שאסורה לקבל
מאוד העlian, וע"כ נסתלק שמא דלאלים
משניהם. אלא חמא"י שהוא הג"ר נסתלק למלعلاה
ונבחן בזה שהרגו להבל. ואל"ח דקini, להיותו
בחינת זית, הוא נפל למקום הקליפות, שהוא
ארקא כנ"ל. וכבר נתבאר שאע"פ שנפל
לקליפות מ"מ נשארו בכלים מבחן ניצוץין
מוועטין של החכמה, ומכ"ש הבנות שלו שלא
נפגו כל כך, היו בהן עוד יותר ניצוץין
מחבינה.

ובזה תבין שנעמה זו שהיא מבנות קין
היתה יפה מאד מכל בנות האדם, כי עיקר
החטא היה בוכרים דקין ולא בנקבות, שהן
קרען עולם (סנהדרין ע"ד). ולפייך אחר
שההיפיל הקב"ה לעוז ויעזאל לעוזיו שנברא
בכה, וראו את נעמה נתעורר בהם חشك גדול
חדש. שלא היה מעולם. דהינו החשך אחר או ר
החכמה, כי הם משורשים אין להם חشك אלא
אחר חסדים בלבד כנ"ל, רק הראה דעתעה
הહילדת בהם חشك חדש זה להמשיך חכמה.
ומתווך שבנינים עצם אין להם כלל בחינת
הית המצוימצת, וגם בבןין נעמה לא הייתה
ההית מגולה להיותה נמשכחת מלא"ה דקין,
לכן פטו בה שהיא רואייה לקבלת חכמה
ונדווגו עמה. והיתה הטעות שלהם בבי'
דבריהם. א) אע"פ שאין בהם בחינת היהת מבנים
עצמם. מ"מ המקומות גורם, כיון שהם בעה"ז
כבר היה שולטת עליהם, והוא או אסורים להמשיך
אוර החכמה. ב) מה שהשיבו שוגם בבןין נעמה
אין היהת. כי באממת היהת בה היהת בגינויו.
ולפייך יצאו מזוגם זה כל השדיין ורוחין
מיוקי העולם.

ובזה תבין מ"ש חז"ל, שהשדיין ח齊ים
במלכי השרת וח齊ים בבני אדם (תיגנה ט"ז).
כי מצד אביהם עוז ויעזאל. הם במלאיכים,
ומצד אם נעמה הם בניי אדם. אמנם לא
יכלה להוילד אגשים. מהמת שלא היה בה
ורע אנשיים אלא מלאיכים. ומה שם מזוקים,
הוּא להיוותם גולדים מונות פרודוא היהת גדול

(דפו"י ור' ט' ע"ב)

ואינון מתרין לאינון בני בניו דקין ברוחא דיצרין בישין, למעבד תולדות. (קנט) שמייא דשלטין תמן לאו כהני. ה ולא אולידת ארעה בחילא דלהון זרואה ז וחצרא כהני, ולא אהדרן אלא בכמה שנין זומניין. ואינון אלהא די שמייא וארקה לא עבדו, יאבדו מרעה עלאה דתבל, דלא ישלטן בה, ולא ישפטן בה, ולא יהונ גרמן לבני נשא לאסתבא ט מקריה ליליא. ועל דא יאכדו מרעה ומן תחות שמייא דאתעבידו ט בשמא דאליה, כמה דאתמר. קס) ועל דא האי קרא תרגום, דלא יחשבו מלאכי ט עלי דעליהו

חלופי גרסאות

ה נ"א ולא אולידת ארעה בחיליהון זרואה וכו' ז נ"א זרואה ז נ"א וחצרא, ה נ"א לאסתבלא מקריה ליליה. (ד"ק). ט מקריה דליליא, כז"ל (אה"ל). ז נ"א דאליה. ו נ"א דאליה. כ נ"א עלהה.

מסורת חז"ר

ז ב"א תפא ויצא רכב בהשפות ח"א ד. רנד. (ד"י) ז"ח בראשית אותן ריט. ט לעיל אותן קנא. ט נ"א דאליה. ו נ"א אוט ג.

דרך אמרת קי זרע וקצר.

ה솔ם

מאמר

פירוש. ומשתתן בכל עלמא: היינו להזיק בני אדם כי גרמן לבני נשא לאסתבא במקרא ליליה כמ"ש להלן.

וז"ש, ואהדרן לאטריוויה ואינון מתרין לאינון בני בניו וכו' למעבד תולדות: כי אחר שמחטיאים בני העולם הזה, חזורים במקום הקבוע שלהם שהוא ארקה, ומעוררים שם בני בהםם דקין למעבד תולדות בוهما מתם בניל, ומשמיינו כי מלבד שהם מחטיאין בני קין בארכא, הם גם משוטטין בארץ שלנו שהיא תבל, והם מחטיאים גם יושבי הארץ הזאת.

(קנט) שמייא דשלטין תמן וכו': השם השולטים שם אינם כללו השמים שלנו, ואין הארץ מולדתה בכם. זרע וקצר כללו שלנו, ואין הזרעים חזורים צמוח. אלא בכמה שנין זומניים. והם שנאמר עליהם, אלהיא די שמייא וארקה לא עבדו יאכדו מרעה, העלונה הנקראת תבל, שלא ישלטו בה, ולא ישוטטו בה, ולא יהיו גורמים לבני אדם להטמא מקריה ליליה. ועל כן יאכדו מרעה ומן תחות שמייא שנعوا בשם אל"ה, (ע"י לעיל אותו י"ד) כמו שלמדנו.

פירוש. כי השם שלנו מקבלים מז"א. שיש לו מוחין דחולדה, וע"כ הארץ שלנו המקלט בנוκבא שלו, היא מקבלת וע' וקצר. אבל שמיים דארקה אין להם מוחין דחולדה בסבת שליטת הקליפות אשר שם, וע"כ ולא אולידת ארעה בחילא דלהון זרואה וחצרא (ופסוי דף ט ע"ב)

שמייא וארקה

כהני, שאין כה הארץ לקבל זרע להוציא תבאות וקצר כנהוג בארץנו ולא אהדרן אלא בכמה שנין זומניין כי לא יצמ'ה הזרע שמורייעין שם אלא רק בכמה שנין זומניין. ומ"ש, ואינון אלהא די שמייא וארקה לא עבדו וכו': קאי על אותן ב' המונחים עפרירון וקפטימון, שהם אלהא די שמייא וארקה לא עבדו, כלומר, שלא יכולו לתוך השמייא וארקה שתהא ראותה להוציא פירות, ע"כ אין להם רשות לשוטט ולהחטיא אנשים בארץ שלנו שהיא תבל. כי בהמצאים כאן, הם מחייבים גם את ארצנו להיות כמו שמיים וארכא שליהם. וו"ש יאכדו מרעה עלאה דתבל, שיאכדו מהארץ שלנו הנקראת תבל, שלא ישלטו בה, ולא ישוטטו בה, ולא יגromo לאנשים שיטמו במקרא ליליה. כי על ידי השוטטות שלהם בתבל שלנו גורמים למחטיא בני נשא במקרא ליליא, שהוא הקללה הרובצת על ארקה מחמת שליטתם שם.

ומתחת השמים שלנו שנعوا בשם אל"ה, כי השמים שלנו מקבלים מז"ן המתוקנים בשמא דאל"ה כמא דאתמר, דהינו בסוד בראשית ברא אלהים, שמ"י אשתחף בא"ה, וע"כ הארץ שלנו מותקנת גיב בקדושהعلاה. כי ברווא דא אתקיים עלאן. (כנ"ל אות ט"ז). וע"כ אין רשות לאלו ב' המונחים לשוטט כאן.

קס) ועל דא האי וכו': ועל כן מקריא וזה תרגום, שלא יחשבו מלאכים העליונים שעלייהם

ו אמרין, ולא יקטרגו לנו. ועל דא רוז דאליה, כמה דאתמר, איהו מלה קדישא דלא אתחלף בתרגום.

מאמר כי בכל חכמי הגויים — מאין כמוך

קסא) אמר ליה רבי אלעזר, האי קרא ע"ד כתיב ^ט מי לא יראך מלך הגויים כי לך יאתה, מי שבחא איהו. אמר ליה: אלעזר בר, האי קרא ע' בכמה דותחי אתמר, אבל ודאי לאו איהו ע' הכי, ע' כתיב ^ט כי בכל חכמי הגויים ר' ובכל מלכותם, זה הוא אתה למפתח פומא דחיבין, ע' דוחשין דקב"ה לא ידע הרהוריין ומחשבין דלהון, ובגין כך אית לאודעה שוטה דלהון. דזמנא חדא אמא

חולפי גרסאות

ל נ"א אמרין. מ נ"א יקטרגו. נ נ"א לו. ס נ"א דלהה. ע נ"א דאמר. פ נ"א אל. ר' אלעזר בר, ונ"א אל ר' אלעזר האי קרא וכו'. ונ"א אל בר אלעזר. ונ"א אל האי קרא וכו' ול"ג אלעזר בר. צ נוסח אחר בכמה גווני. ג נ"א הכי לא גרטינן. ר נוסח אחר ובכל מלכותם וגוי. ש נוסח אחר דחיבין.

מסורת הזוהר

(ירמיה י) ויחי קסדו שמות מו בא כק משפטים לב לט ז"ח בראשית אותן יד. ע (שם) בא כק משפטים לד. מ.

דרך אמת ר) בפרשת בא אל פרעה לייח ע"א.

הсловם כי בכל חכמי הגויים — מאין כמוך

אל פילוסוף אחד של אומות העולם. אמר ליג, אתם אומרים שאקליקם מושל בכל רום השמיים, וכל הצבאות והמחנות אינם ממשיגים ואינם יודעים המקום שלו, הנה המקרא הזה, איינו מרבה בכבודו כל כך. שכותב, כי בכל חכמי הגויים ובכל מלכותם מאין כמוך, מהי ההשואה הוות לבני אדם שאין להם קיום. פירוש. והוא ע"ד הכתוב, ואמרו אילכה ידע אל ויש דעת בעליו, הנה אלה רשותם ושליות עולם השגו חיל (תהלים ע"ג). כמו שambilא לפנינו דברי הפילוסופא. האי פילוסופא היה אחד גדול מחכמי הגויים, ובאו לפניו ר"ש לבנות את חכמת ישראל ועובדתנו באמונה שלימה, שהיא בתמיינות גוזלה בגין דלית מחשבה תפיסא בהי כלל. וחכם זה היה מהפילוסופים האומרים שעיקר עבודת ה' היא להשיג אותה, כי לדעתם הם ממשיגים אותה, ובאו להתלויך עליינו. וו"ש, דאללהבחן שליט בכל רומי שמייא, כלומר, שהוא מרוםם מכל של אנושי, והוא שליט ברומו זו, וצotta לכם לעבור לפניו באמונה ותמיונות, ולא להרהר בו כלל. משום דבלחון חיילין ומשרין לא אדרבלן, שלא בלבד ששכל אנושי איינו משיגו אלא אפילו החיליות והמלכים העלוניים לא ישיגו כלל ולא ידע אטר דיליך, שאפלו מקומו אינם ממשיגים. הדינו כמורש, שאומרים

מאמר

שליהם אומרים זה, ולא יהיו עוינים לנו. וכן סוד המילה אלה, הוא כמו שאמרנו, שהוא קדושה שאיןנה מחולפת בתרגום. פירוש. כי כל המקרא כתוב בלשון תרגום בלבד מהמילה אלה, דאמר יאבדו מארעא ומן תחות שמייא אליה. ואמר הטעם כי אלה אין לה תרגום. והוא כי חיבור אליה במי' ממשיך מוחין עלאיון דאליה כמו בני, ואם ח'יו פוגמין באתוון דאליה כמו קין, הרי אלו נופלים בקליפות, ואפלו קדושת התרגום לא נשארת בהם. באופן שלא תזריר בהם בחינת תרגום, שהיא בחינת ויקדושה. (עי' לעיל>About קנייב).

מאמר כי בכל חכמי הגויים — מאין כמוך

קסא) אמר ליה רבי אלעזר וכו': אל ר'א מקרא זה שכתבו, מי לא יראך מלך הגויים כי לך יאתה. איזה שבך הוא זה. אמר לו ר'ש: אלעזר בני, מקרא זה נאמר בכמה מקומות. אבל ודאי אין הוא כד כמשמעותה הפשוטה, שכותבו, כי בכל חכמי הגויים ובכל מלכותם מאין כמוך, שהוא בא تحت פתחון פה לרשותם. לאו, שוחשבים שהקב"ה אינו ידע את ההרהורים והמחשובות שלהם. ובשביל זה יש להודיע השות שליהם. כי פעם אחת בא (ופשי דף ט ע"ב)

פילוסופא חדא ^ח דאוות העולם לגבי. אמר לי, אתון אמרון דאלחכון שליט בכל רומי שמייא, ^א כולהן ב חילין ומשריין ^ב, לא אדבען ולא ידע אתר דיליה. האי קרא לא אסגי יקריה כל כך, דכתיב כי בכל חכמי הגויים ובכל מלכותם מאין כמור. ^ג מאי שcola דא לבני נשא די לית ^ט לון קיומא.

קסב) ותו, דאתון אמרין, ^ט ולא קם נבייא עוד בישראל כמשה. ^ט בישראל לא קם, אבל ^ח באומות העולם קם. אוף הци, אנא אימה, ^ט בכל חכמי הגויים אין מהו, אבל בחכמי ישראל ^ט אית. אי הци, אלהא דאית בחכמי ישראל ^ח כוותיה לאו איהו ^ט עלאה שליטה. ^ט אסתכל בקראי, ותשכח. דדייינא כדקה יאות. קסג) אמינה ליה, ודאי שפיר קא אמרת. מאן ^ט מהיה מעתים, אלא ^ט קב"ה

חולפי גרסאות

ת נ"א דעכירות. א. נ"א וכלהו (אה"ל). ב נ"א חילין. ג נ"א אתבדקן ולא דיעין וכו'. ד נ"א מאיליג. ה נ"א בעכירות. ו נ"א בכל חכמי הגויים ובכל מלכותם מאין כמושה (ד"ק). ז נ"א אין (ד"מ) וויא יט. ח נ"א כמותה ליג (ד"ק). ט נ"א אלהא (ד"מ). י נ"א דיווקנא (ד"ק). ז נ"א דיווקנא (ד"ז).

תצא טא אורה זומא קיו ת"ז ת"מ ד' טא. ר וירא קלט תיג.

מסורת הזוהר

(ט) (דברים לד) וישלח קה שמות צב תרומה תקזא כל קסב האזינו ג צ) שמות שצבר בלק קסב. ק) ב"א תפ"נ זה ויה יירה קלו רמט רסב שצ'ו מאתו תיג תפ"א חי שרה צט קבג קעג רב רח רע תולדות לט מש מה קו וישלח ריב וישב נא ס קכ' ויחי תהה וארא קכו בשלח רטו רצ' יחרו נג משפטים קיד ריב רעה תרומה קפו שלח לך קלו ריד רכו פנהס קפה ואתחנן קצח כי דרך ייקח צד מצד פקוידי תתקלט אמרו נא אדרא רבא דרכך תיג.

דרך אמת ש) עיין בפסוק ותמצא.

הсловם כי בכל חכמי הגויים — מאין כמור

יאוות. והוא, כי הבין שיתרצה לו קושיתו בנקל, שהפירוש הוא כי בכל חכמי הגויים ובכל מלכותם אין מי שישיג אותה, כי מאין כמור הוא על דרך אלמלא ידעתוי היוטין, ולפי שחכמי הגויים מתפארים שהם מגינים אותו הם גבוחנים מושום זה כמושה, וכן אמר הכתוב ששקר דברו ואינם כמושה, כי אינם משיגים אותו אלא הם מטעים את עצםם. ולפיכך החכמים קושתו לשאיל, שלפייו משמע, דרך בחכמי הגויים אין כמושה, אבל בחכמי ישראל דילית אמרת במושה, דהינו משיגים אותה, א"כ אלהא דאית בניין ישראל לאו יהו עלהה שליטה. אליהם שיש בבניין ישראל כמושה אינו אלהים שליט ומרומם. כלומר, שלפייו אין אתם אומרים שאלהי ישראל לית מחשבה תפיסא ביתו כלול ושוליט על עבדיו בכח האמונה ברוממותו ית' כנ"ל בתקילת העולם קם. אף אני אומר כך: בכל חכמי הגויים אין כמושה, אבל בחכמי ישראל יש כמושה. וא"כ אלקים שיש כמושה בחכמי ישראל, אין הוא אלקים עליון שליט. הסתכל במקרא ותמצא שדייקתי כראוי.

קסג) אמינה ליה ודאי וכו': אמרתי לך, ודאי יפה אמרת, שיש בישראל כמושה, כי מי מהיה

מאמר

שאומרים, ברוך בכבוד ה' ממוקמו, משומשאים יודעים היכן מקומו. וע"ז בא להקשות כדילגן, האי קרא לא אפנוי יקריה כל כך פסוק זה אינו מרובה כבבodo כל כך. דכתיב כי בכל חכמי הגויים ובכל מלכותם מאין כמור, אם הנבואה באה לשבח אלהי ישראל, שהוא יותר חשוב מהאלים משיגים חכמי הגויים ע"פ כחם האנושי עצם וחכמתם לא אפנוי יקריה כל כך, הרי שבזה לאינו מרובה לו כבוד כל כך, כי מאי שcola דא לבני נשא דילית לון קיומא, איזה משקל והשווה היא מהברוא ית' לבני תמותה, ונמצא כאן זלזול גדול לאלהיכם. להעריכו בערך חכמי הגויים בני התמותה.

קסב) ותו דאתון אמרין וכו': ועוד. שאתם אומרים על הכתוב, ולא קם נבייא עוד בישראל כמשה, בישראל לא קם אבל באומות העולם קם. אף אני אומר כך: בכל חכמי הגויים אין כמושה, אבל בחכמי ישראל יש כמושה. וא"כ אלקים שיש כמושה בחכמי ישראל, אין הוא אלקים עליון שליט. הסתכל במקרא ותמצא שדייקתי כראוי.

פירוש. כאן דיבר בלשון חכמה. כמ"ש אסתכל בקראי ותשכח דדיווקנא כדקה (נדורי דף ט ע"ב *) דף ג ע"א)

הקדמת ספר הזהר

קטג

בלחודי, אתה אליו ואלישע, ^ו ואחו מתייא. מאן ^ח מורייד גשמי אלא קב"ה בלחודי, אתה אליו, ומגע לו נוחית לו נצלותיה. מאן עבד שמי אלא רעה, אלא קב"ה בלחודי, אתה אברהם, ^ג ואתקיימו בקיומו בגניה.

(קסד) מאן ^ט מנהיג שמשא אלא קב"ה, אתה יהושע, ושכך ליה ופקיד ליה דיקום על קיומה ואשתכח, ^ד דכתיב ^א ידום המשמש וירח עמד. קב"ה גורר גור דין, אופ hei משה ^ט גזיר גור דין, ואתקיימו. ותו, ^ט דקב"ה גורר ^ט גוריין, וצדקיא ישראל מבטלין לו נון, דכתיב ^ט צדיק מושל יראת אליהם. ותו דאייה פקיד לו נון להארך באורחיו ממש, ^ט לאתdma ליה בכלא. אול הוא פילוסופא וגאגיר בכפר שחלים, וקרון ליה, ^ט יוסי קטינהה. ואוליף אוריתא סגיא, ואיהו בין חכמים זוכאים דההוא אחר.

(קסה) השתה אית לאסתכלא בקרא, ^ט והוא כתיב ^ט כל הגויים כאין נגדו. מאי רבוא הכא. אלא מי לא יראך מלך הגויים, ^ט וכי מלך הגויים היה ולאו

חולפי גרסאות

כ נ"א מתייא. ט נ"א אהג. נ נ"א וכחיב. ט נ"א גורר. ע גירין. פ נ"א לאדרמא, נ"א לאראם, נ"א לאדרמא. צ נ"א יוסף. ק נ"א דוד.

מסורת הזהר

(ש) וירא שצחתו חולדות לט. (ט) וירא קלט תיג. (א) יהושע ^ט ויקלח עת. (ב) ביבק שמות רנב ויקרא רם. (ג) שב ^ט כו) שמות רנב ויקלח כב' פנחס חקנת תרעוד ת"ז ח"ס ד צג : ד) ישעה מ בא קג משפטים לד. (ח) משפטים לג.

הטולם

כ"י בכל חכמי הגויים — מאן כמו

מנהיג המשמש, הלא רק הקב"ה, בא יהושע והשתיק אותו וצוווה שיעמוד על עמדיו, ונשתתק. שכחוב. ידום המשמש וירח עמד. הקב"ה גורר דין, אף משה כך. גור דין ונתקיים. ועוד, שהקב"ה גורר גורות וצדיק ישראל מבטלים אותם. שכחוב. צדיק מושל יראת אלקים. ועוד, שהקב"ה צווה אותן ללבת בדרכיו ממש להדרות לי בכל. החלק אותן הפילוסוף ונתנייר בכפר שחלים. וקרואהו, יוסי הקטן, ולמד הרבה תורה, והוא בין החכמים והצדיקים שבאותו המקום.

פירוש. שמא תאמר סוף הם ממעטים כח אמונה התמימה משום זה, בהיותם זוכים להיות כמו שהוא ממש. אמנם מהה עושים זאת משומ שזכה אותם לעשות כן ולהשיגו מכח מעשו דאייה פקיד לו נון להארך באורחוי ממש שה"ס הכתוב והלכת בדרכיו (דברים כ"א), ומצוות המלך מהה עושים. כדי לאתdma ליה בכלא, והגה הפלוטוף נתפעל מאמת זו עד שהלך ונתקין וקבל עליו על תורה וממצוות.

(קסה) השתה אית לאסתכלא וכו': עטה יש להסתכל במרקא. והרי כתיב כל הגויים כאין נגדו אייה יתרון יש כאן. ומשיב, אלא מי

מאמר

מחיה מתים, הלא הקב"ה לבדו, או אליו ואליישע והחיות מתים. מי מורייד גשמי, הלא הקב"ה לבדו בא אליו ומנע אותם והויריד אותם בתפלתו. מי עשה שמיים וארכץ, הלא הקב"ה לבדו, בא אברהם, ונתקיימו שמיים וארכץ בקיומם, בשביין.

פירוש. ר"ש תירץ לי, כי זהו ודאי אמרת שארם, שבישראל אית כמהו, ודאי שפир קא אמרת, עם זה אינו סותר כלל את אמונהנו החתמית דלית מהשבה תפיסא בו כל וכל, ואיהו שליט בכל רומי ^ט שמייא, דהינו שוג המלאכים העליונים אינם מشيخים אותו ולא ידען אחר דיליה, אמן כלפי זה נתן לנו תורה ומיצות שע"י העסק בתורה ומיצות לשמה, זוכים ישאל להדבק בו ממש, ושכינתו יתברך מתלבשת בהם עד שם עושים אותו המעשין שהברוא ית' עושה, שהם מחיים מתיים ומוריידים גשמי, ומקיים שמיים וארכץ, וכו', ו מבחינה זו הרי הם כמו מה ממש, שה"ס ממעשיך הכרוניך, אבל כל זה מشيخים רק מבחינת אמונה שלמה ותמים שאינם מעלים הרהו רכבל וככל כדי להשיג אותו בחמתם. כדרך חכמי הגויים.

(דסרי דף י ע"א) (קסד) מאן מנהיג שמשא וכו': מי

מלך ישראל. ו' אלא בכל אחר, קב"ה ש בעא לאשתבחא בישראל, ולא אתكري אלא על ישראל ביהודי, דכתיב ז אליה ישראל, ז אלה הערבים. וכתיב ז אמר יי' מלך ישראל, ז מלך ישראל ודי. אמרו א' אומות העולם, ב פטרון אחרן איתן בן שמיא, דהא מלכיכון לא שליט אלא עלייכו ביהודיון, ועלנא לא שליט. כסו) אמר קרא ואמר, מי לא ירא מלך הגויים, ג מלכא עלאה, ז לרדאה לנו ולאלקאה לנו ולמעבד בהונ רעותה. כי לך יאתה, ה לדחלא מנך לעילא

תלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ר נ"א אבל בכל אחר דקב"ה בעא. ש נ"א בעא לא. ג' ת ומלך. א נ"א עכו"ם. ב פטרוא (אה"ל). ג נ"א מן תיבת מלכא עלה" עד בכ"י כל חכמי הגויים" ל"ג. ז לרדאה ולאלקאה לנו בצל" (אה"ל). ה נ"א דחלא ונ"א לדחלא.

הסולם כי בכל חכמי הגויים — מאין כמור . מאמר .
חכמי הגויים, הם הממוניים והשרים של מעלה, מי לא יירא מלך הגויים, וכי מלך הגויים הוא שבחמת הגויים מהם הוא. בכל מלכותם, היינו מלכות השליטה עלייהם כאמור. וזה פשוטו של המקרא.
ביאור הדברים, כי המקרא זהה מבאר איך הכללה מודנתה בימי הגלות למייעל לחופה בגמר התיקון. והוא כי כל כחם של הגויים לכבותו אותנו בגלוות תחת שליטתם, הוא עיי' החכמה והמלכות שלהם. שהם הממנין העליאן שבשימים דקליפות. המשפיעים להם חכמה ושרה. שע"י חכמתם מבאים אותנו לידי הרוחרים רעים, לרשות להבינו ית', מכל הבחינות: אותו ודרביו ומחשובתו בעלי שום יראה ושום התחשבות ברומרמות מלכותו ית', שע"י הרוחרים רעים אלה, אנו מתרוקנים מכל שפע קדושה והשפיע עובר למלכות שלהם, בסוד לא נתמלה צור אלא מחרבנה של ירושלים. שבזה משבגים כה לרבות בני הכהנה ושרה. וממלך ישראל אין שלוט עליהם. אודמנת למייעל לחופה, ויהוה ביה ר"ש. וביעי לקשט עתה קשוטא לכלה בנייל, יש להסתכל מחדש בהאי קרא, דמי לא יירא מלך הגויים, ולפרשנו בדרך קישוטא דכליה. והווור על תחילת הכתוב, שנאמר מי לא יירא מלך הגויים Mai Raboia haBa avroha ish can. והא כתיב כל הגויים באין גדרו ומה משמענו כאן. וו"ש פטרון אחרן איתן לשמייא: כי האומות מנין את ישראל לומר, שיש להם מגין ומוניג טוב בשמים הנוחן להם חכמה ושרה. וממלך ישראל אין שלוט עליהם.

קסו) אמר קרא ואמר וכו': בא הכתוב ואמר, מי לא יירא מלך הגויים. היינו מלך עליון עליהם, לרדות בהם, ולהתרכז בהם, ולעשיות בהם כרצונו. כי לך יאתה, לירא מך למעלה ולמטה. כי בכל חכמי הגויים, אלו הם השליטים והשרים של מעלה, הממוניים עליהם. ובכל מלכותם, היינו באומה מלבות של מעלה. כי ארבע מלכויות של הקב"ה, על כל שאר שליטים ברצונו של הקב"ה, על כל העמים. ועם כל זה אין בהם מי שיעשה אפיילו דבר קטן, אלא כמו שזכה אותם. שכותוב. וכמצביה עבד בחיל שמיא ודידי רעא. (דפניי דף י ע"א)

הקדמת ספר הזהר

קסה

ותתא. כי בכל חכמי הגויים, ו' אלין ', שליטין רברבן די ממן עלייהו. ובכל מלכותם, ו' בההוא מלכו דלעילא, דהא ארבע מלכוון שליטין אית לעילא, ו' שליטין ברעותיה על כל שאר עמיין. ועם כל דא, לית בהו דיעבד נ' אפלו מלה זעירא, אלא כמה דפקיד לון, דכתיב ט' וכמצביה עביד בחיל שמייא ודידי ר' מל' זעירא.

חלופי גרסאות

ט' (ויניאל ד) מקץ מא שמות פט פנהס רכו תחנון. ו' אלין איננו שליטין רברבן צג'ל (אה"ל). ז' נ' א' ו' שליטין, ח' נ' א' כהווא. ט' נ' א' ו' שליטין, י' נ' א' ו' על. כ' אפלו מלה חזא זעירא צג'ל (אה"ל).

מסורת הזהר

ט' (ויניאל ד) מקץ מא שמות פט פנהס רכו תחנון.

כי בכל חכמי הגויים — מאין כמוך

מה שנדמה מוקדם לנ' שם רודים בנו, נגלה עתה החפן, שם היו רק ממששים ועבדים שלנו. בכדי להביעו לאמונה שלמה. ומה שבגדה מוקדם שהם מליקים אותנו, נגלה עתה ההיפך כי לכו בעצם, כי עייז' מהרו אותנו לבוא לידי השלומות, ומהרו לעצם את סופם המר בג'ל. ובמקום שנדמה שהם מרדו בו ית' וועושים החפץ ורצונם לדכא אותנו למילוי תאותם הרעה ואין דין ואין דין ח'ו, נגלה עתה כי עשו רק רצונו ית'. להביעו אל השלומות. ובזה נתרבר כ' מלך הגויים אתה מתחילה ועד סוף, שהרי משלת עלייהם והכרחות אותך לעשות רצונך תמיד כמלך על עבדין. ועתה נגלה יראת רוממותך בכל הגויים. וזה שאומר, מי לא יראך מלך הגויים.

בכל חכמי הגויים שכותוב, הכוונה היא, על השליטים והשרים המונגים עליהם. והם המוננים עפרירון וקסטימון שבאראקה, וכן עוזא ועזאל וכו' שהםם שואבים חכמי הגויים את חכמתם ומיציקים להם לשירה.

ובכל מלכותם וכו' ארבע מלכוון שליטין אית לעילא ושליטין ברעותיה על כל שאר עמיין: ד' מלויות אלו מרומות בצלם דוחי נובוכנצר א' ראשיה די דהוב בט' (ב) הדוחי ודרודוחי די כסף, ג' מעוחי וירכטה די נחש, ד' שקווי די פרול, רגלווי מנהון די פרול ומנהון די חפת, ודו' הלוון הון ח'ו'ב תורם דקליפתו, והן שולטות על כל ע' האומות שבעולם.

ועם כל זה, אין בהם מי שיעשה אפלו דבר קטן מעצם, אלא רק כמו שצווית להם, והינו כמ"ש לעיל באורך, כי לעת קץ יתגלת, שכל הרים והמכות שכוחם הרחיקו את ישראל מאיהם שבחמים, לא היו בוה אלא משמשים נאמנים לkrbm לאביהם שבחמים, ואפין

מאמר

תורה ומצוות באמונה שלמה וטהורה, מבלי להרהר ח'ז' אחר מדותיו ית', בכל פנים שבעולם שלא יסתור ממנה כי אז אנו נדבקים בו ית' לנצחיות בקשר כל ימוט, ואנו גם ה' יתן הטיב בכל אשר חשב להנות אותנו במחשבת הבריאה, ואנו זוכים לנגולה השלים ולבוגר התיקון. אבל מטרם זה כל המש�� הוא משתרך אל צדור נקוב (חגי א' ו') כי הס' א' יש לו תמיד כח לעסוק השפע שהוא מקרים בכח החרזריים הרעים שמביבא בנו בסוד לא נתמלאה צור אלא מחרבנה של ירושלים. אמנם גם עונשים אלו אינם לדעתנו אלא להכשיר אותנו לראותו ית', ע' ריבוי הנסינוונות שהగלות מביאה עליינו, עד שאנו זוכים לקבל אמונהו בשלמות וביראת הרומות. ואנו כאמור, זכר חסדו ואמונהו לבית ישראל ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלהינו (זהלים צ'ח), כי לעת הקץ יוכור ה' לנו כל חסדיינו עם שלמות אמונהו בבית אהת. כי אחר שקבלנו כח לקבל אמונהו בשלמות, תבנה ירושלים מחרבנה של צור, כי כל החדים והשפעה שהמלחמות דס' א' גולו מאתנו בימי הגלות בנ'ל, ישבו לנו, אחר שלימות אמונהנו בכל מילואן, אף משה לא יהסר. ואו, ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלהינו. כי יראו כל האומות שגם עד עתה היו רק שומרי חנים על השפע שלנו, בכדי להחוירם לנו בעת הרצiosa, ונמצא שלט אדם באדם. הוא לרע לו, (קהלת ז' ט') כי קושי השעבוד ששלטו בנו בעת שלט אדם ביליעל, כי מלחמת וה מהרנו לבא לארע לאדם, ולגבות ממנה כל הגול שעשך מאמין ית', ולגבות ממנה כל הנביא מי לא יראך מלך הגויים, כי עתה אחר שנתגלה כי מלך הגויים אתה לרדא הון ולאלקאה לון ולמעבר בהון רעותיה, לדודותם ולהקלותם ולעשות בהם כרצונו, כי

ארעא. חכמי הגויים, אינון ^ט ממן ורבנן דלעילא, ^ו דחכמתא ^ז דלהון ^ט מניהו
הוה. ^ט בכל מלכותם, מלכוות דשליט, כמה דעתמר. ודא ^ט הוא קרא ^ט כפשתיה.
קסן) אבל בכל חכמי הגויים, ובכל מלכותם. ^ט האי אשכחנה בספרי קדמא,
דאינון ^ט משרין וחילין, אע"ג ^ט דאתפקן על מלין דעתמא, ^ט ופקיד לכל ^ט חד
למעבד עבידתא, ^ט מהן הוא דיעבד שום חד מנינוו כמור, בגין דאנת רשים
בעיליה, ^ט ואת רשים בבעוביד ^ט מכללו. ודא הוא מאין כמור יי', ^ט מהן הוא
סתימהה קדישא דיעבד ולהוו כמור, עילא ותטא, ויהא דמי לך ^ט בכל ^ט ועובדא
דמלכא קדישא, שמים וארץ. אבל אינון ^ט תהו וחמודיהם בל יויעלו. בקב"ה
כתב, ^ט בראשית ברא אלהים וגוי, במלכותם כתיב ^ט והארץ הייתה תהו ובהו.
קסח) ^ט א"ר שמעון לחריריא בני הלווא דא, כל חד מנכון ^ט יקשת
^ט קשותא חד לכלה. אמר לר' אלעזר בריה. אלעזר: הב נזובוז חד לכלה

חלופי גרסאות

ול' וא דחכמתה דיליהון לאו מפוממייהו תורה (אה"ל).
 מ' נ"א זי להוון. נ' נ"א ממפורוי. ס' נ"א ובכל. ע' נ"א
 הוהו ליג' פ' נ"א בפסחיה. צ' נ"א האב. ק' נ"א דאתפקידו.
 ר' ופקיד לכל חור וחוד למעבר עיבידתא מאן ההורא שתימיא
 קוריישא ולא כרעותיה ייעביר שום חור וכיו' בצל'
 (אה"ל). ש' ו"א עד' ח' נ"א מאון. וו' א' מאן הוא שתימיא
 קוריישא אתבעיר כרעותיה. א' נ"א ותרשים בעובדר.
 ב' נ"א בעובדר ובמלול. ג' נ"א מכללו ליג'. ד' נ"א מאין
 הוא שתימיא. ה' נ"א בכלא. ו' נ"א בעובדא. ז' נ"א יקשות.

מסורת הזוהר

לך תמה שמות זו שיב בשלוח קיב ויקהל כח סקדוי רוכס ויקרא קה בלך יד בהשמדות ח'ג ד' טה : (ד'').
ב) וירא צט שמור תפה וחיה תשטו שמות קנו וארא קזו בשלוח צח קי' קמו ויקהל קלב קלח פקודי דכ תננט חטו ויקרא קלו אמר שרג שכ. (ישעה מז).
מ) לעיל אות טו. (כ) (בראשית א) להלן קזה ב"א יז ריד רלא שית ב"ב לה לח בהשמדות ח'ג ד' רוגב :
רבסכ : רסג. ד"י בא נ ספרא דצניעותא ז שלוח קנג בחיזיב צ"ר מונחים שزو בהשמדות ח'ג ד' טה : (ד'').
ת"ז בהקומה ד' ו. יא. יב. טו. תיו ד' בג. תכ'ו ד'
עו. : תיל ד' עג : תליז ד' עט. תנגיד ד' טו. תיס' ד'
דנה. רק' ח'ג ד' קו ט"ב קי' ט

דרך אמת תי שיז ליל התקדש זג השבעות.

הסולם

נאמר

הארץ דעה את ה', כמיים ליטם מכסים (ישעיה י"א).

קסן) אבל בכל חכמי וגור': אבל בכל חכמי הגוים ובכל מלוכותם, מצאתי זה בספר הרשאונים. אשר הם. המהנות והצבאות שלמעלה, ואע"פ שהפקידו על ענייני העולם, וזכה לכל אחד לעשויות עצודתו, מי הוא שיעשה, אף אחד מהם, כמוך. משומש שאתה רשום בערכך, אתה רשום במעשהיך מכולם. וזה הוא מאיין כמוך ח'. מי הוא הסתום הקדוש למלعلا ולטסה שיעשה והוא יהיה כמוך, והוא יהיה דומה לך, בכל מעשה המילך הקדוש שבשמיים ובארץ. אבל הם תהו, וחמודיהם כל ייעילו. בהקב"ה כתוב, בראשית ברא אלקים וגור. במלוכותם חמוב, והארץ ביתה מטהן ובתנו.

יקשת קשות אחד לכללה. אמר לר' אלעזר בנה אלעזר
קסה) א"ר שמעון וכו': א"ר שמעון
לחברים. בני החתונה הזאת. כל אחד מבם

באופן שלא עשו מושנו אלא כמו שפקד עליהם לעשות עשייה. והינו כמ"ש וכמצחצ'ה עביד בחיל שמי' ודרי' ארעה. דהיינו כדי להביעו לאמונה שלמה לזכות קבל כל חסדי בושא זכר חסדו ואמונה לבית ישראל ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלהינו, ואו נשביר הצלם, כמ"ש חזה היה עד די אתגרת אמן די לא בידין ומהת לצלמא על רגלהי די פרוזלא וחספא כבי' ונשא המון רוחא וכל אחר לא השתחה להו, ובבנאי די מהת לצלמא הות לטור רב ומלאת כל ארעה (donegal ב'). כי האמונה הקדושה נקראת אכן דלא בידין, ואחר שזכר חסדו ואמונה, הנה אז גבורת האי ابن דלא בידין, ומהת לצלמא על רגלהי' וכו' ונעשה כעור מן עדרי' קיט ונשאמ הרוח ואנים, ולא נודע מוקומם אים. וראו כל אפסי ארץ את ישועת אלהינו. והאי אבן געשתה לטור רב ומלאת כל ארעה ומלאה (טומז זר' ג' צ"א)

" דהא למחר ט אסתכל, כד יעול לחופה באינון שירין . ושבחין, דיהבו ט לה בני היכלא לקיימה קמיה.

מאמר מי זאת

קסט) פתח רבי אלעזר ואמר ט מי זאת עולה מן המדבר וגוי. מי זאת, כללא דתרין קדושיםין, דתרין עליין בחבורה חדא וקשורא חדא. עולה, ממש למהוי קדש ט קדשין, ט דהא קדש קדישין מ"י, ט ואתחברא צ בזא"ת, ט בגין למהוי קדש ט קדשין, דהא קדש קדישין ט מ"י, ט ואתחברא צ בזא"ת, ט בגין כלה ולמייעל לחופה.

קע) תו, מן המדבר ט אהיה עולה, כד"א צ ומדברך נאות. בההוא מדבר

חולופי גרסאות

ח נ"א דהא למחר כד יעול (אה"ל). ט נ"א אסתכל בה כד יעול וכו'. י נ"א ותושבתין. כ נ"א לה לאג, וגיא א להון. ג גוסת אחר קדשין. מ נ"א ואתחברה, וגיא ואתחברה. נ בגין למהוי זאת עולה דאייה וכו' (אה"ל). ס ג"א קדושיםין. ע ג"א אהיה.

(ש) (שיר ח) חי שרה קן וישלח רכג יתרו שסג משפטים חכו פגחים תליח ת"ז מס"ט ד' כת. בהשפטות ת"ז ד' כמה : ט לעיל אות ז. צ בא כת קיב מצורע ט נשא קמג. ק (שה"ש ד) ת"ז ת"ו בהשפטות דף קמה:

מסורת הזוהר

אלעזר, תן מתנה אחת לכלה, כי למחר יסתכל, ז"א כשיוכנס לחופה, באלו שירים ושבחות שנותנו לה בני היכל, שתעמדו לפני.

מאמר מי זאת

של המלבנות והמסך המעליה או"ח ומקשר כל הספירות באחת, שהיא תסתמים או בבחינת ר' בשווה עם הבינה לנצחיות, שווו נק' קשורא חדא. וחבורה חדא היינו כי קומת האור של המלכות תהייה מחוברת בקומת הבינה כאחת ממש. כי או עולה ממש למהוי קדש קדרשין, שהמלכות עצמה עולה להחיות קדש קדשים ממש כמו הבינה, ואומרו עולה ממש, היינו כמו קרבן עולה, שהוא קדשי קדשים. כי מ"י שה"ס או"יא הוא קדשי קדשים, והוא נתחבר בזאת שהיא המלבנה, כדי שתתהייה המלכות בבחינת עולה שהיא קדשי קדשים. כי או נשעה חיבור המ"י בזאת כדי לעשות הזאת עצמה לkadsh קדרשין, וכיוון שכן הרוי אי אפשר עוד שיש היה איזה מיעוט בממלכות, אחר שקדושותה עצמה היא Kadsh קדרשין כמו הבינה, ועוד בערך בעל המות לנצח.

ומ"ש דהא מן המדבר ירתא ל מהוי כלח ולמייעל לחופה : מדבר היינו מקומ נשח שרכ' ועקרב וכו' וכבר נתבאר לעיל (אות ק"ד). אשר בחינת התמכין דאייריתא הם נבחנים בעיקר לעושי התורה עש"ה, ונמצאו שהזוג גדול הזה דגמר התיקון נשעה מן המדבר דוקא.

קע) תו. מן המדבר וגוי : עוד. מן המדבר היא עולה, כמ"ש ומדברך נאות. דהיינו במדבר ההוא של לחש השפטים, היא עולה. כי מדבר, פירשו דברו. ולמדנו. מהו שכתוב האלקים האדרים האלה אלהם האלקים

מאמר
אלעזר, מי זאת עולה מן המדבר, כי למחר יסתכל, הוא כל של שתי קדושיםין, של שני שרים ושבחות שהם בינה וממלכות, בחבורה אחד וקשר אחד. עולה, שעולה ממש להיו קדש קדשים. כי מ"י שהוא בינה, היא קדש קדשים, ונתחברה בזאת, שהיא מלכות, בשליל שהמלכות תהיה עולה, שהוא קדש קדשים. מן המדבר, היינו כי מן המדבר ירצה זאת, להיות כללה ולהיכנס לחופה.

פירוש. הכתוב מי זאת עולה מן המדבר מתפרק על דודה (שיד השירים ח' ה') המדבר הוא בגמר התיקון בשעתא דכליה עאלת לחופה, במש' להלן. ופרש מי זאת על הבינה שנקראת מי, ועל המלכות שנקראת זאת, ואמר שאו יהיה מי זאת בכלל חדא, כללא דתרין קדושיםין, כי מטרם גמר התיקון נקראת רק הבינה קדש, והמלכות העולה אל הבינה מקודשת רק בקדושת הבינה. אבל או תהיה גם המלכות עצמה קדושה כמו הבינה, ותהיה מי זאת עולה כללא דתרין קדושיםין. משום דתרין עליין בחבורה חדא וקשורא חדא. קשורא היינו הצרווא דחי, שהוא הסיום (ופו"י דף י ע"א)

ו דלחישו בשפונו, איהי עולה. ותנינן. מי' דכתיב ^ש האלים האדירים האלה, אלה הם האלים המכימים את מצרים, בכל מכיה במדבר וכי כל שעבד לוון קב"ה במדבר זהה, והא בישובאה הוה, אלא במדבר, ח בדבורה, כד"א ^{א)} ומדברך נואה וכתיב ^{ב)} מדבר הרים, אוף ה כי עולה מן המדבר, מן המדבר וראי, פ בההיא ט מלאה ג דפומא איהי סלקא, ועאלת בין גדי זמא, ולכתר בדבורה, נחתא ושRIA על רישיוו דעמא קדישא.

חולפי גרסאות

פ נ"א בהווא. צ נ"א דפמא.

מסורת הזוהר

ח' ב"א ריא ב"ב רלט וייגש עז ק תרומה קלג ויקhalb קלט שמיי סה ע בהעלותך קדר פנחס שלח תשפ ת"ז ת"י ד' כת. תל"ח ד' עז : מס' ד' קה. תק"ח ד' צו : קד : קי : ש) (ש"א ד). ח' ב"ב רם תולדות קפד ויתרי תשס' חקת סא פנחס רלד שיג שכה. א) (שה"ש ד). ב) (טהילים עה). ג) (טהילים עה). ס' סת.

הסולם

מאמר

וז"ש מן המדבר איהי עולה, כד"א מה שעשה להם הקב"ה היה במדבר, הלא בישוב היה. אלא במדבר, פירושן, בדבורה. כ"א ומדברך נואה, וכתיב מדבר הרים. אף עליה מן המדבר כך, מן המדבר ודאי, דהינו באותו הדבר של הפה, היא, המלכות, עולה, ונכנסת בין כנפים של האם, שהיא בינה. ולאחר כך, ע"י דברו היא המלכות יורדת ושרה על ראש העם הקדוש.

ביאור הדברים. כי מטרם גמר התקיון,بعد שהמלכות נקראת אילנא דטוב ורע, הנה כל תיקונה נעשה ע"י המ"ן, השצדיקים מעלים על ידיהם את המלכות לבינה, וע"י עלייה זו נעשית המלכות לשעתה קדושה לבניה, ומ"ן אלו היס תפלה בלחש, כי המלכות היס דברו, ואי אפשר שתתיה בבחינת דיבור טוב בלי רע כלל, רק בעת שהקהל שבדיבור הוא בבחינת הבינה, שז"ס יחד קול ודיבור, שום זוג זוין בגודלו. כי ה"א מקבל קול דאמא ומשפיע בדיבור של המלכות, ואז הדיבור בולו טוב בלי רע כלל, ומקובלות המוחין דkowski. אכן בלי מיתוק הה מהקהל ביבנה, נהנה הקול של המלכות בבחינת טירן כב"ל, ויש בה אחזיה לקליפות, ואינה יכולה לקבל מהקודש. ולפיכך בבחינת עליית המ"ן, השצדיקים מעלים, בתפלה, שם בלחשדו דשפונו, בלומר, דיבור בלי קול. בסותה"כ, רק שפתיה נעות וקולה לא ישמע (שםואל א' ב') כי או אין שם אחזיה במ"ן שמעלים. ויכולים להעלות גם את המלכות עד הבינה, כדי שתתקבל הקול מהבינה, ואז נעשית בנין קדוש ומקובלות מוחין בזוג קול ודיבור, וקדושות הדיבור שללה שRIA על רישיוו של הצדיקים שוגינקו אותם כן.

והנה הדיבור בלחש נבחן למלה דפומא, ככלומר, בלי הצירוף של חיך וגרון ולשון ושנים. אלא רק ע"י מוצאת השפטים ופומא. שייהיה בבחינת קולה לא ישמע כב"ל, ווז"ש בהחיה מלחה דפומא איהי סלקא, שכן דרך העלתה מ"ן, ואו עאלת בין גדי זמא, דאמא, והא עולה ביני בנפי הבינה. ככלומר שמקבלת קול כנפים דאמא לתוך הדיבורים שללה ולכתר בדבורה נחתא ושRIA על רישיוו דעמא קריישא, ואח"כ בדיבור שמקבלת, היא יורתה ושרה על ראש העם חדש. כי אחר שקבלת הקול לדמת הרחמים דאמא, נעשה קידש במוותה, וקדושתה חזרות לאלו שתיקנו אותה, ונקראים גם הם עם חדש כמוות, כי הדיבור שללה הוא עתה קדוש כמוות. ווז"ש בדבורה נחתא וכו'.

איך

הקדמת ספר הזוהר

קסט

קעא) א' היך סלקא בדברא, דזה בשירותא, כד ב"ג קאים בцеפרא, אית ליה לברכאי למאירה, בשעתה דפקח עינוי, א' היך מברך, הכי הו עבדי. חסידי קדמאי, ר' א') נטלא דמייא ט' הו יהבי קמייהו, ובזומנא דאתערו ז' בליליא, ז' אסתנן ידיהו, וקיימי ולעאן באורייתא, א' ומברכוי על ב קריאתה, ז' תרגנולא קרי, ג' וכדיין

חולפי גרסאות

ק' נ"א איך. ר' נ"א מנא. ט' נ"א הויה יתיב. ונו'א הויה קמייהו וכו'. ת' נ"א אסתנתאן. א' נ"א ומברכין על קריית תרגנולא דזה בשעתה ותרגנולא קרי כדין הוא פלגות ליליא וכו' כייל' (אה"ל). ב' נ"א קריית. ג' נ"א כדין.

ד' ב"ב שכא וישלח פ' ויחי תרפה תרומה טה תתעו ויקח יד ויקרא שעד אחורי מות קחט בהר בבחותי יא כה במדבר מא שלח ג' וילך ז' (חזי היללה הראשונה) בשלח מה תרומה עג ויקרא שפט (דאטליגי ליליה) ויגש לח' ויחי קל' תם תרפה אחרוי מות קמח קיו' ויקח שלח ר' א. ח' ב"ב שכב וישב קטו מקץ קיו' ויקח שלח לא. ו' לך ט' שפת ויחי קסג ויקרא שעט שזו מצורע ז' בהר ג' שלח ר' ז' ח' ד' יג ט'ב ד' מז ט'ב ד' נג ט'א (תרגנולא אוכמא) ויחי קסג.

דרך אמת א') כי ש' מים וע' ש' שנוטל ידיו ממנו נקרו הכל' נטלא.

מסורת הזוהר

ז' ב"ב שכא וישלח פ' ויחי תרפה תרומה טה תתעו ויקח יד ויקרא שעד אחורי מות קחט בהר בבחותי יא כה במדבר מא שלח ג' וילך ז' (חזי היללה הראשונה) בשלח מה תרומה עג ויקרא שפט (דאטליגי ליליה) ויגש לח' ויחי קל' תם תרפה אחרוי מות קמח קיו' ויקח שלח ר' א. ח' ב"ב שכב וישב קטו מקץ קיו' ויקח שלח לא. ו' לך ט' שפת ויחי קסג ויקרא שעט שזו מצורע ז' בהר ג' שלח ר' ז' ח' ד' יג ט'ב ד' מז ט'ב ד' נג ט'א (תרגנולא אוכמא) ויחי קסג.

מי זאת

אצבעות הידים שלה והוא מטעם, כי כל הקדוש ביזותר נזכר בו הס"א ביזותה ואצבעות ידים הון קדשות בירטור משאר הגוף, כי שם מקום השראת החכמה, בטו'ה וכל אש החכמה לב בידיה טו' וכו' (שםות ז'ח). וע' אין הס"א דבחינת המיתה פורשת שם גם לאחר הקיצה, והוא צריך לעובדא, ותו'ו נטילת ידים, ויש להיכן ב' כלים: עלין הנקרא נטלא, וכלי תחתון לקבל הזוחמא. והכל' העליון הנקרא נטלא, רומו על כל הבינה, שהס"א ברוח מפני אור הבינה, ונמצאו שרחריצת האצבעות מימי הבינה מבריחין הס"א משם, ונתררת המלכות מבחינת הרע שבה, ונשרת טובי, ואז אפשר לעסוק בתורה ולברך על התורה. באופן, שהוא העודא של רחיצת הידים דומה להעלאת מ"ן בלחישו בשפונו, לגרפי דאמא. ומיושבת בו ה' הקושיא שתקשה.

והנה בעט שהתרגנול קורא, או הו החוץ לילה ממש. והוא סוה"כ, את המאור הקטן למושלת ליליה וג' (בראשית א'). כי השכינה הקדושה נתמעה בסוד המאור הקטן והתבלשה בקליפות, בסוה'ה ורגליה יורדות מות (משלי ה') דהינו אילנא דטוב ורע זכי בר נש' הא טוב זאי לא זכי הא רע, (כנ"ל אות קכ"ג ע"ש). הר' שיש בה ב' פלגיין: טוב, ורע, דהינו פלאן לובי בה, ופלגן לא זכי בה. ולפיכך גם מושלתה שהיא היא הלילה, נחלקה אחרת ג' לב' פלגיין. שפלגן דלילה הראשון הוא מושנתו לא זכי ורע, בסורה תשת חושך ויהי לילה בו תרמוש כל חיתו יער (תהלים ק'ה). ופלגן

מאמר

קעא) איך סלקא בדברא, וכי: שואל, איך עוללה המלכות בדברא. ומשיב, כי בתחילת, כשהאדם קם בברкар, יש לו לברך לאדוננו, בשעה שהוא פוקח את עינויו. איך הוא מברך. כד היו עושים החסידים הראשונים. כל' עם מים היו נותנים לפניהם. ובשעה שבו מתעורריהם בלילה, היו רוחצים את ידיהם, ועומדים וועסקים בתורה, ומברכים על כל קרייאתא. בשעה שתרגנול קורא, ואז החוץ לילה ממש, נמצא או הקב"ה עם הצדיקים בגין עדר, ואסור לברך בברך עם ידים טמאות ומוותמות. וכן בכל שעט.

ב' א/or הדברים, מקש, כיון דאמרת דתחלת תיקונה של המלכות צריך להיות בלחישו בשפונו, א"כ איך תיכף בשעת היקיצה מהשנה אנו מברכים בקידול, והיה צריך לברך בלחיש כדי להמשיך תחילת הקולمامא שהוא העולות המלכות בדברא בקהל דאמא.

ומשיב שהחטדי קדמאי תקנו אותו התיקון הניל' בדרכ' עובדא, כי עניין עליית המ"ן הוא או בעובדא או במלולא כמ"ש בוחר (בוחותי מסתלק רוחא דקודשא ורוחא דמסבא דנחיש הקדמוני שורה עליון כי השינה היא א' מששים למיטה. כנודע (ברכות נ'ז), והmittה היא מטומאת הנחש הקדמוני, לכן בעט הקיצו לגמרי והוא נמצא עוד שורה על ראשיו (דפוסי דף י' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

ו) פלגות ליליא ממש וכדיין ז) קב"ה אשתחח עם צדיקייא בגנטא ז) דעדן, ז ואסיר לברכא בידין מסואבות ומזהמות ז) וכון ז כל שעטה.

חולפי גרטאות

ז) בא תיא ב"ב מט נח רעג לר השג שוג וירא סג ז נ"א ואסיר לברכא בידין מסואבן ומזהמות וمبرכין חי שרה רמב וישלח רנו רסח וגש לה לח ייחי כסו חס תסח טרפג בהשפטות ח"א ז רס : (ד"ז) וארא ק' קנס בא צט בשלה מה רעד תרומה עג קפא שב תשכה תtauו ויקהלו טו כ"א רסב שלח פקודי תקב ויקרא ר שפו שטס מצורע ז אחריו מות קנס קנה רו רי קושים ייח קהויל ז שלה פקודי תקב ז שלה ה קפב רסז בלך קנה פנחס ד פד ואחנן ח צח קנה וילך יי בהשפטות ח"ג ז שג. (ד"ז) ת"ז בהקומה ז' ב. ז"ח בראשית אורת שא תקמא תשנו ויצא אות מד ז מג. נב. פט. פט. פט. ז) נח רעג לר הח' שרה רמב וישלח רסח ויחי תרצג בא צט בשליח מה תרומה עג קעה תרומה תחתש ויקהלו כב שלח בהשפטות ח"ב ז רס. (ד"ז) אהרי מות רז רי שלח קפב בהשפטות ח"ג ז שג. (ד"ז) ז"ח בראשית אorth תקמא תשנו תשטא. (ט)

מסורת הזוהר

ז) בא תיא ב"ב מט נח רעג לר השג שוג וירא סג ז נ"א ואסיר לברכא בידין מסואבן ומזהמות וברכין חי שרה רמב וישלח רנו רסח וגש לה לח ייחי כסו חס תסח טרפג בהשפטות ח"א ז רס : (ד"ז) וארא ק' קנס בא צט בשלה מה רעד תרומה עג קפא שב תשכה תtauו ויקהלו טו כ"א רסב שלח פקודי תקב ויקרא ר שפו שטס מצורע ז אחריו מות קנס קנה רו רי קושים ייח קהויל ז שלה פקודי תקב ז שלה ה קפב רסז בלך קנה פנחס ד פד ואחנן ח צח קנה וילך יי בהשפטות ח"ג ז שג. (ד"ז) ת"ז בהקומה ז' ב. ז"ח בראשית אורת שא תקמא תשנו ויצא אות מד ז מג. נב. פט. פט. פט. פט. ז) נח רעג לר הח' שרה רמב וישלח רסח ויחי תרצג בא צט בשליח מה תרומה עג קעה תרומה תחתש ויקהלו כב שלח בהשפטות ח"ב ז רס. (ד"ז) אהרי מות רז רי שלח קפב בהשפטות ח"ג ז שג. (ד"ז) ז"ח בראשית אorth תקמא תשנו תשטא. (ט)

דרך אמת ב) בראשית כיג ע"ב וישלח כס"ט ע"ב וישב קפ"ז ע"ב.

מי זאת

כבר אינה שליטה במחצית הלילה השניה, ומקומה ללח הקול דבינה, שע"ז מורה קריאת התרגולים דעתה ז. ו"ש כאן תרגוליא קרי וכדיין פלגות ליליא ממש כ"ל תרגול רומו שכבר נתקבל קול הבינה אל המלכות בנ"ל, ונמצא שאנו היא ממש נקודת החוץ, שמננה מתחיל פלגא דיליא שהוא טוב בלי רע כלל. ואחר שמהלך ע"ב

ואחר שהמלכות מקבלת קול הבינה, הצדיקים מעלים מ"ז ע"י התורה שעוסקים אחר חזות לילא, והם מעלים אותה עד הגבורות המשמעות דאמא עלאה, ואנו נאמר ותקם בעוד לילא (משלי ג' ז'). כי היא מתגלית א"כ בכל הדירה והתפארתה, כי בן דרך המלכות הקדושה להתגלות רק בלילה כמ"ש בזוהר (פנחס זף רס"ז), וכן בסבב דמשפטים זף ז' אוט ט"). ואיהי אולות ביממא ואתגלא ביליא ופלגא בצברא. ועינן התגלות הוא רק בגין עדן, דהינו לאלו הצדיקים המתknים אותה בנ"ל, עם עסוק תורתם שלומדים אחר חזות לילא. (כמ"ש בזוהר זף זף זף ג' קכ"ג). וזה אמרו כאן קב"ה אשתחח עם צדיקייא בגנטא דעדן. כי השכינה הקדושה נתקנת או בסוד ג"ע, בהיותה משתקיא מנהל עדנים שה"ס חכמה, ומשתעשת עם הצדיקים שנכללו בה בסוד המ"ז.

ו"ש, ואפיר לברכא בידין מסואבות ומזהמות ז) וכון ז כל שעטה: כבר נtabאר זה (לעיל ז"ה ומשיב), כי האי רוח מסבא בדאש הקדמוני נשאר שורה על אצבעותיו של האדם גמ

הסולם

מאמר

ופלא דليلת השני הוא מבחינת זכי ויטוב, והנה התקינו תראון תלילא דטוב, נעשה בנקודות החזות לילא ממש, כי א"ז מקבלת המלכות את הקול דבינה, דהינו שהמלכות עולה וنمתקת תוך המלכות דאמא, והדין שבוחר המלכות נעשה דין קדוש מסטרא דטוב בלי רע כלל. והפירוש הוא, שהדין הזה נופל ושווה על הס"א והוא נעשה רחמים על ישראל.

ובזה תבין מ"ש בזוהר (שליח זף ק"ג) אות (ד"ז) מבתר פלגא ליליא, שלחו בא דעמדו א דיצחק נפיק ובטש בחאי תרגוליא דאקרי גבר בגונא דגבר איהרא עילאה עלייה, יצחק ה"ס בינה, ושלחו בא דעמדו א דיצחק, ה"ס דין של הבינה. והמלך גבריאל נקרה תרגוליא דהינו גבר, שרמו על מזת גבורה, שהוא המשמש לגביר עילאה מניה, שהוא המלכות דazziות, סוד המאור הקטן, ואומרה, שהדין בינה בטעתו תחוו כנפים דגבירות, ונמצאת המלכות מקבלת או על ידו את הקול דבינה ז"ש ע"ש, (אות רס"ז) ובשעתה דאיו קרי כל תרגוליא דהאי עילאה קראן, ונפיק מניה שלחו בא אחרא ומטי לון תחוו גדרפייחו וקראן, שבשעה שגבירות ממשיע קול הבינה לגביר עילאה דהינו למלכות, הנה או יוצאת השלחת מגבריאל ומטי לכל התרגולים של העוה"ז, שם בחינת הדיניהם שבחל העוה"ז, וכולם קוראים רק באין קול הנתקתק במדות הרחמים מבינה, באוט שבחינת הקול שהוא הדין של המלכות (דפ"ז זף ז ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

קעא

קעב) בגין ט ע דבשעתא דבר נש נאים, רוחיה פרחא מיניה. ובשעתא דרוחיה פרחא מיניה, ט רוחא מסאבא זמין, ושריא על ידו, ומסאב לון, ז ואסאר לברכא בהו بلا נטילה. ואי תימא אי הci, הא ביממא דלא נאים ולא פרח רוחיה מיניה, ולא שרייא עליה רוחא מסאבא, ח וכד עאל לבית הכסא, לא יברך ולא יקריא בתורה אפילו מלה חדא, עד ז דיסחי ידו. ואי תימא, בגין ט דמלוכלים איןון, לאו הci הוא, ז במה אתלכלכו.

קעג) אלא ווי לבני עלמא, ט דלא משגיחין ולא ידעין ביקרא דמאריהו, ולא ידע עלי מה קיימא עלמא, ט רוחא חדא אית בכל בית הכסא, ג דעלמא, דשראיא תמן, ואתהני מההוא לכלוכא וטנופה, ומיד שרי עלי איןון ט אצבען דידי' דבר נש.

מאמר חדי במועדיא ולא יהיב למסכני

קעד) פתח רבי שמעון ואמר, כל מאן ט דחדי באינון ט מועדיא, ולא יהיב

חולפי גרסאות

ו נ"א די בשעתא. ז ואסאר לברכא בהו بلا נטילה ובגין כך אסור למתה ארבע אמין בידין מווזמין ותו דאתחביב לשמייא מ"ט בגין דאייט אלוא אחרא ביוי ובגין אלין כתיב ישלי אורחים לשודדים ובוטחות למרגני אל לאשר הביא אלה בידו ומאן מרגנו אל אינון דאייטן אלוא אחרא על ידו כי לדא ואתחביב מיתה לשמיים' ואי תימא אי הci וכי צ"ל (אהיל). ט נ"א וכד ל"ג ט נ"א דמלוכלים. י נ"א ביקרא דמלכא עלה ולא ידע ולא קיימי בעלמא וכו' (אהיל). ז נ"א בעלמא. ט נ"א אצבען.

דרך אמרת ט נהא מכאן שאסור לברכ בלי ני' והფוסקים כתבו שמותר וצ"ע ז) מועדיא דיקא מה שאין כן בשבת עין בitor פ"ח ע"ב

מסורת הזוהר

ז) ויחי תרגג ויקhalb טז ויקרא שצז מצורע ו אחריו מות רב בהר ג בחקורי כה במדבר מא שלח ג ואתחנן ג ז"ח בראשית תקמא. ס ב"ב שכ בפיו שרה עה פב קל וישלח עה וישב קיד פקודי ש תוריע פג קמו קעד במדבר מז אדרא רבא שלה פגח תקמא. ג ב"ב שכג וישב קטו. ח) אחריו מות שנת. נ) יתרו תנט. ט) יתרו תנט.

מי זאת

קעג) אלא ווי לבני וכו' : אלא אויל להם לבני העולם, שאינם משגיחים זאנט יודעים את כבוד רבונם, ואינם יודעים על מה העולם עומדת. הנה רוח אחד יש בכל בית כסא שביעולם, השורה שם וננהנה מאותו הגועל והצואת, ומיד הוא שורה על אותן אצבעות ידיו של האדם.

מאמר חדי במועדיא ולא יהיב למסכני

קעד) פתח ר' שמעון וכו' : פתח ר"ש, ואמר, מי ששם במועדים וכו' : פתח ר"ש, להקב"ה, אותו רע עין, השטן, שונא אותו ומשטין עליון, ומעבירו מן העולם. וכמה צרות על צרות מסכוב לו.

ביאור הדברים, כבר נתבאר לעיל (אות ס"ח ד"ה איש וההופכות), כי יש בקייפות ביאור

מאמר

גם אחר שנעור משנתה, ואין זה מהו זו עוברת רק ע"י רחיצה מכל ע"ש. ואומר דכן הוא בכל שעתא, דלאו דוקא אחר השינה. אלא כל זההו ולכלוכא הוא מקום אהיה לשם ואסאר לברכא רק אחר רחיצה בימי.

הטולם

קעב) בגין דבשעתא וכו' : משום ששבעה שהאדם ישן, רוחו פורה ממנו. ובשבעה שהרוח פורה ממנו רוח הטומאה מוכן גו, ושורה על ידו, ומטמא אותו. ואסאר לברכ בهنן בלילה ידים, ואין הרוח פורה ממנו ורוח הטומאה אינו שורה עליון, ובכל זאת, כשנכנס לבית הכסא, לא יברך ולא יקרה בתורה אפילו מלה אחת, עד שרוחץ ידו. ואם תאמיר ממשם שהן מלוכלות, אין הוא כן כי במה אתלכלכו.

(ופשי דף ז ע"ב)

חולקיה לקב"ה, ההוא ^ט רע עין שtron שונא אותו וכא מקטרג ליה, וסליק ליה מעולם, וכמה נ עקו על עקו מסבב ליה.
קעה) חולקיה דקב"ה, ^ט למחדי למסכני ^ט כפומ מה דיכיל למעבד. בגין

חלופי גרסאות

ג נ"א עקו על עקו.

מסורת הזוהר

ט) משפטים קפו. ע להלן רוג ב"א קפט וירא כסו רוג מקץ כספ ויוגשoso שלח שכו שוח תמו יתרו תוי ויקהל סב א פוקדי תקידר רעה וירא קא קודשים פד אמר רעה בהרתו נח סב פ) אמר רפא.

הсловם חזי במוועדייא ולא ייחב למסכני

אע"פ שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה (פסחים נ:) כי האדם מתוך שפלותו אי אפשר לו לעסוק תיכף בהתחלת במצוותינו יתי' כדי להשפיע ניד ליוצרו, כי עיר פרא אדם يولד (איוב י"א) ואי אפשר לו מטבעו לעשות איזו תנועה אם לא לטובה עצמו, לכן הוא מוכחה מתחילה לעסוק במצוות שלא לשמה, והיינו מתוך תועלת עצמו, אבל עכ"ז ממשיך שפע קדושה תורה מעשי המצוות, אשר ע"י השפע שמשיך, סופו לבא לעסוק במצוות לשמה, והיינו בכדי לעשות ניד ליוצרו. וזה שkarteg האמת על בריאות האדם, שאמר שכולו שקרים. כי בתרעם, איך אפשר לבוראו אדם כזה מלכתחילה שיעסוק בתורה וממצוות בשקר גמור, והיינו שלא לשמה. אבל חסד אמר יברא, מפני שהוא גומל חסד, כי מצות גמלות חסדים שעשו, שהוא בהכרח מעשה מבורתה להשפיע, הנה על ידיה נמצא מתקן לatat, עד שיוכל לעסוק בכל המצוות ע"מ להשפיע, וא"כ, הוא בטוח בסופו להגיע למטרתו לעסוק לשמה, וע"כ טען החסד, שיש לר Beau.

וכן השלום קטרג שכולו קטטה, כיון שאי אפשר לו לעסוק במצוות ע"מ להשפיע, אלא עם עירוב של הנאה עצמוני, הנה ע"י זה נמצא תמיד בקטטה עם השיתות, כי נדמה לו שהוא צדיק גמור, ואינו מרגיש כלל בחסרוןותיו, והיינו שאינו מרגיש שככל עסוק בתורה וממצוות הוא שלא לשמה, והולך ומתורען חז"ו על השיתות, שאין מטיבין עמו כמו שצרכיבין להטיב עמו צדיק גמור. ונמצא פוסח על ב' הסעיפים, פעם הוא בשלום עמו יתי' ופעם הוא במלוקת חז"ו, ולכן טען השלום שאינוقادאי להבראות. אבל צדק אמר יברא, שהוא עושא צדקות, כי מהמת מצות צדקה לעניינים שעשו. נמצא לאט מתקרב אל מדות השפעה עד שבא לעסוק לשמה, ויוכנה שלום תמידי עם השיתות, וע"כ יברא, ואחר שנשמעו

מאמר

זכר ונוקבא, והזכר איןנו כל כך רע כמו הנוקבא, והוא אינו מכשיל בני אדם לשקר בשמא דקב"ה, אלא ארבה מעוררו לעשות ניד ליוצרו, רק בעירוב להנאת עצמי, שז"ס אל תלם את לחם רע עין וגוו, אבל ושתה יאמר לך ולבו בל עמו (משל כי'). כי על ידי כך שאין כוונתו להשפיע, במצבה המזוודה בלי טעם ובלי אהבה ויראה, דמיינו بلا לב. אמנם כיון שכבר משך את האדם לרשותו, יש לו כח או"ז להזדווג עם הנוקבא שלו דתהומא רבא שהיא קליפה רעה ומרה היופית בשמא דקב"ה, ואנו נוטלת נשמהו הימנו עש". וזה אמרו ההוא רע עין שטן שהוא אותו וכא מקטרג ליה וסליק ליה מעלה מא כי אחר שהחשילו במצוות שמחת יוט שלא יהיה להשפיע ניד ליוצרו, כי זה נאה מתקן שאוכל לבודו ואין מהנה לעניין, הנה אח"כ מזדווג עם הנוקבא שלו ונוטל נשמהו.

קעה) חולקיה דקב"ה למחדי וכו': חלקו של הקב"ה הוא, לשמה את העניין, כפי מה שיוכל לעשות. כי בימים האלו, בזמנים, הקב"ה בא לראות את אלו כלים השבורים שלו, ונכנס אליהם, ורואה, שאין להם בינה לשמות. ובונה עליהם, וועללה להחריב העולם.

הנה כדי להבין מادر זה, וענין הקטרוג דמלאכי עלי, ארכיכים להבין יקודם מדרש חז"ל (מו"ר פ"ו) שבעת בריאות העולם, כאשר אמר למלאכיכם נעשה אדם בצלבוני, הנה חסד אמר יברא, מפני שהוא גומל חסדים. אמת אמר אל יברא, מפני שהוא גומל שקרים, צדק אמר יברא, מפני שעווה צדקות, ושולם אמר אל יברא, מפני שכולו קטטה, מה עשה הקב"ה נטול האמת והשליכו לארץ, פירוש, היה ותשליך אמר אצתה (דניאל ח') ע"ש. פירוש, כי נודע דברי חז"ל, שלעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות (טפי' זר י ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

קעג

דקב"ה ביוםיא אלין, אתי למיחמי לאינון ^צ מאניין תבירין דיליה, וועל עלייהו, וחמי ^ט דלא אית להונ למיחדי, ובכى עלייהו. סליק לעילא ^ע לחרבא עלמא. ^{קעג} אתאן בני מתייבתא קמיה, ואמרי רבון עלמא רחום וחנון אתקיריאת. יתגלגלוין רחמןך על בנד. אמר לוון : ^ו וכי עלמא לא עבידת ליה אלא על חס"ד, דכתיב ^ז אמרתי עולם חסד יבנה, ^ט וועלמא על דא קיימא. אמר כי קמיה מלאכי עליאי, רבון עלמא, הא פלניא דאכילד ורוי, ויכיל למעבד טיבו עם מסכני ^ט ולא יהיב לוון מיד. אתי ההוא מקרטגא ותבע רשו, ורדף אבתיריה דזהו ^ט בא"ג.

חלופי גרסאות

ס נ"א דלית לוון, נג"א דלית להונ. ^ט ובכى לחרבא עלמא ארואן כמה בני מתייבתא וכוי צב"ל (אה"ל). ^ט ובכى בני עליוא לא ידרין דלא עבידית וכוי צב"ל (אה"ל). ^ט נ"א וועלמא על דא קיימא ^ט ועוד כתוב ושמחת בחגיר אתה ובנד ובוחך וגוי אבעה דיליה לקיביל ארבעה דילוי אמר כי קמיה וכוי (אה"ל). ^ט נ"א ולא יהיב לוון, מדי אתין

מסורת הזוהר

^צ יתרו תטו. ^ט (תהלים טט) ויתרי תלה בהשומות ח"א ד' ר' רוב : (ד"י) יתרו רונג אחרי מות שפט אודרא רבא קלט נשא קמא פנהס תנוד מטהות ו ה"ז בהקדומה ז' ז. טו. תכ"ב ד' סז.

הסולם

מאמר

במצות שלא לשמה כנ"ל, והולך לראות כמה גמרו את תפకdem להביא את האדם לידי לשמה. וחמי דלא אית להן למיחדי ובכى עלייהו. וראה שאנו להם, למאניין תבירין, בימה לשמותו, והוא בוכה עליהם. כי רואה שלא נברר עוד מהם כלום, דהינו שלא הביאו את האדם כלל לעדי לשמה, אלא שעוסק בשמחת יוט' רק להאנת עצמו לבדו, הנה או בכוי עלייהו, כלומר, שכביבול מתחרט עלייהם על מה שישבר אותם. כי לא שיבר אותם, וכן לא השлик האמת ארצתה. אלא לטובת האדם שיכיל ולהתחליל לעבוד שלא לשמה, ואח"כ יבוא לשמה, וכשהוא רואה שהאדם עוד לא זו משחו מתחאותו עצמה, א"כ שבר אותם בחונם, ובוכה עלייהו. סליק לעילא ^ט לחרבא ^ט עלמא, בכביבול עולה או לסלק השפע מהעלום ולחריב העולם. כי בעת שאן השלא לשמה ראוי להביא האדם לשמה, נמצא שהשפע עצמו הוא לרע לו, כי הוא נתבע על ידו יותר תורה קלימת הקבלה. וא"כ מوطב בשביבול האדם להפיטק לו השפע ולהחריביה לגמר.

^{קעג} אתאן בני מתייבתא וכוי : באים לפניינו בני היישבה, ואומרים, רבון העולם, רחום וחנון אתה נקרה, יתגלגו. רחמןך על בניך. אמר להם : וכי לא עשית את העילם אלא על חсад, שכותוב. אמרתי עולם חсад יבנה, והעולם עומד על זה. ואם איןנו עושים חсад עם העניים אחריב את הטוגם. אומרים המלאכים העליונים לפניו : רבון העולם, הנה פלוני, שאכל ושתה לדרכו, ויכיל לעשות חсад עם

שנשמעו טענותיהם של אלו ואלו, הסכים הקב"ה עם מלאכי חסד וצדקה, והשליך אמרת ארצה. בלומר שהתרע ליעסוק במצבות מלכחתילה שלא לשמה אע"פ שהוא שקר, ונמצאו השילך אמרת לארץ, והוא מטעם שקבל טענת חסד וצדקה, שע"י מצות גמילת הסדים ומוצות צדקה למיסכני, סופו לבא לאמת, דהינו לעבוד את הש"י רק בכדי לעשות נ"ר אלין. כי סופו לבא לשמה, אז תעללה האמת מן הארץ. והנה גם ז"ס שבירת הכלים, שהיתה קודם בריאת העולם. כי ע"י שבירת הכלים דקדושה ונפילהם לבי"ע דפרוזא. נפלו עליהם ניצוץן דקדושה לקליפות, שמהם באו עניינים תענוגות ואהבות מכל המינים לרשותם של הקליפות שהם מעברים אותן מבלת האדם ולהאנתו. והם גורמים בוזה לכל מני עברות כמו גנבה גולה ורציחת. אמן ייחד עם זה נתן לנו תורה ומיצות אשר אפילו אם מתחיל לעסוק בהם עוד מזמן שלא לשמה, דהינו להאנתו עצמו, למלאות תאותיו השפלות. כפי בחות שבירת הכלים, הנה סופו יבא על ידם לשמה, וווכה למטרת הבריאה. דהינו לקבל כל הנורם והטוב שבמחשבת הבריאה בכדי להשפיע לו נ"ר נ"ל.

זה אמר קב"ה ביוםיא אלין אתי למיחמי לאינון מאניין תבירין דיליה, כי בימים טובים, שהאדם מקיים מצות שמחת יוט' מרוב השפע שננתן לו הש"י. הנה או הולך הקב"ה לראות את הכלים הנשברים שלו, שעל ידיהם ניתנת לאדם הזדמנות לעסוק (דפ"ז דף י ע"ב)

קען) מאן לן בעלמא גдол מאברהם, דעבד טיבו ר' לכל בריין. ביום דעבד משתייא, מה כתיב, ר' ויגדל הילד ויגמל ויעש אברהム משטה גдол ביום היגמל את יצחק. עבד אברהם משתייא, וקרא לכל רברבי דרא לההיא סעודתא. ותנין, בכל סעודתא דחודה, ההוא ^(ו) מקטרגא אזיל וחמי, ר' אי ההוא ב' נ אקדמיים טיבו למסכני, ומסכני ביתה, והוא מקטרגא אתפרש מההוא ביתא ולא עאל תמן, ואי לאו, עאל תמן, ויחמי ערבותיא דחודה بلا מסכני, ובלא טיבו דאקדמיים למסכני, סליק לעילא ומקרטגא עליה.

קעה) אברהם, כיוון זומין לרברבי דרא, נחת מקטרגא ר' וקם על פתחא בגוננא ^{א'} דמסכנא, ולא הוּא מאן דאשגח ביה. אברהם הוּא משמש לאיננו מלכין וררבין. שרה אוניקת בנין ב' לכולחו דלא הוּו מהמנין ^{ב'} כד איהי אוילית. אלא

חולפי גרסאות

ר) (בראשית כא) ת"ז ת"ע ר' קכ : ש) וישלח קפה ר' נ"א עם כל בריין. ר' אי ההוא ב' נ' אקדמיים טיבו למסכני או מסכני ביתה. ההוא מקטרגא אתפרש וכם על סתחא גונונא דמסכנא ולא הוּא מאן דאשגח ביה עציל, ומון תיבת "מההוא ביתא" עד "נחת מקטרגא" ל"ג (אה"ל). ר' נ"א ואם. א' נ"א דמסכני. ב' נ"א לכולחו שרות. ג' דאיי אוילית עציל (אה"ל).

מסורת הזוהר

קצז בא א' ח' כ' אמר ר' ר' (בראשית כא) ת"ז ת"ע ר' קכ : ש) וישלח קפה

וכם על סתחא גונונא דמסכנא ולא הוּא מאן דאשגח

ב' נ"א, ומון תיבת "מההוא ביתא" עד "נחת מקטרגא" ל"ג (אה"ל). ר' נ"א ואם. א' נ"א דמסכני.

הסתלום

מאמר

חד' במודיעיא ולא היה למסכני
ותבע רשו ורדף אכתריה דהחווא בר נ'ש,
כי אחר שנתרבר שרין האדם ראוי לבוא עוד
לשמה עם המצוות שלו, או ניתנת רשות
למקטרג לעשות את שלו.

קען) מאן לן בעילמא וכו': מי לנו
בעולם גודל מאברהם. שעשה חסד לכל הארץ.
בימים שעשה משטה מה כתוב. ויגדל הילד
ויגמל ויעש אברהם משטה גדול בימים הגמל
את יצחק. עשה אברהם משטה וקרא לכל
גודלי הדור לאוთה הסעודה. ולמדנו בכל
סעודה של שמחה. הולך וראה אותן המשטין:
אם האדם הוהא הקדים לעשות חסד עם העניים,
ואם יש עניים בבית, המשטין נפרד מאותו
הבית, ואני נכנס שם. ואם לא, המשטין נכנס
שם. והוא רואה הערוב של השמחה בילא
עניים. וביליא שהקדמים חסד לעניים. עולה מעלה
ומשטין עליון.

קעה) אברהם, כיוון זומין וכו': אברהם
כיוון שהוועיד לגודלי הדור, ירד המשטין וקם
על הפתח בעין עני. ולא היה מי שיביט עליון,
אברהם היה משמש את המלכים והשרים.
שרה גונקה הבנים מגולם, משום שלא היה
מאמינים כאשר ילדה. אלא אמרו שיצחק הוא
אסופי, שמן השוק הביאו אותו. משום זה
הביאו את בנייהם עמם. ושרה לקחה אותם,
והניקה אותם לפניהם. ו'ש מי מל לאברהם
והניקה בנים שרה. והוא צרייך לומר לאברהם
ומקרטגים על האדם. ואנו אתי ההוא מקטרגא
שרה

עם העניים, ולא נתן להם כלום. בא המשטין,
ולוקח רשות, ורודף אחרי האדם ההוא.

פירוש. הנשומות העליונות הנקראות בפי
מתיבתא, מתחילות או להתפלל על התחרותים
שלא יפסיק השפע מהם ויש לו לرحم על
בניו כי מלמדים זכות לפניו ית', ואמורים
כיוון שעושים מצוחיו באמונה, הם נקרים
בניהם למקום. וע"כ ראויים לרחמים ברחים אב
על בנים. והשיב להם הקב"ה, הלא לא בנית
העולם אלא על החמד, דכתיב וכו': והעולם
 רק על חמד עומד. כלומר כי לא ניתן להם
 שום תיקון ע"י השפע בעית שאין מהנים
 למסכנא, כי בראית העולם ש"ע עשית חסד
 שהסכמתי למלאכי חסד. ש"ע עשית חסד
 איש לדרכו יתקיים עילמא. ויבאו לידי לשמה,
 ועתה שאינם עושים חסד, לא יッチ מה שום
 תיקון. ואו אמרו לפניו מלאכי עליון: רבונו
 של עולם, הרוי פלוני שאכל ושבע, והוא
 יכול לעשות חסד עם עניינים. ואני נתן להם
 כלום. פירוש. כי אז גם המלאכים העליונים
 התחילה עתה לcketרג על הבריאה דהיניינו מלאכי
 חסד וצדקה וכל אלו שהסכימו לבריאה. כי
 לא הסכימו לבריאה בדרך וזה של שלא לשמה
 אלא כדי שיעשה חסד וצדקה ויבאו על ידם
 לידי לשמה. ועתה שאינם עושים עניינים. ואני
 ראויים לבוא לשמה. הם מתחרטים על הסכמתם
 ומקרטגים על האדם. ואנו אתי ההוא מקטרגא
(דפו' ז' דף י' ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

קעה

אמרו אסופי הוא ז ומן שוקא ח איתיאו ליה , בגין כך אתיין בניהו בהדיינו, ונטלה לון שרה ואוניקת לון קמיינו. ההזד ת מי מלל *) לאברהם הניקה בנים

חלופי גרסאות

ד נ"א דמן. ה נ"א איתיאו. ו נ"א ובגין.

מסורת הזוהר

ת) (בראשית כא) פקודי תשטו.

הсловם

חדי במועדים ולא יהיב למסכני פרה אדומה. ע"ה. ועוד תמצאו ענין זה בזוהר (אמור דף פ"ח).

מאמר

ו"ש צאן נחת מקטרגא וקם על מתחא בגונאג דמסכנא ולא הוות מאן דأشגה ביה. כי לכל העניים ודאי שהאיכיל אותם מסעודה ברוכו בהכנות אורחים תמיד. רק האיכי מקטראג האנ'ל, שאינן מועל שום טהרה להעבירות זולת להנות אותו מעט מהקדושה בג'ל, שהיה כאן בבחינת המסכנא, כי רצאה לקבל חלקו מהקדושה. אבל אברהם לא רצאה להנות לס"א אף משה מהקדושה. אלא שרצאה להכניו בכחו ולדוחתו למגררי, ולפיכך עלה וקטרג כמ"ש להלו. וז"ש הזוהר נחת מקטרגא בגונאג דמסכנא, שלא היה עני ממש אלא המודובר הוא בקטרג שהתחפש כמו עני ותבע להנות אותו מסעודה של אברהם כמבואר. אבל אברהם הרגיש בו, שהוא מבחינת הס"א, וע"כ לא רצה ליתן לו כלום.

ו"ש, אפיילו יונח חד כי יש בזה רמו נכבד, כי בסדר הקברנות באים רק שני בני יונגה, בוגר ב', נקודות הכלולות יחד במלכויות הממותקה במדת הרחמים, שיש בה דין ורחמים יחד, והירין שבת גניזא וטמירא והרחמים שבת קיימא באתגליא, (כנייל אות קכ"ב) כי לו לא המיתוק הוה לא היה העולם יכול לחתקים כב'ל. וע"כ אין להקריב רק ב' בני יונגה, ותדע, שטוד יונח חד ה"ס הינו השלחנה מן התיבה ולא יספה שוב אליו עוד (בראשית ח') כי יונח חד רומות למדת הדין שבמלכויות ביל' מיתוק במדת הרחמים, וכיוון שנח לא יכול לתקן בה שום תיקון ע"כ לא יספה לשוב אליו עוד. (ער' בזוהר שלח דף נ"ב). וכבר נתבאר עניין המקטרג שתבע חלקו מסעודה דאברהם ביום הגמל את בנו, שהוא עניין תיקון חסרון, אשר אי אפשר לתקן מטרם גמר התיקון בדרך אחר, (כנייל בדיבור הסמור) ותדע, שה"ס ממדת הדין שבמלכויות, שאין העולם יכול לחתקים בה, והיא צריכה להיות גניזא וטמירא, שהיא ג"כ סוד היונגה אשר לא יספה לשוב אל נח בג'ל.. אמן אברם

שרה, אלא בנים ודאי, זהינו בנים של כל האורחים. ואותו המשתן עמד בפתחה. אמרה שרה חוק עשה לי אלקיים. מיד עליה המשתן לפני הקב"ה, ואמיר לו : רבון העולם, אתה אמרת אברהם אהובי, הנה עשה סעודת ולא נתן לך מאומה, ולא לעניים, ולא הקריב לפניך אפילו יונה אחת. ועוד, הנה שרה אומרת, שצתקת בה.

יש להבין זה, הרי הוא שנטמיין בעיקר בהכנות אורחים ובחסד, וכל יומו היהakis בפרשת אורחות, לזמן אוישפין (כמ"ש בזוהר אמרו דף קע"א אותן רע"ט). ואיך אפשר שייה נכשל בדבר זה, שלא ליתן צדקה למסכנא. ועוד למה הטריח עצמו המקטרג להתחפש כמו מסכנא, שאין דרכו בזה לבבי אחרים. אמן מאן איינו כפושתו, ושלא בזו סוד גדול, שאינו נהג אלא בקושין עליונות. ועיין בזוהר (פקודי דף ק"ו איות שכ"ט). ח"ל, אמר ר"ש ע"ג וכ"ו ורוח מסבא בא בער' לאכפייא ליה בכל סטראין. תא ואימא לך רוזה רוזה ולא אתייחיב לגלהה בר לאינון קידישי עליונות וכי רבעינן גו רוזה דתפילין/לאצנעה חד שערא דעגלא דיפוק לרבר ויתחזי, כב' וזהו שערא שערא בער' לעאלא להה בנו קידושה עליה דילן וכי כדיון לא יקטרג ליה ולא יכל לאבאasha ליה לעילא ותתא. דהה דוכתא יהיב ליה. ואי החוא חולקא לא ליה ביה ביהאי קידושה, יכיל לאבאasha ליה לתטא ומליק מקטרגא ליה לעילא. וכו'. פירוש, כי מטרם גמר התיקון אי אפשר להעביר הס"א למגררי, ואפיילו הצדיקים והקדושים העליונים, וכמה שהצדיק נזהר לעשותות המצווה בטהריה, הנה נשאר עוד כה לס"א לקטרג עליון ולהראות מקום חסרון למצות. ולפיכך הכנין הש"ית בשביל הצדיקים אופן אחר להכנייע ולסתותם פה המקטרג. והוא, ליתן חלק מעט מהקדושה אל המקטרג הזה שנשאר, בשביל זה נסתם פיו של המקטרג והואינו רוצה לקטרג עליון כדי שלא יאבך חלקו מהקדושה שיש לו מאותה מצוה. שה"ס השער המשתלה, וה"ס גותנים בתפילהן. וה"ס שער המשתלה, וה"ס (דטוי דף י ע"ב *) דף י"א ע"א

שרה, בניים ודאי. וההוא מקטרגא על פתחא. ז אמרה ^{א)} צחוק עשה לי אלהים. מיד סליק ההויא מקטרגא קמי קב"ה, ואמר ליה רבון עולם, ז את אמרת אברם אהבי, ז עבד סעודתא ולא יhab לך מידי, ולא למסכני, ולא קريب קדמך אפילו יונה חד. ותו, אמרת שרה דחיקת בה.

(קעט) אמר ליה קב"ה, מאן כ בעלמא כאברהם. ולא זו מותמן עד דבלבל כל ההייא חדותה, ופקיד קב"ה למקרב ליצחק קרבנה, ואתגוזר על שרה דתמות על צערא. דברה נ כל ההוא צערא גרים ז לא יהיב מידי למסכני.

חולפי גרסאות

מסורת הזוהר

ז אמרה שרה וגוי בצל (אה"ל). ז את אמרת אברם אהבי הא אברם עבד סעודתא וכור בצל (אה"ל). ט נ"א יהב סעודתא ולא יהיב לי (ו"נ"א לי מיד) ולא למסכני. ז נ"א דחיקת בה דכתיב צחוק עשה לי אלקים אל קב"ה מאן בעלמא כוותהייו (אה"ל). ב נ"א כל הטענה צחוק קרבנה, ואתגוזר על שרה דתמות דברה. נ נ"א כל ההוא צערא גרים מאן דלא יהיב מידי למסכני ומה אברם כך שאר בני עולם על אתה כמה וכמה, כי לבני עולם ולא ידעין ולא משיכין דעתם לא מתקיים אלא במילוי דורויותה, מתח ר"ש ואמר ז נ"א בגין דלא יהיב וכו' (אה"ל). ס נ"א בגין דלא יהיב וכו' (אה"ל).

חדי במודיעא ולא יהיב למסכני

הטולם

מאמר

שרה ה"ס בינה ומדת הרחמים המAIRה במלכות, ובאמירתה, צחוק עשה לי אלהים' כל החשובע יצחיק לי המשיכה בזה או רשות ומיטוק גדול מאה עד שלא נראהתה עד כל בחינת חסרון בעצם מדת המלכות, ונעשה חשש גדול שהוא לא תשרר מחמת זה שום תשומת לב לתקן את עצם המלכות. והוא דומה לסתה זפון ישלה וגוי מעץ החיים ואכל וחיה לעולם (בראשית ג'). דהינו שלא ירגעש עוד בעצמו שום חסרון ולא יהיה מוכחה לתקן את הפגם שבצע הדעת.

(קעט) אמר ליה קב"ה וכור: אל הקב"ה, מי בעולם כאברהם. והמשטין לא מש שם עד שבבל כל אחת המשמחה. והקב"ה צוה להקריב את יצחק לקרבן. ונגורר על שרה שתמות על צער בנה. כל הצער ההוא, גם מה שלא נתן משה לעניים.

פירוש. כי עקדת יצחק הייתה לתקן עצם המלכות, מה שלא תיקן עם המשטה הגדור בימים הגמל את יצחק. ומיתת שרה הייתה מסבת האורות הגדולים שתמשכה בסופה צחוק עשה לי אלהים וגוי (בראשית כ"א), שם הפריעו לתקן המלכות נ"ל.

פתח

אברהם היה יכול לתקן, והיה מוטל עליו לתקן, דהינו בדרך למיחב מידי למקטרג למסתמן פומיה, (כנ"ל בדיבור השמוך). וכיון שלא נתן לו למקטרג כלום, לבן עלה וקטרג.

וח"ש ולא יהיב לך מידי, ולאו למסכני, כי קטרג שככל סעודתו זו לא תיקו כלום למדת הדין שבמלכות, שהיה נקראת מסכנא. דלית לה מגרמה ולא מידי, והוא אמן חולקא דקב"ה, כי היא עצם המלכות נוקבא דז"א שהוא קב"ה. שהרי לא המתיק אותה במדת הרחמים אלא לצורך קיום העולם, וע"כ המוחים הנמשכים ע"י מדת הרחמים, נבחנים כמו חלק של בני היעולם, שעיל ידי זה היה לתקן, גם עצם המלבות שהיא חולקא דקב"ה לבדו. וכיון שע"י הנס הגדול דהניקה בנים שרה המשיך אברהם כל המוחין שבמדת הרחמים, כבר היה סיפק בידו לתקן גם בחינת המסכנא שבמלכות, שהיו חולקא דקב"ה, לבן קטרג ולא יהיב לך מידי היינו חולקיה דקב"ה. ולאו למסכנא היינו חלקה של עצם המלכות שהיא במסכנותא, שאין בני העולם יכולים לתקן בה, ולא קريب קדמך אפילו יונח חד היינו היינה, שנח לא היה יכול לתקן אותה כנ"ל. ותו אמרת שרה דחיקת בה, כי (דסוי זף נ"א ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

חומר אוריינט וצלות

קפא) פתח רבי שמעון ^ע ואמר, Mai d'ktib, ^ט ויסב חזקיהו פניו אל הקיר
ו.יתפלל אל לה, תח' ^ט כמה הוא ^ט חילא ^ט תקייפא דאוריתא, וכמה הוא עללה
על כלא, דכל מאן דاشתדל באורייתא לא דחיל מעלאי ^ט ומתחאי, ולא דחיל
ממרעין בישין דעתמא, בגין דאייהו אחיד באילנא ^ט דחוי ^ט ויליף מיניה בכל יומא.
קפא) דהא אורייתא ^ט תוליף לבר נש למיזל באורה קשות, ^ט תוליף ליה
עיטא ^ט היד יתוב קמיה מאירה, לבטלא ההיא גורה, דאפיילו אתגוזר עלייה דלא

חלופי גרסאות

אומרה הוּא

(ב) יישעה לח' חמי שרה רכש ויחי שטו בשלח ז תרומה
כך תחצט ואתחנן א שופטים יא. ג' (עד סוף המאמר)
חוליא נ"א ואתחנן א. ד' (שבת וסגולות התורה) ב"ב כספ
קען מה רכה רבעו לך ד קלב קעט רעה רמו שנו וירא
קיין רל תם חמיה שדרה קלו ריש רכוב תולדות א ג' יד
רכבא נוב רפוד מנק ג' ריא רמס וינש לה ויחי תנה טסו תקון תרubic תרבעת תרבעת תרבעת
חו' א' ד' גנט: רס: רטג. (ד') שמות ס פד רנו רונן רצט עז קעה רנו רצט שיב תלוי תעס
שכט שמה שעוד שפב שצבי יתרו עז פו קעה קב משפטים טז צג ק קב חקן הנקג תרומה כ לה נג נח עז קמו רד רמו שיט שלד שנב שמא שעוד שפב תנוד תנוד צז תקס
תקינו תחקק תקננט תקען
תשלו תשטו התקנקו כי תsha קב ויקהל צט רח רכה פקודי תקב תקקה תרubic תרבעת יקיא פו
צ' קבד קען קען רט רצב שבד שנו שע שעת שפח שצח תלו צו נא קפב קפו שמייני ד סכ מוציאר ב ייח אחורי
מוחות לא סה צג ק קמד קנה רו רכח רעה רצוי שמו יא יי' מד צד קל אמרור לא מג נו בהר
עה פא בחוקתי טז כמדבר ז כב נשא זי כ מה צט קד אדרא רבא קמלע קע בהעלותך א ה ייד סב עט צ' שלוח
ד' ייד נא נה סה שטיו פנחים ב ייג כג מ סו צד קג קלב קמו קנס קעב רלד רמוד רסה רטוי רצג שב שלב שמוב שנג
שפטס תמו תצח תקו תקען תריב רוחת תרסט תרבעת תרבעת תרבעת תרבעת תרבעת תרבעת
שעסע תמו תצח תקו תקען
תחתמן ואתחנן א כא לב סח פא זה קה קנג קנס קעא עקב ייח שופטים יי' תאי ב יי' זו סו עב קה
קיין קכב קלב קמ' ויליך טז האינוו בא ד' ריה רלה רמג נה בהשפטות ח'ג' ד' ש' עב' שב': שג. שז.
(ד') ת"ז בהרומה דף א: ב: ב. ד. ה. ו. יא: יב: טו. ת"ז ד' כא: ת"ז ד' כה: ת"ז א' ד' כו: ת"ז ג'
ד' בט: ת"ז ד' לב: לה: לו. ת"ז א' ד' מג. מו. ונו. נט. ס. סג. ת"ז ב' ד' סה. סח. ת"ז ח' ד' עב: כב: ת"ל
ד' מג: תננה ד' טח: תס"ט ד' צו: חס"ט ד' קו: קלא. קלוד. קלון. בהשפטות ת"ז ד' קמה. ת"ז ד' קמו:

דרד אמרת ה' מלחמו עזץ פותח.

אוריגינחא זאלוחא

המילח

צ'אמר

ירא מחלים רעים שביעולם, מפני שהוא אחיז
בצץ החיות, ולומד ממנו בכל יום.

מְאֵרָה אֲוִירִיתָה וְצַלּוֹתָה

קפא) דהא אורייתא תליף וכו' :

התורה מלמדת את האדם ללכת בדרך אמרת, מלמדת לו עזה אך ישוב לפני אדונו לבטל הגניראה. כי אפללו נגור עליו שהגניראה לא תבטל, היא מתבטלת מיד ונעברת ממנה, ואינה שורה

קפ) פתח רב שמעון וכו': פתח ר'ש
וזמרה, מה שכותב, ויסב חזיקיה פניו אל הקיר
ויזהפלל אל ה', בוא וראה, כמה חזק כה התורה,
ודርמה היא עליונה על הכל. כי כל מי שעוסק
בתורתה, אינו ירא מעליונים ומתחתונים, ואינו
(דסוי דף יא ע"א)

יתבטל האי גורה, מיד אתבטל ואסתלק מיניה, ולא שRIA עליה דבר נש בהאי עולם. ובגין כך, בעי ליה לבר נש לאשתדרלא באורייתא יממא ב' וליל, ולא יתעדן מינה, הה"ד ^ח והגית בו יומם ולילה, ואי אתעדן מינה דאוריתא או אתפרש ^ט, מינה כאלו אתפרש מאילנא דחיה.

קפב) ת"ח עיטה לבר נש כד איהו ^ו סליק בליליא על ערסתה בעי לקבלא עליה מלכותא דלעילא בלבא שלים, ולאקדמא ^ז למסר קמיה פקדונא דעתפהיה, ומיד אשתחזיב מכל ^ז מרעין בישין ומכל רוחין בישין ולא שלטין עליה.

חולפי גרסאות

ב' וליליא. ג' נ"א מינה. ד' נ"א מעערעין.
מד יתרו רלט כי חטא ככ צו א' פנחים רפה תרג תחמו
ואתחנן ב' ת"ז ח'יא ד' ס. תכיה ד' ע. בהשפטות תיז' ד' קפה. ז' ח' ד' מ. ו' וישב טו קrho לג' ואתחנן
ג. ז' ב'יא תנ' במודר מב' ס' ואתחנן ג. ח' ב'יא קב.

מסורת הזוהר

ח) (יהושע א) בהשפטות ח"א ד' רנט. (ד"ג) בשלח
האדם לעסוק בתורה יום ולילה, ולא יסור
מןנה. ז"ש, והגית בו יום ולילה. ואט' הוא
סר מן התורה, או נפרד ממנה, הוא כאלו נפרד
מעץ החיים.

הсловם

מאמר

שורה על האדם בעולם הזה. ומשום זה, ציריך
האדם לעסוק בתורה יום ולילה, ולא יסור
מןנה. ז"ש, והגית בו יום ולילה. ואט' הוא
סר מן התורה, או נפרד ממנה, הוא כאלו נפרד
מעץ החיים.
ביואר הדברים, הנה פתח בתפילה, בפסוק
ויבָּחַזְקֵיָהוּ פָנָיו אֶל הַקִּיר, ומפרשנו רק
באורייתא. ואתחנן זף ד' א'ות י"א שע"כ נתקבלה
תפילה זו שלא היה דבר חזץ ביןו ובין
הקייר, שה"ס השכינה הקדושה, וע"ז אומר
כאו, שעצה זו עלה לה רק בכח התורה שהשיג
על ידה לבא לתשובה שלמה. עד שלא היה
דבר חזץ ביןו ובין השכינה הקדושה, וע"כ
נתבטלה הגיריה שנגורה עלייו מיתה. וע"כ
מסיטם ו בגין כך כיון שאנו רואים שכח התורה
גדול כל כך עד לבטל גיורת מות, בעי ליה
לכ"ג לאשתדרלא באורייתא יממא וליל,
ולא יתעדן מינה.

קפב) ת"ח עיטה לבר וכו': ביא וראת.
עזה לאדם: כשהיא עולה בלילה על מטהו
ציריך לקבל עלייו מלכות שלמעלה, בלב שלם,
ולחקדים למסור אליו פקדון נפשו, ומיד הוא
ニיצל מכל חילום רעים ומכל הרוחות הרעות,
שאינם שלות עליו.

ארוייתא וצלותא
שהוא ממשלה הס"א. ומתווך ב' הממשלות
האלו אין אנו יכולים להדבק בו ית', לנצתה,
כי אנו מפסיקין דבוקטו ית' מכח ממשלה
הלילה החזרת ובהא עליינו תמיד והפסיקת
אותנו מעבדותנו ית'.

ולתתקן זה, נתנו לנו ר"ש עצה, שבכל
לילה טרם שהולך לישון, בעי לקללא עלייה
מלבוגתא דלעילא בלבא שלים, כי בעית
שללילה מתוקן כמו במעשה בראשית, דכתיב:
ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד, שפירשו
שלילה ויום מיעודים שנייהם לגוף אחד וגוף
אחד, הנה או נקראת הלילה ממשלה המלכות,
ושום קל' לא תחתערכה עמה. וע"כ גם האדם
צריך לקבל עלייו מלכות עליונה זו בלב שלם,
בלי שום חזיצה ביןו ובין המלכות, כלומר,
שיקבל עלייו מלכות שמיט בין לח'י ובין
למota, ושום דבר שבעולם לא יזיהוח להרחיקו
חו' במשמעות מהמלכות העולומות, דהינו בסוייה
ואהבת את ה' אליך בכל לבך ובכל גוףך
ובכל מדך (דברים ו'), ואט' קבל זה עליון
בלב שלם. נמצא בטוח בעצמו שכבר לא
יציריר יותר שום דבר חזץ ביןו למקומות ית'.
וע"כ נבחן בוה שנתקדם למטר פקדונא
דענפשה, כי הקדים למטר גפו בידו של
הקבב', דהינו לקיים מצתויכ בכל השלומות
עד למסירות נפש, וע"כ כשיין ורוחו מסתכל,
אינו טעם עוד בוה א' מששים ממיתה, שהוא
כח הס"ם, אלא רק בהתנית מסירת נפש בדרד
מצוחה, כי בבר אין כח מיתה שלוט עליון.
באשר שהכניתו לכך מס'ג' של מצוחה. וכשועשה
כן. שוב אין ממשת הלילה יכולת לפגוט
מארו ית', הוא ממשת הלילה. ולפיכך אנו
ישנים בלילה, שהוא חלק א' מששים ממיתה,
ולא יתעדן מינה.

חלק

ביואר הדברים, כי קרא ה', לא אור יומם,
דהינו אור הדבוקות והקדושה, שאנו משיגים
מהשי". וזה ממשת היום, ולהושך קרא
ללילה, דהינו הכהות דפרודא המפרידות אותנו
מארו ית', הוא ממשת הלילה. ולפיכך אנו
ישנים בלילה, שהוא חלק א' מששים ממיתה,
(ופמי זף י"א ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

קעט

קפג) ובצפרא, ה' קם מערסיה, בעי לברכה למאירה, ו' ולמייל לביתה
ולמסגד קמי היכליה בדחליו סגיא, ובתר כן יצלי צלותיה, ויסב עיטה מאינו
אבהן קדיישין, דכתיב ט ואני ברוב חסוך אבא ביתך אשתחווה אל היכל
קדשך ביראתך.
קס) ה' כי אוקמה, לא לבעי ליה לבר נש לעала, לבוי כנישתא, אלא

חולפי גרסאות

ה' כד קם כצ"ל (אה"ל). ו' נ"א ולמייאל. ז' נ"א ב'
נו"א בבי.

מסורת הזוהר

ט) (טהלים ה) ויקרא קטו ואתחנן ק.

הטולם

מאמר

אוריתא וצלותא
להשלים עליהם. דהינו לתקן מה שנשאר חסר
בזה אחר תיקונם.
והנה האבות הקדושים הם הכלול של
כל ישראל, כי הם ג' השרשים של כל ששים
רבואו נשמות ישראל מכל דור ודור עד למחר
התיכון, וכל המשכחות והשפעות. שככל ישראל
משיכים ומקבילים בכל הדורות. מקובלים
תחילה אל האבות הקדושים. ומהם מגיע השפע
אל כל ישראל שבאותו הדור שהמשיבו השפע.
כי כן הסדר הרוחני, ששומע ענף אינו יכול
לקבל כלום רק דרך רשותו, ועicker ההארה
נשאר בשורש ורק חלק ממנו נמשך לענף,
ולפיכך נמצא. שככל התיקונים שכבר נתקנו
שבכינה הקדושה, הם עומדים וקיים בנסמות
אבותינו הקדושים.

זה אמרו לא לבעי ליה לבר נש
עלאלא לבוי כנישתא אלא אי אמליך
בקדריותא באברהם יצחק ויעקב, מבואר,
שכל ענין תפילתנו היא רק להשלים מה שהסדר
עד בכינה אחר התיקונים שכבר נעשו
בזה עד עתה. וכן צרכיים מקודם לדעת
ולהמשיך בשכינה הקדושה את כל התיקוניים
ש כבר תיקנו בה, וזה נדע מה שצריך עוד
להסתפק עליהם. וזה شأن לאדם ליכנס לבית
הכנסת מתרם שאלות עצה באבות הקדושים,
כי צרכיים להמליך בהם לידע מה שצריך עוד
لتתקן, וזה יתכן, רק אחר המשכנתו בשכינה
הקדושה כל מה שהאבוט הקדושים כבר תיקנו
בזה, וזה נראה מה שעוד חסר בה, וחיש בಗז
דאינון תיקנו צלותא, כי הם תיקנו הצלותא
שהיא השכינה הקדושה. שתיקון אברהם, נקרא
שחרית, יצחק מנחה, ויעקב ערבית,
וכיוון שכן, אנו צרכיים מקודם להמשיך כל
שיעור התיכון, שכבר תיקנו הם בצלותא,
וזו נדע מה שיש עוד להסתפל ולתקן מה שחר
בת.

קס) ה' כי אוקמה וכו': והעמידו
קד

חלהק מהווים ממש. וע"כ ומיד אשתויב מבל
מרעין בישין ומכל רוחין בישין, ולא
שלטן עליה, כי הלילה שלו כבר יצא מרשות
הס"א, שהרי לא יציר לו עוד, שום דבר
חצץ ביןו ובין השכינה הקדושה, ואין עוד
חוות הט"א והדין שלוטים עליו.

קפג) ובצפרא, קם מערסיה וכ"י:
ובבקר כשהוא קם ממותו, הוא ארייך לברך
לאדונו ולהכנס לביתה, ולהשתוחות לפניו היכלו
ביראה גדרלה. ואחר כך יתפלל תפלו. ויקח
עזה מן האבות הקדושים שכותב, ואני ברוב
חסוך אבא ביתך אשתחווה אל היכל קדשך
ביראתך.

פירוש. הוא תרגום של הפסוק ואני ברוב
חסוך אבא ביתך אשתחווה אל היכל קדשך
ביראתך. ואני ברוב חפדר הוא לברכה
למאיריה, על החסד שעשה עמו. אבא ביתך
הוא ולמייאל קמי היכלה. אשתחווה אל היכל
קרישך, הוא ולמגדר קמי היכלה. ביראתך,
הוא בדחליו פגיא. ובתר כן יצלי צלותה.
וטעם הדבר הולך ומאור לפניו.

וזו, ויפב עיטה וכו': כי התפללה שאנו
מתפלליין, היא תיקון השכינה הקדושה, להמשיך
לה שפע למלאותה מכל חסרוןותיה. כי ע"כ כל
הבקשות הן בלשון רבים, כמו ותנו דעה וכו'
הшибנו איבינו וכו'. כי התפילה היא بعد
כל ישראל, שככל שיש בשכינה הקדושה, יש
בכל ישראל. והחסר בת, חסר בכל ישראל,
ונמצא כשאנו מתפלליין بعد כל ישראל, אנו
מתפלליין לצורך השכינה הקדושה. כי הינו
הך. ונמצא שקדום התפילה אנו צרכיים
להסתבל בחסרוןות שבת, כדי שנדע מה שצריך
لتתקן בה ולמלאותה. אמןם כל הדורות של
כל ישראל כלולין בשכינה הקדושה, ואלו
התיקונים שקבלת מהדורות שקדמו לנו אין
אנו צרכיים עוד לתakan בה, אלא שאנו צרכיים
(ופווי זך י"א ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

אי י אמליך בקדמיתה ס באברהם יצחק ויעקב, בגין דאיון ז תקינו ז צלותא לulumi ז קב"ה. הה"ז, ואני ברוב חסך אבואה ביתך, דא ז אברהם, אשתחו אל

חולפי גרסאות

ח נ"א וייעקב ל"ג, ט נ"א דקב"ה. י אשתחו אל היכל קדש ביראתך לא יצחק ותיבת לא יעקב" ל"ג (דפוס מ. ק. ל.).

(ז) חי שרה רלה תרומה עב פגום רוז תקסב ת"ז ת"ה ד' ב. ת"ע ד' כ': (ח) בא קפה ב"ב סב רנד נח קפה וירא ר' שרה לו רכט לרם רמה תילדות כ כב וזיא קשט רפג וישלח מוד מט ס סו וישב לב מקץ קמבר ריא ויגש ט עז א' וח' רעא שטו שצ' תפוא תא קיד תקמו תשיג תשב חממד בהשומות ח"א ד' רסו: רסו. (ד') שמות קלד רג רנד רעט שנד שטט בא צג קנה בשלח ועוז שלב שפה תט תשוטו יתרו ב תדי משפטים תא תרומה מג סג עז קיד קטע קס תקמה תרנא תשיד ספרא דזנייטה לש כי תשא טו ויקחל קט קכח קלח קמח קצח רז ששה תג פקורי שמד תקעו תרכז תשומת תשעה תחתה תחת וירא קיג שב שלט אחורי מות רנוח בהר פב במדבר עג בלק קיא קס קצח רז שנוא פנחס קפ רז רלה רמא שטול תקומו תקעו תרלו תרע תשונה ואתחנן ז ט לב פד עקב טו כי תצא מה אדרוא זוטא קנה ת"ז בהקדמה ד' ג. ד. יא. יב: ת"ג ייח: ת"ה ב. ת"ו כא: כב. ת"י כה. כו. ת"יא ב': ת"יח לב': לד. ת"ט מ. מא: חכ"א מב: מד: מה. ג': זו: זט. ס. סב: סג. תכ"ה סה: טו. תמ"ז פד. תס"ט קה. ת"ע קל. ת"ו בהשומות קמו. תק"ח ד' קה. קי: קיא. ז ב"ב ששה לך זו קמ וירא קב קפה קצח תולדות כב ויצא קג קפה תרומה שס' פקורי תשיד תוריע קפה אדרוא רבא כי תצא פח קיב קמ האזינו רכה. רמד.

אוריתא וצלותא

או אפשר לו לדעת כל השיעור שכבר נתנו בשכינה הקדושה, או יעול לבי בניותתא ויצלי צלותיה, להקן בשכינה מה שעוד חסר בה.

וביאור הדברים, כי אברהם הוא שורש החסד שבונשות ישראל, כי הוא תיקן השכינה הקדושה לבחינת בית קובל לאור החסד, וקבע החסדים בעד כל נשות ישראל בכל מלאן. ואם היה נשאר כן, היו כל ישראל דבקים בהשיות דבקות תמידית. והשכינה הקדושה הייתה בית מלכות המלא כל טוב ועונג, ולא היה שום איש רוץ להפרד ממנה אפילו לרגע. אמן כל תיקנו של אברהם היה, בסוד שעשה בית קובל שלם, לבלי שום אפשרות של פגם, לאור החסדים. דהינו שהעליה אותה לבחינת השפעה ונ"ר ליוצרנו ית', ולא קיבל להנאה עצמנו כללום, כי זה המדה ובית הקובל של אור החסד. כמו"ש חז"ל על מدت האומר של' שלך ושלך שלך חסיד (אבות פ"ה), שאינו דורש להנאה עצמו אף שהוא, וכיון שככל הצזומים וכל אחותו הס"א הוא רק לבחינת הקבלה לעצמו, נמצאו שהסיט בו כל חלתת הקליפות והס"א למגרי, ונתקנה ושבינה בתכליות הטהרה. אמן עוד לא הייתה נגמרה בוה מחשבת הבריאה כי מחשבת

מסורת הזוהר

וירא קטן. ס' לך רנד וירא תפ"י ח"י שרה רס חולות לב ויצא קג וישלח נד שמות רמט משפטים רזה תרומה שנג כי תשא נד אחריו מות קפוד במדבר ה של קלו כי יצא קם בהשומות ח"ג ד' שא: (ד'').

הטולם

מאמר

כה. שאדם אינו צריך להכנס לבית הכנסת, אלא אם נמלך מתחילה, דהינו שמקגב רשות, באברהם יצחק ויעקב, משום שם תקנו התפילה לפני הקב"ה. י"ש, ואני ברוב חפץ אבא ביתך, וזה אברהם, שהוא חסיד. אשתחו אל היכל חדש, וזה יצחק. שמצוין נקראה המלכות היכל, ביראתיך, וזה יעקב. שה"ס ת"ת הנקרא נורא. וצריך להכלל בהם תחילת, ואח"כ יכנס לבית הכנסת ויתפלל תפלתו, או כתוב. ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

הנה הולך ומבאדר כאן ג' תיקונים כוללים שנעשו בשכינה הקדושה ע"י האבות: אשר אברהם תיקן אותה בבחינת בית, שפירשו דירתה, קבוע, באופן שהאדם יוכל להדק בבחינות מידות כמו שהוא בabitו, ויצחק הוסיף תיקון, ותיקן אותה בבחינת היכל הקדש, שפירשו, שהמלך שוכן בה בקביעות כי המלך נמצא תמיד בהיכלו. ויעקב הוסיף תיקון, ותיקן אותה בבחינת יראת, שהוא עניין תרעה לרורתא. דהינו בבחינת פתוח, הן לבחינת בית שבה והן לבחינת היכל הקודש שבה, בסופה"כ מה נורא המקום הזה וזה שער השמים (בראשית י"א). ואחר שהאדם נכלל כבר בג' התקונים הם של האבות בשלימות,

(דפוסי דף י"א ע"א)

היכל קדשך, דא^ט יצחק. ביראתך, דא^ט יעקב. כ ובעי לאכללא לון ברישא,

חולפי גרסאות

כ נ"א ובעי עד לאכללא.

טוטא קבא בהשומות ח"ג ד' שב. : ט. שה. שה: ד"י. ט בא קמב תלג וויא כב הצג תולדות כה ט קכא קאה וויא מה קנב קפה רזה ווישלח מה קנה קזא וויה רסב שמות נו בא קמח יתרו רלו משפטים שנדן תרומה טט קכב קמא רמג רמג שיח שנב שגע שגד שפ מזווע נב אחורי מות קפוד אדרא רבא רלב שלח לך קין כי צוא קיא קם אדרא זוטא זג קכ האזינו רוכג רלה בהשומות ח"ג ד' שב. : שה: טו: טו. (ד"ז).

אוריתא וצלאה

שיצחק תיקון כל הגבורות שבנשות ישראל, שפירשו מיתוק כל הדינים שבנהגתן ית': כי כל הגמצומים והיסורים והענסים הבאים בעולם אינם אלא כדי לתיקון את כל הקללה של הנשות. שייהיו ראויים לקבל כל הטוב הכלול במחשבת הבריאה, ומתחור שיצחק כבר תיקון בשעתו את השכינה בשלימות הו, הרי נתקנו בה כל הגבורות, כי ابو כבר למטרת הרצiosa להם.

אםنم גם תיקונו לא נשאר כן, והוא כי העולם עוד לא היה מוכשר לגמר תתיקות ועכ' יצא ממנה עשו הרשע, שהוא קלקל את תקוננו, ולא עמד בו להיות מקובל רק ע"מ להשפיע, כמו שתיקון יצחק, אלא שנכשל בקבלה לעצמו, כלומר שנם בעת שנגלה לו שאין המשפיע רזה שיקבל, רזה ג'bek לקל מטעם הנאת עצמו, ועכ' נחחו בו הס"א והקליפות בסוד אדמוני ואישעיר. ועכ'ב הוריד שוב רגלי המלכות לקליפות, בסוד ורגליה יורדות מות.

וכיוון שראה יעקב את הקלקול של עשו הרשע, הילך ותיקון את השכינה הקדושה במדת היראה. שה"ס וידיו אוחות בעקב עשו (בראשית כ"ה). שאמרו בזוהר דמאי י', דשדי עשו לעקוביו, ארמה יעקב לרישיה. כלומר כין שראה יעקב את הקלקול של עשו בהאי י' שה"ס השכינה, תיקון את עצמו ביראה גודלה עד שהעהה את השכינה לבחינת עטרה על רישיה. ועיז"ג נחחו בבי' ותיקוניים של אברהם ויצחק בבת אחת, ולא יצא ממנה שום פסול. אםنم תיקון זה אינו עוד גמר תיקון, כי היראה דומה לבחינת יראת החטא שהרי עקבו של עשו גרם לו היראה ההיא. מבלי לחטוא כמותו, אבל בגמר התיקון, הוא אחר שיתבטל עקבו של עשו בסותה בלע המות לנצח, שהיראה תהיה אא. רק בגין דאיו רב ושלאיט. והנה יעקב לעצמו ודאי השיג גם היראה

מסורת הזוהר

ט) זה יג וירא כס צאב תולדות נה ויחי תלג תרומה כד שח שפוד פקוידי תשטו כי צוא קלו קם אדרא זוטא קבא בהשומות ח"ג ד' שב. : ט. שה. שה: ד"י. ט בא קמב תלג וויא כב הצג תולדות כה ט

מחשבת הבריאה הייתה בעיקר, להנות לנבראיו אשר מזת ההנאה תלויות וסקולה רק בשעור החשך לקבל, שלפי גודלות החשך לקבל,כו מזת התענוג מהකבלה. ועכ' אחר שכבר נתקונה השכינה רק בכלי של השפעה בלי קבלת עצמו כלום. שהוא עניין הסתלות מלקבל ממנו ית'. ורק להשפיע אליו בלבד, ואיך לא הגיע עוד מזה שום תיקון למחשבת הבריאה השורשית שאינה באה רק בגדרות החשך לקבל.

מאמר

וז"ס אברהם הוליד את יצחק, כי אחר שיצחק מצא השכינה בתכילת השלימות והמלילוי מאור החסד ע"י התיקונים של אברהם הרגיש את החסרון שיש בשכינה, שעוד אינה ראוייה לקבל כל הכלול במחשבת הבריאה כנ"ל, עכ' החלך ותיקון אותה בבית קבilo, באופן שתהייה ראוייה לקבל כל השלימות הנרצאה והכלולה במחשבת הבריאה, דהינו שעורר גם את החשך לקבל ממנו ית'. אלא רק בבחינת קבלה ע"מ להשפיע, שפירשו שחושך מאד לקלב ורק מטעם שהמשפיע רזה בון, ולולא שהמשפיע היה רזה בון, לא היה בו שום רצון של משה לקלב ממנה. ונודע שקבלת ע"מ להשפיע נחשבת להשפעה ממש, ונמצא שאין עוד לס"א שום אחיזה במצון לקבלת הוו. ועכ' נתקונה על ידו השכינה הקדושה בכל השלימות הגדולה האמורונה, כי עתה היא ראוייה לקבל כל הנועם והרוץ מכל מה שחייב הש"י להנות לנבראיו בעתו שעלו במחשבת לבאים. ולפיכך נקראת עתת השכינה הקדושה בבחינת היכל קדשו ית', כי עתה שוכן בה המליך בכל הדרו ותפארתו כמו מלך בהיכל. אםنم מבחינת תיקונו של אברהם היא נקראת רק בית, כלומר בית המלכות, כי עוד לא היה ניכר שם כל בבדו והדרו, כי אין בבדו של מלך ניכר אלא בהיכל המוחוד לו, ונבחן בטה (ופמי דף י"א ע"א)

ו בתרן כן ייעול לבני כנישתא. ויצלי צלוטיה, כדין כתיב, ^ט ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בר אתפאר.

מאמר יציאת רשב"י מהמערה

קפה) רב פינחס הוה שכיח קמי דרבי ^ט רחומאי ^ו בכיף ימא דגנוסר. ובן רב ^ז וקשיישא דיומין הוה, ועינוי אסתלקו ^ט מלמחמי. אמר לרבי פינחס, ודאי שמענא דיווחאי חברנא ^ט אית ליה ^ט מרגלית אבן טבא, ואסתכלית בנהורא ^ט דזהיא ^ט מרגלית, נפקא ^ט כנהירו דشمsha ^ט מנרתקה, ונהרוא כל עלמא.

חולפי גרסאות

^ט (ישעה מט) ב"ב קלו נח שי לך תנט וישליך עד ג נ"א ולתדר. מ נ"א רחומאי. נ נ"א למחרמי. ס נ"א אית ליה אבן טבא ואסתלקת בנהורא וכו' (אה"ל). וח"י קעו בהשפות ח"א ד רנו: (ד"י) בא דלא בשלה צו שפת יתרו רונה שם תלו תק תרומה תפ"ר תל תחקכג ויקלח קפא קנו רעה ויקרא מז קטו שע"ד שמני קי מזרען/UMBACH מות צג קדושים קו אמר רפס בהר פה במדבר פה אדרא רבא נט בהעלות נא קכו בלך רג ואתחנן את ז"ח ד' מה ט"ז ט"ז.

מסורת הזוהר

^ט (ישעה מט) ב"ב קלו נח שי לך תנט וישליך עד ג נ"א ולתדר. מ נ"א רחומאי. נ נ"א למחרמי. ס נ"א אית ליה אבן טבא ואסתלקת בנהורא וכו' (אה"ל). וח"י קעו בהשפות ח"א ד רנו: (ד"י) בא דלא בשלה צו שפת יתרו רונה שם תלו תק תרומה תפ"ר תל תחקכג ויקלח קפא קנו רעה ויקרא מז קטו שע"ד שמני קי מזרען/UMBACH מות צג קדושים קו אמר רפס בהר פה במדבר פה אדרא רבא נט בהעלות נא קכו בלך רג ואתחנן את ז"ח ד' מה ט"ז ט"ז.

דרך אמת ^ו בשפט ים כנרת ^ז זקו ושבע ימים

הסולם

מאמר

ויאמר לי עברי אתה ישראל אשר בר אתפאר.

יציאת רשב"י מהמערה

קפה) רב פנחים הוה וכו': ר"פ היה רגיל לפני רב רחומאי בשפט הים של כנרת. ואדם גדול ושבע ימים היה, ועיגנו כהו מראות. אמר לרבי פנחים, שמעתי בודאי שיותאי ביראתך, דא יעקב, כי יעקב תיקו אותה במדת היראה, וע"ז תיקו אותה לבית קובל להארת השמש מדינה, ומאריך את כל העולם. ביאור הדברים, המלבות בכל תיקונייה, נקראת אבן טוב ונקראת מרגלית, ואומר דיווחאי חברנא ^ט אית ליה מרגלית אבן טבא. שכבר זכה במלבות בכל תיקוניה וקיושוטיה, והסתכל בروح הקודש באור של המרגליות, שהיא מאירה כאור השמש ביציאתה מנרתיקה, שה"ס תיקון העתיד של המלבות, שתהייה אור לבנה באור החמה. שאו היא מאירה כל העולם כולו, והנה אחר שאור המלבות נעשה לאור החמה, ועליה עד השמים שייא, הנה האירה מהشمמים עד הארץ בעמודא חדא דנהירא לכל העולם כולו, והוא מאיר והולך עד שהספיק רשב"י לתיקן כתיב דעתיק

היראה האמיתית הוה, אלא מבחינת כלל ישראל נשאר תיקון זה לכל הדורות אחוריו עד גמר התיקון.

וזהו אמרו ואני ברוב חפץ אבא ביתה, דא אברהם, כי אברהם תיקון אותה בבחינת בית המלכות המלא מכל טוב. באור החסד כנ"ל. אשתחווה אל חיכל קדשך, דא יצחק, כי יצחק תיקן אותה בבחינת היכל הקדש להדר כבוד המלך. כראוי לו ית' כב"ל, ביראתך, דא יעקב, כי יעקב תיקו אותה במדת היראה, וע"ז תיקו אותה לבית קובל לכל התקינים של אברהם ויצחק יהה, כנ"ל. ובמי לאבללא לון בראשיא, כי איך ידע מה שנשאה לתקן עוד בשכינה, אם לא יכול את עצמו בכל אלו ג' התיקונים, שכבר תיקנו בה האבות הקדושים, דהינו שיקבל על עצמו להתנהג על פי תיקוניהם הנ"ל. וזה נבחן שוכפל במדתם כנ"ל. ורק אחר שנכפל בכל אלו ג' תיקונים של אבותינו הקדושים, יתחיל לתקן אותה מקומות שהגנו לנו יעקב אבינו דהינו להעלות היראה למדת הרוממות בגין דאיו רב ושליט. ובתרן כן ייעול לבני כנישתא ויצלי צלוטיה, דהינו שיתפלל וימשיך בה האורות הגלויים עם יראת הרוממות לתביאת לגמר התיקון. כדין כתיב (ודוויי דף י"א ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

קפג

קפו) וההוא נהוֹרָא קאים ממשיא לאַרְעָא, ונֵהֶר כל עַלְמָא, עד דִתְבִּיב עתיק יומין, ויתיב על כרטיסיא כדקה יאות. וההוא נהוֹרָא כליל כלא בביתה, ומנהוֹרָא ה דַאֲתְכִּיל בְּבַיתָּה, נְפִיךְ נְהִירָה דְקִיךְ וּזְעִירָה, וְנְפִיךְ לְבָרָה וּנֵהֶר כל עַלְמָא, זְכָה חֻולְקָה. פּוֹק בְּרִי פּוֹק, זַיל אַבְתָּרִיהָ אַדְהָהִיא בְּמַרְגִּילִית דְנָהִיר עַלְמָא, דְהָא שְׁעַתָּא קִימָא, לְךָ.

קפו) ז נְפִיךְ מִקְמִיהָ וְקָאִים לְמִיעֵל הַבְּהִיא^ח אַרְבָּא, וְתְרִין גּוּבְּרִין, בְּהִדְיהָ חֲמָא תְרִין צְפִרִין דְהָוָא אַתִּינָה וְטְסִין עַל יְמָא, רְמָא לְוָן קְלָא וְאָמָר, צְפִרִין צְפִרִין דָאָתוֹן טָאָסִין עַל יְמָא חַמִּיתָוָן דַּוְךְ דְבָר יְהָאִי תְּמָנָה, אַשְׁתָּהִי פּוֹרְתָּא הַ אָמָר צְפִרִין צְפִרִין זַילְוָו וְאַתִּיבָו, לְיִי, פְּרָחוֹ וְאַזְוָלוֹ, עַלְוָו בִּימָא וְאַזְוָלוֹ כְּלַהּוֹן.

קפח) עד דְנְפָק, הָא ז אַיְנוֹן צְפִרִין אַתִּינָה, וּבְפּוֹמָא דְחַדָּא מַנִּיחָהוּ פְּתָקָא חַדָּא, וּכְתִיב בְּגּוֹהָה, דְהָא^ט בְּרִי יְהָאִי נְפִיךְ מִן מַעֲרָתָא,^ט מְ וּרְבִּי אַלְעֹזָר בְּרִיהָ.

מסורת הזוהר

חולפי גרסאות

^ט ז"ח ד נט טיב. ט בלק רצה פנחים תקלב. ש נ"א דיוֹתִי (אה"ל). ת נ"א דכליל. א נ"א דזהוֹהָא ב נ"א מְרוּגִילִות. ג נ"א בְּהָהָוָה. ז נ"א חֲמָא תְרִין צְפִרִין דָהָוָא אַתִּינָה וְטָאָסִין עַל יְמָא אָמָר חַמִּיתָוָן דַּוְךְ דְבָר יְהָאִי תְּמָנָה וְכָרִי (דְקִיךְ). ח נ"א אָמָר. ט נ"א לְיִהְיָה. ז נ"א וְרִיאָה בְּרִיהָ צְבָל (אה"ל).

דרך אמת^ט באותה ספינה.

הсловם

יציאת רשב"י מהמעירה

מאמר

קפו) נְפִיךְ מִקְמִיהָ וְקָאִים וְכָרִי : יָצָא מַלְפִנְיוֹ וְעָמַד לְתַכְנֵס בָּאָנִיה. וְהָיוּ עַמוּ שְׁנִי אַנְשִׁים. רָאָה שְׁתִי צְפִרִים. שָׂהִיו בְּאוֹת וּעֲפֹת עַל הַיּוֹם. הָרִים קוֹלוֹ וְאָמָר, צְפִרִים צְפִרִים. הָרִי אַתָּן מְעוּפָפָות עַל הַיּוֹם. הָרָאִיתָם אֶת הַמִּקְומָם שְׁבָן יְהָאִי שְׁמָה. חִיכָּה מַעַט, אָמָר, צְפִרִים צְפִרִים. הַבָּנָה וְהַשְּׁבָנָה לְיִי, עַפְוָה וְהַלְבָן. נְכָנוּ בַּיּוֹם וְהַלְבָן לְהָן.

פִּירּוֹשׁ. כִּי רְשָׁבָת מִפְנֵי הַמְלָכוֹת שְׁצָוָתָה לְהַרְגוֹן וְנוֹסְתָרָה הָאָוָן וּבְנוּ בְּמַעֲרָתָא חַדָּא (כְּדָאִיתָא שְׁבָת לְיִגְּנָן): וְלֹא יָדַעַו אַמְּה הָאָהָן וְעַבְּ יָצָא יְרָבְּבִי לְבָקְשׁוּ בְּאֵי הַיּוֹם.

קפח) עד דְנְפָק הָא וְכָרִי : מְטָרָם שִׁיצָא לְאָנִיה, וְהָנָה בָּאוּ הַצְּפִרִים, וּבְפִיה שְׁלָא אַחַת מְקוֹן מְכַתֵּב אֶחָד, וּכְתוּב בְּתוּבוֹ אֲשֶׁר רְאָשָׁמָנוּ בְּנֵי יְהָאִי. זְהָוָה בְּנֵי אָלִיוֹן, הַלְּקָרְבָּן רְאָשָׁמָנוּ. וּמְצָא אָתוֹן שְׁנַתְּנָהָן, וְגַופָּו מְלָא נְקִיבִים וּפְצִיעִים, מְרוּבָה הַיִשְׁיבָה בְּמַנוֹּרָה. בְּכָה אָמָר, וְאָמָר אַיִל שְׁרָאִיטִיךְ בְּכָה. אָמָר לוּ רְשָׁבָת, אֲשֶׁר חַלְקִי, שְׁרָאִית אַתִּי בְּכָה, כִּי אָמָר לֹא רְאִית אַתִּי בְּכָה, לֹא הִתְיִתְיָה בְּכָה. חַלְודִין, הָוָא מְלָשָׁן שְׁמַחְלִידִין אֶת הַקְּרָע (בְּבִי יִטְ): שְׁפָרְוָשָׁו שְׁעוֹשָׁהָם נְקִיבָם בְּקָרְקָעָן. פָּתָח רְאָשָׁמָנוּ בְּמִצּוֹת הַתּוֹרָה וְאָמָר, מִצּוֹת הַתּוֹרָה

דְעַתִּיק יְוֹמִין בְּדַקָּא יְאֹוֹת. וְהַרְמָנוּ הָוָא שְׁכָרָב זְכָה לְבִי הַגְּלִילִים שְׁבָגְמַר הַתְּקוּן שְׁהָם שִׁית קְרָאִי שִׁית שְׁמָהָן (הַנְּגָל אֶת קְמָה)^ט כִּי נְהוֹרָא קָאִים מִשְׁמָאָה לְאַרְעָא וְכָרִי הַיָּס שִׁית קְרָאִי, וְעַד דִתְבִּיב עַתִּיק יְוֹמִין וִיתְבִּיב עַל כְּרָסִיאָה בְּדַקָּא יְאֹוֹת, הַיָּס שִׁית שְׁמָהָן עַשְׂיָה.

קפו) וְהַהְוָא נְהוֹרָא וְכָרִי : וְאַתָּה אָוֹר עַד שְׁמַיִם עַד הָאָרֶץ, וְמַאֲיר כָּל הַעוֹלָם, עַד שִׁיבָא עַתִּיק יְוֹמִין, שְׁהָוָא הַכְּתָר, וַיְשַׁב עַל הַכְּסָא כְּרָאִי, דְהִיְינוּ נַעַד גָּמָר הַתְּקוּן, וְאַתָּה הָאָוָר כָּל כּוֹל כָּל בְּבַיתָּה, דְהִיְינוּ בְּבַתָּה, כִּי בְּתוֹן שָׁל רְאָשָׁמָנוּ שְׁנַכְלָל בְּבַיתָּה אֲשֶׁר רְשָׁבָת, בְּנֵי יְהָאִי, וְמַן הָאָוָר שְׁהָוָא בְּנֵי בְּתוֹן, רְאָשָׁמָנוּ שְׁהָוָא בְּנֵי אָלִיוֹן, וַיְזַכֵּא אָוֹר דָק וְמַאֲיר אַתָּה כָּל הַעוֹלָם. אֲשֶׁר חַלְקָה. צָא בְּנֵי, צָא. לֹךְ אַחֲרֵי אַתָּה הַמְּרָגְלִית הַמְּאִירָה אֶת הַעוֹלָם. כִּי הַשְׁעָה עַזְמָה לְךָ.

פִּירּוֹשׁ. כִּי בְּרָתִיהָ דְרָבִי פְּנָהָס בְּן יַעֲיר הִיְתָה אֲשֶׁתוֹ שְׁלָרְשָׁבָת, וְנִמְצָא רְבִי שְׁמַעְן בְּלִיל בְּבַיתָּה רְפָבְּבִי. הַכּוֹנוֹת הָיָה עַל רְבִי אַלְעֹזָר רְפָבְּבִי, שְׁהָוָא שִׁיצָא מִנְהַנְהָוָא דַאֲתְכִּיל בְּבַיתָּה רְפָבְּבִי, שְׁהָוָא רְשָׁבָת, וְאַתָּה אָוֹר כָּל הַעוֹלָם. אֲשֶׁר חַלְקָה. צָא בְּנֵי, צָא. כִּי הַשְׁעָה עַזְמָה לְךָ.

(ודמי וף יא ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

ן אול לגביה, ואשכח ליה משניא, וגופיה מלא חלודין. בכה *) בהדייה, זאמיר, ווי דחמייתיך בך. אמר, זאה חולקי דחמיית לי בך, דאלמלא נ לא חמיתה לי בך לא הוינא בך. פתח ר"ש בפוקודי אוריתא זאמיר, פוקודי אוריתא דיבב קביה לישראל כלו באוריתא בארכ כלל כתבי.

מאמר פוקודי אוריתא פוקודא קדמאות

קפט) ז בראשית ברא אלhim. ע הדא היא ש) פוקודא קדמאות דכלא פ ואקרוי פוקודא דא יראת ה, דאקרוי ראשית, דכתיב ז) ראשית יראת ה. ז) יראת ה, ראשית דעת. בגין דמלה דא ראשית אקרוי, ודא איהי תרעה לעלא גו מהימנותא, ועל פוקודא דא ז אתקאים ז כל עלמא.

חולפי גרסאות

ר) (בראשית א) לעיל אות טז. ז) ת"ז תכ"ח ד' עב :
 ס (ע"ז בסוף ספר בראשית סימן כ"ג מה שהסרפ כאן).
 תיל ד' עב. ז) (מהליכים קיא) לעיל אות קכ. א) (הו"ה)
 הוא סוד : יראה אהבה, תורה ומוצאה) בהשפטות
 ז"א ד' רסב דיז נשא לו נ ת"ז תכ"ט ד' עג.
 ב) (משל א) ואוא נט אחר מות ז ת"ז תכ"ח ד'
 עב : תיל ד' עג תשס"ג ד' צפ.

דרך אמרת ט) בפסכת שבת פרק במה מזליך דף י"ג שם אמר זר, פנחס חתנית דורי שמעון ובפרשת בלעם דף ב' זאמיר זר, אלימר ברתיה זר, פנחס ובנשא קמ"ז ב' ובפנחס ר"מ עב.

הסולם

מאמר

התורה שבנן הקב"ה לישראל כתובות قولן בתורה בדרך כלל.
 פירוש. כי מרוב שמות שישם במשנה היה מוכחה לישב שם תוך החול כדי לבסת ערום ולעסוק בתורה, ונתלה בשדרו מחתמת זה, בטה עליון, ואמר, אויל לי שראיתיך בך. ענה לו ריש, אשרי חלקי אשר ראיתני בך, שאלםלא לא ראיתני בך, לא הייתה בך, כלום, שלא היה זכות לגלילי רזון דאוריתא כי כל רוממות חכמו הגדולה זכה באתות י"ג שנים שהיא מוסתר בمعدה.

פתח ר"ש וכו': כל המזות שבתורה שננתן הקב"ה לישראל הן כתובות قولן בדרך כלל בפסוק בראשית ברא אלhim עד המאמר יוחי אור. כמ"ש והולך, שהוא מזות היראה ווענשת, ובה כוללות כל המזות שבתורה.

מאמר פוקודי אוריתא פוקודא קדמאות

וז"ש, תרעא לעלא גו מהימנותא:
 כי אי אפשר להציג אמותה שלימה וולת מטור ריאתו ית', וכפוי שיעור היראה כן שייעור הרשאות האמונה. וע"כ ועל פוקודא דא אתקאים כל עלמא. כי אין העולם מתקאים אלא על תורה ומצוות, כמ"ש אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים הארץ לא שמתי (ירמיה ג'). וכיון שהיראה היא ראשית ושער כל מצוה להיות השער לאמונה, נמצא שעיל היראה מתקאים כל העולם, וויש הכתוב בראשית ברא אלhim את השמים ואת הארץ

קפט) בראשית ברא אלקים : זו היא המזות הראשונה לבלון, ומלזה זו נקראת יראת ה, הנקרת ראשית. כתובות. ראשית חכמה (ונשי זף יא ע"א) זף יא ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

קפה

קצ) ו' יראה אתרפרש לתלת סטרין, תרין מנגייו לית בהו עקרה כדקה יאות, וחד עקרה ד' דיראה: אית ב"ג דזהיל ש' מקב"ה ז' בגין ז' דיהון בנוהי ולא ימthon או דחיל מעונsha דגופה או דמוניה, ועוד דחיל ליה תדר. אשתחה יראה, דאייהו ז' דחיל לקב"ה, ז' לא שי לעקרה. ואית בר נש דזחיל מן קב"ה בגין דזחיל מעונsha דההוא עלמא, ועונsha דגיהן. תרין אלין לאו עקרה דיראה אינון ושרשה דיליה.

קצא) ירא"ה דאייה עקרה, למדחל ב"ג למאירה, בגין דאייהו רב ושליט עקרה ושרשה דכל עליין, וכלא קמיה ב' כלא נ' חשבין. ז' כמה דעתמר, ז' וכל דירוי ארעה כלל חשבין. ולשואה רעותה בההוא אחר דאקרי יראה.

חולפי גרסאות

מסורת הזוהר

ג' ביב מג רכא בא כד תרומה קלט שי ויקחן קנא ת' נ"א דחוד יראה אית ב"ג (אה"ל), ש' נ"א קב"ה. תיב אחריו ב' ד בהר ז' במדבר כה נשא לה מה מט נ' קלה שלח לך קנה פנחס תחת מג ואתחנן זו ת' ז' בהקדמה ז' ה. ז. ז. ז' : ת"ג ז' ית. תכ"א ז' נו. תכ"ט ז' עג. ת"ל ז' עג : עד : תלי"ג ז' עז : תלי"ז ז' עת. ת"ע ז' קלא. בהשماتות ת"ז ז' קמא. ז' בא כה ת' ז' תיל ז' עג : תלי"ג ז' עז. בהשماتות ת"ז ז' קמא. ז' (וניאל ז' שמוט פט בא קג פנחס רבו תסתן).

דרך אמת ז' תקונים ע"ט

ה솔ם

מאמר

פקודי אוריתא פקודא קדמאות

הארץ. שעם היראה הנקראת ריאשית שכל המצות כוללות בה ברא אליהם את השמים ואת הארץ. ולולא היראה לא היה ברא אליהם כלום. קצ) יראה אתרפרש לתלת וכו': היראה מפורשת לשולש בחינות, שתים מהן אין בהן שורש כראוי, ואחת היא שורש היראה. יש אדם שירא מתקב"ה בשביל שיחיו בניו ולא ימותו, או ירא מעונש גוף או מעונש כסוף, ועל כן הוא ירא אותו תמיד. נמצא שהיראה שהוא ירא מתקב"ה, לא שם אותה לשורש כי תועלת עצמו היא השורש. והיראה היא תולדת ממנה. ויש אדם הירא מפנין הקב"ה, משומ שירא מעונש העולם הזה ומעונש של הגיהנים. שתי מניין יראות האלו, דהיינו היראה מעונש עזה, והיראה מעונש עזה ב', אין עיקר היראה ושורשת.

וז"ש, ולשואה רעותה בההוא אחר דאקרי יראה: שישים לבו ומאויו באוטו מקום הנקרא יראה, שיהיה דברך ביראו יתברך ברצון ובחשך המותאם-והראוי. למצות המלך.

בכה

קצא) יראה דאייה עקרה וכו': היראה שהיא עיקר הוא שאדם יירא מפני אדונו, משומ שהוא רב ושליט, העיקר והשורש של כל העולמות, והכל נחשב בכך לפניו. כמו שכתוב, וכל דירוי ארעה כלל חשבין. וישים חפזו באוטו המקום שנקרא יראה. ביאור הדברים, מלמדנו שיש ג' אופנים (דפני ז' יא ע"ב)

קצב) בכה רב שמעון ואמר, ווי אוי אימה ווי אוי לא אימה. אוי, אימה ינדען חיבין היך יפלחון למאיריהון ה אוי לא אימה יאבדון חבריאא מלה דא. באתר דיראה קדישא שרי, ט מלרע איתך רעה דליך ומחייב, ואיהי רצועה לאלקאה חיביא.

קצג) ומאן דדHIGH בGIN, עונש דמלקיותא וקטראוגא, כמה דאתמר, לא שריא עליה ההייא יראת ה' ז דאקרי ז יראת ה' לחים. אלא מאן שריא עליה, ההייא יראת רעה, ואשתכח דשריא עליה ההייא רצועה יראת רעה, ולא יראת ה'. קצד) ובג"כ, באתר דאקרי יראת ה' ראשית ז דעת ז אקרי, וע"ז אתכליל הכא פקודא דא, ודא עקרה ויסודא לכל שאר פקודין דאוריתא. מאן דנטיר

חולפי גרסאות

מסורתות הוותיק

ז) ת"ז תליג' ז' עז. ז) (משל' יט) ב"ב שצח אמרו ה נ"א אוי לא יבדון (ויבדון) חבריא הא מלה באתר דיראה קדישא וכו', ונ"א ואוי לא אימה יבדון חבריא מלה דא ל"ג, ונ"א ואוי לא אימה יבדון חבריא מלה באתר דיראה קדישא וכו' כצ"ל (אה"ל). ז נ"א עונשא. ז נ"א אקרי, ז נ"א דעת ל"ג. ט נ"א אקרי דמאן דנטיר ל"ג (אה"ל).

דרך אמת ט) למטה בקளיפות יש יראת רעה והוא מבואר בתקוניים ריש תיקון ג"ג.

הסולם

מאמר

פקודו אוריתא פקודא קדושה
בכדי שלא יאבד מהצדיקים הוכאים לידע
דבר זה, גילה הדבר בדרך רמה.

קצג) ומאן דדHIGH בGIN וכו':ומי שירא
מן עונש הכלאה ושיטנה, כאמור, אני שורה
עליו אותה יראת ה', הנקראת יראת ה' לחים.
אלא מי שורה עליו, היא אותה יראת רעה,
ונמצא שורה עליו אותה הרצועה, היראה
הרצעה, ולא יראת ה'.

קצד) ובג"כ אחר דאקרי וכו': ומשום
זה, המקום שנקרו יראת ה' נקרא ראשית דעת.
וע"כ נכללה כאן מצוה זו. וזה היא השורש
והיחס לבב שאר מכותת התורתה. מי שומר
את היראה הוא שומר הכל. וממי שאיינו שומר
את היראה, איןנו שומר מכותת התורתה. כי זו,
היראה, השער לבב.

פירוש. סובב על מה שהביא לעיל שפטעם
אומר הכתוב ראשית חכמה יראת ה', ופעם
יראת ה' ראשית דעת. ובאייר באתר
DIRAH קדישא שרי, מלרע איתך יראת
רעה דליך ומחייב וכו', כלומר,
שבביסות היראה הקדשות הנקראות יראת ה'
לחים, יש שם יראת רעה דליך ומחייב
ומחייב ואייה רצועה לאלקאה, והיס
ורגילה יורדות מות. אשר המקיים מכותת היראה
מטעם דאייהו רב ושליט, נמצוא מתבדק
ביראה

קצב) בכה רב שמעון וכו': בכה ר' ש
וזאמר, אוי אם אום אוי אם לא אום. אם
אומר, ידעו הרשעים איך לעבד לאדרון. ואם
לא אומר יאבד החברים את הדבר הזה. כי
במקום שהיראה הקדישה שורה יש כנגדה
למטה יראת רעה, ש מכבה והולמת ומשיטנה,
והיא רצועה להבות את הרשעים. דהינו
להענישם על עונותיהם. וע"כ ירא מילגתו,
כדי שלא ידעו הרשעים איך להופטר מן העונש.
כי עונשם הוא טהורתם.

ביואר הדברים, רומו בויה, שאינו יכול
לגלות במקום זהה את דבריו במילאות, מפני
שמתריא שלא להזיק את הרשעים. והוא כי
בא לגלות באניך איך להתבדק בעץ החיטים, ולא
לנבע לפועל באילנא דמותא, שהה יקשר
רק לאוטם שכבר תיקנו בחינת עץ הדעת
טרר. אבל הרשעים שעוז לא תיקנו את
החתוא של עצה"ז טויר, אסור להם לידע זה,
כי הם צרכיהם לעומל מקודם בכל העבודות,
עד שתיקנו את החטא דעצה"ז. ותמצא כוה
גם בכחוב פן ישלח ידו ולתק גם מעין החיים
ואכל וחיה לעולם (בראשית ג'). לאחר שחתא
אדם בעצה"ז גורש מג"ע, מחשש שהוא יתבדק
בעץ החיים ויוחה לעולם, ונמצא הפגם שעשה
בעצה"ז ישאר לעולם בלי תיקון. ולפיכך,
(דפרי זיך יא עיב)

הקדמת ספר הזוהר

קפו

יראה נטיר כלל. לא נטיר יראה לא נטיר פקודי אורייתא, דהא דא טרעה דכלא.

(קצתו) ובג"כ כתיב בראשית דאייה יראה, ברא אלהים את השמים ואת הארץ. דמאן דעבר על דא עבר על פקודי אורייתא. ועונשא דמאן דעבר על דא, האי רצועה רעה, אלקי ליה. והיינו ז' והארץ הייתה תהו ובהו, וחשך על פני תהום, ורוח אלהים. הא אלין ט ד' עונשין לאענשא ז' בהון ז' חביבא.

קצז) תהו דא חנק, דכתיב ז' קו תהו ט מדה. בהו ט דא סקילה, אבנין דמשוקעין גו תחומה רבא ט לעונשא ז' חביבא. וחשך דא שריפה, דכתיב ט ויהי כשמעכם את הקול מתוך החשך וההר בוער באש עד לב השמים חסר כה. ודא אשה תקיפה דעת רישיהון ז' חביבא שרי לאוקדא לון.

חולפי גרסאות

יראה דא בצל (אהיל). ט נ"א מאן וכוי — ונו"א מאן דעבר על דא בצל (אהיל). ט נ"א מאן וכוי — ונו"א מאן דעבר על דא רצועה רעה אלקי ליה (נו"א פקודה [דס"ט]) אורייתא ועונשא עבר על פקודי (נו"א פקודה [דס"ט]) אורייתא ועונשא דמאן דעבר על דא האי רצועה רעה אלקי ליה ז' (דס"ט) ותינו ז' והארץ היהת וכוי (ר"ק) ונו"א ליג' מן תיבת "דמאן" עד "דווריתא" ומתחיל מן "עונשא דמאן" וכוי (אהיל). ט נ"א דא סקילה ליג' (ר"ל). ט נ"א לעונשיהם אלקי ליג' מ נ"א בהו (אהיל). ט נ"א חביבא. ס נ"א דא סקילה ליג' (ר"ל). ט נ"א לעונשיהם חביבא (אהיל). ז' נ"א חביבא, ונו"א לחביבא.

מסורת הזוהר

לעיל אותן כב. ז' (בראשית א) לעיל אותן כסו. ט (חנק, סקילה, שריפה, הוה) תק"ח ד' ק' ט"א עשרה. ז' (ישעה לד) בהשפטות ח' ג' ד' טה. ד' ז' זע' ד' קב. ט (וכירה ב). ז' (דברים ה) יתרו רצוד.

הטולם

מאמר

פקודי אורייתא פקודה קרמאת
קצז) תהו דא חנק וכוי : תהו, זה חנק. שכתב קו תהו (ישעיה ל"ד) חבל מדה (זכריה ב'). בהו, זו סקילה, היינו אבניים המשוקעות בתוך תהום הנזול, בשביל עונש הרשעים. וחשך, זו שרפה, שכתבו, זיהי כשמעכם את הקול מתוך החשך וההר בוער באש עד לב השמים חשק וגוו. וזה היא אש חזקה, שעיל רasha רשיים יחול (ירמיה כ"ג) לשוחז אותם. ביאור הדברים, כי אוטם שאנים מקימים יראת ה' מטעם מצות המלך, אלא מטעם יראת עונש, נלכדים בקילופות תהה, שתמהים למלה אינם מבינים מחשבותיו ודבריו ית', וקליפה זו נבחנת לחבל מהנק על צוארו של האדם המפסיק לו אויר דקדושה לנשימת חיין. ז' דכתיב קו תהה, חבל מרדה, מקרא אי כתוב קו תהה, ומקרה ב' חבל מרדה, ובא והלמד על זה, אשר פירושו של קו תהה הוא חבל מרדה, כי לפי הuko והשיעור של תמיתו בן מدت החבל שהס"א משליק על צוארו וחונק אותו. וסתה"כ מושבי העוז בחבלי החושא (ישעיה ה').

וז"ש

ביראת ה' לחיים. ואוatoms המתדראים מטעם עונש דמלקיות ולא מטעם מצוה. עליהם נאמר, מגורת רשות היא תבוננה (משלי ז') כי היראה דסיזומא שליטה עליו ומלקי ליה. ובמצווה רעת לאלקי לחיים. נקראת גם היראה העליזונה הקדושה בשם ראשית דעת יראת ה', להורות שיש לבדוק רק בבחינת הראשית שלה שהיא יראת ה' לחיים. ולהשמר מהיראה דמלרע, שהיא הרצואה בישא ועיין תנקן החטא דעתה"יד.

(קצתו) ובג"כ כתיב בראשית וכוי : ומשום זה כתוב, בראשית, שהוא יראה, ברא אלקים את השמים ואת הארץ. כי מי שעובר על זו, עובר על כל מצות התורה. וענשו של מי שעובר על זו, הוא, שרצועה הרעה הוא דהיינו, היראה הרעה, מכיה אותן. והיינו, והארץ הייתה תהו ובהו וחשך על פניו תהום ורוח אלקים. הרי אלו ארבעה עונשים להעניש בהם את הרשעים.

(דס"ז ד' י"א ע"ב)

כד"א^{۲۰} יאת להט החרב המתהפהכת, ואקרוי רות. האי עונשא, למנן דיעבר על פקודי אורייתא, וכותיב לבתר יראה, ראשית, דאייה כללא דכלא, מכאן ז והלאה, פקודיין דאוריותא.

מאמר פגודה תנינא

קצת) פקודא תניינה, דא ר איהי פקודא, דפקודא דיראה אתחאדת בה, ולא נפקא מינה לעלמיין, ואיהי ^ו אהב'ה, למרחם בר נש למאירה רחימיו

ט) (בראשית ג) ב"א ק ב"ב קיח שיד לך קד ויחי ק נ"א ולהלהה ונ"א ולהלה. ר נ"א איהו. ש נ"א ולא רם מסת תקעב תשח בהשפטות ח"א ד' רנג: רסב. ד"י וארא קיד בשלוח קמו תרומה תשמד פקודי תחרטב בהשפטות ח"ב ד' רעא. ד"י ויקרא קציו שכו אמרו שלח ת"ז ת"ס ד' צג: תס"ח ד' צח: תס"ט ד' צח: ז"ח בראשית אות ריז תק"ח ד' קי ט"ז. ע) ב"ב קכג וארא צח בשלוח רמה רגב תרומה תקמ' תרס תרוסף תרעה ויקהל קנג תני פקווי תרנוב תרשג צו קנא אחורי מות ריג'ג במדבר יב נשו מו מש פונחס תחתם ואתחנן מין סט קלח קמו ת"ז בהקודמה ד' ה. : י: תט"ז ד' לא. תי"ח ד' לו: תכ"א ד' נו. תכ"ו ד' עא: תכ"ט ד' עג ת"ל ד' עג: עד: תול"ג ד' עז. תול"ו ד' עת. ת"ע ד' קלא: בהשפטות ת"ג ד' קמא.

הסולם

הנזכר שהוא ד' מיתות המרומות בתרה, בהן חשך, ורוח, הן כתובות אחר יראה ראשית המרומה בכתב בראשית ברא אלhim, ונמצא שהפסוק הא' הו יראה ראשית, דהינו עיקר היראה שהיא לחיים, והפסוק הב' הוא העשן למני שאנו דבוק ביראה ראשית, והם כלל, להיוות השער לאמנתו יתברך לנו. ונמצא שכל המצוות שבתורה כוללות בה. מכאן והלאה שאר פקודין דורויותא מהפסוק ויאמר אללה ייחי אור ואלך, דהיינו כל המצוות שבתורה, הן פרטיהם בלבד מלבד הגראת

מאמר

ו"ש, בהז דא סקילח, אחרי שכבר ניצוץ עי' הס"א בחבל על צארו, כבר יש להן כה לעשות בו כחפץ, או לסלקו או לשrepo א' להרגו בספייה, במ"ש והולך. וסקלה פירושו שמרוצצין את גלגולתו עי' תאות רעות ומהשבות רעות ומושכים אותו לתהומה רבא להעינוי וחשך דא שריפה וכו' שרי לאוקראין לון שם"א מסביבו באותו חוק ההולך ושורף החיים זוגבושם מכם.

שנאר מצט בתווערט
רורוות שאמ נונש ד' מיתות מבא וללהלא
ככל אשית שהיא יראת, נאמר תהו ובוה וחשך
הונקראת אשית, שתיא כלל הכל. כי אחד
שעובר על מצות התורה, שכחוב אחר יראה
הלהמתהpecת, ונקראת רוח. וזה עונש למי
הלהמתהbat ב'. כמו שאותה אמר, ואת להט החרב
בחרב. כי רוח סערה היא חרב שנוגה,

מאמר פבודא פונזיא

קצת) פקדוא תניינא וכיו' : המצוה נשניה, זו היא מצוה שמצוות היראה מתחזות בבה ובינה יוצאת ממנה לעולם. והיא אהבה, שישiaeוב אדם את אדוניו אהבה שלמה. ומה היא אהבה שלמה. זו היא אהבה רבתה, שכחוב, והתה תלך לפני והיה תמיד, תמיד, פירושו שלם באהבה. וזה שכחוב, ואמר אלקים יהי אור, זו היא אהבה שלמה הנקרת אהבה רבת. וכך אין היא מצוה, שייאב אדם את אדוניו כלאו. ביאור הדברים, כי יש אהבה התלויה בדבר, דהינו שבאה מרוב טובה שהופיע לו

בראשית טהראת השאה יראה, נאמר תהו ובהו וחשׁ ורוֹת, שהם עונש ד' מיתות, מכח וללהה, שאר מצות התורה.
פירוש. כי הַסְּעִיר שולח בו רוח פערת, שהוא במו חרב שנוגנה המפרידה ראשו מגופו ופסקית לחיותין.
וז"ש, האי עונשא וכו' ובתייב לבתר יראה דאסתר, דאייהי כללן דכלא: סובב על הניל, לכל המצאות שבתורה כללות בפי התפסוקים הראשונים. מבראשית עד זיאמר אלאחים יהי אור. ואומר, דחאי עונשא

השׁי"ת

הקדמת ספר הזוהר

קפט

שלים. ומאן איהו רחימיו שלים, דא^ט אהבה רבה, דכתיב^ט התהלך לפני והיה תמים, שלים ברוחימותא. ודא הוא דכתיב^ט ויאמר אלהים יחי אור, דא רחימיו שלימותא ذאקרי אהבה רבה, והכא איהו פקודא, לмерחם בר נש למאירה כדקה יאות.

(קצת) אמר ר' אלעזר, אבא, רחימתא בשלימיו أنا שמענא ביה. אמר ליה, אימא ברבי קמי דרבנן, דהא איהו בהאי דרגא קאים. א"ר אלעזר, אהבה רבה הינו אהבה שלימותא בשלימיו^ט דתרין סטרין, ואי לא אתכליל בתרין סטרין, לאו^{*} איהו אהבה כדקה יאות בשלימיו.

ר) ועל דא תנינן, בתרין סטרין אתפרש אהבה רחימיו דקב"ה : אית מאן דרחים ליה מגו דעתך ליה עותרא, ב אורך דימין, בנין שחניתה, ג שליט על שנאי, ארחווי מתקנן ליה, ומגו כך רחחים ליה. ואי ז להאי יהא בהפוכה ויהודר

חולפי גרסאות

ת נ"א תרין. א נ"א איהי, ב נ"א אורכו דימין בגין דיהו שליט וכו', (ד"ק). ג רב ושליט בצל"ל (אה"ל).

קו פנחס מקז ז"ח ד' מו. ק (בראשית א) ב"א כה כסא כסא שכב שמה ב"ב קמו קנג תולדות ע קפב ויצא שלט בהשומות ח"א ד' רבס : רנו : רסג. רסג. ד"י באנה משפטים קפב תרולט תשמו ספרה זכינותו י ויקרא קעט שלח לך קנג פנחס קכוב תרכזו ת"ז תה"ד יט. ת"ח ד' לו : תכ"ו ד' עז. תל"ג ד' עז : תל"ח ד' עז : תל"ט ד' עז : חמיב"ד פ"א : תס"ט ד' קח : ת"ע ד' קלן. ז"ח בראשית אותן א שלב שמה שנט יתרו נא כסו שה"ש ד' עג ט"ב תק"ח ד' קט ט"ג קיב ט"ג קטו ט"ב ט"ג קטו ט"ב.

מסורת הזוהר

ט פקודי תرسו יאתהנן ע בהשומות ח"ג ד' שז. ד"ג.
ט (בראשית יז) לך תמג מקץ קע ויחי שצג תש בשלהח תלב אודא רמא שיב שלח לך קיו קעה חקת כו פנחס מקז ז"ח ד' מו. ק (בראשית א) ב"א כה כסא כסא שכב שמה ב"ב קמו קנג תולדות ע קפב ויצא שלט בהשומות ח"א ד' רבס : רנו : רסג. רסג. ד"י באנה משפטים קפב תרולט תשמו ספרה זכינותו י ויקרא קעט שלח לך קנג פנחס קכוב תרכזו ת"ז תה"ד יט. ת"ח ד' לו : תכ"ו ד' עז. תל"ג ד' עז : תל"ח ד' עז : תל"ט ד' עז : חמיב"ד פ"א : תס"ט ד' קח : ת"ע ד' קלן. ז"ח בראשית אותן א שלב שמה שנט יתרו נא כסו שה"ש ד' עג ט"ב תק"ח ד' קט ט"ג קיב ט"ג קטו ט"ב ט"ג קטו ט"ב.

הסולם

פקודו אוריתא פקודא תנינא

הינו אהבה שלמה שהוא שלמות משני הצדדים. ואם לא נתכללה בשני הצדדים, אין היא אהבה בשלמות כראוי. פירוש. שאמר לו לפרש בחינת אהבה רבה כמייה דרבי פנחס משומש שהוא כבר השיג מدت אהבה רבה כהאלכתה, ויבין היטב מה שיאמר.

וז"ש, אהבה שלימותא בשלימיו דתרין סטרין : כמו"ש להלן, בין בדין ובין במשפטו, ואפילו הוא נוטל את נשמה תהי אהבתך בו ית', בשלמות הגמורה, כמו בעת שנותן לך כל טוב שבעולם.

ר) ועל דא תנינן וכו' : וע"כ למוננו, בשני צדים מפורשת אהבה להקב"ה, יש מי שאהוב אותו בשבייל שיש לו עשר. אריכות ימים, בניהם סביב לו, מושל על שונאיו, דרכיו יכונו לו, ומתוך כך אהב אותו. ואם יהיה לו ההפרק, והקב"ה יחוור עליו הגלגל בדין קשות היה שונאי אותו, ולא אהב אותו כלל. ומשום זה אהבה זו אינה אהבה שיש לה יסוד.

פירוש

מאמר

השיות, שעיו נתדבק בו ית' בלב ונפש. והנה אע"פ שדבוק בו ית' בתכילת השלים מ"מ נחשבת לאהבה בלתי שלימה. וזה שדרשו ר"ל (ב"ר פ"ב) על הפסוק את האלהים התהלך נה, אשר נה היה צריך סעד לתמכו, כי היה נסעד ברוב טוביה שהשפיע לו הקשייה. אמנים אברהם לא היה צריך סעד לתמכו, כמ"ש התהלך למני והוא תמי. כי התהלך לפניו, פירשו בעלי סעד, אלא למני, ואע"פ שלא תדע אם אבא אחריך לסעדך. ז"ש רחימיו שלים, דא אהבה רבה, דכתיב התהלך למני וזהה תמיים, דהינו שלא היה נצרך שום סעד לתמכו, כמו שנאמר אצל אברהם התהלך לפניו, וזהה תמיים שלים ברוחימותא, מ"מ תהיה אהבתך שאע"פ שאיני נתון לך כל כל לב ונפש.

(קצת) אמר רבי אלעזר וכו' : א"ר א"א : אבי, אהבה בשלמות אני שמעתי פירושה. אמר לו : אמר בני לפני רבי פנחס. כי הוא נמצא באותה המדרגה. אמר רבי אלעזר, אהבה רבה, (דפו זף י"א ע"ב זף י"ב ע"א)

עליה קב"ה גלגולא דדינא קשה, יהא ח שנייה ליה, ולא יرحم ליה כלל. וובג"כ רחימא דא, לאו ז איהו אהבה דעתית ליה עקרה.

(רא) רחימו דאקרי שלים, הוא דהוי בתרין טרין, בין בדינא בין בטיבו ותקונא ז דארחו. דרכם ליה למאירה כמה דתנין, אפילו הוא ז נטיל. נשטך מינך, דא איהו רחימו שלים, הוא בתרין טרין. וע"ד ז אור דמעשה בראשית, נפק ולכתר ז אגניז, כד אגניז, נפק דין קשה, ואתכללו תrin טרין כחדא, למהוי שלימו ז דא אהבה כדקה יאות.

(רב) ז נטליה ז רב שמעון ונשקייה. אתה רב פנחס ז ונשקייה וברכיה, ואמר, בודאי קב"ה שדרני הכא, דא ז הוא ז נהירו דקיק, אמרו ז לי דאתכליל ז בביותאי ולכתר נהיר כל עולם. א"ר אלעזר, ז בודאי לא אצטריך ז לאתנסי ירא"ה בכל פקידין, כ"ש בפקודא דא, אצטריך יראה לאתבדקה בהאי ז היך ז אתדבקת אהבה, ז איהי בסטרא חד טוב, כמה דאתمرة, דיבב עותרא וטוב, אורכה דחיי, בני, מזוני, כדין אצטריך לאתערא יראה, ולמדחל דלא יגרום חובה. ועד כתיב ז אשרי אדם מפחד תמיד, בגין זהה כליל יראה באהבה.

חולפי גרסאות

ה נ"א סני, ז נ"א ובנ"ז. ז נ"א איהי (אה"ל), ח נ"א דארוחי (אה"ל). ט נ"א דא רחימ. י נפשה (אה"ל). כ איגני, כד איגני (אה"ל). ז נ"א דוד אהבה (דפוס ק. ל.) ו נ"א דא אהבה (אה"ל). מ נ"א נסלה ר' פנחס, ולגו ונטליה ר"ש (ד"ק ל.). נ ר"ש אבוי (אה"ל). ט זיא ונשקייה ברישיה (ד"ק ל.). ט זיא היא, פ זיא לי ליג. ז נ"א בביות. ז נ"א ודאי ליג. ר נ"א לאיתנסי (אה"ל). ט נ"א אידך. ח נ"א אידך. א נ"א אידך. ב נ"א בסטרא חד טב וחוד ביש (ד"ש).

מסורת הזוהר

ר) תרומה תקצא מרם ויקח קנד ואתחנן סט קלט ת"ז בהשפטות ת"ז ז קמא. ט לעיל אות ב. ח נ"א בביותאי ולכתר נהיר כל עולם. א"ר אלעזר, ז נ"א דוד אהבה (דפוס ק. ל.) ו נ"א דא אהבה (אה"ל). ט נ"א ונשקייה ברישיה (ד"ק ל.). ט זיא היא, פ זיא לי ליג. ז נ"א אידך. ז נ"א ודאי ליג. ר נ"א לאיתנסי (אה"ל). ט נ"א אידך. א נ"א אידך. ב נ"א בסטרא חד טב וחוד ביש (ד"ש).

הטולט

פרק אויריתא פקודה תניניא לעוז"ב, ולמה נגנון, והוא כרך אגנו נפק דין קשה בעוז"ג, שע"ז ואתכלילו תrin טרין בחרא, למהוי שלימים, שנינתן מקום להתכללות ב' הקצוות באחתי, כי עתה תציר האפשרות לגנות שלימות אהבותו גם בשעה שנוטל את גפשו ממנה, וניתן מקום להשלמת האהבה. באופן שאמ לא היה נגנון, והדין הקשה לא היה נגלה, היהת אהבה רבתה זו חסורה מהצדיקים, ולא היהת לה שם אפשרות לבוא פעם לכל גילוי.

מאמר

פירוש. שמתוך ששורש אהבותו מיום על דבר שהוא, נמצא, אם בטל הדבר, בטל ההאהבה.

(רא) רחימו דאקרי שלים וכו': אהבה שנקרת שלמה היא, אותה אהבה שהיא בשני צדדים, בין בדיין, בין בחסד והצלחת דרכיו. שיאhab את הקב"ה, כמו שלמדנו, אפילו הוא לוקח ממן את נשטך. זו היה אהבה שלמה שהיא בשני צדדים, בחסד ובבדין, ועל כן, הוא של מעשה בראשית יצא, ואחר כך נגנון, וכשנגנון יצא דין הקשה, ונכללו ב' הצדדים, חסוד ודין, יחד, שייהיו שלמות. זו היה אהבה בראו.

פירוש. כי האור שנברא בששת ימי בראשית, דהיינו במאמר יהיו אור, חור ונגנון, כמו' (בראשית ז' ז' רפ"א אות שנ"ב). יהיו אור לעוז"ז ויהי אור לעוז"ב כי נגנון האור מעוז"ז והוא מתגלת רק לצדיקים (דסורי דף יב ע"א)

(רב) נטליה ר' שמעון וכו': לקחו ר' שמעון ונשקו. בא רב פנחס ונשקו וברכו. ואמר, בודאי הקב"ה שלחני כאן, זה הוא אדר הדק שאמרו לי שנכלל בביותי, ולאחר כך יאיר כל העולם. (לעיל אות קפ"ו) א"ר אלעזר, ודאי, היראה איננה צריכה להשכח בכל המצוות, כל שכן במצבה זו, והאהבה, צריכה היראה להתדרך בה

הקדמת ספר הזהר

קצא

רג) והכי אצטראיך בסטרא אחרא דדינא קשייא, לאתערא ביה יראה. כד חמי דדינא קשייא שרייא עליוי, כדין יתער יראה, וידחל למאירה כדקה יאות

ה솔ם

מאמר

מננו יית' שמא יגרום החטא ויתפרק מהבתו יית', ונמצא בו שכולל היראה באהבה. וכן בסטרא הב' של האהבה בעת דינא קשייא יעורר יראה ממנה יית', ולא יקשה לבו ויסית דעתו מן הדין, ונמצא בו, שום כאן כולל היראה באהבה, ואם נוגג כן נמצא תמיד באהבה שלימה כראוי להיות. ועל הタルחות היראה באהבה בסטרא דטיבו מביא הפסוק אשרי אדם מפחד תמים, ודורש את המלה תמים, שמשמעו אפלו בעת שהשיות עשו טובות עמו צrisk ג'כ' לפחד ממנה, והינו שמא יגרום החטא. ועל הタルחות היראה באהבה בסטרא דינאי, מביא הכתוב מחשש לבו ייפול ברעה, שהמשמות היא שאין להקשות לבו בעת הדין ממש טעם שביעולם, כי או ייפול למ"א דאקררי רעה. אלא שזכרים או לעורר ביתור את היראה לירא מפניהם ולכלול היראה באהבה שלים שלו שבעת ההיא. אמנם הוא היראה הראשונה והן היראה השנייה איןנו ח'ז' לתועלת עצמה, אלא רק מפחד שמא ימעט בעשית נ"ר ליוציאו והבנו הטוב.

והנה נתבארו היטוב ב' הפקודין הראשונות שפקודא קדמאות היא היראה והיא כלל של כל התורה ומצוות. והיא בראשית ומתבררת בפסוק הראשון. והיא בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. כלומר, שהיראה שהיא ראשית, ממנה יצאו השמים והארץ שהם זיוין וענפיהם שהם ב"ע. והפסוק הב' הוא פירוש ענשה, שם ד' מיתות: תהו הוא חנק, בהו סקילה, החוש שריפה ורוח הרג. ופקודא תנינא, היא אהבה, והיא מתבררת בכתב ויאמר אלהים יהיו אור וכיו. ויש בה ב' הפקודין: סטרא א' היא בעוטרא, ובארכא דיומין וכיו. סטרא ב' היא בכל נפשך ובכל מאורך. דהיינו בעת שנוטל הנפש והמאור שלך תהיה אהבה שלימה, פמו בעת שנוטן לך עוטרא ואורכא דיומין וכיו, אשר בכדי לגלות אהבה זו, גגנו האור דמעשה בראשית וכד' אגנינו נפק דינא קשייא ב"ל, גם צרכין לאכלא היראה באהבה ב' הפקודין שלה: בסטרא א' צרכין לירא שלא יגרום החטא ותתמעט אהבתו ובסטרא ב' צרכין לירא מפני הגינוי, שהוא הדין שהשי' דין אותו, והוא לפני פשוטן של דברי הזהר. אמנם כדי להמשיך הביאור בשאר

בה, ואיך היא מתדבקת. הינו, כי אהבה היא טוב מצד אחד, כאמור, בשעה שננות לו עשר טובי אריכות ימים בנימים ומazon, ואו צרכיהם לעורר היראה, ולירא שלא יגרום החטא, ויתהפוך עליוו גנגנון. ועל זה כתוב, אשרי אדם מפחד תמיד, כי היראה כלולה באהבה.

רג) והכי אצטראיך בסטרא וכו': וכך צrisk לעורר היראה מצד الآخر של דין קשה. כי כשראה שדין קשה שורה עלייה יעורר אז היראה וירא מפני אדונו כראוי ולא יקשה לבו. ועל זה כתוב ומקשה לבו ייפול ברעיה. דהיינו שיפול מצד الآخر הוא שנקריא רעה. נמצאת היראה שתתאחדה בשני הצדדים, מצד הטוב והאהבה, ובצד דין הקשה, ונכללת מהם. ואם היראה נכללת מצד הטוב והאהבה, היא אהבה השלמה כראוי.

באיור הדברים, כי היראה היא מצוה הכלולה כל המצוות שבתורה להיותה השער לאומנותו יית', שלפי התעוררות יראתו כן שורה בו האמונה בהשגתנו יית' ב"ל, וע"כ לא אצטראיך לאתנסי יראח בכל פקודין, אין לשכחו היראה בכל מצוה ומוצאה כל שכן בפקודא דא, וכ"ש במצבה האהבה שזכרים לעורר עמה היראה, כי במצבה האהבה, היראה מתייחדת בה ממש ב"ל, וע"כ צרכין לעורר היראה ב' הפקודין של האהבה, הן באהבה בעת טיבו ותקונא דארחו, והן באהבה בעת דין קשייא, במש וחולך.

וזו'ש. אצטראיך יראח לאתרכז באהאי היד אתרכזת אהבה: מורה שלא נטעה בדבריו במא שאמור שאהבה שלים הוא בעת שנוטל נפשו, דהיינו בעת דין קשייא, ונחשוב שהכוונה היא שלא לפחד כלום מפני היראה. רק להתדבק באהבתו במסירות נפש ביל' שום יראח. והוא שמים דאצטראיך יראח לאתרכז באהאי היד אתרכזת אהבה, שגם את יראח צrisk לעורר בעת ההיא כמו שמעורר את רחימנו שלים.

והנה חור על ב' הפקודין של האהבה שמכיא לעיל, דהיינו בין דין קשייא ובין בטיבו ותקונא דארחו, ואומר שזכרים לעורר היראה ב' הפקודין של האהבה, שבעת הטעבו ותיקונא דארחו, צrisk לעורר יראח

(דורי' דף יב פ"א)

ולא יקשה לביה. וע"ד כתיב, ב) ומקשה לבו יפול ברעה, בההוא סטרא אחרא

מסורת הזוהר

ב) (משלי כה) לעיל אות רב.

הטולם

פקורי אוריינית פקודא תניניא

נקראת אהבה, כי הי' דהוי"ה ה"ס עצם הבינה. דהינו ג"ר שבת, והן או"א עלאין, והן בינהת אירא דכיא, ואור הכמה שתים בהן, כנ"ל אות ז' ד"ה וח"ש דהאי) ומקומ גilioי אור הכמה הו"ז דבינה. הנקראות ישוטית, שם"ה' ראשונה דהוי"ה, וע"כ הם נקראים אהבה, והוא פקודא תניניא בתר היראה, מושם שחכמה זו אינה מקובלת מחייב דא"א עצמה אלא מהבינה שהיא יראה כנ"ל. ואמר דיראה אתאחדת בה ולא נפקא מינה לעלמי, שהבינה מיחודת תמיד בחכמה ובינה נפרדת ממנה לעולם. ובכל מקום שיש בינה נמצאת עמה בהכרח גם חכמה, כי חכמה ובינה דבוקות תמיד זו בזו, ולא תמצא לעולם חכמה בלי בינה או בינה בלי חכמה, ומשמענו בזה, שאעפ' שאמיר כי פקודא קדמאות היא יראה, דהינו בינה אל תפעה שהיא בלי חכמה, וכן בפקודא תניניא שהיא אהבה, דהינו חכמה, אל תפעה שהיא חכמה בלי בינה, אלא שיש חכמה גם בפקודא קדמאות, ויש בינה גם בפקודא תניניא, כי ח"ב כלולות ובאות יחד ואין נפרדות לעולם אלא אלו מכנים אותו לפיה השליתה, כי בפקודא קדמאות שהיא או"א עלאין, וג"ר דבינה, שהן עצם הבינה, הנה עיקר השליתה היא בינה, וע"כ קוראים לה יראה, וכן בפקודא תניניא עיקר השליתה היא חכמה, ע"כ אלו קוראים לה אהבה. וכוכר זה ואל תשכח.

וז"ש ומאן איהו רוחימו שלים דא אהבה רבה וכו', ודא הוא דכתיב ויאמר אלהים יהי אור, פירוש, כי בראשית מאמר סטם היה, ועיקר גilioי של בראשית מתחליל במאמר יהי אור, שה"ס עלית הבינה, שהוא ראשית, אל הרاش דא"א שחזרות שם לבחינת חכמה כנ"ל. ואו נקראות חכמה בינה יחיד בשם אהבה רבתה, וזה המאמר יהי אור, כי הבינה עלתה לא"א ומשפעת אור אל כל העולמות, בסוד אהבה רבתה, שהיא חכמה ובינה.

וז"ש בתרין פטורי אטרפיש אהבה רוחימו דרבב"ה, איתן מאן דרחים ליה מגו דעתך ליה עותרא, אורבא דיומיין וכו'

מאמר

בשאר הפקדין, צריכין לבאר הדברים בעמוקות יתרה, בדרגין עלאין דאצילותות. ודע, כי ד' האותיות דשם הו"ה שהוא ח"ב תומ', נקראות בדברי הזוהר בשם יראה, אהבה, תורה, ומוצאה. הי' שהיא חכמה נקראת יראה, ה' ראשונה שהיא בינה נקראת אהבה. הו' נקראת תורה. ה' תהאה נקראת מצוחה. (כמו"ש בזוהר בראשית בהשומות דפ"ז דף רס"ה ע"א ובודהו נשא י' אות ג').

וז"ש בראשית וכו' פקודא קדמאות וכו' כי פרצוף א"א הוא הכלל לכל עולם האצלות המPAIR לכל העולמות דרך הלבושין שלו, הנקראים או"א וישוטות וו"ז. והוא נקרא ג' בשם חכמה סתימאה, משום שהחכמה שלו נסתמה בראשו עצמו, ואינו משפייע ממנה כלום לעולמות. ורק הבינה דא"א מאירה להיותה הראשית והשורש לכל העולמות, ונקראת יראת ה', דהינו יראת הרומות, בגין דאייהו رب ושליט עקרא ושרשא וכו' וכלא קפיה שלא חשביין. ומהנה יצאו הו"ז הנקראים שמים וארץ, וזה שער הכתוב. בראשית, עם יראה, בראש אליהם שמים וארכין, שם ז"ן.

וז"ש דכתיב ראשית חכמה יראת ה', יראת ה' ראשית דעת, בגין דמללה דא ראשית אكري, כי המוחין הם חב"ד, אמנם החכמה של המוחין. אינה הבינה דא"א אלא רק בינה דא"א כנ"ל, כי הבינה דא"א כשלעצמה לראש דא"א היא חזרות שם להיות חכמה, ומשפעת חכמה לפרשופין, ונמצא שהבינה שהיא יראה היא ראשית אל החכמה, וז"ש. ראשית חכמה יראת ה'. וכן היא ראשית אל הדעת. כי הדעת ה"ס שורשי הו"ז, שהם מעלים אותה לראש דא"א לקבל חכמה, וע"כ גם הו"ז מקבלים חכמה ממנה. וז"ש יראת ה' ראשית דעת. ודברי הזוהר שמאן ואילך, הם כמו"ש לעיל.

וז"ש. פקודא תניניא דא איהי פקודא, דפקודא יראה אתאחדת בה, ולא נפקא מינה לעלמי, ואיהי אהבה, כי החכמה (דפ"ז דף יב ע"א)

דאקרי רעה. אשכחך יראה דאתאחדת בתרין סטרין. ואתכלילת מניהו, ודא ג' איה אהבה שלימתא כדקה יאות.

מאמר פקודא תליותאה

רד) פקודא תליותאה, למנדע דאית אלה רברבא ז' ושליטה בעלמא, וליחדא ליה בכל יומא ז' יהודא כדקה יאות, באינון שית סטרין עלאין ולמעבד

חולפי גרסאות

ג נ"א איהי, ז נ"א ושליטה. ה נ"א יהודא לא"ב.

מאמר	הсловם	פקורי אויריתא פקודא תניניא
וכו' דרכיהם ליה למאריה, כמו דתניניא, אפלו הוא נטיל נשמהך וכו' זע"ר או' דמעשה בראשית נפק ולבר אגני, כד' אגני נפק דין קשייא, פירוש, כי אמר לහלו (בראשית א' זף רפ"א אות שנ"ב). יהי אור לעולם הזה ויהי אור לעולם הבא, פירוש, כי ראה שאין העולם הזה כדי' להשתמש בו עמד וגנו בעזה"ב, שהוא למלعلا mpresa מגו מעוזי דא"א, שם הוא בחינת עולם הבא, דהינו במקום עמידת או"א עליון ג'ר דיבנה, המסתימות בחזה דא"א, שם הפרשא המבדלת בין מים עליונים, שם או"א עלאיין, ובין מים תחתונים, שם ישס"ת זוז"ן. כי מהזה ולמטה דא"א נחשך האור ואינו מאיר עוד, וישס"ת העומדים מהזה עד הטבור דא"א, שם זית דיבנה כנ"ל, הנה האור גנו שם ואין מאיר בהם. ונמצא שהבינה נחקרה לב' סטרין, כי ג'ר שבה, שכן או"א עליון העומדים למלعلا מהזה דא"א בסוד מים עליונים, הריא או' מגולה בהם, והזוכה למדרגות או"א עליון נמצא שיש לו עשור ואריכות מים, ובנים כשתי לי ויתים מסבבים לשולחנו, ושולט על שונאי, ואורחות מתתקן ליה, וכל אשר יעשה יצליה. אמן זית דיבנה העומדות מתחת מהזה דא"א בסוד מים תחתונים, כבר האור גנו מהזה, ואוטם המקבלים מהזה, צריכים לאחוב את השיות בבחינת, אפלו הוא נוטל את نفسه. ויז' ב' סטרין דאהבה, שכן ג'ר ווית' דיבנה מבחן הימין שבה דהינו אהבה. זה נעשה ע"י גניות האור דמעשה בראשית. והזוכה להיות שלם באחבותו ית' הנה בבחינת אהבה דאו"א עליון והן בבחינת אהבה שבישות, דא אהבה כדקה יאות. ואומר שצריך להכשיל את הריא בא' סטרין הללו של אהבה, כי בסטריא דאו"א (דפו זף יב ע"א)	ב' יא אהבה שלימתא כדקה יאות	עלאין אצטיריך לאטערא יראה ולמדחל, דלא יגרום חובה. זע"ז בסטריא דאהבה דיישוס'ית יתער יראה וייחל למאיריה בודקה יאות ולא יקשה לביה, דהינו כי חכמה ובינה שהן אהבה ויראה, דבוקוח תדריך ז' בז, ולפיקך יש להכשיל בחינה הבינה, שהיא יראה, הן בג'ר דיבנה שהן או"א, והן בז' דיבנה שהן ישס"ת. ואן אשכחך יראה דאתאחדת בתרין סטרין וاثכלילת מניהו, ודא ג' איה אהבה שלימתא בודקה יאות. ויש כאן שתים שהם ארבע, כי אין אהבה אלא ב', סטרין, שהם ג'ר זוז' דיבנה, אין אהבה שלים בכל אחד מב' סטרין אלא אם יש בכל אחד מהם יראה, כי לא תצוויר כלל חכמה בלי בינה, שהיא אהבה בלי יראה.
מאמר פקודא תליותאה	ד) פקודא תליותאה וכו': המוצה השלישית, הא, לדעת שיש אלקים גדול ושליט בועלם, ויחדו בכל יום יחיד כראוי, בששה קצוות העליונים, חג'ת נה"י זוז'א, ולעשותם יחוד אחד בשש מלים של שמע ישראל, ולכון הרצון עמם למעלה. ועל כן צרכי להאריך במלחה אחדCSIורו שש מלים.	ב' יא אהבה שלימתא כדקה יאות
ב' יא אהבה שלימתא כדקה יאות	ב' יא אהבה שלימתא כדקה יאות שצריכים למנדע וכו', ב' דברים. א' כי תחילה צרכי למנדע לדעת אותם ב' סטרין שיש באהבה שהם או"א עליון וישס"ת כנ"ל, דאית אלה רברבא ז' בחרם. או"א עליון שהוא רב וגדול בחסדים. ושליטה בעלמא, הינו ישס"ת, דאקרי שליט, שמורה על הדין שמתעריט מהם, שהאור גנו מהם ונפק דין קשייא (כנ"ל בדבור	ויז' ב' סטרין דאהבה, שכן ג'ר ווית' דיבנה מבחן הימין שבה דהינו אהבה. זה נעשה ע"י גניות האור דמעשה בראשית. והזוכה להיות שלם באחבותו ית' הנה בבחינת אהבה דאו"א עליון והן בבחינת אהבה שבישות, דא אהבה כדקה יאות. ואומר שצריך להכשיל את הריא בא' סטרין הללו של אהבה, כי בסטריא דאו"א (דפו זף יב ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

לון יהודא חדא בשית תבין ^ט דשמע ישראל, ולכוננא רעוטא לעילא בהדייהו
וע"ז (ז) אחד אצטריך לארכא ליה ^ז בשית תבין.
ראה) ודא הוא דכתיב ^ט יקו המים מתחת השם אל מקום אחד. יתכנסון

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ו נ"א כשית.

(דברים ו) (ק"ש) ב"א קאו ויצא שג ויחי תקייה
בא רם משפטים תכח תרומה קכו קלד רם בתרסב
סקורי תשזג בלק כת קצט פנהס שלו שצג תנג תקמה תחתה תען ואתחנן
מו נה עח צד קעג עקב כו ת"ז בהקדמה ד' ב': ג. ז': ח: א. ת"ז ד' כה: כו.
תהיינ' ד' כו: כט. תהייח' ד' לד: תכ"א ד' מב: מה. נה: נו: ס. סב. סה: סח. תכיה' ד' עא.
תכ"ו ד' עא: תמ"ב ד' טא: תמ"ג ד' טב. תמ"ז ד' טג: תמי"ט מה: תנ"ה ד' טט. תס"ט ד' צט. ק.
ז"ח ואתחנן אותו בתק"ח ד' קיא טב' קיט ט"ד ד' אלקיןו ד' אחד) להלן אותן רמא ב"א עב' ויצא
לג ויחי תקייה בהשפטות ח"א ד' רנו: רסג. ד"ז בא רם משפטים תעא תרומה קכו קלד רם בתרסב
תרומה כי תשא יא ויקחל ננג תיס ויקרא קא אחריו מות טו שלח לך צו פנחס שצז תנג תקמה תקזו תרנג
תשנד תען ואתחנן מו סא עח צב קעג עקב כו כי תצא קמב בהשפטות ח"ג ד' ש: ד"י ת"ז בהקדמה
ד' ז: ט: יג. תמי' ד' כה: תי"ג ד' בט. תמי"ט ד' נה: נו: סא: סב. סה. תכיה' ד' צט.
ד' עא. תמ"ב דף פא: תנ"ה דף זז: תי"ע דף קל. קלה: ז"ח ואתחנן בס תק"ח ד' ור'
צט: ז) משפטים תזו תרומה קלו קסג תרומה ויקרא קא אמרו זה בהר לב לו שלח צו פנחס קפוג שצז
תנג תשי תשנד תחמו תען ואתחנן מא עקב נב כי תצא צו בהשפטות ח"ג דף ש. ד"י. ת"ז תי"י דף
כה. תכ"א ד' מב: מד. נה: נו: נה. תכיה' ד' עא. תל"ד ד' עז: תמ"ב ד' פב: פג. תס"ט ד' צט.
תק"ח ד' קג. ה) (בראשית א) ב"א סז ריה שעו בהשפטות ח"א ד' רנו. ד"ז. וארא קל תרומה תרכוב
בהשפטות ח"ב ד' רע. ד"ג. ויקרא קפב צו מט ת"ז תכ"א ד' מז. תמ"ז ד' פג: תס"א
ד' זה. תי"ע ד' קלו. ז"ח בראשית תעט שה"ש תעא תרכוב.

הсловם

מאמר

לעילא בהדייה, דהינו לכוכו רצונו והגר"ז
שלו שיתכללו עמהם בבחינות מ".
וליפיכך, דהינו, כדי ל眉头 יהודא בוק' ק
דו"א, שם שית תבין דשמע, צריכין להאריך
באחד, שצרכין להמשיך החכמה במלת אחד,
כי אור החכמה הנמשך מא"ס ביה אל ו"ק
עליאן, שם א"ז וישותית. מיחד את ו"ק
דו"א באור א"ס ביה, כי אחד בגימטריא
י"ג הרומו על המשכתי אור החכמה (כני'!
במראות הסולם ד"ה ועתה נגאר ע"ש). וע"ב
צריכין לבודו באחד, המשכתי החכמה אל ו"ק
דו"א. אמן ביחס זה אין הכוונה להמשיך
ג"ר לוי"א, אלא רק להגדיל את ו"ק דו"א
לבד ע"י התכלחות בוק' לעיאן. וו"ש אחד
אית לארכא ליה בשית תבין, לארכא
פירשו המשכתי חכמה, בשית תבין, הינו
חן ו"ק דו"א. שבזה נעשים ויק' שלו ו"ק
דגולות, כי שית תבין דשמע. הון גנד ו"ק
דו"א. וע"י היחס הזה המגדלו בוק' דגולות,
אפשר לאחיזי להמשיך גם בחינת ג"ר אל ז"א.

ראה) ודא הוא דכתיב וכו': וזה הוה
שכתב. יקו המים מתחת השם אל מקום
אחד

בדברו הסמוך). כי השם שליט ומושל מורה
על דינין, והפירוש הוא שיש לדעת ב' פטרין
אליו דאהבתה, וכלול בכל אחת מהם יראה
ככ"ל, ותקבל אהבתו ית' ה' בטיבו ותיקונא
דיידחוי, והן בדרינא, כי או נחשב לאהבה
שלימה ולא זולחת. ואה"ב צרכיים לחדא ליה
בכל יומת יהודא בדקא יאות באינון שית
פטרין עליין, דהינו להחולות מ"ן לוי"ז, וו"ז
ליישורית. ואו עולים ישורית וו"ז ומתייחדים
באחד עם שית פטרין עליין שם א"א
הנקראים שית פטרין עליוןים. להיותם
מלבושים ו"ק דא"א שע"י הייחוד הזה מתעלמים
ישורית במקום או"א למלعلا מפרשא דא"א
שם סוד מים עליונים, ואין האור גנו מהם,
וכישורית מתמלאים באור אווז הם משפיעים
לו"ז, וו"ז לכל העולמות ומתגלים החסדים
בעולמות. וחוו סוד קריאת שם, כמ"ש
לפנינו.

והנה שית תבין דשמע ישראל הן שית
פטרין דו"ז, ואומר שצרכין לייחד את שית
פטרין דו"ז, שיתחברו כאחד עם השית
פטרין עליין שם או"א וישורית (ככ"ל
בדברו הסמוך). וצריכים לכוננא רעוטא
(דשווי וך ייב ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

קזה

דרgin דתחות שמייא, לאטאחדא ביה, למחיי בשלימו ו לשית סטרין כדקא יאות. ועם כל דא. בההוא יהודא, אצטיריך לקשרא ביה יראה, דאצטיריך לארכא ו) בדיל"ת דאחד, דדיל"ת דאחד גדולה, והייןו דכתיב ותראה היבשה. ו) דתחות ותקשר דיל"ת. דאייהו יבשה, בההוא יהודא.

חולפי גרסאות

ו) נ"א לאטאחדא ביה יראה (אה"ל). ח נ"א דשית. ט נ"א דתחווי (ד"ל) ונו"א ותחווי (ד"ש). י נ"א דאייה.

מסורת הזוהר

ו) משפטים תה תרומה מרכט תרמה פנחים קפב תנג תשט תחמו מתע עקב נב חזא צו קד ת"ז תכ"א ד' מב: נה: נה: נה. תמייב ד' מב. פג: מס' ט' ד' צט. תק"ח ד' קא.

הטולם

סקודי אוריתא סקווא תליתאה

מאמר

נקראות או"א עליין, ואהבה ויראה תתאיין נקראות יישוטית. ואין השלים מקובלת אלא ע"י ב' הבחינות ייחד, ולפיכך געשית גניות האור בישוטית. כדי לגולות אהבה תתאי, שהיא אפילו בעת שנוטל את נפשך, גם צריכה היראה לאטאבקה בהאי אהבה תתאי וידחל למאיריה בדקא יאות ולא יקשה לביה, ואו יש לו אהבה ויראה בשלימותו. והוא מתדקב באורא עליין ובישוטית, ומתקבל כל הנעם והוטוב שביהם.

זה שאמור כאן ביחס דק"ש, כי אחר שהעליה את הזו"ן ובלל אותם בשיטת סטרין עליין להמשיך את אהבה רبه בזו"ן במלת אחד, שה"ס האור שנברא ביום א' במאמר דויאמור אלהים יהי אור, (כנ"ל) אותן קצ"ח). הנה ועם כל דא, בההוא יהודא אצטיריך לקשרא ביה יראה, כי צריך ג"כ לגולות ולהמשיך בחינות גניות האור הוה שנעשה בישוטית כדי להשתלם גם באהבה ויראה תתאיין, כי בלאו הכי לא נקרא שלימות כנ"ל. ווש' כאו דאצטיריך לארכא בד' דאחד, דד' דאחד גדרלה, כי איתו רברבו הון בתבונת הע"כ הר' דאחד גדרלה שהיא רמות על מקום הגינוי של האור שנעשה בהני' דתבונת, וע"כ צריכים להאריך בה, ולפכו בגינוי אשר בה, והייןו כדי לאטאבקה גם באהבה ויראה תתאיין, כמ"ש והולך.

וז"ש, ותראה היבשה, דתחות ותקשר ר"ל"ת דאייהו יבשה בההוא יהודא: כי אין שליות באהבה ויראה עליין שנמשכו בשיטת תבין דק"ש ע"י מלת אחד, שה"ס יהי אור, זולת ע"י אהבה ויראה תתאי המתגלות ע"י גניות האור בנהני' דתבונת, ההק' ד' כניל, וע"כ, אחר י��ו המים אל מקום אחד, שה"ס המשכת אור החכמה אל השית דרגין דזיא שם תחות שמייא, כתוב

אחד. שפירשו, תחכנסנה המדרגות ש מתחת השמים אל מקום אחד, להיות בשלמות לששה קומות כראוי. ועם כל זה, ביחס הזה, דשמע ישראל, צריך לקשר בו היראה, שזכה להאריך בד' דאחד. כי ע"כ הר' דאחד גדולה. והיינו שכטובי, ותראה היבשה, שתראה ותקשר הר' שהיא יבשה, באותו היחיד.

כבר נתבאר בדיור הסמוך שיחוד דשמע הוא להמשיך ויק' דגדלות זו"ש, ודא הוא דכתיב יקוז חמיים מתחת שמיאם אל מקומות אחד. יתכונש דרגין מתחת שמיאם לאטאחדא בית למחוי בשלימו לשיטת סטרין בדקא יאות, כי מקום אחד הוא ויק' יעלין, שם מאיר אור א"ס ב"ה באור החכמה, ואומר שיתכללו דרגין מתחות שמייא, שהן שית פטרין דזיא, שהן מתחות הבינה הנקראים שמיים בערכו של הו"א. אל מקום אחד, שם שית סטרין עליין כדי לאטאחדא בית למחוי בשלימו לשיטת סטרין בדקא יאות, שיקבו גם הם או רחמה, ויתיחדו ויק' דזיא כראוי. אבל רק בשילומו לשיטת סטרין, דהינו לבדלות ויק בלבד כנ"ל.

ווש', ועם כל דא בההוא יהודא אצטיריך לקשרא ביה יראה דאצטיריך לארכא בדיל"ת דאחד: היינו היראה תתאי, כי אמר לעיל (אות ר"א). רחימו דאקרי שלם, ההוא דהו בטרין סטרין, בין בדינא ובין בטיבו וכי, וע"ד אור דמעשה בראשית נפק ולברר אנוני בד' אגני. נפק דיניא קשייא ואטבלילו תרני סטרין בחדרה למחייו שלימו, דא אהבה, בדקא יאות. לאחיז' (אות ר"ב) אומר שגם באהבה זו צריכים לעורר בה יראה בהני' בסוגים אות ר"ב ע"ש כל המשך. ומתבאר שם שיש ב' בחינות אהבה ויראה, שאהבה ויראה עליין (דפ' זף יב ע"א)

רו) ולכתר כ-דעתך תמן לעילא, אצטיריך לקשרא לה לחתא באכלוסטה
בשיט טרין אחרני דלתתא, ז) כ-שבמל'ו, ז) דעתה ביה שית תבין אחרני
דיחודה. כדין, ז) מה דהות יבשה, אתעבידת ארץ לمعد פירין ואיבין ולנטעה
אלניין.

חולפי גרסאות

- ז) ב"א עב ויחי תקיה תרומה קלד רמה רמתה
צ) קלט קמבר קrho מלה פנחס תקצז תשיא תנשה
וזאתנו עח צד ח"ז בהקדמה ד' ז: יא. יג. ח"ג ד' לט. מא: תכ"א ד' מו. נו. תמ"ז ד' טב
ח) ב"ב קנה ח"ז תכ"א ד' נו. תמ"ג ד' פב. ז"ח שה"ש תען תרכה.

דרך אמרת ז) במנחת יהודה דף י"ג וזהר תרומה קליט ע"ב ובראשית י"ח ע"ב.

הסולם

פכווי אוורייטה סקוודא תלימתה

דו"א. וויש בשבל'ו, דעתה ביה שית תבין
אחרני דיחודה.
ז"ש, ברין מה דהות יבשה אתעבידת
ארץ לمعد פירין ואיבין: פירוש כי אמר
לעיל (באות ר"א) שבכדי לגנות רחמיו שלם
בתרען טטרין, ע"כ נפק האור ולכתר אגני,
וכד אגנו נפק דינא קשייא, ואתכלילו תרען
טטרין בחדרא. הרין שבגנינו לבדה עוד לא
נשלמה האהבה בתרען טטרין, אלא רק ע"י
динא קשייא נפק אחר הגינוי. ולפיכך מטרם
donek dinia kshia, היהת הר' דאחד בבחינת
יבשה בלבד, בלי שם תועלת ולא כלום. כי
יצאה מכלל האור ע"י הגינוי גם בבחינת
היראה לא נשלמה בה. כדי שתתקו באהבה
ויראה תחאיין המשלימות לאהבה וליראה
עלאיין, כי עוד לא נגלה הדינא קשייא, שהיא
העיקר המגלת את האהבה והיראה תחאיין,
כג"ל. והנה אותו הדינא קשייא, מקום מציאתו
הוא, בעקבים דלאה שבמקומות הראש רחל.
כ"ב, נוקין יש לו ל"א. (א) מהזה ולמעלה
ונקראת לאת. (ב) מהזה ולמטה ונקריאת רחל.
ונמצאות עקבים דלאה המסתתרות בחוזה דו"א
הן נוגעות בראש הדינא קשייא ה"א בסיסו
דו"א. וממציאות הדינא קשייא ה"א בסיסו
עקבים דלאה הנוגעות בתחום הראש רחל,
ולפיכך, אין פעולות הדינא קשייא רק ברחל,
בי אין שום מסך דמי יcallim לגולות שלותו
רק מקומות מציאתו ולמטה. ונמצא שאנו
בחינת הגינויו בשלמת לבחינת מדרגת האהבה
ויראה תחאיין רק אחר שנמשכת למקום רחל,
שם פועל הדינא קשייא. וויש כדין, מה
דहות יבשה אתעבידת ארץ לمعد
פירין ואיבין ולנטעה אלניין, כי אותה
הר'

מסורת הזוהר

ז) ב"א עב ויחי תקיה תרומה קלד רמה רמתה
צ) קלט קמבר קrho מלה פנחס תקצז תשיא תנשה

וזאתנו עח צד ח"ז בהקדמה ד' ז: יא. יג. ח"ג ד' לט. מא: תכ"א ד' מו. נו. תמ"ז ד' טב

מאמר

ותראה היבשה, שסובב על הר' דאחד
שצרכין לארכא ליה ולכון שהוא גניזה
יבשה על ידי גניזות האור, והוא כדי דתתחו
ותתקשר ד' דאייהו יבשה בהחוא יהודא
שתראתה ותתקשר האי ד', שה"ס התבונה,
בhhוא יהודא דאור שבאו"א עליין, שנמשכו
בוק' דו"ז, כדי להשלים אהבה בתרעין
טטרין כمبرואר.

רו) ולכתר דעתך תמן וכו': ואחר
שנתקהרה שם המלכות לעמלה, בר'ק דו"א.
צריך לקשר אותה למטה בהמונה, דהינו
בששה קצוות אחרים שלמטה במלכות. והינו
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שיש בו
שש מלדים אחרים של היהוד, ואו, מה שהיתה
יבשה נעשה ארץ, לעשות פירות ואבים, ולנטעו
אליגות.

ביאור הדברים, אחר היעוד העליון
שבקל"ש, שנקשר הר' דאחד לעמלה באור'א.
צריכים לקשר לה לד' דאחד בו'ק אחרים
שלמטה, דהינו בשיט טטרין של הנוקבא
דו"א שהוא רחל העומדת מהזה ולמטה
דו"א. שבה כלין כל הששים רבעה נשמות
ישראל הנקריאות אכלופאה של הנוקבא, דהינו
ההמנונים שלה. ואומר, שאחר שנבלל ז"א
בחינת האור של או"א עלאיין, וגם נתגלה
בו בחינת הגינויו של התבונה שה"ס ותראה
היבשה של הר', צרכין להמשיך את ב'
בחינות האלו אל הנוקבא דו"א שמהזה ולמטה
שלו. שה"ס שית תבין של ברוך, שם, כבוד,
מלכותו, לעולם, ועוד. כי שית תבין אלו
הם גנד שית טטרין, חג'ת נה"י, של הנוקבא
(דורי דף יב ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

ר' והיינו דכתיב, ויקרא אליהם ליבשה ארץ. בההו יחודה דלחתא,
ארעה רעווא שלים כדקא יאות. וע"ד כי טוב כי טוב תרי זמני, חד יחודה עללה,
וחוד יחודה תחתה. כיוון דאתה חד בתריין סטרין, מכאן ולהלאה תדשא הארץ
דשא. אתתנקת למעבד פירין איבין כדקא יאות.

מסורת הזוהר

בראשית מצלא שה"ש מרכבה.

הדר' דאחד, שבמקומה מטרם שונגה הדינגן קשיא, היהת יבשח ומקומ חורבא שאינה ראייה לישוב, הנה עתה אחר שנמשכה לו"ק דרך שמהווה ולמטה דז"א, נועתה לארץ מוציאה פירות הראייה לנכונות אילנות, הדינו למוקם ישוב כלומר, כי נגלה בה בחינת אהבה ויראה תחайн בשלימות, המשלמת לאהבה וליראהullan, שתהיה הרחימנו בתרין טטרין, אשר רק בדרך זה מתגלת כל הנעם והותוב שבאו"אullan בנייל.

וח"ש, והיינו דכתיב ויקרא אלהים ליבשה ארץ, בההוא יהודא שליטא, רעה שליטה רצון, ווש' הכתוב בדקא יאות. ארץ, היא שהוא השלמת הדר' דאחד, היא של כלום זולת בשית טטרין של הנוקבא דז"א בנייל, שהוא מתברא בכתביו ויקרא אלהים ליבשה ארץ, ובכתבו תרשא הארץ רשא וגוי, כי בו"ק דנוקבא געשתה היבשה, לבחינת הארץ שמצויאה פירות, ועל ההיעוד הזה של ר"ק דנוקבא נאמר פעם שנייה כי טוב. ונמצאו כי טוב הא ליהו תחתון, וזה כיון דאתאחד בתרעין טטרין, הדינו, תרעין טטרין של אהבתה, ע"י יהודא עלאה ויהודא תחתה. מכאן ולהלאה תרשא הארץ דשא, אתתקנת למעבר פרירן ואיבין בדקא יאות כי היוחוד תחתה השלים האחבח לתרין טטרין, ומשבכים האורות דאו"אullan אל ר"ק דנוקבא, ומשפעת פרירן ואיבין לאכלותה דיללה, שם שים רבוא NAMES של ישראל, קרואו להיות.

הסולם סקופי אורייטה סקודה תליתה מאמר

הקדמת ספר הזוהר

מאמר פקודא ربיעאה

ר' (ח) פקודא רביעאה, למנדע ^{ב)} דה' הוא ^ו האלהים כד"א ^ו וידעת היום והשבות אל לבך כי הויה הוא האלהים. ולאתכללא שמא דאלhim בשם דהויה, למנדע דאיינו חד, ולית בהו פרודא.
רט) והיינו רוזא דכתיב, ^ו יהי מארת ברקיע השמים להoir על הארץ, למהוי תריין שמהן חד, بلا פרודא כלל, לאתכללא ^ו מארת חסר בשמא

מסורת הזוהר

(ז) וארא צו תרומה תרלא אדרא רבא שכת בהשמות ח' ג' ד' שה. ד' מ' (דברים ז') ורא נח טט צו תרומה תרלו תורייע צ אחרדי מות קنم אדרא רבא שכת נ' ח' שה' שטע. ס' (בראשית א') ב' יא צח קלה שצ'ו ביב' כסא תולדות קזו' וישלח יב' בהשמות ח' ג' ד' ר' רנא: רנא. ד' בא טס ספרא דגניעותא גו' ויקול ר' ויקרא קפוד צו מה תנומש קכוב שעה תט ח' ג' תמייד ד' פב: תיע' ד' קלה: נ' ח' בראשית קמ' קנה תקסט תקצח תרכח תרלה תרואת תרואת רצד כי תשא לא עב שה'ש תיג'ת רכו' תק' ח' ד' קיב' קפו ט'ב. ס' לעיל ד ת' ג' תמייד ד' פב.

דרך אמת (^ט) בגין צ'א זהה רמז בראשית ר'ג ו' אותיות שיש בתיבת האלhim שעה צ'א ^ו בראשית ייט עיב'

הסולם

בשם השם שהוא זיא הנקרא הויה, כי הם אחד ואין בהם פרוד. אור שחור, שהוא מלכות, באור לבן, שהוא ז'א. אין בהם פרוד, והכל אחד. וזה הוא ענן הלבן של היום, וענן האש של הלילה, דהיינו ממד יום ז'א, ומדת לילת מלכות, שיתתקנו זה בזה ביחוד אחד, להoir. כמו שנאמר, להoir על הארץ.

בઆור הדברים. הנוקבא נקראה מארת חסר ז', המורה על מעיות הירח, כמ"ש חז' ל' תחילה היו ב' המאורות גדולים בקופה שורה, וקטרג הירח, אין ב' מלכים משתמשים בכתה אחד. ואמר לה הקב'ה לכ' ומעט' את עצמד (חולין ס.): ואו ירדו ט'ס תחתונות שלה לעולם הביריאת, והיא נתמעה לזרודה תחת היסוד ז'א ואומר שצרכים להקליל. את המלבות אחר שתמעטה, בשמא דשמי', שהיא ז'א. דהיינו לתגדילה בחוריה, שתהייה המתבאר כאן. הוא להמשכת ג'ר מאוי' אל ז'ו'. וזה הכלל, שהמשכת כל מדרגה שתהייה, אי אפשר להמשיכה ככליה בתה את. אלא תחילת צרכים להמשיך ויק' של אותה מדרגה, ואחיכ' ג'ר.

וננה עניין מיוט הירח הוא, כי שלט עליה הדינא קשי'א שבעקבים דלאה, ועיין נתמעטה עד לבחינת נקודה, וט'ס תחתונות שלה נפלו לביריאת, וננה על ידי היחוד דק'ש (הנ' בפקודא תליתאה) נבנתה הנוקבא בו'ק'. מארת חסר ז' שהוא מלכות הנקראות אלקים, שער' ז'יך יב ע'א)

מאמר

מאמר פקודא ربיעאה

ר' (ח) פקודא רביעאה וכו': המצוא הרביעית היא, לדעת כי ה' הוא האלקים. כמו שתאה אמר, וידעת היום והשבות אל לבך כי הויה הוא האלקים. דהיינו שהשם אלקים יהיה נכל בשם הויה, לדעת שם אחד, ואין בהם פרוד.

פירוש. הויה' ה' הוא ז'א, ואלהים הוא הנוקבא ז'א. ואומר שצרכים ליחס ה' ואו והנוקבא שהוא אחד בלי שום פרודא בינויהם. כלומר שיתכלל שמא דאלקים שהוא הנוקבא בשמא דחויה' ה' שהוא ז'א, וגם הנוקבא תהיה בחינת הירח'. כמו שמכאן לפניו. והיחוד הזה היס המשכת ג'ר אל ז'ו'. כי היחוד של ק'ש המבואר בפקודא תליתאה, היה להמשכת ויק' מאוי' אל ז'ו', והוא המתבאר כאן. הוא להמשכת ג'ר מאוי' אל ז'ו'. וזה הכלל, שהמשכת כל מדרגה שתהייה, אי אפשר להמשיכה ככליה בתה את. אלא תחילת צרכים להמשיך ויק' של אותה מדרגה, ואחיכ' ג'ר.

רט) והיינו רוזא דכתיב וכו': והיינו סוד הכתוב, יהיו מארת ברקיע השמים להoir על הארץ. שפירשו שיהיו שני השמות. הויה אלקים. אחד ללא פרוד כלל, שהיה נכל מארת חסר ז' שהוא מלכות הנקראות אלקים,

הקדמת ספר הזוהר

קצת

„דשימים, דיאנון חד, ולית בהו פרודא. נהורא ^ט אוכמא : בנהורא חיוורא
לית בהו פרודא וכלא חד,*) ודא הוא עננא חיוורא ^ט דיממא, ועננא ^ט דاشטא
בליליא ^ט מdat יומ ומדת לילה, ז ולאתתקן דא בדא לאנheroא, כמה דעתמר
להאייר, על הארץ.
רי) ודא חובא דההוא ^ט נחש קדמה, חבר לתחתא ^ט ואתפרש לעילא, ובג"כ

חלופי גרסאות

מן מ"א דרישים. וכן מ"א דשמה. נ מ"א בהחואנה נהווא
הו (ד'מ). ס מ"א דיוומה (ד' ק. ל.). וכן מ"א דימה (ד'מ).
ונזון מ"א בימימה (אה' ל.). מ ארשוחה (אה' ל'). פ מ"א
מה שאותן מות ווכו. וכן מ"א כמה ואמרו מות וכוי
(אה' ל.). צ מ"א ולא מתיקנו. וכן מ"א ולאתתקנא. ק מ"א
וארכש

שלוא ויאו שעו חי שרה עב פו ויצא כא וישלח עו קט תרומה שלג שלד ויקחל תאא פקורי שח תנודתנא תחקם תוריעס בג צג אחורי מות שנס מאתו פונחס תפאה חקסב תקעג כי תאא צו תי'ז בהקדומה ד' ט. ז' : תא' ז' ד' ייח : תני'ס ד' כט : חיית ד' לו. המכ'א ד' מט. : נב : גט. מכ'ב ד' סו. סה תליב' ד' עו : תלין' ד' עט : תנ'ס ד' צג. מס'א ד' צד. תא' ד' צה : תא'ס'ו ד' צו :

מיסורת חז"ר

ש) ב"ב רסג רסגד יתרו שסוא ויקלח ששח מקודוי תשש
 נ"ז ח' שה"ש שפה (שלחו בא אוכמא). פ) ב"ב קטו
 תתרומה רנט שלא שלו תחוירע קה בהבעותך קבא
 ת"ה י"ז תכ"א ד' מט : ג. תנ"ז ד' ז : ז"ח יתרו לו
 סוס קלעו שה"ש שפה תית. ז) ב"א קכח חי' שרה ה
 ויחי' תשס תרומה תרנאג קרת כח ואתחנן פד ת"ז ע'
 ת"ה י"ז קכ. ג) ב"א רטה חולן תם תנג ב"ב ריט רפה
 שלוא וירא שענו חי' שרה עב פז ויצא בא וישלח ע
 תחקאנ תתקמן תזריע פג זג אחורי מות שנות תא תוו
 ד' ט. ד' : ת"ד י"ח : ת"ח דף כד. תנ"ג ד' כת' ס
 סה. תל"ב ד' עו : תל"ז ד' עח : תנ"ט

סקוד' אורייתא פקודא רביעאה

הגורם לכל מעלה, שבלעדיו לא הייתה לבחינת אור.

וועננא דאשטא בליליא, מידט יומ ומדת
ליליה : כלומר, שע"י החיזוד הוועה דהתקללות
זונ"ז באו"א. שוז"א נכלל שם באבא עללה,
והונוקבא באמא עללה, געעהה הז"א לבחןת
עננא חווורא לאור היומ, והונוקבא לעננא
דאשטא לאור הלילה, דהיננו מידט יומ
ומדת ליליה, המיחודות זו בו בסוד זיין
ערב זיין בקר יומ אחד, זונ"ש ולאתתקן
דאבדא לאנחרא, כמה דאטמרא להאריך
על הארץ, שמדת יומ נבלת במדת הלילה,
שהיא הנוקבא, בסוד יומ אחד, ונתקנים זה
בוחה להאריך על הארץ. אל האכליותה של
הונוקבא שבג', עלמיין בי"ג.

ר) ורא חובא דהחווא וכ'ו. וזה חטא
הגנש הקדרמוני, שמחבר למיטה ונפרד למעלה,
ומושם זה גרם מה שגרם אל העולם. כי ארכיכים
להפריד למיטה ולהחרב למעלה, ואור השורו,
שהוא המליך, ציריך ליחדו למעלה, בזיא'
בחבור אחד, שתתאחד אחד כך בצבאייה ביחודה,
ולספירה מzd הרצע.

פירוש. כי היחיד של המשכת גיר לוין, הוא רק על ידי שמעלים אותו למקומות שאין שלmulah מוחה דא"א, שהו"א נכל באבא והנוקבא באמא, ואו מתייחדים שניהם, והוא"א משען

הנארם

שע"י כח הדין שבת תיקנה את הד' דאחד שהשתיה יבשח וחורבת, לבחינת ארץ מוציאה פירין ואבון (כג' ע"ח). וגהנן עתה, אשר בבחינה אומנם שבונקבא, שהיא כח הדין שבת, שהפיל אותה עד לנוקודה, נתעללה עתה לבחינת אור משם, שהרי בכך הדין דוקא נקבעת הד' דאחד, להיות בחינת ישובא וארץ מוציאה פירות, ולולא כח הדין שבונקבא היהת יבשח וחורבת. הרי שכח הדין שבת בבחינה ממש. ונקרא נהורא אוכמא, מושום שהאוכמא היה הגורם אל האור הזה. וגם נבחן לאור ר' ק, שהוא אור חסדים.

ולפיכך אפשר עתה להמשיך גם נחרוא
חוורא אל ו'ק דנוקבא שפירשו או רחכמה
שהוא ג'ר, כי לבן פירשו חכמה. והוא על
ידי שמיעלים את הוון להיכל א' עליין, כי
עתה יכולתם גם הנוקבא דז'א להתכלל בא'ו'א'
כמו ה'ו'א, שהרי כה הדין שבנהחפן להיות
אוור ממש. ואע'פ' שהיא נחרוא אוכטמא, אין
זה חזץ כל שלא תובל לרבבל בא'ו'א עליין,
משום דנחרוא אוכטמא בנחרוא חווורא לית
בזה פרודא וכלא חד, כי בהיותה בחינת
נחרוא יכולת להכבל בנחרוא דאו'א, כי אויר
באור הוא מין במינו ונוחשים לאחד, וענין
האוכטמא, שהוא הגורם לאור שלת איינו חזץ
ואינו משפיל אותה עתה כלום, שהרי הוא
(דמוי דף יב' ט'א^ו) דף יב' ט'ב^ט)

גרם מה דגום לעלמא. בגין אצטראיך לאפרשה לחתא ולהחбра לעילא, ונהורא אוכמא אצטראיך לאתחדא לעילא בחבורה חדא, ולאתחדא לבתר באכלוסהא ר ביהודהא, ולאפרשה לה מסטרא בישא.
 ריא) ועם כל דיא, אצטראיך למנדע דאליהם הוייה כלל חד בלא פרודא, הוייה הוא האלהים. ובכ' ינדע בר נש דבלא חד, ולא ישוי פרודא, אפילו ההיא סטרא אחרת יסתלק מעל עולם, ולא אתmeshך לחתא.
 ריב) והיינו רוא דכתיב, והוא למאורות. הא ש ר קליפה בתר מוחא סליקא,

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ר נ"א דיהודה, ונ"א דיהודה (אה"ה). ש קלופה (ד"מ).
 קסב ת"ז מס' ט' ד' קח : קפ. (קליפה קרמא לפירוי).

פקודו אוריתא פקודה רביעאה

הסולם

מאמר

באכלוסהא ביהודהא, והיא מתיחדת עם נשות בני ישראל, הנקראות אכלוסהא של הנוקבא ביהود אחד, ומשפעת להם משפע שקבלה למעלה במקום או"א. ולאפרשה לה מסטרא בישא, כי ע"ז זה שנמנעים לחבר את הווין במקומם לחתא, מפרישים לנוקבא מסטרא בישא, שאין הס"א יכול להנות מהשפע. אمنם אם מחברים לוין לחתא, או יכול הס"א לקבל את השפע, ע"כ מתרפשן או"א לעילא ומפסיקין את הוווג שליהם כנ"ל.

ריא) ועם כל דיא אצטראיך וכו': ועם כל זה צריך לדעת אשר אלקים חוויה, הכל אחד בלבד פרוד. הוויה הוא האלקים. וכשהאדם יידע שהכל אחד, ולא ישם פרוד אז אפילו הצד האחר יסתלק מן העולם. ולא יהיה גמיש למטה. פירוש. עם כל זה, שיש פחד כל כד' שלא יעורו הוווג דורין במקומות, אין להמנע מלחמת זה מעשות היחוד בהאלתו, דהיינו במקומות או"א, אלא למנדע דאליהם הוייה כלל חד בלבד פרודא, אלא שצרכיהם להמשיך יחד הווין במקומות או"א. כדי ליחס הוויא עם הנוקבא כאחד בלי פרודא, וכבר ינדע בר נש דבלא חד ולא ישיו פרודא אפילו החיה סטרא אחרא יסתלק מעל עולם ולא אתmeshך לחתא, כי אם יתעצם האדם להעלות מין ולהעלוות הווין ליחד במקומות או"א בהאלתו, הנה לא לבבד שלא יאחו הס"א בשפע, אלא עד גורם זה להעביר את הס"א שלא תוכל לשולט בעולם.

ריב) והיינו רוא דכתיב וכו': והיינו סוד הכתב והויא למאורות, שהוא אותיות או"מ מות, כי הקליפה הולכת אחר המות. המות או"

משפייע ג"ר מבא אל הנוקבא الملובשת לאמא. אבל למטה מחיה דא"א, שם עמידתם של הוין בקביעות, אטור לעשות היחוד המשכת ג"ר לנוקבא והטעם הוא עניין ארוך, ואומר, שווה הוא החטא של עזה"ד, אשר הנחש הקדמוני הביא על ידו מיתה לעולם. כי הסית את אדם וחווה לעשות יחד זה להתחא במקומות זו", שלמטה מחיה דא"א שע"ז פגם גם לעילא, שמחמת זה נפסק הוווג גם בא"א עליון, ו"ש זדא חובא דנחיש קדמאתה, חבר לחתא ואתפרש לעילא, ובגין כד' גרם מה דגום לעלמא, כי חבר את הווין להשפעת ג"ר בנוקבא לחתא במקומות, שעם זה גרם מה דגום לבני העולם. דהיינו שהביא עליהם מיתה, והוא משומם דאטטרש לעילא, שווה גרם להפסק הוווג בא"א, שימוש נMSCים החיים לבני העולם, כי בעת שהס"א מתקרב לינק מהוווג שלמטה מחיה זו", שם מקום אחיזתו. נפסק תיכף הוווג העליון דאו"א, כי הם מתרושים תיכף מלחשפייע זה וזה כדי שלא ירד השפע לס"א, וכל זה היה יאצטראיך לאטרש לחתא ולהחbra לעילא, כי צריכין להשמר לאטרש לוין לחתא במקומות. שלא יוזנו, שם למטה המשכת ג"ר, ולהחbra אותם רק לעילא, דהיינו במקומות או"א עצם.

ח"ש. והורא אוכמא אצטראיך לאתחדא לעילא בחבורה חדא: כי נהורא אוכמא, שהוא הנוקבא דז"א צריכין להעלוות עם הוויא לעילא להחbra הווורא, דהיינו לא"א, ולא משפייע שפע ג"ר מבא אל הנוקבא. והויא זה החותה הנוקבא עם השפע שקיבלה אל מקומה למטה, שם נמצאות גרי"ז דנסמות ישראל בחינתן מין, ולאתחדא לבתר
 (ד"מי זך ייב ע"ב)

מוחא אור, סטריא אחרא מות. ^ט אור בחבור ר' דאתון, ^ו מות בפְּרוֹדָא. וכד הא' אור אסתלק מתמן, ^א מתחברא אתון בְּפְּרוֹדָא מות.
ר'יג) מאlein אתון שריאת חוה, וגרמת בישא ר' על עולם. כמה דכתיב,
ותRIA האשיה כי טוב. אהדרת אתון למפרע, ^ט אשתחאר ר' מ"ז, ואינון אולו ונטלו
ה אות תי"ו בהדייהו, וגרמת מותא על עולם, כמה דכתיב ותרא.

חולפי גרסאות

מסורת הזוהר

ש) פנחס חסן תעא תאב ר'ג'ו תשס"ט ד' צט: ז"ח ת נ"א אתון, א' נ"א מתחברת אתון בְּפְּרוֹדָא. מות
(ד"ש) ונ"א מתחברן אתון בְּפְּרוֹדָא (אה"ל). ונ"א
בתהון מות בְּפְּרוֹדָא, ב נ"א בְּפְּרוֹדָא, ג' כל (אה"ל).
ד' נ"א אור, ה' נ"א את.

דרך אמת (ז) (זה הפי' אינו מרוב) פי' אור אותיותיו הם על סדר אביג' מות בְּפְּרוֹדָא שנכנסה הווא'ו
המקדמת והפרידה בין הפ'ים והתי'ו אין שבמאותות אי'א אור' מות' אור על הסדר ומות'
בְּפְּרוֹדָא ואע'ג' דמאותות דקרה חסר הוא מ'ם יש אם למסורת והינו דקאמר לקמיה כד'א
ותרא וכוי אשתחאר מות כוי' דהינו מאותות שלם בחרין וחין ואם תסיר אותיות ותרא מאותות
ישאר מ'י

הсловם

מאמר

הקליפה נתבלט, ונמצא אור בחבורא דאתון
מות בְּפְּרוֹדָא ש"ז' החבור דזוי', שכח הדין
נעשה לאור, נפרד או'תון דמות' שהן הס'א,
כלומר שבתבטלו תון האור ונעשה הצירוף
מאו'ות אור באמצע בחבור, ומות בְּפְּרוֹדָא,
המ' בתקילת התיבה, וות' בסוף התיבה.
אבל וכד הא' אור אסתלק מתמן מתחברא
באתו'ן מות בְּפְּרוֹדָא, ככלומר בעית שאינו
יעשה את היחיד במקום או'א. אלא במקום
וזו'ן למתה, הנה הא' אור אסתלק מתמן,
כ' תיכף נפרשנות או'א לפילא מזוגם ונפסק
האור, ויוצאת המלה אור מן מאו'ות, ונמצאת
מתהברא באתו'ן מות, כ' אחר יציאת
אור מהמהלה מאו'ות נשאר שם המלה מות',
כ' האותיות אור כבר יצאו מהתיבה, ואינן
מסיקות עוד להפריד את האותיות מות'.
וזה רומו על חובה דההוא נחש קדמאותה
שהחבר לתהא במקום זו'ן, וע'כ' אסתפרק
לעילא לא'א. כ' נפסק זוגם מחמת זה
והביא המות לעילם.

ר'יג) מאlein אתון שריאת וכו': מאלו
האותיות התחילה חוה, וגרמה רעה לעולם.
כמו שכתב, ותרא האשיה כי טוב החירות
האותיות של מאו'ות לאחר, שאלקחה משם
אותיות ותרא, ונשאר במליה מאו'ות מ'ז'.
והן הלו'ו וילקו'ו האות' ת' עמהן, ונעשה הצירוף
מות. וגרמה מות לעילם. כמו שכתב.
פירוש. מהי'וד המתברר באתו'ן דידי'
מאו'ות

אור, הצד الآخر מות. אור הוא בחבור, האותיות
במאו'ות, מות הוא באותיות נפרדות במאו'ות,
וכשאזר וזה מסתלק ממש, מתחברות אותיות
הפרוד מות. ככלומר, כשאותה אותיות אור מותן
המילה מאו'ות מצטרפות האותיות מות.

פירוש. זסיה והוא למאו'ות. אשר הקליפה
עליה ובאה אחורי המות, מות הא' א'ור'
הסתרא אחרא היא 'מות' אור הוא בפירוד האותיות. פירוש:
כח הדין שבמלכות הוא שורש למציאות הס'א
והקליפות, בסוריה ומלוחו בכל משלה, והנה
ע'י הייחוד של הווין בא'ו'א להמשכת ו'ק
ו'ג'ר, נמצא כח הדין שבמלכות מתהף להיות
לחיבנות נהורא אוכבמא ע'יל המשכת ו'ק
bih'zod'a התאה דק'ש כנ'יל, ואח'כ' מעלים
אותה שנית אל או'א, ונהורא אוכבמא של
המלכות, מתייחד בנהורא ההורא דא'ו'א עלאין
כנ'יל. ולפי'ך נרמו הייחוד הזה בכתבוב, והיו
למאו'ות. שהוא אותיות או'ר'ם'ת, אור
בחبور דאתון, שע'י המשכת ו'ק ו'ג'ר
לnekaba בחבורא חדא עם הוו'א במקום או'א.
הנה כמו שתהפק כח הדין שבנו'קבא להיות
אור ממש, כן נתבטלו כל הכהות של הס'א
ותקליפות הנמשכות מכח הדין הוה. ונמצא
קליפה בתיר פוחא פלקא, שהקליפה מתבטלת
מכח המוחין דנקבא, כיו'ו ששורשו של ס'א.
שהיא כח הדין שבנו'קבא. נתבטל במו'חא
דנקבא ונעשה לאור, הנה בכתבוב גם כח
(דפ' ז' דף ייב ע'ב)

הקדמת ספר הזוהר

ריד) א"ר אלעוזר, אבא הא אוליפנא א) מ"מ אשтарת ייחידאה, ב) וא"ז דאייהו חיין תדייר, אתהפקת ואזלת ונטלה תי"ז, דכתיב ותקח ותתן, ואשטלים תיבא דא ואתחברו איתון. אמר ליה בריך אנט ברוי, והא אוקימנא מלה דא.

מאמר פקודא חמישאה

רטו) פקודא חמישאה, כתיב, ז' ישרצוי המים שרצ נפש חייה. בהאי קרא

מסורת הזוהר

א) לעיל אותן ל. ב) לעיל אותן כג. ג) לעיל אותן ביב' כסלה בהשומות ח"א ד' רנו. ד' ספרא דצניעותא לח בהשומות ח"ב ד' רעו: ד' ויקרא קפה סנחת ככג ת"ז תמה ד' פב: טב. תמן ז' פג ז"ח תשא לח שה"ש תרכז תק"ח ד' קיב:

הсловם	מאמר
ונודוג בת' של ותרא שכבר היתה בחורה. ווס' ביאת הנחש על חווה והטיל בה זהה מא, שע"י שמייתה לעצם הנחש נכנסה בה הת' שהפרידה וופורה לאו"ר ועשתה בראייה שלה את הצירוף של אותן ותרא, ואח"כ בא הדרך דס"א שהוא מ"ז ונודוג עם ת' זו, שכבר היתה בה בחורה. ונתגלה המו"ת בעולם.	מאורות שהן המשכת ג' ר' לו"ז. שהמיחדים לעילא במקום או"א ממשיך אור בחבורא, שהוא מפיד אתוון דמותה בתהפטותו לתוכן, ונעשה הצירוף 'מאورو"ת', ואם מיחדים את זו"ן לתהא במקומם, חזר ומסתלק אור מהצירוף מאורות, ונשאר שם מות בחבור ראתוון, (כני"ל בדבר השמן). ואומר מאליין אתוון שריאות חזות, כי תחלת חטאת של זהה בעזב"ד מתחילה מן ותרא האשא כי טוב, רומו שחויה משכה לה אתוון ותרא מן המלה מאורות, דהיניו ששמעה בעצת הנחש לחבר זו"ן למטה במקומם. פוגמה בויה את הצירוף של מאورو"ת, ואו אהדרת אתוון למפרע, כי מותך שחברה לתהא גרמה לאפרשה או"א לעילא ונתרדו אתוון של הצירוף או"ר המפרידות ובבטלים צירוף מ"ר", שבסוד המלה, מאورو"ת, ועשתה הצירוף של ותרא, שאתוון אור מפוזרות בה למפרע, מתוד הת' שנתמצעה ביןיהן. אשר ת' זו היא בחינת הנකבא דס"א הנקראות מ"ת, שנתקרכה אל האור לקבל ולינק ממנה. כי בס"א הנקראות מות, יש דבר ונוקבא פ"מ ולילית, שהאות מ' היא הדרך של מ"ת הנקרוא פ"מ, והאות ת' היא הנוקבא שלו הנקראות לילית. ועי' י"ז היא הנוקבא שלו הנקראות לילית. ונתקרכה בעצת הנחש לחבר מלתתא, תיכף נתקרכה הנקבא דמו"ת לינק מהשפע, ונתרדו אתוון דור לmprען, צירוף של ותרא, כי הת' נתמצעה תוך האור ופיורה אותה, שחורה משכה לה אתוון ותרא ממאותות, אשтар מ"ז מהצירוף מאورو"ת, שהן הדרך הנקראות ו' הנקרוא מ' דמות, ובבחינת היסוד הנקראות ו' של מות. ואינן אולו ונטלו אתות ת' בהרוייה, שהדרך דמו"ת שהוא מ"ז שנשאר ממאותות אולו אל הנוקבא היא ת' דמות, ונודוגו שניהם ותביאו מ"ת על העולם. כמו רבתיב ותרא, כי הדרך דס"א שהוא מ"ז
מאמר פקודא חמישאה	(צפורי דף יב ע"ב)

רטו) פקודא חמישאה ז' ישרצוי המים שרצ נפש חייה. כתיב, ז' חמישית. כתוב, ישרצוי המים שרצ נפש חייה. במקרא

הקדמת ספר הזוהר

ג

אית תלת פקודין : חד ^ח למלעדי באורייתא, וחד לאתעסקא בפריה ורבייה, וחד למגור לתרמニア יומין ^ו, ולא עברא מתמן ערלאה. למלעדי באורייתא ^ז, ולאשתדל א ^ח בה, ולאפשר לה בכל יומה, לתקנא ^ו נפשיה ^ז ורוחיה.

חולפי גרסאות

ו נ"א ולאתעברא (^ד מ. ק) ונ"א ולאתעברת (^ד י). ז נ"א ולאסטכלא באורייתא ולאפשה לה בכל יומא ולא תחנשי מיניה כדי איות דכתיב ישרצוו המים ואオリיאט אנטדרך לשתחדלא בה בכל יומא לתקנא נפשיה ורוחיה (אה"ל). ח נ"א בהו.

טו ד' קמג: ז"ח בראשית תש יתרו קי. ז) זה יג פג: תס"ט ד' ק: קט: בהשפטות תה ד' קמג: תה ד' ריט רכה ואא מה יתרו צד משפטים קו תרומה רץ תלה תקנא מתעוג ויקרא סב וייחי שטו שמוט ריט רכה ואא מה יתרו צד תודיע פג אמר רטו שלח רלו תה' ז' תכ"א ד' נג:

מסורת הזוהר

ח לעיל אותן קמ. ז) ב"א רנת נח סב לך סע עז קו קנב כס רוח ויגש יי ויתני שכח תשלב בהשפטות ח"א ד' רסן. ד"י. וארא מה משפטים ייב כג תרומה רעד רצ' תקנא תשבד תוצאה גג ויקלה רע זו סב סד אחרי מות רטה בהר לג תה' ז' תי"ח ד' לד. תכ"א ד' מט. נב: תכ"ב ד' סח: תל"ח ד' עט. תמן ז' פג: תס"ט ד' ק: קט: בהשפטות תה ד' קמג: תה ד' ריט רכה ואא מה יתרו צד משפטים קו תרומה רץ תלה תקנא מתעוג ויקרא סב וייחי שטו שמוט ריט רכה ואא מה יתרו צד תודיע פג אמר רטו שלח רלו תה' ז' תכ"א ד' נג:

הсловם

פקודו אורייתא פקודה חמישאה

רבה שבישות'ת אינה מגולה רק מבחינה מחוזה זלמעלה דישוטית. שהם עומדים או למלעה מפרשא דבגווי מעוהי דא"א. אמנם מחוזה ולמטה דישוטית העומדים למטה מפרשא דא"א. נעשה שם בחינת הגנוו של אור החכמה, שה"ס ויהי אור לעולם הבא, שהם ישוטות'ת שלמעלה מפרשא, אבל ישוטות'ת השנים שלמטה מפרשא הנה האור נגנו בהם. ובחינת התבונה שביהם נעשית בסוד יבשנה. ופקודא תליתאתה, הנmeshד מב' המאמרות שבבים ג' כ' שם יקוו הימים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשתה. ומתרדא הארץ דשא וכ'ו, הם לתיקון מוחאין דוק' לו"ז. שיחודה עלאה נmeshד מהמאמר יקוו הימים והוא לו"א. ויחודה תחתה נmeshד אל ויק' דונוקבא מהמאמר תרשא הארץ דשא. ופקודא רביעאה, הנmeshד מהמאמר דיחי מאורות, הו לא תקoon ג' ב' ז' ונווקבא. הרוי שעד יום חמישי כבר נתקנו כל התיקונים הצרכיים לאו"א וישוטות'ת זו"ן דצאלות. עד שהוואו זונ' פב' פ' בקומה שווה, וע' ב' וג' רואים לוזוג פב' פ' בקומה שווה, ומכאן ואילך, באים שאר הפקודין, שהם תיקונים הצרכיים להמשיך מזוג הו"ז פב' פ'.

זה אמרו פקודא חמישאה, כתיב ישרצוו המים שרצ' נפש חייה, בהאי קריא אית תלת פקודין, כי עתה צרכין להמשיך הלימיות מסוד זוג זו"ז פב' פ', שהא' הוא להמשיך ממש נשמה קדושה, שוג האדם עצמו יוכה לוזוג טהור וקדוש, שוגה נעשה ע"י עסוק התורה, והב' הוא להוליד נשמהתו קדישי והג' לתיקון ברית קימא ע"י יותוך ופריעת, שהם שמאור והולך.

מאמר

במקרא הזה יש שלוש מצות, אחת, לעסוק בתורה, אחת, לעסוק בפריה ורבייה, ואחת, למלול לשמונה ימים ולהעביר שם את הערלה. וצריך לעסוק בתורה ולעמלול בת כל יום, לתקן נפשו ורוחו.

פירוש. כי ד' פקודין הקודמים, הנמשכים מד' הימים הראשונים דמעשה בראשית, באו לתקון את המדרגות בעולם האצילות עצמהו שהן ד' המדרגות חוי'ב וו'ין שבועלם האצילות כנ'ל, אשר פקודא קדרמאה הנmeshד מלחת בראשית ה"ס יראה, דהינו בינהعلا, רק בחינת ג' ר של הבינה, שנתקנה לאבא ואמא עלאי המלבישין לאו"א מפה עד החזה של'ה, הנקראות י' דהו"ה. ופקודא תניניא, הנmeshד מהמאמר ייהי אור, הוא לתקון ז'ת דבינה. בסוד אהבה רבח שלימותא, הנקראות ישראל סבא ותבונה, שמחינת הקביעות הן מלבישות לאו"א מוחה עד הטבור שלו, דהינו למטה מהפרשא שבגווי מעוהי דא"א. אמנם באמר ייהי אור הנאמר בהן, עללו ונעשה פרצוף אחד עם או"א שלמעלה מהוה דא"א, ושם לראש דא"א, והבינה חורה שם להיות חכמה. שה"ס אהבה רבבה, וה"ס ח' דהו"ה, ומהם מושפעין כל המוחין לו"ז. אבל מא"א עלאיין עצמן, שהם ג' ר דבינה אין ז'ין יגולים לקביל מוחין, כי הם נתקנו בעצםם בסוד אוירא דכיא, שהוואר אויר חסדים בסוד כי חפצ' חסד הו. ומשום זה הם נקראים יראה, כי סוד אהבה רביה שהם מוחין דהארת חכמה אינם מושפעין מהם לו"ז. אלא רק מוח'ת דבינה הנקראות ישוטית, אמן בחינת אהבה

הקדמת ספר הזוהר

רטו) דכיוון דבר נש אתעסק באורייתא, אתתקן ^ט בנשמה אחרא קדישא, דכתיב שרך נפש חיה, נפש דההיא חיה קדישא, דכד בר נש לא אתעסק באורייתא, ליתליה נשא קדישא, קדושא דלעילא לא שריא עלי. וכד אשתדל באורייתא, בההוא רחישו דרחיש בה, זכי לההיא נפש חיה, ולמהדר מלאכין קדישין.
ריין) דכתיב ^ט ברכו ה' מלאכינו, אלין איןנו דמתעסקין באורייתא אCKERו.

מסורת הזוהר

(ט) ביא רכח ב"ב קזה נח יג כה סב לך עז פ"ד צה קל נגה רד שמנו שנוד קנה וידא שצג וחיה שכח תשם שמות קעו יתרו זה משפטים ז כד מוד עז קו תרומה כ כה רפא רפת תקאה תרמב תשבד תזואה ס ויקטל יה שכח שלו בחיג' ז"כ פקורדי נח כסו תצו תרמל תשקב תששב ויקרא זג רז תכל תלו אחריו מות זה ריט רגה בהר לג נז נשה ז בהעלותך תא שלח רלט שייח קrho ידblk רס פנחס קטו התנתן כי תצא מו ת"ז בתקופה ד' יא. ת"ז ד' בג : תייח ד' ל. תכ"א דף מט. : נז. חכ"ב ד' סה : סח: תל"ח ד' עט. תס"ט ד' קט : בהשומות תה' ד' קמ"ב : ז"ח בראשית שח יתרו צה. ט) (תהלים קג) לך שטו וישב ר' בהשומות ח"א דף רסנו. ז"י. שמות טו בלק קד בהשומות ח"ג ד' שן. ז"י. ת"ז תע"ג דף קלו :

הсловם פקודיו אורייתא פקודא חמישאה

מעלה מ"ז ע"י עסקו בתורה לשמה, ומוזוג לוז"ז פב"פ, הוא ממשיך מזוגם נפש קדושה, וו"ש נפש דההיא חיה קדישא, שהוא הנוקבא דז"א. והאדם משיג זה רק ע"י העלתה מ"ז בעסק התורה, ונמצא דכד בר נש לא אתעסק באורייתא ליתליה נפשא קדישא, כי אין לו חלק בוועוג קב"ה ושכינתי, שהרי לא העלה מ"ז ליחיד אותם. וזה שיעור הכתוב, ישרצוי המים שרך נפש חיה. כי התורה נקראת מימי, וע"י שמרץ מ"ז ע"י התורה זוכה לנפשא קדישא, מהיה עלאה. ותדע, כי אין האדם זוכה להדק בתקב"ה מטרם שיישיג נפש רוח נשמה מהיה עלאה קדישא (כמ"ש בזוהר ויקרא דף קמד אות תב"ז). דעתך אתקשר ברוח ורוח בנשמה, ונשמה בקב"ה.

ריין) דכתיב ברכו וגוי : שכותב, ברכו ה' מלאכינו. אלו הם העוסקים בתורה, שנקראים מלאכינו הארץ. והוא בעולם הזה. ובועלם ההוא, למדנו, שעמיד הקב"ה לעשות להם כנפים כנשרים, לשוטט בכל העולמות. שכותב, וכי

ה' ייחילפו כה יעלו أكبر כנסרים. פירוש, כי כתוב, ברכו ה' מלאכינו גבורי כה ערשי דברו לשמוע בקהל דבריו, ופירשו חז"ל, עoshi והדר לשמעו. כלומר שמדריך האדם שלא יוכל לעשות שום שליחות בטרם ישיהם מה שהמשלחת אומר אליו. משאכ' האלאכין, עושים את שליחותם מטרם ישיהם ויבינו מה שהשיות צוה אותם. והטעם כי רצון השיות שולט עליהם ואין בהם שום דבר חזץ שלא ימשכו אחר רצון השיתות, ועיבם

מאמר

וז"ש, למלי עי באורייתא ולאשתדל בא ולאפשר לה וכור' : למלי עי הינו להגות בפה ע"פ שלא ידע, בסוף הימים הם לモזיאיהם, למי שמצויא אותם בפה. שע"ז קונה נפש קדושה, ולאשתדל בא, הינו להשיג אותה ולעשות כל מה שבכחו כדי להשיג אותה ולהביבנה. שע"ז קונה רוח קדוש, ולאפשר לה, הינו אחר שזכה לתקן נפשיה ורוחיה, לא يستפק בזה, רק צריך להרבות אותה תמיד, בסוד מעלין בקדוש אין מוריין וע"ז זוכה לנשמה קדושה. ז"ש ולאפשר לה בכל יומא לתקנא נפשיה ורוחיה להרבות בתורה בכל יום בכדי לתקן נפשו ורוחו. כי ע"ז שמרבה בתורה בכל יום ומוסיף תיקון לנפשו ורוחו הוא זוכה לנשמה קדושה. דביוין דבר נש אתעסק באורייתא אתתקן בנשמה אחרא קדישא, שמיין שהאדם עוסק בתורה הוא מתקן בנשמה קדושה אחרת. כי המרבה בעסק תורה, מלבד שואה בנפש ורוח. הוא זוכה ומתקן גם בנשמה קדושה.

רטו) דביוין דבר נש וכור' : מכיוון שהאדם עוסק בתורה, הוא מתקן בנשמה אחרת קדושה, שכותב, שרך נפש חיה. שפירושו, נש שמחיה ההייא הקדושה, שהיא המלכות, כי כשהאדם אינו עוסק בתורה, אין לו נפש קדושה, הקדושה שלמעלה אינה שורה עליון, ובשהוא עוסק בתורה, באותו הרוח שדובר בה, זוכה לנפש חיה ההייא, ולהיות כלאכין הקדושים. פירוש, חייה ה"ס הנוקבא דז"א בעט שהיא בגדרות פב"פ עם הו"א, כי או נקרא הו"א עז החיים, והנוקבא חיה. וע"ז שהאדם (טורי ז' דף י"ב פ"ב)

הקדמת ספר הזהר

רה

ן מלאכיו בארץ. וזה הוא דכתיב, ס' ועופ יועוף על הארץ, האי בהאי

- עלמא, בההוא עלמא תניןן, זומין קב"ה למועד לוון גדיין כנשרין, ולאשטא
- בכל עלמא דכתיב ז' וקיי ה' יחליפו כה יعلו אבר כנשרים.
- ר' (ו' והינו דכתיב ועופ יועוף על הארץ. דא ז' אוריתא דאקרי מים,

חולפי גרסאות

ט נ"א עופ. י' נ"א הא.

מנחס רגג ת"ז תמייה דף בפ: פג. תמי"ו ד' פג. תנ"ה ד' פט. להלן רcta. ז' (ישעה מ) ז"ח בהר ג. מ' נח נא בכ ת"ז תם ד' פ. תנ"ה דף בפ.

מסורת הזהר

ז' לך שטו פנחים קמץ. ז' ב"א תוו ב"ב כסלה צו ז'

לדעתם רגג ת"ז תמייה דף בפ: פג. תמי"ו ד' פג.

הסולם

פקודו אוריתא פקודא חמישאה

מאמר

ומיטיב לכל ורחות וחנון וכו', ואלה שעוד לא זכו לנפשDKDsha, הר' גם הס"א עוד שלות עלייהם ומצא דאולן ושתאן בעולמא ולא אשכחן אחר לניחאה שבעת שמחשוביהם משוטטות בעילם, ורואים ההנאה של הש"י בבני העולם. שלפי דעתם אינה כל כך טובה כפי שצרכיה להיות ע"פ שמותיו הקדושים. נמצאים פוגמים ח"ז' בשמותיו הקדושים. ולא אשכחן אחר לניחאה, שאינם מוצאים מקום מנוחה שיוכלו להאמין בשמותיו ית', לאתקשרה ב', וליפיכך ואסתאנן בגין סטרא דמסאבותא וגנטמאים בתוך סטרא דטומאה כלומר, שבאים ח"ז' לכפרה בו ית', וכל זה הוא דהא בקדושה לא עיל ולא אתכליל שהרי לא נכנס בקדושה, ולא נבל בה. כי לא זכה בנשך בקדושה, ואיןו עשה פעולות להכלל בקדושה.

אםنم אינון דמתעפקין באוריתא והמשיכו נפש קדישא. הנה מתהפק גופם להוות כמלאיכם, שוכנים להקדדים עשרה לשמעיה כמוהם, וע"כ עליהם כתוב, ועופ יועוף על הארץ, זומין קב"ה למועד לוון גדיין כנשרין ולאשטא בכל עלמא שעודי הקב"ה לעשות להם בונפים כנשרים וישוטטו בכל העולם. פירוש, כי הם משוטטים במחשוביהם בכל העולם כלו ורואים הנגתו ית', וע"ז לא לבד שאינם נשלים בסטריא דמסאבותא, אלא שעוד הם מקבלים כה להעלות מ"ז ולהגדיל בהם תמיד דכתיב וקיי ה' יחליפו כה יعلו אבר כנשרים, כי ע"ז מעלים אבר כנשרים, והם מחליפים כה תמיד, ומעלים מ"ז בכח אמוןתם ביהודה ית' וממשיכים תמיד רוח קדישה מלעילא.

ר' (ו' והינו דכתיב ועופ וגו': וזה שכותב, ועופ יועוף על הארץ. כי התורה שנקרת

הם נמשכים אחר הש"י. אצל הנמשך אחר האדם, ונמצא משומם זה אשר עשייתם קדמה לשמייתם. ואומר דאיןון דמתעפקין באוריתא וממשיכים נפש קדישא נמצא החומר שלהם, ע"פ שהוא מאיר, הוא מתהפק להיות כמלאיכי מרום. ועשיותם קדמה לשמייתם, שעושים מצותיו ית', בכל הלימודים מטרם שמשיגים מה שעושים. להיותם נמשכים גם הם אחר הש"י אצל הנמשך אחר האדם, ותוכל לדמות זה כמו שתמצא, שבעת שהרוח מעלה שהוא אבק לעיני האדם. הרוחו סגור מהר את עפפני מטרם שמחשבתו תרגיש זאת, ותמצא בו תהميد, אשר עשייתו שהוא עצימת עינוי, מוקדים לרגש מחשבתו באבק המתפרק. וויש מלאכיו איןן מלאכיו דמתעפקין באוריתא, דאקוריון מלאכיו באיעא, כי ע"פ שהם בארץ, נשא גופם כמלאיכי מרום, ועשיותם קדמה לשמייתם, דיהינו שאינם נמלכים בשכלם כדי לעשות מצותיו ית', בשלימות. אלא עושים המוצה בכל שלימות מטרם שיטסiko להרגיש במחשוביהם מה שעושים, כדוגמת עצימת העפעפים המקודם להמלך במחשבה, ולפיכך הם נבחנים למלאיכים באיעא.

ויש גדיין כנשרין, ולאשטא בכל עלמא דכתיב וקיי ה' וכו': עתדי הקב"ה לעשות להם בונפים כנשרים. לשוטט בכל העולם. כי כל עוד שבר נש לא זכה לנפש קדושה, שלוטים עליו בתוך כף הקלע (שמוסאל א' כי) שפירשו (בזהר ויקרא אות תלה) נפש אויבך יקלוונה בתוך כף הקלע (שמוסאל דאולן ושתאן בעולמא, ולא אשכחן אחר לניחאה, לאתקשרה ב', וכוי דהא בקדושה בגין סטרא דמסאבותא, ואסתאנן לא עיל ולא אתכליל. פירוש, כי אי אפשר להרבך בהש"ית ולקיים מצותיו ברואי, רק אחר שמאמין בשמותיו של הקב"ה שהוא טוב (ויש ז' יב ע"ב)

הקדמת ספר הזהר

ישרצוּן ויפקונּ רחשהָ דְּנֶפֶשׁ חַיָּה, מִאֵתֶר דְּהַהִיא חַיָּה יִמְשֹׁכוּ לְהַתָּא. כִּמָּה דָּאַתֵּר, וְעַד אָמֵר דָּוד, לְבָטָהָר בָּרָא לִי אֱלֹהִים לְמַלְעִי בָּאוּרִיתָא, וְכַדִּין, וּרְוחַ נְכוֹן חֲדֵשׁ בְּקָרְבִּי.

מאמר פקודה שתייתה

ריט) פֻּקּוֹדָא שְׁתִּיתָא, לְאַתְּעַסְּקָא (בְּפְרִיה וּרְבִיה). דָּכְלָמָאָן דָּאַתְּעַסְּק בְּפְרִיה וּרְבִיה, גְּרִימָ לְהַהְוָא נָהָר (לְמַהְוִי נְבִיעַ תְּדִיר, וְלֹא יִפְסֹקּוּן מִימָיו, ז') וַיָּמָא אַתְּמָלִיא (בְּכָל סְטְרִין, ז') וּנְשָׂמְתִין חֲדֵתָן מַתְּחַדְּשָׁן וּנְפֹקִין מַהְוָא אַילְנָא, וְחִילִין

חולפי גרסאות

כ נ"א מכל (אה"ל).

ח"ב ד' רעו: ד"י, ויקרא קפה פנחים כנג ת"ז ח"ב דף פב. להלן רכו. ס) (מהלים נא) וישב רעג. ט) וישב קנו קסא קעה קפְד ויקרא צד אמור נח נשא תמא דף פב. לבן קמה ת"ז תמא דף נג. פ) וישב קנו ת"ז תכ"א דף נג. תמצ"ד ד' פב: ז) ב"א צו רצח שא שעו שעת ב"ב רם ויחי תקלת תורה בהשומות ח"א דף רנא: רנה: ד"י, וארא קנו בא ואתמנון כנג האינו רכח בשלח קמב פקודי א רעה תוריע יג אחריו מות לה אמר קסד בהעלותך לא ואתמנון כנג האינו רכח ת"ז תי"א בהשומות דף קמו: קמה. ז) ב"א זהה ויקהל שעוג ז' ח' בראשית תשען.

מסורת הזהר

ט) ב"א תה שמota ר ספרא זצניעותא לח בהשומות

פקודי אוורייתא פקודה שתייתה

הנמשך וויצא, והמים שלו מתרבים ורוחשים רחשי, ורובי נשות, לחייה ההיא.

פירוש. כי באתערותא דלחתא אתעד לעילא וגורות זוג קב"ה ושכניתיה, ואו הנחר, שהיא יסיד דז"א. נבייע תדריר במינין דכرين ולא יפסקון מימי מלהשפיע בנוקבא וימא שהוא הנוקבא דז"א אַתְּמָלִיא (בְּכָל סְטְרִין מתמלא בכל הצדדים, דהינו הון מסטרא של הוווג להחיות העולמות, והן מסטרא דהולדות נשימות ונשות חדשות מתחדשות וויצאות מעץ ההוא כלומר, לא נשימות חדשות ממש, אלא נשימות ישנות שכבר היו באדם הראשון ונשרו ממנו מחמת החטא דעתה"ד, הון חזרות ומתחדשות ע"י האי אַילְנָא, שהוא ז"א, ונקראים משום זה נשימות חדשות. וויש ונשותין חרטין מתחדשן. כי נשימות חדשות ממש איןן באות לעולם רק אחר גמר התקון של החטא דעתה"ד. וצבות רכבים נאצלים לעילא עם הנשות האלו. כי עס כל נשמה נפקון כמה מלאכין כמ"ש להלן. וכמן כן בזוגים דלהחות העולמות יוצאים גם כן מלאכים.

וז"ש, ברית קיימת קריישא נהר וכו', פירוש, כי שרצ נפש חייה רומו על יסוד דז"א הנקריא ברית קיימת והוא נהר דגניר, שהוא בחינת הנהר הנמשך וויצא מז"א המלביש לאו"א הנקריא עדן, להשכות את הגן

מאמר

שנקראת מים ישרצו וויציאו רחש של נפש חייה, ממקוםה של חייה ההיא, שהיא המלכות, ימשכו אותה למטה. כמו שלמדנו, ועל זה אמר דוד, לב טהור ברא לי אלקים, לעסוק בתורה, וגון, ורוח נכוּן חֲדֵשׁ בְּקָרְבִּי.

פירוש, כי חוזר לבאר שיעור הכתוב. יושציו המים שרצ נפש חייה. ואומר שפטים זו תורה, ישרצון, פירושו, שויציאו נפש חייה, מאתר רחה חייה ימשכו לה לחתא, שימשו הנפש הוו מנקבא עלאה, שהיא נקרהת חייה, וממנה ימשכה לעולם הוה. ועל דא אמר דוד לב טהור ברא לי אלהים, למלעי באורייתא שביקש שיתון לו השיתות לב טהור לעסוק בתורה ולהעלות מין זכרין ורוח נכוּן חֲדֵשׁ בְּקָרְבִּי, ואו יוכה להמשיך רוח נכוּן ויוכל להדבק בו ית'.

מאמר פקודה שתייתה

ריט) פֻּקּוֹדָא שְׁתִּיתָא וכו': המצואה הששית היא, לעסוק בפריה ורבייה. כי כל מי שעסוק בפריה ורבייה, גורם לאותו הנחר, יסוד דז"א, שהיה נובע תמיד. ומימי לא יחלו, והיותו, שהוא המלכות, מתמלא מכל הצדדים, ונשות חדשות מתחדשות וויצאות מאותו האיל, וצבות רכבים מתרבים למעלת עם אותן הנשות כדי לשומרן. ז"ש, ישציו המים שרצ נפש חייה. זהו אותן ברית חדשה, הנהר (דסויי דף י"ב ע"ב)

הקדמת ספר הזהר

רו

סגיאן אתרביאו לעילא בהדי אינון נשמתין. הה"ד ישרצ'ו המים שרי' נפש
חיה, ט דא ברית קיימת קדישא, נהר דנגיד ונפיק, ומיא דיליה אתרביאו, ורחשין
רחשא ורבייא דנסמתין לההי' חיה.

רכ) ובאינון נשמתין דעתlein בההי' חיה, נפקי כמה (ט ט) עופי י דפרחן
ט וטאשן כל עלמא, וכד נשמתא נפקא להאי עלמא, ההוא עופא, דפרח ונפק
בהדי האי נשמתא מההוא אילנא, נפק עמייה. כמה נפקון בכל נשמתא ונשמתא,
תרין: חד מימנא חד משמאלא. אי זכי אינון נטרין ליה, דכתיב (ט) כי מלאכיו
יצוה לך. ואי לא, אינון מקטרגי עלייה. אמר רב פינחס,* תלתא ט אינון
דקימי ט אפטורופסין עלייה דב"ג ט כד זכי. דכתיב (ט) אם יש עליו מלאך מליץ
אחד מנני אלף ט להגיד לאדם ישרו: אם יש עליו מלאך מליץ, תרי.
ר אחד מנני אלף להגיד לאדם ישרו. ט הא תלת.

רכא) א"ר שמעון, חמץ, דכתיב יתר ה ויחנו ויאמר, ויחנו חד, ויאמר

חולפי גרסאות

מסורת הזוהר

ל נ"א דפרחן. ונ"א עופי ודפרחן, וחילון רברבן וטאשן
(אה"ל). ט נ"א כמה מלאכין וטמשין לנשמה)
תולדות קע וישלח ה כסוד בא רא רב משפטים לרלה
טיש תנה פקודי תקסה ת"ז ת"ה בהשומות דף קמבר:
ת (תחליט צא) וישלח א ו בא רא רב משפטים חיט
פקודי תקסד ואוחנן לו האזינו רכג ת"ז בהשומות
ת"ה דף קמבר: א) (איוב לג) וישלח כסוד בא ב שלוח
שהה פקודי תקנה נשא קיא ת"ז בהשומות ת"ה ד
קמבר:

דרך אמת ט (אחרי מות סה ויצא קנא עיב בסית) ט וינש ר"ט עיב ובראשית נ"ח ע"א. צ) מלאכים
הפורחים ומשפטים.

הטולם

מאמר

פקודי אורמייתא פקודה שתיתאה
כשהוא זוכה. שכותב. אם יש עליו מלאך מליץ
אחד מנני אלף להגיד לאדם ישרו: אם יש
עליו מלאך, הרי אחד. מליץ, הרי שניים. אחד
מנני אלף להגיד לאדם ישרו הרי שלשה.
הגן, שהוא הנוקבא שלו. ומיא דיליה
אתרביאו ורחשין רחשא היינו מוזוגים
דבחינת ויק הנקראים רחשין, שהוא תרגומו
של ישרצ'ו שרי'. ו מבחינת זוגנים דגער להולדת
נשמות. אומר ורבייא דנסמתין לההי' חיה
חיה והיא הנקריאת נפש חיה בכתב.

רכא) א"ר שמעון וכו': א"ר שמעון,
חמשה מלאכים הם, כי כתוב עוד, ויחנו
ויאמר: ויחנו אחד. ויאמר, שנים. הרי
חמשה. אמר לו, אינו כן, אלא ויחנו, זה
הקביה לבדו ולא מלאך, כי אין רשות לאחר
לחונן אותו, אלא הוא בעצמו. אמר לו, יפה
אמרת.

רכ) - ובאינון נשמתין דעתlein כל
וסע אלו הנשומות המכונסות באotta החיה, שהוא
המלכות, יוצאים כמה עופות, דהיינו מלאכים.
הפרחים ומשפטים בכל העולם. ובשניהם
יוצאת לעולם הזה, העוף ההוא, ספרה ויוצא
עם הנשמה והוא מאיו האילן, יוציא עמו. כמה
מלאכים יוצאים עם כל נשמה ונשמה, שנים.
אחד מימין ואחד משמאל. אם זוכה הם שמורים
אותו. שכותב, כי מלאכיו יצוחה לך לשמרך.
ואם לא, הם משטיניכם עליון. אמר רב פינחס.
שלשה מלאכים הם, הנמצאים מגינים על האדם.
(דמויי לך עיב ע"ב *) ויך ע"ג ע"א)

פירוש. יחד עם הנשומות גולדים וווצאים
כמה מלאכים הנקראים עופין, שהמלאים
ההם מסיעים הנשומות להכרעת כף הוכות,
או להיפק שם מקטרגים עליהם ודוחים אותו
לכף חובה. כמו"ש והולך. וויש דפרחן וטאשן
כל

תרין. א"ל לאו הци, אלא ויחננו, דא קב"ה בלחוודי, דהא לית רשו לאחרא אלא ליה. א"ל שפיר קא אמרת. רכב) ומאן דאטמנע מפריה ורביה, כביכול, איזער דיקונא דכליל כל דיקונין, וגרים לההוא נהר דלא נגדין מימי, ופיגים ^א קיימה קדישא בכל טרין. ועליה כתיב ^ב ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים ב' ב'. כי ודאי, דא לגופא. ונשمتיה לא עיל ^ג, לפרגודא כלל, ^ד ואטריד מההוא עלמא.

חולפי גרסאות

א ופיגים קיימה דשמא קדישא (אה"ל). ב נ"א לא"ג ב'. ג לפרגודא דמלכא כלל (אה"ל). ד נ"א ואטריד מההוא עלמא לא"ג.

ב) נח קמו לך שכא ויישב קנו כסא קען ויחי שפה משפטים רכב ויקרא סג סח צה אחורי מות יט נז נ שא קמא קמד פנחים מו מט נז ת"ז תמי"ב דף טב:

ג) (ישעה ס) ב"ב תמה וירא רמד יתרו שצב

משפטים רכט תרומה תנד ויקלח שלד שפו שמיניו קיב

את חי רוחה ורבדת רות תרשה.

דרך אמת ק) למחיצה שלפני העולם הבא לך צ"א ע"א וישב קפ"ז ע"ב לך לך פ"ה ב' וירא קפ"ז ע"א ויחי רכיה ב' מ"ה א'

מסורת הזוהר

כל עלמא שהם פורחים ומשוטטים בכל העולם, ורואים השגתו יתריך על בני העולם כולם. איך הם מושגים ממנה ית', ומודיעים לה נשמה, ואם הנשמה זוכה היא מכריעה את עצמה ואת כל העולם כולה לכף חוכמה. ואם איןנה זוכה, מכריעה את עצמה ואת כל העולם כולה לכף חוכמה. וזה במה נפקן בכל נשמתא ונשמתתא.

מאמר

הסולם
פקידי אוריתיא פקוודא שתיתאה
הפושעים ב'. כי ודאי. והוא אמר לגוף, ונשמו
אינה נכנסת למסך כלל. דהינו למחיצתו של
הקב"ה. וגורש מהעולם ההוא.
ביואר הדברים המלכות נקראת דיקונא
דכליל כל דיקונין, כי כל הצורות של הנרין
דצדיקים ומלאכים דג' העולמות בי"ע גמישות
על ידיה, שם חיליה וצבאייה, וכן מי שאינו
עוסק בפריה ורביה, נמצא שהוא כמעט דמות
המלכות. ומעכבה מלחותיא כל חיליה וצבאייה.
בי ע"י אתערותא דלהתא יוצא כנגדה אתערותא
דעלילא, וגורם לווזג קב"ה ושכינתייה, להוליד
נרטן ומלאכים בבי"ע. כמו"ש לעיל. זוז
גרום לההוא נהר דלא נגדין מימי שגורם
לייסוד דז"א שלא ישפיע מניין דוכרין לשכינה
הקדושה. ופוגם בברית הקדוש בכל הבחינות
שלו. כי הוא מעכוב ב' בחינות הזוגנים. הוו
מסטרא דז"ק והן מסטרא דג"ר. וועליה כתיב
ויצאו וואו בפגרי האנשים הפושעים ב'
בי מצות פריה ורביה מנדרילה לנשמו
בתמידות. ועי"ז מנצח גם את גופו לנצח.
שיימוד בתחום המתים. וממי שאינו עוסק
בפריה ורביה נמצוא עושה את גופו כמו
פגר, שעליו נאמר ויצאו וראו בפגרי וגוי.
נשנתהו לא תוכל להכנס למחיצתו של הקב"ה
והוא נדחה מהעולם הבא.

פקודא

והנה רב פינחס אינו חולק על ר'ש,
שאומר שרך תרין עופין, נולדים עם הנשמה.
אלא אומר. כי כל זמן שאין לו אלא אלו
תרין עופין, אי אפשר לו להכריע את עצמו
לכף זכות לגמר, אלא הוא מוטל מדין
לחמי ומרחמי לדין. אלא ע"י מעשים טובים
נולד לו מלאך שלישי, אז זוכה להכריע לכף
זכות. וזה תלתא איןון וכו' פד זכי שלא
יכול לזכות זולת ע"י שלשה מלאכים.

רכב) ומאן דאטמנע וכו':ומי שנמנע
מפריה ורביה, מקטין כביבול את הצורה
הכוללת כל הצורות, שהיא צורת אדם, וגורם
לאותו הנהרה, לייסוד זו"א, שמיימי אינם
נשניים. ופוגם ברית הקדוש בכל הצדדים.
ועליו כתוב, ויצאו וראו בפגרי האנשים
(דסויי דף י"ג ע"א)

מאמר פקודא שביעאה

רכג) פקודא שביעאה. ז) למגרור לתרמאניא יומין, ה' ולאעברא זוהמא דערלטא בגין דההיא חיה, איהי דרגא תמיןאה לכל דרגין, וההיא נפש דפרחא מיננה, אצטראיכה לאתחזואה כמה לתרמאניא יומין, כמה דאייהי דרגא תמיןאה.

רכד) וכדין, אתחזוי ודאי דאייהי נפש חיה, נפש דההיא חיה קדישא, ולא מסטרא אחרא ודוא איהו ישרצוי המים. בספרא דחנוך, יתרשםון מיא דזרעא קדישא: רשיימו דנתן יוזד, דאתרשים בברא קדישא, מכל שאר רשותין דעתמא.

חולפי גרסאות

ה ז"א לאעברא, ונו"א ואעברא. ז נ"א אתרשימן. זנו"א רשיימו דזרעא דנטש חיה ודו"א רשיימו דנתן יוזד.

רכא תורען לא לו אחריו מות רצוי אדרא נג אדרא שיב שלח קיח קסט קעב חקט פו, ת"ז בהקדמה דף א. ת"ט ד' מ. מא: תכ"א ד' נז: נח. ס. תכ"ב ד' סט: ע. תיל ד' עז: תלב' ד' עז: תמי"ז ד' פג: תנ"ח ד' צב: תק"ח ד' קי. ח' לך תמב תmag בא פט אדרא רבא שיב ת"ז תכ"א ד' נז: נח. ס. תיל'ז ד' עז.

מסורת הזוהר

ז) (מליה) ב"א שסיד לך רצוי שלח שפ' תכה תלה תmag תנד בהשפטת ח"א ד' רסן. ד"י. שמוט כת וארא כ בא פט בשלח תעדי יתרו תקב' משפטים תקמה תקעב תרומה תתצד פקורי תרצה תתקא, ויקרא רטן רכא תורען לא לו אחריו מות רצוי אדרא נג אדרא שיב שלח קיח קסט קעב חקט פו, ת"ז בהקדמה דף א. ת"ט ד' מ. מא: תכ"א ד' נז: נח. ס. תכ"ב ד' סט: ע. תיל ד' עז: תלב' ד' עז: תמי"ז ד' פג: תנ"ח ד' צב: תק"ח ד' קי. ח' לך תמב תmag בא פט אדרא רבא שיב ת"ז תכ"א ד' נז: נח. ס. תיל'ז ד' עז.

הסולם

מאמר

רכד) וכדין אתחזוי ודאי וכו': ואז גראה ודאי שהיא נפש חיה. דהינו נפש של אותה היחה הקדושה, שהיא מלכות, ולא מצד האחר. וזה הוא ישרצוי המים. שפירש בספריו של חנוך, יתרשםו מי זרע הקדוש ברושם של נפש חיה, וזה הוא הרושם של אהת י', הנרם בברא קדש, יותר מכל שאר רשותים העולם. פירוש. כי מבאר הכתוב ישרצוי המים שרז נפש חיה, משלו התארשות והצטירות, שע"י המילה והפריעה, מצטירין ומתרשםין המיין דוכרין עלאיין המושפעים לנפש אדם, ברשימייו זעיר של הנוקבא והנקרת נפש חיה.

והנה עלמא עלאה בינה נרשם ונחמת עם י', ועלמא תחתה מלכות נרשם ונחמת עם ח', ובעתה שמלבותה שהיא הנוקבא עללה ומלבשת על עלמא עלאה בינה, כדין נפקת ח' ממנה, ואעלית י' כמו הבינה. (כמ"ש לעיל סוף אות י"ז, ע"ש בסולס). וו"ש ודאי רשיימו דעת י' דארשים בברא קדישא מכל שאר רשותין דעתמא כי ע"י מילה ופרעה מתעכרים גם מהאדם כל הרשימים דעתמא דין שם מבחינת ח', ורשיימו דעת י' באה במקומה, כמו שנעשה בnockבא שעלה לבינה כנ"ל, וכיון שהברא קדישא של

רכג) פקודא שביעאה וכו': המכזיה השבעית היא, להמול לשמונה ימים, ולהעביר זוהמת הערלה, משומ שאותה התחיה, שהיא מלכות. היא המדרגה השמיינית לכל המדרגות. דהינו כשמתהווים מבינה, ואוותה הנפש העפה ממנה צריכה להראות לפניה לשמונה ימים, כמו שהיא המדרגה השמיינית.

פירוש. שאין הנוקבא דז"א נקראת חיה זולת על ידי עלייתה והולבשתה את הבינה, שהיא דרגא תמיןאה של ע"ס מתא לעילא, ונקרות גם המלבחות שהיא נוקבא דז"א בשם שנייני, כי עלתה שמונה מדרגות, שמננה עד הבינה, ורק או נקרות גם היא חיה כמו הבינה.

והנה נפש האדם שנולדה מן הנוקבא דז"א שנך' חיה, ונקרות שמיינית. צריכה להראות לפני הנוקבא עם התקונים של מילה ופרעה, ביום השמייני לידייה שללה, ואז גראה וניכר בודאי, שהיא נפש מאותה היה קדשה, ולא מצד אחר. כי אז, בכה המילה והפרעה נדחה ס"א לגמרי מהחיה נפש אדם, והיא יכולת לקבל שלימיות אורותיה של היחה היא. ודאי איהו ישרצוי המים. ובזה מקבלת המיין דוכרין עלאיין מווין' ומשתלמת במים האלו.

(תוסי' דף יג ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

רכה) ועופ יעופ על הארץ. דא ז אליהו דעתם כל עלמא בד' טאסין,

מסורת הזוהר

ז) (בראשית א) לעיל אות רץ. ז) ביב קסו לך שפו תק"ח זך קה.

הסולם

מאמר

אנט תזרמן תמן, ומוא דאסחדיד דישראל עיבו הואה יפheid רישראל מקיימין האי קיימא. והא תנינן, על מה אתענש אליהו קמי קב"ה, על דאמיר דלטורה על בני. עכ"ל. וזה להבין הדברים לפי פשוטן, שאליהו נתחיב להיות על כל ברית מילה בבני ישראל מטעם עונש על שאמר דלטורה על ישראל. ועוד, איך אמר כאן לנו פנינו שצרכין להזמין אותו ולאדרבא בפומיה דא כורסיא דאליהו, ואוי לאו לא שארי תמן. ואם חיז'ו הוא מוכחה להיות על הברית מילה מטעם עונש. הלא הוא מוכחה להיות תמן. ועוד למה צריך לסתודוא דאליהו שייעיד לפניו שבגנ"י מקימים ברית מילה, וכי אין הכל גלי לפניו ית'. אלא סוד גדול ונורא הסתירו כאן תחת מתק לשונם כدرכם תמיד.

והען תבין עם המובא בזוהר (שלהج זך ליט' אות קי"ז). פתח רבי אילעי ובוי באברם כתיב החחלך לפניו והיה תמי, יעקב דاشתלים יתריך כתיב וייעקב איש תם, אמראי אקרי איש תם בגין דלא אשтар ביה פסולות כלל, דחא פריעעה הוה ביה וכו', אתר דפריעעה שארי איהו שור דזוקנה דשמאלא דברוסיא דילתי, וחווא שור אקרי שור תם וכו', בגין דאית שור מועד בסטר ערלה פריעעה, וכמה גורדי נימופנן נפקין מניה עד דרגא בתרייתא דאקרי שאיה וכו', ודא בחבורה דחמור בישא וכו' וייעקב איש תם בעלה דההיא תם, ע"ש. ביאור הדברים כי ד' קליפות הן: רוח סערה, ענן גдол, אש מתלקחת, ונוגה לו סביב. וג' הראשנות הן קליפות טמאות כולו, אבל קליפת הנוגה החזיה טוב וחזיה רע, ובעת שג' הקליפות דבוקות בה נשית כולה רע. ובעת שנפרדת מהן ומתפרקת בקדושה היא נשית כולה טוב. ומקומן של ד' קליפות אלו הן בסיסם הפכוות שהוא בסיסו היסוד, שיש שם ב' עורות זה על זה, העור הא' נקרא ערלה, ובו כלות ג' הקליפות הטמאות: רוח סערה ענן גдол ואש מתלקחת. והעור הב' נקרא עור הפרעה, שהוא בחינת קליפת נוגה. שחזיה טוב וחזיה רע.

הנה

של היסוד נחתם ב' יכול גם האדם לקבל נפש חייה שלימה מהנקבה קדרישא.

רכה) ועופ יעופת וכו': ועופ יעופ על הארץ, זה הוא אליהו, העוף כל העולם בארכע עיפויות, כדי להיות שם באotta ברית מילה הקדושה. וצריך לתכן לו כסא, ולהזכיר בפיו, זה כמו של אליהו. ואם לא, אין שורה שם.

ביואר הדברים, כי יש להבין, דכאן דריש המקרא ועופ יעופת על אליהו דעתם כל עלא בארכע טאסין, ולහלאן (פרשת בראשית א' זך שייד' אות ת"ז) דריש המקרא שלabhängig, ואת כל עופ כנף למיננו על מלאכין דעתם. והען אין הוא, כי כאן דריש בעיקר סיום דקרה, דכתיב על הארץ, שאין לפניו על מלאכים עליונים, כי הם אינם בארץ, וע"כ הכרה הוא שהוא אליהו. (כמיש להלן בראשית ב' זך קי' אות קס"ו), יעופ על הארץ דא אליהו דASHתבחה תדריך בארץ ולא מפטרא דabhängig ואמא אשתבחה, דאיהו בד' טאסין. פירוש כי המלאכים הם מפטרא דאו"א, וע"כ הם רק נמצאים בשמיים. ויש להם ויק' חגי'ה נה"י, וע"כ כשהם לאארץ לעשות שליחות טאסין בשית טאסין, כי הם מלבושים בשש ספריות. אבל אליהו אין מפטרא דאו"א אלא מפטרא דמלכות וו"ס אשתבחה תדריך בארץ, ולפי שהמלכות אין לה אלא ד' ספריות מז"א, שהון תנחי' שמהזה ולמטה שלג ע"כ הוא טאטם כל ארעא רק בר' טאסין דהינו בתלבשות ד' הספריות תנחי'. וכיון שהמתוב אומר ועופ יעופת על הארץ הרי שאנו קאי על מלאכין אלא על אליהו שהוא בארץ. משאיב המקרא ואת כל עופ כנף למיננו, שלא נזכר שם על הארץ, קאי על המלאכים שהם מפטרא דאו"א, דעתם עלא בשית טאסין.

למהו המן בההוא גיזרו דקיימא קדרישא (להלן פרשת לך לך זך קכ"ט אות שפ"ח). אומר הטעם כי משום שאמר אליהו קנא קנאתי לה' כי עובו בריתך בני ישראל וגוי א"ל חירך בכל אחר דהאי רשים קדרישא ירושמן לייה בני בכשרחן (ודפי' זך יג' ע"א)

הקדמת ספר הזהר

רייא

למהורי תמן בההוא גוירו דקיימה קדיشا. ואצטיריך ^(ז) לתקנא ליה כורסייא, לאדכרא בפומיה, ^(ט) דא כרסיא דאליהו. וαι לאו, לא שاري תמן.

מסורת הזהר

(ח) לך שמו ויגש מה בח"ג ציד תרומה תשפט. ט) לך שמו.

הטולם

סקורי אוריתיא פקודה שביעאה

מאמר

שיטקל השור. והוא מטעם כחו הגדול של שור המוער, שהוא בבעליו ולא רשותנו. וכי כתוב והווער בבעליו ולא רשותנו. וכי כתוב והווער בבעליו ולא רשותנו. וכי כתוב והווער בבעליך לאלהו אוthon הדלטורה של הס"מ על עצמו, וקטרג על בני ישראל, במקום נמצאו בוזה. שסתם פיו של הס"מ ונתבטל שליחותו של הס"מ, משום שאליחו קבל על עצמו את שליחותו, ואו יש לו כוח גם להעשות סגנור אח"כ, בעת שהוא רואה בני ישראל מקיימים בירתה.

זה אמרו (זהן לך לך קכ"ט) אוט שפ"ח(ז), הטעם שאליחו זריך להיות בכל ברית מילתה משום ומושמא דאברהיד דישראל עזיבוי, הוא יסחיד רישראל מקיימין האי קיימת, כיון שהוא נטל על עצמו כה הקטרוג של הס"מ על בני ישראל, לאמר דישראל עזיב ברית בסוריה והווער בבעליו ולא רשותנו, הנה משום זה יש לו כח להעיד גם כן שמייקמים הברית, ואו מתעביר כחו של השור המוער למג'רי, וכל המוחין שנסתלקו בסבת שור המוער יכולים לחזור ולהתגלות. והבנ' היבט. ועוד יתבאר להלן.

וז"ש, ואצטיריך לתקנא ליה כורסייא: דהינו מלבד כסא הסנדק שעליו נועשים המיליה והפריעת, יש לתקן עוד כסא ב' לצורך אליו. ויש להבין למה אין מספיק כסא אחד לשניהם. והענין הוא כי סוד הכסא בכל מקום, הוא תחילת והתיקון להשתרת עליון בתחתו. וכבר נתבאר לעיל (בזיבור הסמוך). שענין המוחין המתגלים על ידי המיליה והפריעת, וענין סודו של אליו על קיום הברית הם ב' דברים מיוחדים. כי שיעור המוחין המתגלים ע"י הפריעת הם מבחינות שור תם, שלא גודע כי שור גנחה הוא, שה"ס החורת הנוגה לקדרה ע"י וחצנו את כספו ע"ש. ייזון סודו של אליו הוא מעניר את רצויו של שור מוער, שהוא כחם של צ'ן ווילטיא הטמאות עצמן ולהסתנים מיליה. כיון קטרוג ולפיכך צרכיהם לבני כסאות: הוא הוא כסא ה' והיינו הכסא של הסנדק

והנה אדם הראשון נולד מהול, כי ג' הקליפות הטמאות לא הייתה להן שם אחיה בו, ולא היה בו אלא קליפה הבוגה לבב, שהיא עור הפריעת, והיתה גם היא כולה טוב, להיות נבדלת מג' הקליפות הטמאות, ונടבקה בקדושה. אלא בחתא דעתה"ד בפיותי הנחש, הכלול מג' הקליפות הטמאות, משך עליו את העור הב' שהוא הערלה במ"ש חז"ל (טנזרין לה): אדה"ר מושך בערלהו היה. ז"ס הכתוב והווער בבעליך יומת (שםות) וגבי השור יסקל וגם בעליך יומת (שםות) כא', כי בעת שהערלה קפזה עליו ונתחרבהabis ביסודו שלו תיכף פרחה ממנו הנשמה ואצליות ונפל לעשרה ונגורעה עליו מיתה. ז"ס וזה הניל, דאיתו שור מוער בפטר ערלה פרעה כי מחתה שהועד שלא לאכול מעצה"ד ולא נשمر ואכל ע"כ קפזה עליו הערלה בנ"ל. ומטמא ב' העורות יחד, כי גם עור הפריעת שהוא נוגה, נטמא גם הוא מכח חיבורו ודבקותו בערלה, שכן ג' הטמאות אמנים יש הפרש ביניהם, כי עיר הפריעת בקדושה גמורה תם, ולא מוער, מטעם היוותה בקדושה גמורה מטרם חטא דעתה"ד, והוא נטמא רק ע"י הערלה שנדרבקה בו.

ולפיכך יש ב' תקונים מיוחדים מיליה לפריעת, כי בשור המוער נאמר השור יסקל וכן הערלה צרייכים להעביר ולהתוך מתקדשה ולזרוק אותה לעפר. אבל בשור תם נאמר, וחצאו את כספו וכן עור הפריעת יש להניחו בקדושה מחובר ליסודו, אלא שצרכי חצאות ולקרוע אותה לכאנן ולכאנן, שבזה מתגלים המוחין בחורה אל הפרצוף, ונגלה בשוי קודש. וו"ש שם ובאהו שור עביד פרעה, ואעבר זהה מא דפסולת כלא כי ע"י שחצאים העור לכאנן ולכאנן מכוביב היסודה. מתבטלת והולכת כל הווה מה שכלל עור הפריעת מכח חיבורו הקודם בערלה. והמוחין שנסתלקו מחתה הערלה יכול סוזור יונתכליה

אמנם אין זו מתחייב זו בזאת כי המוחין שנסתלקו מאייהן נאסרת החטא דעתה"ד, שהרי בתוב וגש בעליך יונת אע"ג (דרורי דף יג ע"א)

רכו) יibrاء אלהים את התנינים הגדולים. תרין, אלין ערלה ופריעת,

מסורת הזהר

(בראשית א) ב"א תה ב"ב קפת תולדות ל בא לט שמיני עז.

הсловם

תקודו אוריתא פקדוא שביעאה

כ"י גם הם יפסידו את חלוקם שליקחים מalto המוחין, וע"כ גנשימים סניגור על ישראל, דהינו לקאים בהם המוחין. ולפיכך אין אליו סובל תיקון זה, כי אף שם פוסקין מלקטרג עלי ישראאל, אמןם הם ליקחים בעד זה חלק מהקדושה, ובכבדי לתיקון זה, נטל אליו כל הקטרוג על עצמו, ואינו רוצה כלל לפיטס אותו ע"י נתינת חלק מקרבנא דקדושה, לפיכך שאע"פ שהס"א כבר פסקה מלקטרג והוא גנשית סניגור, הרי אליו עצמו מלקטרג עוד, כדי לעקוף כחו של הס"א לגמרי ולהפרידו מהקדושה, ולפיכך צרכיהם לפה של אליו גנוס על פה ה' שמתגלחה ע"י המילה והפריעת המשאיר חלק מהקרבן לס"א. כי פ"י אליו עוקר את הס"א לממרי, בסוד ומומא דאמהיד דישראל עוזבו ברית, הוא ימיהיד דישראל מקימי ברית, (כנ"ד בדיבור השם).

זהו שצרכיהם לאדרבא בטומיה, דא ברטיא דאליוו דהינו שצרכיהם להוכיח ולהמשיך בחינת פומיה דאליוו על ברטיא שלו ולא יסתפק בפה ה' המסלך ג' ב' את הקטרוג ומהפכו לՏניגור, שהרי נשאר מהוביל ליתן חלק לס"א ב"ג". אבל על ידי פומייה דאליוו הוא מסלק את הקטרוג, ואינו צריך ליתן לו שום פיטס על זה. ואם האדם אינו מתאמץ להמשיך בטומיה, את הפה דאליוו על ברטיא שלו לא שארוי תמן. כי צרכיהם להמשיך אותו. ואין תימה איך אפשר שפומיה דאליוו יתקן יותר מפה ה', כי ז"ס אשר ברא אלהים לעתות, כי השיתת החיל הבריאה באופן שכול האדם במע"ט שלו למורת.

רכו) יibrاء אלהים את גו': יibrاء אלקים את התנינים הגדולים. תנינים הם שנימ, ואלו הם ערלה ופריעת, דהינו כריתת הערלה, ואחר כך פריעת. והם זכר ונקבה. ואת כל נפש היה הרומשת. וזה הוא הראש של אותן ברית קדש, שהיא נפש היה קדושה, כמו שאמרנו. אשר שרצו המים, הינו מים העליונים, שנמשכו אליו, לאות רושם הזה. פירוש. התנינים הם ליתן ובת זוגי, וכונגדם הם ערלה ופריעת, שם נשח בריה ונחש

מאמר

הנסדק, שהוא להשראת עצם המוחין ע"י המילה והפריעת. והב' הוא להשראת הארת אליהו, הסותם פיהן של הקlipot שלא יכולו לקטרוג, והוא כמא אליו. ואדרבא בפומיה דאליוו זאי לאו לא שארי תמן: ויש להבין מהו החוב הגדול הזה להוכיח בפה, דא ברטיא דאליהו, עד שם אין מוכירין בהה. אך ע"פ שהכינו לו כסא לא יבא שם. והענין הו, כי מובא בזוהר (תשא דף ט"ו אוט מ"ז), על הכתוב מה לך פה אליו, שה"ס פומיה דאליהו, וברית קיימת פה ה' אליה ע"ש. הרי שיש הפרש בין ברית קיימת שהיא המוחין המתגלים ע"י מילה ופריעת בסוד פה ה', ובין הפה של אליו עצמו.

ובכבדי להבין זה, יש להעמיק יותר בעניין סתייתת פה של השור המועד, שלא יקטרוג על ישראל אחר החזרת המוחין ע"י מילה ופריעת. כי מלבד סחוותא דאליוו הביל צרכיהם עוד לתיקון מיוחד הנעשה ע"י זריקת הערלה אל עפרא. כמ"ש בזוהר (פקודי דף ר'ב, אות תרצ"א). בזמנא דאתגר בר נש לתמניא יומין ושראת עליה שבת, מלכות קדרשא, ההיא ערלה דגוריין ושודאן לה לבך, בדין קיימת ההוא פ"א, וחמא דחאי אליו חולקיה מקרבנא דא, בדין אתגר ולא יכille לשلطטה ולקטרוגא עליו, ופליך ואתעביד סניגורייא על ישראל קמי קב"ה, ע"כ. בעת שהאדם נימול לח' ימים. שכבר עבר עליו יום השבת שה"ס מלכות במוחין דוא"א הנקרת קודש. הנה ערלה היא שחותכין ומשליכין אותה לחוץ. רואה אותה הס"א שנונתנן לה חלק מאותו הקרבן של ברית המילה. וע"י מתנה זו היא מתחפה מקטיגור להיות סניגור על ישראל לפני הקביה.

וביאור הדברים. כי מطبع הרותנים שנכללים זה בזה, וכיון שהערלה הייתה פעם דבוקהabis, נמצא שבעתה שחותכין אותה מהיסוד נוטלה עמה חלק מהקדושה. וכיון שאנו משיליכין את הערלה אל החיזונים, הרי הם יונקים ע"י איוו נהירו מהמוחין המתגלים ע"י מילה ופריעת. וע"כ אינם רוצים עוד לקטרוג על ישראל ולהשבית את המוחין האלו. (ודמי דף יג ע"א)

ו גוירו ^ט דערלה, ופריעה לבתר. ואינו דבר ונוקבא. ^ט ואת כל נפש החיים הרומשת, דא רשיימו ^ט דא"ת קיימא קדישא, דאייה נפש חייה קדשא, כדקאמו.

אשר שרצוי המים, מיין עלאין, ^ט דאתםשו לגבהה ^ט דאת רשיימו דא. רכז) ובגין דא אטרシימו ישראל בראשיהם קדשא ודכיו לתחא, כגוננו דאיינו רשיימין ^ט קדישין לאשותמודעא בין טטר קדשא . לטטרא אהרא און כ ישראל רשיימין, לאשותמודעא, בין ^ט קדושא, לעמץ עכו"ם דאתין ^ט מיטרא אחרא כמה דאתמר. וכמה דרישים לון, הци רישים בערי ועופי דלהון, לבערין, ועופי דעתין עכו"ם. זכה חולקהון ^ט דישראל.

מאמר פקודא תמיינאה

רכח) פקודא תמיינאה, למرحم גוירא ^ט דעאל למגור גרמיה ולעלאל

חלופי גרסאות

ו נ"א אתםשו (ד' פ. ל). ד נ"א את (ד' ל. ק). ט נ"א קדישין ל"ג (ד' ל. ק). י נ"א לסת"א דמסוכנא (ד' ש. ל. ק). נ"א דמסוכנו (ד' קוי מ). ג נ"א לסת"א דחו"ל (ד' ו). כ נ"א ובישראל רשיימין לאשותמודעא בין קדושא דלהון לשאר עמץ (ד' ק. ל.). ג נ"א בין טטר דמסבא (אהיל'). מ נ"א מסט"א דמסוכנו (ד' קוי מ). ג נ"א מסט"א דמסבא (ד' ו). ש נ"א ועופי דשר עמץ וכטה (ד' ט). ס נ"א דישראל ל"ג (ד' מ). א נ"א אל דעאל (ד' מ. ואיל).

מסורת הזוהר

ט ב"א שסא שס דך שצג שמוט כת שליח תען משפטים תקעב אמרור סב של שליח קייח קכ קעב מוחם תנגע ת"ז חמץ דף טג : חס"ט ד' קיט. תע"ז ד' קל : ג' ת"ז חמץ דף טג : תכיד ד' טט : תל"ז חמץ ע. ח. תניח חמץ צב : מ) לעיל אות ריח. נ (אות בירת) לעיל קללא בא"א שס ב"ב המכח קז דך שכו תנו תנגו תשא ויצא גו וישב רטו מקץ ע' ויחי תרמד בשלה רצעא של שם יתרו תלב משפטים תקמו ויקהלו שפו תכד ויקרא רכ' שליח כסן.

פקודו אוריתא פקודא שביעאה

לעמים עכו"ם הבאים מצד האhor. כמו שלמדנו. כמו שרשם את ישראל, כך רשם את הבהמות והעופות שלהם, לחבדיל בינהיהם, לבין הבהמות והעופות של העמים עכו"ם. אשרי חלקם של ישראל.

פירוש. כן נרשמו בהמות ועופות שלהם, כי יחס האדם אל שאר הבריות שבועלם הווא כייחס הכלל אל הפרטיטים שלו, כי האדם כולל בגופו כל בריות העולם בכלל חדא, וכך בריה ובריה היא פרט אחד העומד בפנוי עצמו שנחפרת מצורת האדם. ולפיכך כמו שנבדלו ישראל מאומות העולם מבחינת האדם שביהם. הנה אותו החילוק נהוג ג"כ בפרטיטים שלהם. שהם בערי ועופי. ומה דנקט דוקא בערי ועופי הוא משמו שהכתב מזכיר אותם, אבל הוא הדין בשאר בריות הנפרטיטים מישראל ומאותות העולם.

מאמר פקודא תמיינאה

רכח) פקודא תמיינאה וכ"ו : המזטה השמנית היא, אהוב את הגור הבא להמול ולתוכנס

מאמר

ונחש עקלתו, זכר ונקבת, כי ערלה היא נחש בריה, זכר, שצרכין להעבירו ולהשליכו לעפר. ופריעה היא תיקון להעבירה את רעת נחש העקלתו, שהיא הנקבה.

והנה הכתובה, ואת כל חמיה הרומשת, רומו על הרשימו דאות ברית קודש, כי ע"י הפריעה שחוציהם את עור הפריעה לכאנ ולכאן עלesisו, מתגללה הרשימו דרי' שהיא בכנית סימוא דעלמא עלאה הנקרוא זיהו, (כנ"ל אות י"ג, וע"י לעיל אות רכ"ז). וע"כ נקרו רשיימו דנפש חייה קדישא, שעליו אומר הכתוב ואת כל נפש היהיה הרומשת. וו"ש, מירין עלאין דאתםשו לגבה דאת רשיימו דא, היינו המין דוכרין דעלמא עלאה, או"א עלайн הנקראים היה, שם נמשכים רק על רשיימו דרי' (כנ"ל באות י"ז) נפקת ה ואעלת י' ע"ש.

רכז) ובגין דא אטרשימו וכו' : ומשום זה נרשמו ישראל. ברושם קדוש וטהור למטה. כמו שהרשימות הקדושות שלמעלה, הם כדי להזכיר בין צד קדוש לצד האורה, כך ישראל רשומים, כדי להזכיר בין קדושת ישראל, (ושורי דף יג ע"א)

תחות גדרפי דשכינטא. ואיהי פ' אעילא לון תחות גדרפה לאינון ז' דמתפרשן מסטרא אחרא מסאבא, ומתקרבין לגביה, דכתיב ט' תוצאה הארץ נפש חייה למינה.

חולפי גרסאות

ט) (בראשית א') להלן רלב' ביב' כס' קפא לך רנה פ' נ"א אעילת (ד' ש. קו. מ') וגיא פאלת (ד' ל. ק.). בהשפטות ח"א דף רנו. ד"י, שמות ר בשלה רלו צ' נ"א דמחרשאן (ד' ק.ל.).

תרומות לסדרה דזגיזותא נ' בהשפטות ח"ב דף רעו : ד"י, ויקרא קפו שי תכד שמיני עז' תורייע כב' טא אchariy מות רנה נשא מב' שלח שיט פנחים קכג בהשפטות ח"ג דף שא. ד"י, ח"ז תייר ד' כג : תייד ד' ל. תמה' ד' טג תס"ז ד' צת. ז"ח בראשית קמא חד תפ' תקנת טרשת תשלו יתרו טא קסה תק"ח ד' קיב ט'ג.

מסורת הזוהר

הсловם סקווי אויריה פקווא חמיאאה מאמר
ולהבנס תחת כנפי השכינה. והיא המלכות, מכונסת תחת כנפיו אוטם המפירים עצם, מצד האחר הטמא, ומתקרבים אליה, שכותב, תוצאה הארץ נפש חייה למינה.

עגין כנפי השכינה הוא עניין ארוד ועמוק מאד, אבל אבאו לפי הצורך להבין המאמר שלפנינו. כי המלכות שהיא הנוקבא דו"א נקראת שביבה מבחינת הגילוי שאינה מסתלקת מאתנו. אפילו בזמן שאנו חווים רוחקים ממנה ביתור בסוד בכל מקום שגלו שכיה עמהם ובסוד השוכן אינם בתוך טומאותם. ו מבחינה זו נקרא הו"א שוכן והנוקבא שביבה. ואני גילוי זה רק בזמן היות הו"ן פב"ט בקומה שווה, כי או הארת הוווג גדרות מאר עד ביתור והמצומצמים ביותר.

לא מגופא דשכינטא, ומכ"ש מז"א עצמו, כמ"ש והולך.

ואומר ואיהי אעילא לון תחות גדרפה וכיו. ואין לשאול כי מקודם לכך אמרו, ולעלא אתחות גדרפי דשכינטא, משמע שאנו צרייכים להעלוות הנר תחת בכנפי השכינה ובכאן אומר, ואיהי אעילא לון תחות גדרפה, משמע שהשכינה עצמה מעלה אותם אליה. והענין הוא, כי אי אפשר לקrab את נפש הנר, רק בעית זוג דגדלות, כי רק או' בכנפי השכינה סוככים על ואירת הוווג כניל, וע"בantu צרייכים מקודם להעלוות מז' לעוזר הוווג דגדלות הדוה, ולהמשיך הארת הוווג לנשמנגו, אשר או' השכינה פורשת בכנפה וטוככת על או' הוווג, ומכוונתה אליה תחת בכנפה, את נפש הנר. ונמצא שמתחלת אנו מעלים את נפש הנר ע"י המז' שלנו, אחר שעלה השכינה מקבלתו תחת בכנעתי.

ואוי

ונודע, שבין הגדלות של זו"ן איןנו בא בביטחון דו"ק, ואח"ז ממשיכין הגדלות, וזה נהוג בכל המזרגות של הוו"ז. ולא עוד, אלא אפיי' בעית שיש לו לוין מוחין דגדלות. אין המוחין דקנטנות בטלים ח"ז, כי גם הם צרייכים לסייע אל הוווג של מוחין דגדלות, והם נקראים או' בשם בנפי השכינה. והסזה'כ' וחווי הכרובים פורשי בכנפים למעלת סככים בכנעפיהם על הכפרת, (שמות כ"ח) ועקר תשים בהם הוא לפרש בכנעפיהם ולכוסות על הארת הוווג דגדלות באופן שגם הרוחקים ביחס ייכלו לקבל מאר הוווג לא ייעץ ע"ז משחו אל הקלייפות. כי אוטם שאינים בטירה הגמורה נדחים תמיד מאור הקדושה מפחד שלא יעבירו השפע אל הקלייפות, אמן עתה ע"י הביסוי של הכנפים יש שםיה גדרה אל השפע, עד שאפיי' הכרובים ביותר (ונמי' דף יג ע"א)

הקדמת ספר הזהר

רטו

רכט) ואי תימא, דהאי נפש חייה דכלילא ^ש בישראל, לכלא היא אוזדמנת, הדר ואמר ל邇ה. כמה ר' אסדרין ואדרין, דא לגו מן דא, אית לה להאי אוץ, דאייה חייה, תחות גדףא.

רל) גדףא ימינה אית לה תרין אסדרין, ומהאי ^ש גדףא, ח' אטרישן לתרין ^א אומין אחרני דאיינו קרבין ב' ביחודה לישראל, לעאלא לון לגו

חולפי גרסאות

ק' נ"א דוא (ד' ק. ל.), ר' נ"א אסדרין (אה"ל).
ש' נ"א גופט לייג (ד' ק. ל.), ת' נ"א אטרישן (ד'
פ. ש.), ו' נ"א אטרישא (ד' ק. ל.), ו' נ"א מתפושין
(אה"ל). א' נ"א יומין (ד' ק. ל.). ב' נ"א ביחסא (אה"ל).

קטו האוינו ט ת"ז ת"ז ד' כה. תייב דף צו.

מסורת הזהר

ע' (מעלת ישראל) ב"א רמו נה מה פח לר' קלא קמד
וירא רפס וישלח רמד רנא וישב עד א' וייחי קצז,
שמות רפח רצוי שא בשלוח לה משפטים רס"ז תפט
תרומה תרגג תרצו כי תשא טס פקודי ד', ויקרא צט
קיד קפא רלה שעיה אחריו רצט אמרו קמא בהר עז
נsha קס' קעה פנחס טה קטו קמו קנב שצ' ואתחנן

פקודו אוריתא סקדוא תמיינאה

למעברא ביה, וכן להעלוות או"ת, כנודע. וע"כ
נקראים הנה"י בשם אסדרין בלבד. ואומר
במה אסדרין ואדרין וכו' תחות גדףא
כי צריכה להכניס תחות גדףא שלה גרים
מע' אומות, וע"כ מוכנים להם כמה אדרין
בתחלת גדרפין, ובמה אסדרין בנה"י
גדרפין. שבחינת נפשין מקבלים מאסדרין,
ובחוינת רוחין מאדרין.

רל) גדףא ימינה אית וכו': היכנה
הימנית, של המלכות, יש לה שני מסדרונות,
שהם מתחלקים מכונף זו לשתי אומות אחרות,
הקרובות לישראל ביחיד, להכניסם לתוכן אלו
המסדרונות. ותחת היכנה השמאלית יש שני
מסדרונות אחרות. שמתחלקים לשתי אומות
אחרות, שהם עמן ומואב. וכולם נקראים
נפש חייה.

פירוש. הנה מקודם לנו אמר, שיש כמה
אסדרין, וכן אמר רק ב' בימינה וב'
בשםאלא, הענין הוא כי כאן מדובר רק על
הכוללים בלבד, שיש תרין אסדרין בימיין
כוללים לבחינת האומות השיכנות לימיין, וכן
יש ב' אסדרין כוללים בשמאלו לאומות
השיכנות לשמאלו. ואומר שיש ב' אומות
מסטריא דימינה כוללות כל האומות שמסטריא
dimin, שהן מתייחסות לב' אסדרין הכוללים
שבגדרטא ימינה, ולא פירש הוור מי הם.
וכן יש ב' אומות מסטריא דشمאלא כוללות
כל האומות שמסטריא דشمאלא שהן עמן
ומואם, והן מתייחסות לב' אסדרין הכוללים
שבגדרטא **شمאלא**.

מאמר

רכט) ואי תימא דהאי וכו': ואם
תאמר, שנפש חייה זו הכלולה בישראל, היא
נעודה לכל. חור ואמר, למינת, דהינו בישראל
ולא גרים. כמה מסדרונות וחדרים זה לפנים
מוחה, יש לה לארץ הו, שהיא נקראת היה
תחת כנפייה.

פירוש, נתבאר שאי אפשר להעלוות את
נפש הגר אלא בעת שאנו מעלים מ"ן לווג
דגדות וANO ממשיכים לעצמוני הארץ נשמה
מהוווג הזה, אשר או' נוהגת פרישת כנפי
השכינה שם מתעללה نفس הגר, ומתקבל גם
היא מאור הזוג בnal. ולזה אומר, ואי תימא
דהאי נפש חייה דכלילא בישראל לכלא
חיה אוזדמנת טה תאמיר שגמ הגר
מקבל מאותו אור הווג דנפש חייה בישראל
שהגרכים מקבלים מהארה הווג רצט למינה
שליהם, דהינו רק מבחינת החיזיק למין
הווג, ולא מפנימיות השיך רק לישראל.

והנה כבר ידעת שהגדרפין הם בחינת
הירק מעט קטנות, המשמשים גם בעת הווג
דגדות לכסות על אור הווג. ובו'ק יש הג'ת
נה"י, והחגי'ת נקראים אדרין, שפירשו חדרים
לשבות בהם. וונגה"י נקראים אסדרין, שהם
רק בית שער ובניתה אל החדרים, וביהם עצם
אין עניין לשבות שם, כי אין ממשיכים אלא
בניתה ויציאה בלבד. והטעם הוא כי עיקר
ההגי'ת הוא תית קו אמצעי שליהם, שהו
כלי גמור ובית קובל לאור חסדים. ועיקר
נה"י הוא יסוד קו אמצעי, שאין בו בית קובל
לעצמם ולא כלום. ואינו משמש אלא אורחא
(וינו' דף י"ב ע"א)

אבסדרין אלין. ותחות ג' גדפא שמאלא, אית תрин אבסדרין אחרניין, ז' ומתרפישן לתרין ז' אומין אחרניין, דאיינו עמן ומואב, וכלהון אקרון נפש חייה. רלא) וכמה אדרין סתימין אחרניין, והיכליין אחרניין, בכל גדפא וגדפא. ומנייהו נפקו רוחין, ז' לאפרשה לכל אינון גיורין ז' דמתגiryין. ואקרון נפש חייה, אבל למינה. וכלהו עאלין תחות גדפי דשכינטה, ולא יתר. דלב) אבל נשמתא דישראל, נפקא מגו ז' גופה ז' דההוא אילנא, ומתרמן פרחין נשמתין לגו האי ארץ, גו מעעהו לגו לגו, ורוזא^ט כי תהיו אתם ארץ חפין. וועל דא, ישראל, בן יקיר דהמו מעעהו ז' עלייה, ז' ואקרון ז' העמוסים מני בטן.

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ג' נ"א גדרהא (די. ק. ל), ז' נ"א ומתרפישן (די. ש. פ).
וג' נ"א ומתרפישן (די. ק. ל). ה' נ"א יומין (די. ק. ל).
ו' נ"א לפרשא (די. ק. ל). ז' נ"א דמתגiryים (די. ל) וג' נ"א גופה (די. ש.). ט' נ"א להתו (די. ק. ל). י' נ"א ועל כן (די. ל. ק). כ' נ"א עליהו (די. ק). ז' נ"א ואקרו (די. ק). ד' נ"א (מעשייה מז).

פקודו אוריתא פקודא תמיינאה

ה솔ם

מאמר

(מלאכי ג') וועל בן ישראאל, הוא, בן יקיר שמעיה המו עליין, ונקראים העמוסים מבני בטן ולא מן הכלפים, שהן לחוץ מגו. עוד, הגרים אין להם חלק באילן העליין, שהו ז' א' וכל שכן בגוף שלל, אבל תליקם הוא בכנים של המלכות, ולא יותר. והגר הוא תחת כנפי השכינה, ולא יותר. גרי הצדק הם אותם השורדים ומתחאים שם, ולא בפניהם, כאמור. ומשום זה, כתוב, תוצאה הארץ נפש היה למיינה, ולמי. בהמה ורמש וחויתו ארץ למיינה. הכל שוואבים נפש מאותה היה, אבל כל אחד למיינו בראוין לו.

פירוש, הז' נקרא אילא דהינו עז החיים, והנוקבא נקראת ארץ החיים. דהינו בעת הגדלות, בזום שם מליבישן לא"א עלאיין, שם מוחין דחיה. ואומר נשמתא דישראל נפקא מגו גופה דההוא אילנא דהינו מבנית פנימיות ז' א', ומתרמן פרחין נשמתין לגו האי ארץ גו מעעהו לגו לגו, שע' זוג דההוא אילנא שהוא ז' א', בארץ החיים שהוא הנוקבא, הז' משפייע נשמות ישראל לנוקבא אל גוףיו פנימיות, וממנה מקבלים ישראל הנשמה שליהם. ולא נגידים שאינם מקבלים רק מהנוקבא בלבד, ורק מהחיצונית של הנוקבא מהగדרין שלה, ולא מן לגו לגו, שפירשו פנימיות. והענין הוא, כי הנוקבא יש לה ג' פרצופין מלובשין זה בתוך זה, הנקראים עבור, ינכתה, מוחין, שפרצוף המוחין מלבש תוך פרצוף הינכתה, ופרצוף הינכתה מלבש תוך פרצוף העיבור, ודיק

ווע' ש, ובלהוּן אקרון נפש חייה, כל נששות הגרים הבאות מכל האומות נקראות בשם נפש חייה. וזה משום שאינם יכולים לקבל רק מזוווג דגדלות דז"נ, שאז הו"ז הם במקום או"א עליין, ואו נקראות המלכות נפש חייה, מסעט היה ביה מאור או"א שהוא אוור חייה. וכיון שנפשות הגרים מקבעות מהגדרין דנפש חייה, נקראות גם הן נפש חייה.

רלא) וכמה אדרין סתימין וכו': וכמה חדרים סתוםים אחרים, והיכליות אחרים, בכל כנפי וכנת. ומהם יוצאים רוחות, להתחלק לכל אלו הגרים המתגiryים, ונקראים נפש חייה, אבל למינה. וכולם נכנסים תחת כנפי השכינה, ולא יותר.

פירוש, כי כל גדפא כלל מז' ק שם חגיגת נה"י, והngrאים אדרין ואפסדרין, אשר לכל אומה ואומה חדר מיוחד בחגיגת, ואפסדרא מירוחת בנה"י, שמאבסדרין מקבלת כל אחת בחתנת נפש, ומادرין מקבלת כל אחת בחינת רוח, ומה שאומר אדרין סתימין, הוא משום שהחגיגת דז"ק הם בחינת הסדים מכוסים, שהם סתימין מהארת חכמה, כנודע, וע' מכנה אותם בשם סתימין.

רלב) אבל נשמתא דישראל וכו': אבל הנשמה של ישראל יצאת מתוך גופו של אותו האילן, שהוא ז' א', ומשם נשמות עפות לתוך הארץ הוא, שהוא המלכות. לתוך מעיה לפני ולפנים. והסוד הוא, כי תהיו אתם ארץ חפין. (דפו' ז' ז' יג ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

רייז

ולא מגדפין נ' לבר. ותו, *) גיורין לית לנו חולקא באילנא עלאה, כ"ש נ' בגופא דיליה. אבל חולקא ח' דלהן בגופין איהו ולא יתיר, וגיורא תחות גדי' שכינתה ולא יתיר, גירי הצדק אינון דתמן שראן וואתא חדן, ולא לגו, כמה דאתמר. ובגין כך תוצאה הארץ נפש חייה למינה. ולמאן בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה, כלחו שאבין נפש מההיא חייה, אבל כל חד למינה נ' כדקה חי' לה.

מאמר פקודא תשיעאה

רג' פקודא תשיעאה, ח' למיחן למסכני, ולמייב לון טרפא. דכתיב, ש' נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. נעשה א"מ ו' בשותפא, כלל דבר ונוקבא. בצלמנו עתירי, כדמותנו מסכני.

חלופי גרסאות

מ נ"א לבר, ותו ל"ג (ד' ק. ל.). נ' נ"א בנופה (ד' פ. מ.). ס נ"א ואתאדו (ד' ק.). ע' נ"א בדקה יאיתו לו (ד' ק.). פ' נ"א משוטפא. ז' (בראשית ג' תרגע מרגנ' תמרו שמט ש"ש תקזו תרל תק"ח ד' צ' צ' ט"ג ט"ז. תנו' ד' צ' צ' ט"ג קיד ט"ז קטו ט"ב ט"ב ט"ג ט"ד).

מ' (בראשית א') לעיל אות רכט. ר' לעיל אות קעה. ש' (בראשית א' לעיל ד' ביא' קנס קעו רכו תיג' ביב' קע' בהשפטות ח' א' ד' ר' רגב: רג' : ד' ב' שלח רלח תרומה מתעה טפרא דעתיעותא מד' ויקרא קפה שנייני ב פנחס קכא חז' ח' ז' תנו' ד' פג: תנו' ד' צ' צ' ט"ג ט"ז.

מסורת הזוהר

דרך אמרת ר' אפייג זמארי מקרא ומארוי משנה אינונו בגופין כדאיתא בתקונין תקו' ו' אפשר דהני מלבר והיינו דקאמר הכא מגופין ולבר וקאמור החטם מגופין ועי' בוירא כ"ב א' אחידן בגופה וכוכ'.

הסולם

מאמר

פקודו אוריתא פקודא תמיינאה

וז"ש, ותו גיורין לית וכו', ועוד, כי הגרים אין להם חלק באילן העליון, ומכ"ש בגוף שלן. אלא חלקם הוא רק בכונפים ולא יותר, והיינו רק מתחת כנפי השכינה ולא יותר, וכן נקרים גירי צדק כי השכינה נקראת צדק, ותחת כנפייה הם שכונפים, ובזה הם מתייחדים, ואין להם חלק מלמעלת, מהשכינה.

וז"ש, ולמאן בהמה ורמש וחיתו ארץ וכו': כל מי שיש לו נפש מבחינת בהמה ורמש וחיתו ארץ, מקבל אותה רק מנפש דההיא היה, שהיא המלכות בזוג דגדות פב"פ עם הו"א, ועם כל זה כל חד למינה בדקא חי' לח דהיגנו רק מבחינת הגופין ולא מפנימיות של הארת הזוג הגדל' הזה.

מאמר פקודא תשיעאה

רג' פקודא תשיעאה וכו': המצווה התשיעית היא, לחון את העניים, ולתת להם טרף. שכותב, נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. נעשה

ודיק שישראל מקבלים מפנימי דפנימי של הנוקבא, דהינו מפרצוף המוחין.

וז"ש, בן יקיר וכו', וע' ב' נקרים ישראל בן יקיר, שהמו מעיה לה, ונקרים העמוסים מני בטן, ולא מהכנים שהן חיצוניות שלה, פירוש, הנה"י דנוקבא מכנים בשם בטן, מפתת שם מקום העיבור והגידול של נשמות ישראלי, אמונם אין המדבר בבחינת נה"י של ב' הפרצופין החיצוניים הנקרים עיבור ויניקה, שהם בבחינת גדרfine, אלא המדבר הוא בנה"י של פרצוף המוחין, שהם בבחינת בני מעיים, וו"ס הכתוב הבן יקיר לי אפרים אם יلد שעשויהם כי מידי דברוי בו זבור אוצרנו עד על פן המעו מעי לו וגוי' (ירמיה ל"א), שמתוך שנשות ישראלי הן מפנימיות המלכות הנקרת בני מעיים, ע' ב' אומר המעו מעי לו, וע' ב' קורא אותו הכתוב העמוסים מני בטן. שכל אלו הן בבחינת נה"י פרצוף המוחין, ולא מגופין דלבך, ולא מנה"י דב' פרצופין החיצוניים שהן בבחינת גדרfine.

(דורי' דף יג ע"א *) דף יג ע"ב)

ר'lad) דהא מסטרא דדכורה עתירי ומסטרא דנוקבא מסכני, כמה דאיינון ע בשותפה חדא וחס דא על דא, ויהיב דא לדא, וגמר ליה טיבו, הכי אצטיריך בגין לתטא, למחיי עתירה ומסכנא בחבורה חדא, ולמייב דא לדא ולגמלאה טובא דא לדא.

ר'לה) וירדו בדגת הים ר' גורי רוזא דנא ת' חמינן בספרא דשלמה מלכא, דכל מאן דחס על מסכני ברעותא דלבא, לא משתני דיקוניה לעלם א' מדיקונאadam ב' הראשון. וכיוון דדיוקנאה דאדם אתרשים ביה, שליט על כל ברין דעלמא ג' בההוא דיקונא. הה"ד א' ומוראכם וחתחם יהיה על כל חית הארץ וגורי כלחו ב' זעין ורחליין מההוא דיקונא דartershim ביה, ד' בגין דזא הוא פקודא מעלייא לאסתלקא בגין בדיקוניה ה'adam, על כל שאר פקודין.
ר'לו) מנגן מנגובדןצר. אע'ג דחלם ההוא חלמא, כל זמנה דהוה מייחן

חלופי גרסאות

צ' נ'יא בשטרוף. ק' נ'יא יהיב (ר' ק). ר' נ'יא וגורי ל'ג (ר' ק). ש' נ'יא דנן (ר' ס). ר' מ'. וג' נ'יא רוזא דמסכנו. ת' נ'יא חמינן (אה"ל). א' נ'יא מדיוקנא דמאירה (אה"ל). ב' נ'יא הראשון ל'ג' (ר' ק' אה"ל). ג' נ'יא ל'ג בההוא דיקונא (ר' ק). ד' נ'יא כיוון (אה"ל). ה' נ'יא ומאריה (ר' ק). ו' נ'יא מנגובדןצר חיבא (אה"ל).

מסורת הזוהר

ח' (בראשית א') נה רנה בהשומות ח"א ד' רב: ר' נ'יא וגורי ל'ג ר'נו : ד' . בא קצח משפטים יג תפוז שמיני קיח כי תצא נח ת"ז חס"ט ד' קא : תע' דף קל : קל' : א' (בראשית ט) נה רב נישב רמב בא קצח בשלח ר' משבטם תפוז קמו נשא נד ז' ח' בראשית ר'ת. ב' נה רב נישב רמב בשלח ר'ל נשא נתה.

הслов

פקודו אוריתאה פקודא תשיעאה

כל זמן שהיה הון עניים לא נתקיים בו החלום. כיוון שהטיטל עין רעה שלא לחון את העניים, מה כתוב. עוד מלחת בפומם מלכא וגורי. מיד נשתנה צורתו, ונרחק מן בני אדם. ומשום זה כתוב, געשה אדם. כתוב כאן עשייה, וכותוב שם שם האיש אשר עשייתו עמו היום ברגע, שעשיותו פירושו צדקתו, אף כאן געשה, פירושו צדקתה.

ביואר המאמר, יש להבין הדברים. אם אמנים מבואר בכתב בריאת דבר ונוקבא דהינו עתורי ומפכני, אבל אין כאן רמז כלל שהעתורי צריכים לדחם על מפכני ולפרנסם, כי אומר שהמקרא הזה הוא פקודא למיחן למפכני וכו'. אכן יש כאן עמדות גדרה מאד. כי משונה אמר זה מכל המאמרים הקודמים, כי בכולם תמצאו מאמר לחוד ועתה לחוד, כמו ויאמר אלהים יהיו אור, ויהי אור. ויאמר אלהים יהיו רקייע וגורי ויעש אלהים את הרקיע. וכן ויאמר אלהים יקו הימים וגורי ויהי כן. וכן בכולם לא תמצאו שהעתיה תהיה מעורבת במאמר, והטעם (כמי'ש חזחר לחילן), שהבריאה יצאה בסוד או'יא, שבא אמר ואמא עושה. שאבא השפע שבاما יצא השפע נתרשם בגבוליהם וטועל

מאמר

נעשה אדם הוא בשיתוף, מפני שהוא כולל זכר ונוקבה. באולםנו היוינו עשירים. כדמותנו, היוינו העניים.

ר'lad) דהא מסטרא דדכורה וכו': כי מצד הזכר הם העשירים. ומצד הנקבה הם העניים. ובמו שהם בחיבור אחד, וחסם זה על זה, ונותנים זה לזה, ווגמלים לו חסם. אך האדם למטה צריך להיות העשיר והעני בחיבור אחד, שייתנו זה לזה ויגמלו חסם זה עם זה.

ר'לה) וירדו בדגת הים וגורי: סוד זה ראיינו בספרו של שלמה המלך. שכלי מי שמרחם על העני בחפות לב, אין צורתו משתנה מצורת אדם הראשון, לעולם. וכיוון שנרשמה בו צורת אדם, הוא שולט על כל בריות העולם על ידי צורה ההיא. ז'ש. ומוראכם וחתחם יהיה על כל הארץ הארץ זג'ו: בולם זעים ומפחדים מאותה הצורה שנרשמה בו. כיון שמצוה זו, חזון את העניים, היא מצוה מושחתת על כל שאר המצוות, להתעלות בן אדם, בצורתו של אדם הראשון.

ר'לו) מנגן מנגובדןצר וכו': מאין לנו זה. מנגובדןצר, אע'פ' שחלה אותו החלום, (דפו' דף יג פ'ב)

הקדמת ספר הזהר

רייט

למסכני, ז לא שרא עליה ז חלמיה, כיוון דעתך עינה בישא ז דלא למיחן

חולפי גרסאות

ז נ"א מתבה «לא» עד מה כתיב ליג (ד' ק). ז נ"א חלמיה ליג (ד' מ). ט נ"א דלא ליג (ד' מ).

הטולם

מאמר

גם חזק לא יחשיך מפק וג'ו, בחשיכה כאורה (תhalbim קלא"). וכדי לתקן זה נברא הארפם, שהוא כולל הכל, מתקלית הארץ עד תכלית הטוב, ויהיה על ידו גמר התיקון בשילימות הנרצית. דהיינו שהפהוק הרע להיות טוב והמר למתוק וחושך כאור תחיה ובלע המות לנצחה, והיה ה' מלך על כל הארץ.

ולפיכך יצא מאמר זה בדבריאת האדם בשינויו גדול משאר המאמרות, שהיו לשאר בריות בראשית, כי כאן מתurbedה העשייה במאמר עצמו, והוא משום שמאמר זה הוא לשון משופחת, כי היא נשחתפה עם המלכותDACZILOT CDI לברוא את האדם. פירוש. כי המלכות DACZILOT CDI包括 הכל בסוד הכתוב ומילכוו בכל משלחה, כי היא מפרנסת ונוננת קיים גם לכחות הרע, שלילא כן לא היה לרע שום כח להמצאה. שוזס ורגליה יורדת מות, כי הקלייפות מקובלות ממנה נהירו דקיק כדי קיומם, שוזס שהמלכות נקראת עשייה, להיוותה מפתשת ושולות בכל העשייה כוללה, וכן נקראת חושך כי היא אמרה נהירו דקיק כדי לקיום החושך והרע, נnil, ועל פי זה תבין שבעת שאמא נכללה עצמה בממלכות בשתופא חדא, נתערבה בה עצמה בחינת עשייה וחושך. וזה נעשה אDEM בצלמנו בדמותנו, כי האור נקרא צלם, והוחישך נקרא דמות (כמו שבדoor להלו). כי אחר שאמא נשחתפה בממלכות נעשו בה עצמה ב' הכוחות צלם ודמות, אשר על פיהם בראה את האדם שיהיה כול גם הוא מב' הכוחות צלם ודמות, וע"כ אמרה בצלמנו ובדמותנו ואחר שידעת כל זה יתבאוו הייטב דברי הווער שלפנינו.

וזו. נעשה אDEM, בשותפה כללמה לשון נשעה יורה משותף, כלל דבר ונוקבא יורה שאמא עצמה נכללת מדבר ונוקבא. כי אעפ"י שאמא היא בחינת עולם דרכורא, ואין בה בחינת נוקבא כלל, היא השותפה עתה עם המלכות שהיא נוקבא, נnil. בצלמנו עתורי בדמותנו מסכני, דהא מסטרא דרכורא עתורי ומסתרא דנוקבא מסכני כי זכר ה"ס אור ושרירות, ונוקבא ה"ס חושך ועניות. וכיוון שאמרה בצלמנו ובדמותנו, הרוי שנמצא

ופועל, כי מבחינות אבא בלבד לא יכולה שם בריאה לצאת אל הפועל ממש, משום שאין בה שם גובל שיציריו הפעולות באיזו צורה שהוא, בוגודע, ולפיכך יש מאמר מאבא, שה"ס ההשפעה לאמא, וכיון שעוזו בבחינת הכה לא יתכן שייאמר בו לשוז עשייה, אלא לשון יחי. אבל במאמר דבריאת אדם כתיב במאמר עצמו לשוז עשייה, שהרי כתיב זיאמר אליהם געשה אדם. עוד שינוי גדול יש כאן, כי כתיב געשה לשון רבים, ולא כתיבஆשה אדם.

והענין הוא כי קודם בריית עולם התקון היה שבירת הכלים בז"ת דועלם הנקודים, כמו"ש זל בראש עולמות והחריבן עד שברא עולם זה ואמר דין הנין לי. (ב"ר פ"ג ז') והנה ע"י שבירת הכלים שהיתה בז"ס חגי"ת נהימ"ם דנקודים, נחריבה הקדושה בקהלות, ואח"כ נתלה השם ב"ה והוציא ד' העולמות אב"ע בדרך התקון שוזס שאמר דין הנין לי, כי בירור את הנוצץין קדישין מן הקלייפות וכפי הבהיר של הקדושה בן נבראו העולמות כל מה שבhem. וו"ס מה שתמצא בכל מעשה בראשית עניין הבדלה ובירורים, כמו ויבדל אלהים בין האור ובין החושך, וכן בין מים למים, וכן בין מים ליבשה, וכן עניין למיןינו ההאמר בתדריא הארץ דשא וכו', וכן בין ממשלת הים ובין ממשלת לילה, וכן עניין יציאת נפש היה ממן המים ומן הארץ שכל זה יורה עניין בירור הקדושה מן הקלייפות והטוב מהרע, וכל מה שנברר נעשה לבחינת מציאות קיימת לפוי הרואי לו בקדושה. וו"ס ככל מעשה בראשית כולל ביום הראשון במאמר דיהו אוור, כי שם הייתה הבדלה כוללת בין האור ובין החושך, כי בדרך כלל נקראת הקדושה אוור והקליפות חורש, כי כל שאר התוරאים של הקדושה והקליפות, אינם אל פרטם וענפיהם של אוור וחושך.

ותגנית מבחינה זו של הבדלה בין האור ובין החושך, שעל פיה נתרברו כל בריות בראשית, עדין אין התקoon שלם. כי מבחינה זו הייתה נשארת כל בחינת הרע והחושך בדבר שאין צורך כי, שאין זה מותאם כלל לשילימות ית', כי אין התקoon נגמר אלא בסוד הכתוב (דפ"ז דף ייג ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

למסכני, מה כתיב ^ט עוד מלה בפומ' מלכא וגומר, מיד אשתני דיוונית, ואטריד מן בני נשא. ובג"כ נעשה אדם. כתיב הכא עשייה, וכתיב התם ^ט שם האיש אשר עשיית עמו היום בועז.

מסורת הוור

(ג) (דניאל ד). ד) (רות ב).

הסולם

מאמר

אדיה", שהוא שלט בכם על כל בריזן דעלמא, כלומר, שלא היה שום כה מכחות הרע שלא נכנע לפני כלחו זיין ורחלין מהחוא דיוונא דאטרשים ביה כולם חרדים ויראים מהצלם והוא שגורש בו. כי ביטל כל כוחות הרע והחשוך ולא הייתה להם שום תקומה לפני, כי שם ה' נקרא עליו, שה' צלט אליהם כנ"ל.

ומביא ראייה מנוכדרנץ', שלא הייתה לו שום מצוה ועם כל זה אחר שנגורה עליו הגורה, בחלים ופתורן ודניאל אמר לו דניאל וחטאך בצדקה פרול', וכן עשה, וכל זמנה דהוה מיחן למפקני לא שרא עלייה חלמיה, כיון דעתיל עינא בישא דלא למיחן למפקני מה בתיב, עוד מלה בפומ' מלכא וגוי מיר אשתני דיוונית ואטריד מן בני נשא כל זמן שהיה מרשם על העניים לא הייתה חלה עליו גורת החלום כיון שהatial עין הרע שלא לرحم על העניים. מה כתיב עוד מלה בפומ' מלכא וגוי מיד נשנתנה צורתו ונטרד מן האנשים. הרי שמצוה זו גודלה מכל המצוות שבתורה, שהיא לבדה יכולה לבטל מהאדם כל מיני גורות רעות שנגורו עליו.

וזו"ש (באות רל"ו). כתיב הכא עשויה וכו', ויליף גורה שווה, מה עשייתו שבבונו הוא צדקה אף נעשה שבכאן הוא צדקה. כלומר לשון נעשה הנארמה בבריאות האדם מורה על מצות צדקה, כי אם עשתה צדקה עם המלכות ונכללה בה, בנו". ומביא ראייה מרות, שאמרה, שם החושך אשר עשייתי עמו, כי לאו רה אין לו פירוש, כי מה עשתה עמי, הלא רק קבלה ממנו, אמן עם הפירוש הנ"ל אשר עשייה הוא לשון חברו של עתיריו ומפקני צדוק לשון עשייה עם בועז, כי נשנתתו שנייהם בחבורה חדא ע"י הצדקה.

פקודא אוריתא פקודא תשיעאה

שנמצא בה עצמה עניין החושך העניות, שהוא מהמת השתפותה עם המלכות לצורך בראית האדם, והוא גם האדם כולל מעטיריו ומפקני דהינו מאור וחושך, שע"כ יגמר על ידו כל התיקון, והמלכות תתפשט בקדושתה על כל הארץ. ויהיה ה' אחד ושמו אחד, כי החושך שבמלכות יתהפר או לאור גמור כמוו הוכר שהוא הויה", והוא הוא אחד ושמו אחד. ואו קיימים אף כי לא יהיה כך אביו.

זה אמרו כמה דאיןון בשותפה חדא וחם דא על דא, ויהיב דא לדי, וגמר ליה טיבן, הבי אצטיך בר נש לתתא למחיוי עתירא ומפקנן בחבורה חדא, ולמיהב דא לדא, ולגמלהה פובא דא לדא כמו שהצלם והדרמות הנבלים באמא הם בשותפה חדא מהמת שאמא חסה על הדמות שהוא המלכות, כדי לתקן כל בחינת החושך שביה, ואמא עלאה מיעטה את עצמה ונתנה מלכה אל המלכות. שלא עניה, ומפל להחפס. כן האדם שנברא על ידה בצלם ודמות, צרייך לرحم ולחות על מפקני, שם בחינת הדמות שבי, להיות עמהם בחיבור אחד, ולפראנסם בכל מה שהסר להם, לנגםול עמהם חסד. ועי' קיימ מצוה זו, יישיר על עצמו האצלם והדרמות דאמא שנברא בו שה"ס כל המוחין עליון, שוכנה בהם אדה"ר בעת שנברא בצלם ובדמות האלה, ואו יירדו בדעת הימים וגוי דכל מאן דחם על מפקני דיוונית לעלם מדיוונא דאדם הראשון, וכיון דיוונא דאדם הראשונים ביתו, שליט על כל בריזן דעלמא בההוא. דיוונא יירדו בדעת הימים וגוי כל מי שהוא מרשם על העני בלב שלם. לא ישונה לעולם צלמו מצלמו של אדה"ר. כי ע"י מצוה זו זוכת לאותו צלם ודמות של אדם, דהינו לכל אלו המוחין והרא עלה דאצילות שוכנה (דטוי זכי יג ע"ב)

פקודא

מאמר פקודא עשירה

רלוֹן) פקודא עשירה, لأنנה ח תפילין ולא שלמה גרמיה, בדיקנה עלתה. דכתיב י ויברא אלהים את האדם בצלמו. פתח ואמר ז ראש עלייך ככרמל, האי קרא אוקימנא. ואתמר, אבל ראש עלייך ככרמל, דא רישא עלאה.

חולפי גרסאות

יבא דא יוד רישא עלאה (אה"ל).

מסורת הזוהר

(ח) חי שרה קפט תולדות קו בא רלא רמדר משפטים תעא תרומה תרגג פקודי שלא מצורך לו מב/א קדושים כבמדבר א פנומס רצא — שג תנאה תפדר תשנוד התשבב ואתחנן לו טו צו קיט עוג כי יצא קלט קטב ת"ז בהקדמה ד. ט. : כב. ת"ז ד' י.ה. ת"ה ד' י.ה. ת"ה ד' י.ה. ת"ז ס' סב. חמ"ז ופ' פג: פה. תס"ט ד' קל: ז"ח הש"ש קזו — ר' לו: תכ"א ד' נה: ס' סב. חמ"ז ופ' פג: פה. תס"ט ד' קל: ז"ח הש"ש קזו — ר' ז' (בראשית א) ב"א ה קזו קבר תורייע קו אמר רפה רפה במבר א נשא לו שלח מו בלק פב פנומס קעו תק בהשפטות ח"א ד' רגב. רפס: ז"י. ת"ז חמ"ז ד' פג: תנ"ו ד' ז' תס"ב ד' צד: חמ"ז דף צט. קיא. קטו. ז"ח בראשית רפס תנתן שה"ש תקצח תק"ח ד' צו ט"א קה ט"ד קיב ט"ג קטו ט"ב קכ ט"ג. ז' (שה"ש ז' קב ט"ג. ז' קיד ט"ז להלן רמב ר מג.

סקודו אוריתיא פקודא עשירה

הג"ר שלחה ע"י השתפות זו, כי נפלו ממנה ג' הכלים אל"ה שם בינה ווזיא ומלכות של העס שללה, ולא נשארו בה כי אם ב' אthon מ"י, שכן כתר והכמה דעתם שללה ונודע, שחרר ג' החthonות דכלים חסר ג' ראשונות דאורות, ולא נשאר בה כלים דמ"ש שללה, אלא אורות דרוח נפש בלבד. א/or הרוח בכלים דכתה, וא/or הנפש בכלים דחכמה. וע"כ לא היה יכול להשפיע לוין רק ויק בלי ראש. ואם כן עוד לא נשלים הוין בדיקנה עלאה שהם מוחין דג"ר הנך ציל"ם אלהים. ז"ש لأنנה ח תפילין ולא שלמה גרמיה בדיקנה עלאה שע"י פקודא דתפילין ממשיכין הג"ר להוין, שהם השלמת צלם עלאה.

ולא יקשה לך, הרי כאן המדבר הוא מהאדם התחתון, והוין בכיר בשלומו בהכרת, כי לא יכול להוליד נר"ץ אל האדם התחתון טרם שייעלו בעצם למקום או"א. ויגדלו במוחין שליהם כמותם. וא"כ איך אנו אומרים שאפיקו אמא עודנה בקטנות. אכן, תדע, כי בעת שהוין מושגים המוחין דאו"א, נמצאים מלבייסים לאו"א והם כמהות ממש. כי התחתון העולה לעליון געשה כמוותו ממש. וא"כ כל מה שאנו מבחינים עתה באו"א, הכוונה היא על זו"ן שנעשו לאו"א. כי כל אותן הדרימות הנוגינות באו"א לילדות מוחין זו"ן דជירות, נהוגים לנו בדיק גמור בוין שנעשו לאו"א, בעת שהם מולדדים המוחין. שם הנר"ן, לאדם התחתון, בלי הפרש של כלום. ולפיכך אין צורך לשנות את השמות כלל, ומכך עתה לוין בשם אוי"

מאמר

רלוֹן) פקודא עשירה וכו': המצווה העשירה היא להניח תפילין, ולהשלים עצמו בצדקה העליונה. שכחוב, ויברא אלקים את האדם בצלמו. פתח ואמר, ראש עלייך ככרמל. מקראי זה העמנינו ונשנה. אבל ראש עלייך ככרמל, והוא ראש העליון. תפילין של ראש של מלך העליון הקדוש הו"ה באותיות רשותות. כל אותן ואות, שבסם הו"ה, היא פרשה אחת בתפилиין, וכך השם הקדוש חkok בפרשיות התפилиין, בסדר האותיות הכרוא. ולמנון. כי שם ה' נקרא עלייך ויראו מך, אלו הם תפילין של ראש, שם השם הקדוש, לפי סדר האותיות.

באיור הדברים, כי בפקודא למיחן למסכני הניל, געשה רק התחלת המשכנת דיקונא עלאה, שה"ס צלט אליהם, כמ"ש לעיל, שע"י פקודא דלמייחן למסכני, בכללה אמא במלכות בסוד געשה אדם בצלמנו ברמותונ, ותדע שה"ס אמא אויזיפט לברתא מאנהה (cum"sh געיל באות ז') שע"י התכללות המלכות באמא נפלו אותו אל"ה למקום הוין, ולא נשאר באמא כי אם אthon דמ"י בלבד ובוחן שאתוון אל"ה דאו"א יריד לבוחינת זו"ן, דהינו שבוחינת אבא שביהם לקה הו"א, ובוחינת אמא שביהם לקה הנוקבא, ונעים לבוחינת זו"ן ממש. כי העליון היורד לתחתון געשה במויה. ועל ידיהם הריחו הוין בחינת הקטנות של צל"ם אליהם, כלומר, ו'ק בלי ראש, משומ שגט אמא עצמה הפסידה בחינת

(דס"י דף יג ע"ב)

ו) תפילין דרישא, שמא דמלכა עלאה קדישא יהו"ה, באתונן רשיימין, כל את ואת פרשתא חדא, שמא קדישא גליפא בסודרא דעתון כדקה יאות. ותנו.

חולפי גרסאות

כ נ"א דטפלין (ר' ש.)

מסורת הזוהר

ז) תרומה תרגג ת"ז ת"א דף י. תייח דף לד : לה.
ח"ל עד : חמוץ דף פ"ד.

פסוקי אוריתמא פקודא עשרה

שלם לעולם. אבל היישות, להיותם רק בחינת הז"ג' דבינה, שה"ס בחינת זוז'ן הכלולים בビנה, אינם נקראים אויר סתום, כי בעת השפעת מוחין גדלות לוין הי' נפיק מאיר שלם ונעשה אויר, שפירשו חכמה ומוחין דג'ר. ומסבנה זו נקרא היישות מגדל הפורח באוויר, כי מגדל פירשו גולדות דג'ר, ומשום שאין מוחין אלו קבועים בוין נמצא שהוין בעת הקטנות הוא משום שנבסה הי' באור ונעשה אויר, ולעת גולדות חזרה ויוצאת הי' מהאויר ונעשה אויר, ע"כ נבחן כמו מגדל הפורח מהמת התקין שבו בסוד אויר. והויא נקרא צ' דצל"ם, כי הוא הגzik הרץ במגדל ונשגב בנ"ל. ונتابאו הטיב ג' האותיות ציל"ם, בסוד ז"א שהוא צ', וישוטה שם ל', וא"א שהם פ'. והם פוד חכמה בינה דעת, כי או"א הם חכמה, המסתורין בעזקן דכיא, להוותם בעת החינת ח"ס. וישוטה הם בינה, אמן בעת עלייה לדראש א"א, יוצאת הי' מאיר שלה ומשפעת חכמה, בסוד מגדל הפורח באוויר. וזה הוא הרץ במגדל הזה דהינו שהוא המקובל של המוחין האלה וה"ס דעת. וכור הטיב כל זה, שהם משרשי החכמה, ולא יארע בדריכים אלו שום שינוי לעולם, ולפיכך נקראים המוחין תמיד בשם ציל"ם. ומה שאמרנו שחב"ד הם ג' אותיות פ' ל' צ' דצל"ם, אין לערכם עם ג' הקויים שבמוחין הנק' חב"ד, כי אלו החב"ד דצל"ם אינם בחינת ג' קוין, אלא שם ג' פרצופין שלמים המחלבים זה בתוכו זה, כי החכמה שהיא פ' דצלם, ה"ס או"א המחלבים מוחה ולמטה תוך הדעת והישוטה מחלבים מוחה ולמטה תוך הדעת שהוא הויא, הנקרא צ' דצל"ם.

זה אמרו ולאשלמא גרמיה בריווקנא עלאה דכתיב וברא אלהים את האדם בצלמו, שע"י התפילין ממשיכים מוחין דג'ר בסדר אותיות הצל"ם המובא בכתב וברא אלהים את האדם בצלמו, שה"ס הזהרא עלאה דאצילות שקבל או אדה"ר בעת שנברא אוננו

מאמר

או"א ולנ"ז דאדם התהtron בשם זוז'ן. וחוכזה להלן בכל המשך.

וזו, דכתיב וברא אלהים את האדם בצלמו: סוד הצל"ם הוא עניין ארוך מאד, אמן אבאו כאן לפי הנחיצות להבini הדברים שלפנינו. וצריך שתזכור כל המתobar לעיל במראות הסולם (אות ב' בענין המספר יג' שיש בספרות עד אות ד') עSSH. כי אין להפיל דברים בצד. ותראה שם שליחידה היה אין כלים, ורק לנ"ז יש כלים בינה זוז'ן, ואפיו כשאנו אומרים במפורש כל' דכתר, הכוונה היא לבינה זוז'ן דכתר. והבינה זוז'ן מתחלקים לע"ס ע"י תיקון קויין, ש' קוין דבינה הם חב"ד, ודז"א הם חג"ת, ודנוקבא הם נה"ם, ומספר זה נוגג לאור דחסדים. אמן להשפעת הארץ החכמה, נטלחה הבינה לב' בחינות: או"א וישוטה, שהם חב"ד חג"ת, אשר עם הז"ג' זוז'ן הם י"ג ספרות, שז"ס הגימטריא אה"ד שהוא י"ג הרומו לשם שלם.

ושווש הדבריהם, כי הדכתר והחכמה נסתמו בח"ס דא"א, ורק הבינה שלו מארה כל המוחין דאצילות, והיא נחלה לאו"א וישוטה דאצילות, שהג"ד שלה מארים בא"א והו"ק שליה בישוטה, וב' בחינות הבינה הללו נקראות פ' ל' דצל"ם, שאו"א נקראים מ' דצל"ם, ונקראים כן בסוד עזקן דכיא, כי הם' היא כמו עזקן סגורה הסוגרת המוחין סביב סביב. וישוטה נקראים ל' דצל"ם, ונקראים כן, כי הל' מגבתה ראשא למלחה כמו מגדל, בראש זה רומו על מוחין דג'ר, וה"ס הכתוב, מגדל עוז שם ה' בו יארץ צידוק ונשגב. כי היישוטה ה"ס מגדל והוא זוז'א נקרא צידוק הרץ במגדל הזה ונשגב מאד. באופן שאו"א הם בסוד עזקן הסוגרת המוחין, ואור החכמה לא יתרגלת בהם לרוב גביהם, כי אור החכמה שביהם, הוא בחינת חכמה סתימאה עצמה, שנעלמה מכל פרצופי אצילות, וע"כ אינה מתגלית בהם, ואין בהם רק אור חסדים בלבד, הנקרה אוירא דכיא, כי אויר ה"ס אור הרות. ונקרה ג'ב אויר סתום, כי הי' לא נפיק מאיר (דסוי' דף יג' פ"ב)

הקדמת ספר הזוהר

רכג

כ כי שם יי נקרא עלייך ויראו מך, אלין תפילין דרישא, דאיינו שמא קדישא בסודרא דאותוי.

רלח) פרשתא קדמאות קדש לי כל בכור. דא יי, דאייה קדש, בוכרא דכל קודשין עלאין. פטר כל רחם בההוא שביל דקיק דנחת מן יroid. דאייה אפתח רחמא למעבד פירין ואבין כדקה יאות, ואיהו קדש עלאה.

מסורת הזוהר

(ט) (דברים כה) בא קפה בא רמו ויקרא קה בחג צי' צו גז נשאנה אורה רבא רעה ונחנן לה נה קעה ת"ז בתקומתך ובתק"ח דף סה. תק"ח דף קח ט"ד. (ט) (שמות יג) בא קזו משפטים תעא פגש שנית תעעה ואתחנן לט קעג ת"ז תנייד דף גה: (ט) ביא שג שכ בלק שמד.

הсловלום

סקורי אוריתא פקווא עשייה

הפרשה הראשונה שבתפילין, היא קדש לי כל בכור. היא יי דהויה, שהיא קרש, דהירינו חכמה, שהיא הבכור של כל קדרשים העליונים. היא, פטר כל רחם, על ידי אותו שביל הדק היורד מן ה', שהוא הפותה את הרחם לעשות פירות ואבאים כראוי. והוא קדש העליון.

פירוש. הינו או"א עילאיין, הרמוניין באות יוד דשם הויה, שהי' רמות לאבא, והמלוי דיום שהיה ויד רומו לאמא. ופרטו דאריא נקרה קרש, ונקרה בכור מושם שאין שם פרצוף מישות ווין דאיילות נקרים קרש, אלא א'ב הם מקבלים הקדושה מא'א עלאיון. וו'ש בוכרא דכל קדשין עלאיון שהוא הבכור לכל פרצופין קדשין דאיילות, כי הקדושה שברצופין אציילות מא'א נמשכת. והטעם הוא כי אויר החכמה נקרת קדש, וכבר נמברא שא'א הם ב' דצל'ם, והם חכמה דאיילות מושם שככל פרצוף יש ד' אותיות הויה'ה מתעלמת בהם. ועכ'ז הם עצם נבחנים רק לבחינת אוירא דכיא, דהינו אויר חסדים, ממשום שחכמה זו נסתמה ברישא דא'א, ואין הפרצופין יכולם לקבל חלמה. רק מבינה החזרת להיות חכמה בעת שעולה לרישא דא'א. ומוניחת שם עם החכמה סתימה עיי' או'א, ואנו נקרת הבינה ג'כ' בשם החכמה, וחכמה זו נקרת בשם חכמה דלי'ב נתיבות. הררי שאפילו הבינה החזרת להיות חכמה הנקרת קדש אין זה אלא מהמת שמקבלת מהכמה לתמאה שבאו'א עיי' עלייה לא'א. ומכו'ש שאר פרצופי אציילות המקבלים רק מבינה זו שזרה להיות חכמה. ויתברר עד לפנינו.

וז'ש, שביל דקיק דנחתמן יי דאייה אפתח רחמא למעבד פירין ואבין: פותח כל

מאמר

ואנו ממשיכים אותם מקודם אל הוויין, ומשם משיערים אלו המוחין גם עליינו. וסדר אותיות האצל'ם מתבادر בר' הפרשיות של התפילין כמו'ש לפנינו.

ח'ש. תפילין דרישא שמא דמלכא עלאה קרישא יהויה באתוון רישימין: תפילין של ראש הוא שם של המלך העליון הקדוש. היה' באותיות רשותות. התפילין מכונים ברמל, כי כרמל פרשו כר מלך מל' טוב. וו'ס הכתוב ראש עלייך ככרמל דהירינו שראס עלאה דז'א וכן דנקבא בעת שמלבושים בתפילין דרישא, שהם המוחין עלאיון דצל'ם, הם דומים ככרמל, כר מלך מל' טוב. ומוחין אלו נקרים שמא דמלכא עלאה קרישא, דהירינו ד' אותיות הויה'ה סדר האותיות שלהן יי' ח' ו' ח'. ומה שמדגישי הויה'ה באתוון רישימין, הינו שככל אותן רשותה בפרטיו בפני עצמה, והוא משום שככל פרצוף יש ד' אותיות הויה'ה שהן ע'ס. ע'ב אומר שהכוונה היא על אתוון רישימון דהירינו שככל אחת היא פרצוף שלם בעפ'ע.

וז'ש, כל את ואת פרשתא חדא וכו' גליופה בסודרא דאותוון ברקאי יאות: כל אותן ואות של השם הויה'ה היא פרשה אחת מארבע הפרשיות שבתפילין, השם הקדוש חוקק בהן כסדרון של האותיות כראוי. פרשה פרישה פרצוף שלם בעפ'ע ומוסדרות בכתמים בסודרא דאותוון ברקאי יאות, דהירינו בסדר יי' ח' ו' ח'. והו'ס תפילין דריש', כי התפילין דריש' מסודרות בכתמים בסדר הרית' היוצא מהפסוק, כי אם בזאת יתהלך המתהלך השכל וידעו אותן דהירינו יי' ח' ח' ו' כנודע. רלח) פרשתא קדמאות קדש וכו': (ו'טוי' דף יג ע'ב)

רלט) פרשתא תנינא,²⁾ והיה כי יביאך. דא ה', היכלא ג' דאתפתח רחמא דיליה מגו יוד', בחמשין פתחין אבסדראין ואדרין סתימין מ' דביה, דההוא

חולפי גרסאות

ל נ"א דאמתח (ד. ק.) ונ"א יוד דאתפתח רחמא (אה"ל).
מ' נ"א דבינה (אה"ל ו. ק.).

מסורת הזוהר

2) (שמות יג) משפטים תעא פנים תשנוד תעה
ואתנן מא עקר.

הטולם

פקודי אוריתיא פקודא עשרה

פירוש, כי ה' דשם הו"ה רומות על פרצוף ישות', שהס ל' דצל"ם, הנקרה מגדל הפורה באוויר והוא היכלא דאתפתח וכו' בחתין פתחין, כי אויא נבחנים לאידר סתום דלא אתפתח, שהם בסוד מ' דצל"ם, הרומות לעזקה המקפת מוחין שלהם. והי' לא נפיק מאיר שלהם באופן שיפיעו אויר והקוץ התחתון של הי' נקרא שבילא, הרומו על יסודות דאויא שהם בסודם פרצוף שלהם, והיא נקראת שביל וקיק. אמנם עיקר השם שביל הוא רק על יסוד דאבא, כי יסוד דاما נק' נתיב, בסוד האי שביל בהאי נתיב יתיב, והסואה ושביל בימים רבים. כי החסדים בעת שהם בשפע גדול נקרים מים רבים, שע"י זוג זה דшибיל ונתיב שהוא זוג דלא פסק לעלמין. משפיעים מים רבים בלי הפסק לעולמות. ומטרם שנתקנו פרצוף אויא בחבורה דшибיל ונתיב לא היהמושע שום שפע אל העולמות.

וז"ש, פטר כל רחם, בהחוא שביל דקייך דנחתת מן י' הנתיב דاما נקרו רחם שכלי הרחמים ממש מושפעים, שמטרם שנתקנו אר"א בחבור דшибיל ונתיב היתה סתומה, ולא נפתחה רק ע"י השביל דקייך דאבא וע"כ נקרו השביל דקייך, פטר כל רחם. דאייו אפתח רחמא, לערבר פירין ואבין כרייך יאות כי פטר פירשו פותח. ומעט שותחבר בה שביל דקייך דאבא משפטעת אמא פירין ואבין בשפע גדול בדקא יאות, בסואה ושביל בימים רבים.

וז"ש, למשמע בה קלא וכו': הפתיחה היא עשה הי' בהיכל ההיא, כדי לשמעו בה הקול היוצא מתוך שופר הזה, מושם ששופר הוא סתים מכל הצדדים. פירוש, כי כבר נtabar לעיל, שבעת שהישות' שהיא בינה נשתפה בממלכות, ירדו ג' ספירות אל"ה, שם בינה זוזין דגונא דישוט'. אל מוקם זוזין דatzilot, ולא נשאר בהישוט'. אלא ב' אותו מ"ג. ואח"כ ע"י העלהת מ"ז חורות להוריד ה"ת מנקי עינים שלא למקום הפה, כמו שהיתה מתרם השיתוף, ואחוורם ועליהם אליה ג' אתון אל"ה ואשתלים שוב שםא דאלקים

מאמר

כל רחם, עם אותו שביל הדק היורד מהי' שהוא פותח הרחם לעשות פירות ואבים. פירוש כי נבחן בהי' ג' בחינות: רישא, גועא, ושבילא הקוץ העליון שבנה נקרו רישא, הרומו לבחינת א"א הנעלם ומלובש באו"א, (כנ"ל בדיבור הסמוך). וגופה של י' נקראת גועא הרומו לפרש צמצם. והקוץ התחתון של הי' נקרו שבילא, הרומו על יסודות דאויא שהם בסודם פרצוף שלהם, והיא נקראת שביל וקיק. אמנם עיקר השם שביל הוא רק על יסוד דאבא, כי יסוד דاما נק' נתיב, בסוד האי שביל בהאי נתיב יתיב, והסואה ושביל בימים רבים. כי החסדים בעת שהם בשפע גדול נקרים מים רבים, שע"י זוג זה דшибיל ונתיב שהוא זוג דלא פסק לעלמין. ומטרם שנתקנו פרצוף אויא בחבורה דшибיל ונתיב לא היהמושע שום שפע אל העולמות.

וז"ש, פטר כל רחם, בהחוא שביל דקייך דנחתת מן י' הנתיב דاما נקרו רחם שכלי הרחמים ממש מושפעים, שמטרם שנתקנו אר"א בחבור דшибיל ונתיב היתה סתומה, ולא נפתחה רק ע"י השביל דקייך דאבא וע"כ נקרו השביל דקייך, פטר כל רחם. דאייו אפתח רחמא, לערבר פירין ואבין כרייך יאות כי פטר פירשו פותח. ומעט שותחבר בה שביל דקייך דאבא משפטעת אמא פירין ואבין בשפע גדול בדקא יאות, בסואה ושביל בימים רבים.

רלט) פרשתא תנינא והיה כי יביאך. היא ה' הפרשה השנייה, היא בינה, שהיא היכל, שנפתח רחמה דהוה, שהיא בינה, שהיא היכל, שנפתח רחמה על ידי הי', בחמשים פתחים ומדרונות וחדרים סתומים שבו. אותה הפתיחה שעשתה הי' בהיכל הוה, היא כדי לשמור בו את הקול היוצא מתוך השופר הזה, שהיא בינה. מושם ששופר זה, הוא סתם מכל הצדדים, ובאה הי' ופתחה אותה להזיא מאנו קול. ובין שפהחה אותה, תקעה בו, והזיאאה ממנו קול, להזיאאה עבדים לחרות. (דסוי' דף יג ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

רכבה

פטר דעביד י"ד, בהאי היכלא, למשמע נ' בה ^ט קלא די נפקא מגו שופר דא, בגין דשופר דא הוא סתים בכל טרין, ואתא י"ד ופתח ליה, לאפקא מניה קלא וכיון דפתח ליה, תקע ליה, ואפיק מניה קלא, לאפקא עבדין לחירו. רם) ובתקיעו דשופרא דא, נפקו ישראל מצרים. וכך זמין זימנא אחרא לסוף יומיא, וכל פורקנא מהאי שופר אתא, ובג"כ אית בה יציאת מצרים

חולפי גרסאות

נ' נ"א ביה קלא נפקא (ואה"ל).

מסורת הזוהר

ט) פקודי רטו שמנין נת.

הסולם

מאמר

פקודו אוורייתא פקודא עשרה

להעלותם ולחברים בビינה שישיינו בחינת הג"ד שליהם, שהוא א/or החכמה. ב) להשפיע בהם או/or הסדים שיחיה לבוש להחכמה.

וז"ש, ואתא יוד ופתח ליה לאפקא מניה קלא הינו תיקון הא', שהיוד ממשיך האראה עלינונה אל הה' שהיא היכלא דישוסית. המורידה ה"ה לתמוכה, ומעלה ג' אתוון אל"ה עם הוו"ן שבתוכם ולחברים אל הבינה, ומשיגים על ידי זה האראת החכמה, שהוא גם מוחין אל הוו"א שעלה עם האתוון אל"ה. אמנם האראת החכמה ועדנה סתוםה ואינה מארה. מטעם חסרון הסדים כנ"ל, וע"כ נבחן שעוד לא יצא לאפקא מניה קלא להוציאו מנו אח"כ. ע"י תיקון ב', את הקול. ועתה עוד לא יצא.

ואחר כד ובין דפתח ליה תקע ליה, ואפיק מניה קלא, לאפקא עבדין לחירין הינו תיקון הב' הנ"ל, כי אחר שפתוח היכל, דהינו שחבר אתוון אל"ה עם ז"ו"ן בחורה לבינה, והשיגו שם א/or חכמה. תקע ליה הינו שהיוד תקעה אויר תוך השופר, כי אויר פירשו אוර הסדים. ובין שהשופר, שהוא אתוון אל"ה, קבלו גם אויר, שהוא או/or הסדים ואפיק מניה קלא הוציא וויליד את הוו"א שנ' קול, והוציאו בשלימות למקוםו. כי ע"י לבוש החסדים בו ולהתבלב אל הוו"א. וע"כ החכמה להתלבש בו ולהתבלב אל הוו"א. הנק' קרי, המוחין האלו אשר השג הוו"א הנק' קרי, הוא מוציא את העבדים לחרות, כלומר שהיא משפיע הארתו לעולמות, ובני ישראל זוכים או במוחין דג"ד הנקראים חרות.

רמ) ובתקיעו דשופרא דא וכ"ז: ובתקיעת השופר זהה יצאו ישראל מצרים. וכך עתיה, לתקוע בשופר, בפעם אחרת באחרית הימים. ועל אוללה באה משופר זהה שהיא בינה. ומשום זה, יש בה בפרשה זו, יציאת מצרים

daleliot (כני' אותן י"ד עשי). עם אל"ה אלו שעלו אל הבינה בחורה עולמים גם הוו"ן, (כני' אותן י"ז דיה ואימת אוזיפת עשי) גם בתבר (לעיל אותן י"ז דיה קירמא ולא קירמא). שאע"פ שהג' אמרון אל"ה כבר עלו ונחקרו אל הבינה. ואשתלים שמא דאלחים, מ"מ נבכו עוד שהשם אלהים עמוק וסתרים בשמא, שם שאין שם אלא או/or החכמה בלבד לאל"ה זולת האראת החכמה יכולה להתקבל לאל"ה עלי לבוש של חסדים. עשי. ולפיכך נבחון, שאלהו אתוון אל"ה הם بحي' שופר, שבתוכו מלובשים הוו"ן, שעלו עמהם אל' הבינה, הנבחנים לקול, והוא משומם שהם המעלים עמהם את הוו"ן לבינה מכח היומות כלולים בהם מעת קטנות. ונמצאים נושאים בתוכם את הוו"א כמ"ש שם.

זה אמרו דההוא פטר דעביד י' בהאי היכלא למשמע בה קלא די נפקא מגו שופר דא, שפתיחה ההוא עשהה היוד בהיכל הזה. כדי לשמעו בה הקול היוצא מהשופר הזה. כי ה' שם או"א עליין, הם המשפיעים האראה עלינונה להוריד ה"ה מנקבי עינים דישוסית בחורה אל הפה שלהם. ומעלים את ה' אתוון אל"ה שהיו במקום הוו"ן, ולחברים אותםשוב אל הבינה, כמו שהי מתרם השתתפותם עם המלכות. ונמצא שהי' פתחה את היכל דישוסית כדי להשפיע מוחין לו"א. מתוך השופר, שהם אתוון אל"ה שהעלתה. כי גם הוו"ן עולמים עם אתוון אל"ה הם אל הבינה ומקבלים שם חכמה. וע"כ למשמע בה קלא דהינו להאצל הוו"א עם המוחין גדלות הנקרה קול, ואצלוינו נבחון להשמעת קול. בגין דשופר הוא סתום מכל הצדדים, דהינו הוא מהסדים והן מחכמה. כי אלו אתוון אל"ה הנקראים שופר מהה נופלים במקומות ז"ו, שהם סתימין שם הן מג'ר והן מאור הסדים וע"כ הם צריכים ב' תקונים: א)

(דסוי' דף יג ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

בפרשṭתא דא, דהא מהאי שופר אתי, בחילא די"ד דפתח רחמא דילה ואפיק קליה לפורקנא דעתךין, ודא ה', את תנינא דשמא קדיشا.
 רמא) פראשתא תלתאה, רוזא דיחודה דשמע ישראל, דא ו' ואו דכליל כלא, וביה יהודה דכללא, וביה ATIICHIDN, והוא נטיל כלא. פראשתא רביעאה,

מסורת הזוהר

ו' (דברים ז') לעיל אות רה.

דרך אמת ו') זה כמו שכתו ברים פ' פמשט רציב כי ורניך אי' שפרשת שמע בתית ופ' וחיה אם שמע במלכות ועין פר' ואתחנן רסיט אי' ב'.

הסולם

פקודו אוריתא פקודא עשראה

דכליל כלא שהוא הכלול לכל אלו ד' הפרשיות שבתפלין, כי אעפ' שב' הפרשיות הראשונות קידש, וחיה כי יביאך הם או"א ויישוטית, הנק' חו"ב, אין הפירוש שהםם או"א ויישוטית עצםם, אלא הם או"א ויישוטית המתלבשים בראש הוו"ז, בסוד חכמה ביןה שבמוחין דז"א המכוננים מ' ל' דצלם דז"א. וכן פרשה רביעית והיה אם שמע, שאומר להלן שהיא הנוקבא דז"א, אין הפירוש על הנוקבא עצמה, אלא רק בחינת הנוקבא הבלתי בו"א שהיה נקראת בו בשם מוח הגבורה של הוו"א. כי ג' מוחין הם בו"א הנק' חכמה ביןה דעת, והם מכונים מ' ל' צלם הוו"א, והם חויב תום שבמוחין דז"א. כי בדעת שהיא צ' יש חסד וגבורה, והחсад שבדעת נבחנת לחינת ז"א עצמו, והגבורה שבדעת נבחנת להתקלות הנוקבא והם ד' פרשיות שבתפלין. הרי שהו"א שהוא זאו דחויהה כליל כלא, לכל ד' הפרשיות. וביה יהודה דבלא שכל היהודים האמורים באורא ויישוטית הם רק בו"א כלומר לזרוך ז"א בלבד. כי הפרטוץין הקדומים לו"א הם תמיד ביהוד, ואין צרכיון למ"ז מהתהותים לייחד אותם. וכל היהודים שאנו עושים ע"י מ"ז בפרטוץין העליונים אינם כלום לצרכם עצםם, אלא לזרוך הוו"א. וביה ATIICHIDN שאין יהוד לחכמה ובינה בשבייל התהותים. שבבינה תחוור להיות חכמה. אלא ע"י עליית הוו"א להם למ"ז. כי בעת שהו"א עולה למ"ז אל הבינה, או עולה הבינה לרأس דא"א ומקבלה חכמה להשפייע לו"א. אבל לא לצורך עצמה, כי הבינה מטבחה בע"ס דאו"י, הוא אויר החסדים בלבד. בטריה כי חפש חסד הו"א. ואני לה עניין לעלות לראש אי' להזודוג שם עם החכמה, אלא הוו"א העולה אל הבינה, מעורר אותה להשפייע חכמה בשביילו. הרי שאינו הבינה מתחידת עם החכמה אליו בכת הוו"א ובשביל הוו"א, וויש וביה ATIICHIDN. והו"א נטיל

מאמר

מצרים. משום ששופר הוה באה, בכח הי' שפתח רחמא, והוציא קולה לנאות העבדים. וזה היא ה', אות שנייה שם הקדוש.

פירוש, כי כל המוחין המשופעים לו"ז באים מהאי שופר, שהם אthonן אל"ה הנ'ל. גם אלו המוחין הנדולים שקבל הוו"א להוציא ישראל מצרים היו מהאי שופר על הדרך הניל, וכן המוחין שיתגלו באחרית הימים לגואלה השלימה יהיו מהאי שופר ע"ז הנ'ל, ובגין לכך אית' בה יציאת מצרים בפרשתא דא' ומשום זה יש בפרשה הוו' יציאת מצרים. הינו בפרשת ויהי כי יביאך שבתפלין, דהא מהאי שופר אתי כי המוחין שנתגלו ליציאת מצרים באו מהשופר הוה שבישותה, דהינו בחילא די"ד דפתח רחמא דילה בכח או"א הנק' י' דחויהה, שפתח הרחם דישוטית שהם אthonן אל"ה, בנ'ל, ואפיק קליה והוציא קולו. שהוא הוו"א הנק' קול, ע"י השגת המוחין הללו, לפורקנא דעתךין לנאות העבדים. שהם מספיקים להוציא ישראל מעבדות לחירות. וду שאין ז"א ונוקבא נקריםם קול ודיבור רק בהשות המוחין דהיה, ולא בשאר המדרגות הפתחות מדורגת חיה, ומהמוחין דחיה באות כל הנאות. מבואר.

רמא) פראשתא תלתאה רוזא וכרי': הפרשה השלישייה, היא, סוד היהוד של שמע ישראל, שהוא י' דחויה, הכלולת הכל, שהוא מוקח ז"א, ובו יהוד הכל, שבו מתייחדים, והוא לוקח הכל. הפרשה רביעית היא והיה אם שמע, שהוא כלות שני הצדדים, חסד ונבראה, שכונסת ישראל, שהיא הגבורה שלמטה, שהיא המלכות, נתאחדת בהם. וזה היא ה' אחרונה דחויה, הлокחת אותם ונכללת מהם.

פירוש, כי פרשה ג' דתפילין שהוא שמע ישראל, היא פרצוף ז"א הנק' וואו דחויה (דסורי ז' יג ע"ב)

ויהי אם שמו, כללו דתرين *). דאתאחדת בהו הכנסת ישראל גבורה דלתתא. ודא ה' בתראה ע' דנטלא לhn, ואתכלילת מנהון. רמב) ותפליין, אthon דשما קדישא איננו ממש, ועל דא ראש עלייך הכרמל אלין ^ו תפליין דרישא. ^ו ודلتת רашך, ה' חפלה של יד, ^ו דאייה מסכנא לגבי עילא, אוף ה' כי שלימנו איתת לה כגונא ^ז דלעילא.

חולפי גראסאות

ס) (דברים א) משפטים תעא תרומה קלט תרגוב מנוח ט ניא דאתיה. ע ניא דטולת, פ ניא דה. ע ניא דעלא. צ ניא דעלא. ד. ת"ז תכ"א דף נה : א) בא רלא לר' תרומה תרגוב ואתחנן לח פו. פ) (שה"ש ז) לעיל לר' להן רמב. צ) בא רלא תרומה תרונה בדור י' ואתחנן נת.

מסורת הזוהר

ט) (דברים א) משפטים תעא תרומה קלט תרגוב מנוח תשנוד תחתה ואתחנן מה קעב בהשפטות ח' ג' דף שז ד. ר' ת"ז תכ"א דף נה : א) בא רלא לר' תרומה הוא הנוטל לכל המוחין הלון, ולא העליינים ממנה.

הטולם

פרקוי אוריותא פקודה פשיראה

מאמר

שביחודא עלאה דשמען ישראלי וגבלת מלהם. כי רך בה נשלמים המוחין, כי בה המקומ לגולות האחבה בתריין סטרין, מושם שבחינת דין קשיא המשלים לאחבה אינה נמצאת למעלה ולמטה. כמ"ש במקומו. הר' שהו"א הכרמל אלין תפליין דרישא וע"כ הכתוב בראש עלייך הכרמל רום על תפליין של ראש. כי אחר שהו"א מתלבש בכל אלו ד' המוחין המרומיין בד' הפרשיות. שהם כי אותיות צליים. בניל, נבחן שורשו כמו ברמל, נטריקון בר מלוא, מכל טוב

גטיל כלל והז' נוטל הכל. כי גם אוד החבמה שהביבנה נוטלת بعد הז'ו. אינו מתגלה כלל במקומות הבינה, אלא רק במקומות הז'ו מוחה ולמטה. כמ"ש במקומו. הר' שהו"א הוא הנוטל לכל המוחין הלון, ולא העליינים ממנה.

ויש, והיו אם שמו, כללו דתריין סטרין דאתאחדת בהו הכנסת ישראלי, גבורה דלתתא : כי פרשת שם' ה'ס הז'ו ואו דהו"ה, וה'ס היחוז העליין (המובה לעיל אותן ר' ר' בפקודא תליתאה) שבו מגילה סוד האהבה בסטריא דטיבו בלבד, (כמ"ש באות ר' ר' בד'יהם ועם כל ד'. נ"ש). שוויה פרשת ואחבתה, שכלה אהבה ואין בפרשנה זו בחינת דין כלל. אבל פרשה רביעאה והיו אם שמו, היא בחינת ח'ג' דהו"ה שהיא הנוקבא דז'יא הכלולה בו, בניל, שהיא גבורה שב国度 דז'יא, ובה מתגלית האהבה בתריין סטרין ח'ן בפטריא דטיבו וזה בפטריא דר'ינא קשייא, (כמ"ש באות ר' ר' בד'יהם כדין מה הדמיות יבשה אתבעידת ארץ. נ"ש). וע"כ יש בפרשנה זה היה אם שמו, הוא אהבה מפטריא דטיבו עד הפסוק השמורו לכם, וזה בפטריא דר'ינא קשייא מון השמורו לכם ולהלא. ויש והיו אם שמו, כללו דב' סטרין שיש בה סטריא דטיבו ופטריא דר'ינא קשייא דאתאחדת בהו הכנסת ישראל שהוא היחוזא תחאה רבשכםלו"ו' שהנוקבא דז'יא הגראת הכנסת ישראל מתייחדת בהו (בניל בד'יהם מה הדמיות יבשה אתבעידת ארץ). גבורה דلتתא כלומר אין זו הנוקבא עצמה ממש. אלא גבורה שלמטה, שבמוחה הדעתה, בניל. וזה ה' בתראה דנטלא לו'ן ואתכלילת מנהון כי הגבורה שב国度 היא ח' תנתה דשם הו"ה, שהיא גבורה כל המוחין (דשו"י ז' יג ע"ב *) ז' י"ד ע"א)

רמב) ותפליין אthon דשמען ובי', והתפליין הון אותיות השם הקדוש ממש. וע"כ ראש עלייך הכרמל, ה'ז, אלו ותפליין של ראש. ודلتת ראש, ה'ז, אותה תפלה של יד, שהיא מלכותה שהיא עגינה כלפי מעלה, ז'ז, וגם כן יש לה שלמות כעין של מועלות.

פירוש. המלכות ה'ס תפלה של יד, ואיהי מפכנא לגבי עילא'ו שהוא עניה כלפי עלמא עלאה, שהרי עליאה עליאה בינה אשთפא בה, (בניל בפקודא תשיעאה), בכדי להשלימוה. אוק' חמי' שלי'בו איתת לה בנווגא דלעילא אעפ'כ. יש לה שלימות כעין של מעלה. כי ה'יא מקבלת עתה כל אותה שלימות של עלמא עילאה בינה והינו עיי' יהודא תרואה דבשכמלו'ו' שנתקב'ר ליטל בפרשנה רביעאה דז'יא, וכיון שאינה נקי' שבגנו'ו דז'יא. אלא שהוא נוקבא דז'יא הנפרודת. ע"כ ה'יא גטילת ממן כל ד' הפרשיות שם' חייב חיג' דז'יא, להיותה פרצוף נבד' ושלם, אלא שם' בבית אחד. ולא בד' בתים מיהדים כמו התפליין דז'יא. והטעם ה'יא כי פרשה ה'ס

רמג) מלך אסור ברהטימ. קשריר אליו ואחד באינון בתה, לאთחדא בההוא שמא קדישא קדקא יאות. ועל דא, מאן דאתתקון בהו, אליו הו בצלם אליהם. מה אלהים אתייחדא ביה ר שמא קדישא, ש אף הוא אתייחדא ביה שמא קדישא כדקא יאות. זכר ונקבה ברא אותם. תפילין דרישא ת ותפלה של יד, וכלא חד.

מסורת הזוהר

(שה"ש ז) לעיל רלו רמב.

ק נ"א כדקא יאות דמות קשורת שור. ר נ"א שמא קדישא כדקא יאות. ש נ"א ל"ג אף הוא אתייחדא ביה שמא קדישא. ת נ"א ותפליין דיד.

הטולם

סקודו אוריתיא פקוודא עשרה

פירין ואבון ולנטען אילנין, הרוי שלמלא הבתים שלו, שהם מבחינת היבשה הוא לא היה יכול הוז"א לתחת המוחין לנוקבא שלו. ווש קשריר אליו ואחד באינון בתה שהו"א קשור ואחו בבתים של הפישות הבאות מבחינת היבשה לאתחדא בההוא שמא קדישא כדקא יאות כדי שיוכל להתייחד ולהשפיע לשמא קדישא שהוא הנוקבא, כדקא יאות. בסוד הגילי דמה רוחות יבשה אתעכידת ארץ למעבד פירין וכור עשר'ה. ווש מלך אסור ברהטימ.

ווש ועל דא מאן דאתתקון בהו אליו היה בצלם אלהים: וע"כ מי שנתקון בד' הפרשיות הללו, יש לו צלם אלקים. דהיינו האדם התהמון המניח תפילין, הוא משיך המוחין חו"ב הוז"ג מהו"ז שם נק' צל"ט. כי חו"ב נקראים מ' ל'. וחו"ג נהג נקראים צ' שוש' צלם אלקים. מה אלהים אתייחדא ביה שמא קדישא אף הוא אתייחדא ביה שמא קדישא כדקא יאות מה אלהים שהוא הבינה נתיחד בו האדם השם הקדוש שהוא הנוקבא, כן נתיחד בו האדם השם הקדוש כראוי דהיינו כמו"ש לעיל.

ווש, זכר ונקבה ברא אותן, תפילין דרישא ותפלה של יד וכלא חד: הכתוב זכר ונקבה ברא אותם. קאי על תפילין של ראש ועל תפילין של יד, והכל אחד. פירוש כי זברא אלהים את הארם בצלמו, היינו המוחין חו"ב חי"ג הנק' צל"ט. ויש בהם זכר ונקבה שהם צל"ט דז"א וצולם דנוקבא, הנקראים תפילין של ראש ותפילין של יד.

פקודא

מאמר

הס' האור, והבית שלה הס' הכל. וכן רע שמכל זוג נمشך אור וכלי. ולפיכך חז"א, שדר' הפרשיות, שם ד' המוחין שלו חור'ב חז"ג, נשכים לו באربעה זוגים. יש לו ג' ד' בתים, לכל פרשה בית מיוחד. אבל הנוק', שב עצמה אין שם זוג, אלא שמקבלת כל ד' המוחין, שכן ד' הפרשיות, בווגם אחד מן הוז"א, לנו אין לה, אלא בית אחד לכל ד' הפרשיות:

רמג) מלך אסור ברהטימ: היוינו שהוא קשור ואחו באתם הבתים של התפליין, כדי להתייחד באותו השם הקדוש כראוי. ועל כן, מי שהוא מתתקון בהו, הוא נמצא בצלם אלקים. מה אלקים, מתיחד בו השם הקדוש בראוי. זכר ונקבה ברא אותן. היוינו תפילין של ראש ותפלה של יד. והכל אחד.

מלך אסור ברהטימ, פירושו, שהו"א קשור ומאחד בבתים האלו. פירוש כי הכתבים שבhem מונחים הפרשיות נקראים רהטימ, כי רהטימ הם שקטות הימים שהצאנ' שותה מהם, וכן המוחין שהם מימי החכמה ומימי החסדים קשוריים ומכוונים בכלים שלם שם הכתבים, וע"כ מונחים הכתבים בשם רהטימ ווש קשריר איזה ואחד באתהדרא בההוא שמא קדישא כדקא יאות הוא קשור ואחו בכתים האלה, כדי להתייחד בשם הקדוש כראוי. כי סוד הכתים הם בחינות תהנה"י דתבונה, הנקרוא ד' גדולה דאחד, שעליה נאמר ותראה היבשה (כנ"ל בפקודא תלמידה). ונtabאר שם שע"י שנגלה בו"א האי יבשה, הוא יכול אהוב להשפיע את המוחין לנוקבא בסוד מה רוחות יבשה אתעכידת ארץ למעבד

(וטווי דף י"ד ע"א)

הקדמת ספר הזוהר

מאמר פקודא חדר

רמד) פקודא א' חדר, לעשרה ח' מעשרה דארעא הכא אית תריין פקודיין: חד, לעשרה מעשרה דארעא. וחד ח' בכוורי דפירי אילנא, דכתיב ח' הנה נתתי لكم את כל עשב זורע זרע אשר על פני כל הארץ, כתיב הכא, הנה נתתי. וכ כתיב

חולפי גרסאות
א נ"א חוויסת.

מסורת הזוהר

ר) משפטים תפט קרח מה נא. ח' משפטים תנג תקסד
נחמס תשסדו ח' (בראשית א) לך ש בהשומות ח' א'
ד' רנת. ד' ויקרא קפז.

פקודו אורייתא פקודא חדר

הטולם

מאמר

שםו, שפירשו, שהשיג כל שם ושם מבעלי חיים על מתוכנותה, כי היו כבר נבררים לו בכל שלימותם. (כמ"ש בתוקני זהhor תיקון נ"ז ע"ש) ולפיכך לא ניתן לו בעלי חיים לברורים ע"י אכילה, כי כבר היו נבררים לו ע"י המאצל. ורק הדום והצומח היו חסרי הבורר, וע"כ נתנו לו רק תבאות הארץ לאכול ולבזר אותם ללקט מתוכם נצוץין קדישין החסרים להשלמתו. אלא אחר חטא ע"ד, חזרו ונתקללו כל הברורים. וכך שאברי נשמותו נשרו ונפלו לקליפות. כן נתקללו עמו כל בעל חיים ואחריכים לבזר מוחדש. ולפיכך נתנו לנו גם בעלי חיים לאכול ולבזר אותם, וכן לדורות אהריו.

והנה אדה"ר נברא בצל"ם אליהם, שהם המוחין הנ"ל (המובאים בפקודא עשייראה) בסוד ד' פרשיות התפלילין. והם נשמה שלogn אמן אחר שנולד בחינת הנשמה הקדושה זו, זכה ע"י מעשים טובים לבזר ולהעלות מן' ולהשיג בחינת חייה. ואח"ב ביום השבת גם לבחינת יחידה (כי לא אבד הזהרא עלאה רק אחר השבת כנודע) ולפיכך הותרו לו המערש והכBORIM, ואדרבה ע"י האכילה של המערש והכBORIM וכלה לבזר ולהעלות מן' עד זוכה לחייה ויחידה. אמן אחר החטא דעתה"ד שחזרו ונתקללו כל הברורים ואשתאייב יצח"ר בגופה. נאסר לנו המערש והכBORIM מחתמת יצח"ר שבנו מהשש שלא נפגמו בקדושה עללה שבתם. אלא שאנו מחוויבים ליתנם לכenhנים ולolibים, וכשאנו מקיימים עכ"פ את המצוות האלו דמעשר ובBORIM במצבה עלינה היה לנו כה להעלות מן' ולהמשיך בדרך שאדה"ר המשיך ע"י אכילתו בעצמו את המערש והכBORIM.

זה אמרו פקודא חדר לעשרה מעשרה דארעא כי אחר שהמשכנו, בחינת הרואיה מצד בחינת בעלי חיים כמ"ש ויציר ח' אליהם מן האדרמה כל חיית השדה וגוי וכל אשר יקרה לו האדם נשח היה הוא (ונסוי' וף י"ד ע"א)

התם ^א ולבני לוי הנה נתתי את כל מעשר בישראל. וככתוב ^ב וכל מעשר הארץ
מורע הארץ מפרי העץ לה' הוא.

מאמר פקודה תריסר

רמה) פקודה תריסר, ב לאיתאה בכורי דאלננא, דכטיב ^ב ואת כל העץ
אשר בו פרי עץ זורע זרע, כל ^ג, מאן דאתחו לי, לבון ^ד אסירה למיכל, ה אתיר
לון, ויהב לון כל ^ז, מעשרה דיליה ובכורין דאלנין. נתתי לכם, لكم ולא
לזרין דבריכן.

מאמר פקודה תליסר

רמו) פקודה תליסר. לمعدן ^א פורקנא ^ב לבריה לקשריה ליה בחין.

חולפי גראות

ב ניא לאעלג, ג ניא מא. ד ניא אסירה. ח ניא אסיד.
ו ניא ויחיב ז ניא מעשרין. ח ניא לאזיק.
בשפטות ח "א דף ר' ר' יקרא קפו ת"ז ת"ע
די קלת, ז בא קזו — ר'.

פסורת הזוהר

פקודו אורחותה פקודה תריסר

למייל כלומר דלאו דוקא מעשר אלא גם
לרבות בכורים מספק הזה מפרי העץ לה'
הוא, כי לה' הו שמע כל מה דאתחו לי
דיהינו גם בכורי העץ, ומכאן הגורה שוה
שם הכתוב דהכא ואת כל העץ אשר בו
פרי עץ זורע זרע, מידי ג' בכוכרים.
ו"ש אתייר לון ויחיב לון כל מעשר א
דילוח וככורי דאלנין התיר להם וגנו
להם כל העmars שלו ובכורי אלנות כי לית
מג"ש שהכתובים מيري רק במעשר ובכוכרים
כמבעור.

ואל תחתה بما שהכתב מפרי העץ לה'
הוא, נאמר בפקודה חדר, ולא בפקודה דהכא
כי באמת בן ערבות הזוהר יהוד תיכי בתחלת
פקודה חדר, שאומר שם הכא אית תרין
פקודין. אלא שהמדפס חלק אותם לשנים,
ונמצאו שחתק איהם במאצע, והגינה המפסיק
dbcוריהם בפקודה חדר, וזה פשוט.

ועוד דיק שהכתב מדבר במעשר
ובכוכרים, משוט שהכתב נתתי לכם דמשמע
לא לדרכך דתחריפין רק לך נתתי לאבל
ולא לדורות שלאמוריכם. ואיך אי אפשר להפר
שהכתב מדבר בתיבות הארץ סתם. המותרת
גם לנו לאכול, אלא שմדבר רק בנה שאסור
לנו לאכול מתיבות הארץ, שהוא בהכרח
המעשר ובכוכרים.

מאמר פקודה תליסר

רמו) פקודה תליסר וכו': המצוה השלישי
ערשה, היא, להביא בכורי האילן,
שכטב, ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זורע
זרע, כל מה שראי לי, אסור לכם לאכול.
התיר להם וגנו להם כל המעשר שלו ובכורי
דאילן. שכטוב, נתתי לפם. וכן להורות
שאחריכם.

אור נשמה עיי הנחת תפילין, יש לנו להעלות
מן עיי ב' פקודין מעשר ובכוכרים, בכדי
להמשיך מהאין דחי. ונ茫然 שאדחד המשך
המוחין דחיה עיי אכילתו המעשר והכוכרים
בעצמו. אבל אנחנו שאין אנו רשאים לאכול
אותם מחמת היצחיר שבוגר שלנו, ניתנה לנו
במקומו המצווה, ליתן אותו לבנים וללויטין,
ועיי זה ניתן גם לנו הכה להמשיך המוחין
ההם. וזה שambil ראה שהכתב מדבר במעשר
ובכוכרים דוקא משום דכתיב הכא והנה
נתתי לנו ובתייב ולבי לוי הנה נתתי,
וכמו שם מדבר במעשר כן הכא באדה"ר
מדובר במעשר. וכן יליף מפרי העץ לה'.

מאמר פקודה תריסר

רמה) פקודה תריסר וכו': המצוה
השתיים ערשה, היא, להביא בכורי האילן,
שכטב, ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זורע
זרע, כל מה שראי לי, אסור לכם לאכול.
התיר להם וגנו להם כל המעשר שלו ובכורי
דאילן. שכטוב, נתתי לפם. וכן להורות
שאחריכם.

באיור הדברים, טובב על הפטוק שיטים
בו את הפקודה חדר, שהוא דכתיב וכל
מעשר הארץ מורע הארץ מפרי העץ לה'
הוא, ואומר, כי הכא כתיב ואת כל העץ
אשר בו פרי עץ זורע זרע, ויליף גורה
שהשם, מה התם בכורים אף כאן בכורים.
וחומר כל מאן דאתחו לי, לבן אפורה
ונזרי די יד עיין

דתרין ממן נינחו חד דחין וחד דמותא, וקיימי עליה דבר'ג. וכד יפרק ב'ג לבירה, מידא דההוא ט' מותא פריך ליה, ולא יכול לשולטה עלייה. ורוזא דא ט' וירא אלהים את כל עשה, בכלל. והנה ט' טוב, דא מלאר חיים. ט' מאד, דא מלאר המות. ועל דא, בההוא פורקנא אתקים דא דחימ, ואתחלש ההוא דמות. בפורקנא דא, קני ליה חיים, כמה דאטמר, וההוא סטרא בישא שבך ליה, ולא אחיד ביה.

מאמר פקודא ארביבס

רמן) פקודא ארביבס, לנטרה יומא דשבתא, דאייהו יומא דנייחא מכל עובדי בראשית. הכא . כלילן תרין פקודין, חד נטורא דיום השבת. וחד לקשרא

חולפי גרסאות

ס ניא מיטא. י ניא אטכלילן.

ח' (בראשית א) ביב קעג תלודות קעה וייחי שטן
שמות רסב יתרו לב משפטים כספה תרומה תלב טרעה
פקודי תקבת תעב אתורי מות קלוי אמרו שכח טנחים
בראשית תק"ח ד' קיב ט'ג קפא ט'ב. ו' יתרו לב תרומה טרעה. ז' ביב קעג תלודות קעה
יתרו לב משפטים כספה תרומה תלב תעב אתורי מות קלוי.

מסורת הזוהר

פקודו אוריתא פקודא תליסר

המצויה דפדיין בכור אדם, משום בהחולה פורקנא אתקים דא דחימ, ואתחלש החולה דמות בפדיין וזה מתקיים מלאר התהים ונחלש מלאר המות. הדינו בדומה שנעשה אז לאדיה'ר ע"י המאנציל עצמו, בסוד ח' דהשי, שנעשה מלאר המות טוב מאד, כן סגולות מצואה זו דפדיין בכור. אלא לא לגמרי כמו אן, שלא היה לו למלאק המות או שום כה כי עתה אפשר ע"י מצות פדיין בכור רק להשתיבו בלבדין זה קונה לו חיים. בפורקנא דא קני ליה חיים כמה דאטמר, וההוא סטרא בישא שבך ליה וזה לאחד ביה כי בפדיין זה קונה לו החיים כמו שאמרו, והכח הרע ההוא עחב אותו ואינו נאחז בו עוד. כלומר, אחר שנטהר לממרי על ידי מצואה זו, ואין עוד שום אחותה בו לכהות הרע, או יכול לknutת בראשית. בסוד ח' דהשי, נתעלן העולמות מאד. שהז'א עלה במקומות א"א והגוכבא במקום א"א והשיג אדיה'ר אז המוחין דחיה בשלימות שע"ז זה נתקטל כהו של מלאר המות, ולא עוד אלא שנמתק בבחינת פרא, כמו שהיא בוגר התקין בעת בלע המות נצחת. שעי' בא הרמו, והנה טוב דא מלאר חיים, מאדר מאדר מלאר המות. אכן עתה אחר החטא דעתה'ר, אין העולמות מתעלמים כל כך בשעה ה', ערבע שבת בסוד ח' דהשי, וע"כ אנו צרייכים למצואה מיוודת, להמשיך לנו הבנה וכח לקבל אור החיים עכ"פ ביום השבת, והיא

טאמר

בחיים. כי שני ממנונים הם, אחד על החיים, ואחד על המות. והם עומדים על האדם. וכשאדם פודה את בנו, פודה אותו מיד אותו הממונה על המות, ואני יכול לשנות עליו. וזה סוד, וירא אלקים את כל אשר עשה זהו בכלל. וחנה טוב, זה מלאר החיים. מאדר, והוא מלאר המות. ועל כן, באותו הפדיון מתקיים המאנציל של חיים. ונחלש מלאר של מות. בפדיין זה קונה לו חיים, כאמור, והואו הצד הרע עוזב אותו, ואני נאחז בו.

מאמר פקודא ארביבס

רמן) פקודא ארביבס וכו': המצואה הארבע עשרה, היא, לשומר את יום השבת, שהוא יום המנוחה מכל מעשה בראשית. כאן כוללות שתי מצות אותן, שמירת יום השבת, וגאות

(ונשי' ד' ייד ע"א)

ההוא יומא בקדושה. לנטרא יומא דשבתא, כמו דאדכראן ואתענגן עלייהו, דאייהו יומא דנייחא לעלמין, וכל עבידן ביה אשכללו ואטבעידו, עד דאתקדש יומא.

(רמח) כיון דאתקדש יומא, אשтар בריאה ז) דרוחין. דלא אתררי לנו גופא, וכבי לא הויה ידע קב"ה, לאעכבה לקדשא יומא, עד דיתברון גופין להבי

חולפי גרסאות

ב) ביב קפת קאַאַ וישלח רסב תרומה תקמג תורהע
כ נ"א וכבי לא היה ידע קב"ה לעכבה לקודשי דיומא
עד דאתהברון גופין (אה"ל). ל נ"א לאעכבה.

מסורת הזהר

כ) ביב קפת קאַאַ וישלח רסב תרומה תקמג תורהע
קיי קרת לו לת"ז חניכש ד זג. ז"ח יתרו צה.

הטולם

מאמר

השבת שהוא יום המנוחה לכל העולם, כי בכל שבת חורגת ובאה אותה השליםות שהיתה בשבת בראשית, בסוד יום המנוחה, דהיינו שנפרדו כל הקליפות ונתקעו בתהoma רבא, והעולםות עלולים לאצילות, שה"ס היהוד הגמור. וצדיקים אנו להמשיך קדושה זו, והוא ממשך לנו ע"י ב' הפקודין זכרה ושמירתה.

(רמח) כיון דאתקדש יומא וכבי: כיון שנתקדש היום, נשארה בריאת הרוחות שלא נברא להם גוף. שואל, וכי לא היה יודיע הקב"ה לעכוב מילך הדין, עד שייראו גופים לאותם הרוחות. ומשיב, אלא עץ הדעת טוב ורע, היה מעורר את הצד الآخر הרע, ובקש להתגבר בעולם. ונבדלו ויצאו הרוחות דוחות בהרבה kali זין להתחזק ולהחלבש בגופים בעולם.

פירוש, כיון שנתקדש היום, נשארה הבריאת של הרוחות, שעוד לא נבראו ליהן גופות. לעומת, נתקדש היום טרם שהספיק הקב"ה לברו גופות בשלב הרוחות הלוג. וה"ס אשר ברא אליהם לעשות הנאמר ביום השבת. כי אומר אשר בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אליהם לעשות, שלכאורה אין לו פירוש, אם באמת גמר כל מלאכתו בתכילת הניצח, א"כ לא ברא לנו כלום לעשות, כי הכל כבר עשה וגמר מעצמן. אלא הסוד הוא שהשנית עשה כל הבורורים וגמר כל המלאכות, באופן שתהייה לנו האפשרות לעשות, דהיינו שנוכל לעשות ולגמר אותם על ידי העבודה של הבורא ית' המבואים בשחת ימי בראשית, וכך נגמרו כל הבורורים כולם. נבחן שהם נשתכללו ובאו על תכילותם, ואו נתקדש השבת, שהוא יום המנוחה, שהרי כללה המלאכה ואין עוד מה לתקן, והבן זה (ועי' בזוהר חדש יתרו דף כ"ה אות צ"ז צ"ח). לכן סוד יום

ואחת הקשור יום ההוא בקדושתו. ככלומר להמשיך המוחין דחכמתה הנקראים קדש. לשומר את יום השבת, היינו כמו שכורתה והעירות עלייה, שהוא יום המנוחה לעולמות, וכל המעשים נשתכללו בו, ונעשה מטרם שנתקדש היום.

פירוש, כי ביום השבת עולה הזה א"א לא"א והנוק, לא"א, וביב"ע עולמים לישורית וווען דאצילות, ונמצאים נר"ן של האדם עולמים עמהם לאצילות והם מקבלים שם אוור החיים. ולפיכך יש ב' פקודין חד לנפטרא יומא דשבתא, דהיינו שלא יכשל בעשית מלאכה והזאה מרשות לרשות וכו', כי אחר שהעולמות נפרדו לגשמי מקליפות, עליינו להשמר שלא נגרום לקליפות כה לזרור ולהתעורר ביום ההוא, אשר העוצה מלאכה בו גורם שוב להתרעות הקליפות בקדושה. ופקודא ב' הוא לקשרא ההוא יומא בקדושה כראוי, דהיינו נר"ן תענג שבת ממשיכים אויר האצילות לנר"ן שלו, ואור האצילות הוא אויר החכמה הנקרה קדש, ואני מתقدسים על ידו.

וז"ש, לנפטרא יומא דשבתא וכו'. פירוש, כל הטרחות והמלאות רמוים בעבודות ובמלחמות עם הס"א. המפרידים אותנו מלהתדק בזו ית'. וזה הכלל שבאמת דיאית טרחותא תמן אית ס"א. כי ע"י המלחמות והטרחות אלו מבררים הנציגין קדישין המובליעין תור הס"א, שככל ברור ובבור נבחן למלאכה מיוחדת, שמתחלת נעשה כל הבוררים האלו ע"י המאציל עצמאי, שהם כל המלאכות של הבורא ית' המבואים בשחת ימי בראשית, וכך נגמרו כל הבוררים כולם. נבחן שהם נשתכללו ובאו על תכילותם, ואו נתקדש השבת, שהוא יום המנוחה, שהרי כללה המלאכה ואין עוד מה לתקן, והבן זה (ועי' בזוהר חדש יתרו דף כ"ה אות צ"ז צ"ח). לכן סוד יום

הקדמת ספר הזוהר

רלג

روحין. אלא אילנא מ דדעת טוב ורע, אתער ההוא סטרא אחרא דרע. ובעה לאתתקפא בעולם, ואתפרשו כמה רוחין בכמה זיינין, לאתתקפא בעולם בגופין. רמת) כיוון דחמא קב"ה כך, אתער מגו אילנא דחיי נשיבו דרואה, ובטעש

חלופי גרסאות

מ נ"א בנווא.

הטולם

מאמר

מרקחים לדין מחמת התgalות הדין שבמלכות. כי כל המגוליה היא שלטת. ולפיכך אחר החטא דעתה"ד, הנה נתגלת כח הדין שבמלכות, שאו פגם גם בנסיבות הבינה שבה, שהפכה למדת הדין, אשר נקודת זו בדינה היא כל אפשרות התקoon שיש במלכות, שמצוודה היא נקראת טוב בעת שנקודות הבינה באתגלאה נ"ל, ועתה אחר שנפוגמה גם נקודת הבינה ונחפה לדין, חשב הסטרא אחרא, שעתה הגעה שעט להתגבר בעולם ולהתלבש בגופין של בני אדם דהינו של אדה"ר ובניה כלומר, ש גופו דס"א ירש מקומו של הגוף דआדה"ר, ולא תציר עוד שום בחינת תיקון המלכות מסטרא טוב. כי ראה שגם נקודת הבינה שבמלכות נתהפקה ולהתמה למדת הדין, ולא צויר שום תיקון עוד.

וז"ש, ואתפרשו כמה רוחין בכמה זיינין לאתתקפא בעולם בגופין הרבה רוחות יצאו להתקף בעולם בכמה מני כליזין, דהינו בחות החורבן, להתלבש בגופינו של בני אדם בעולם הזה ולשלוט כאן בקביעות, כי חשבו שאין מצליח מידם, מחמת הפגם שעשה האדם בחטאו, בנוקות הרחמים שבמלכות נ"ל.

רמת) כיוון דחמא קב"ה וככ" : כיוון שהקב"ה ראה את זה, העיר נשיבת הרוח מתוד עץ החיים שהוא ז"א, ודף בעץ אחר, שהוא המלכות. ונתעורר הצד الآخر הטוב, ונתקדש הימים. כי בריאות הגוף והתעוררות הרוחות בליליה זהה, של שבת, הן מצד הטוב, ולא מצד האחד.

פירוש. כיוון שראה הקב"ה ששורת הדין הוא עם הס"א, ויש להם כח להתלבש בגופין בעולם, אשר או ימנע לממרי בחינת תיקון עוד, (נכ"ל בדיורו הסמוך) הנה או אתער מגו אילנא דחיי נשיבו דרואה העיר נשיבת רוח החיים מתוך עץ החיים ובטעש באילנא אחרא ונזדווג עם העץ الآخر, דהינו עם

זה אמרו אשтар בריאה דrhoין דלא הספריק אתברי לוֹן גופא שנשארו רוחות שלא הספריק השי' לשוטה להו גופין עד שקדם השבת, ונשארו רוחין ערטיליאין בלי גופא והrhoות האלו בלי הגופין, הן הקליפות והמייקין המבאים את האדם לידי חטא (כמו"ש להלן) ובכונה הניהם, כי ע"ז נשארו לנו מה הבהיר ומוקם עבדה בתורה ומצוות. ומקשה, וכי לא ידע הקב"ה להתעכ卜 מלקדש היום עד אחר שיבראו גופין לאוון הרוחות. ומתרץ, אלא אילנא אהרא דרע ובעא רע אתער ההוא סטרא אהרא דרע ובעא לאתתקפא בעולם, אלא עז הדעת טו"ר היה מעורר הסטרא אהרא ההוא של הרע, ובקש להתגבר בעולם. פירוש, כי המלכות נקראת עצה"ד טוב ורע (נכ"ל אות קכ"ג). וכי הא טוב לא וכי הא רע, ע"ש הטעם. וכיון שחטא האדם בעצה"ד, ונעשה לא וכי, ע"כ נתעוררה בחינת הרע שבאיילה דדעת טו"ר, וזכה הרע להתקף בעולם. ככלomer שרצה להתגבר על הטוב ולהתאחד בעולם, באופן שהטוב לא יכול לעולם לנצח אותו. ואו ואתפרשו כמה רואין בכמה זיינין לאתתקפא בעולם בגופין ויצאו להם כמו רוחות בכמה מני כליזין בכדי להתקף בעולם ולהתלבש בגופים. פירוש, כי נקדין נתחרבו במלכות, האחת ממותקת בבחינה בכמה מדת הרחמים, והשנייה היא מדת הדין י"ז מלכות עצמה. וכשהמלכות מתוקנת בקדושה קרואין להיות, או נקודת דמדת הדין נניזא וטיריא, ונקודת דמדת הרחמים קיימה באתגלאה (נכ"ל אות קכ"ג ובוסלום ע"ש). ואו וכי האדם וזה טוב. ואם חוטא האדם ופוגם בה, או מתגלה מדת הדין שבמלכות, וניתן הכח לבעליה ההוק והחורבן לשלוט עליו, והוא רע. ואם זוכה נקודת דרחמים שלשלת באתגלאה, הוא זוכה להעלות במעשיו את המלכות עד הבינה עלאה, ומתגלים עליו הרחמים והמויחין עלאין. ואם אין זוכה ומגלה מדת הדין שבה, הנה לא רק שפוגם במלכות, אלא פוגם גם בנוקות הבינה שנתחבורה עם המלכות, כי הפכה (רוטוי דף י"ד פ"א)

באלינו אחרא, ואתעדר סטרא אחרא ^ר, דטוב, ואתקדש יומא. דהא בריאו דגופין ואתערו דרוחין, בסטרא דטוב אירוא בהאי ליליא, ולא בסטרא אחרא. רן) ואלמלא ^ס אקדים סטרא אחרא בהאי ליליא, עד דלא יקדים סטרא דטוב, לא יכול עಲמא למיקם קמייהו אפלו רגעה חדא. אבל אסותא אקדים קביה, דدلיג קמיה קדושא דיוםא, ואקדים קמי סטרא אחרא, ואתקיימן עלא. ומה דחשיב סטרא אחרא לאתבנוי בעלה לאתתקפא, אתבנוי בהאי ליליא סטרא דטוב ואתתקף, ואתבנונ גופין ורוחין קדישין בהאי ליליא מסטרא דטוב. ובגין כה, ^ט עונתן ^ע דחכימין דידי' דא, משבת ^{*} לשבת.

רנא) דהא ^ט כדין חמאת דא סטרא אחרא, ^ט דכמה דאייה חשבת לمعد,

חולפי גרסאות

מסורת התוර

^ט ביב רכט וירא שכח בשלה תפוי אתרוי מות שגב. נ ניא מטוב. ס נ ניא יקדים. ע נ ניא לתית. פ נ ניא כמה.

דרך אמרת ^ט נינו אתבננו רוחין וגופין קדישין

הטולם

ማמר

פוקדי אוריותה פקודה ארבייסטר מ"מ כשהוא מוזוג בלילה שבת, אין שם שליטה להחות הרע עליון, והוא ממשיך בזמנו את הגוף והרוח של הولد הנולד, כאילו לא היה בו שום פגם מעצה"ד. וזה אמרו תיקון בעצמו את החטא דעצה"ד. דחא בריאו דגופין ואתערו דרוחין פטפרא דטוב אירוא בהאי ליליא כי אע"פ שהאדם עצמו עוד לא זכי, אין בהאי ליליא שם שליטה לס"א עליון, יוכל להמשיך גופין ורוחין, ע"י זומו, מסטרא דעת הדעת טבר. ולא מס'א, שהוא כה תיקון שהיה בשפת בראשית, שהקב"ה לא השגיה כלל ברע שהמשיך עליו אדר'ר לניל.

רן) ואלמלא ^ס אקדים וכו': ואם היה מקדים הצד الآخر בלילה הוה. מטרם שיקדים הצד הטוב. לא היה יכול העולם לעמוד בפניהם אפילו רגע אחד, אבל הקב"ה הקדים רפואה, וקדושים הים דלג לפני, והקדים לבא לפני הצד الآخر, ונתקיים העולם. ומה שחשב הצד الآخر להבנות בעולם להתחזק. נבנה בלילה הוה הצד הטוב ונתחזק, שנבנו גופים ורוחות קדושים, בלילה הוה, מצד הטוב. ומשום זה עונתם של חכמים. היודעים זה, הוא משבת לשבת.

רנא) דהא כדין חמאת וכו': כי אז, כשראה זה הצד الآخر, אשר כמו שהוא ראה לעשות עשה הצד של הקדושים. הוא הולך ומשוטט

המלכות, שהשפיע לה נשיבת רוח חיים. ואתעדר סטרא דטוב ושוב נתעורר במלכות השני שבת, דטוב. דהינו כמו שהיה לפני החטא אדר'ר, בסוד זכי הא טוב, נבל. ואתקרדש יומה ונמשכה קדושות השבת בעולם. כלומר, שאע"פ שמשורת הדין היה בה לס"א להחלב בגופין. ולא השגיה כלל בפניהם משורת הדין, והזיוון, שהם עץ החיים ועץ הרעת טוב, נזדוגו יחד לפניו החטא, והמשיכו קדושת המוחין דיום השבת בעולם. וחיס שאמו (זהר בראשית ב', דף צ'ה אות קמ"ח) שהאור ששימש בששת ימי בראשית לא נגנו רק לאחר השבת. ועיי פועלתו זו שנמשך יום השבת בעולם נתבטלה זמתה כסא להחלב בגופין של בני אדם בעה"ז, ונשארו בבחוי רוחות בעלי גופים. ועיי היה יכול האדם לעשות תשובה.

כי בראית הגופין והתפערות הרוחות בלילה הוה הוא מהצד הטוב, ולא מהטטרא אחרא. כי פועלות הקב"ה קיימות לנצחיות וכמו שבשבת בראשית לא השגיה כלל במה שכבר נגמר והאדם בחטא דעצה"ד, והזיוון נזדוגו, וקידש הימים כמו לפני הגופין מהם. ביטול כל שליטתם דס"א אע"פ שהיה להם כח לשולט, כגון,-CN,-CN בכל השבות דשתא אלפי שני, אע"פ שהאדם עוד מלא מזוהמא דחויה, כי עוד לא תיקון את החטא דעצה"ד. (דשווי זח ייז ע"א ^ט) זח ייז ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

רלה

עבידי ע' סטרא דקדושה, אולא ומשטטה בכמה חילין וסטריין דילה, וחמאת כל איןון דקה משמשי ערסייהו בגליה דגופיהון לנהורא דבוצינא, וכל איןון בנין דנקין מתמן הו נכפין. ע' דשו רעליהו רוחין י' מההוא סטרא אחרא. ואיבון רוחין א' ערטיאlein דחיביא דאקרון ש מזיקין, ת' ושראית בהו לילית וקטילת לנו.

רנבר) כיוון ע' דatakדש יומא ושלطا קדושה על עולם, הוא סטרא אחרא אוזירת גרמה ואטמרת כל ליליא דשבתא ויוםא דשבתא. בר א' מן ע' אסימון

חלופי גרסאות

צ נ"א סטר קדישא, ק נ"א דשו. ר נ"א דהווא. ש נ"א מזיקין ליג. ת נ"א או שריאת א נ"א ליג מן.

משורות הותר

ע' יעקב מו ז"ח יתרו רצת. כ) פקודי תקבב.

דרך אמרת א) רוחות ערומות של רפשים שאין לחם במה להתלבש ומשוטטים בעולם לטמא בני אדם בשדי שנורמים שהאדם החטא רואה קרי והינו דאקרון ר' שפונלים שהאדם ההוא יראה קרי וימ' שאלו רוחות ערומות הם של רפשים שראו ערי כל ימייהם ולא חזדו בתשובה

הטולם

מאמר

פקודו אוריתא טקודה ארביבס

כ' הייתה זהמתם שליטה על כל התולדות שבעולם, ולא הייתה אפשרות להאחו בסטרא דעתוב אפילו רגע אחד. אבל אפוגותא אקרדים קב"ה אבל הקב"ה הקדים רפואיים דדריג קמיה קדרושא דיוומא ואקרדים קמי פ"א כי דרגת קדושת השבת וקידמה את הס"א, ונגלת אוד השכיתה והמנוחה בעולמות, המכנייע ומפליל את הס"א וכל הקליפות לנוקבא דתהומה רבא ואתקיים עולם כי ע"ז גשtheta הזרמנות להוליד גופין ורוחין מסטרא דעתוב בזוגא דלילה דשבתא. ואתקיים עולם באופן הנרצה. ומה שאומר דעתיג קמיה הוא כי כל דבר הבא שלא כסדר מערכת העולמות נקרא בשם דילוג. ומתוך שקדושת השבת באהה על ידי אתערותא דלעלא בלבד, כי האדם עוד לא עשה שם תשובה ותיקון שהיה רואוי לזה, אלא המazzi עצמו הקדים דילוג.

וח"ש (באות ר'ין) ומה דחשיב וכו': ומה שחשב הס"א להבנות בעולם ולהתגבר, לבנה בלילה הוא הצד הטוב ונתגבר. כי לילה זה אחר הפנים דעת הדעת היה שיך' משורת הדין רק לבניין הס"א בכל תוקפו, וכן חשב הס"א, אמונת היה להיפך. כי מקומו לקחה הקדושה, כי ואתבונן גופין ורוחין קדרישין בחאי ליליא מסטרא דעתוב, ובבנו גופות ורוחות קדושות בלילה זהה מהצד הטוב. כי גשtheta הבנתה, שכל המודוזג בחאי לילה הוא ממשיך גופין

ומשוטט בכמה חילות וצדדים שלו, ורואה כל אלו המשמשים מטמת כשםם ערומים, לאור הנר. ולפיכך, כל הבנים הנולדים מהם, הם נכפים. משום ששורים עליהם הרוחות מאותו צד الآخر. והם הרוחות העורומים של הרשעים, הנקרים מזיקים, ולילית שורה עליהם, והורגת אותם.

רנבר) כיוון דatakדש יומא וכו': כיוון שנתקדש היום, והקדשה שליטה על העולם, אותו הצד الآخر מקטין את עצמו, ומסתר בכל ליל השבת ובכל יום השבת. חוץ מואסימון וכל הכת שלוי שהולכים על הנרות בסתר, לואות את גילוי התשmiss. ולאחר כך הם מסתרים בתוך נקב תחום רכה. כיוון שיצאה השבת, כמה צבאות ומחנות עפים ומשוטטים בעולם. ועל כן נתתקן שיר של פגעים. דהינו יושב בסתר, שלא ישלו על עם הקדוש.

ביפור המאמר, כי משורת הדין היה הס"אביב ביכולת להתלבש בגופין, כנ"ל, אלמוני הספיקו להתלבש בגופין, הנה או היה הארץ ניתנת ביד רשות, וכל הגוף והtoldots שהיו באים לעולם היו יכולים מבחינת הרע דס"א, ולא היה להם כח להתקן בסטרא דעתוב לעולם. חז"ש ואלמלא אקרדים פ"א בהאי ליליאן עד דלא יקרים סטרא דעתוב, לא יכול עולם למקם קמיהו אפילו רגעה חרוא (דס' ז"ד ע"ב)

וכל כת דיליה, דאولي על שרגי בטמירו, למחמי על גליי דশמושא, ולבתר אטמרון גו נוקבא דתהומה רבא ב כיון ז דנפק שבתא, כמה חילין ומשריין

חולופי גרסאות

ב נ"א עד דנפק שבתא כיוון וכוי (אה"ל). ונ"א במקום
כיוון דנפק גרטינן עד דנפק.

מסורת הזוהר

ג) ביב' קזא וארא קפה ויקחן קען רנו.

דרך אמרת ב) תוך נקיי התהום רבה שם חלונות שחקליפות חיצונות נסתרים שם ושם מקומם

מאמר	הсловם	פקודו אוורייתא פקודה ארכיסטר	גופין ורוחין מסטרא דטוב שאין בהם שם אייה לס"א. דהינו בהיפך ממש מה שהסביר הס"א.
דא משבת לשבת דהא כדין וכי : ומשום זה. עונתם של חכמים הידועים ואתה. הוא משבת לשבת. כי או הגוף והרוחין בנני מסטרא דטוב כניל, דהא כדין חמאת דא ס"א דכמה דאייחי חשיבות למעבר, עבדוי ספרא דקרושה שהרי אי. כיון שהט"א רווא זה. שם שהוא חשב לעשות הקדים ועשה הצד הטוב. כי הוא חשב להבנות ולהתתקף בהאי לילה דשבתא. ולבסוף נבנה הסטרא דקדושה. אזלא ומשטטא בכמה חיילין וסטרא דיליה הס"א הלך ומשוטט בכמה מחנות וצדדים רעים שלא, וחמאת כל איןין דקא ממשי ערטייהו בגלייא דנוגריהן לנהורא דבוצינה ורוואה כל אלו המשמשים מטבחיהם לאור הנר בגליוי הגוף וכל איןין בנין דנפקין מתמן הו נפנין וכל הבנים הנולדים מהם נלקים בחולי נופל דשורי עלייהו רוחין מההוא ס"א, ואינון רוחין ערטילאיין דחיביא דאקון מזוקין והס"א משרה על אלו הבנים רוחות רעות שם רוחות רשותם הנקרים מזוקין שמחמתם ושရיאות בהן ליליות, וקיטילת להן לילית shoreה עליהם והורגתם. אבל בין דאתקרדש יוםא רשלטא קדרושה על עלאם באעת שמתקדש היום וקדושת השבת שליטה בעולם ההוא ס"א אוזערת גרמה ואטמרת כל לייליא דשבתא ויוםא דשבתא ההוא ס"א מעט עצמו ומסתתר בכל הלילה בשבת ויום השבת. ועיכ' או עונתם של החכמים. בר מן אטימון וכל כת דיליה דאולי על שרגי בטמירו למחייבי על גליויי דשMOVEDא חזץ מן המזיך הנקרא אסימון וכל המכחנה שלון, התולכים עם גרות בסתר לראות בגליוי (ודפיו דף י"ד ע"ב)			

הקדמת ספר הזוהר

רלו

פרחין ומשטין בעלמא, ועל דא אתקן שיר של פגעים, דלא ישלטן על עמא קדישא.

(רגע) لأن אטר משטי בההוא ליליא, כד נפקי בהילו, וחשבין לשטטה בעלמא על עמא קדישא. וחמאן לוון בצלותא. ואמרין שירתא דא, ובשירותא

חולפי גרסאות

ג נ"א ל"ג ואמרין שירתא דא.

הсловם

פקודי אוריתא פקודה ארביבסיד

שמטעם גילוי דוגהיהון אין החש בליל שבת, כי זומא דגוף אינו ניכר בשבת. אמן אחר השטטה יש לו כה לגנות צורת הרע שבו ולהזוקו. (ועיין בווחר בראשית ב' דף ק"נ).

ומ"ש בין דנטק שבטא כמה היילין וכו'. פירוש. ע"פ שבשבת אין אסימן וכט דיליה יכוילים להזוק, כי אין בו עוד שום צורה של רע, אבל לאחר השטטה, הוא והכת דיליה קונים בחורה את צורתם, ועלים מתחומה רבא אל היישוב, פורחים ועלים מתחומה רבא ומשוטטים בעולום ויכולים להזוק. ועוד נתקן שיר של פגעים, שהוא יושב בסתר עליון ונגי שע"י תשובה ותפלה זו דיווח בפרט גזולים מהם.

(רגע) لأن אטר משטמי וכו': לאיזה מקום הם משוטטים באטו ליל מוצאי שבת. חנה כשם יוצאים בחפותו, וחובבים לשולט בעולם על עם הקדרש, וראויים אותם עמודים בתפלה ואומרים שירה זו, דהינין יושב בסתר עליון, ובתחללה מבדילים בתוכה התפלה, ואחר כך מבדילים על הכוון, הם עפים ממש, והולכים ומשוטטים ומגיעים לתוך המדבר. הרחמוני יצילנו מהם ומציד הרע.

פירוש. הוא שואל רק על מוצאי שבת, ולא על כלليلות החול, כי במוצאי שבת עוד שורה רשימו מקודשת השטטה. וע"כ שאל כיוון כד נפק שטא בתא פורחין. ואומר כד נפקי לאן אטר הם מוצאי שבטא בעלמא, כשוציאים בהילו וחשבין לשטטה בעלמא, מבדלי מוצאים מתחומה רבא במחירות וחוشبם לשולט בעולם. על עמא קדרישא על ישראל. וחמאן לוון בצלותא ואמרין שירתא דא וראויים אוטם עמודים בתפלה ואומרים שיר זה של יושב בתה, ובשירותא מבדלי בצלותא ומבדלי על הפום, ובתחללה הם אומרים הבדלה בתפלה והבדלה על היין, סרכי מתמן ואוזלי ומשטמי ומטהן לנו מדבריא, הם מסתלקים פורחים מהם והולכים ומשוטטים ומגיעים

מאמר

אוכלת החלב והפתילה שמתהזהה בהם. נהוואר הוואר האס הרחמים שבה, כי לבן הוא רחמים. וזה המשמש מטהו לאור הנר הווי בניו נכפין, וכן לילית יכולת להמיתם משום דנהוואר תכלא של הנר, שהוא ממדת הדין, שורה שם, ויש כה לס"א להתחזז בזוגו, כי ע"י ממדת הדין מתגלים גופים של המשמשים, וזה מא דחויא שיש בגופים של המשמשים, ומוצא מין את מינו ונגערו. באופן, דמה שהותר הווג בחוץ ליליה, הינו דוקא בחושך, שאין שם אויר כי א' גאנדר במלכות ותקם בעוד ליליה, והרחמים מתגלים. אבל אם יש שם אויר הנר, גורם זה, שתתגליה הזוחמא בגופין והס"א נאחז בזוגו. וזה וחמתת כל אינון דקא משמשו ערטיאו בנילויא דגוניהן לנהוואר דבצינא כי ע"י אויר הנר רואה הס"א גילוי הזוחמא שבגופיהן, ומקטרגת עליהם ונאחז בזוגם, כמבואר. אמן בלילה שבת כל דינין מתבערין מניה, ונהוואר דתכלתא מתהפקא ג"כ לנהוואר חוואר, שלפ"ז היה מותר לשמש גם לאור הנר, ולא עוד אלא אפילו הזוחמא שבגוף האדם נמצאת מתעלמת למזרי מכח קדושת השטטה, ואין פרחן עוד מפני גילוי הגוף לאור הנר. זה אמר בר מן אסימון וככל בת דיליה דאזי עלי שריגי בטמירו למחמי על גילויו דשםושא כי אפילו בשבת שנהוואר תכלא נעשה לחוואר, ואין שם דין כלל, מ"מ קרחה הוא שאור הנר צrisk לדבר גס להאחז בו, שהיא בחינת דין בהכרה, כי דבר גס הוא עכור ורומו על דיברים. אלא בשבת אין צורת דין ניכרת בו והוא נבחן כמטבע שאין עליו צורה, ולא נודע מה הוא וע"כ נק' מזוק וזה הנרמו בדבר הגס שאור הנר אהזו בו, בשם אסימון, שפירשו מטבחו בלי צורה. וזה דאזי עלי שריגי בטמירו כי הוא סוד הדבר הגס הנמשך בסתר עם הנר, כי הנר לא היה דוקא זולתו כנ"ל, וע"כ הוא הרואה גילי הזוג שע"ז הוא יכול להזוקו אחר יציאת השטטה. והן אמת

(דוטשי דף י"ד פ"ב)

מב델י בצלותא,^ט וمبادלי על הocus, פרחי מתמן, ואולי ומשטתי ומטהן לגו מדברא. ז רחמנא לשיזון מנינוו ומסטרא בישא.
רנד) ס ה תלתא אינון גרמין בישא לאגרמייהו. ז חד, מאן דלייט גרמייה. תנינא, מאן דורך נהמא או פרורין דאית בהו כוית. תליתאה, מאן דאוקיד שרגא, ז במקפה דשבתא, עד ז לא טטו ישראאל לקודושא דסדרא, דגרים לנורא דגיהנם לאדלקא בהאי נורא, עד לא מטא ט זמנייהו.
רנה) חד דוכתא אית בגיהנם לאינון דקה מחללי שבתות, ואיינון דעתוישין

חולפי גראסאות

מסורת הזוהר

ד נ"א לי' רחמנא לשיזון מנינוו ומסטרן בישא.
ה נ"א אמרו רבינו זיל, ונ"א במזאי שבת אמרו.
ו נ"א תרין באוי עלאו וחוד בעלמא זאתה חד מאן דלייט גומיה חד מננא אטפקד קמיה בשעתה דלית גרמייה וע' אחרניין מנין תחותה ונטלון ההוא מללה ואמרי Amen ומשלקי לה לעילא ודינין לה מל' ממשה אמרו ואם אין מהני נא וגנו' עלי' זקב"ה עבד רשותה לא אשתויב מעונשא דלא אדרך בסרתת תוצאות. עוד דדו אמר אשורה דרכי ובו' בעוד רשות לנויגי ההוא מננא דיאטפקיד על זא נטול ההוא מללה לאבאשה לבך נש. ז נ"א במקנו. ח נ"א דלא. ט נ"א זמנייה (אה"ל).

דריך אמרת ט תימה אי לא מצי לאדוקי שרגא דקאמר איז מצי למימרתו בורא מיה ואפשר לפוגוי בין אדוקי שרגא לאוקדא נורא דשרגא לא נוצץ לאדוקי עד דלא מטי כו' אבל לבתר היכי מצי לאדוקי
למייר ביה במשה אבל נורא אפיקו דמטי כו' לא מצי לאדוקא עד לבתר דמבדייל עעל סט'
ובהכי ניחא שפיר זזימנן קאמר לאדוקי נורא זזימנן לאדוקי שרגא כנעני'.

הסולם סקווי אוריתיא סקוודא ארביסטר

מאמר

פירוש. יש מזיק אחד הגנרא רע עיין והוא אוטוב קלה, בסויה ויאחכ קלה
ותבואהו ולא חפצ' בברכה (תחלים קט)
וכשאדם מקל עצמו גנות בויה כח להאי רע
עין האותוב קלה, ושולט עלייה ונמצא גורם
רעעה לעצמו.

וז"ש. מאן דורך נהמא או פרורין דאית
בזה כוית: כי אין לך דבר בעה"ז שלא יהיה
לו שורש חשוב למעלה, ומכו"ש לחם. שבו
תלויים חייו של האדם. הרוי יש לו שורש
חשוב מאד למעלה, ולפיכך המזולע בלחמו
גורם פגס בשורש חייו למעלה. זה מובן לכל
אדם רק בסעודה שיש בה שביעת הנוננת
לו חיים. אמן בלחם ופרורין שאין בהם אלא
כוית. יש בני אדם המזולעים בהם וזרקים
אותם. משום שאין בהם בחינת שביעת. אמן
כיוון שהחמירו חז"ל לבוך ברכת המזון. גם
על כוית. ע"כ יש להחשיבם כמו סעודה שיש
בה שביעת. ואסור לו לזלול בהם. והזולע בהם
גורם רעה לעצמו.

והענין הוא, כי אמרו חז"ל (ברכות כ')
אמרו מה"ש לפניו הקב"ה רבש"ע כתוב בתורתך
אשר

ומגיינט לתוך המדבר, דהינו מקום שאין
שם ישוב בני אדם, ובני אדם ניצולים מהם.
ונמצא ג' בחינות מקומות לט"א: כי בשבת
הם בנוקבא דתהומה רבא, ואין להם כח להזיק
כלל. ובמצוא שבת ע"י תפלה והבדלה, הם
ثور המדבר במקום שאין אדם שם, ונמצא
לهم כח להזיק אלא שנחין מקומות ישוב.
ובשאר לילות הם נמצאים גם במקום ישוב.

רנד) תלתא אינון גרמין וכו': שלשה
הם הגורמים רעה לעצם: אחד מי שמקלל
את עצמו. השני, מי שזורק לחם או פירורים
שיש בהם כוית. השלישי, מי שמליך את הנר
במושאי שבת מטרם שבאו ישראאל לקודושא
דסדרא, שבתונן ואתה קודש הנה באתו האש
הוא גורם להדליק אש הגיהנם עד שלא הגיע
זמןם.

רנה) דחד דובתא אית וכו': כי מקום
אחד יש בגיהנם לאותם שמלחלים שבתות.
ואותם הנענשין בגיהנם מקללים למי שהdalik
הנר מטרם שהגיע זמני, ואומרים לו, הנה ה'
מטלטלך טلطלה גבר וגורה. אגוף יצנוף צנפה
כדור אל ארץ רחבת ידים.
(ופז' דף י"ד ע"ב)

הקדמת ספר הזוהר

רלט

בגיהנום, ליטין ליה לההוא דאוקיד שרגא, עד לא מטא זמניה, ואמרי ליה^ט הנה
ה' מטעלך טעללה גבר וגער צנוף יצנפך צנפה כדור אל ארץ רחבות ידים.
רנו) בגין דלאו יאות הווא לאדליך נורא כד נפיק שבתא, עד דמבדי^ו
ישראל בצלותא ומבדי^ו, על כסא, בגין דעד הווא זמנה שבת הווא, וקדושה
דשבת שליט עלנא ובשעתא דמבדיין על כסא כל אינון חיליג, וכל אינון
משריין^ז דאתמןן על יומי דחול, כל חד וחוד יתיב לאטריה ופולחניה
דאתמניה עליה.

(רנו) בגין דכד עאל שבתא ואתקדש יומא, קדש אתער ושליט בעלמא,
וחיל^ו, אתעדי^ו משולטנותא דיליה, עד שעטה^ו דנפיק שבתא לא תיבין
לאתרייהו. ואעיג דנפיק שבתא, לא תיבין לאתרייהו עד זמנה דאמר ישראל
באוי המבדיל בין קדש לחול, כדין קדש אסתלק, ומשריין דאתמןאו על יומי
דחול מתערין ותיבין לאתרייהו כל חד וחוד על מטריה דאטפקד עליה.

חולפי גרסאות

ט ניא זלא. כ ניא בכוסא זנא על כוסא. ג ניא
אתער וגיא אתעדי. ח ניא משולטנותה (אה-ה').
ג ניא ליג לאתרייהו.

מסורת הזוהר

(ישעה כב) וירא כי. ט ביאנו קכח קלב ביב
קכח מקץ ק תרומה סג. ו (שבת אין גיתוג) ביא
נו קכח קלב ביב קכח מקץ ק תרומה סג קפה
עקב לה.

הטולם

פקודי אוריהו פקוודא ארכיסטר
ועוד זאגון דעגוזין בגיהנום ליטין ליה
והנדונים בגיהנום מקללים אותו על מה שגרם
במעשו להדליק אש הגיהנום קדם זמנו.

מאמר

אשר לא ישא פנים ולא יקח שחוד, והלא אתה
נשא פנים לישראל דבטיב ישא ה'. פניו
אליך. אמר להם וכי לאasha פנים לישראל
שבtabti להם בתורה. ואכלת ושבעת וברכת
את ה' אלהיך. והם מדקדקים על עצם עד
כיתה ועד כביצה. הרי שבוכות הדקדוק על
כיתה, להחשיבו סעודה שיש בה שביעה זוכים
שהשי נושא לנו פנים אעיפ' שאנו גדיינים.
נמצא כי אלו המולולים בפרורין דאית בהו
כיתה, ואינם מחשיבותם אותן בסעודה שיש בה
שביעה, אינם זוכים לנשיאות פנים מהש"י,
ונורומים רעה לעצם (ענ' בזהר ברענימ
פנחים דף רלא' אה' ת"ר).

ח'ש. מאן דאוקיד שרגא וכו': מי
שהדליק נר במוציא שבת טרם שהגינוו ישראל
לקדרשה דסדרא גורם להדליק אש של גיהנום
באותה האש. כי עד האי זמנה שבת הווא,
וקדושה דשבת שליט עלנא (כמ"ש להל). ואין
аш הגיהנום שלולות עוד. כמו בשבת. ומאן
דאוקיד שרגא קדורם קדרושא דסדרא, נבחן
כמחלל שבת. כי הוא מدلיק אש הגיהנום לפני
זמנה. ועיב' גורם רעה לעצמו, דחר דוכתא
איות בגיהנום לאינון דקא מחללי שבתות,
כי הילול שבת הווא התמור ביוותה, כי יש
בגיהנום מקום מיוחד לעונש מחללי השבת.

(ופמי דף י"ד פ"ב)

רנו) בגין דכד עאל וכו': כי כשננכסה
השבת ונתקדש הימים. מתעורר הקדר ושורט
בעולם. והחל הוסר משליטתו. ועוד השעה
שהשבת יוצא אינם שבטים למוקומם. ואף על
מי שיוצאה שבת. אינם חזורים למוקומם. עד

השעה שאומרים ישראל, באוי המבדיל בין
קדש לחול. או הקודש מסתלק, ומהנתן שנטמנו
על

רנח) ועם כל דא, לא שלטין עד דיהוון נהוריין מרוז אדרגא, וכלהוון אקרוון מאורי האש, בגין דמרוא דעמדוֹן נהורא ומיסודהֹן נהורא אתייאן כלחו ושלטין על עולם תחתה, וכל דא כד ב"ג אדליך שרגא עד לא שלימיו ישראאל קדושא דסדרא.

(רנט) אבל אי איהו ממתין עד דישלימו קדושא דסדרא אינון חייבין דגיהנם מצדיקין עליהו דין דקב"ה, ואינון מקימי על ההוא ב"ג כל ברכאנ דקא אמרי צבורה, ז) ויתן לך האלים מטל השמים ג) ברוך אתה בעיר וברוך אתה בשדה ג) וג') .

(רס) אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטוּהוּ יי'. ביום רע מבעי ליה, מיי ביום רעה. יומא דשלטה ההייא רעה למיסב נשמתייה, אשרי משכיל אל דל, דא ג) הוא שכיב מרע, ג) לאסאה ליה מחובוי גבי קב"ה. ד"א, דא יומא דיןא

חלופי גרסאות

ס נ"א דמנורא נהורא דנגדא, זנ"א דעמדוֹן נהורא ומיסודהֹן נהורא זנוֹרָא ונ"א דמנורא נהורא דנגדא נהורא יסודאה זנוֹרָא טוֹרָא לה קי. ג) (דברים נח). ר) (תהלים מא) ב"א טו בשלח שד שעא פקודי רמו תקפו האזינו רג ת"ז בהשماتות דף קמד. ז"ח אחרי מות לא צט רות יט.

מסורת הזוהר

פקודו אוריתא פקודה ארכיסטר ומצדיקים עליהם הדין של הקב"ה, שראויים לעונש שליהם. ומתוך דבר נש ההוא גרם שיצידקו הדין שלהם ולקיים שם שמיים. נמצאים מקימים בבר נש ההוא כל הברכות הנארות במצואי שבת בצבור בפסוקים של יותן לך האלים וג') .

(רס) אשרי משכיל וג') : אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטוּהוּ יי. היה ציריך לומר, ביום רע, מהו ביום רעה. ומשיב, היינו ביום שאותה רעה שלטת לקחת נשמתו. אשרי משכיל אל דל, דל הלא חולה מסוכן, משכיל, לרפאו מחתאו לפני הקב"ה. פירוש אחר. והוא יומ שחדין שורה בו על העולם. ומשכיל להנצל ממנה, כמו שנאמר, ביום רעה ימלטוּהוּ יי. דהיינו ביום שנסמך הדין לרעה היא לשולט על העולם, ימלטוּהוּ יי.

פירוש. מקשה שהיה לו כתוב לומר ביום רע ימלטוּהוּ יי, ולמה אמר ביום רעה. שהוא לשון נקבה. אלא שהכתב רומו שליטות הקליפה הנקראת רעה הנוטלת נשמותו של אדם. והמשכיל אל דל שפירושו שמדובר בחוויה לשוב בתשובה הרי הקב"ה מלט אותו משליטת הקליפה שנתק רעה, והזהר מביא כאן זה

מאמר

על ימי החול, מתעוררים וחוזרים למקוםם. כל אחד ואחד על משמורתו אשר הפך עליו. רנח) ועם כל דא וכו': ועם כל זה אין שולטים עד שהיהו אוורות מסוד אוור הנר, שכבים נקרים מאורי האש. משום שם סוד עמוד האש, ומיסוד האש, באם כולם, ושולטים על העולם התחתיו. וכל זה כשאדם מדליק את הנר מטרם שגמרו ישראל קדושא דסדרא. פירוש. המלכות נקבעת עמדוֹן נהורא (כנייל אות ר"ט), ואלו חותות שבאור הנר, הם דינאים (כנייל ד"ה ובגין כ"ז עונתנו, ע"ש). ולפיך אין להם כה לפועל הדינים מתרם שמדליקים את הנר.

(רנט) אבל אי איהו וכו': אבל אם הוא מהכה, עד שיגמרו קדשא דסדרא אותו הרשעים שבגיהנם מצדיקים עליהם את הדין של הקב"ה. והם מקיימים על האדם ההוא את כל הברכות שאומרים הצבורה, דהינו, יותן לך האלים מטל השמים. ברוך אתה עיר וברוך אתה בשדה וג') .

פירוש. ע"י אמרת קדושא דסדרא ממשיכים הארץ גדולה, שנ劄לים על ידה מדינה של גיהנם. וכיוון שהרשעים שבגיהנם רואים זה, הם מתחרטים על מעשיהם הרעים (וילוי זף ייד ע"ב)

**שריא על עלמא, אשתויב מניה, כמה דעתמר, ביום רעה ימלטחו ה' יומא
דאתמסר דינה לההוא רעה לשלטאה על עלמא.** ז) ז

**חלופי גרסאות
ק בדטווי כתבו כאן חסר.**

דרך אמת ז) עי' סוף חלק זה סימן ב'

הсловם	פוקדי אוריותא פקודא ארביבס	מאמר
<p>יום רעה פירושו יומא דאתמסר דינה לההוא רעה לשלטאה על עלמא ביום שכבר נמסר הדין לההוא ממוני הנקרא רעה שישלוט על העולם. ועם כל זה אותו שישכיל אל החוליה להחוירתו בתשובה ימלטחו ה' מההוא רעה. וההפרש מב' הפרושים הוא, כי לפירוש הא' קאי רק על יחיד שגרם לעצמו רעה. ולפירוש הב' קאי גם על הרעה שנגור על כל העולם. וגם או ימלטחו ה' בזכות המצוה הניל.</p>	<p>זה משום שהוא לעיל תלתא איננו דוגמין בישא על נפשיה, שגורמים לעצם רעה. וכן מבייא כאן עצה לזה, שישכיל אל דל, שידבר על לב-חוליה שישוב בתשובה וירפהחו ה', ובשכבר זה ימלטחו ה' מיום רעה, דוגמת לנטשיה. דבר אחר דא יומא דרינה שריא על עלמא אשתויב מנייה שאפילו יומא דדרינה שריא על כל העולם ימלטחו ה', בשכר שהשכיל אל החוליה להחוירתו בתשובה. כי</p>	